

Giới thiệu Thay Chì Lầy Chồng

Thể loại: Ngôn tình, Ngạc, SE

Mỗi người khi sinh ra đã được định sẵn số phận khác nhau, khi cô vừa mới lọt lòng đã vì sự nhầm lẫn của bác sĩ mà từ vị trí thiên kiêu tiểu thư thành đứa trẻ mồ côi. Tuy là vào ba năm trước thì Tổng Duyên Khanh đã được gia tộc tìm về nhưng dường như mọi chuyện không như cô nghĩ, cô mới phát hiện mình không thể hòa nhập vào gia đình này, chỉ có thể cắn răng sinh sống với các thành viên trong gia đình. Dạy trí một tình cảm yếu đuối. Khi cô xóa tên mình và thay thế chị gái lấy chồng với Lý Hào Kiệt, cô mới biết tất cả mọi thứ đều là âm mưu...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cưới thay

Mỗi một cô gái đều mong được gả cho người đàn ông mình yêu thương.

Tôi cũng vậy.

Hôm nay, tôi đã được lấy người đàn ông mà mình yêu mười hai năm trời, chỉ có điều là dùng danh nghĩa của chị gái mình - Tổng Duyên Minh mà thôi...

Tôi và chị gái tuy có khuôn mặt giống nhau, nhưng lúc nhỏ vì sơ suất của bệnh viện nên tôi bị đưa vào cô nhi viện.

Cho đến ba năm trước tôi mới trở về nhà họ Tổng.

Đứa con gái lễ mễ như tôi hoàn toàn xa lạ với nhà họ Tổng lớn như vậy nhưng vì từ nhỏ tôi không có bố mẹ nên tôi luôn cần thận, hy vọng có thể hòa nhập với gia đình ấy, hy vọng có được sự yêu thương của bố mẹ.

Vậy nên hôm trước, lúc bố mẹ và chị gái cầu xin tôi gả cho Lý Hào Kiệt thay cho chị gái, tôi gần như chẳng nghĩ gì mà đồng ý luôn.

Một là vì tôi yêu Lý Hào Kiệt, hai là vì đây là lần đầu tiên tôi được người nhà cần đến nên tôi không muốn khiến họ thất vọng.

Giờ đã là mười hai giờ sáng, sau khi nghỉ thức lễ cưới kết thúc, Lý Hào Kiệt liền vội vàng rời khỏi, chẳng thèm dặn dò tôi lấy một câu.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương trên tay, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy đau khổ,

Dưới nhà truyền đến tiếng động cơ nổ máy của ô tô, là Lý Hào Kiệt về, tôi bước đến trước gương, vội vàng chỉnh lại đầu tóc mình một chút rồi bước ra khỏi phòng ngủ với chút căng thẳng.

Dưới nhà.

Thấy Lý Hào Kiệt đi vào, tôi liền nở nụ cười hạnh phúc của một người vợ, đặt đôi dép lê đến bên cạnh chân người đàn ông, rồi gọi tiếng, “Ông xã, anh về... rồi à.”

Tôi còn chưa nói hết câu thì đã nhìn thấy trong không khí toàn mùi rượu, trong đó còn kèm theo mùi nước hoa nồng nặc...

Mùi bỗng chua chát.

Cả tối nay anh ấy đã đi đâu?

Câu trả lời không nói cũng rõ.

Nhưng tôi biết nhiệm vụ của mình, tôi gả đến đây thay cho chị gái, quan hệ giữa tôi và Lý Hào Kiệt quan hệ đến sự hợp tác giữa nhà họ Tổng và nhà họ Lý.

Nghĩ đến điều này, tuy trong lòng tôi cảm thấy rất mất mát, nhưng vẫn cố mỉm cười.

Mặc kệ sự khinh thường của người đàn ông, tôi vẫn theo anh ấy lên tầng, rồi gọi một tiếng, “Ông xã.”

Ngẩng mặt lên nhìn nhưng lại nhìn thấy người đàn ông đã cởi áo sơ mi ra, cơ bắp cường tráng hiện ra vô cùng gợi cảm dưới ánh đèn mập mờ trong phòng ngủ.

Mặt tôi lập tức đỏ đến tận mang tai, vội vàng quay người đi, đang định xin lỗi thì liền cảm giác thấy một cánh tay mạnh mẽ vòng qua từ phía sau.

Trong lúc tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã quăng tôi lên, đợi đến lúc tôi nhận ra thì cả người đã bị ném xuống giường rồi.

Tuy đệm rất êm nhưng tôi bị ngã xuống từ rất cao nên lưng vẫn rất đau.

Tôi thấy Lý Hào Kiệt đứng bên cạnh giường, từ trên cao nhìn tôi, khuôn mặt sắc sảo của người đàn ông bị ngược sáng, tuy tôi không nhìn thấy biểu cảm của anh ấy nhưng lại có thể cảm nhận được sự lạnh lùng thâm trầm.

Ngay lập tức, người đàn ông bỗng nhiên mở miệng hỏi tôi, “Cô tên là gì?”

“Em?” Câu hỏi này khiến lòng tôi bỗng cảm thấy hoang mang, nhưng vẫn trả lời, “Tổng, Tổng Duyên Minh...”

Tôi không phải tên Tổng Duyên Minh, tôi tên Tổng Duyên Khanh.

Nhưng tôi không thể nói ra tên mình được.

Tôi vừa trả lời xong thì người đàn ông liền trực tiếp ghì người xuống, một tay anh ấy túm chặt lấy tóc tôi, ép tôi phải nhìn anh ấy, hỏi từng chữ một: “Tổng, Duyên, Minh, phải không?”

Lúc này tôi mới nhìn rõ khuôn mặt anh ấy, trong đôi mắt sâu thẳm ấy lúc này không có lấy một chút ấm áp mà là...

Sự hận thù thấu tận xương tủy!

Lúc anh ấy nói tên của chị gái, trong con mắt đen nhánh ấy mang theo sự căm kình rất kín đáo.

Rõ ràng là mùa hè nhưng trán tôi lại lạnh ngắt một lớp mồ hôi lạnh, trong lòng vô cùng hoang mang rối loạn.

Tóc thì bị anh ấy giữ, mặt thì chẳng thể quay được, chỉ có thể nhìn anh ấy như vậy, cố gắng gạt đầu hết mức có thể.

Trái tim sớm đã bị treo lơ lửng rồi.

Lý Hào Kiệt dường như thấy tôi như vậy, đôi mắt nhìn tôi lại càng trở nên lạnh lẽo hơn, anh ấy mở miệng nói: “Hôm nay cô đã đến đây rồi, vậy thì phải gác ngộ ra rằng, tôi, trước giờ không phải là người tốt gì đâu!”

Vừa dứt lời, tôi liền nghe thấy tiếng chiếc váy dài màu đỏ trên cơ thể mình bị xé rách ra!

Ngay lập tức, người đàn ông hoàn toàn không màng đến sự vụng vấy của tôi mà tiến quân thẳng tới...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ôm lấy tổng duyên mình đang khóc

Buổi sáng, thân dưới của tôi đau đớn như bị xé rách, tất cả những gì tôi qua cuộn trào mãnh liệt, hiện ra như cơn ác mộng...

Lần đầu tiên của tôi, đêm tân hôn của tôi, bị Lý Hào Kiệt đối xử như kẻ thù.

Phá vỡ tất cả những tưởng tượng trước kia của tôi.

Vị trí giường đệm bên cạnh sớm đã lạnh ngắt rồi.

Một ít máu chu sa trên chiếc ga trải giường màu trắng tuyết trông vô cùng chói mắt.

Tôi ngồi dậy, đi vào nhà tắm cố nín đau đớn để tắm, thay xong quần áo rồi thay ga trải giường khác.

Tôi ra ngoài, đứng trước cửa cầu thang tầng hai nhìn Lý Hào Kiệt đang ngồi bên chiếc bàn ăn hình chữ nhật vừa đọc báo vừa ăn sáng.

Ánh nắng màu vàng buổi sáng lọt qua cửa sổ chiếu trên người người đàn ông, ấm áp mà cũng rất thần thánh.

Trong mười hai năm yêu thầm anh ấy, được gả cho anh ấy, được ăn sáng cùng anh ấy trong cùng một mái hiên từng là việc mà tôi không dám tham vọng quá đáng, nhưng cũng là ước mơ của tôi.

Gờ thành hiện thực rồi nhưng tôi lại không dám bước về phía trước.

Sự chiêm đoạt như đã thui của anh ấy tới qua luôn nhắc nhở tôi, tôi trước giờ chưa từng hiểu được người đàn ông này.

“Cô Tần, cô tỉnh rồi à.”

Lúc tôi đang chăm chú nhìn Lý Hào Kiệt thì người giúp việc đã nhìn thấy tôi, rồi đứng dưới nhà khách sáo chào tôi câu.

Cô ấy không gọi tôi là bà chủ như hôm qua nữa.

Mà lại gọi tôi là cô Tổng.

Trong lòng tôi khẽ run lên, tuy trong lòng vô cùng bất mãn nhưng vì thân phận của mình nên lại không dám chất vấn, chỉ có thể gấu đi sự sợ hãi nghĩ lại còn thấy mình đêm hôm qua, xuống nhà rồi ngồi đối diện với Lý Hào Kiệt.

Người giúp việc bùng thức ăn lên, tôi không có khẩu vị nên chỉ ăn vài miếng lấy lệ thôi.

Ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện thấy Lý Hào Kiệt cũng giống như tôi, đồ ăn trước mặt dường như cũng chưa động đũa.

Không biết là do tôi muốn điều hòa bầu không khí hay là vì muốn cải thiện cuộc hôn nhân không biết có thể tiếp tục hay không, tôi liền dùng giọng điệu dẫu dảng nói: “Xin lỗi, hôm nay em dậy muộn, bắt đầu từ ngày mai em đều sẽ dậy sớm nấu bữa sáng cho anh.”

Trên người tôi nếu có việc gì được coi là sơ trường thì nhất định là nấu ăn rồi.

Nói xong, vốn dĩ tôi còn có chút mong chờ nhưng Lý Hào Kiệt lại ném bát đũa xuống, sau đó đứng lên, biểu cảm vẫn lạnh lùng như vậy, “Đi thôi, xe đang đợi bên ngoài đấy.”

“Đi đâu?” Tôi nhìn người đàn ông dường như có chút không vui, nhất thời hơi hoảng loạn.

Tôi lo là mình đã nói lời lỗ rồi.

Trước giờ tôi vốn không phải người hướng nội.

Ở trước mặt Lý Hào Kiệt, đến hít thở dường như cũng thấp kém vô cùng.

Lúc này người đàn ông đã đi đến trước cửa bắt đầu thay giày, chẳng thèm quay đầu lại mà trả lời, “Lại mặt.”

Tôi ngồi trên xe của Lý Hào Kiệt về nhà họ Tổng.

Trước khi vào nhà, tôi còn tưởng rằng Lý Hào Kiệt đối xử với tôi như vậy là vì không hài lòng với cuộc hôn nhân này chứ không phải là vì đã phát hiện ra tôi không phải chị gái.

Nhưng, lúc tôi theo anh ấy vào nhà thì lại thấy Tổng Duyên Minh tôi đã đưa ra sân bay hôm qua lúc này lại đang đứng trong phòng khách với bố mẹ.

Đôi mắt sưng như trái đào, vừa nhìn là biết đã khóc rất lâu.

Bố mẹ đang đứng bên cạnh chị ta, vẻ mặt lộ ra sự giận dữ.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt một cái, phản ứng đầu tiên chính là... Anh ấy đã phát hiện ra chuyện cưới thay rồi, vậy nên đã tìm người bắt Tổng Duyên Minh về.

Trong lòng tôi vô cùng hoảng loạn.

Trong thành phố này, Lý Hào Kiệt tuy không thể nói là có thể hô mưa gọi gió nhưng nếu muốn gây khó dễ cho ai thì thật sự là không còn gì dễ dàng hơn nữa.

Nếu là chuyện một mình tôi đã đánh, nhưng giờ lại kéo theo cả bố mẹ và chị gái nữa...

Trong lòng tôi vô cùng tự trách, trong lúc đang xoắn xuýt không biết lát nữa phải giải thích sao thì lại thấy Lý Hào Kiệt bước lên trước mấy bước, ôm lấy Tổng Duyên Minh đang khóc, cúi đầu xuống an ủi, “Em không sao chứ?”

Trong ánh mắt người đàn ông lộ ra sự dẫu dảng trước giờ tôi chưa từng thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đánh chết cũng đáng đời

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng tôi bỗng run lên, đang định hỏi có chuyện gì thì bỗng đã đi đến trước mặt tôi, rồi giáng xuống một cái tát, tôi bị đánh đến nỗi đâm thẳng vào bức tường phía sau, còn chưa kịp định thần thì liền nghe thấy ông ấy tức giận mắng chửi: “Tổng Duyên Khanh, bọn tao nuôi mày ba năm thế mà mày lại báo đáp bọn tao thế này đây à?”

Trong miệng tôi xộc lên mùi máu, trước mắt cũng có chút hoảng hốt.

Tôi cố gắng đứng thẳng người, nhìn bố và hỏi: “Cái gì...”

“Mày còn có mặt mũi hỏi cái gì à? Mày tưởng chuyện mày làm bọn tao không biết sao? Mày tính kể chị mày, cho nó uống thuốc ngủ rồi tham gia hôn lễ thay nó! Nếu không phải là bọn tao phát hiện ra sớm, đưa Minh Minh đi bệnh viện rửa ruột thì giờ nó có sống được không còn chưa biết!”

Bố nói xong, lại giờ tay lên rồi lại tát tôi một cái thật mạnh.

Cái tát này còn mạnh hơn cái tát trước, tôi lập tức thấy hơi hoảng hốt, cả người té nhào xuống dưới đất.

Tuy mắt hoa rồi nhưng đầu tôi lại vô cùng tỉnh táo!

Mấy hôm trước, bố nói Tổng Duyên Minh đã phải lòng Phạm Linh Văn ở công ty của bọn họ, nhưng lại không dám làm trái ý Lý Hào Kiệt nên mới bảo tôi cưới thay.

Hôm trước, là tôi tự mình đưa chị gái đến sân bay, nhìn bọn họ đi vào khu vực kiểm tra.

Đến giờ sao lại thành tôi tính kể Tổng Duyên Minh?

Trong đầu tôi vô cùng hỗn loạn.

Có một vài chuyện dần hiện lên trên trước mắt nhưng tôi không muốn tin.

Bố tôi dường như vẫn không nguôi giận, ông ta vớ ờ bên cạnh lấy một cái ghế gỗ, rồi liền đập xuống đầu tôi!

Tôi sợ đến nỗi chạy đi trốn, nhưng vẫn bị đánh vào lưng!

Đau!

Tôi đau đã nản, nhưng vẫn nhịn không kêu ca cũng không khóc lóc, đây là cái tật khi tôi ở trong cô nhi viện để lại.

Bởi vì lúc đó dù tôi có ốm, buồn, bên cạnh cũng chẳng có ai ở cùng, tôi khóc cho ai nghe đây? Kêu cho ai nghe đây?

Thời gian lâu dần, dù có đau khổ đến thế nào, tôi cũng sẽ không dễ dàng nói ra đâu.

Bố thấy tôi không kêu ca nên không nguôi giận, lại đánh mạnh tôi mấy cái nữa, còn tôi thì nhất quyết cắn chặt môi.

Cuối cùng, mẹ không nhìn nổi nữa, nắm lấy cái ghế, “Được rồi, đánh nữa là sẽ đánh chết nó đấy!”

“Đánh chết cũng đáng đời!” Bố ném cái ghế ra, tức giận nói.

Tôi nghe thấy tiếng ghế rơi xuống đất, lúc này mới dám đứng lại, ngẩng đầu thì thấy Tổng Duyên Minh đang ở trong lòng Lý Hào Kiệt, nhưng ánh mắt thì lại nhìn lại chỗ tôi, nói: “Hào Kiệt, em thấy bố mẹ em đã đánh rồi, chuyện này có thể bỏ qua được không, dù gì từ nhỏ nó cũng lớn lên trong cô nhi viện, khó tránh khỏi học phải những điều không hay.”

Tuy giọng điệu của chị ta là đồng cảm, nhưng tôi nhìn thấy rất rõ ràng, biểu cảm của chị ta khi nhìn tôi lại không phải là đồng cảm mà là đang suy tính rõ ràng!

Điều này càng chứng tỏ hơn suy đoán của tôi!

Tôi dựa vào góc tường, chẳng nói gì cả, vì xương sống tôi giờ đau đã nản, tôi sợ nếu bố đánh nữa thì xương sống của tôi sẽ gãy mất.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi một cái, trong đôi mắt đen nhánh đó lại hiện lên một chút cảm xúc phức tạp, một lúc sau anh ta mới mở miệng nói: “Tính sau đi.”

Sau đó, bố mẹ và Tổng Duyên Minh cùng với Lý Hào Kiệt đều ngồi trong phòng khách.

Bố nhìn tôi, rồi chửi: “Mau cút lên tầng đi, còn ở đây nữa tao đánh chết mày!”

Tôi nhìn Tổng Duyên Minh đang ngồi bên cạnh Lý Hào Kiệt, cánh tay khoác thân mật vào người đàn ông, hai người mười ngón tay đan vào nhau.

Đây mới là vợ chồng...

Tôi cố nhịn đau đớn, khom lưng, mười mấy bậc thang trước mặt này với tôi mà nói chính là cầu thang trời, mỗi lần bước một bước là sự đau đớn ở chỗ vừa bị đánh lại khiến tôi cháy đầy mồ hôi lạnh.

Nhưng so với sự đau đớn về thể xác thì trái tim tôi càng đau hơn!

Tuy tôi không biết tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này, nhưng tôi biết rõ rằng tôi bị ngấm ngấm mưu tính rồi.

Sau lưng, sự nung nấu của Tổng Duyên Minh, lời lẽ yêu chiều của Lý Hào Kiệt, lời nói yêu thương của bố mẹ.

Tôi hiểu rằng đó là thế giới của họ, còn tôi chẳng qua chỉ là vai hề nhảy nhót thôi, trước giờ chưa từng thực sự hòa nhập vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tôi liền quỳ xuống cúi lạy người của bệnh viện

Tôi lên đến cửa phòng một cách khó khăn, mở cửa ra rồi trốn trên chiếc giường mà mình đã ngủ ba năm.

Mơ mơ màng màng liền ngủ thiếp đi...

Tôi đã nằm mơ, mơ thấy mười hai năm trước, lần đầu tiên tôi gặp Lý Hào Kiệt, lúc đó tôi mới mười tuổi, đi đến một công trường đang thi công gần cô nhi viện chơi.

Lúc đó là mùa đông, trong công trường không có ai.

Ở đó, tôi gặp Lý Hào Kiệt người đầy vết thương, hơi thở yếu ớt, lúc đó tôi đã gọi anh ấy rất lâu mà anh ấy cũng không trả lời, tôi vốn tưởng rằng anh ấy chết rồi, lúc đang định về tìm giáo viên trong cô nhi viện thì lại nghe thấy đằng sau có một giọng nói rất yếu ớt, nói “Cứu tôi.”

Tôi lúc đó gầy như que củi, dùng chiếc xe rửa chữ xi năng ở công trường khó khăn lắm mới đẩy được anh ấy ra khỏi công trường, rồi đưa đến bệnh viện gần nhất.

Vì tôi không có tiền nên người của bệnh viện không chịu cứu anh ấy, tôi liền quỳ xuống cúi lạy người của bệnh viện.

Cuối cùng, vẫn là một bác sĩ trẻ đi gọi phó viện trưởng đến mới đồng ý đưa anh ấy vào phòng phẫu thuật.

Tôi thì đứng ngoài cửa đợi.

Sau đó, anh ấy tỉnh, hỏi tên tôi, nói là đã nhớ kĩ tôi rồi, nói sau này sẽ đến tìm tôi.

Nhưng mơ thì cuối cùng cũng vẫn là mơ, không phải hiện thực.

Nhưng hiện thực lại là, sau đó, Lý Hào Kiệt tỉnh lại, nhưng tôi lại không được phép vào trong phòng bệnh, chỉ có thể nhìn anh ấy từ xa, không lâu sau, một đám đàn ông mặc vest đen tới, đẩy giường anh ấy đi làm thủ tục chuyển viện.

Giường đẩy qua người tôi, anh ấy nhìn thấy tôi, khóe miệng nở một nụ cười xinh đẹp, cười với tôi một cái, tay khẽ nắm lấy vạt áo của tôi.

Đó là lần gặp cuối cùng của chúng tôi.

Nhưng nụ cười đó lại khắc sâu trong lòng tôi, dù đã mười hai năm qua đi rồi nhưng kí ức vẫn như mới nguyên ngày nào.

Lúc tôi tỉnh dậy thì nước mắt đã ướt đầm gối.

Ngoài cửa sổ sớm đã bao phủ một màn đen.

Tôi vừa đói vừa khát, lúc này người đã không còn đau lắm nữa, nên tôi liền định ra nhà ăn uống cốc nước.

Nghe bên ngoài tôi còn tưởng rằng họ có lẽ đã đi ngủ rồi cơ.

Kết quả, tôi vừa đi đến cửa cầu thang thì liền nghe thấy giọng của Tổng Duyên Minh từ phòng khách truyền đến, “Nó sẽ ở đây đến bao giờ, phòng đó trước kia không phải nói là cho con dọn ra để quần áo sao?”

Lúc tôi tò mò là tại sao chị ta không về nhà cùng Lý Hào Kiệt thì liền nghe thấy mẹ nói: “Đừng vội, mai mẹ sẽ nghĩ cách khiến cô ta kí vào hợp đồng rồi cuốn xéo, vì 4% cổ phần đó nên con cố nhẫn nhịn đi.”

4% cổ phần?

Nếu là đang nói tôi, nhưng tôi không hề biết những chuyện này.

Nhưng rất nhanh, Tổng Duyên Minh đã nói ra câu trả lời, “Bố mẹ cũng thật là, chỉ vì 4% cổ phần bà nội nói mà đi đón nó về, 4% đáng bao nhiêu chứ, lại chẳng thể đổi thành tiền! Con còn phải gọi nó là em gái, làm ra bộ dạng người chị tốt nữa!”

“Con tưởng là mẹ nhìn nó không thấy ghê tởm sao, ghê muốn chết, mỗi lần ăn cơm cứ như cả đời chưa được ăn vậy, trong bát con chẳng để thừa lấy một hạt cơm! Mỗi lần nhà có khách, mẹ đều ghét bỏ đến bề mặt!”

“Đúng thế, mấy bộ quần áo con không mặc nữa cho nó, nó cũng như nhặt được báo bối ấy, đúng là không có mặt mũi nào nói nó là em gái con mà. Hôm nay nhìn nó bị đánh thế, con thật sự là rất sung sướng!”

“Được rồi, sáng sớm mai nó ngủ dậy mẹ sẽ bảo nó kí luôn vào hợp đồng! Bên chỗ bà nội con thì có chuyện hôn lễ này nên bà nhất định sẽ không truy cứu nữa đâu!”

Tôi đứng trên tầng, nghe được lời của Tổng Duyên Minh và mẹ, tay đang vịn vào lan can cầu thang run lên bần bật.

Ăn hết sạch cơm là viện trưởng cô nhi viện nói, như vậy thì người nấu cơm mới cảm thấy vui.

Quần áo mà Tổng Duyên Minh tặng tôi, phần lớn tôi đều không thích, nhưng tôi sợ chị ta thất vọng, và lại cũng chẳng có quần áo khác để mặc nên mỗi lần như thế tôi đều cảm kích mà nhận lấy.

Vì không để người nhà họ Tổng ghét bỏ, ngoại trừ tiền học phí là do những người có tấm lòng hảo tâm ở cô nhi viện tài trợ, còn tiền sinh hoạt là tự tôi kiếm.

Hóa ra thứ tình cảm ruột thịt tôi che chở cẩn thận từng tí một đó lại là thứ đồ như vậy.

Hóa ra lại là vì 4% cổ phần!

Còn vụ cưới thay được đây công lên kế hoạch chẳng qua là một cái có để đá tôi ra khỏi nhà họ Tổng thôi!

Chỉ có tôi đang ngốc nghếch nằm mơ giấc mơ tình thân thôi.

Hóa ra tình thân có thể nghèo nàn đến mức này!

Tôi cắn chặt lấy môi, cố gắng khống chế cảm xúc của mình, khắp khiêng đi xuống nhà, “Là vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chẳng qua là một con chó hoang nhà họ tổng nuôi thôi

Mẹ và Tổng Duyên Minh dường như không ngờ là tôi đã dậy rồi, ánh đèn đèn cây mập mờ nhưng tôi lại có thể nhìn ra sắc mặt họ không được tốt cho lắm.

Mẹ tôi thay bằng nụ cười ra vẻ hiền từ trước, rồi hỏi tôi: “Duyên Khanh, vết thương của con sao rồi? Có cần đi bệnh viện không?”

Nếu là trước kia thì tôi nhất định sẽ cảm động, nhưng trái tim tôi bây giờ còn lạnh giá hơn cả mùa đông.

Tổng Duyên Minh thấy biểu cảm thân nhiên của tôi thì đương nhiên là biết tôi đã nghe hết câu chuyện của bọn họ rồi, chị ta trực tiếp ngắt lời mẹ luôn, “Mẹ, mẹ cũng đừng diễn nữa, vừa nghe là đã biết con chó hoang này đã biết chuyện gì xảy ra rồi.”

Chó hoang.

Tôi nghe Tổng Duyên Minh gọi tôi thuận miệng như vậy là đã biết trong lòng họ tôi nhất định là đã sớm có cái biệt hiệu này rồi.

“Chó hoang?” Tôi cố nhịn đau, bước đến ngồi xuống chỗ ghế sofa trống, cố ý nói: “Chó hoang cũng có 4% cổ phần.”

Quả nhiên, tôi vừa nói vậy thì mẹ đã liền hiểu ngay tôi có ý gì nên chửi: “Tổng Duyên Khanh, nhà họ Tổng bọn ta nuôi mấy ba năm rồi, đóng cổ phần ấy mấy vốn dĩ nên tặng cho bọn ta mới phải!”

Tôi ngồi đó, nghĩ đến bọn họ khổ tâm như vậy, chính là vì tí cổ phần này, liền cảm thấy thật là nực cười, không nhịn được mà cười một cái.

“Mấy cười cái gì?” Mẹ hỏi tôi.

Ồ không đúng, giờ gọi bà ta là mẹ đã không còn thích hợp nữa rồi.

Tên thật của bà ta là Phan Ngọc, tên thật của bố là Tổng Cẩm Dương.

Tôi nhìn Phan Ngọc, thu tiếng cười lại, đáp: “Thực ra nếu là trước khi xảy ra sự việc ngày hôm nay, tôi coi trọng tình thân này hơn mọi thứ, nếu các người hỏi tôi, tôi nhất định không nói một lời nào khác mà sẽ cho các người số cổ phần ấy luôn, thế nhưng chuyện này đã xảy ra rồi, tất cả đã khác rồi.”

Bọn họ coi trọng tiền bạc nên liền cho là tôi cũng giống như bọn họ.

Nhưng lại không biết rằng trong lòng tôi, thứ quan trọng nhất chính là tình thân.

Nhưng mà bây giờ tất cả đều hết rồi.

“Mấy...” Phan Ngọc không ngờ tôi sẽ nói như vậy.

Tổng Duyên Minh vừa nghe vậy liền kéo tay Phan Ngọc một cái, “Mẹ, mẹ lên phòng đi, con nói chuyện từ từ với em gái cái.”

Tôi dường như cũng đã đoán được Tổng Duyên Minh định nói gì với mình rồi.

Có điều đều là những chuyện vô ích thôi.

Sau khi Phan Ngọc lên phòng, chị ta thân mật đến ngồi bên cạnh tôi, nở nụ cười dịu dàng rồi nói: “Em gái, chuyện này đều là do bố mẹ nghĩ ra, ban đầu chị cũng không đồng ý...”

Tôi nay tôi đã tỉnh khỏi giấc mộng rồi, không thể nào tiếp tục để mặc cho chị ta lừa được nữa.

Sau đó tuy Tổng Duyên Minh kéo tôi rồi nói những câu đại loại như mình không tình nguyện hay gì gì, tôi cũng chỉ nghe thôi.

Đợi đến lúc nghe cũng đủ đủ rồi, tôi liền đứng dậy đi ra phía ngoài cửa.

Thấy tôi khăng khăng đòi đi, Tổng Duyên Minh cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa, kéo phát tôi lại rồi chửi: “Tổng Duyên Khanh, mấy chị là một con chó nhà tao nuôi thôi, cho mày ăn, cho mày uống, mày đừng có kiểu giữ thể diện cho còn không biết điều nhé!”

Đây, mới chính là bộ mặt thật của chị ta.

Tôi quay người, nhìn bộ dạng vẻ mặt đáng ghét của Tổng Duyên Minh, nói một công nhẹ bay: “Thật sự muốn cho Lý Hào Kiệt nhìn bộ dạng lúc này của chị mà.”

“Ha ha, mày sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nữa đâu! Lý Hào Kiệt là chồng tao, còn mày, chẳng là gì cả!” Tổng Duyên Minh chẳng lo ngại gì.

Tôi nhìn chị ta, nhất thời lại cảm thấy không đáng cho Lý Hào Kiệt.

Một người đàn ông ưu tú như anh ấy, lại cưới phải Tổng Duyên Minh, thật sự là quá thiệt thòi mà.

Có lẽ là bị quý ám, tôi mờ miệng nói: “Có chuyện này tôi bắt buộc phải nói, thỏa thuận hôn nhân trong đám cưới là tôi ấn dấu vân tay của tôi, chỉ cần tôi đi nói vài câu thôi là thỏa thuận đó sẽ thành tờ giấy bỏ đi.”

Tổng Duyên Minh hơi ngẩn người ra.

Cô ta vẫn không nói gì, tôi tiếp tục nói, “Vậy nên giờ chị và Lý Hào Kiệt vẫn không phải là quan hệ vợ chồng, chúng ta cạnh tranh công bằng.”

Nói xong, lúc chị ta đang sững sờ buông tay tôi ra, tôi liền nhanh chóng quay người rồi đi.

Cổ nín đau đớn, chạy bật mạng ra ngoài, mặc kệ cho Tổng Duyên Minh ở đằng sau chửi tôi là “tiện nhân”, “không biết xấu hổ”, tôi cũng không quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Anh có thể thỏa sức khám phá tôi

Rời khỏi nhà họ Tống, không còn nơi nào có thể đi, chỉ có thể gọi điện thoại cho người chị em thân thiết tốt nhất Khương Thanh của tôi.

Đã tắt điện thoại rồi.

Chị ấy và tôi là bạn học lúc ở cô nhi viện, lớn hơn tôi hai tuổi, có một ông tổng tốt bụng đã tài trợ cho chị ấy, sau khi tốt nghiệp cấp ba, vì có ngoại hình và khí chất, liền học học viện hàng không, tốt nghiệp, và làm luôn tiếp viên hàng không.

Thực ra lúc học đại học tôi cũng có một nhà hảo tâm tài trợ cho, hơn nữa anh ta cũng đã giúp đỡ tôi rất nhiều.

Chỉ là tôi chưa từng gặp người này.

Điện thoại của Khương Thanh đã tắt máy, điều này chứng tỏ là đang làm việc.

Tôi ngây ngốc bước đi trên phố, đi chưa được bao xa thì liền nhìn thấy có một tấm bảng hiệu đang sáng ở góc phố, đi đến đó, mới biết đây là một quán rượu.

Cũng tốt, tôi đang muốn uống rượu.

Đây là lần đầu tiên tôi đến quán rượu, ở đây không hề giống so với tưởng tượng của tôi.

Không hề nhộn nhịp lạ thường, mà là vô cùng tĩnh lặng.

Tôi bước chậm đến quầy rượu, làm ra vẻ khách quen nói, “Cho tôi một ly Vodka, mà không, ba ly đi.”

Tôi không hiểu về rượu, chỉ biết đây là loại rượu mạnh mà người Nga hay uống.

Suy cho cùng cũng là đất nước hiếu chiến, để tôi mượn rượu giải sầu một chút chắc cũng không sao.

Quả nhiên, khi tôi uống liền một lúc hết 3 ly rượu, trước mắt liền bắt đầu xuất hiện hình ảnh chồng chéo lên nhau.

Đây quả nhiên là một quán rượu chính cống, lúc thấy tôi uống đến có chút xiêu vẹo, người phục vụ liền hỏi tôi, “Cô ơi, cô đã uống nhiều rồi, xin hỏi cô có bạn không, tôi liên lạc cho họ đến đón cô về.”

Mặc dù tôi đã say, thế nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

Anh ta vừa hỏi, tôi liền có chút mơ màng.

Bạn sao?

Lúc đại học tôi luôn bận rộn đi làm thêm, rồi lại đi học, rất ít giao thiệp với bạn bè.

Khương Thanh lại đang làm việc, tôi còn có bạn bè gì nữa chứ....

Lúc tôi đang định từ chối, trong đầu liền hiện lên một dãy số, là số điện thoại của Lý Hào Kiệt.

Mặc dù tôi chỉ mới được biết số điện thoại của anh ấy từ vài ngày trước, thế nhưng đã sớm khắc sâu vào tận tim.

Tôi đọc số điện thoại của Lý Hào Kiệt cho phục vụ, sau đó liền nghe thấy người phục vụ gọi điện thoại, rồi lại hỏi tôi tên là gì, sau khi nói ra tên của mình, tôi liền nằm bò ra quầy rượu.

Anh ấy nhất định sẽ không đến.

Tôi thực sự đã nghĩ như vậy.

Thế nhưng một lúc sau, tôi lại nghe thấy một giọng nam quen thuộc vang lên bên tai, “Cô ấy ở đâu?”

Ở trong quán rượu yên tĩnh này, hết như một khúc hòa tấu của đàn violon, trầm thấp êm tai.

Tôi giả vờ say, cảm nhận được người đàn ông bế tôi lên, ném vào trong chỗ ghế phụ, khoanh khắc đó, tôi lại cảm nhận được hơi thở nam tính đang đến gần, mặc dù không biết anh ấy muốn làm gì, thế nhưng khoảnh khắc đó đầu óc tôi chỉ hiện lên hai chữ...

Báo thù.

Có lẽ là do đã uống rượu, nên khi cái suy nghĩ này vừa xuất hiện, tôi mờ mắt, thuận thế vòng lên cổ của người đàn ông trước mặt, nhìn vào đôi môi mòng trước mặt, bỗng nhiên hôn lên đó.

Bên tai vang lên tiếng rút dây an toàn.

Tôi không biết hôn môi, hôn vò cùng gương gao, môi của tôi chỉ dừng ở trên môi của anh một giây, liền bị đẩy ra.

Sau đó nói với ngữ khí cực kỳ chán ghét, “Có đúng là rất hèn hạ, đến cả sự liêm sỉ cơ bản cũng không có.”

Nếu như là lúc tôi bình thường, ẽ là nhất định sẽ xuống xe rồi đi, thế nhưng tôi lúc này bị rượu làm mất đi lý trí, không những không xuống xe, đôi mắt lăm lăm nhìn vào con người đen kịt của người đàn ông, hơn nữa còn nhếch miệng cười, “Tôi không hề hèn hạ, anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, nhưng cô ta lại không phải.”

Nghe thấy tôi nói vậy, mặt của Lý Hào Kiệt lập tức trở nên nham hiểm, tay bóp cổ tôi, gần giọng hỏi, “Cô nói gì?”

Lần này, anh bóp không hề chặt.

Tôi ngược lại còn càng gan dạ hơn, một tay đặt lên thắt lưng của người đàn ông, mặt áp lên vai, nói: “Tôi tận mắt nhìn thấy Tống Duyên Minh ở trong bãi đỗ xe làm ở trên xe với tài xế của Tống Cẩm Dương, còn biết được cô ta lẳng nhăng với mấy người đàn ông ở trong ký túc xá nam trong khoảng thời gian nghỉ hè ở trong trường, bị quản lý ký túc phát hiện, đã bị kỉ luật, chuyện trước đó anh điều tra không được đâu, nhưng chuyện này, anh nhất định có thể điều tra ra.”

Bởi vì cách rất gần, nên tôi nhìn thấy rõ sắc mặt của Lý Hào Kiệt ngày càng trở nên u ám.

Tôi nghe nói đàn ông hoặc ít hoặc nhiều rất ưa sạch sẽ ở trên phương diện này, quả nhiên đúng như vậy.

Tôi đưa tay ra, khẽ bóp nhẹ chỗ thắt lưng của người đàn ông, tỏ vẻ đùa giỡn với đôi, “Nhưng tôi rất sạch sẽ, chỉ có một mình anh, anh có thể thỏa sức khám phá tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 7: Nhiều nhất cũng chỉ xứng làm một con chó cái ở bên cạnh tôi

Lý Hào Kiệt nghe thấy những lời đó của tôi, mặt vô cùng chán ghét, thế nhưng tay từ cổ lại chuyển xuống dưới cằm, con người đen kịt quan sát tôi, giống như muốn nhìn thấu tôi vậy.

Trong không khí yên tĩnh đến đáng sợ này, chỉ nồng nặc mùi rượu.

Một lúc lâu, mới cười giễu cợt, “Cô muốn làm gì?”

Tôi lúc này, ngây thơ tưởng rằng anh ấy đã tin tôi, mới mở lời, “Dầu vân tay ở trên tờ thỏa thuận hôn nhân là tôi ấn, chỉ cần anh không ấn lại với cô ta, tôi chính là của anh.”

Người đàn ông đẩy tôi ra, ngồi vào vị trí ghế lái, không hề nói gì.

Thế nhưng lại lái xe trở về nhà, ném tôi vào trong bồn tắm ngập tràn nước đá, túm lấy tóc tôi nói, “Cô tưởng rằng tôi sẽ tin những lời ở từ miệng cô hay sao? Loại phụ nữ như cô, nhiều nhất cũng chỉ xứng làm một con chó cái ở bên cạnh tôi thôi.”

Giây phút đó, tôi đã tỉnh táo, với sự chán ghét mà Lý Hào Kiệt đối với tôi, sao có thể tin tưởng lời nói của tôi chứ?

Tôi vùng vẫy ở trong nước, anh ấy lại mặc kệ chẳng quan tâm, vào lúc tôi sắp đuối nước, anh ấy mới lôi tôi ra khỏi bồn tắm, sau đó chúng tôi từ trong bồn tắm, đến bộ cửa sổ, đến sofa, cuối cùng đến giường, thử vô vàn các tư thế...

Cơ thể tôi vốn đã đầy những vết thương, sau đó lại làm nên khiến cho nửa mình dưới của tôi sưng đau, mỗi một lần va chạm đều khiến cho tôi đau đến rơi cả nước mắt, tôi khóc gào kêu dừng lại, anh ấy lại giống như không hề nghe thấy vậy.

Cuối cùng tôi đã thiếp đi.

Khi tỉnh lại, trước mặt là bức tường trắng toát, bên cạnh đang treo lọ nước biển.

Tôi lúc này đã hoàn toàn tỉnh rượu rồi.

Lúc nhớ lại những lời đã nói, những việc đã làm ngày hôm qua, tôi hận đến không thể tìm cái hồ để chui xuống.

Tôi ở trong bệnh viện 3 ngày.

3 ngày này, từ những vết thương trên người ra, tôi còn phải bôi thuốc ở chỗ tư mật, mặc dù không có ai hỏi tôi nguyên nhân mà tôi nhập viện, thế nhưng qua ánh mắt mà mỗi lần y tá nhìn tôi, tôi biết, bọn họ e là đã biết hết rồi.

Sau 3 ngày rời xuất viện, Lý Hào Kiệt không hề xuất hiện.

Chuyện đầu tiên mà tôi làm sau khi xuất viện, chính là gọi điện thoại cho Khương Thanh.

Vấn may, lần này chị ấy đã bắt máy, sau khi nghe xong tình hình của tôi, hùng hăng hồ hồ bắt xe đến bệnh viện, sau khi đẹp đi sự lo lắng, liền đưa tôi đến căn nhà xập xệ 40 mét vuông của chị ấy.

Bước vào cửa, tôi theo thói quen xê dịch đồng quần áo đầy ắp trên ghế sofa để lấy ra một chỗ trống, rồi ngồi xuống.

Khương Thanh xê dịch một cái ghế nhỏ, ngồi xuống bên cạnh tôi, tự mình châm một điếu thuốc, rít 2 hơi thật sâu, mới hỏi, “Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù chị ấy đang hỏi tôi, thế nhưng về mặt đã nói lên rằng chị ấy đã hiểu rõ tất cả từ lâu rồi.

Tôi đúng lúc cũng chẳng có nói nào để giải bày, liền đem những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, nói hết cho chị ấy.

Khương Thanh vừa hút thuốc vừa nghe, đợi tôi nói xong, chị ấy liền đi mạnh đầu mẩu thuốc lá xuống cái gạt tàn ở bên tay, vỗ vỗ tay nói, “Em thật sự không còn là một con thỏ trắng nữa rồi.”

“Sao cơ?”

Tôi vốn tưởng rằng Khương Thanh sẽ mắng tôi.

Chị ấy vừa khen tôi, tôi nhất thời không phản ứng lại kịp.

Khương Thanh ngồi thẳng người, nói với một ngữ khí đầy dạn kinh nghiệm, “Em đó, đừng vội từ bỏ anh ta, mà phải lật mềm buộc chặt, đàn ông ấy mà, bắt đầu từ tình dục, rồi mới có thể đề tâm đến.”

Ý này của chị ấy rất rõ ràng, là bảo tôi hãy tiếp tục dây dưa với Lý Hào Kiệt.

Thế nhưng cái đêm 3 ngày trước, cho dù tôi đã uống say, cũng không thể quên được cái cảm giác đau thấu tâm can đó, “Kệ đi, em thật sự đã sợ rồi, anh ta là đã thôi!”

“Kệ cái gì mà kệ.” Khương Thanh lại gần, ngồi lên đồng quần áo đó, tay khoác lên cổ tôi, “Em từ nhiều năm trước, mỗi ngày đều nhắc đến anh ta? Trước đây còn cất những tờ báo có liên quan đến anh ta ra rồi dán lên, bây giờ thật đã đáng đến mức rồi, em có thể nói kệ được sao?”

Chị ấy nói vậy, tôi liền ngó người ra.

Đúng vậy, tôi của trước đây, luôn tâm niệm, không phải chính là có thể gặp lại Lý Hào Kiệt một lần nữa, rồi sau đó gả cho anh sao?

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ...”

Tiếng chuông điện thoại du dương vang lên.

Tôi đã cài bài hát này rất lâu rồi, nhớ lần đầu tiên nghe thấy nó, tôi đã suýt khóc.

Lý Hào Kiệt đối với tôi, đại khái chính là tia sáng đó, rõ biết rằng không có kết quả, thế nhưng tôi lại cứ liều mạng cố gắng, muốn trở nên xuất sắc hơn, lớn mạnh hơn, hi vọng có một ngày, có thể đứng ở cùng một đẳng cấp với anh.

Cầm tay anh, sau đó tự tin giới thiệu về bản thân mình.

Khi tôi lục túi để lấy điện thoại ra, nhìn thấy một dãy số quen thuộc trên đó, giật mình đến nỗi suýt đánh rơi cả điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Tổng duyên khanh, cô muốn trêu chọc tôi_

Khi tôi lục túi để lấy điện thoại ra, nhìn thấy một dãy số quen thuộc trên đó, giật mình đến nỗi suýt đánh rơi cả điện thoại.

May mà Khương Thanh đã giúp tôi giữ lại.

Chị ấy nhìn thấy một dãy 9 số ở trên màn hình, đột nhiên liền đoán trúng, “Lý Hào Kiệt?”

Tôi lạng lẽ gật đầu.

Nhạc chuông điện thoại vẫn tiếp tục vang lên.

Khương Thanh thấy tôi không có ý muốn bắt máy, thẳng thắn nói, “Chị bắt máy hộ em.” Nói xong, liền nhấn nút nghe.

Chị ấy vừa nhấn, khiến tôi sợ đến mức lập tức gắng điện thoại lại, đặt ở bên tai, giọng nói run rẩy nói, “Alo.”

“Ồ đâu?”

Giọng điệu không chút kiên nhẫn của người đàn ông rất nhanh truyền tới từ trong điện thoại.

Trái tim tôi liền run sợ, nhìn Khương Thanh một cái, nói, “Ồ...chỗ của bạn tôi.”

“Trong một tiếng đồng hồ nửa phải có mặt ở nhà.”

Lý Hào Kiệt nói xong, không hề cho tôi bất cứ cơ hội phản bác, liền ngắt điện thoại luôn.

Lời của anh giống như thánh chi vậy, mặc dù Khương Thanh vẫn cứ bảo tôi đừng làm theo lời anh, nhưng tôi không dám, thế nhưng cuối cùng vẫn bị chị ấy kéo lại trang điểm vô cùng vô cùng tỉ mỉ, hơn nữa còn dặn dò tôi một vài chuyện.

Sau khi cuộc điện thoại đó kết thúc, cách thời gian một tiếng vẫn còn 1 phút nữa, tôi đứng giờ gõ cửa biệt thự của Lý Hào Kiệt.

Anh mở cửa, nhìn đồng hồ, “Cô cố ý sao?”

“Cái gì?” Tôi cố ý chớp chớp mắt nhìn anh.

Anh nhìn tôi, không thể che giấu được sự ngỡ ngàng ở trên mặt, thế nhưng rất nhanh liền xoay người, chỉ vào một túi văn kiện ở trên bàn trà nhỏ nói, “Kí vào đó đi.”

“Đây là gì?” Tôi vừa nói, vừa bước qua đó, đồ văn kiện ở trong đó ra.

Một cái thẻ tín dụng cũng rơi ra cùng.

Bên trong là một bản thỏa thuận, nói chính xác hơn, đó chính là bao nuôi.

Trái tim tôi liền thất lại.

Không đợi tôi nhìn hết, người đàn ông liền giải thích, “Lâm tính nhân của tôi một năm, mỗi tháng 150 triệu, và một cái thẻ hạn mức 150 triệu không thể rút tiền mặt...”

“Tôi không làm.” Anh chưa nói xong, tôi liền ngắt lời luôn, đặt bản thỏa thuận trở lại bàn trà nhỏ, thấy sắc mặt của Lý Hào Kiệt không tốt, nói với ngữ khí hết sức điềm đạm, “Xin lỗi, hôm đó tôi đã uống say rồi, nói năng linh tinh.”

Hôm đó là tôi đã uống say, lúc tỉnh táo, tôi thật sự rất khó tiếp nhận được những chuyện như vậy.

Dù sao tôi cũng đã lớn lên trong cô nhi viện 19 năm, nhận được sự giúp đỡ của rất nhiều nhà hảo tâm, cuối cùng tôi lại làm tính nhân của người giàu...

“Không kí cũng được, ngày mai tôi sẽ đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với Tổng Duyên Minh, hơn nữa sẽ tổ chức một hôn lễ linh đình hơn nữa.”

Lý Hào Kiệt bước đến bên cạnh tôi, ngồi lên ghế sofa, hai chân vắt lại, thong dong không vội.

Đánh rần đánh giập đầu.

Câu nói này của anh, là thật sự đã nắm lấy điểm chí mạng của tôi.

Như vậy, sự tính toán đối với nhà họ Tống coi như đã đạt được, nhưng Lý Hào Kiệt là người như thế nào, đến lúc đó, anh chắc chắn có cách ép tôi phải nòn ra 4% cổ phần...

Đối địch với anh, tôi e là sẽ bị nuốt đến một mảnh vụn xương cũng chẳng còn.

Tôi đứng nguyên tại chỗ, suy nghĩ rất lâu, bất kể như thế nào tôi đều biết, muốn khiến cho nhà họ Tống không thể sống tốt, chỉ có thể thuận theo con đường này của Lý Hào Kiệt.

“Suy nghĩ xong chưa?”

Nghe thấy lời thúc dục của Lý Hào Kiệt, tôi không nói gì cả, cúi xuống, cầm lấy cái bút ở bên cạnh, thẳng thắn lật bản thỏa thuận đến tờ cuối cùng.

Đang chuẩn bị kí tên mình lên, thì lại phát hiện ra trên đó còn một điều khoản, nội dung đại khái là: Tôi không thể có bất cứ hành động thân mật quá mức với những người đàn ông khác, đồng thời cũng không thể can thiệp vào mối quan hệ của anh và những người phụ nữ khác.

Tôi đột nhiên hiểu ra, đây là cái hố mả mà Lý Hào Kiệt đào ra cho tôi, khiến tôi mãi mãi cũng hèn mọn không thể ngóc đầu lên được.

Tôi im lặng, vốn dĩ muốn kí tên Tống Duyên Minh lên đó, thế nhưng khi vừa mới kí được hai chữ, chữ Minh còn chưa kí xong, bút đột nhiên bị anh giật lấy.

Lập tức, dính đầu truyền đến lời cảnh cáo mang theo sự ớn lạnh, “Tống Duyên Khanh, cô muốn trêu chọc tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chết người rồi

“Là tổng giám đốc Lý muốn trêu đùa tôi đó chứ?” Tôi cầm bản thỏa thuận trước mặt lên, không chút yếu thế đứng thẳng người dậy, chỉ vào cái điều khoản đó.

Nói xong, liền vứt bản thỏa thuận lên người Lý Hào Kiệt, xoay người rời đi.

Không dám quay đầu nhìn lại một cái.

Tôi sợ đi muốn thêm một giấy, tôi sẽ không thể gồng mình được nữa, tôi sẽ dễ lộ sự thâm hại của bản thân ra trước mặt anh.

Tôi bước nhanh đến chỗ cánh cổng chung cư, nhìn về phía cổng chính khu chung cư hoa lệ phía sau, nhớ lại ý nghĩ ngày thơ lúc trước của mình, thật là đáng buồn, nực cười.

Lý Hào Kiệt đường đường là tổng giám đốc của tập đoàn Hào Thiên, sao có thể ngủ với một người phụ nữ, liền có thể nảy sinh tình cảm chứ?

Cho dù tôi và người anh yêu có khuôn mặt giống nhau.

- - -

Tôi ở nhà Khương Thanh, bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Tốt nghiệp đại học, tôi học thiết kế nội thất, trong thời gian 4 năm cũng đã tìm được một đơn vị thực tập rất tốt, tốt nghiệp vốn dĩ đã tuyên bố chính thức rồi, bởi vì nhà họ Tống nói, nhà họ Lý là danh gia vọng tộc, không muốn con dâu của mình xuất đầu lộ diện.

Tôi đã ngu ngốc mà từ bỏ công việc.

Bây giờ lại bắt đầu làm lại từ đầu.

Vẫn may, lãnh đạo lúc trước của công ty thực tập sau khi biết tình hình của tôi, lập tức đồng ý cho tôi quay lại làm việc.

Đãi ngộ tiền lương đều không thay đổi.

Làm cái ngành nội thất này, thường phải chạy đến công trường, tăng ca là chuyện thường như cơm bữa, càng không biết cuối tuần là gì?

Một ngày của một tuần sau, tôi tăng ca đến 11 giờ, đang dự tính trong nhà vẫn còn một túi mì ăn liền, đợi chút nữa nấu ăn xong rồi đi ngủ luôn.

Nhà của Khương Thanh là loại nhà cũ kĩ, đèn hành lang đã hỏng từ lâu rồi, tôi mò mẫm bước lên tầng trong đêm tối, lại nhìn thấy cửa nhà có một ánh đèn điện thoại đang sáng, phản ứng đầu tiên là Khương Thanh đã về nhưng không mang chìa khóa.

Không nhìn được nói trêu chọc, “Chị Khương, em đã ở nhà chị nửa tháng nay rồi, đây mới là lần đầu tiên chị quên mang chìa khóa, em cũng rất bất ngờ.”

Lời vừa dứt, tôi mới nhận ra, thân hình này hình như không phải.

Còn chưa nhìn kỹ, người đó liền cầm điện thoại nhét vào trong túi áo, mở lời, “Tống Duyên Khanh, con tiện nhân này, có rốt cuộc đã nói gì với Hào Kiệt!”

Lúc này tôi mới phản ứng lại kịp, sao lại có thể là Tống Duyên Minh chứ.

“Nói gì?” Tôi dúi đến cùn cào, nhất thời cũng không nhớ ra nỗi bản thân đã nói cái gì.

“Có phải có nói cuộc sống đời tư của tôi không chứng mực ý tứ? Có người nói với tôi, anh ấy đang điều tra chuyện trước đây của tôi!” Chị ta vừa nói vừa bước xuống tầng, bước về phía tôi.

Nhờ có lời nhắc nhở này, tôi mới nhớ ra bản thân ngày hôm đó đã uống say, mang những chuyện mà tôi biết, chuyện tối ị của Tống Duyên Minh cho Lý Hào Kiệt.

Hóa ra, trước mặt Lý Hào Kiệt không tin tưởng lời của tôi, thế nhưng sau lưng lại thật sự đang điều tra chị ta.

Biết được chuyện này, tâm trạng của tôi ngược lại trở nên tốt hơn một chút, “Chuyện này thì liên quan gì đến tôi chứ, suy cho cùng thì nhà họ Lý là một gia tộc lớn, gia sản đồ sộ, điều tra một chút về vợ của người thừa kế, điều này có vấn đề gì đâu

chứ?”

Hành lang rất tối, tôi không nhìn rõ được vẻ mặt của Tống Duyên Minh, chị ta đã im lặng rất lâu.

Tôi tưởng rằng chị ta đã từ bỏ, mới nói, “Không có gì thì tôi đi đây.”

Thế nhưng, vào lúc tôi chuẩn bị nghiêng người lướt qua, chị ta liền nắm lấy cánh tay tôi, nờ một nụ cười kỳ dị, nói: “Tống Duyên Khanh, cô tưởng tôi như vậy, cô liền có thể thế vị sao, tôi chỉ muốn nói với cô, nằm mơ!”

Sau đó, đột nhiên buông cánh tay tôi ra, lùi về phía sau hai bước, hét to, “Đừng, đừng a! Cứu mạng!”

Ngay sau đó ở hành lang tối đen, truyền đến một tiếng vang rất lớn, đó là âm thanh có người ngã lăn xuống cầu thang!

Sau đó, là một khoảng tĩnh lặng.

Tôi ngẩng người ra, không ngờ Tống Duyên Minh có thể ra tay tàn nhẫn với bản thân chị ta như vậy.

Chị ta lần đến tầng 3, bởi vì âm thanh quá lớn, người đàn ông chủ của căn nhà ở tầng 3 liền mở cửa ra, người phụ nữ chủ nhà thì nấp ở phía sau.

Ánh đèn ở trong phòng hắt ra, có thể nhìn thấy Tống Duyên Minh nằm sấp trên đất, bất động.

“A! Đây là người chết mà!” Người phụ nữ chủ nhà nhìn thấy, hét to lên.

Tôi mặc dù rất tức giận, thế nhưng cũng không dám tri hoãn, liền gọi cho 120.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ngất ở trước xe của anh

Nhớ lại chuyện lúc nhỏ Lý Hào Kiệt vì không có tiền, không thể cấp cứu, bất lực, tôi chỉ đành cùng 120 đi đến bệnh viện.

Đợi đến bệnh viện, tôi giúp Tống Duyên Minh ứng tạm tiền thuốc, đang muốn rời đi.

Đến cửa, lại bị công an cản đường, người đang đứng phía sau anh ta, chính là đôi vợ chồng ở tầng 3.

Bà chủ nhà chỉ vào tôi, nói chắc như đinh đóng cột, “Chính là cô ta, chính là cô ta đã đẩy cô gái kia xuống.”

Cảnh sát gật đầu, nói với tôi bằng ngữ khí rất máy móc, “Chào cô, mời cô đi với chúng tôi một chuyện.”

Mặc dù tôi không tình nguyện, nhưng tôi cũng biết, cho dù hôm nay tôi không đến đồn cảnh sát, thì ngày mai cũng sẽ phải đi.

Đôi vợ chồng ở tầng 3 đi cùng với tôi, trên đường đi, bà chủ nhà đó nói với cảnh sát, “Tôi nghe thấy bọn họ cãi nhau, cãi nhau rất hăng, sau đó liền nghe thấy có người kêu cứu mạng, tiếp sau đó thì cô gái này liền ngã lăn xuống.”

Khuong Thanh ở tầng 4, lúc tôi sống ở đó chị ấy đã từng nói với tôi, bà chủ nhà ở tầng 3 này là con mẹ rất xoi mói, ngày bình thường rất thích gây sự với chị ấy.

Cho nên lúc này khi tôi nghe thấy bà ta nói vậy, liền giải thích với cảnh sát, “Tôi không hề tranh cãi với cô ta!”

Bà chủ nhà thấy tôi đi ra, liếc tôi một cái. “Cô nói không cãi nhau là xong sao? Vậy cô có phải vẫn còn muốn nói, người không phải là do cô đẩy.”

“Thật sự không phải do tôi đẩy.”

Bà chủ nhà cười chế giễu một tiếng, “Thù phạm giết người, đều nói mình không phải là thù phạm giết người.”

“Vốn dĩ chính là không phải tôi đẩy.” Tôi nhấn mạnh lần nữa.

Mặc dù tôi biết, tất cả chứng cứ đều bắt lợi đối với tôi, sẽ không có ai tin tưởng tôi.

Đến đồn cảnh sát, tôi viết xong tường trình, cảnh sát cũng đã liên lạc với nhà họ Tống, vốn dĩ, tôi tưởng rằng với hành động hiện tại của Tống Cẩm Dương và Phan Ngọc, nhất định muốn giam giữ tôi.

Thế nhưng không ngờ rằng, bọn họ lại nói cảnh sát hãy thả tôi ra.

Tôi ra khỏi đồn cảnh sát, đã đói đến mức sắp ngất đi, tìm một quán mì để ăn, vừa mới ăn được hai miếng, liền nhận được điện thoại của Lý Hào Kiệt.

Tôi biết, Lý Hào Kiệt nhất định muốn nói chuyện của Tống Duyên Minh, hơn nữa tôi chắc chắn, ở trong lòng anh ta, đã khẳng định chuyện này là do tôi làm.

Điện thoại vang lên rất lâu, tôi mới bắt máy.

Không để anh ta nói, tôi nói luôn, “Thưa ngài Lý, Tống Duyên Minh là do tự mình lăn xuống, không phải do tôi đẩy ngã.”

Tôi nói xong, đầu bên kia điện thoại lại rơi vào im lặng, hồi lâu, mới nghe thấy tiếng cười lạnh của Lý Hào Kiệt, “Cô cảm thấy tôi sẽ tin cô sao?”

Sẽ không.

Trong lòng tôi đã có đáp án.

Không để tôi giải thích rõ, Lý Hào Kiệt mở lời, “Tôi chỉ muốn nói với cô, Tống Duyên Khanh, nếu như Tiểu Minh có bất cứ bất trắc nào, không chỉ cô, mà tôi sẽ phá nát cái cô nhi viện mà cô đã từng ở.”

Nói xong, liền ngất máy luôn.

Tôi thấy lạnh cả người.

Lý Hào Kiệt thật sự không hổ là thương nhân lợi hại, rất biết cách nắm điểm yếu của địch thủ.

Bây giờ tôi đã đối nghịch lại nhà họ Tống, chỉ còn một mình, đương nhiên không sợ anh nhắm vào tôi, thế nhưng anh lại có thể nghĩ đến việc nhắm vào cô nhi viện!

Khi gọi lại một lần nữa, điện thoại đã không thể nào kết nối được.

Anh đã đưa tôi vào danh sách đen rồi.

Trong lòng tôi liền thấy hoảng sợ, không thể nuốt nổi mì nữa, chạy thẳng đến bệnh viện!

Đến bệnh viện, bác sĩ nói với tôi, Tống Duyên Minh đã được Lý Hào Kiệt chuyển đến bệnh viện Thánh Tâm rồi.

Bệnh viện Thánh Tâm là bệnh viện nổi tiếng nhất của thành phố Vinh An, cũng là bệnh viện có chế độprivé, chứ không phải là bất cứ ai cũng có thể ra vào, kể cả là thăm viếng bệnh nhân, cũng phải là bệnh nhân nói trước một tiếng.

Tôi biết, tôi chắc chắn không thể vào đó được.

Thế nhưng Lý Hào Kiệt phải đi làm, sáng sớm ngày mai anh chắc sẽ đi ra.

Lúc này đã là hơn hai giờ sáng rồi, để chắc chắn có thể gặp được, tôi liền canh giữ ở trước cửa bệnh viện Thánh Tâm, giữa lúc đó có hơi ngời xôm thiếp đi một lát, trời vừa sáng, tôi lại tiếp tục canh giữ.

Cuối cùng, tôi đã nhìn thấy xe của Lý Hào Kiệt ra, tôi không để ý đến những thứ khác, lao thẳng đến!

Tốc độ xe không nhanh, chỉ khẽ dựng vào tôi rồi dừng lại!

Lý Hào Kiệt bước từ trên xe xuống, tôi muốn bỏ chạy để giải thích với anh chuyện ngày hôm qua, mong anh đừng động đến cô nhi viện, thế nhưng đầu óc vô cùng mê man, trước mắt tối sầm lại, ngất đi!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Muốn lấy mạng của chị ta

Khi tỉnh lại, tôi ở trong một phòng bệnh đơn, trong căn phòng chỉ có một người phụ nữ khoảng hơn năm mươi tuổi, vừa nhìn tôi đã nhận ra, bà ấy chính là người giúp việc nhà bà Tống Tuyết, thím Trần.

“Thím...” Tôi yếu đuối khẽ gọi một tiếng.

Thím Trần quay đầu lại, thấy tôi đã tỉnh liền căng thẳng bước lại nói, “Cô mau nằm xuống đừng đi chuyển, đợi tôi đi gọi bác sĩ.”

Vừa nói, vừa đi ra khỏi phòng bệnh.

Tôi nhìn xung quanh phòng bệnh, nhìn cách bày trí của phòng bệnh, có lẽ là bệnh viện Thánh Tâm.

Nhưng tại sao tôi lại ở đây, tại sao người giúp việc của Tống Tuyết lại chăm sóc tôi?

Trong lòng tôi tràn ngập sự nghi ngờ nhưng không thể hỏi ai được.

Không lâu sau đó, thím Trần đã đưa bác sĩ đi vào, bác sĩ giúp tôi kiểm tra, nhưng chỉ là mệt mỏi quá sức cộng thêm tụt huyết áp, về bổ sung dinh dưỡng là được.

Tôi cảm ơn bác sĩ, sau đó đợi bác sĩ ra ngoài, tôi mới hỏi thím Trần đã xảy ra chuyện gì.

Thím Trần nói hết những sự việc đã xảy ra cho tôi nghe, sau khi tôi bị ngất, Lý Hào Kiệt đã đưa tôi vào bệnh viện, sau khi báo thân phận của tôi liền rời đi, bệnh viện vừa nghe là người nhà họ Tống cũng giữ lại.

Đầu tiên liên hệ với bố mẹ của tôi Tống Cẩm Dương và Phan Ngọc, hai người đó đều nói không quan tâm.

Bệnh viện hết cách, mới liên hệ với Tống Tuyết.

Nghe đến đây, mũi tôi bỗng cay cay.

Tống Tuyết là chủ nhà họ Tống, hai đứa con cũng đều theo họ của bà ấy.

Từ ba năm trước khi tôi bắt đầu bước chân đến nhà họ Tống, tất cả mọi người nhà họ Tống đều khinh thường tôi, cũng không thèm nhìn thẳng vào tôi.

Chỉ có một mình Tống Tuyết vẫn luôn yêu thương tôi, nhớ đến sinh nhật của tôi, tổ chức tiệc sinh nhật cho tôi.

Đặc biệt vào sinh nhật đầu tiên khi tôi đến nhà họ Tống, Tống Tuyết đã mời rất nhiều người danh giá nổi tiếng ở Thành phố Vĩnh An đến, nghiêm túc giới thiệu tôi với mọi người.

Trong lúc tôi đang hồi tưởng lại, Tống Tuyết đã bước vào, bà ấy ngồi bên giường, vuốt nhẹ tay tôi, đau lòng nói, “Tiểu Khanh, con lại gầy đi rồi, về nhà ta sẽ bảo thím Trần làm cơm cho con.”

“Không cần đâu ạ, cháu sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân.” Tôi không muốn để Tống Tuyết biết, bây giờ tôi đang sống ở chỗ Khương Thanh, nếu không bà ấy nhất định sẽ giúp tôi tìm nhà.

Tôi không muốn phiền bà ấy.

Tống Tuyết biết tính cách của tôi, cũng không có hỏi thêm, mà hỏi tôi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy, sao con lại ngất ở đây?”

Tôi nhìn bà ấy, úp úp mở mở, trong chốc lát không biết phải nói chuyện này như thế nào.

Tôi không muốn đề bà ấy phải lo lắng.

Tống Tuyết thấy tôi không nói lời nào, lại hỏi, “Gia đình con, có phải có chuyện gì giấu bà không?” Tôi bỗng ngờ người.

Nhìn Tống Tuyết, tôi xoắn xuýt không biết có nên nói chuyện hôn lễ không, tiện thể nói hết những chuyện hôm qua, để bà ấy biết mà làm chủ giúp tôi...

Phan Ngọc và Tống Cẩm Dương bỗng xuất hiện ngoài cửa.

Khuôn mặt hai người họ lạnh lùng, dường như đã nhìn thấy Tống Tuyết và tôi nắm tay nói chuyện, Phan Ngọc bước đến mắng, “Tống Duyên Khanh, rốt cuộc thế nào cô mới bỏ qua cho chúng tôi? Có phải cô muốn lấy mạng của Minh Minh không?”

Bà ta như vậy, tự nhiên làm cho Tống Tuyết tò mò, quay người lại trách mắng bà ta, và hỏi xem chuyện gì đã xảy ra.

Phan Ngọc như quỳ xuống trước mặt Tống Tuyết, biểu cảm của khuôn mặt đau khổ, bắt đầu nói chuyện hôn lễ, phiên bản mà lần này bà ta nói còn khoa trương hơn cả trước kia lúc tôi và Lý Hào Kiệt gặp nhau.

Lúc đầu tôi còn có chút tức giận, muốn giải thích rõ ràng, nhưng tôi nhận ra được, lúc Tống Tuyết nghe chuyện này, biểu cảm của bà ấy rất điềm đạm.

Tay vẫn luôn đặt trên tay của tôi, không có ý muốn bỏ ra.

Tôi mới không nói gì, đợi Phan Ngọc nói xong, tôi mới nói, “Không phải như vậy.”

“Đến bây giờ cô vẫn còn muốn ngụy biện?” Tống Cẩm Dương nghe tôi cãi lại, bước lên giơ tay muốn đánh tôi.

Tống Tuyết che tôi ở phía sau, “Được rồi! Có chuyện gì đợi hai người họ xuất viện rồi nói.”

Lời của Tống Tuyết, Tống Cẩm Dương không dám không nghe theo.

Vết thương của tôi không nặng lắm, buổi chiều hôm đó đã có thể được xuất viện, tôi theo Tống Tuyết về nhà, Phan Ngọc và Tống Cẩm Dương cũng đi theo.

Vừa đến cửa, phát hiện ngoài những người giúp việc của Tống Tuyết ra đón, còn có một người giúp việc nhà Tống Cẩm Dương, thím Thu.

Tống Cẩm Dương vừa nhìn thấy Tiểu Thu, dường như đã nhận ra điều gì đó, lập tức hỏi, “Bà không ở nhà, đến đây làm gì?”

Thím Thu cúi đầu, cũng không nói lời nào.

Tôi nhìn thấy thím Thu có lẽ cũng nhận ra được cái gì đó...

Một ngày trước hôn lễ, khi Tống Cẩm Dương cầu xin tôi kết hôn thay, thím Thu cũng ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hãy để tiểu khanh kết hôn đi

Lúc trong trái tim của tôi đang ngập tràn hi vọng, Tống Tuyết nói, “Ta bảo cô ấy đến.”

Giọng nói của bà ấy không nhanh không chậm, cũng không thể biết được mục đích của bà ấy là gì.

Nhưng tôi nhìn trộm Tổng Cẩm Dương một cái, trán của ông ta dường như có một lớp mồ hôi dày đặc.

Bỗng người chúng tôi đi vào phòng, Tổng Tuyết kéo tôi ngồi trên chiếc ghế sofa hai người, Tổng Cẩm Dương và Phan Ngọc ngồi ở đối diện, thám Trần bắt đầu rót trà cho chúng tôi.

Tổng Tuyết kéo tay tôi, nói thẳng vào vấn đề, “Chuyện hôn lễ, Thu đã nói hết cho ta rồi.”

Lúc này, mồ hôi Tổng Cẩm Dương bỗng nhiên chảy ồ ạt, đứng dậy, chỉ vào thám Thu mắng. “Bà đúng là thứ ăn cây táo rào cây sung, có phải là bà đã bị Tổng Duyên Khanh mua chuộc rồi không?”

Vừa nói, vừa cầm chiếc cốc ở trên bàn lên, đập vào người thám Thu!

Thám thu không kịp né, bị đập vào người toàn thân là nước trà nóng, chiếc cốc rơi xuống đất, vỡ nát!

“Đù rồi!” Tổng Tuyết nghiêm nghị hét lên, nói với thám Thu, “Thu, bà đi thay đồ đi, tôi không báo bà không cần nói gì hết.”

Mặc dù Tổng Tuyết vẫn luôn có ấn tượng là người mặt mũi hiền lành, nhưng mà bà ấy là chủ nhà họ Tổng, nói chuyện cũng phải có chừng mực.

Bà ấy vừa nói, Tổng Cẩm Dương lập tức ngồi xuống, tay nắm chặt lại, vẫn muốn giải thích điều gì đó.

Tổng Tuyết hỏi tôi, “Tiểu Khanh, ta nghe Thu nói, đêm tân hôn, người ở bên Lý Hào Kiệt là cháu, đúng không?”

Tôi lúng túng gật đầu, không khẳng định, Tổng Tuyết tại sao lại hỏi những điều này.

Sau đó, Tổng Tuyết lại nói, “Thu nói, sau hôm đó, mặc dù mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, nhưng Tiểu Minh tạm thời vẫn chưa chuyển đến ở với Lý Hào Kiệt.”

Nghe điều này, Phan Ngọc lập tức đứng dậy giải thích, “Đó là bởi vì, Lý tổng thấy có lỗi với Minh Minh, vì vậy muốn nhanh chóng chọn đất, xây một căn nhà mà nó thích nhất, để nó ở đó.”

Trái tim của tôi, bỗng nhiên đau xót.

Lý Hào Kiệt vô cùng để tâm đến Tổng Duyên Minh.

Tình cảm như vậy, làm sao có thể bởi vì mấy câu nói của tôi mà dễ dàng lay động?

Nhưng mà, theo tôi suy nghĩ hôm nay Tổng Tuyết đến, chẳng qua là muốn tìm lý lẽ phải cho tôi, bà ấy nói, “Được rồi, chuyện này là các người sai trước, Tiểu Khanh đã qua đêm với Lý Hào Kiệt, người con gái như vậy, sau này sao có thể gả đi được nữa, hãy để cho Tiểu Khanh kết hôn đi.”

Tôi nghe những lời nói này, suy nghĩ trong năm giây mới hiểu rõ được ý nghĩa của những lời nói ấy.

Phan Ngọc và Tổng Cẩm Dương cũng vậy, khi tôi kịp phản ứng lại, Phan Ngọc đứng dậy, dùng giọng nói chối tai, “Không được! Tuyệt đối không được! Sao có thể để cô ta lấy Lý Hào Kiệt được!”

Tôi cũng ngạc nhiên, “Bà à... Chuyện này...”

Lúc này, trong lòng tôi rối loạn như ong, thực ra tôi đã không có một chút hi vọng nào với Lý Hào Kiệt nữa rồi.

“Nhà họ Lý sẽ không đồng ý đâu.” Lúc này Tổng Cẩm Dương bình tĩnh, đưa cả nhà họ Lý vào câu chuyện.

Lời nói của ông ta, cũng làm cho tôi tỉnh lại.

Ở Thành phố Vinh An, nhà họ Lý là một gia tộc lớn, mặc dù nhà họ Tổng cũng lớn, nhưng xét về quy mô doanh nghiệp, vẫn không thể nào đuổi kịp được nhà họ Lý.

Vì vậy, theo lý mà nói, những chuyện này, chỉ cần nhà họ Lý không gật đầu, một mình Tổng Tuyết nói cũng như không.

Tổng Tuyết nhìn Phan Ngọc ra hiệu bà ta ngồi xuống.

Đợi Phan Ngọc đã ngồi xuống, bà ấy mới tiếp tục nói, “Bà nghĩ xem một gia tộc lớn như nhà họ Lý, tại sao lại làm thông gia với nhà họ Tổng chúng ta?”

Câu hỏi này thật chuẩn xác, theo quy mô nhà họ Lý mà nói, địa vị của Lý Hào Kiệt chính là trong tập đoàn Hào Thiên ở Thành phố Vinh An, muốn làm thông gia cũng phải xếp đến hàng trăm, cũng không xếp đến nhà họ Tổng.

Sao lại đến lượt nhà họ Tổng.

Tổng Tuyết nói ra đầu đuôi câu chuyện trong đó, năm ấy, Tổng Tuyết và ông nội của Lý Hào Kiệt là thanh mai trúc mã trong xã hội xưa, nhưng lúc ấy, Tổng Tuyết là cô chủ của một nhà lớn, còn ông nội của Lý Hào Kiệt chẳng qua cũng chỉ là một tên nghèo hèn.

Xã hội lúc ấy không thể cho hai người se duyên.

Rất nhiều năm sau đó, khi cả hai đều đã già mới có thể gặp lại, đã định việc hôn nhân này.

Lúc Tổng Tuyết nói, khuôn mặt dẹt dẹt, có thể nhận thấy tình cảm của ông nội Lý Hào Kiệt và bà ấy nhất định rất sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý: Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chẳng phải cô nên gọi tôi là chồng sao_

Nghe xong câu chuyện, Tổng Cẩm Dương vẫn không khoan dung. “Mọi người ai ai cũng biết Tổng Duyên Khanh không có giáo dục, nếu gả qua đó, chỉ làm mất mặt nhà họ Tổng!” Nói xong còn thêm một câu, “Tôi nhất định sẽ không đồng ý chuyện hoang đường này.”

Đúng vậy, chuyện này thực sự hoang đường, hôn lễ cũng đã tổ chức rồi, thay đổi lại có đâu, nếu truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ làm cho nhà họ Lý và nhà họ Tổng trở thành trò cười của người dân Thành phố Vinh An sao?

Tôi cũng nói lên những suy nghĩ của mình.

Trước đó Phan Ngọc còn quát mắng coi khinh tôi, lúc này lại tỏ ra hòa nhã, “Văn là Duyên Khanh hiểu chuyện.”

Tổng Tuyết thấy tôi cũng không đồng ý, mới nói với tôi, “Tiểu Khanh, cháu đi xem xem lúc này Thu có bị thương không.”

Tôi biết, bà ấy đang muốn điều tôi đi.

Lúc tôi còn đang do dự, thám Trần bước đến, mời tôi đến căn phòng của những người giúp việc.

Căn phòng của những người giúp việc cách phòng khách không xa, mặc dù tôi đã đi vào nhưng vẫn dựa vào cửa nghe, tôi nghe thấy Tổng Tuyết nói, bốn phần trăm cổ phiếu của tôi, mỗi năm đều chia lợi nhuận lên đến hàng tỷ.

Nhưng trước giờ tôi không hề hay biết.

Nếu như họ không đồng ý, thì hãy bỏ ra lợi nhuận trong ba năm, hơn nữa lợi nhuận sau này cũng không có phần của họ nữa.

Vừa nhắc đến tiền, Tổng Cẩm Dương và Phan Ngọc lập tức sợ hãi, oán trách vài câu, nhưng cuối cùng vẫn phải đồng ý.

Khi họ đã rời đi, thám Trần mới cho tôi ra ngoài.

Lúc này, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tổng Tuyết, tôi bước lại, nói thẳng, “Bà à, cháu không muốn lấy Lý Hào Kiệt, trong lòng Lý Hào Kiệt chỉ có một mình Tổng Duyên Minh.”

“Được rồi, nhưng mà chỉ mới gặp nhau mấy ngày, ở đâu mà có trong lòng chỉ có ai.” Tổng Tuyết lại một lần nữa kéo tay tôi, nói, “Thực ra hôm tổ chức hôn lễ bà đã phát hiện ra cô dâu là con, hơn nữa, ánh mắt con nhìn Lý Hào Kiệt, và ánh mắt Tổng Duyên Minh nhìn cậu ta, cho dù mắt bà có già đi chăng nữa, cũng biết ai để ý đến cậu ta hơn.”

Lời nói của bà làm cho mặt tôi có chút mờ mịt.

Hôm tổ chức hôn lễ, Lý Hào Kiệt bắt đầu có thái độ tốt với tôi.

Bây giờ nghĩ lại, trước đó anh ấy thực sự vẫn chưa phân biệt được tôi và Tống Duyên Minh.

Thấy tôi không nói gì, Tống Tuyết tiếp tục nói, “Bà rất hiểu Lý Hào Kiệt, là một người đàn ông nghiêm chỉnh, ta và ông Lý không có duyên phận, nhưng mà, ta hi vọng hai cháu có thể ở bên nhau mãi mãi, bù đắp lại sự hối tiếc của bà và ông Lý.”

Hóa ra, cuộc hôn nhân này lại có ý nghĩa như vậy.

Tôi mềm lòng, tôi nghĩ, Lý Hào Kiệt nếu đã điều tra Tống Duyên Minh, nhất định sẽ điều tra ra chuyện trước kia.

Như vậy, thái độ của anh ấy với tôi có lẽ cũng sẽ có chuyển biến.

Nhưng lòng tôi cũng lo ngại, “Bà ơi, nhưng mà Lý Hào Kiệt sẽ đồng ý sao?”

“Cậu ta rất hiểu thuận, chỉ cần ông Lý mở lời, cậu ta nhất định sẽ đồng ý.” Ngờ khi của Tống Tuyết ung dung tự tin.

Mặc dù trong lòng tôi vẫn lo ngại, nhưng lại càng cảm kích.

--

Sau khi rời khỏi nhà Tống Tuyết, trở lại nhà Khương Thanh, dường như mất ngủ cả đêm.

Sáng sớm hôm sau, tôi chạy đến công trường quan trọng nhất, lúc đang kiểm tra kĩ tất cả xong cũng đã đến trưa, tôi ăn cơm, lúc đang chuẩn bị đến công trường thứ hai, một chiếc xe đen dừng lại trước mặt tôi.

Phía sau xe mở ra, lúc tôi vẫn chưa kịp phản ứng lại, đã đưa tay kéo tôi vào ghế xe.

Cửa đóng lại, xe bắt đầu chạy.

Lúc tôi nghĩ rằng mình đã bị bắt cóc, một bàn tay ép mạnh cầm tôi, ép tôi quay về hướng chủ nhân của bàn tay đó.

Là Lý Hào Kiệt.

Ánh mắt đen lầy lạnh như băng của người đàn ông, làm cho tôi trong lập tức mồ hôi ướt đầm trán, lúc này dường như đang rơi xuống hàm băng.

“Anh Lý... Anh làm gì vậy?”

Tôi nhìn anh ấy, chỉ cảm thấy sau gáy ớn lạnh.

“Anh Lý?” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, nhếch miệng, nhưng không cười, “Chẳng phải cô nên gọi tôi là chồng sao?”

Tôi lúng túng nhìn anh ấy.

Lẽ nào, nhanh như vậy Tống Tuyết đã nói chuyện này cho anh ấy rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Còn giả bộ đơn thuần gì_

Thấy tôi không nói gì, lực trên bàn tay của Lý Hào Kiệt càng mạnh hơn, dường như muốn bóp cầm của tôi nát ra, tôi đau đơn, nhưng vẫn cắn chặt môi, không để cho mình phát ra tiếng.

Lý Hào Kiệt thấy tôi không nói gì, mới mở lời, “Tống Duyên Khanh, nói cho tôi biết, sao cô có thể lừa được chủ nhà họ Tống, để bà ấy nói thay cho cô?”

Sức trên tay của người đàn ông càng mạnh, cảm của tôi đã chuyển từ bắt đầu đau đớn đến tê tái.

Cuối cùng, anh ấy bỏ cầm tôi ra, bàn tay lớn nắm lấy eo tôi, sau đó muốn xé bộ đồ trên người tôi ra.

Tôi tức giận vùng vẫy, cuối cùng hét lên một tiếng, “Dừng...”

Lý Hào Kiệt thấy tôi lên tiếng, như thể càng thêm hứng thú, ngừng đầu ấn nút, giữa ghế ngồi trước và sau từ từ đưa lên một tấm ngăn màu đen...

Sau khi tấm ngăn hoàn toàn đưa lên, phía ghế ngồi sau trở thành một không gian riêng tư.

Lý Hào Kiệt không quan tâm đến sự phản kháng của tôi, không có một giới hạn nào, cứ thế đi vào cơ thể tôi.

Cuối cùng tôi đau đớn không thể kiềm chế mà kêu lên.

Nhưng động tác của người đàn ông vẫn không dừng lại.

Bởi vì không gian chật hẹp, anh ấy nửa quỳ trên ghế, cúi xuống nhìn tôi nói, “Cô vất óc suy nghĩ để Tống Tuyết sửa hôn ước cho cô, chẳng phải là vì cái này sao?”

Tôi đau đớn hít lần khí lạnh, căn bản không thể quan tâm trả lời anh ấy.

Chỉ muốn anh ấy mau chóng đi ra.

Nhưng người đàn ông không có suy nghĩ ấy, một tay nắm chặt tóc tôi, mắng, “Còn giả bộ đơn thuần gì? Bây giờ hối hận rồi sao? Tôi nói cho cô biết, cô ngấm ngấm mưu tính với tôi, làm tổn thương Tiểu Minh, thì nên biết, ngày hối hận vẫn còn chờ ở sau!”

Xe cứ thế chạy, anh ấy cứ thế làm chuyện đó dọc đường.

Đợi đến khi xe dừng lại, người đàn ông ấy mới trút hết ra.

Anh ấy ngồi một bên chỉnh sửa lại quần áo, mở cửa, nói với tôi, “Mau chóng kéo quần lên.”

Tôi một môi dựa vào sau lưng ghế, quay đầu lại, nhận ra ở bên ngoài cửa là đầu...

Cục dân chính.

Lẽ nào anh ấy thực sự muốn đăng kí kết hôn với tôi?

Nhưng tôi thực sự sợ hãi, tôi vẫy tay, “Không, không, tôi không đăng kí kết hôn, tôi đi nói với bà.”

Tôi thực sự sợ hãi, tôi sợ sẽ chết trong tay anh ấy, khi này chúng tôi đã làm chuyện mà vợ chồng nên làm, nhưng ánh mắt anh ấy nhìn tôi, chỉ có thù hận.

Sự thù hận này, còn sâu đậm hơn đêm tân hôn!

Nhưng, anh ấy căn bản không cho tôi cơ hội, cứ thế kéo tôi ra khỏi xe, lạnh lùng mùa mai, “Cô xem nhà họ Lý chúng tôi là cái gì? Mặc cho các người đôi đi đôi lại sao?”

Đỏ của tôi vẫn chưa chính lại, nếu như cứ thế đi ra ngoài, nhất định sẽ bị mọi người cười nhạo.

Tôi chỉ có thể thỏa hiệp, cầu xin, “Tôi đăng kí, tôi đăng kí, anh hãy để cho tôi mặc đồ lại!”

Lý Hào Kiệt nghe xong mới thả tay ra.

Tôi ở trong xe mặc lại quần áo, sửa soạn lại tóc rồi mới xuống xe.

Đi theo anh ấy vào cục dân chính.

Đại sảnh của cục dân chính trống vắng không một bóng người.

Trên chiếc bàn làm việc ở cửa, Lý Hào Kiệt cảm ra một xấp tài liệu, nói, “Kí đi.”

Ngữ khí của anh ấy là mệnh lệnh, không phải đang thương lượng với tôi.

Tôi muốn lật xem nội dung, nhưng bị anh ấy ngăn cản, “Tổng Duyên Khanh, cô nên hiểu cho rõ, không phải tôi muốn cưới cô, là cô muốn cưới tôi, cô chỉ có thể tiếp nhận.”

“Lý Hào Kiệt, có lẽ anh đã điều tra Tổng Duyên Minh rồi, chị ta cần bán...”

Vốn dĩ tôi muốn nói chuyện của Tổng Duyên Minh, nhưng vừa mở lời, tay Lý Hào Kiệt đã đập “bịch” lên chiếc bàn bên tay tôi!

Âm thanh rất lớn, làm cho tôi sợ hãi run rẩy.

Anh ấy nhìn tôi cảnh cáo, “Nếu như cô không muốn những đứa trẻ trong trại trẻ mồ côi thực sự không còn chốn để về, vậy thì đừng nhiều lời nữa!”

Lại là trại trẻ mồ côi.

Đây thực sự là điểm yếu của tôi.

Tôi không còn cách nào khác mà kí tên mình xuống.

Mặc dù tôi biết rất rõ, thỏa thuận nuôi dưỡng trước kia liên quan đến điều khoản khác nhất định sẽ ở trong này.

Nhưng tôi càng hiểu rõ, Lý Hào Kiệt mặc dù nói sẽ động đến trại trẻ mồ côi, nhưng nhất định sẽ không làm chuyện đó.

Tôi vừa kí xong, Lý Hào Kiệt đã kéo tôi đi đến làm giấy chứng nhận kết hôn.

Sau khi chúng tôi tiến hành xong hàng loạt kiểm tra chụp ảnh, cuối cùng cũng ngồi ở nơi đăng kí kết hôn.

Anh nhân viên quan tâm hỏi han mấy câu, “Hai người xác nhận muốn đăng kí kết hôn vào hôm nay không?”

“Hôm nay không thể đăng kí kết hôn sao?” Tôi hỏi.

Anh nhân viên lắc đầu, “Cũng không phải, mà là hôm nay không phải ngày đẹp.” Anh ta vừa nói vừa nhìn bốn phía, “Cô xem, hôm nay ngay đến cả người đến đăng kí kết hôn cũng chẳng có.”

Tôi bỗng nhiên cũng bán khoán.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Anh ấy ôm người phụ nữ khác

Lý Hào Kiệt nghe những lời của anh nhân viên, liền nói thẳng, “Chúng tôi chính là muốn chọn ngày xấu mới đến.”

Anh nhân viên lộ ra biểu cảm kì quái nhìn tôi, không nói gì nữa, cứ thế giúp chúng tôi làm.

Khi tôi cảm tờ giấy đỏ, cùng Lý Hào Kiệt bước ra khỏi cục dân chính, người đàn ông bỗng nhiên quay đầu lại, ngữ khí lạnh lùng nói, “Tổng Duyên Khanh, nếu cô đã ngấm ngầm mưu tính muốn cưới tôi, tôi sẽ không để cho cô thất vọng đâu.”

Anh ấy nói nhún nhún hai từ thất vọng.

Rõ ràng là mùa nóng, nhưng trên người tôi lại nổi hết da gà.

Tôi đang muốn giải thích, thì lái xe của Lý Hào Kiệt từ xa đi đến, trong tay cầm một bình nước và một hộp thuốc nhỏ.

Lý Hào Kiệt ra hiệu, người lái xe liền đưa nước và hộp thuốc cho tôi.

Tôi cầm hộp thuốc, nhìn tên khoa học bên trên vốn dĩ vẫn có chút nghi ngờ, nhưng khi tôi nhìn thấy dòng chữ nhỏ bên dưới, trái tim bỗng thất lại.

Dưới đó viết thuốc tránh thai khẩn cấp 24 giờ.

Tôi không nói gì cả, ngoan ngoãn uống thuốc.

Lý Hào Kiệt nhìn thấy tôi uống thuốc, lạnh nhạt nói, “Sau này tôi đều sẽ nhìn cô uống thuốc, vì vậy cô đừng hi vọng đến lúc mang thai đã chúng, sau đó bám lấy tôi!”

Người đàn ông nói xong, liền ném một chùm chìa khóa cho tôi, lên xe nghênh ngang đi.

Tôi đứng yên nhìn theo chiếc xe dần dần biến mất, trong lòng chua xót.

Nghe đến cuộc hôn nhân quan trọng nhất cuộc đời con người, tôi gãi vác cái tên của chị gái, bây giờ tôi đã thực sự đăng kí kết hôn với Lý Hào Kiệt, nhưng lại bị người đàn ông đó đối xử như kẻ thù.

Tôi ngồi một góc của bồn hoa trước cổng, cắn chặt môi ngồi đó một lúc.

Mới đứng dậy tiếp tục làm việc.

Cuộc sống vẫn tiếp tục.

- -

Buổi tối, tôi không trở về căn nhà đám cưới đó, mà trở về nhà của Khương Thanh.

Khương Thanh đúng lúc cũng đang ở nhà.

Chị ấy thấy tâm trạng của tôi không tốt, kéo tôi lại hỏi.

Khi chị ấy cứ hỏi mãi, cuối cùng tôi cũng nói ra tình hình thực tế.

Sau khi nghe hết, một tay chống cằm lăm lăm một câu, “Người bà của em, rốt cuộc là muốn em tốt hay đang hãm hại em vậy?”

“Bà ấy muốn tốt cho em.”

Tôi khẳng định trả lời.

Tôi tin, cho dù tất cả mọi người đều không muốn tốt cho tôi đi chăng nữa, bà ấy cũng nhất định muốn tốt cho tôi.

Tôi cảm thấy Lý Hào Kiệt cũng rất tốt, vậy nên muốn lấy anh ấy.

Khương Thanh gật đầu, ôm vai tôi nói, “Được rồi, nói gì đi nữa hôm nay cũng là đêm tân hôn của em, đi, chị đưa em đi ăn gì đó.”

Mặc dù tôi không nữ tiêu tiền, nhưng không thể bú đợg bình với chị ấy.

Cuối cùng, chúng tôi chọn một quán lẩu bình dân.

Mùa nóng nên không có nhiều người ăn lẩu, lúc chúng tôi đi vào bên trong, trong tiệm chỉ có vài người.

Chúng tôi vừa ăn lẩu, vừa uống bia.

Uống ba lượt rượu, tâm trạng của tôi cũng chẳng có gì xấu nữa, chúng tôi lại chạy đi hát.

Chơi đến hơn mười hai giờ.

Thời tiết không nóng, chúng tôi liền đi về nhà.

Ai biết được vừa mới ra khỏi KTV chưa được vài trăm mét, đã nhìn thấy một chiếc xe đen dừng ở bên đường cách đó không xa.

Tôi vừa nhìn đã nhận ra đó là xe của Lý Hào Kiệt.

Nếu như xe của anh ấy đỗ ở đây, vậy anh ấy chắc chắn cũng đang ở gần đây.

Tôi nhìn đồng nhìn tây, không lâu sau đó, đã nhìn thấy quán rượu cách đó không xa, Lý Hào Kiệt đang ôm một người phụ nữ đi ra ngoài.

Không cần nhìn, tôi cũng biết, người phụ nữ đó là Tống Duyên Minh..

Sắc mặt của chị ta đỏ ửng, có lẽ cũng đã uống không ít rượu.

Khi nhìn thấy hai người ấy, tôi cũng đã tỉnh rượu một chút, lòng bàn chân như rút chỉ, không bước nổi một bước.

Thật đáng mỉa mai, sau khi đăng kí kết hôn lần đầu tiên nhìn thấy chồng của mình, trong lòng anh ấy lại là người phụ nữ khác.

Lúc tôi dường như đã bỏ cuộc làm điều gì đó, Khương Thanh ở bên cạnh bỗng nhiên xông lên, đẩy Lý Hào Kiệt, mắg, “Lý Hào Kiệt, anh có còn biết xấu hổ không, không quan tâm đến vợ, đi ôm một người phụ nữ khác?!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lậy Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Bây giờ anh ta là chồng em, có chứng nhận!

Tôi bị làm cho sợ hãi mau chóng kéo Khương Thanh, sau đó xin lỗi Lý Hào Kiệt, “Xin lỗi, bạn của tôi uống say rồi.”

Tôi cũng không biết tôi đang chốt dạ điều gì nữa.

Khương Thanh uống quá nhiều, chị ấy kéo tôi, mắg, “Tống Duyên Khanh, em có thể có chút khí phách không, bắt luận nói thế nào, bây giờ anh ta cũng là chồng em, có chứng nhận!”

Lý Hào Kiệt không để ý đến hai người chúng tôi, tiếp tục đi lại hướng chiếc xe.

Nhưng lúc này, Tống Duyên Minh trong lòng anh ấy vùng ra khỏi, đứng xuống đất, nước mắt đầm đìa nói, “Duyên Khanh, xin lỗi, chị, chị sẽ đi ngay.”

Vừa nói, chị ta một mình đến bên đường bắt xe.

“Muốn đi, thì cũng không phải em đi.” Lý Hào Kiệt vừa nói vừa kéo chị ta vào lòng.

Khương Thanh mắg, “Tống Duyên Minh, cô không phải diễn nữa, ai không biết cô là một đứa đào mỏ chứ! Trước kia lúc Tống Duyên Khanh làm việc, cô ở phía sau làm những việc đáng xấu hổ, người khác không biết, nhưng tôi biết cô là người như nào!”

“Bỏ đi, chị Khương.” Tôi kéo tay Khương Thanh muốn đi khỏi.

Nhưng Khương Thanh không khoan dung mà mắg Tống Duyên Minh, “Dừng sợ hãi, em không thấy Tống Duyên Minh đứa đào mỏ đang quyền rũ chồng của em sao, bây giờ để cho hai người đó đi, lát nữa hai người họ sẽ làm chuyện giường chiếu đấy!”

Lời nói của chị ấy vừa dứt, Lý Hào Kiệt bước hai bước lên phía trước, một tay nắm chặt lấy cổ áo Khương Thanh, đẩy chị ấy một cái.

Cắn chặt răng, cố hết sức chịu đựng mà cánh cáo, “Im miệng! Bị ép quá, phụ nữ tôi cũng đánh!”

“Lý Hào Kiệt, có gì anh cứ nhắm vào tôi.” Tôi vội vàng đỡ Khương Thanh, sợ Lý Hào Kiệt sẽ ghì hện chị ấy.

Tống Duyên Minh cũng vội vàng kéo tay Lý Hào Kiệt, lắc đầu, “Hào Kiệt, bỏ đi, đều tại em, tại tâm trạng em không tốt nên đã uống rượu, đã gây rắc rối cho anh.”

Lúc chị ta nói, trong ánh mắt đều rất tỉnh táo.

“Mau lui hai người phụ nữ này ra.”

Lúc tôi đang kéo Khương Thanh, lái xe của Lý Hào Kiệt đưa mấy bảo vệ của quán rượu đến.

Mấy người bảo vệ cứ thế kéo tôi và Khương Thanh đi.

Sau đó người lái xe chạy đến cạnh ghế sau, mở cửa xe cho anh ấy.

Lý Hào Kiệt ôm vai Tống Duyên Minh lên xe.

Khương Thanh vẫn không bỏ qua, muốn tiếp tục mắg chị ta, nhưng đã bị tôi ngăn lại, “Bỏ đi, bỏ đi.”

Tôi biết, bắt luận bây giờ tôi và Khương Thanh có nói gì, cũng không thể thay đổi sự việc.

Xe vừa đi, bảo vệ cũng rời đi.

Khương Thanh đi vào trán tôi, khuôn mặt hận thù mắg, “Tống Duyên Khanh, sao em lại sợ hãi như vậy! Em cứ thế để hai người đó đi sao?!”

Tôi mỉm cười đau đớn, “Đi thôi.”

Thật ra, tôi sợ Lý Hào Kiệt sẽ tức giận với Khương Thanh.

Dù gì chúng tôi cũng xuất thân từ trại trẻ mồ côi, thành tựu hiện nay của chị ấy cũng không dễ dàng gì mà có được.

Mặc kệ cho chị ấy có nói gì tôi, tôi cũng đều cười, khó khăn lắm mới đưa chị ấy về được đến nhà.

Khương Thanh uống nhiều rượu, vừa rửa mặt đã ngủ thiếp đi.

Nhưng tôi đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, thời tiết hôm nay thật đẹp, ánh sao khắp trời.

Chuông điện thoại vang lên, tôi quay người lại, nhìn thấy số điện thoại quạ nhiên của Lý Hào Kiệt!

Trái im tôi bỗng thất lại, mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại, do dự một hồi, đến lúc hồi chuông sắp kết thúc mới nhận điện thoại.

“Alo.” Tôi nói một tiếng, lòng bàn tay bắt gác chân mở hời.

Đầu dây bên kia không có người nói, nhưng có những tiếng kêu kì lạ...

Tôi dễ sát điện thoại vào tai, tỉ mỉ nghe, nghe thấy âm thanh của một người phụ nữ...

“A... Nhanh qua, nhanh quá, anh yêu...”

“Đưa anh, chúng ta cùng nhau...”

Âm thanh duyên dáng không ngừng vang lên trong điện thoại.

Đan xen vào đó là tiếng thở ầm ập của người đàn ông, hết sức kêu nhẹ.

Trái tim tôi như bị vô số bàn tay nắm chặt lấy, ngay đến cả hít thở cũng khó khăn.

Lý Hào Kiệt, tại sao lại hành hạ tôi như vậy?

Tôi tắt điện thoại, ngồi trong góc của căn phòng, khuyến báo bản thân hết lần này đến lần khác, không được khóc, hai người họ không đáng.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bộ đồ Đắt như vậy không phải ai cũng có thể thử

Sau hôm đó, gần một tháng tôi không nhìn thấy Lý Hào Kiệt.

Cuộc sống dần dần trở lại bình thường, tôi sắp xếp công việc của mình thật bận rộn để bản thân mất đi cảm giác, để quên đi bản thân vẫn còn có một cuộc hôn nhân.

Hôm nay là ngày lễ Trung thu, vừa sáng sớm Khương Thanh đã kêu nhận được tiền phải mời chị ấy đi ăn cơm.

Vì không muốn để chị ấy phải chờ đợi, tôi tan làm sớm hơn những ngày thường.

Kết quả, khi tôi vừa bước ra khỏi tòa nhà văn phòng, một người đàn ông mặc bộ đồ vest bước lại, khách sáo nói với tôi, “Xin chào cô Tổng, tôi là lái xe của Lý tổng, cậu chủ kêu tôi đến đón cô.”

Đứng giờ tan làm, những người đi đi lại lại xung quanh đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác lạ.

Nhất thời tôi có chút hoảng hốt, “Lý tổng? Lý Hào Kiệt?”

Tại sao anh ta lại đón tôi?

Người lái xe giải thích, “Chủ tịch muốn gặp cô, cũng chính là ông nội của Lý tổng.”

Nghĩ lại cuộc điện thoại một tháng trước, trong lòng tôi vô vàn mâu thuẫn, tôi sợ Lý Hào Kiệt sẽ xúc phạm tôi trước mặt ông nội anh ấy.

Nhưng mà tôi không thể không đi.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể đi theo anh ta lên xe.

Anh ta đưa tôi đến trung tâm thương mại Tinh Thần, sau đó đưa tôi một tấm thẻ màu bạc, để tôi vào mua một bộ đồ phù hợp.

Mặc dù tôi không muốn cảm, nhưng trung tâm thương mại Tinh Thần là trung tâm thương mại cao cấp nhất của Thành phố Vĩnh An, tất cả hãng hiệu nổi tiếng thế giới đều có thể mua ở đây.

Nhưng giá của các bộ đồ trong đó, cứ xem như tôi có quẹt nát thẻ, cũng không thể trả nổi.

Những người đến đây mua đồ thường là những cô gái danh giá, cũng có cả người nổi tiếng.

Tôi mặc một bộ đồ công sở mùa đông, vừa bước vào trong, tất cả người hướng dẫn mua hàng vừa nhìn thoáng qua tôi đã không muốn để ý đến tôi.

Tôi cũng không quan tâm, dù gì vốn dĩ tôi cũng không phải người có thể mua được hàng ở đây.

Tôi đi một vòng trung tâm thương mại, cuối cùng đứng ở cửa một cửa hàng chuyên bán hàng hiệu ở một góc, bởi vì từ cửa hàng này ra, những hàng hiệu khác tôi đều đã nghe nói qua.

Vì vậy, tôi nghĩ rằng trang phục của cửa hàng này có lẽ sẽ không đắt.

Tôi vừa nhìn đã thích chiếc váy màu trắng đục mà mô-đen đang mặc, thiết kế đơn giản mà mạnh mẽ.

Càng nhìn càng vừa ý, không thể kiềm chế nổi mà muốn thử mặc.

Điều làm cho tôi bất ngờ là thái độ của nhân viên cửa hàng này rất tốt, biết tôi muốn thử liền cầm cho tôi một bộ theo kích cỡ tôi yêu cầu, sau đó mời tôi vào phòng thử đồ.

Sau khi mặc xong bộ đồ, tôi bước ra đứng trước gương.

Không thể không nói, bộ đồ này thực sự giống như những gì tôi muốn, rất hợp với tôi.

Tôi quyết định mua chiếc váy này, mới hỏi nhân viên, “Bao nhiêu tiền?”

Nhân viên lễ phép trả lời, “Bảy trăm năm mươi triệu.”

Con số này làm tôi không làm chủ được mà hít một hơi khí lạnh.

Bảy trăm năm mươi triệu...

Vốn dĩ tôi nghĩ rằng chiếc váy này cũng chỉ mấy chục triệu, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của tôi, tôi lo lắng Lý Hào Kiệt nhìn thấy giá của chiếc váy này, sẽ nghĩ tôi tham lam hư vinh.

Lúc tôi đang chuẩn bị đi vào thay đồ, liền nhìn thấy Tổng Duyên Minh ở trong gương.

Trong tay chị ta cầm hai chiếc túi, nhân viên vừa nhìn thấy chị ta liền bước đến, nhiệt tình chào đón.

Lúc đang chào đón, lại quay người lại nhìn tôi, nói với tôi, “Cô và vị khách này thật giống nhau...”

Tổng Duyên Minh lúc này mới nhìn thấy tôi, nhìn chiếc váy trên người tôi, có “ý tốt” nhắc nhở nhân viên nói, “Quần áo của cửa hàng mấy người đắt như vậy, sao có thể để cho ai cũng có thể thử chứ? Lỡ cô ta làm bẩn đồ thì sao, ngay đến cả đèn cũng không thể đến nói thì phải làm sao?” Nhân viên cửa hàng nhìn tôi, ánh mắt có chút khó xử.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể nói, “Tôi mua.”

Nghe thấy tôi nói sẽ mua, trong ánh mắt của Tổng Duyên Minh ánh lên chút bất ngờ, nhưng mà vẫn không nói gì.

Tôi lấy trong túi của mình ra tấm thẻ ngân hàng màu bạc đưa cho nhân viên cửa hàng, sau đó đi vào thay đồ.

Lúc tôi bước ra, Tổng Duyên Minh đã đứng ở bên cạnh, cười lạnh lùng. “Không ngờ rằng cô cũng có tiền mua bộ đồ này.”

Tôi vừa đưa bộ đồ cho nhân viên cửa hàng gói lại, vừa nói với Tổng Duyên Minh, “Đừng vậy, hôm nay tôi phải đi gặp ông Lý, vì vậy chồng tôi để tôi đến đây mua đồ.”

Nói xong, tôi lại mỉm cười thật ngọt ngào với chị ta.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Có thể trả lại chồng cho tôi không

Tổng Duyên Minh đương nhiên biết rõ ông Lý mà tôi nói là ai.

Chị ta nhẹ nhàng nhấc chiếc túi hàng hiệu trong tay lên, nở một nụ cười miễn cưỡng, kì lạ nói, “Vậy sao? Vậy thì phải chúc mừng cô rồi.”

Tôi không muốn xích mích với chị ta.

Nhân viên cửa hàng thanh toán xong, tôi cầm lại chiếc thẻ, rồi rời khỏi cửa hàng, sau đó mua thêm một đôi giày cao gót màu nhạt để kết hợp.

Lần này tôi đã học được cách thông minh, phải nhìn giá trước, sau đó mới thử đi.

Sợ người lái xe đợi lâu, tôi mua xong giày liền nhanh chóng đi ra ngoài cửa, kết quả vừa đến trước cửa, hai bên cảm biến lại phát ra tiếng “Tít tít tít”.

Hai người bảo vệ đi đến, cứ thế ngăn tôi lại nói, “Cô à, trên người cô có thể có sản phẩm vẫn chưa tính tiền.”

Lúc này, giám đốc trung tâm thương mại cũng đến, yêu cầu kiểm tra sản phẩm trong túi đồ của tôi.

Tôi đương nhiên đưa cho anh ta kiểm tra rồi.

Giám đốc bỏ chiếc váy và đôi giày đều đã được tính tiền ra, tôi lại bước qua cửa cảm ứng một lần, vẫn phát ra tiếng kêu.

Bởi vì tôi mua chiếc váy hơn bảy trăm triệu, giám đốc cũng ngại ngần khi nói muốn kiểm tra túi của tôi.

Nhưng tôi vẫn chủ động đưa túi cho giám đốc.

Kết quả, giám đốc lại tìm được một chiếc vòng tay màu bạc gắn móc từ túi của tôi!

“Không phải tôi lấy.”

Tôi cảm thấy hết sức lạ lùng!

Chiếc vòng tay này tôi có ấn tượng, là đồ trong chiếc tủ ở cửa hàng tôi mua chiếc váy, sao có thể ở trong túi của tôi?

Lúc tôi vẫn còn đang nghi ngờ thì nhân viên cửa hàng khi nãy chạy lại, nhìn thấy chiếc vòng trên tay của giám đốc liền khóc, “Hóa ra là ở đây! Tôi cứ nghĩ là mất rồi.”

Đi theo sau cô ấy còn có cả Tổng Duyên Minh.

Giám đốc hỏi nhân viên cửa hàng đã xảy ra chuyện gì.

Nhân viên cửa hàng nói, khi nãy khách ở trong cửa hàng rất đông, vừa quay lại đã không thấy chiếc vòng tay nữa, sắp bị làm cho sợ hãi rồi.

Mặc dù nhân viên cửa hàng không nói là tôi đã cầm chiếc vòng tay này đi, nhưng lại tìm thấy nó trong túi của tôi, đã nói rõ tất cả, tôi liền giải thích với cô ấy, “Cái này không phải tôi lấy, tôi cũng không biết tại sao lại ở trong túi của tôi.”

Giám đốc liếc nhìn tôi một cái, khinh thường nói, “Hãy đi nói với cảnh sát đi!”

Lúc này tôi mới thực sự hoảng hốt!

Hôm nay tôi phải đi gặp ông nội của Lý Hào Kiệt, nếu như bởi vì chuyện này mà vào đồn cảnh sát, làm lỡ chuyện đó, vậy không biết ông nội của Lý Hào Kiệt sẽ xem tôi là người như nào!

Giám đốc kêu bảo vệ đưa tôi đến văn phòng tầng một của trung tâm thương mại, sau đó đợi cảnh sát.

Tôi vùng vẫy không đi, Tổng Duyên Minh đứng ở một bên, điềm đạm nói một câu, “Duyên Khanh, trước kia cô ăn trộm đồ trong nhà tôi, bố mẹ đều nhắm một mắt mà bỏ qua, nhưng mà tôi thực sự không ngờ được, cô lại to gan đi trộm đồ trong trung tâm thương mại đây.”

Chị ta và tôi có vẻ ngoài giống nhau.

Nói chuyện đương nhiên cũng có sức thuyết phục.

Giám đốc đưa tôi vào phòng chờ trong trung tâm thương mại, đồng thời cũng đi báo cảnh sát.

Không lâu sau đó cảnh sát đến, cảnh sát tìm hiểu lại tình hình, bởi vì máy quay bị đóng, buổi tối mới có thể điều tra.

Vốn dĩ họ quyết định đưa tôi đến đồn cảnh sát, nhưng giám đốc nhận một cuộc điện thoại. Bỗng nhiên nở nụ cười rồi đưa tôi đi.

Đợi đến khi tôi ra ngoài, chị ta còn xin lỗi tôi, bảo tôi đừng để trong lòng.

Trong lòng tôi cảm thấy rất khó hiểu.

Nhưng khi tôi cảm bộ đồ đi đến công, lúc mở cửa xe ra, liền thấy bên trong đã có hai người ngồi ở đó.

Là Lý Hào Kiệt và Tổng Duyên Minh.

Lúc đó, Tổng Duyên Minh ngồi bên cửa, ngăn tôi lại.

Không biết phải làm gì, tôi chỉ có thể ngồi ở phía trước.

Khi tôi vừa ngồi xuống, liền nghe thấy giọng nói quan tâm hỏi tôi của Tổng Duyên Minh, “Duyên Khanh, em không sao chứ? Chị sợ rằng họ sẽ làm khó em, mới tìm Hào Kiệt đến, em sẽ không trách chị chứ?”

Tôi không nói lời nào.

Ngẩng đầu lên, nhìn tấm gương chiếu hậu, đúng lúc có thể nhìn thấy đôi mắt của Lý Hào Kiệt.

Đôi mắt của Lý Hào Kiệt nhìn về phía trước, biểu cảm rất hồ hởi, tôi không biết anh ấy đang suy nghĩ điều gì.

Tổng Duyên Minh không thấy tôi nói gì, cũng không tự nói tự nghe, chỉ là, từ trong chiếc gương tôi có thể nhìn thấy, cánh tay của chị ta đang khoác cánh tay của Lý Hào Kiệt.

Chiếc xe đi thẳng đến nhà họ Lý, Tổng Duyên Minh và Lý Hào Kiệt xuống xe trước, sau đó để phần ghế sau cho tôi thay đồ và giày.

Lúc xuống xe, nhìn thấy hai tay Tổng Duyên Minh khoác trên cổ Lý Hào Kiệt muốn hôn.

Tôi bước nhanh lại, đứng ở bên cạnh hỏi, “Có thể trả lại chồng cho tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngoan, tối nay về sẽ chiều chuộng em

Lời nói của tôi làm cho sắc mặt Tổng Duyên Minh có chút ngại ngùng, nhưng mà Lý Hào Kiệt căn bản không để ý đến tôi.

Anh ấy ôm eo người phụ nữ ấy, cúi người xuống hôn chị ta, “Ngoan, tối nay về sẽ chiều chuộng em.”

Hai người hôn nhau thắm thiết, tôi đứng ở một bên, giống như một người thừa.

Bản thân vừa mới tuyên bố chủ quyền, không nghĩ ngờ gì mà biến thành sự châm biếm.

Cuối cùng, Lý Hào Kiệt vẫn đưa Tổng Duyên Minh đi, cùng tôi bước vào cửa nhà họ Lý.

Chúng tôi thay giày đi ra, vào bên trong, sau đó người giúp việc đưa chúng tôi đến đại sảnh.

Tôi bước đi, chỉ cảm thấy tay phải bỗng ấm áp.

Cúi đầu xuống, bàn tay to lớn ấm áp của Lý Hào Kiệt nắm lấy bàn tay của tôi, biểu cảm hồ hững, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Tâm tôi bỗng nhiên đập mạnh.

Lúc chúng tôi đến đại sảnh, ông nội của Lý Hào Kiệt - Lý Nam Hào đã ở đó đợi chúng tôi.

Tôi gần đó, Lý Hào Kiệt mới bỏ tay tôi ra, giới thiệu tôi với Lý Nam Hào.

Chúng tôi ngồi xuống, Lý Nam Hào hỏi tôi một số chuyện, tôi đều thành thật trả lời.

Trong lúc đó, Lý Hào Kiệt thỉnh thoảng có những động tác thân mật nhỏ, hoặc là giúp tôi hắt nhẹ tóc, hoặc là ôm vòng eo của tôi.

Lúc Lý Nam Hào hỏi tôi những câu khó trả lời, anh ấy cũng dịu dàng giúp tôi giải vây.

Sau đó ăn com cũng vậy, Lý Hào Kiệt gấp thức ăn cho tôi, gỡ xương cá giúp tôi.

Cứ thế đến mười rưỡi tối, tôi và Lý Hào Kiệt mới ra khỏi nhà Lý Nam Hào.

Lúc rời đi, Lý Nam Hào đáp nhẹ vào vai Lý Hào Kiệt nói, “Cô gái này không tồi, ông rất hài lòng, chúng ta nắm chắc thời gian, tranh thủ năm sau hãy sinh cho ông một đứa cháu mũm mĩm đi!”

Nói xong, Lý Hào Kiệt ôm lấy tôi, đưa sát mặt lại phía tôi, dùng một giọng ấm áp nói, “Đã nghe thấy ông nội nói gì chưa? Hôm nay về chúng ta cùng cố gắng.”

Anh ấy sát lại tôi, hơi nóng phả ra bên tai tôi, khuôn mặt tôi bỗng nhiên đỏ ửng lên.

Lý Nam Hào vừa nhìn đã hiểu, liền thúc giục, “Được được, đừng ngại người ra nữa, mau đi đi!”

Lý Hào Kiệt ôm tôi ra cửa, tôi ở trong lòng anh ấy, hơi ấm nhất thời làm tôi ngẩn ngơ.

Chúng tôi ra khỏi nhà họ Lý, thời khắc cánh cửa nhà họ Lý đóng lại, tay của người đàn ông liền buông xuống, quay người đi về hướng chiếc xe.

Tôi ngu ngốc vẫn chưa kịp phản ứng lại, đi theo anh ấy đến gần xe, Lý Hào Kiệt quay đầu lại, khuôn mặt chán ghét nói một chữ, “Cút.”

Mặc dù lúc bước vào nhà họ Lý tôi đã hiểu, tất cả những gì Lý Hào Kiệt làm chẳng qua cũng là đang diễn kịch, nhưng mà thái độ của anh ấy thay đổi quá nhanh, làm cho tôi trong phút chốc vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Tôi đứng yên một chỗ, nhìn chiếc xe hơi khởi động mà đi, nghĩ đến lúc này anh ấy có lẽ sẽ đi tìm Tổng Duyên Minh.

Nghĩ đến lát nữa chuyện mà hai người họ có thể sẽ làm..

Trái tim tôi bỗng đau thắt lại.

Nghĩ đến chuyện mua đồ chiều hôm nay, tôi liền đi đến đồn cảnh sát gần đó, hỏi về chuyện liên quan đến trường hợp ấy.

Lúc này, cảnh sát nhân dân đã tan làm, bảo tôi ngày mai quay lại.

Không còn cách nào khác, tôi xin nghỉ buổi sáng hôm sau, tôi phải đến đồn cảnh sát trước tìm cảnh sát dân sự lúc đó để hỏi tình hình.

Kết quả, câu trả lời mà họ đưa cho tôi là chỉ hiểu lầm, vì vậy không phát máy quay nữa.

Nhưng tôi từ chối cách giải quyết ấy, khi tôi yêu cầu, hơn nửa chuyện hôm qua Lý Hào Kiệt cũng can dự vào, anh ta mới không dám thờ ơ, chỉ có thể cùng tôi đến trung tâm thương mại một chuyến.

Kết quả, chúng tôi tìm được giám đốc nói phải điều tra máy quay, giám đốc liền đồng ý.

Nhưng điều làm tôi không thể ngờ được, máy quay lại bị hỏng!

Giám đốc nhìn thấy máy quay đã bị hỏng, nói với giọng khoa trương, “Ái chà, máy quay sao lại hỏng rồi, mau kêu người đến sửa.”

Lúc đó, tôi đã hiểu rồi, Tổng Duyên Minh có thể nghĩ rằng tôi sẽ quay lại xem máy quay, vì vậy đã có chuẩn bị từ trước.

Máy quay này quả nhiên không thể sửa được.

Người sửa chữa này mò cả buổi cuối cùng cũng thất bại rồi đi.

Tôi không can tâm, sau khi cảnh sát rời đi tôi lại đến tìm nhân viên cửa hàng đó, hỏi tình hình lúc đó.

Nhân viên cửa hàng úp úp mở mở một hồi mới nói không biết chuyện gì đã xảy ra.

Không còn cách nào khác, tôi chỉ có thể rời đi, nhưng đúng lúc đang chuẩn bị đi thang máy xuống dưới, bỗng nhìn thấy giám đốc từ thang máy đi xuống, đúng lúc đi ra khỏi cửa hàng đó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 20: Cô gái, cô có thai rồi à_

Tôi đi theo sau, nhìn thấy giám đốc đưa cho nhân viên bán hàng một thứ giống như tấm thẻ mua đồ ở trung tâm thương mại, uy hiếp nói, “Chuyện này là Hào Thiên lão tổng ép xuống, nếu như cô dám nhiều chuyện, thì đừng mong có thể sống ở Thành phố Vinh An nữa!”

Cô ấy chỉ nói một câu, khi tôi định cầm điện thoại để lưu lại chứng cứ, giám đốc nói một câu rồi đi ra ngoài.

Tôi ngăn ông giám đốc lại, đến hỏi chuyện này.

Giám đốc chỉ trợn mắt nhìn tôi, “Tôi không biết cô đang nói gì.”

Sau đó rời đi.

Tôi vẫn luôn cảm thấy chuyện này là kế hoạch của Tổng Duyên Minh, mục đích, chính là vì muốn làm cho địa vị của tôi trong lòng Lý Hào Kiệt hạ xuống.

Nhưng tôi không ngờ được, Lý Hào Kiệt lại mất nhắm mắt mở cho qua tất cả mọi chuyện, thậm chí còn giúp chị ta!

Tôi không can tâm!

Tôi đi thẳng đến tầng dưới của tòa nhà lớn của tập đoàn Hào Thiên, tôi muốn hỏi Lý Hào Kiệt, rốt cuộc nghĩ như thế nào?

Tập đoàn Hào Thiên là một doanh nghiệp lớn, khi vào phải có thể quạt, tôi vốn dĩ nghĩ rằng rất khó có thể vào được, nhưng không ngờ vừa đến cửa, lễ tân đã đi đến, nhiệt tình nói với tôi, “Chào bà chủ tổng giám đốc.”

Tôi được đưa lên tầng, thuận lợi đi vào căn phòng làm việc của Lý Hào Kiệt.

Lúc tôi đi vào, Lê Kiên - người đón tôi hôm đó cũng có mặt ở trong phòng làm việc, thấy tôi đi vào, hắn ta liền chủ động ra ngoài.

“Có chuyện gì sao?” Lý Hào Kiệt không ngừng đầu lên, nói.

Tôi cũng không nói vòng vo với anh ấy, liền bước lên hỏi, “Chuyện máy quay của trung tâm thương mại, là anh đã tìm người làm phải không?”

“Đúng vậy.”

Tôi vốn dĩ nghĩ rằng Lý Hào Kiệt sẽ nói gì, nhưng anh ấy không giấu diếm

“Tại sao?”

“Không tại sao cả.”

Tôi hận thái độ như vậy của anh ấy, mặc kệ Tổng Duyên Minh có tính kế gì với tôi, anh ấy đều ngấm ngấm giúp đỡ chị ta!“Rõ ràng anh biết là Tổng Duyên Minh tính kế với tôi, rõ ràng biết chị ta không giống như bề ngoài, tại sao, anh vẫn giúp chị ta?! Anh rõ ràng là tổng tài lớn, lẽ nào muốn bị một người phụ nữ trẻ đùa sao?”

Tôi càng nói, càng kích động, giọng nói càng lớn.

Nhưng Lý Hào Kiệt vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ cầm chiếc bút trên bàn, kí tên của mình xuống dưới cùng của tài liệu.

Gập tài liệu lại, anh ấy mới ngừng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng, “Tôi hiểu cô ấy, đương nhiên sẽ tha thứ cho những chuyện cô ấy làm.”

Tôi ngo người.

Nhìn chằm chằm vào Lý Hào Kiệt, trong chớp lát tôi cảm thấy, đây căn bản không phải là người đàn ông mà tôi đã yêu mười hai năm.

Tôi chỉ biết anh ấy là một người đàn ông lắm mưu kế và quyết đoán.

Nhưng không nghĩ rằng, trong chuyện tình cảm anh ấy lại sâu đậm như vậy... hơn nữa còn không có nguyên tắc.

Tôi đứng yên một chỗ, cười đau đớn hỏi anh ấy, “Vậy tôi thì sao? Hai chúng ta phải làm sao?”Lý Hào Kiệt thần nhiên trả lời, “Nếu như cô đã muốn ở trong chiếc lồng vàng, thì cứ để cô ở, nhưng mà, cả cuộc đời này, tôi sẽ không thể yêu cô.”

Anh ấy thực sự biết cách làm thế nào để có thể làm tổn thương tôi.

Tay của tôi vẫn luôn nắm chặt, lưng đứng thẳng, để bản thân không được tỏ ra quá thất bại, nở nụ cười hờ hững, “Được, Lý Hào Kiệt, tôi đã hiểu rồi, từ nay trở đi, tôi sẽ không để bản thân mình yêu anh nữa.”

Nói xong, tôi quay người lại.

Vừa vào thang máy, tôi đã cảm thấy khó rất, vội vàng đi vào nhà vệ sinh nữ, nhưng không nôn ra gì hết.

Trong nhà vệ sinh đúng lúc có một cô dọn vệ sinh, nhìn thấy tình hình, có ý tốt nói một câu, “Cô gái, cô có thai rồi à? Bình thường phải đem theo dấu chửa mới có thể chịu được.”

Tôi ngo người.

Có thai?

Sao có thể!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mau tới mà xem, vợ bé đánh vợ cả này!

Khi tôi lên tàu điện ngầm tới công ty, bụng đã réo àm ỹ, tôi đến quán ăn gọi một suất thịt viên nướng và ruốc cá mà bình thường tôi thích ăn nhất.

Nhưng khi tôi ăn lại cảm thấy nhạt như nước ốc, không hề có cảm giác ngon miệng.

Đói nhưng lại không hề muốn ăn.

Tôi tưởng rằng do bản thân quá mệt mỏi, không hề quan tâm, gắng gượng ăn mấy miếng cơm rồi quay lại công ty, bắt đầu lại một núi công việc ngập đầu ngập cổ.

Nhưng tăng ca tới chín giờ tối, thì buồn ngủ đến nỗi mắt díp cả lại.

Tình trạng như vậy cứ tiếp diễn vẫn cứ kéo dài, cuối tuần tới ngủ tới tận mười giờ, lúc tỉnh lại thì Khương Thanh lại ở nhà.

Chị ấy nhìn thấy thế liền trêu chọc tôi: “Không ngờ một người cuồng công việc cũng có ngày lại biết ngủ nướng.”

Tôi mỉm cười xấu hổ, nghĩ mãi không hiểu, dạo này tại sao mình lại buồn ngủ tới vậy.

Tôi úp một bát mì, cũng không hề có cảm giác ngon miệng, chỉ cố gắng ăn bài miếng, thừa lại rất nhiều.

Khi tôi mang đồ ăn thừa vào phòng vệ sinh, Khương Thanh đang ở trong phòng vệ sinh lại càng cảm thấy kinh ngạc: “Em, em mà cũng biết lặt phí đồ ăn sao?”

Tôi đang định giải thích thì đột nhiên dạ dày lại cuộn lên, tôi bỏ bát ra, chạy về phía bồn cầu nôn mửa.

Nhưng không hề nôn ra thứ gì cả.

Khương Thanh nhìn tôi, cảm giác vô cùng kinh ngạc: “Tổng Duyên Khanh, có phải là em đã có thai không?”

Lần này tôi thực sự lo lắng.

Tôi bắt đầu nhìn lại lịch, đã quá ngày mất hơn một tuần rồi...

Hơn nữa,hai lần trước lúc tôi và Lý Hào Kiệt làm chuyện đó cũng không hề sử dụng biện pháp an toàn nào...

Đúng lúc này, trong lòng tôi chợt nhen nhóm một dự cảm vô cùng xấu.

Tôi kéo Khương Thanh đi cùng tôi đến bệnh viện, tới khoa phụ sản.

Khi có kết quả siêu âm, thực sự không ngoài dự đoán, đã có thai, hơn năm tuần.

“Tại sao lại có thể như vậy...” Tôi nhìn kết quả kiểm tra trước mắt, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Khương Thanh lại khác với tôi, chị ấy vô vẻ bờ vai tôi cười nói: “Có thể chứ, Tổng Duyên Minh đã nói là có thai thì tâm trạng của đàn ông sẽ chuyển biến rất nhiều đấy.”

“Cả đời này tôi cũng không thể yêu cô.”

Nhìn kết quả xét nghiệm, giọng nói của Lý Hào Kiệt vắng vắng bên tai, tâm trạng của tôi vô cùng phức tạp, vô cùng xót xa.

Càng không biết phải bước tiếp thế nào đây.

“Tổng Duyên Minh, thực sự là oan gia ngõ hẹp.”

Ngay lúc tôi đang thất thần, Khương Thanh lại hét to tên Tổng Duyên Minh.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tổng Duyên Minh đang đứng trước mặt, tay đang cầm một tờ giấy khám.

Tổng Duyên Minh nhìn thấy tôi, cười nhạt: “Duyên Khanh, cô tôi rồi.”

Chị ta lại dám gọi thẳng tên tôi.

Dáng vẻ, động tác cũng trở nên vô cùng đĩnh đạc, không hề giống với chị ta trước đây.

Tôi còn chưa kịp mở miệng thì Khương Thanh đã nói thay tôi: “Ồi, thế này là sao? Mặt trời mọc đằng tây sao, cô lại muốn hoàn lương ư?”

Tay Tổng Duyên Minh đặt lên bụng, đôi mắt ngập tràn sự vui vẻ: “Đúng vậy, tôi đã có thai, tôi muốn làm tám gương tốt cho đứa bé trong bụng.”

Chị ta nói xong còn nhìn về phía tôi, nói thêm một câu: “Là của Hào Kiệt.”

Đầu óc tôi đã lập tức nổ tung, cổ gồng gĩa vô bình tĩnh.

Tôi nhận thấy Khương Thanh bên cạnh tôi đang muốn nói ra chuyện tôi mang thai, nhưng tôi đã giữ chặt chị ấy lại, bình tĩnh nói: “Đứa con mà mẹ nó mang thai với người đàn ông đã có vợ thì đẹp mặt lắm sao? Đến lúc đó con của chị sinh ra, chẳng lẽ chị sẽ nói cho nó biết, mẹ nó là vợ bé sao?”

Tổng Duyên Minh nghe xong, sắc mặt thay đổi: “Mày! Không phải là do mày đã không từ một thủ đoạn nào để lấy Hào Kiệt cho bằng được sao!”

“Đó cũng là do chị ban tặng mà.” Tôi giấu tờ giấy khám đằng sau lưng, nói tiếp: “Chuyện về hôn lễ đáng lẽ ra bà nội sẽ ko truy cứu, nếu như không phải là chị tự cho là mình thông minh hơn người, định hãm hại tôi ở thang máy nhà tôi, thì bà nội sao phải làm như thế?”

Bà nội từng trải hơn chị rất nhiều, chị nghĩ chị có thể lừa gạt được bà nội sao?”

Tôi càng nói, sắc mặt của Tổng Duyên Minh càng trở nên khó coi.

Cuối cùng chị ta không nhịn được nữa mà chỉ vào người tôi và mắng: “Tổng Duyên Khanh, đồ xấu xa này! Tất cả đều tại mày! Nếu như mày không đến nhà họ Tổng, thì không thể xảy ra nhiều chuyện như thế này được!”

Chị ta nói xong, chạy lại đánh tôi.

Khương Thanh thấy vậy đã kéo tôi ra đằng sau lưng hét lên: “Mau tới đây mà xem này này, vợ bé đánh vợ cả!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Gặp lại anh

Đây là khoa phụ sản!

Xung quanh đều là phụ nữ.

Nghe thấy câu nói ấy, mọi người đều quay lại nhìn.

Họ nhìn thấy Khương Thanh đang che chở tôi thì lập tức biết Tổng Duyên Minh chính là vợ bé.

Những người ở xung quanh vây lấy Tổng Duyên Minh mà chỉ chỏ, sắc mặt của chị ta khó chịu, thờ hồng học bỏ đi.

Cuộc vui đã kết thúc, tôi và Khương Thanh không hề trả lời mà tìm một quán cà phê ngồi nghỉ.

“Một chén Moka!”

“Không được!”

Tôi vừa gọi xong đồ uống của tôi, thì lại bị Khương Thanh ngăn lại.

Chị ấy không chỉ không cho tôi uống cà phê, còn không cho tôi uống đồ uống lạnh.

Cuối cùng, tôi tức giận, gọi một ly nước lọc ấm dưới ánh mắt khinh bỉ của nhân viên phục vụ.

Đợi nước ấm được mang lên, tôi uống một chút, Khương Thanh mới hỏi tôi: “Em định làm thế nào? Đứa bé này.”

Lúc đầu tôi còn tưởng mình sẽ có thể nói chắc như đinh đóng cột: “Bỏ.”

Nhưng khi câu nói sắp ra khỏi miệng tôi lại do dự.

Tôi nhìn ly nước nóng, nói: “Nếu cuộc hôn nhân lại lấy đứa con để duy trì thì thực sự đáng buồn.” Tôi dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Hơn nữa, em cũng không biết là anh ta có thích con của em không.”

Tôi cúi đầu, tâm trạng chán chường, còn cảm thấy uể oải.

Khương Thanh nhìn tôi, nói một cách rộng lượng: “Trời ơi, vậy em cứ sinh nó ra đi, cùng lắm thì chị đây nuôi giúp em, bao trai thì không nuôi chứ nuôi con thì vẫn có thể được.”

“Vậy thì quyết định vậy nhé, đừng có để đến lúc em sinh nó ra chị lại chối bỏ nó.”

“Không đâu, sinh đi.”

Tôi và Khương Thanh nói chuyện mỗi người một câu, thực ra là đang bông đùa.

Thực ra thì đứa bé nó vẫn cần phải có bố.

Tình trạng ốm nghén của tôi lại nghiêm trọng hơn, mà nghe nói thai ba tháng đầu không ổn định, bỗng cảm thấy hồi hận vì tháng trước đã nhận sáu công trình liền một lúc do không muốn bản thân có thời gian để suy nghĩ lung tung.

Không thể nói gì, không thể làm gì khác, tôi đành phải tới gặp trưởng phòng thiết kế Lưu Nguyên để trình bày rõ ràng, hỏi anh ta xem có thể giao phần việc của mình cho người khác không.

Kết quả, khi tôi vừa nói xong yêu cầu của mình, Lưu Nguyên đã lắc đầu vô cùng khổ sở: “Tiểu Khanh à, không phải là tôi làm khó cô, mà dạo này công ty đang thay đổi tổng giám đốc, mọi người đang tranh thủ thể hiện, đều đang dốc sức làm việc.”

Việc công ty thay đổi tổng giám đốc tôi có biết.

Tổng giám đốc này là tổng giám đốc trước đây của công ty mẹ điều tôi, gần đây công việc bận rộn, lại có nhiều công việc khác nên tôi chưa hề gặp Lục tổng.

Tôi cũng không làm khó Lưu Nguyên nữa, đánh về chỗ làm việc của mình, lặng lẽ làm việc.

Công việc rất nhiều, nên tôi chỉ còn cách là tăng ca, cũng không biết tới mấy giờ, khi tôi buồn ngủ quá liền gục xuống bàn ngủ một lát...

Không biết đã ngủ được bao lâu, biết có người đập vào vai tôi, tôi mới tỉnh dậy nói trong vô thức: “Xin lỗi, tôi làm việc ngay đây.”

“Phi.”

Tôi vừa nói xong thì nghe thấy tiếng cười của người đàn ông vang lên.

Quay đầu lại, mới nhìn thấy đằng sau có một người...

Khá quen...

“Anh Vũ?” Tôi dụi đôi mắt còn buồn ngủ, nhận ra đối phương.

Anh ấy là Lương Khanh Vũ, đàn anh khóa trên thời đại học của tôi, là một thiên tài xuất chúng trong khoa chúng tôi, thầy cô giáo luôn miệng nhắc tới thành tích của anh ấy.

Cũng là người mà tôi ngưỡng mộ nhất thời đi học.

Khi tôi tới đây thực tập cũng là anh ấy dẫn dắt tôi.

Tôi nhìn thấy anh ấy lập tức tỉnh táo lại, đứng lên nói một cách vui vẻ: “Sao anh lại ở đây?”

“Anh muốn hỏi em đó, sao em lại ở đây?” Lương Khanh Vũ đưa tay sửa lại lọn tóc rối trên mặt tôi, cười một cách dịu dàng.

Bỗng tôi cảm thấy xấu hổ, vén tóc lên mang tai nói: “Làm việc chưa xong nên đành phải tăng ca.”

“Nào, đứng dậy đi.”

Lục Kiều Vũ vỗ vai tôi.

Tôi đứng dậy, anh ấy ngồi vào vị trí của tôi, kiểm tra bảng hiệu suất, rồi hỏi tôi về yêu cầu của khách hàng.

Sau đó khoảng một tiếng, làm nốt bản vẽ 3D mà tôi đang làm dở dang, cùng lúc đó là hoàn thiện các chi tiết khác.

Tôi ngồi bên cạnh nhìn, phục sát đất.

Sau khi làm xong tất cả, Lương Khanh Vũ tắt máy tính đi, duỗi lưng, nói với tôi: “Đi thôi, anh đưa em về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Hợp đồng hôn nhân đã viết những gì

Làm xong hết phần việc của tôi, Lương Khanh Vũ tắt máy tính, duỗi lưng rồi nói với tôi: “Đi nào, anh đưa em về nhà.”

Tôi nhanh chóng từ chối: “Không cần đâu, muộn như vậy rồi, anh cũng mau về nghỉ ngơi đi.”

Dù gì cũng đã hơn mười hai giờ rồi.

“Lương Khanh Vũ cau mày: “Sao thế? Dừng anh xong rồi, muốn qua cầu rút ván sao?”

Bị anh ấy nói vậy, tôi hơi ngượng, đành phải đồng ý.

Đợi tôi xuống lầu, anh ấy chỉ vào một chiếc xe đua màu xanh lam và một chiếc xe đạp hỏi tôi: “Muốn ngồi cái nào?”

Tôi chỉ vào chiếc xe đạp.

Lương Khanh Vũ cong miệng cười nói: “Anh biết là em sẽ chọn cái này.”

Nói xong liền đạp xe đạp.

Tôi ngồi ngay ngắn ở ghế đằng sau, tuy anh ấy nói là nếu thấy nhanh quá thì bám vào hông anh ấy, nhưng tôi lại từ chối.

Lúc còn học đại học, Lương Khanh Vũ là nam thần trong mắt của rất nhiều bạn nữ, chỗ ngồi phía sau xe đạp của anh ấy cũng là ước mơ của bao nhiêu người.

Bầu trời đêm cuối mùa hè, gió mát nhẹ nhàng, tôi ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe đạp nhìn phong cảnh bên đường, bỗng cảm thấy ngơ ngẩn.

Hình như mọi thứ lại quay lại thời đại học vậy.

Đến khi xe đưa tôi dưới nhà Khương Thanh, anh ấy nhìn thấy tòa nhà cũ kỹ, khó chịu nhíu mày: “Em ở đây sao?”

“Vâng... Từ lúc dọn nhà đi, em ở cùng với bạn.” Tôi giải thích với anh ấy một chút.

Lương Khanh Vũ nghe xong khẽ gật đầu.

Không hề nói nhiều.

Đợi anh ấy đi rồi, tôi mới nhận ra, tại sao Lương Khanh Vũ lại làm ở công ty tôi? Anh mới được điều tới sao?

Tôi vừa nghĩ vừa đi về phía hành lang, vừa định đi nhanh tới hành lang thì một bàn tay giữ chặt cổ tay, một giấy sau, cả người đều bị dính chặt lên tường!

Bên tai lập tức vang lên một giọng nói: “Tổng Duyên Khanh, chẳng lẽ cô quên rồi, hợp đồng hôn nhân đã viết những gì sao?”

Hành lang không có đèn, nhưng tôi biết đó là giọng của Lý Hào Kiệt.

“Đương nhiên là nhớ kỹ.”

Tuy tôi không biết vì sao Lý Hào Kiệt ở đây, nhưng tôi không có gì thẹn với lương tâm.

“Nhớ kỹ? Nửa đêm nửa hôm còn dẫn trai về tận nhà? Cô còn nói là cô nhớ sao?” Lý Hào Kiệt áp sát vào mặt tôi, mùi rượu phả vào mặt tôi.

Khiến cho tôi cảm giác mình cũng hơi say.

Tôi ngừng đầu lên, đối diện với anh mắt của người đàn ông ấy: “Lý Hào Kiệt, cuộc hôn nhân này từ đầu tới cuối, tôi đều không hề thẹn với bản thân mình, không hề thẹn với trái tim mình, còn anh muốn tin hay không thì tùy!”

Tôi nói xong, cúi đầu, lách ra khỏi khe hở của cánh tay anh ta.

Lên lầu.

Chỗ góc rẽ, tôi khẽ quay đầu, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo u ám của người đàn ông ấy, bỗng cảm thấy trên người anh ta có chút gì đó cảm giác vô cùng cô đơn.

- - - -

Sáng hôm sau, khi tôi đến công ty, lại bị Luru Nguyễn gọi lên.

Anh ta nói với tôi, tổng giám đốc mới tới thấu hiểu về tình trạng của tôi, nên đã sắp xếp cho tôi một chỗ ở bên trong ký túc xá của công ty.

“Cho tôi?” Tôi không thể tin vào tai mình.

Theo tôi biết, ký túc xá của công ty chỉ để cho cấp quản lý, làm sao đến lượt tôi một nhân viên quen mới tới công ty làm được một năm.

“Đúng thế, vừa nãy Lương tổng đã căn dặn như vậy.” Luru Nguyễn nói rồi đưa ra một chiếc chìa khóa: “Đây là căn hộ ở tiểu khu ngay phía sau công ty, chỉ cần đi khoảng năm phút là tới.”

“Lương tổng?”

Tôi nghe thấy họ náy, trong đầu nghĩ về một người.

Luru Nguyễn vẫn còn việc phải làm nên bảo tôi ra ngoài.

Tôi quay về chỗ ngồi của mình, nghĩ đi nghĩ lại chắc vị Lương tổng kia chính là Lương Khanh Vũ.

Buổi trưa tôi tới căng tin ăn cơm, vừa mới gọi cơm xong ngồi xuống, ở cửa ra vào lại vô cùng ồn ào, tôi nhìn về phía cửa, nhìn thấy Lương Khanh Vũ cũng vừa gọi đồ ăn.

Đi thẳng một đường, trên đoạn đường ấy có rất nhiều nhân viên mời anh ấy ngồi vào chỗ bên cạnh mình.

Nhưng anh ấy không hề chớp mắt mà đi thẳng tới chỗ tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Cám ơn lục tổng đã đưa vợ tôi về nhà

Trong thâm tâm tôi cảm thấy hơi hoang mang, dù sao ở công ty, tôi cũng không hề nổi bật gì, nếu như anh ấy ngồi đây, vậy chẳng phải tôi sẽ trở thành chủ đề hot cho mọi người nói ra nói vào ư?

Kết quả là, khi tôi đang lo lắng, Lương Khanh Vũ lại chuyển hướng, ngồi ở bàn trông trước bàn tôi ngồi.

Lộ ra vẻ mặt “anh hiểu em” và mỉm cười.

Trái tim tôi chợt cảm thấy ấm áp.

Buổi chiều tôi ở lại công ty, nhưng hôm nay không tăng ca, mà khoảng năm giờ chiều lại hẹn đi gặp khách hàng.

Tôi vừa bước tới cửa công ty, đã thấy Lương Khanh Vũ lái một chiếc xe đua màu trắng vẫy tay tôi, tôi chạy tới đó, anh ấy nói trước: “Phải đi gặp khách hàng sao? Đi, anh tiễn đường, có thể đưa em đi.”

Thực ra, tôi biết là anh ấy nói dối tôi, nhưng tôi vẫn lên xe.

Sau khi lên xe, tôi liền trách móc anh ấy: “Anh tới làm tổng giám đốc của công ty em, sao không nói cho em biết trước chứ?”

“Nói cho em làm gì?” Lương Khanh Vũ lái xe, mắt nhìn về phía trước, khoe miệng cong lên cười nói với tôi: “Dù anh có ở cương vị nào thì em vẫn là đàn em dưới khóa của anh.”

Lời nói của anh ấy thật ấm áp, cảm giác không hề có một khoảng cách nào nữa.

Rất nhanh sau đó, tôi đã tới tiểu khu hẹn khách hàng, sau khi nói cám ơn anh ấy, tôi xuống xe, nhìn thấy xe rời đi, tôi mới bước vào tiểu khu trước mặt.

Trên tay tôi là bản thiết kế căn phòng cưới, nữ chủ nhân là Đặng Sa Sa một nghệ sĩ nhỏ nhỏ đến vai phụ, rất nhiều yêu cầu, luôn thích tự cao tự đại, quan trọng hơn là bên trong phòng cưới có rất nhiều ảo tượng phi thực tế.

Tôi phải mất hơn ba tiếng mới kết thúc được việc kết nối ý tưởng của cô ta và thiết kế của mình.

Khi tôi đi ra khỏi tiểu khu, lại nhìn thấy xe của Lương Khanh Vũ, còn dừng đúng chỗ mà tôi đã xuống ban nãy, cơ thể anh ấy dựa vào cửa xe, tay cầm máy tính bảng đang vẽ vời.

Tôi vội vàng chạy tới hỏi anh ấy: “Anh vẫn luôn chờ em sao?”

Tôi liếc nhìn bản thiết kế trên máy tính bảng của anh ấy, đã vẽ được gần nửa, với trình độ như vậy, dù là anh ấy thì ít nhất cũng phải hơn nửa tiếng trở lên.

Nhưng Lương Khanh Vũ lại đứng thẳng dậy, cười nói: “Không, anh vừa tới công trường, lúc về thì tiện thể chờ em.”

“Nói dối.” Tôi trêu đùa vạch trần anh ấy.

Lương Khanh Vũ không nói gì, mở cửa xe cho tôi và đưa tôi và xe: “Đúng là đã chờ một lúc, đi ăn cơm với anh đi.”

Tôi cũng chưa ăn cơm, đã đói bụng từ lâu, anh ấy vừa nói, tôi tuy cảm thấy do dự, nhưng nghĩ tới anh ấy đã chờ tôi lâu như vậy nên đành đồng ý.

Bởi vì đã hơn tám giờ tối, nên nhiều nhà hàng đã nghỉ.

Anh ấy đưa tôi tới một nhà ăn kiểu Nhật.

Khi đồ ăn được đưa lên, thường ngày tôi không hề dị ứng với sushi cá sống, nhưng hôm nay nghĩ thấy mùi cá, dạ dày tôi lại cuộn lại.

Tôi vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, nồn một trận mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Đến khi tôi quay lại, Lương Khanh Vũ lo lắng nhìn tôi, hỏi: “Em sao thế? Không khỏe à?”

Tôi sờ bụng, do dự nói: “Không, không, chỉ là dạ dày hơi khó chịu.”

Lương Khanh Vũ tin tôi, anh ấy cho rằng tôi đã tăng ca trong một thời gian dài, ăn uống thất thường nên mới vậy.

Bắt đầu ăn cơm lại làm một cuộc cách mạng về chuyện giữ gìn sức khỏe của mình, không nên làm quá sức vãn vãn.

Tôi đều gạt đầu qua quýt.

Sau khi ăn cơm xong, tôi trả lại chìa khóa cho Lương Khanh Vũ, nói: “Em chỉ là một kiến trúc sư nhỏ bé, ở ký túc xá của công ty chắc chắn sẽ khiến cho mọi người bàn tán.”

Anh ấy không thể lay chuyển được tôi, đành nhận lại chìa khóa, nhưng vẫn nói thêm: “Sau này em cần giúp đỡ việc gì thì nhớ kỹ là hãy tìm anh, đừng coi anh như người ngoài.”

Lương Khanh Vũ lại đưa tôi về nhà Khương Thanh.

Lúc chào tạm biệt, thì nghe thấy tiếng người nói sau lưng: “Cám ơn anh Lục đã đưa vợ tôi về.”

Tôi quay đầu lại, thấy Lý Hào Kiệt đang dựa vào tường, thuốc lá đang cháy dở lúc sáng lúc tối.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Một ngày cuối tuần của hai tuần sau, Lý Nam Hào gọi tôi và Lý Hào Kiệt tới nhà ăn cơm

Khi tôi lên xe gặp Lý Hào Kiệt, anh ta có hơi hốt hoảng.

Tỉnh ra thì đã sắp một tháng rồi chúng tôi không gặp nhau.

Thành phố Vĩnh An bốn mùa rõ rệt, mới vào tháng chín, khí hậu cũng đã bắt đầu mát mẻ, tôi mặc một chiếc áo sơ mi dáng rộng, che chiếc bụng bầu của mình lại.

Lý Nam Hào nhìn thấy tôi mặc áo rộng thùng thình, vui mừng nói: “Đây là sao? Có phải ông đã có chất không?”

Tôi cười: “Ông à, không nhanh tôi vậy đâu, nếu có thì chúng cháu sẽ báo cho ông đầu tiên.”

Nhưng Lý Nam Hào không buông tha cho tôi, hỏi giải như đũa: “Có phải là thằng bé này quá bận bịu không thêm quan tâm tới cháu phải không? Nếu là vậy thì cháu nói cho ta biết ta sẽ xử lý nó.”

Lập tức tôi lắc đầu, đưa tay kéo cánh tay người đàn ông bên cạnh lại: “Không, Hào Kiệt rất tốt với cháu, rất quan tâm tới cháu, chỉ là chuyện con cái, thì vẫn phải xem ý trời, ông nói xem có phải không?”

“Đứng, đứng.” Lý Nam Hào cảm thấy tôi nói có lý, cũng không hỏi nữa.

Bây giờ tôi đã học được cách nói chuyện xã giao vui vẻ trước mặt Lý Nam Hào.

Tôi quay đầu nhìn Lý Hào Kiệt, anh ta cũng nhìn tôi, tỏ ra hơi khó hiểu.

Toàn bộ bữa ăn, biểu hiện của tôi rất tốt, cũng không hề khiến Lý Nam Hào nghi ngờ.

Đến khi ra khỏi nhà, Lý Hào Kiệt nói: “Bây giờ diễn xuất của cô càng ngày càng tốt nhỉ.”

Giọng điệu của anh ta hơi lạnh lùng, nhưng hiện tại tôi đã hiểu được suy nghĩ của anh ta nên cũng không cảm thấy đau khổ.

Tôi đứng bên cạnh chiếc xe, không hề có bất cứ biểu cảm nào: “Cảm ơn sự khích lệ của ông Lý, vậy tôi đi trước đây.”

Tôi sẽ không tự rước nhục vào thân nữa.

Đang định đi thì một cánh tay lại bị anh ta giữ lại.

Tôi quay đầu hỏi anh ta: “Ông Lý còn có chuyện gì sao?”

Trong lòng tôi hiểu rất rõ, muốn buông bỏ một người đã từng yêu mười hai năm không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nhưng tôi vẫn cố gắng giữ một khoảng cách nhất định.

Chỉ có như vậy, đến lúc bị anh ta xua đuổi, tôi sẽ không cảm thấy bối rối.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi với ánh mắt phức tạp vài giây rồi mới nói: “Lên xe đi, tôi đưa cô về.”

Anh ta nói xong, cũng không cho phép tôi từ chối, tự mình ngồi lên ghế phía sau, sau đó ngồi dịch vào trong, để chỗ trống cạnh cửa kính xe cho tôi.

Tôi do dự một lát rồi cũng lên xe.

“Tiểu Minh mang thai rồi.”

Tôi vừa lên xe, Lý Hào Kiệt đã nhắc tới việc này.

Khiến lòng tôi cảm thấy xót xa.

Tôi tưởng rằng anh ta có lòng tốt hóa ra là vì muốn nói với tôi chuyện này.

“Ừm, sau đó thì sao?” Tôi cố gắng giữ bình tĩnh hỏi anh ta: “Muốn tôi nhường chỗ cho, hay là sao?”

Có lẽ là hành động của tôi vượt ngoài sự tính toán của Lý Hào Kiệt nên anh ta nhìn tôi với ánh mắt dò xét, nhìn tôi mãi rồi mới nói: “Đợi sinh con xong rồi nói sau.”

Cả đoạn đường yên tĩnh.

Lý Hào Kiệt muốn đưa tôi tới biệt thự anh ta cho tôi, tôi lại nói tài xế địa chỉ của nhà Khương Thanh.

Nhìn thấy sắp tới nhà Khương Thanh, tôi lại sợ chiếc bụng phẳng lì của mình, không nhận được hỏi anh ta: “Lý Hào Kiệt, nếu như vậy giờ tôi cũng có thai thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Họ đi chọn đồ Dùng cho trẻ sơ sinh cùng nhau

“Bỏ đi.” Anh ta nói không hề do dự, cuối cùng lại nói thêm một câu với giọng điệu lạnh lùng: “Lần trước cô uống thuốc, tôi không muốn để ông tôi phải chăm sóc một đứa con hoang.”

Tôi cong môi lên, thầm cười nhạo: “Thuốc tránh thai cũng không phải tránh thai được một trăm phần trăm.”

Câu hỏi của tôi khiến Lý Hào Kiệt trở nên rối rắm, ánh mắt của anh ta nhìn về phía bụng tôi, giọng hỏi: “Có mang thai sao?”

“Anh đoán xem.” Tôi nhìn về phía anh ta, biểu cảm vô cùng bình tĩnh, không thể nhìn ra bất cứ điều gì.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, không trả lời, gương mặt không hề tỏ ra vui sướng.

Có lẽ là do mong muốn con có bố nên tôi lại vẫn không chịu buông: “Anh có hi vọng là tôi mang thai không?”

Anh ta vẫn im lặng như thế.

Không thừa nhận, không phải chính là phủ nhận sao?

Tôi cố giấu đi sự thất vọng, giả vờ cười: “Không có đâu, lẽa anh thôi, tôi có ngốc cũng không sinh con cho người đàn ông không yêu tôi.”

Lúc này, xe cũng đã gần tới nhà của Khương Thanh.

Tôi nhanh chóng mở cửa, chuẩn bị xuống xe, lại thấy anh ta nói: “Chỉ cần cô yên phận, tôi đảm bảo cô sẽ mãi là bà Lý, còn con của chúng ta... hãy đợi đi.”

Chỉ có một câu mà khiến trái tim tôi rối bời!

Đây là đang thỏa hiệp hay sao?

Có lẽ là vậy.

Nhớ tới việc trước kia Lý Hào Kiệt đã đối xử lạnh nhạt và chế cười tôi, như vậy đã là bắt đầu có sự thay đổi rồi.

Thời khắc này thậm chí tôi còn cảm thấy chỉ cần tiếp tục thêm chút nữa, quan hệ chúng tôi sẽ có chuyển biến tốt hơn.

Nhưng có một việc, đó chính là tôi quá ngây thơ.

Ngày hôm sau, là ngày cuối tuần, tôi ở công ty tăng ca, Lương Khanh Vũ lại tới tìm.

Anh ấy giải thích dạo này anh ấy đi công tác, không có mặt ở công ty.

Hôm nay mới về, muốn tôi cùng đi mua đồ với anh ấy.

Anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều không chỉ trong công ty mà còn cả trong cuộc sống nữa nên tôi không có lý do gì để từ chối.

Chúng tôi đến một trung tâm mua sắm gần công ty, đi thẳng đến khu thời trang nam.

Không thể không nói, dáng người của Lương Khanh Vũ thực sự không tệ, anh ấy chỉ vào đại một cửa hàng, thứ quần áo đều rất vừa, nhưng chỉ cần tôi nói đẹp là anh ấy sẽ mua.

Sau đó tôi không chịu nổi nữa, đành im lặng để anh ấy tự quyết định.

Dù như vậy, anh ấy vẫn mua thêm bảy, tám bộ quần áo và hai bộ vest, sau đó đưa cho nhân viên của hàng, giao đến nhà cho anh ấy.

Chúng tôi đi thang cuốn xuống tầng, ở tầng ba, đúng lúc nhìn thấy khu vực bán đồ cho trẻ em, tôi không kiềm lòng được dừng chân lại.

Lương Khanh Vũ hiểu nhầm ý của tôi, nói: “Chờ anh một lát.”

Nói xong liền chạy đến khu đồ chơi trẻ em, lấy một chú gấu bông màu tím.

Đợi tới lúc tôi ý thức được phải ngăn anh ấy lại, thì ở khu vực bán đồ cho trẻ sơ sinh, nhìn thấy có hai người...

Lý Hào Kiệt và Tống Duyên Minh.

Hai người đẩy xe đẩy vào khu vực đồ trẻ sơ sinh.

Tôi đứng ở phía xa, nhưng cũng có thể nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Lý Hào Kiệt.

Xem ra anh ta rất mong chờ sự ra đời của đứa bé này.

“Tặng em” Lương Khanh Vũ nhanh chóng quay lại, đưa con gấu màu tím cho tôi: “Vừa nãy em nhìn cái này sao?”

Tôi lúng túng đáp: “Đúng vậy, cảm ơn anh.” Sau đó vội kéo Lương Khanh Vũ bỏ đi.

Oan gia ngõ hẹp quả đúng không sai.

Tôi đã tránh gặp họ ở cửa hàng, nhưng đến lúc ăn trưa lại gặp.

Tôi và Lương Khanh Vũ vừa ngồi xuống, đã nhìn thấy nhân viên phục vụ đã sắp cho Lý Hào Kiệt và Tống Duyên Minh ở bàn đối diện chúng tôi.

“À... đây không phải là anh Lục Đán anh khóa trên mà Duyên Khanh luôn ngưỡng mộ thời đại học sao?” Tống Duyên Minh nhìn thấy chúng tôi, vội vàng chào hỏi.

Trong ánh mắt của chị ta hiện rõ, tôi cũng đã đoán được suy nghĩ của chị ta.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chồng đang ở đây, cô còn định đi với người đàn ông khác sao_

Lương Khanh Vũ không biết chuyện giữa tôi và Tống Duyên Minh nên chào hỏi chị ta một cách thân thiện.

Tống Duyên Minh thấy vậy bèn hỏi Lý Hào Kiệt xem có thể cùng ngồi chung một bàn không?

Thực ra tôi không đồng ý nhưng Lương Khanh Vũ lại đồng ý.

Bốn người chúng tôi cùng ngồi một bàn và chuyển từ phòng ngoài vào một phòng riêng.

Khi gọi món, Tống Duyên Minh nói một cách nũng nịu: “Em đang có thai, không thể ăn cay, không ăn được đồ tươi sống, mọi người chịu khó khi gọi món thì đừng gọi những món đó nhé.”

Chị ta nói xong nhìn về phía tôi: “Duyên Khanh, cô có kiêng ăn món gì không?”

Lời lẽ đầy hàm ý.

“Không.” Tôi trả lời một cách quyết đoán.

Hơn nữa khi tôi nhìn thấy Tống Duyên Minh thân mật với Lý Hào Kiệt như vậy, tôi đã xác định mình không thể nào sinh con yên ổn ở thành phố Vĩnh An này được nữa.

Tống Duyên Minh hiểu được suy nghĩ của tôi.

Chị ta còn không muốn cho Lý Hào Kiệt biết chuyện tôi có thai hơn cả tôi.

Món ăn chủ yếu là do Tống Duyên Minh và Lương Khanh Vũ gọi, Lương Khanh Vũ toàn gọi những món mà tôi thích ăn.

Rất nhanh sau đó, một bàn thức ăn thịnh soạn được đưa lên.

Lương Khanh Vũ chủ động gấp thức ăn cho tôi, mỗi lần anh ấy cho thức ăn vào bát tôi, tôi lại cảm thấy ánh mắt lạnh băng của Lý Hào Kiệt.

Tôi nhanh nhẹn nói: “Cảm ơn, em tự gấp thì tốt hơn.”

Tống Duyên Minh nhìn thấy vậy cố ý nói: “Duyên Khanh, không phải cô và anh khóa trên mà cô luôn ngưỡng mộ đang quen nhau đó chứ?”

Gương mặt chị ta tràn đầy sự tò mò, tôi cũng hiểu ra rồi cuộc cô ta muốn hỏi cái gì.

“Lý Hào Kiệt chồng tôi đang ở đây, chị hỏi tôi những vấn đề này, có phải là định gây mâu thuẫn cho gia đình tôi chăng?” Tôi tiếp lời: “Anh Vũ hiện nay là tổng giám đốc của công ty tôi, chúng tôi chỉ ra ngoài ăn cơm bàn công việc mà thôi.”

Trong mắt của tôi, bữa cơm này chỉ là một bữa cơm của công việc mà thôi.

Ngày hôm đó Lương Khanh Vũ nhìn thấy Lý Hào Kiệt tuy không hề nói gì nhưng hôm nay trông thấy Lý Hào Kiệt và Tống Duyên Minh anh ấy cũng đã hiểu rõ.

Anh ấy cũng chủ động giải vây hộ tôi: “Đúng vậy, tôi vừa mới tới Thành phố Vĩnh An không mang nhiều quần áo, cũng không có bạn bè gì, đành phải nhờ em ấy chọn giúp tôi.”

Tôi nhìn anh ấy đầy cảm kích.

Ý nghĩ của Tống Duyên Minh càng sâu xa hơn: “À.” Lại nũng nịu với Lý Hào Kiệt: “Xin lỗi, em không có ý gì cả.”

Lý Hào Kiệt chỉ nói một câu: “Không sao.”

Nhưng sắc mặt của anh ta lại không hề tốt hơn.

Sau khi ăn xong tôi định đi cùng với Lương Khanh Vũ, không ngờ Lý Hào Kiệt lại giữ chặt tôi lại: “Chồng ở đây, cô còn định đi theo người đàn ông khác sao?”

Một câu nói của anh ta không chỉ khiến tôi mà ngay cả Tổng Duyên Minh cùng ngồi cả người ra.

Cô ta nhìn Lý Hào Kiệt, ông ọ hét lên: “Hào Kiệt...”

Lý Hào Kiệt không hề để ý tới cô ta, mà nói với tôi: “Tôi sẽ bảo tài xế đưa cô về.”

Giọng điệu của anh ta không phải để bân bạc mà chính là mệnh lệnh.

Tôi không dám từ chối.

Cuối cùng, chỉ có thể ngồi một mình trên xe Lý Hào Kiệt để về công ty.

Khi tôi tới công ty, Lương Khanh Vũ đang ở trong văn phòng đợi tôi.

Câu đầu tiên anh ấy nói khi gặp tôi là: “Chồng em thích chị em sao?”

Tình trạng ban nãy đã hoàn toàn rõ ràng.

Tôi gượng cười không trả lời, coi như là thừa nhận.

Sắc mặt của Lương Khanh Vũ đột nhiên lóe sáng, nhìn tôi: “Hôn nhân là chuyện cả đời người, nếu như em sống với anh ta không hạnh phúc, có lẽ... có thể suy nghĩ đến người khác xem sao.”

“Người khác?”

Tôi lui lại phía sau.

Khoảng cách gần như vậy nên tôi có thể nhìn thấy gương mặt Lương Khanh Vũ hỏi tôi: “Không phải người nào khác, mà chính là anh.”

“Anh Vũ, em...”

Khi tôi đang không biết nên từ chối anh ấy ra sao, Lương Khanh Vũ đứng thẳng người dậy, nói rất nhẹ nhàng: “Anh chỉ nói vậy thôi, em đừng để bụng, dù thế nào đi nữa, em vẫn là đàn em khóa dưới của anh.”

Anh ấy vẫn luôn như vậy, không bao giờ bắt ép tôi chuyện gì cả.

Nhưng... thay đổi nhanh hơn nhiều so với dự đoán của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Còng tay đã ở trên cổ tay tôi

Thứ tư tuần sau, cô diễn viên đóng vai quần chúng Đặng Sa Sa mà trước đây tôi thiết kế phòng cưới cho, đáng nhẽ đã phải sắp xong rồi, đột nhiên cô ta lại liên lạc với tôi.

Cô ta nói thiết kế ở sân sau có thêm ý tưởng mới.

Trước đó, dựa theo yêu cầu của cô ta, sân sau vốn không lớn lắm ấy đã được cải tạo thành một sân vườn lấy sáng, hiện đã sắp hoàn thành, giờ lại còn muốn thêm ý tưởng mới.

Tôi sắp đau đầu muốn chết.

Căn cứ theo nguyên tắc khách hàng là thượng đế, tôi vẫn phải nhẫn nhịn nói với cô ta: “Cô Đặng, chuyện là thế này, phương án thiết kế trước đây cô đã đồng ý, hơn nữa sân sau đã sắp hoàn thành rồi, nếu giờ lại sửa lại, những gì trước đây sẽ...”

“Sao nào? Có sợ chúng tôi không trả nổi tiền sao?”

Tôi chưa nói hết câu, Đặng Sa Sa ở đầu dây bên kia đã gào lên trong điện thoại.

Cứ như thế sợ tôi cảm thấy cô ta không có tiền vậy.

Tôi nghe thấy vậy, có tiền thì chuyện gì cũng dễ dàng, nói: “Vậy được, tôi và cô hẹn nhau đi, chúng ta sẽ nói chuyện.”

Đặng Sa Sa đúng là một người nông cạn.

Cô ta nói gần đây cô ta đang quay phim ở một biệt thự ở ở vùng núi ngoại ô Thành phố Vĩnh An, cô ta thấy vườn hoa ở đó rất đẹp nên muốn thay đổi thiết kế của nhà mình giống như vậy.

Tôi nghe xong thì thấy nhức đầu, khu vực núi đó cách khu trung tâm rất xa, chỉ ngồi xe thôi cũng mất khoảng hai tiếng rồi.

Nhưng dù thế nào khách hàng vẫn là quan trọng nhất.

Tôi không còn cách nào khác đành phải đồng ý.

Khi tôi gặp cô ta thì đã là khoảng mười hai giờ trưa ngày hôm sau, bởi vì chỉ có thời gian này cô ta mới có thời gian rảnh.

Sáng sớm tôi đã phải lên xe để lên núi, vất vả lắm mới đến được nơi cô ta quay phim đúng mười hai giờ.

Trợ lý của Đặng Sa Sa tìm tôi và nói lại, vì bộ phim đang bị chậm tiến độ, nên cảnh của cô ta lại chuyển sang buổi trưa và bảo tôi chờ một lát.

Do quay phim nên tôi cũng không thể vào ngôi nhà đó được, chỉ có thể đi dạo ở bên ngoài.

Phong cảnh ở trên núi rất tốt, thời tiết cũng không tệ.

Tôi ngồi người ngồi ở trên một tảng đá, có cảm giác như chiếm dụng được một nửa ngày nhân đôi vậy.

Khoảng hơn nửa giờ sau, trợ lý của Đặng Sa Sa lại tìm tôi và nói cảnh phim cần một cảnh cây khô rất dài, bảo tôi lên núi tìm xem, rồi mang xuống đây.

Cô ta thực sự không hề khách sáo chút nào.

Nhưng tôi cũng không dám từ chối, dù sao Đặng Sa Sa là một người khó chiều, nhờ cô ta lại gây khó dễ bản thiết kế của tôi, thì tôi cũng một chết mất.

Tôi đi lên núi, trên núi hình như đã được ai dọn dẹp, đừng nói cảnh khô mà ngay cả viên đá to cũng không có.

Tôi đi khoảng hơn nửa giờ, thực sự không thể tìm được một cảnh cây khô nào, đang định quay về...

Quay người lại thì nhìn thấy Tổng Duyên Minh!

Sao chị ta ở đây?

Trái tim tôi dấy lên một dự cảm xấu! Muốn đi vòng qua chị ta, thế nhưng Tổng Duyên Minh lại bước tới.

“Sao chị lại ở đây?” Tôi hỏi chị ta.

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, cười mà như không nói: “Duyên Khanh, không phải cô hẹn tôi lên nói tháp hương Bồ Tát, nói là để phủ hộ cho con khỏe mạnh sao.”

Tôi không hề biết chị ta đang nói gì nữa.

Cảm thấy vô cùng hụt hẫng.

Ở đây vắng vẻ, nếu như chị ta đẩy tôi từ đây xuống, dù có người tìm thấy thì chắc chắn con tôi cũng không còn.

Tôi càng nghĩ càng thấy sợ! Quay người bỏ chạy!

Tổng Duyên Minh tóm lấy tôi, tôi sợ đến mức vung tay khỏi chị ta, chạy một cách liều mạng.

Tôi muốn bảo vệ cho con của tôi!

Chạy được một lúc, tôi quay đầu, phát hiện ra Tổng Duyên Minh không hề đuổi theo mới yên lòng.

Tôi quay lại nơi Đặng Sa Sa quay phim, trợ lý của cô ta tìm tôi, nói Đặng Sa Sa quay phim xong bị mệt, nên không muốn thay đổi gì nữa, cứ như vậy đi.

Tôi nghe xong, bỗng giật sùi máu lên!

Đúng là lằng phí cả ngày của tôi, suýt nữa còn hại chết con tôi nữa!

Tôi thờ hồng học xuống núi, rồi quay lại công ty tăng ca.

Đến mười một giờ tối, tuy tôi vẫn đang muốn làm tiếp, nhưng đứa bé không chịu nổi nữa, nên đành phải dừng lại để về nhà.

Tôi vừa tới cửa nhà, thì mấy người cảnh sát đã tới, nói: “Tổng Duyên Khanh, có chứng cứ cho thấy cô có liên quan đến vụ án có ý gây thương tích cho người khác, mời cô phối hợp.”

Nói xong, thì công tay tôi lại.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Cho cô sống nửa đời còn lại ở trong tù!

Tôi tới đồn cảnh sát mới biết rằng, buổi chiều sau khi Tổng Duyên Minh gặp tôi thì đã mất tích, sau khi tìm kiếm mấy tiếng đồng hồ tôi tận mười giờ tối mới tìm thấy ở chân núi, khi được tìm thấy chị ta đã ở trong tình trạng hôn mê và bị thương nặng.

Theo phán đoán là chị ta lăn từ trên vách núi xuống.

Sợ đi tìm đến tôi vì lịch sử cuộc nói chuyện của tôi và chị ta tới hôm qua đồng thời trước khi chị ta mất tích thì tin nhắn cuối cùng là gửi cho tôi.

Nội dung là: “Duyên Khanh, chị tôi rồi, em đang ở đâu?”

Tôi như ngờ ngẩn, lập tức trình cãi: “Làm sao tôi có thể nói chuyện với chị ta được chứ? Nói đùa kiểu gì vậy, từ trước tới giờ, tôi không hề liên lạc với chị ta, hơn nữa mấy tháng rồi không hề liên lạc.”

Tuy tôi phủ nhận, nhưng cảnh sát lại đưa ra lịch sử liên lạc của Tổng Duyên Minh trong tháng.

Trên đó thể hiện, tôi và chị ta đã nói chuyện trong mấy ngày gần đây.

Với tần suất như vậy, cảnh sát có thể cho rằng quan hệ của tôi và chị ta rất tốt.

“Đây là giả!” Tôi không thừa nhận.

“Đây là chứng cứ mà cảnh sát chúng tôi lấy từ công ty viễn thông, có cảm thấy bên công ty viễn thông có thể làm giả sao, hay là cảnh sát làm giả?” Cảnh sát chất vấn.

Tôi ngầy người.

Khi tôi bị hỏi cung xong, vừa bị cảnh sát giam lại thì Lý Hào Kiệt tới.

Anh ta bước vào phòng tạm giam.

Trời đã tối, trong phòng tạm giam không hề có đèn, nhưng tôi vẫn cảm nhận được khí thế lạnh lùng tới phát sợ của anh ta.

“Không phải tôi, tôi không biết sao lại...”

“Im đi...”

Không để cho tôi nói hết, Lý Hào Kiệt đã cắt ngang lời tôi, anh ta giờ tay nắm chặt lấy cổ áo tôi, kéo tôi lại gần anh ta: “Tổng Duyên Khanh, thực sự là tôi đã đánh giá quá thấp về cô, hôm qua Tiểu Minh nói cô ấy muốn lên núi cầu phúc, tôi hỏi cô ấy đi cùng ai, cô ấy nói, người đó muốn cô ấy giữ bí mật.”

“Không phải! Là chị ta đã hại tôi! Tôi không hề liên hệ với chị ta!” Tôi cố gắng giải thích với Lý Hào Kiệt.

Nhưng anh ta không thể nghe vào tai, ép tôi vào bờ tường lạnh ngắt, hỏi tôi: “Tổng Duyên Khanh, cô nói cho tôi biết, khi cô đẩy cô ấy xuống núi cô đã nghĩ gì? Lúc ấy chắc chắn cô ấy sẽ nắm chặt lấy cô, cầu cứu có chứ?”

Ánh trắng lạnh lùng xuyên qua song sắt nhà tạm giam, chiếu lên gương mặt của anh ta.

Tôi có thể nhìn thấy trong ánh mắt anh ta tràn đầy sự hận thù.

Tay tôi đặt bảo vệ dưới bụng, giải thích: “Tôi không hề động vào chị ta, tin nhắn điện thoại đó là giả! Tôi chưa từng gọi điện cho chị ta.”

Đối với tôi, chỉ với một tin nhắn điện thoại không đủ để kết tội tôi là hung thủ!

Nhưng Lý Hào Kiệt nghe xong lời tôi nói thì càng nắm chặt cổ áo tôi, cong miệng lên cười nói: “Bên trong móng tay của Tổng Duyên Minh có một mảnh da, qua giám định DNA, là của cô! Hơn nữa, lúc đó có người chứng kiến, thực sự là cô có lên trên núi!”

Đầu óc của tôi bỗng trống rỗng.

Thảo nào, thảo nào Tần Giai Mộng lại muốn giữ tôi lại.

“Tôi tới tìm khách hàng của tôi Đặng Sa Sa!”

Những việc này, tôi đã nói với cảnh sát.

“Đặng Sa Sa nói, ngày hôm đó cô ta quay ngoại cảnh trên núi, không hề báo cô lên núi.” Lý Hào Kiệt trả lời tôi một cách lạnh lùng.

Lúc này tôi mới hiểu ra, tôi không hề nhìn thấy Đặng Sa Sa, chỉ nhìn thấy người tự xưng là trợ lý của Đặng Sa Sa...

Tôi bỗng cảm thấy chính mình đã rơi vào một âm mưu được thiết kế vô cùng tỉ mỉ.

Tất cả chứng cứ đều không xác thực...

Tôi bỗng cảm thấy nực cười, không hiểu rốt cuộc mình đã làm sai điều gì?

Tôi chỉ yêu nhầm một Lý Hào Kiệt, cuối cùng lại rơi vào tai ương ngục tù!

Lý Hào Kiệt tưởng rằng tôi không còn có gì để cãi lại nữa, nên mới đẩy tôi ra, nói từng câu từng chữ một cách lạnh lùng: “Nói cho cô biết, Tổng Duyên Khanh, nếu như lần này, Tiểu Minh xảy ra chuyện gì, tôi sẽ khiến cô phải sống nửa đời còn lại trong tù.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Không được giết con của tôi

Lý Hào Kiệt đẩy tôi rất mạnh khiến tôi cảm thấy cột sống đau nhói, bụng thì lâm râm đau.

Cửa bỗng “sập” một tiếng đóng lại, cảnh sát nhanh chóng đến khóa cửa.

Tôi chạy qua đó, nắm chặt những thanh cửa sổ bé nhỏ mà hét lớn: “Lý Hào Kiệt, tôi mang thai đứa con của anh đó.”

“Vây hãy cùng chết với con của cô đi!”

Nơi hành lang tôi tắm vang lên tiếng nguyên rủa của người đàn ông.

Tôi đứng đó, uất ức, phẫn nộ!

Ngày hôm sau tôi ở trong tù, thì gặp được Lương Khanh Vũ, anh ấy nói, anh ấy sẽ giúp tôi tìm luật sư theo vụ kiện này.

Nhưng sau này anh ấy nói với tôi với vẻ rất khó xử, bây giờ các luật sư có tiếng đều không muốn nhận vụ kiện này, chỉ có một vài luật sư mới muốn thử sức, mặc dù cơ hội thắng rất thấp nhưng anh ấy hi vọng tôi không bỏ cuộc.

Không bỏ cuộc? Sao tôi có thể bỏ cuộc được chứ.

Một tháng sau, mở phiên tòa sơ thẩm, tôi bị đưa ra tòa và đứng trước vành móng ngựa, nơi dành cho bị cáo.

Tổng Duyên Minh ngồi trên xe lăn, mặc chiếc váy dài màu đỏ đậm xinh đẹp, mái tóc dài búi lên rất quyến rũ, trang điểm nhả nhẹn.

Còn tôi mặc bộ trang phục tù nhân, khuôn mặt xám xịt.

Điều này như thể đang chiếu rọi hai cuộc đời khác nhau bắt đầu từ bây giờ về sau.

Vị luật sư trẻ tuổi mà Lương Khanh Vũ mời đến giúp tôi rõ ràng là thiếu kinh nghiệm nên khi mới bị luật sư đối phương hỏi vài vấn đề mà đã á khẩu không phản biện lại được.

Kết quả cũng không khác những gì như tôi đã dự liệu.

Tôi bị buộc tội cố ý gây thương tích và lãnh án phạt là một năm rưỡi tù giam.

Sau khi tuyên án, tôi không phục, đề nghị được kháng cáo, nhưng không lâu sau kháng cáo bị bác bỏ.

Tôi thật sự phẫn nộ tù.

Khi đó bụng tôi đã dần dần hiện rõ, tôi cảm nhận được rằng, trong bụng tôi là một sinh mạng, tôi vào trong, câu đầu tiên tôi nói với cán bộ trại giam chính là: “Tôi đang mang thai!”

Nữ cán bộ trại giam vén áo tôi lên, nhìn cái bụng nhỏ hơi nhỏ lên của tôi liền lấy một que thử thai để tôi kiểm tra.

Sau khi xác định là tôi đã có thai, nữ cán bộ trại giam giam tôi trong một phòng giam đơn, sau đó cô ta mới đi báo cáo lên cấp trên.

Khi đó, tôi vốn cho rằng tôi có thể được giam tại một bệnh viện bên ngoài để thuận lợi cho việc sinh đứa bé.

Nhưng không ngờ rằng, đêm hôm đó, khi tôi đang gà gò ngủ, bỗng nhiên có vài người đột nhập vào phòng tôi, trói tôi vào một chiếc giường đơn mà họ đã đẩy vào, chân bị trói vào hai bên thành giường, tôi cảm thấy có gì không đúng liền hét lớn để cầu cứu.

Nhưng, không hề có một bóng người đến!

Tôi ra sức vùng vẫy, trong số những người đến thì có bốn người giữ chặt chân tay tôi, còn một người cầm dụng cụ phá thai hướng về vùng kín của tôi.

“Không, không, không!” Tôi sợ hãi đến nỗi hét lên, xin tha mạng: “Cầu xin anh, xin đừng, xin đừng giết con của tôi!”

Nhưng người đó vẫn không hề dừng tay, cứ thế đâm thẳng vào.

“A!”

Đau!

Nỗi đau như thể bị hàng ngàn con dao đâm vậy!

Tôi hét lớn!

Hành lang phòng giam vang vọng tiếng hét của tôi.

Tôi có thể cảm nhận thấy rằng mooc- sếp phá thai đang hoạt động trong tử cung tôi, sau đó, có thứ gì đó chảy ra.

Tôi hận!

Cả quá trình phá thai mất khoảng nửa tiếng.

Tôi liên tục hét, liên tục vùng vẫy.

Khi mọi thứ kết thúc, cả người tôi mệt đến nỗi không còn chút sức lực nào, bộ trang phục nhà tù mỏng manh đã bị ướt sũng bởi mồ hôi của tôi.

Họ coi trời cho tôi, thả tôi trở lại chiếc giường trong phòng giam, khi họ chuẩn bị rời đi thì tôi đã bất chấp nỗi đau mà đuổi theo.

Trong đó có một người dùng lực rất mạnh đẩy tôi vào nhà giam.

Cửa khóa “sập” một tiếng, tôi chỉ nghe thấy trong số đó có một người nói: “Đừng trách chúng tôi vô tình, có trách, thì trách cô đã đắc tội người không nên đắc tội.”

“Người không nên đắc tội...” Tôi thì thầm

Ngoại trừ Lý Hào Kiệt ra thì tôi không thể nghĩ ra được người nào khác.

Tôi quỳ dưới đất hai tay ôm bụng.

Anh ta đã giết chết con của tôi.

Cứ nghĩ đến tình yêu của chúng tôi suốt mười hai năm qua bỗng chốc tất cả đều chuyển thành thù hận!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Lý hào kiệt, tôi hận anh!

Buổi sáng hôm sau, tôi bị cán bộ trại giam đánh thức, đánh thức dậy để đi làm việc.

Vừa mở mắt lập tức tôi túm lấy cán bộ trại giam nói: “Con của tôi! Hôm qua có người đến giết con của tôi!”

Cán bộ trại giam nhìn tôi một lúc: “Có phải cô điên rồi?”

“Tôi không điên!”

Tôi thanh minh.

Nhưng, cái chậu những người kia mang đến tối qua đã mang đi toàn bộ những thứ chầy ra từ bụng tôi.

Tôi cúi đầu, thấy quần của mình vẫn còn dính vết máu, tôi chỉ vào vết máu nói với cán bộ trại giam: “Đây này, đây là vết máu tôi qua còn lưu lại!”

Cán bộ trại giam nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng: “Chúng ta đều là phụ nữ, đến chu kỳ kinh nguyệt thì phải nói sớm chứ.”

Cho dù tôi nói thế nào, cán bộ trại giam cũng không tin.

Hon nữa còn sắp xếp tôi đi làm việc.

Khi tôi làm việc xong, muốn quay lại phòng giam của mình lại bị cán bộ trại giam chặn lại, chỉ vào phòng giam đồng người nói: “Từ hôm nay, cô sẽ ở phòng này.”

Tôi bỗng nhận ra rằng, tôi sẽ không được nhốt trong căn phòng giam có điều kiện tốt như hôm qua.

Có lẽ là vì đã có người sắp đặt tất cả mọi thứ từ trước.

Vừa bước vào phòng giam đồng người đã có vài người phụ nữ béo mập vây quanh tôi, trong đó có một người nắm tóc tôi hỏi: “Đêm qua có người gào thét lớn đánh thức giấc ngủ ngon của tao, là mày đúng không?”

“Không... tôi...”

Tôi thấy có gì đó không đúng, khi đang định phủ nhận thì khuôn mặt bị giáng xuống một bịch tai!

Sau đó, có vài người phụ nữ đến đè ép tôi vào góc tường, vừa đánh vừa đập.

Cả người tôi cuộn tròn, chỉ nghe thấy một trong những người đang đánh tôi nói: “À ta có sự chấp thuận đặc biệt nên cứ tùy ý mà đánh miễn là không đánh chết là được.”

Trái tim tôi lạnh giá..

Lý Hào Kiệt à Lý Hào Kiệt, anh thật đáng hận!

- ----

Thu đi xuân đến...

Thời gian án phạt năm rưỡi cuối cùng cũng kết thúc.

Cả người tôi với đầy những vết thương mới sẹo cũ đứng trước cổng nhà tù, ánh nắng chói chang chiếu rọi lên người tôi, có chút đau rất giúp tôi cảm nhận được hiện thực rõ ràng hơn.

“Khanh à, chào mừng em trở lại”

Khi tôi đang ngẩng đầu cảm nhận sự tự do, bên tai bỗng vọng đến tiếng nói quen thuộc mà thân thiết.

Là Lương Khanh Vũ.

Hon một năm không gặp, anh mặc trên mình bộ vest màu nhạt, anh toát lên vẻ đẹp tuấn tú trưởng thành.

Còn tôi, sống cuộc sống không phải là người suốt một năm rưỡi trong tù đã khiến tôi gầy đi rất nhiều, tóc vàng xơ xác, làn da không chút sức sống.

Đứng cạnh anh, khiến tôi có cảm giác bản thân thật tội tâm không chút thần thái gì.

Thái độ Lương Khanh Vũ đối với tôi không hề thay đổi vì diện mạo xấu xí của tôi.

Anh ấy ân cần lịch thiệp mở cửa xe ghế phụ cho tôi.

Thời tiết đầu xuân mới chớm ấm nhưng vẫn có chút lạnh nên anh ấy đã vì tôi mà mở điều hòa chế độ ấm từ trước.

Tôi ngồi trong xe, cái lạnh thấu xương lúc trước đã dần dần được sưởi ấm.

Cũng may là tôi mặc chiếc áo dài tay, nên có thể giấu được những vết thương trên người.

Cả đoạn đường, Lương Khanh Vũ liên tục nói xin lỗi tôi.

Anh ấy nói, trong một năm rưỡi này, anh ấy sống cũng không tốt, luôn tự trách bản thân đến cuối cùng vẫn không thể giúp đỡ tôi.

Tôi nhìn anh ấy lúng túng, trái lại cảm thấy bản thân càng hổ thẹn hơn.

“Đây đều là chuyện của gia đình em, anh luôn nghĩ tới em như vậy là em đã rất cảm động lắm rồi.”

Tôi vừa nói vừa mở điện thoại.

Tin nhắn mới nhất là của Khương Thanh.

Chị ấy nói chị ấy có việc không về được nên nhờ Lương Khanh Vũ đến đón tôi.

Xe dừng dưới lầu của một tiểu khu.

Lương Khanh Vũ đưa chìa khóa vào trong tay tôi: “Đây là căn phòng anh thuê cho em, các đồ dùng sinh hoạt hằng ngày anh đều mua cả rồi.”

“Em không...”

Tôi định từ chối, anh lại đưa tay nắm chặt tay tôi: “Đừng từ chối anh, đợi sau khi công việc của em ổn định thì lúc đó em có thể tự trả tiền thuê nhà mà.”

Tôi cảm kích nhìn Lương Khanh Vũ, cũng không từ chối nữa: “Cảm ơn anh, đợi em kiếm được tiền rồi sẽ trả lại anh.”

Thật ra, tôi thật sự cũng cần một nơi để nghỉ chân.

Anh vào nhà cùng tôi, trong phòng, dụng cụ hằng ngày đầy đủ, thậm chí đến dép, sữa tắm, dầu gội đầu Lương Khanh Vũ cũng giúp tôi mua đầy đủ.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chí Lý* *Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Gặp lại anh ta

Anh ấy thấy tôi đi về phía mấy đồ dùng hằng ngày trong nhà tắm, anh ấy đứng phía sau ngại ngùng nói: “Anh chưa từng mua mấy thứ này cho phụ nữ, cũng không biết em dùng sản phẩm hãng nào, cho nên anh mua mấy loại có mùi thơm.”

“Cảm ơn anh.” Tôi mở chai dầu gội người thứ.

Thật sự rất thơm

Sau đó, anh ấy dẫn tôi đi ăn.

Trong lúc ăn cơm, anh ấy nói bây giờ anh ấy đang lập nghiệp, hỏi tôi có đồng ý làm nhà thiết kế của công ty anh ấy không.

Tôi biết là anh ấy đang muốn giúp tôi, nhưng thời gian một năm rưỡi ở trong tù tôi đã không còn chắc chắn bản thân có thể đảm đương được chức vụ này không.

Lương Khanh Vũ thấy tôi nói những lời này, chỉ trả lời lại ba chữ: “Anh tin em.”

Ăn xong, anh ấy dẫn tôi đi dạo một vòng công ty anh ấy, hơn nữa còn dẫn tôi đến chiếc bàn làm việc mà anh ấy đã sắp đặt từ trước.

Tôi phát hiện, bàn làm việc của tôi nằm trong một góc phòng cách phòng làm việc của anh gần nhất.

“Anh thấy hồi xưa còn học trên trường, mỗi lần lên lớp em đều thích ngồi góc này.” Lương Khanh Vũ giải thích.

“Cảm ơn anh.”

Ngoài cảm ơn, thì tôi đã không biết nên nói gì nữa rồi.

Buổi tối, Lương Khanh Vũ đưa tôi về nhà, sau đó lịch thiệp rời đi.

Tôi tắm gội, thay bộ quần áo ngủ mà Lương Khanh Vũ đã chuẩn bị trước đó, cuối cùng cũng có thể ngủ được một giấc ngon lành.

Sáng hôm sau, khi tôi thức dậy, nhìn thấy Khương Thanh đang nằm trên sofa.

Chị ấy nằm sắp ngủ.

Tôi không đánh thức chị ấy mà đi chuẩn bị bữa sáng.

Chị ấy bị mùi thơm của thức ăn đánh thức, gục đầu vào vai tôi, ngái ngủ nói: “Duyên Khanh trở về thật là tốt, có bữa sáng yêu thương rồi.”

Tôi cười: “Thích thì ăn nhiều một chút.”

Hôm đó Khương Thanh ở lại với tôi, chị ấy nói chị ấy được thăng chức, có tiền rồi, mặc dù tôi đã từ chối ba bốn lần nhưng chị ấy vẫn khẳng khái muốn dẫn tôi đi làm đẹp, mua chút đồ dùng hằng ngày, đến buổi chiều lại đưa tôi đi làm tóc.

Dưới mệnh lệnh của Khương Thanh, mái tóc vốn sơ xác của tôi đã được thợ cắt tóc cắt đến ngang vai.

Nhuộm màu.

Sau vài lần hóa chất, tôi có cảm giác bản thân như trở thành một người mới hoàn toàn vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi trang điểm rồi đến công ty theo sự dẫn dò của Khương Thanh.

Lương Khanh Vũ đợi tôi trước cửa công ty, khoanh khắc khi tôi bước ra từ thang máy, ánh mắt của anh ấy không giấu được sự kinh ngạc, sững sờ rất lâu mới lên tiếng: “Em đẹp lắm.”

Mặc dù ngoại hình bên ngoài đã thay đổi, nhưng một sự thật không thể thay đổi chính là đã hơn một năm nay tôi đã không tiếp xúc với ngành này.

Trong thời đại công nghệ hiện nay, sự phát triển của ngành này thật sự vượt xa trí tưởng tượng của tôi.

Hơn nữa lại phát triển rất mạnh, rất rầm rộ.

Đón đầu tiên tôi tiếp nhận, tôi liền đến phòng làm việc của Lương Khanh Vũ, nói với anh, tôi muốn đổi vị trí, muốn làm trợ lý nhà thiết kế.

Tôi của bây giờ, hoàn toàn không thể làm tròn công việc của một nhà thiết kế.

Ban đầu Lương Khanh Vũ không đồng ý, nhưng sau đó dưới sự mềm mỏng của tôi, anh đã sắp xếp tôi theo An Kiều- một nhà thiết kế vàng mới nổi được khai quật của công ty.

Đề tôi làm trợ lý của cô ta.

Anh ấy gọi điện cho An Kiều, dựa theo thời gian của An Kiều liên lạc, tôi đến một khách sạn mới mở để tìm cô ta.

Tôi không dám chậm chễ, nhanh chóng đến đó.

Kết quả, tôi bắt taxi đến khách sạn, dừng sau một chiếc xe màu đen.

Tôi vừa xuống xe, liền nhìn thấy một người trước mặt cũng xuống xe.

Lý Hào Kiệt.

Tôi ngẩng người, núp đằng sau cây cột bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tôi từng mang thai, từng li hôn

Thật ra, tôi cũng đã nghĩ tới chuyện sau khi ra tù sẽ gặp lại Lý Hào Kiệt.

Nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy.

Tôi núp sau chiếc cột nghe thấy khách sạn có người ra chào đón anh, vô cùng nịnh hót.

Từ cuộc nói chuyện của họ, tôi biết được sơ sơ rằng khách sạn này là của tập đoàn Lý thị.

“Em có thể ở phía sau người, tựa như một cái bóng dưới ánh sáng trong mơ...”

Khi tôi trốn sau chiếc cột đợi họ rời đi trước thì điện thoại bỗng reo lên.

Là của An Kiều gọi đến.

Tôi không dám nghe, chỉ có thể cầm lấy điện thoại rồi chạy thoát vào đại sảnh khách sạn.

Vừa bước vào An Kiều đã đứng bên trong đó, quan sát tôi, sau khi xác nhận tôi là Tống Duyên Khanh mới bắt đầu sắp xếp công việc cho tôi.

An Kiều thoát nhìn là biết cô ta là một nhà thiết kế lớn trong một công ty lớn, tôi vừa nhận chức, nhưng cô ấy không hề coi tôi là một trợ lý, mà coi tôi như một người hầu.

Ngoài việc lấy tài liệu, kiểm tra công trình, thậm trí đến việc mua nước vớt rác đều là tôi làm.

Mặc dù những công việc này vượt quá trách nhiệm của một trợ lý nhưng so với ngồi tù thì làm những chuyện này còn hạnh phúc hơn rất nhiều.

Tôi làm rất chăm chỉ.

Kết quả, An Kiều thấy tôi làm được việc, liền không khiêng rè gì mà để tôi giúp cô ta làm những chuyện riêng.

Đến buổi trưa, cô ta đi ăn cơm, để tôi ở lại đây quan sát công trình.

Tôi đợi từ 12 giờ đến 3 giờ chiều.

Đói đến mức chân tay mềm nhũn rồi.

Liền ra ngoài tìm cô ta, vừa ra khỏi cổng, liền nghe thấy giọng nói của An Kiều truyền đến từ góc tối nơi kia.

“Haha, đúng vậy, tôi còn tưởng rằng Lương Khanh Vũ chiều chuộng cô ta đến cỡ nào, kết quả kỹ thuật không có nên mới đẩy cô ta đến làm trợ lý của tôi.”

“Tôi ghim cô ta rồi, đợi đến khi cô ta không làm được nữa sẽ tự mà xin thôi việc.”

“Đúng vậy, đầu sao thì vì theo đuổi Lương Khanh Vũ mà mỗi tháng thiệt vài chục triệu cũng không sao, chứ sao có thể lại để một người phụ nữ không biết từ đâu đến mà phá đám được.”

Tôi nghe đến đây, lập tức hiểu ra.

An Kiều đối với tôi như vậy hoàn toàn là vì Lương Khanh Vũ.

Tuần này tôi trở lại, Lương Khanh Vũ gần như một ngày hai ba lần đến phòng làm việc của tôi, bắt chặp những lần từ chối của tôi mà toàn tâm toàn ý quan tâm.

Vốn đã thu hút sự bất mãn của nhiều đồng nghiệp khác.

Nhưng không ngờ rằng, lại ảnh hưởng đến chuyện tôi làm trợ lý.

Tôi từng bước bước ra ngoài.

An Kiều thấy tôi, biểu cảm cứng nhắc không được tự nhiên, sau đó tắt điện thoại, không vui nói: “Không phải tôi bảo cô đi giám sát công nhân sao, cô ra đây làm gì?”

“Chị An.” Tôi bước lên một bước: “Về chuyện của tổng giám đốc Lương, tôi nghĩ chị đã nghĩ nhiều rồi.”

An Kiều thấy tôi gọi một tiếng tổng giám đốc Lương, thì những bước chân rai rộng ban đầu bỗng thu lại.

Tôi tiếp tục giải thích: “Tổng giám đốc Lương chỉ nề tình tôi là đàn em khóa dưới thời đại học của anh ấy mới cho tôi công việc này, hơn nữa, chị hoàn toàn không cần phải đối phó với tôi bởi vì tổng giám đốc Lương tuyệt đối sẽ không có tình cảm với tôi.”

“Tại sao?”

An Kiều rõ ràng là không tin.

“Bởi vì, tôi đã từng mang thai, đã từng li hôn, chị thấy một người có điều kiện tốt như tổng giám đốc Lương lại có thể yêu một cô gái quá lứa lỡ thì như tôi chứ?”

Khi tôi nói xong thì nét mặt ngạc nhiên hiện rất rõ trên khuôn mặt An Kiều.

Nhưng rất nhanh lại chuyển thành khuôn mặt vui vẻ.

Cô ta không tiếp lời của tôi mà chỉ cho phép tôi đi ăn cơm.

Mấy tiếng sau đó cô cũng không làm khó tôi như trước, còn dạy tôi khi kiểm tra công trình nên chú ý những chuyện gì.

Buổi tối khi kết thúc công việc. Tôi ra khỏi khách sạn, Lương Khanh Vũ đã đợi tôi ở trước cửa.

Anh thấy tôi, liền vẫy tay về hướng tôi, tôi nhìn trước ngó sau không tìm thấy An Kiều.

Mặc dù cô ta đi rồi nhưng tôi vẫn đi lên nói với Lương Khanh Vũ: “ Tổng giám đốc Lương, em không hi vọng bản thân là trường hợp đặc biệt.”

Lương Khanh Vũ dường như không thể ngờ rằng tôi lại nói như vậy, sững sờ một lúc, bỗng nhiên anh kéo bàn tay tôi: “Duyên Khanh, anh tưởng rằng, anh nói nhiều như vậy, làm nhiều như vậy thì em sẽ hiểu được trái tim của anh.”

Trong lúc tôi đang đầu tranh suy nghĩ liền nghe thấy giọng nói của An Kiều vang lên từ phía sau: “Tổng giám đốc Lương, anh đến rồi.”

Mặc dù giọng nói của cô ta không khác gì so với bình thường nhưng tôi lại có thể nghe ra sự phẫn nộ trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cả đời này cũng không thể mang thai

Tôi rút tay ra khỏi tay của Lương Khanh Vũ.

Nhưng lúc này, An Kiều đã đi đến bên cạnh tôi, đôi mắt cô nhìn chăm chăm bàn tay vừa bị Lương Khanh Vũ nắm.

“Cô vẫn chưa về sao?” Lương Khanh Vũ nhìn thấy An Kiều, như thể không hề cảm thấy hành động của mình là sai, ngược lại còn nói: “Mau về sớm nghỉ ngơi chút đi.”

Như vậy là đang đuổi khéo cô ta vậy.

An Kiều cười trừ, gật đầu: “Vậy tôi về trước nhé, không làm phiền hai người nữa.”

Cô vừa định quay người rồi đi, Lương Khanh Vũ lại nói thêm một câu: “Tổng Duyên Khanh là đàn em khóa dưới của tôi vì vậy hãy chỉ báo nhiều một chút.”

An Kiều khựng bước, nhìn qua hướng tôi, chậm rãi nói: “Được, anh yên tâm đi.”

Cứ như vậy mà nói chuyện qua nói chuyện lại.

Tôi biết bản thân đã bị kẹt ở giữa.

An Kiều vừa đi thì Lương Khanh Vũ nói muốn đưa tôi đi ăn cơm.

Tôi đồng ý, đợi khi lên xe, tôi nắm chắc bàn tay muốn chuyển động chìa khóa của anh, nói: “Anh Vũ, em có vài chuyện muốn nói với anh.”

Lương Khanh Vũ như thể biết được tôi muốn nói gì, vừa định mở miệng nhưng lại bị tôi cao giọng giành nói trước: “Em ở trong tù, bị người ta phá thai.”

Câu nói của tôi khiến câu nói mà Lương Khanh Vũ vốn muốn nói lại bị nuốt lại.

Tôi nhìn anh, đem chuyện trước khi vào tù đã mang thai rồi chuyện sau khi ngồi tù bị người ta cưỡng ép phá thai, tất cả đều nói ra.

Cuối cùng, tôi lại nói thêm một câu: “Em đã đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói từ cung của em bị tổn thương, cả đời này cũng không thể mang thai được nữa.”

Câu nói này, là tôi đã lừa anh ấy.

Xét cho cùng thì Lương Khanh Vũ tốt như vậy, tôi không xứng với anh ấy.

Tôi nghĩ đàn ông đều muốn có một đứa con của riêng mình nên anh ấy không thể không để ý chuyện này.

Khi đó, tôi thật sự đã nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lương Khanh Vũ.

Tôi cho rằng mình đã đoán đúng.

Nhưng không, bỗng nhiên anh ôm chặt lấy tôi: “Duyên Khanh, thì ra ở trong tù em lại phải chịu nhiều khổ cực như vậy, anh xin lỗi, là tại anh không đủ khả năng, không thể giúp em cải thiện vụ kiện.”

Tôi ngo ngắc nhìn anh ấy.

“Anh Vũ, em nói là em không thể sinh con.”

“Không thể sinh con thì không sinh con, anh không để ý.”

Phản ứng của Lương Khanh Vũ hoàn toàn khác so với suy nghĩ của tôi.

Tôi vùng vẫy khỏi vòng tay anh, nhìn anh, nhất thời không biết nên nói gì.

Nhưng Lương Khanh Vũ cũng nhận thấy rằng bản thân đoán đây quá thân mật với tôi nên đã chủ động đề nghị, ngoài cuối tuần ra thì sẽ không đến tìm tôi.

Ngày hôm sau, tôi tiếp tục đến khách sạn Lý thị, vừa bước vào liền thấy An Kiều đang nói chi tiết một vài vấn đề với người phụ trách khách sạn.

Khi tôi qua đó, cô ấy chỉ nói một câu bảo tôi liên lạc với Hà Công.

Hà Công là người phụ trách bộ phận kỹ thuật của dự án này.

Suốt cả một ngày, tôi đã chuyển từ trụ lý thiết kế đến nhân viên sai vặt của bộ phận kỹ thuật.

Có lúc muốn tìm An Kiều giải thích chuyện tôi qua nhưng lại không thể gặp được cô ấy.

Buổi trưa khi đến bữa cơm, Hà Công thống nhất đặt suất ăn nhưng khi cơm được mang đến thì tôi mới nhận ra rằng, trong đó không có suất ăn của tôi.

Bất lực, tôi chỉ có thể bỏ tiền túi đi ăn ngoài.

Đợi khi tôi quay trở lại thì An Kiều chỉ vào tôi mắng mò: “Tổng Duyên Khanh, cô làm gì vậy? Chuyện gì cũng không biết làm, bảo cô học từ cái cơ bản mà cô còn lười?”

Cô đứng trong đại sảnh, người đi qua đi lại ngoài công nhân ra còn có người của khách sạn.

Mọi người đều nghe thấy, tất cả đều với tâm trạng như đang xem chuyện cười.

“Ăn cơm.” Tôi trả lời.

“Ăn cơm? Người khác ăn cơm 20 phút chỉ có mình cô là được ăn hết tận một tiếng, đúng không? Công ty mời cô đến là để cô ăn với ngũ sao?”

An Kiều đứng bên đó, hai tay khoanh trước ngực, lớn giọng quát mắng tôi.

Thật ra trước đó là tôi hiểu nhầm bộ phận kỹ thuật đặt cơm có suất cơm của tôi nên mới làm gián đoạn thời gian.

Tôi biết An Kiều là đang có ý gây khó dễ cho tôi, nhất thời không kìm được, phần nộ nói với cô ta: “Chị An, theo đuổi một người phải dựa theo khả năng của bản thân, chị không nhận được sự đáp trả của Tổng giám đốc Lương mà giận cá chém thớt lên tôi cũng vô dụng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý, Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Ở cùng tôi một đêm

Câu nói này của tôi khiến khuôn mặt An Kiều tái xanh lại.

Những người xung quanh lại càng được xem một màn kịch náo nhiệt hơn.

An Kiều tức giận rất lâu cũng không trả lời tôi, cứ thế quay người rời đi.

Thật ra sau khi nói xong tôi cũng hối hận, bởi An Kiều thật sự có năng lực, cô đến làm việc cho công ty Lương Khanh Vũ hoàn toàn đều là vì tình cảm cô dành cho anh ấy.

Vì câu nói này của tôi, ngộ nhớ An Kiều từ chức...

Cả buổi chiều, tôi vừa giúp đỡ Hà Công, vừa lẩn quẩn không biết có nên xin lỗi An Kiều không.

Gần hai tiếng sau giờ tan làm hành chính, cuối cùng tôi cũng hoàn thành công việc mà Hà Công giao cho tôi, nhưng quần áo đã bị bẩn không thể mặc được nữa.

Tôi vừa chỉnh lại quần áo vừa đi đến nhà vệ sinh.

Vừa đến cửa nhà vệ sinh, đột nhiên bị Hà Công kéo vào nhà vệ sinh nam.

“A!” Tôi kêu thất thanh.

Anh ta liên tục bị miệng tôi.

Trên tay anh ta toàn là mùi xi măng, tôi vùng vẫy, hít phải bụi xi măng nên ho sặc sụa.

Hà Cảnh mặc kệ, bắt đầu sờ soạng người tôi.

Vừa sờ vừa nói: “Tổng Duyên Khanh, cô xem có đó, xinh đẹp như vậy, mà làm những chuyện này thì thật thiệt thòi quá, cô hầu hạ tôi một đêm, tôi đảm bảo mỗi ngày về sau cô không cần làm gì hết, chỉ...”

Anh ta vẫn chưa nói hết, bị tôi dồn lực, giờ tay “bóp” một tiếng.

Một cái tát rất mạnh giáng xuống mặt anh ta.

Hà Công bị tôi đánh cho đến sảy sầm mặt mày!

“Chiết tiết, đồ đàn bà thất thủy, sưng mà không biết đường sưng!” Anh ta phản ứng lại, kéo tôi áp đầu xuống bồn rửa tay, mở vòi nước.

Nước rách rách chảy từ trên xuống!

Tôi vốn đang bị ho nên nước vừa chảy xuống đã bị sặc vào khoang mũi.

“Khụ khụ khụ!” Tôi ho sặc sụa.

Hà Công luôn làm việc trong công trình nên rất khỏe, chỉ một tay anh ta có thể khóa gọn hai tay của tôi, khiến tôi hoàn toàn không thể cự quậy!

Mặc dù hai tay anh ta bất động, nhưng nơi thất lực bên dưới của hắn lại không ngừng ma sát dưới váy của tôi.

“Hụ, hụ, cút...” Tôi ho ngắt quãng, đầu đón nói ra từ này.

Muốn nói thêm nữa nhưng lại bị nước chảy vào trong miệng.

Hà Công thấy bộ dạng đó của tôi, cười xấu xa: “Đừng hết nữa, giờ này thì tất cả mọi người đều về cả rồi, dù thế nào đi nữa thì hôm nay cô cũng sẽ là của tôi, chỉ bằng ngoan ngoãn chút, làm cho tôi sướng thì ngày mai cô cũng sẽ dễ làm việc.”

Anh ta nói rồi đè ép hai cánh tay xuống, ép cơ thể tôi không thể vùng vẫy được.

Sau đó một tay hấn rồi đi, bắt đầu tháo bỏ thắt lưng.

Tôi ra sức vùng vẫy, nhưng lại không thể động đậy được.

Khi tôi nghe thấy tiếng thắt lưng cùng quần hấn rơi xuống đất, tưởng rằng hôm nay mình sẽ rơi vào bước đường cùng...

“Cạch.” Tiếng mở cửa trong trẻo truyền đến từ gian kế bên.

Tiếng mở cửa này rất nhỏ, rất trong trẻo.

Trong tai tôi, âm thanh đó dường như rất tự nhiên!

Hà Công gần như cũng sống sờ, hấn dần thả lỏng động tác trên tay, không vui vẻ nói: “Chết tiệt, không phải ông đây đã đuổi bọn họ đi hết rồi sao?”

Tôi tìm đúng cơ hội rồi ngẩng đầu lên khỏi bồn rửa mặt, hét lớn: “Cứu mạng! Khụ, khụ, khụ! Cứu mạng!”

Tôi nghe thấy tiếng mở cửa.

Mặc dù tôi không nhìn thấy người đó là ai, nhưng tôi cảm nhận thấy hai tay Hà Công khóa chặt tay tôi rõ ràng là đang run lên.

Theo đó nghe thấy tiếng anh ta nịnh hót: “Ly tổng, chuyện này, anh, sao anh lại ở đây?”

Tổng giám đốc Lý.

Cách xưng hô này, trong đầu tôi chỉ nghĩ đến một người.

“Buông ra.”

Tôi nghe thấy tiếng mệnh lệnh truyền lại từ phía sau.

Lập tức Hà Công buông tôi ra.

Sau đó, tôi lại nghe thấy tiếng mệnh lệnh của người đàn ông: “Cút ra ngoài!”

“Vâng, vâng.” Hà Công không dám nói nhiều, nhặt lấy chiếc quần rồi lao ra ngoài.

Cả nhà vệ sinh chỉ còn lại tôi và anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Gặp lại lần nữa, là lúc em thăm hại như vậy

Vừa này tôi bị Hà Công ép xuống rất mạnh nên hông rất đau, bây giờ đứng dậy phải mất rất nhiều sức.

Tôi đứng dậy, nhìn qua chiếc gương trước mặt, có thể nhìn thấy Lý Hào Kiệt đứng bên ngoài gian bên cạnh.

Mặc dù lần trước tôi gặp anh ở trước cửa khách sạn nhưng khi đó không hề nhìn thấy chính diện.

Lần này, là lần đầu tiên tôi đối diện với anh kể từ ngày ra tù.

Anh mặc trên người bộ vest đen, gần như không hề thay đổi gì so với một năm về trước.

Còn tôi thì sao?

Tôi nhìn khuôn mặt mình qua chiếc kính nhà vệ sinh.

Sợi tóc bị nước ngập ướt dính trên khuôn mặt, lấm lem, quần áo toàn là bụi bặm của công trường.

Tôi từng nghĩ chúng tôi sẽ gặp lại.

Nhưng lại không ngờ rằng chúng tôi lại gặp nhau trong hoàn cảnh tôi thăm hại như vậy.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi trong gương, khoe miệng nhếch lên, điệu cười kinh bi: “Tổng Duyên Khanh, lâu rồi không gặp, cũng không ngờ cô lại biến thành bộ dạng nhếch nhác như vậy.”

Nhếch nhác?

Haha.

Tôi vốn có một tương lai tốt đẹp nhưng lại bị rơi vào cuộc hôn nhân thay thế, lại bị người ta toan tính hãm hại phải ngồi tù mới trở thành như vậy!

Tôi có rất nhiều, rất nhiều điều muốn phân bác.

Nhưng cuối cùng tôi cũng chỉ trả lời lại một câu: “Không phải tất cả đều là nhờ phúc của tổng giám đốc Lý ban tặng sao.”

Nói xong, tôi cứ vậy rồi đi không chút quay đầu lại.

Lý Hào Kiệt cũng không đuổi theo.

Đương nhiên anh ta sẽ không đuổi theo tôi đâu.

Suy cho cùng thì trong lòng anh ta, tôi là tội phạm giết con của anh ta, hãm hại Tổng Duyên Minh.

Tôi tắm rửa xong, đứng trước cửa sổ, lướt tin tức trên điện thoại.

Lại không hề đọc thấy những tin tức liên quan đến chuyện riêng tư của Lý Hào Kiệt.

Nhưng tôi cũng đoán rằng Tổng Duyên Minh và Lý Hào Kiệt đã kết hôn rồi, có thể cũng đã có con.

Nhưng những chuyện này cũng không liên quan gì đến tôi.

Buổi sáng hôm sau tôi đến khách sạn, nghe nói Hà Công đã bị đuổi việc.

Trong lòng tôi bỗng có hơi lo lắng.

Tôi tìm một nhân viên bộ phận công trình hỏi về nguyên nhân Hà Công bị đuổi việc, mới biết rõ nguyên nhân.

Chính là vì sau khi tan làm Hà Công lên lút đổi vật liệu xây dựng, rất nhiều lần như vậy nên bị giám đốc khách sạn phát hiện.

Nghe được tin này tôi không khỏi ngạc nhiên.

Mặc dù những chuyện như vậy cũng rất hay xảy ra trong ngành này, nhưng dự án lớn như vậy, lại còn bị chủ thầu phát hiện, như vậy chắc chắn sẽ thất bại danh liệt, cũng sẽ không còn chỗ đứng

Nhưng Lý Hào Kiệt không hề nhắc tới tôi, chuyện này thật sự khiến tôi bất ngờ.

Việc chính của tôi hôm nay là muốn giải thích rõ ràng với An Kiều.

Suy cho cùng thì mục đích tôi làm trợ lý cũng là để học hỏi mà.

Còn một lý do nữa là tôi cũng không muốn làm trong khách sạn của Lý Hào Kiệt, tôi không muốn gặp anh ta.

Nhưng khi tôi đợi thì Lý Hào Kiệt lại đến.

Tôi căng thẳng trốn ở nơi khác.

Nhưng chưa được bao lâu, người phụ trách đã tìm tôi, hỏi: “An Kiều đâu?”

Tôi mơ màng lắc đầu.

Người phụ trách nhìn xung quanh, nói: “Tổng giám đốc Lý muốn xem bản thiết kế toàn bộ đại sảnh nên cần một người thuyết minh, cô không phải là trợ lý của An Kiều sao? Vậy cô đến thuyết minh đi.”

Chuyện này, thật sự làm khó tôi rồi.

Nhưng, người phụ trách không dám đề Lý Hào Kiệt đợi lâu, nên chỉ có thể ép buộc kéo tôi đi.

Tầng trên của khách sạn cơ bản đã hoàn thành nên người phụ trách dẫn tôi đến phòng hội nghị của khách sạn.

Khi tôi bước vào, bản thiết kế đã được trình lên mấy chiếc.

Chi đợi tôi đến thuyết trình.

Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bản thiết kế ảnh thật nên không khỏi cảm thán, thật sự thần phục An Kiều trong công việc này.

Toàn bộ thiết kế màu sắc kết hợp đều rất hài hòa.

Nhìn lên thoải mái vô cùng.

Lý Hào Kiệt ngồi trên chiếc ghế da màu đen, nhìn thấy tôi, khuôn mặt không khỏi có chút ngạc nhiên.

Anh ta không nói một lời nào, dường như là đang đợi tôi thuyết trình.

Nếu chỉ là thuyết trình của một bản thiết kế bình thường vậy thì tôi nhất định có thể làm được, nhưng thiết kế của An Kiều quá đẳng cấp, tôi biết bản thân mình không làm được.

Tôi đứng bất động ở đó, thành thật với Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, tôi chỉ là trợ lý thiết kế, suốt cả quá trình thiết kế dự án tôi chưa từng tham gia... bây giờ tôi sẽ giúp ngài liên lạc với nhà thiết kế chính.”

Nói xong, tôi cảm điện thoại chuẩn bị ra ngoài gọi điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Bị nhốt trong chuồng chó

Tôi vừa bước được hai bước liền nghe thấy giọng nói của Lý Hào Kiệt từ phía sau: “Không cần đi.” Sau đó nói với người phụ trách: “Đi đi, đi đối công ty thiết kế khác.”

“Dựa vào cái gì chứ!”

Tôi không hề ngờ rằng Lý Hào Kiệt sẽ đột nhiên nói như vậy.

Mặc dù tôi không biết vì lý do gì mà khiến anh ta thay đổi chủ ý, nhưng tôi chắc chắn, tất cả những chuyện này đều liên quan tới tôi.

Anh ta hận tôi, cho nên mới trút giận lên dự án này.

Lý Hào Kiệt đứng dậy, lấy ra hộp thuốc lá từ túi áo vest, rồi lại lấy ra một điếu.

Châm lửa.

Hút một hơi rồi mới chậm rãi nói: “Một công ty, trước khi tuyển nhân viên mà không suy xét đến chuyện nhân viên đó có che giấu lai lịch hay không thì tôi có đủ lý do để nghi ngờ tính chuyên nghiệp của công ty này.”

“Tôi không che giấu!”

Quả nhiên, quả nhiên là nhắm vào tôi.

“Vậy thì càng không chuyên nghiệp, một người phụ nữ có ý gây thương tích cho người khác, giết con của người phụ nữ khác, một người phụ nữ đã từng ngồi tù mà họ cũng nhận...”

Lý Hào Kiệt vẫn chưa nói hết nhưng đã khiến nhân vật chính trong câu chuyện đó phải lúng túng.

Người phụ trách vừa nghe thấy tôi là người như vậy, lập tức nói: “Tổng giám đốc Lý, chuyện này tôi sẽ liên lạc với người của Thiết kế Vũ Phong.”

Thiết kế Vũ Phong chính là công ty của Lương Khanh Vũ.

“Không được!” Tôi bước một bước chặn trước mặt người phụ trách.

Mặc dù hận, mặc dù không can tâm, nhưng tôi vẫn nói: “Tôi xin thôi việc! Tôi xin thôi việc là được chứ gì!”

Tôi biết thứ mà Lý Hào Kiệt muốn chính là dây vò tôi.

Muốn tôi không ngóc đầu lên được.

Bây giờ thấy tôi có việc làm anh ta nhất định là rất thất vọng.

Tôi không thể vì bản thân mình mà làm liên lụy đến Lương Khanh Vũ.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, không nói gì.

Tôi đứng đó, cảm điện thoại gọi cho Lương Khanh Vũ, vội vàng nói: “Tổng giám đốc Lương bây giờ tôi muốn xin thôi việc.”

Nói xong, không đợi Lương Khanh Vũ bên kia truy hỏi mà đã vội tắt máy.

Sau đó dứt điện thoại vào túi áo, cúi gặp người về phía Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, tôi đã từ chức bên công ty Thiết kế Vũ Phong rồi, bây giờ tôi không còn chút liên quan gì tới công ty này, dự án này nữa, mong anh đừng vì hận tôi mà trả thù người không liên quan.”

Nói xong, tôi quay người rời đi.

Điện thoại trong túi tôi không ngừng rung lên.

Tôi biết đó là điện thoại của Lương Khanh Vũ nhưng tôi không dám bắt máy.

Tối đó, tôi không trở về căn hộ mà Lương Khanh Vũ thuê cho tôi mà đến công viên Thị Dân.

Tôi tìm một chiếc ghế đá bên cạnh hồ rồi nằm xuống.

Đầu xuân, thời tiết rất lạnh, tôi cuộn tròn người, gió lạnh phả vào mặt khiến tôi không thể chìm vào giấc ngủ mà trái lại lại vô cùng tỉnh táo.

Còn bị người ta giết.

Trong tù bị bắt nạt, bị nhốt trong chuồng chó, ăn thức ăn của chó, học tiếng chó sủa, không nghe lời lại bị đánh.

Mùa đông chăn đệm bị tạt nước lạnh nên không thể ngủ trên đó được.

Còn có rất nhiều rất nhiều.

Bây giờ nhớ lại thật không biết bản thân sao lại có thể nhẫn nhịn được như vậy.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, tôi cảm thấy thân người ấm hơn, dường như có một chiếc áo khoác đã được khoác lên người tôi.

Ngay lúc đó, tôi bị người ta ôm trọn.

Tôi mơ màng mờ mắt, nhìn thấy có người ôm tôi, ánh trăng lạnh lẽo được ánh chắn phía sau.

“Anh Lương Khanh Vũ...”

Hình dáng đó, tôi nhận ra.

Anh ấy ôm tôi rồi thán thiết nói: “Sao lại ngủ ở đây? Để anh tìm em khắp nơi.”

Giọng nói của anh thật ấm áp, giúp cơ thể lạnh giá của tôi được sưởi ấm lên rất nhiều.

“Em...”

“Được rồi, ngủ đi, anh đưa em về nhà.”

Đưa em về nhà.

Tôi làm gì có nhà?

Tôi không có nhà.

Nhưng từ này lại khiến tôi cảm thấy ấm áp như vậy.

Tôi được anh ấy bế vào trong xe, cứ mơ mơ màng màng rồi ngủ lúc nào không hay.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Vì tiền mà phạm tội

Ngày hôm sau, tôi bị mùi thơm của cháo mà tỉnh giấc.

Tỉnh ra thì tôi cũng đã gần một ngày chưa ăn gì rồi, cổ họng cũng khô rát cả rồi.

Tôi nhìn xung quanh, thiết kế nơi đây rất rõ ràng là của một người dân ông độc thân.

Vì vậy tôi đã đoán ra nơi đây là đâu rồi.

Muốn ngồi dậy, nhưng vừa mới nhấc người lên lại cảm thấy trời đất quay cuồng.

Lại nằm xuống giường.

Lúc này, cánh cửa bỗng mở ra, Lương Khanh Vũ đứng trước cửa, trong tay bụng một đĩa nhỏ, bên trên có đặt một bát cháo và một đĩa rau nhỏ.

Anh nhìn thấy tôi, lập tức đặt thức ăn trên bàn nơi đầu giường, anh đỡ tôi: “Đã choáng như vậy rồi, em còn muốn đi đâu chứ?”

Nói rồi anh lại đỡ tôi nằm xuống giường, đưa bát cháo đến trước mặt tôi.

Tôi muốn đỡ lấy nhưng anh lại ngăn cản tôi: “Bát còn nóng, anh giúp em lấy.”

Tôi có chút ngượng ngùng, muốn nhanh chóng ăn hết bát cháo.

Nhưng cháo rất nóng, tôi thổi cả nửa ngày mới miễn cưỡng ăn được một miếng.

Lương Khanh Vũ nhìn tôi ăn cháo, ánh mắt vô cùng căng thẳng: “Sao? Mùi vị thế nào?”

“Vâng, rất ngon.”

Tôi gắp đầu.

Bên trong bát cháo này còn bỏ cả táo đỏ nên mùi vị có chút ngọt.

Lời khen của tôi khiến Lương Khanh Vũ nhẹ nhõm: “Như vậy thì tốt, đây là lần đầu tiên anh làm cho người khác ăn, còn sợ không hợp khẩu vị của em.”

Nhận sự quan tâm chăm sóc của Lương Khanh Vũ khiến trong lòng tôi không khỏi áy náy.

Suy cho cùng thì tôi qua suýt chút nữa tôi đã khiến anh ấy mất đi một dự án lớn.

Khi tôi ăn cháo và không biết nên nói gì thì nghe thấy Lương Khanh Vũ nói: “Dự án đó chúng ta đã bỏ rồi, vì vậy em không cần lo, cứ yên tâm mà trở về công ty làm việc.”

Câu nói của anh khiến tôi ngỡ ngàng: “Là ý gì?”

“Ý nghĩa đúng như câu từ.”

Lương Khanh Vũ thấy tôi cầm chiếc thìa bất động liền muốn đích thân đút cho tôi.

Tôi căng thẳng lùi về sau, truy hỏi: “Anh đề nghị à, vậy tiền bồi thường...”

“Đây là chuyện của công ty, em không cần bận tâm đâu.”

Lương Khanh Vũ nói như thế đây là một chuyện vô cùng nhẹ nhàng.

Nhưng tôi biết, chắc chắn là anh ấy tự nguyện bồi thường.

Một dự án lớn như vậy, tiền bồi thường nhất định cũng sẽ cao ngất trời.

Tôi biết Lương Khanh Vũ cũng không phải là đại thiếu gia gì, bây giờ anh có tất cả đều là do anh vất vả, buôn bán mới kiếm được.

“Không cần.” Tôi không khỏi áy náy: “Em sẽ đi tìm Lý Hào Kiệt để hai người tiếp tục hợp tác, thật sự anh không cần phải vì em mà tổn thất một dự án lớn như vậy, tổn thất một món tiền lớn như vậy đâu, thật sự không đáng mà.”

Nói rồi, tôi tìm điện thoại gọi cho Lý Hào Kiệt.

Lương Khanh Vũ giờ tay cướp lấy điện thoại trong tay tôi, nói: “Đáng lắm, chi cần có thể giữ em ở bên cạnh anh thì chuyện gì cũng đáng.”

Ngữ điệu của anh rất chắc chắn.

Tôi nhìn anh, sự kiên định trong ánh mắt anh khiến tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, ấm áp hơn cả bát cháo này.

Ngày hôm nay, mặc dù Lương Khanh Vũ ở lại chăm sóc tôi.

Nhưng điện thoại của anh không ngừng reo, tin nhắn điện thoại cũng liên tục.

Nhưng gần như là Lương Khanh Vũ tránh né tôi mà nghe điện thoại.

Khiến trong lòng tôi có chút lo lắng, liệu có phải là chuyện bồi thường đã mang lại phiền phức lớn cho Lương Khanh Vũ.

Đêm đó, Lương Khanh Vũ lại ở lại bên cạnh tôi.

Ngày hôm sau, bệnh của tôi đã đỡ hơn rất nhiều, nên cùng Lương Khanh Vũ đến công ty.

Khi tôi cùng anh ấy vào đại sảnh, lễ tân chạy đến: “Tổng giám đốc Lương, Tổng giám đốc Lý đã đến từ sớm...”

Tôi quay đầu, nhìn qua bước tường kính của phòng tiếp khách, đúng lúc nhìn thấy Lý Hào Kiệt mặc bộ vest sẫm màu, anh ta đứng dậy khỏi ghế sofa dài, tiếp tục đi về phía đại sảnh.

Thấy tôi và Lương Khanh Vũ đứng cạnh nhau, ánh mắt mang theo sự dò xét, khẽ nhếch miệng: “Tổng Duyên Khanh, cái tạo một năm rưỡi trong tù cũng không thể làm thay đổi cái bệnh vì tiền mà phạm tội của cô nhỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ai nói tôi và cô đã ly hôn_

Bốn chữ “cái tạo trong tù” đã thu hút sự chú ý của các đồng nghiệp xung quanh.

“Anh đừng nói linh tinh!”

Nhất thời tôi bị chìm trong sự hỗn loạn.

Hon nữa tôi không hiểu, loại người như Lý Hào Kiệt sao có thể quan tâm đến công ty nhỏ như chúng tôi chứ?

Trong lúc tôi không biết nên làm gì thì bà vai bỗng ấm áp.

Lương Khanh Vũ nắm chắc vai tôi, tôi nghe thấy anh ấy nói: “Là tôi theo đuổi Duyên Khanh, chuyện dự án đó không phải đã thương lượng ổn thỏa rồi sao? Hôm nay tổng giám đốc Lý đến là có chuyện khác chăng?”

Một câu nói nhẹ nhàng là có thể nói xong chuyện này.

Hon nữa, lời anh nói bây giờ là ở trước mặt đồng nghiệp, nếu tôi không phản bác, liệu có phải là đã ngầm thừa nhận mối quan hệ này?

Nhưng nếu tôi phản bác, Lương Khanh Vũ chắc chắn sẽ mất mặt.

Tôi đang lẩn quẩn thì thấy Lý Hào Kiệt nhắc chân đi đến trước mặt tôi, nói: “Tôi đến tìm vợ của tôi.”

Hự!

Từ này đã bị nổ tung trong đầu tôi!

Các đồng nghiệp xung quanh cũng bắt đầu bàn tán xôn xao!

Tôi có thể cảm nhận được rằng bàn tay đặt trên vai tôi của Lương Khanh Vũ dần buông lỏng, dường như anh cũng đang do dự.

“Anh nói cái gì thế, Lý Hào Kiệt, chúng ta đã ly hôn rồi!”

Tôi mở lời trước.

Đây là Thiết kế Vũ Phong, là công ty của Lương Khanh Vũ, tôi không thể để một tổng giám đốc như anh ấy bị mất mặt được!

Nhưng Lý Hào Kiệt rõ ràng là không bỏ qua: “Li hôn? Ai nói tôi và cô đã ly hôn?”

Tôi sửng sốt.

Lý Hào Kiệt đưa tay nắm chặt tay tôi, muốn kéo tôi ra khỏi vòng tay của Lương Khanh Vũ.

Nhưng tôi không chút nhúc nhích, tôi nhìn anh ta: “Lý Hào Kiệt, mối quan hệ của chúng ta đã như vậy rồi, sao anh lại có thể không đề xuất đơn phương li hôn chứ?”

“Tại sao tôi phải đề xuất đơn phương li hôn?”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt toàn là sự giễu cợt.

Tôi biết, nếu tôi truy hỏi nữa sẽ rơi vào cái bẫy của anh ta!

Trong lúc tôi không biết nên làm gì, Lương Khanh Vũ vỗ nhẹ vai tôi: “Em đến phòng làm việc của anh trước đi, ở đây cứ để anh.”

Chỉ có thể là như vậy.

Nhưng, những lời Lý Hào Kiệt nói đã khiến đồng nghiệp nhìn tôi với ánh mắt khác.

Lời nói của anh, giống như tôi là một người phụ nữ đã có chồng nhưng lại lừa gạt Lương Khanh Vũ, còn dụ dỗ anh.

Sau đó, Lương Khanh Vũ ra ngoài, không hề ngoảnh đầu lại.

Cả một ngày, tôi nhận được sự “quan tâm đặc biệt” từ đồng nghiệp, ngoài ánh mắt xa lánh, ngữ điệu kinh bỉ, nhiều hơn chính là sau khi tôi ra ngoài trở về thì phát hiện trên bàn cả phê bị bắn tung toé, dẫn đến bàn phím bị liệt.

Hoặc là khi mở tủ tài liệu lại bị một đồng giám bay ra.

Lúc đó tôi thật sự rất rất sợ.

Nhưng tôi lấy móng tay tự đâm vào da thịt mình, ép bản thân không được la lên mà phải thật bình tĩnh đuổi lũ rắn đó.

“Tổng Duyên Khanh, cô điên rồi, đây là gián đó, đến lúc đó khắp công ty đều là gián cô có chịu trách nhiệm được không?”

Thấy tôi vút gián ra khắp nơi liền có một đồng nghiệp không vừa ý.

Tôi liếc nhìn cô ấy: “Ai đẻ vào thì đi tìm người đó, không liên quan gì đến tôi.”

Thật ra khi đó khoẻ mắt tôi đã đỏ, tôi nói xong, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Đến cửa, vừa hay nhìn thấy Lương Khanh Vũ đi ra từ thang máy, tâm trạng có chút mệt mỏi.

Nhưng anh ấy nhìn thấy tôi, lập tức chuyển thành bộ dạng đầy tinh thần, kéo tôi hỏi: “Sao vậy? Họ nói gì em à?”

“Không có.” Tôi lắc đầu như không có chuyện gì xảy ra, truy hỏi: “Lý Hào Kiệt nói gì với anh?”

“Không có gì.” Lương Khanh Vũ giờ tay, vuốt mái tóc có chút rối của tôi, giọng nói ấm áp: “Hôm nay trước mặt nhân viên đã nói rõ quan hệ của chúng ta, em không định giữ thể diện cho người làm sếp này chứ?”

Tôi biết anh ấy đang chuyển chủ đề.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tất cả đều do cô quyết định

Mặc dù Lương Khanh Vũ đang chuyển chủ đề.

Nhưng chuyện mà anh ấy nói chính xác cũng cần phải đối diện.

Dù sao hôm nay nói trước mặt nhiều đồng nghiệp, đối với quan hệ của chúng tôi, cũng nên có một lời giải thích.

Nhưng..

"Em xin lỗi."

Tôi đã suy nghĩ cả ngày hôm nay cuối cùng vẫn chỉ có thể là đáp án này.

Ba từ ấy vừa dứt khỏi miệng, Lương Khanh Vũ liền nhét thức ăn vào miệng tôi nói: “Suyt, anh biết em đang lo lắng điều gì, chỉ cần em đứng ở phía sau anh thì không cần phải sợ, anh nhất định sẽ tự bảo vệ mình thật tốt, như vậy, anh mới có thể bảo vệ em”

Câu trả lời của anh khiến tôi nhất thời hơi hoảng hốt.

"Nhưng..."

Tôi định nói nhưng Lý Hào Kiệt sẽ không bỏ qua như vậy, Lương Khanh Vũ lại nói trước: "Em không hề làm liên lụy tới anh đâu."

Không thể không nói, Lương Khanh Vũ thực sự đã khiến tôi rung động.

Tôi không dám chắc như vậy có tính là xác định quan hệ không.

Nhưng sau đó, mỗi tuần tôi đều ăn cơm cùng Lương Khanh Vũ hai ngày.

Nhưng đồng nghiệp trong công ty lại không hề đối xử tốt với tôi.

Thậm chí có nhiều tin đồn liên quan đến việc tại sao tôi lại vào tù.

Tôi đều vờ như không biết, không để ý.

Nhưng đó cũng không thể thay đổi được tình cảnh xấu hổ của tôi ở công ty.

Vì chức vụ của tôi là trợ lý của An Kiều nhưng An Kiều đã cho tôi vào danh sách đen từ lâu vì chuyện của tôi và Lương Khanh Vũ, cho dù tôi có nói chuyện với cô ta, nhưng cô ta cũng chẳng không thêm đoái hoài tới tôi.

Hai tuần nay tôi đều ăn không ngủ rồi, chỉ đánh tự học.

Nhưng tôi biết như vậy không được, tôi nhận tiền của công ty nhưng lại không làm gì.

Tôi hạ quyết tâm, bắt đầu từ ngày mai sẽ đi theo An Kiều, cho dù cô ta có xem thường tôi như thế nào đi chăng nữa, tôi cũng sẽ đi theo cô ta.

Cứ liên tục ba ngày như vậy.

Ngày thứ ba, An Kiều cố ý tránh tôi, đợi đến khi tôi phát hiện ra thì cô ta đã vào trong thang máy rồi, tôi đuổi theo thì cô ta đã lên xe đi mất.

Lúc tôi đứng ở cửa phòng, nhất thời có chút mơ màng, xe của Lý Hào Kiệt dừng ngay trước mặt tôi.

Tôi định đi nhưng bị anh ta kéo tay, ép tôi vào ghế sau bằng được!

"Anh làm cái gì vậy! Buông tay tôi ra!"

Tôi vùng vẫy, nhưng Lý Hào Kiệt khỏe vô cùng, dù tôi cố gắng như thế nào, bàn tay to lớn của anh ta vẫn nắm chặt lấy cánh tay tôi!

Lý Hào Kiệt căn bản không để ý đến tôi!

Tài xế khởi động xe.

Tôi không biết anh ta đưa tôi đi đâu.

Suốt dọc đường, tôi dùng những lời cay độc nhất để mắng anh ta nhưng Lý Hào Kiệt không mảy may để ý.

Lúc xe dừng lại lần nữa, Lý Hào Kiệt mở cửa sổ xe, khuôn mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi tôi: “Nhìn đi, đây là đâu?”

Tôi quay đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau mới nhận ra đây là đâu.

Trong phút chốc, gương mặt tôi trắng bệch.

Không biết từ bao giờ xe đã đi đến cô nhi viện.

Nhưng cô nhi viện đã không còn giống trong kí ức tôi, nếu không phải ở cổng có ghi “Ngôi nhà của những vì sao” thì tôi hoàn toàn không dám tin, trước mắt tôi đó là cô nhi viện mà tôi đã từng lớn lên.

Lúc này, Lý Hào Kiệt đã xuống xe, nói với tôi: "Đi thôi, vào trong đi."

Lúc tôi theo anh ta đi vào cô nhi viện, viện trưởng đã đi ra chào đón.

Ông ấy nhìn thấy Lý Hào Kiệt thì lập tức đi đến, hết mực cung kính nói: "Tổng giám đốc Lý, anh đến rồi."

Lý Hào Kiệt gật đầu, liếc mắt nhìn tôi một cái rồi nói: "Đưa cô ấy đến thăm."

Viện trưởng quan sát tôi, một lúc sau nhận ra, "Đấy không phải là Tiểu Khanh sao?"

Tên của tôi ở cô nhi viện là Tiểu Khanh, cái tên Tống Duyên Khanh là sau khi tôi đến nhà họ Tống, Tống Tuyết đã đặt cho tôi.

Sau đó viện trưởng dẫn chúng tôi đi thăm quan, tôi mới biết, toàn bộ cô nhi viện đều là do Lý Hào Kiệt bỏ tiền ra trùng tu lại năm ngoái.

Trong cô nhi viện bây giờ không chỉ có nhà ở và phòng học, còn có phòng chơi trò chơi cho trẻ con, có phòng máy tính, phòng internet cho trẻ vị thành niên.

Đồng thời Lý Hào Kiệt còn mời giáo viên nước ngoài, mỗi tuần đến giảng bài cho bọn trẻ. Suốt dọc đường tham quan tôi không nói một lời nào.

Lúc tham quan xong, trở về xe, tôi không kìm nổi nói ra một câu "Cảm ơn".

Lý Hào Kiệt liếc mắt nhìn tôi một cái, mặt không biểu cảm nói: "Tôi có thể trùng tu nơi này thì đương nhiên cũng có thể phá hủy nó, tất cả đều do cô quyết định."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hủy hoại anh ta cần mấy phút kia chứ_

Lý Hào Kiệt liếc mắt nhìn tôi một cái, mặt không biểu cảm nói: "Tôi có thể trùng tu nơi này thì đương nhiên cũng có thể phá hủy nó, tất cả đều do cô quyết định."

Tôi sững sờ.

Lúc này điện thoại reo lên.

Tôi cúi đầu nhìn thấy trên màn hình hiển thị ba chữ Lương Khanh Vũ.

Nhìn giờ, bây giờ đã là trưa rồi, bình thường vào lúc này, nếu anh ấy có ở công ty thì sẽ gọi tôi đi ăn trưa.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, nghĩ đến cô nhi viện ban này, nhất thời không biết phải nhận cuộc điện thoại này như thế nào, đành để điện thoại ở chế độ im lặng.

Lý Hào Kiệt không nói gì.

Đến điện thoại không kêu nữa, tôi mới hỏi: "Anh muốn làm cái gì?"

"Không làm gì, chỉ là ông nội nhớ cô." Lý Hào Kiệt lạnh lùng nói.

Lời của anh ta, tôi căn bản không tin, tôi vặn lại: "Không thế nào! Lê nào anh không nói với ông nội anh, do tôi hại chết người tên Tống Duyên Minh, muốn đuổi tôi đi?"

Lý Hào Kiệt yêu Tống Duyên Minh như vậy, lại xác định là tôi hại chết ta.

Cơ hội tốt như vậy, sao có thể không nắm bắt chứ?

Tôi không tin!

Nhưng Lý Hào Kiệt nghiêng đầu, đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi nói: "Điều ông nội biết là cô ra nước ngoài học thêm, mấy mới về được mấy hôm, cho nên tôi nay làm com mới cô."

Lời của anh ta khiến tôi sững người một lúc.

Đây là ý gì?

Cũng có nghĩa là, Lý Nam Hào hoàn toàn không hay biết chuyện tôi đi tù?

"Tại sao?" Tôi ngo ngác nhìn Lý Hào Kiệt, căn bản không biết anh ta định làm gì!

Tôi phát hiện bản thân mình càng ngày càng không hiểu được anh ta!

Lý Hào Kiệt giờ tay, bàn tay to lớn phủ trên tay tôi nói: "Làm một doanh nhân, điều quan trọng nhất là phải giữ chữ tín, nếu tôi đã đồng ý với cô để cô làm bà Lý thì đương nhiên sẽ không nuốt lời."

Rõ ràng là nhìn áp như vậy, nhưng giây phút bàn tay anh ta chạm vào tôi, tôi lại cảm thấy lạnh buốt đến tận xương.

Ngay lập tức, điều mà trong đầu tôi hiện lên đó là mọi kí ức trong tù.

Tên đầu sò giết con tôi đó, tôi làm sao có thể lại phối hợp với anh.

Làm sao có thể lại làm bà Lý nữa chứ?

"Tống giám đốc Lý, anh đừng có được đảng chân lân đảng đầu, nếu anh đã yêu Tống Duyên Minh, thì còn dấy đưa với tôi làm gì? Tôi tin rằng chỉ cần nói chuyện tôi hại chết Tống Duyên Minh phải ngồi tù nói cho ông nội, thì ông chắc chắn sẽ không nhận đưa cháu đầu này đâu."

Thực ra, dù thế nào đi nữa tôi cũng không nhận chuyện hại chết Tống Duyên Minh. Nhưng nếu không thừa nhận thì tôi e rằng cả đời này sẽ bị Lý Hào Kiệt giam giữ trong bàn tay quý dữ của anh ta không thể nào thoát ra được.

Bàn tay to lớn của Lý Hào Kiệt nắm chặt lấy tay tôi, xoay người, đôi mắt sâu thẳm nhìn tôi xa xăm, gần ra từng câu từng chữ: "Vậy không phải là quá dễ dàng với cô sao?"

Một câu nói khiến lưng tôi toát mồ hôi lạnh.

Tôi không muốn!

Tôi không muốn bị anh ta nhào nặn thành món đồ trong tay anh ta!

"Tôi không đi!" Tôi đột nhiên hất tay Lý Hào Kiệt ra!

Đang định mở cửa xuống xe, thì lại nghe thấy giọng anh ta tiếp tục nói sau lưng: "Cô nói xem, tôi muốn giết chết công ty bé như thiết kế Vũ Phong, thì cần mấy phút?"

Một câu nói khiến tay tôi đã đặt trên cửa phải dừng lại.

Tôi đột nhiên nhận ra, Lý Hào Kiệt và Lương Khanh Vũ căn bản không phải người cùng một thế giới.

Họ làm sao có thể đứng nói chuyện cùng nhau?

Hoá ra, mọi thoả hiệp ngày hôm đó của Lý Hào Kiệt chẳng qua là muốn bóp chết tôi trong lòng bàn tay, cho đến khi toàn bộ cuộc đời tôi bị hủy hoại mới thôi!

Nhưng,

Anh ta đã chạm đúng vào điểm huyết của tôi.

Cho dù tôi có thể bỏ mặc cô nhi viện, tôi cũng không thể bỏ mặc Lương Khanh Vũ.

Anh ấy vốn là người ngoài cuộc, tôi không thể kéo anh ấy chết theo, hủy hoại tất cả mọi thứ mà anh nỗ lực mới đạt được.

Tôi ngồi lại về vị trí cũ, thẳng mắt, quyết tâm nói: "Tôi đi."

Chương 43: Không phải là muốn dụ dỗ tôi sao_ cần gì phải tốn nhiều sức như vậy_

Buổi chiều, Lý Hào Kiệt dẫn tôi đi đến văn phòng cao cấp, chọn lựa một một lễ phục, còn kết hợp cho tôi một chiếc áo choàng ngắn.

Tôi còn make up, làm tóc ở đó.

Khi mọi thứ đã hoàn thành, tôi nhìn mình trong gương, nghĩ đến cuộc sống sau này. Chỉ cảm thấy một màu đen tối.

Đáng buồn, đáng cười.

Tối đó, tôi ở nhà Lý Nam Hào, tiếp tục diễn tiếp vở kịch với Lý Hào Kiệt.

Diễn một đôi vợ chồng yêu thương nhau say đắm.

Trên bàn tiệc, Lý Nam Hào hết lần này đến lần khác thúc giục bảo chúng tôi mau cháu sinh cho ông một đứa cháu bụ bẫm.

Tôi giả vờ cười đồng ý.

Nhưng tôi biết, đây là điều tuyệt đối không thể nào xảy ra được.

Đến khi chúng tôi bước ra khỏi nhà họ Lý, lúc trên xe, tua rua trên chiếc áo choàng trên người tôi mắc vào khuy thắt lưng của Lý Hào Kiệt.

Vì bộ lễ phục bên trong của tôi ngắn ngang ngực, cả buổi tối, tôi đều không cời bỏ chiếc áo choàng này ra.

Nhưng phần tua rua này lại mắc phải, nếu tôi cúi người xuống gờ, đáng về rất mờ ám.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể cời bỏ chiếc áo choàng, đầu sao tôi không thể để Lý Hào Kiệt tháo thắt lưng ra.

Tôi vừa gỡ tua rua, vừa nói: “Xong ngay đây.”

Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng phần tua rua hình như càng lúc càng rối, nó xoắn lại càng lúc càng chặt.

Nhưng chiếc áo choàng này rất đắt, tôi lại không dám cắt đi.

Lúc tôi vờ mở hời hợt, thì nhìn thấy bàn tay to lớn của anh ta ấn vào nút thắt lưng một cái, cùng với âm thanh “Xoạch”, chiếc thắt lưng được nói lỏng.

Hắn liền rút một cái, cái thắt lưng được tháo ra.

Lúc tôi còn tưởng anh ta đang giúp đỡ tôi, thì anh ta vứt áo choàng và thắt lưng sang một bên.

Lúc này tôi mới chú ý đến, chỗ quần của anh ta, đã phồng lên từ lâu rồi.

Hắn cũng không hỏi tôi, mà cứ thế kéo tôi về trước mặt, từ trên cao nhìn xuống tôi, “Không phải là muốn dụ dỗ tôi sao? Cần gì phải tốn nhiều công sức đến thế.”

“Tôi không có!” Tôi định ngồi về chỗ cũ, nhưng lại bị hắn ấn mạnh xuống chỗ đó, ra lệnh: “Ấn”.

Lúc đầu tôi vẫn chưa phản ứng kịp là có ý gì. Anh ta cứ ấn hằn đầu tôi xuống.

Tôi chống cự lại nhưng bàn tay to lớn của hắn quá mạnh, căn bản không cho phép tôi gây gúa!

Nhưng tôi vẫn ngậm chặt miệng.

Lý Hào Kiệt nhìn xuống tôi, cười lạnh lùng nói: “Không nghe lời phải không? Vậy tôi chỉ có thể gọi điện thoại thu mua...”

Anh ta chưa nói dứt lời, tôi lập tức hiểu ra ý của hắn.

Tôi mở miệng, ngắt lời hắn, và lấy điện thoại.

Khoảng nửa tiếng sau, anh ta cuối cùng cũng bắn ra.

Tôi định nhổ ra thì hắn kéo cằm tôi: “Nuốt vào.”

Anh ta ra sức giữ chặt miệng tôi, tôi không thể nhổ ra được, chỉ đành nuốt vào.

Lúc đó tôi chỉ cảm thấy buồn nôn!

Lý Hào Kiệt đưa tôi đến căn biệt thự cũ, bảo tôi sau này ở đây.

Tôi giả vờ đồng ý, sau khi xuống xe, tôi chỉ bước vào thay bộ quần áo rồi định rời đi.

Vừa mở cửa hai vệ sĩ đứng ở cửa đã ngăn tôi lại nói: “Bà Lý, tổng giám đốc Lý đã căn dặn rồi, tối nay bà không được đi đâu hết.”

Anh ta đang giám lỏng tôi.

Tôi muốn xông ra nhưng hết lần này đến lần khác bị vệ sĩ tóm được, lại đưa vào biệt thự. Tôi phát hiện, không chỉ có cửa chính, đến cửa sổ đều có vệ sĩ canh gác.

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ...”

Khi tôi đứng trước cửa sổ, tuyệt vọng nhìn hai vệ sĩ dưới tầng, điện thoại reo lên.

Là Lương Khanh Vũ.

Mọi chuyện tôi làm tôi nay khiến tôi không còn chút dũng khí nào để nghe cuộc điện thoại này cả.

Tôi nhìn điện thoại reo lên hết lần này đến lần khác, nhưng tôi không dám nghe.

Lúc điện thoại lại reo lên lần nữa tôi nghe thấy ở ngoài cửa vọng lại tiếng bước chân.

Ngay sau đó tôi nghe thấy giọng nói của phụ nữ: “Bên trong là ai? Cho tôi vào trong!”

Giọng nói ấy, cho dù một năm rưỡi không nghe thấy, tôi cũng có thể nhận ra chị ta là ai.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tốt hơn là làm bà lý

Tổng Duyên Minh đến rồi.

Tôi đứng ở trước cửa, nghe thấy vệ sĩ và chị ta giằng co với nhau, cuối cùng đích thân bước tới, mở cửa ra.

Lúc Tổng Duyên Minh nhìn thấy người đứng trước cửa là tôi thì dường như sững sờ!

Một lúc lâu sau mới chớp máy khòe miệng nói, “Duyên Khanh, là cô sao.”

“Tổng Duyên Minh, có chuyện gì sao?” Tôi cố ý gọi đầy đủ tên của chị ta.

Khòe miệng của Tổng Duyên Minh sắp không giữ được, nhưng chị ta vẫn giả vờ cười hỏi tôi: “Sao cô lại ở đây? Có phải Lý Hào Kiệt lại gây khó dễ với cô không?”

Tôi nhìn bộ mặt giả tạo đó của chị ta, không chỉ buồn nôn mà còn tức giận!

Cái chết của con tôi, chị ta và Lý Hào Kiệt, không ai thoát khỏi trách nhiệm!

Rất rõ ràng, chị ta không biết người ở đây là tôi.

Tôi cười nói: “Không có, tôi với anh ấy rất tốt, tôi nay còn đi gặp ông nội.”

Một câu nói, cho dù trời đã tối, tôi cũng có thể nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tổng Duyên Minh, chị ta vốn không tin, nhưng trên người tôi còn đang mặc bộ lễ phục tối nay, chân còn đi giày cao gót.

Thêm vào đó là khuôn mặt được trang điểm kỹ càng, khiến khuôn mặt tôi da trắng môi đỏ, càng làm cho chị ta cảm thấy tôi sống rất tốt.

Điều này e rằng chính là thứ Tổng Duyên Minh không thể tha thứ được nhất!

“Mấy! Tổng Duyên Khanh! Rất cuộc may đã dùng thủ đoạn gì!” Tổng Duyên Minh tức đến nổi nghiền răng ken két, giờ ta ra bóp cổ tôi!

Vệ sĩ đưa tay ra, kéo chị ta ra ngoài.

Tôi lùi về sau một bước, cười lạnh lùng: “Bây giờ chị đã biết tại sao chồng tôi lại chuẩn bị những vệ sĩ này cho tôi rồi đấy.”

Tôi cố ý nhấn mạnh hai chữ vệ sĩ.

Tổng Duyên Minh chỉ tay vào hai tên vệ sĩ chửi bới: “Các người chẳng qua cũng chỉ là chó bên cạnh Lý Hào Kiệt! Các người không cần cô ta, lại dám can tội các người biết tôi là ai không!”

Vệ sĩ không nói gì, mà làm hết trách nhiệm của mình.

Nhìn thấy bộ dạng như vậy của Tổng Duyên Minh, tôi đột nhiên cảm thấy nực cười, tiếp tục nói: “Có phải chị cho rằng chị lấy được con và nửa cái mạng ra dọa, đẩy tôi vào tù, Lý Hào Kiệt sẽ ghét tôi, từ đó tôi sẽ biến mất khỏi cuộc sống của anh ta không?”

“Đáng tiếc là!”

Tôi lắc đầu.

“Phịch” một cái, cửa được đóng lại.

Bên ngoài cửa, Tổng Duyên Minh hét to làm âm ỉ, tôi cũng mặc kệ chị ta.

Lúc lại về phòng, điện thoại đã có vài dòng tin nhắn của Lương Khanh Vũ.

“Em à, em đang ở đâu? Anh rất lo lắng cho em.”

“Có phải gần đây anh gây ra áp lực quá lớn cho em phải không? Em nói cho anh nghe, anh sẽ sửa.”

“Nhận được tin nhắn nhớ trả lời anh.”

Liên tiếp ba tin nhắn.

Tôi biết, Lương Khanh Vũ thật sự đang lo lắng tôi, nhưng bây giờ thật sự rất sợ bản thân mình sẽ liên lụy đến anh ấy.

Lý Hào Kiệt nói không sai, anh ta muốn phá hủy công ty mà Lương Khanh Vũ vất vả lắm mới tạo nên thì chỉ trong một nốt nhạc mà thôi.

Tôi đó, tôi không trả lời tin nhắn.

Ngày hôm sau, tôi mặc quần áo có sẵn trong biệt thự đến công ty.

Cố gắng tạo ra một tư thế bất cần bước vào văn phòng của Lương Khanh Vũ, nói với anh ấy, “Tôi muốn từ chức.”

Lương Khanh Vũ chau mày, nhìn bộ quần áo đắt tiền của tôi, mãi một lúc lâu sau mới hỏi tôi, “Có phải Lý Hào Kiệt ép em không?”

“Không.” Tôi ngồi trên ghế sofa, môi đỏ chu lên: “Chỉ là tôi đã hiểu ra, làm bà Lý vẫn tốt hơn, không cần phải ở đây chịu khổ, nhìn sắc mặt người khác.”

Tôi vừa nói, tay còn vuốt chiếc túi da cá ở bên cạnh.

“Khanh à, em không phải loại người này.” Lương Khanh Vũ nói.

“Là do trước đây tôi quá ngu ngốc, nhưng bây giờ tôi đã nghĩ thông rồi” tôi nghiêng đầu nói, không dám nhìn vào mặt Lương Khanh Vũ, tôi sợ nhìn thấy gương mặt đau lòng hoặc tức giận của anh.

Dù sao đi nữa cho dù là trước khi tôi ngồi tù hay sau khi tôi ra tù, anh ấy cũng đều không có gì để nói với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Anh đủ khả năng để bảo vệ em

Văn phòng yên lặng rất lâu.

Tôi mới nghe thấy Lương Khanh Vũ nói: “Nếu em thật sự nghĩ như vậy, anh tôn trọng quyết định của em, nhưng...” Anh ấy ngập ngừng, rồi tiếp tục nói: “Nếu có một ngày, em không thể giả vờ được nữa, khi em tin rằng anh thật sự có thể sống đây từ trong tay Lý Hào Kiệt, có thể bảo vệ tốt công ty của chính mình, còn có thể bảo vệ cho em thì em nhớ quay lại nhé.”

Lời của anh khiến tôi áy áy vò cùng.

Hôm đó tôi đã không còn nhớ bản thân làm thế nào mà rời khỏi văn phòng ấy.

Nhưng vừa về đến biệt thự, tôi liền thay bộ quần áo khác, đổi lại chiếc váy giả rề của mình.

Đó mới chính là tôi.

Một tháng sau, tôi không biết bản thân mình đã sống qua ngày như thế nào.

Thậm chí là không tìm thấy mục tiêu sống tiếp.

Đột nhiên Lương Khanh Vũ gọi điện thoại cho tôi, tôi không nghe, anh ấy liền gửi tin nhắn.

Tôi cũng không trả lời lại.

Mãi đến một hôm, tôi nhận cuộc gọi của An Kiều.

Tôi vừa bắt máy, cô ta liền mắng tôi xối xả một trận.

Sau đó tôi mới biết, công ty thiết kế Vũ Phong gặp chuyện.

Mặc dù tôi đã nghe lời Lý Hào Kiệt, từ việc nghỉ việc ở Vũ Phong, đến việc ngoan ngoãn ở nhà, bỏ bê cuộc sống của bản thân.

Nhưng anh ta vẫn chưa thỏa mãn, anh ta vẫn muốn ra tay với Vũ Phong.

Có kẻ độc ác đã lan tin xấu về thiết kế Vũ Phong, dẫn đến thiết kế Vũ Phong mất đi nhiều khách hàng.

Bây giờ công ty đã sắp sụp đổ rồi.

Tôi không tin.

Nhưng An Kiều bảo tôi hãy tôi mà xem Vũ Phong!

Tôi đến rồi, khi tôi nhìn thấy các nhà thiết kế đang ngồi kín trong phòng, thì tôi biết điều An Kiều nói là thật.

Ánh mắt mọi người nhìn tôi đều không có chút thiện cảm nào.

Lúc có người đi qua, một cốc cà phê liền đổ lên người tôi, cách xin lỗi kì quái sau đó: “Ái chà, hóa ra là bà Lý, tôi không nhìn thấy.”

Tôi không trách họ.

Lương Khanh Vũ không có ở đây, tôi lại đi hỏi An Kiều: “Có bằng chứng nào chứng minh đây là Lý Hào Kiệt làm không, hay là sự trả đũa ác ý của đối thủ cạnh tranh.”

An Kiều nhìn tôi, cười lạnh lùng: “Mọi bằng chứng, tổng giám đốc Lương đã cầm trong tay, anh ấy không muốn đối co với Lý Hào Kiệt, anh ấy sợ Lý Hào Kiệt làm hại cô, vì cô là bà Lý!”

Sau đó, cô ta lái xe đưa tôi đến một quán cà phê.

Tôi nhìn thấy Lương Khanh Vũ cúi đầu khom lưng đàm phán chuyện làm ăn với khách hàng, đầy đầu phải anh Vũ đàn anh khóa trên khi phách ngút trời một thời.

Tôi nắm chặt tay hơn bao giờ hết.

Hận!

Tôi hận vô cùng!

Mọi việc tôi làm đều đã nghe theo sự căn dặn của Lý Hào Kiệt, nhưng anh ta vẫn đối xử với Lương Khanh Vũ như vậy.

Sau ngày hôm đó, tôi trở về thiết kế Vũ Phong.

Tôi cũng không biết có thể giúp được Lương Khanh Vũ bao nhiêu, nhưng tôi muốn cố gắng hết sức để giúp đỡ anh ấy.

Tôi đề nghị mọi người lên đường phát tờ rơi, nhưng không một ai thêm làm, tôi tự đi một mình.

Phát tờ rơi từ sáng sớm đến khi trời tối mịt, cuối tuần cũng không nghỉ ngơi.

Cuối cùng công ty cũng nhận được đơn thiết kế nhỏ lẻ của một vài hộ gia đình, mọi người cảm thấy rất tốt, đều ào ào đến giúp đỡ.

Cuối cùng công ty cũng có chút khởi sắc.

Cứ như vậy khoảng một tháng, công ty tiếp tục nhận được thiết kế của một công ty may mặc độc lập, đối phương ra tay rất hào phóng, chúng tôi ai cũng không dám sơ suất.

Cuối cùng, công việc này giao cho An Kiều.

An Kiều bảo tôi làm trợ lí của cô ấy, tôi cũng vui vẻ nhận lời.

Lúc chúng tôi đi đến công ty đó lần đầu tiên, tôi không hiểu tại sao khách hàng lớn này lại mạnh dạn như vậy.

Địa chỉ công ty này là ở trung tâm thành phố phồn hoa, nơi này nếu làm một nhà hàng, hoặc cửa tiệm, thậm chí là quán cà phê, thì chắc chắn sẽ kiếm được bội tiền, sao cứ phải làm công ty may.

Tôi chỉ có thể nói có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm

Người lúc đó đến trả tiền là thương lượng với chúng tôi là một người đàn ông tên là Lý Khai.

Nhưng lúc chúng tôi đến công ty, Lý Khai đột nhiên nói, đơn hàng này là anh ấy giúp sếp của anh ấy liên hệ, dự án và ý tưởng cụ thể thì đợi một lát nữa sếp sẽ đích thân đến nói với chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý* *Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tôi đáng có được những thứ tốt nhất

Một lúc sau, một chiếc xe thể thao Aston Martin màu đỏ dừng ở trước công ty.

Một người phụ nữ xinh đẹp bước xuống xe.

Tổng Duyên Minh!

Tôi sững sờ, nhìn công ty may mặc sau lưng.

Đột nhiên nhớ đến những lời ngày trước Tổng Duyên Minh từng nói giấc mơ của mình chính là có một công ty may mặc nổi tiếng cho riêng mình..

Một lúc sau nhận ra, sếp mà Lý Khai nói có lẽ chính là chị ta!

Tôi vẫn chưa mở miệng, thì An Kiều đã bước lên trước, chào hỏi một cách thân quen với Tổng Duyên Minh rồi.

Nhưng tôi lại có dự cảm bất an.

Tổng Duyên Minh nhìn thấy tôi thì giờ tay, cười nói, "Duyên Khanh, lâu lắm không gặp."

Trong mắt chị ta liên lão vô cùng, tôi biết, đây không phải là một dự án bình thường, nếu chị ta có ý đồ gì, rất có thể sẽ khiến thiết kế Vũ Phong vốn đã lung lay sẽ sụp đổ hoàn toàn!

Tôi bước 1 bước lên trên, chất vấn chị ta: "Tổng Duyên Minh, rốt cuộc chị muốn làm gì vậy!"

Thấy tôi như vậy, An Kiều lập tức kéo tay tôi mắng: "Tổng Duyên Khanh, tôi muốn hỏi cô muốn làm gì! Khó khăn lắm chúng ta mới nhận được dự án lớn như vậy, cô phải cô lại muốn phá đám không!"

Tôi nhất thời không nói được.

Chỉ đánh đứng phía sau, nhìn An Kiều và Tổng Duyên Minh nói chuyện thân thiết.

Còn tôi cũng làm tốt công việc vốn phải làm của người trợ lý.

Đi đo kích cỡ trước đã.

Đến khi tôi làm xong công việc của mình, vừa hay nhìn thấy Lý Khải bên hỏi anh ta: "Sếp anh là Tổng Duyên Minh à?"

Theo tôi được biết, Tổng Duyên Minh từ trước đến nay không đi làm, sao lại có cấp dưới được?

Hon nữa cái người tên Lý Khải này từ việc trước đây anh ta đảm phán, thương lượng và sau đây là đến kí hợp đồng, tôi có thể khẳng định anh ta là một người tài giỏi.

Người như vậy sao có thể là cấp dưới của Tổng Duyên Minh chứ.

Khi tôi đang suy đoán lung tung, anh ta đi khỏi lắc đầu đáp: "Sếp của tôi là tổng giám đốc Lý của tập đoàn Hào Thiên."

Lý Hào Kiệt.

Tôi sững sờ!

Từ đầu đến cuối vẫn là cạm bẫy của Lý Hào Kiệt đã sắp đặt sẵn phải không?

Tôi kéo tay An Kiều rời khỏi, đem mọi chuyện kể cho An Kiều.

Nhưng An Kiều lại không cho là như vậy: "Rồi sao? Hợp đồng đã kí rồi, sự việc lần trước ở khách sạn Vũ Phong đã tổn thất nặng nề rồi, lần này đã không đến nỗi tiền vi phạm hợp đồng đâu."

Thái độ của An Kiều rất lạ.

Tôi thấy cô ta dường như đã nhận ra điều gì đấy...

"Cô đã biết dự án này là của Lý Hào Kiệt từ lâu rồi sao?" Tôi hỏi cô ta.

"Ừm." An Kiều không hề giấu diếm "Nhưng vậy thì đã làm sao? Vũ Phong bây giờ cần thiết kế như vậy để lấy lại danh tiếng!"

"Nhưng Lý Hào Kiệt không thể có ý tốt gì hết!"

Tôi gào lên!

An Kiều không hề nghe lời tôi nói.

Hon nữa hợp đồng đã kí rồi.

Bây giờ nói cái gì cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Sau hôm đó, tôi làm tốt bốn phận nên làm của công việc trợ lý của mình, dường như mỗi ngày tôi đều ở công ty đó, sợ sẽ xảy ra sai sót.

Khi bản thiết kế của công ty được thiết kế xong, vật liệu mua về, tôi càng không dám rời khỏi đây nửa bước, chỉ thiếu điều ăn ngủ luôn ở đây.

Tôi chịu đựng nửa tháng.

Buổi chiều ngày hôm đó, tôi đang xem công nhân chạy đường dây, có một chiếc xe cao cấp dừng lại trước cửa công ty.

Mặc dù không biết là ai nhưng tôi vẫn ra đón.

Người xuống xe là Tổng Duyên Minh.

Còn cả Lý Hào Kiệt.

Lý Hào Kiệt nhìn thấy tôi thì không khỏi chau mày, mặt không biểu cảm hỏi tôi: "Sao cô lại ở đây?"

Thấy anh ta giả vờ vô tội, tôi lại cảm thấy nực cười!

"Đương nhiên là sợ tổng giám đốc Lý lại گیر từ gì rồi, dù sao tôi không thể nào lại đi tin tưởng một kẻ tiểu nhân không đáng tin nữa!"

Tôi nói xong, liền quay người đi vào công ty.

Tôi phải trông coi cẩn thận những thứ này, không thể để Lý Hào Kiệt có cơ hội lợi dụng.

Nhưng sau đó tôi ở trong đội rất lâu, Lý Hào Kiệt cũng không vào trong.

Lúc nhìn lại thì bên ngoài chỉ còn một mình Tổng Duyên Minh.

Tổng Duyên Minh bước vào thấy tôi liền nói: "Tôi nói với Hào Kiệt, tôi muốn có sự nghiệp của bản thân mình, anh ấy liền nói muốn tạo một công ty cho tôi, vốn dĩ tôi không muốn một nơi tốt như thế này nhưng anh ấy nói tôi đáng được những thứ tốt nhất..."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chí Lý* *Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Anh ấy nói tôi là quan trọng nhất

Có lẽ vì tôi vẫn còn có cái danh là bà Lý nên lời của chị ta khiến trái tim tôi cảm thấy xót xa.

Cho dù tôi không muốn thừa nhận nhưng sự thật lại bày ngay trước mắt.

Mảnh đất này thuộc trung tâm sầm uất của thành phố Vĩnh An, lại cách tập đoàn Hào Thiên của Lý Hào Kiệt không xa.

Giá trị không thể nào đoán được.

Lý Hào Kiệt lại chịu chi vì chị ta, chứng tỏ Tổng Duyên Minh chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng anh ta.

Tôi nhìn Tổng Duyên Minh cười lạnh lùng: "Chồng tôi có thể thực sự được hạnh phúc, thì hai chị em ta đều có phần, đặc biệt là người làm chị như chị, đã là tình nhân nhưng lại làm một cách nồng nhiệt đến vậy."

"Mày!" Tổng Duyên Minh bắt đầu tức giận nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại được: "Mày đừng đắc ý, một người phụ nữ từng có tiền án như mày, tao thấy nhà họ Lý làm sao mà chấp nhận nỗi mày chứ!"

"Không chấp nhận nỗi tôi? Chồng tôi đã giấu giếm giúp tôi chuyển ngôi từ, ông nội chỉ biết tôi ra nước ngoài học thêm mà thôi."

Tôi vừa dứt lời thì Tổng Duyên Minh đã tức giận đến tái cả mặt.

Rất rõ ràng, những điều này chị ta không hề hay biết.

Hôm nay tôi cố ý nói như vậy chính là muốn chị ta đi làm loạn lên, đi vạch trần chuyện tôi đi tù.

Như vậy, tôi cũng có thể được giải thoát từ trong cuộc hôn nhân quái gở của tôi và Lý Hào Kiệt.

Tổng Duyên Minh rời đi lúc tối, tôi liền nhận được cuộc điện thoại của Lý Hào Kiệt.

“Tại sao lại nói chuyện tôi đã nói với ông nội cho Tổng Duyên Minh nghe!”

Vừa bắt máy tôi liền nghe thấy tiếng gào thét của Lý Hào Kiệt.

Bây giờ, cảm xúc của anh ta đã hoàn toàn không thể kiềm chế được tôi nữa rồi.

Tôi để điện thoại ra xa một chút: “Tổng giám đốc Lý, anh không cảm thấy lúc anh gây vò tôi cũng là đang gây vò chính bản thân anh sao?”

“Đúng là cô đã đánh giá cao bản thân mình.”

Đầu gối bên kia truyền đến tiếng hừ lạnh lùng xem thường của Lý Hào Kiệt.

Tôi tiếp tục nói: “Vậy sao, vì chúng ta có quan hệ vợ chồng, anh xem tôi là món đồ thuộc sở hữu của anh, cho dù anh cảm thấy tôi khiến anh ghê tởm, nhưng anh vẫn dốc sức để hành hạ tôi, hành hạ những người xung quanh tôi, nhưng mà là vì anh không chấp nhận nỗi sợ anh là người như vậy.”

Cho nên, xin anh hãy buông tha cho tôi, cưới Tổng Duyên Minh, tôi và tổng giám đốc Lý không phải cùng một đẳng cấp, tôi đảm bảo anh sẽ không để anh nhìn thấy tôi nữa đâu.”

Tôi nói rất chậm, một là hi vọng Lý Hào Kiệt có thể nghĩ thông suốt mà buông tha cho tôi.

Và cũng là buông tha cho bản thân hẳn.

Hon nữa là hi vọng hẳn có thể giờ cao đánh khẽ cho dự án này.

Đứng ra tay với thiết kế Vũ Phong đã lung lay sắp đổ kia nữa.

Ở đầu dây bên kia, là một sự im lặng.

Lúc tôi đang ôm hi vọng thì lại nghe thấy Lý Hào Kiệt nói: “Tôi không thể bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy!”

Rồi điện thoại tắt luôn.

Tôi nhìn màn hình điện thoại đen xì vừa bất lực vừa lo lắng.

Nhưng ngay lập tức màn hình lại sáng lên, lúc trong lòng tôi lại dâng lên niềm hi vọng thì lại nhìn thấy tên ở trên màn hình là Lương Khanh Vũ.

Tôi lưỡng lự một lúc rồi lại nghe điện thoại.

“Anh Vũ.”

“Em ngủ chưa? Muốn như vậy rồi anh có đang làm phiền em không?”

Giọng nói của Lương Khanh Vũ vang lên trong điện thoại, mặc dù có chút khàn khàn nhưng rất dịu dàng.

Trái tim tôi cảm thấy ấm áp ngay lập tức, ôm điện thoại lẩm bẩm: “Không ạ, vẫn chưa ngủ.”

“Có phải là đang lo lắng về chuyện dự án mới không, anh nghe nói, ngày nào em cũng ở đó hơn 16 tiếng, đừng ép bản thân mình quá.” Lương Khanh Vũ nói.

“Nhưng ... em cảm thấy Lý Hào Kiệt cố ý giấu chuyện này đến tìm chúng ta, chắc chắn không có ý tốt gì!”

Tôi cảm thấy Lý Hào Kiệt đang muốn hạ gục Lương Khanh Vũ.

Nhưng cũng muốn để tôi không còn có chỗ dựa thân.

“Vậy đành nước đến chân thì nhảy vậy, công ty không có thì anh có thể xây dựng lại, nhưng em thì chỉ có một, em mệt ra đấy, anh sẽ rất áy náy.”

Trong câu nói của Lương Khanh Vũ, tôi mãi mãi là quan trọng nhất.

Nhưng lại cũng khiến tôi càng thêm áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Nghiền răng nói “đê tiện”

Mặc dù tôi đã quyết định phải cố gắng hết sức để dự án này hoàn thành thuận lợi.

Nhưng ngoài miệng vẫn đồng ý Lương Khanh Vũ, tôi sẽ sắp xếp được thời gian, nghỉ ngơi thật tốt.

Sáng ngày hôm sau, 5 giờ tôi thức dậy, 6 giờ kém đã vội vàng đến chỗ làm.

Trước khi công nhân đến, thì tôi kiểm tra toàn bộ nguyên liệu một lượt, rồi lại kiểm tra trong ngoài chỗ thi công một lần mới yên tâm.

Toàn bộ dự án là hai tháng rưỡi.

Hai tháng rưỡi ấy tôi không hề nghỉ ngơi.

Mùa hè, công ty không có điều hòa, không có quạt, tôi ngày ngày tiêu hao năng lượng, mấy lần thì suýt chút nữa bị cảm nắng, vì vậy thuốc lưu thông khí huyết trở thành vật bất ly thân trong túi của tôi.

Cuối cùng cũng đến ngày bàn giao.

Ngày hôm đó, Lý Hào Kiệt, Tổng Duyên Minh, An Kiều, tôi, Lương Khanh Vũ và người của phòng công trình đều có mặt.

Tiến hành nghiệm thu toàn bộ công trình.

Cuối cùng tất cả đều đạt chuẩn.

Trái tim tôi cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc chuẩn bị đi thì Tổng Duyên Minh kéo An Kiều lại nói: “Lần này, mọi người đều vất vả vì việc công ty tôi rồi, cùng nhau ăn bữa cơm nhé.” Chị ta nói xong thì nhìn sang Lương Khanh Vũ và tôi: “Tổng giám đốc Lương và Duyên Khanh, hai người cùng đi nhé, tôi và Lý Hào Kiệt đã đặt chỗ rồi.”

“Tôi không đi đâu, chúc mọi người chơi vui vẻ.”

Lần đầu tiên tôi từ chối.

Đây là cái hố Tổng Duyên Minh đã đào cho tôi, nếu tôi và Lương Khanh Vũ cùng đi thì chắc chắn sẽ chứng mất Lý Hào Kiệt.

Dự án này không dễ dàng gì mới có thể kết thúc, không thể gây thêm phiền toái gì nữa.

Tôi nói xong thì quay lưng định đi.

Tổng Duyên Minh chạy đến kéo tôi lại, nhiệt tình nói: “Đừng mà, Duyên Khanh à, công trình này là có tổn nhiều tâm huyết nhất, tôi nghe nói, ngoài ngũ ra thì mọi thời gian khác hầu như đều ở đây, cô không thể không đi được.”

“Tổng Duyên Minh, tôi dốc hết tâm hết sức, không phải là vì chị, mà là vì thiết kế Vũ Phong, huống hồ chị với chồng tôi lại thân thiết như thế này, không cảm thấy không hợp sao?”

Tôi hiểu rằng lời hay ý đẹp chỉ khiến Tổng Duyên Minh tiếp tục được dă lần tới thôi.

Chỉ bằng vạch trần bộ mặt luôn.

Dù gì sau dự án này, có thể cũng không hợp tác nữa đâu.

Thân phận của Tổng Duyên Minh vốn dĩ đã khó xử rồi, sau khi bị tôi vạch trần thì càng trở nên xấu hổ hơn, giải thích: “Duyên Khanh à, tôi không có ý đó...”

“Không phải thì đừng kéo tôi đi.”

“Đi đi.” Lý Hào Kiệt nhìn về phía tôi, trên gương mặt anh tuấn có vờ vờ biểu cảm, cuối cùng lại nói thêm một câu: “Sau đó tôi đưa cô về.”

Ban đầu tôi nhất quyết không đi.

Nhưng điều khiến tôi không ngờ đến là Lý Hào Kiệt lại mở miệng, hơn nữa ở một góc độ nào đó cũng là đang giải vòng vây cho Tổng Duyên Minh.

Lương Khanh Vũ đứng ở bên cạnh tôi, nói bằng giọng dịu dàng: “Đi đi, có anh ở đây, sao lại để em về nhà một mình?”

Lời của anh ấy chính là đang đối đầu với Lý Hào Kiệt.

Tôi nhìn thấy sắc mặt của Lý Hào Kiệt có hơi lạnh lùng, sợ rằng anh ta lại làm ra việc gì không tốt với Vũ Phong, nên vội vàng nhìn Lương Khanh Vũ và nói: “Chồng em ở đây rồi, không cần phiền đến anh.”

Nói xong, tôi đương nhiên là bước đến bên cạnh Lý Hào Kiệt, kéo tay anh ta: “Chồng à, đi thôi.”

An Kiều đứng bên cạnh, nhìn thấy thái độ của tôi, tôi có thể cảm nhận sự tức giận vô cùng lớn.

Tôi tưởng rằng Lý Hào Kiệt sẽ hất tay tôi ra, gương mặt sẽ tỏ ra chán ghét hoặc là xem thường mà nói gì đấy.

Nhưng anh ta không làm gì hết, mà còn rất tự nhiên đi cùng tôi về phía xe.

Mãi đến lúc lên xe, hần mới rụt tay lại, khẽ nghiêng rằng nói ra một tiếng: “Đề tiện.”

Tôi không ngạc nhiên, cũng không nói gì.

Địa điểm ăn uống là ở một nhà hàng hải sản, mặc dù tôi nhận được sự khinh bỉ của An Kiều và Tổng Duyên Minh, sự chán ghét của Lý Hào Kiệt, cả buổi tối, tôi đều dính lấy Lý Hào Kiệt, giống như là đang tuyên bố chủ quyền.

Đến khi bữa ăn sắp kết thúc, tôi lấy cớ đi thúc giục phục vụ thêm nước để rời khỏi ghế.

Vừa bước ra thì Tổng Duyên Minh cũng đi ra theo.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Hôn nhân của cô không hạnh phúc, dựa vào đâu mà kéo anh ấy theo!

Tổng Duyên Minh rào bước theo chân tôi, kéo cổ tay tôi lại, cười ác độc: “Tổng Duyên Khanh, có phải mày cảm thấy mày thực sự có thể ngồi vững ở vị trí bà Lý không vậy?”

“Hả?” tôi quay đầu nhìn cô ta.

Vì ở trong tôi có yếu ma quý quái nào là tôi chưa từng gặp, với trình độ đó của chị ta, tôi chỉ cảm thấy nhục cười.

“Mày đừng cho rằng Lý Hào Kiệt giữ thể diện cho mày là thích mày, là muốn sống cùng với mày, tao nói cho mày biết, mày đừng có mơ.”

Tổng Duyên Minh cố ý gần giọng.

Tôi nhìn chị ta, mắt chớp chớp: “Tổng Duyên Minh, tôi hi vọng chị hiểu rằng, bây giờ không phải là tôi muốn làm bà Lý đâu, mà là Lý Hào Kiệt muốn tôi làm, nếu chị có thể bảo anh ta bỏ tôi, vậy thì tôi còn phải cảm ơn chị thật nhiều rồi!”

“Mày đừng già vờ già vệt! Sẽ rất nhanh thôi tao sẽ khiến mày phải rút khỏi vị trí bà Lý!”

Tôi chẳng lấy gì làm lạ mà ngược lại còn chọc giận Tổng Duyên Minh.

Tôi đó sau khi bữa ăn kết thúc, vì mọi người đã uống khá nhiều nên Lý Hào Kiệt đã gọi tài xế đến.

An Kiều thì giống như bị rút xương, mặc dù Lương Khanh Vũ đã rất cố gắng giữ khoảng cách với cô ta, nhưng cô ta vẫn dựa hân vào người Lương Khanh Vũ.

Tôi cũng không muốn gây thêm rắc rối cho Lương Khanh Vũ, nên mới bảo anh ấy đưa An Kiều về nhà, tôi tỏ ra bản thân mình có thể gọi xe về nhà.

Lúc tôi đứng ở cửa nhà hàng, chuẩn bị lên xe taxi rồi, thì nghe thấy Lý Hào Kiệt ở đằng sau nói: “Tổng Duyên Khanh, tôi ở đây mà cô dám lên xe của thằng đàn ông khác để đi sao?”

Tôi cúi đầu nhìn tài xế taxi nói: “Tổng giám đốc Lý, đây là nữ tài xế.”

“Vậy cũng không được!”

Lý Hào Kiệt vừa nói, vừa đi đến kéo tôi vào lòng!

Tôi liếc nhìn Tổng Duyên Minh một cái, sắc mặt của chị ta có thể nói là tím ngắt lại, dường như muốn bóp chết tôi.

Nhưng tôi nay, tôi vẫn ngồi trên xe của Lý Hào Kiệt, Tổng Duyên Minh cũng ngồi trên chiếc xe đó.

Hắn đưa tôi về nhà, định xuống xe thì lại bị Tổng Duyên Minh kéo lại.

Cuối cùng, một mình tôi trở về căn biệt thự.

Ngủ ngon lành một giấc.

Hôm sau, tôi vẫn chưa đến công ty thì bị An Kiều chặn lại, hỏi tôi: “Tổng Duyên Khanh, có phải bắt cá hai tay vui lắm không?”

Tôi biết, điều cô ta nói là chuyện hôm qua.

Lúc trước vì Lý Hào Kiệt đến công ty, mối quan hệ của tôi và anh ta vốn đã không phải là bí mật, nên tôi qua tôi mới không giải thích nhiều.

“Chị An, đây là việc của tôi.” Thái độ của tôi với An Kiều rất khách sáo.

Vì tôi thật sự rất khâm phục năng lực của cô ta, và tôi cũng hiểu được sao cô ta lại tức giận.

Nếu tôi đứng trên lập trường của cô ta thì chắc chắn cũng sẽ tức giận.

“Việc của cô? Việc của cô chính là đùa giỡn Lương Khanh Vũ sao? Hôn nhân của bản thân cô không hạnh phúc, dựa vào đâu mà kéo anh ấy theo!” An Kiều chặn tôi ngay ở văn phòng chất vấn.

Câu hỏi của cô ta khiến tôi bỗng không biết phải nói như thế nào.

Đúng vậy, vì chính xác là tôi kéo anh ấy theo.

“Xin lỗi, chị An à, tôi cũng không muốn như vậy, tôi sẽ xử lý cho tốt chuyện này.”

Miệng tôi thì nói như vậy nhưng tôi lại không biết phải xử lý như thế nào, có lẽ cách tốt nhất chính là rời khỏi Vũ Phong, rời khỏi thành phố này.

Nhưng rắc rối ngay sau đó, hoàn toàn không cho tôi thời gian suy nghĩ.

Chiều hôm đó, cảnh sát đến công ty, nói là phải kiểm tra việc liên quan đến dự án công ty.

Tôi, An Kiều và người phụ trách công trình đều bị cảnh sát hỏi.

Trong câu hỏi tôi mới biết, sáng nay Tổng Duyên Minh sai chuyên gia đến tiếng hành kiểm tra Foóc-man-đê-hít ở công ty, kết quả là mặc dù vừa mới xây dựng xong, nồng độ Foóc-man-đê-hít ở công ty cũng hoàn toàn không bình thường.

Sau đó phát hiện là trong keo giấy dán tường có nồng độ Foóc-man-đê-hít rất lớn.

Vì Tổng Duyên Minh nghi ngờ là có người cố tình nên mới báo cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Một tội phạm tội ác tày trời

Ai ai cũng biết, nếu ở trong căn nhà có lượng Foóc-man-đê-hít vượt quá mức cho phép, thì người ở đó rất dễ bị mắc bệnh máu trắng.

Tôi vừa nghe xong thì biết, Tổng Duyên Minh làm sao có thể bỏ qua cơ hội này?

Ban đầu tôi không sợ.

Nhưng cảnh sát lại tra hỏi tôi hết lần này đến lần khác, lúc đó tôi hiểu rằng những giả thuyết và suy đoán của cảnh sát đều là...

Người có thời gian gây án nhiều nhất là tôi.

Bởi vì toàn bộ dự án này, tôi là người đầu tiên đến, cũng là người cuối cùng đi.

Người có động cơ gây án nhất cũng là tôi.

Vì tôi mặc dù là bà Lý, nhưng Lý Hào Kiệt lại yêu Tổng Duyên Minh.

Hơn nữa, lần trước tôi ngồi tù chính là vì đẩy Tổng Duyên Minh xuống núi, nếu không phải phát hiện kịp thời thì chị ta có thể đã chết rồi.

Thậm chí hết lần này đến lần khác, cảm giác không thể giải thích được khiến tôi vô cùng quen thuộc.

Hiển nhiên tôi cảm thấy sợ hãi!

Sau đó cảnh sát tìm thấy công nhân trộn nồng độ cao Foóc-man-đê-hít vào giấy dán tường.

Tôi ngồi trong nhà giam, nhìn tên công nhân đó chỉ tôi, nói tôi sai anh ta làm như vậy.

Sau đó khóc lóc kể về lỗi, anh ta là người nhà quê lên thành phố, trong nhà có ba người con, trong đó hai đứa là sinh đôi mà vợ đẻ ra, hơn nữa vợ sinh xong thì ốm bệnh, cộng thêm bố mẹ bệnh nặng, nên anh ta mới bắt đầu đi mới nhận lời tôi.

Cảnh sát nghe xong thì nhìn tôi một cái.

Ánh mắt đó dường như là đang nhìn một tội phạm mang tội ác tày trời.

Không đúng, nếu tôi thực sự làm như vậy, vậy thì tôi đúng là tội phạm mang tội ác tày trời.

Tôi nhìn tên công nhân đó quỳ xuống đất cầu xin cảnh sát tha cho anh ta, nói là anh ta là trụ cột trong nhà, anh ta mà bị vào tù rồi thì gia đình sẽ tan nát.

“Tôi không làm!” Cuối cùng không chịu được nữa, đứng dậy nói một cách rất kích động: “Tôi không hề sai anh làm cái việc như này!”

Không phải là tôi lòng gan dạ sắt mà là tôi không muốn bị vu oan.

Tôi không muốn vào tù một lần nữa!

“Chính là cô!” Tên công nhân chỉ vào tôi: “Đến bước này rồi, tại sao cô không thừa nhận, cô muốn hại chết tôi sao! Hôm đó ngay lúc tan làm, rõ ràng chính là cô đặt 340 triệu vào cặp tôi, bảo tôi giúp đỡ cô, lúc đó con cái tôi đúng lúc bị bệnh, vợ gọi điện báo tôi đưa tiền nên tôi mới nhận lời cô!”

Tên công nhân vừa nói vừa khóc.

Đều nói là đàn ông không dễ dàng đổ lệ.

Còn tôi lại là kiểu người nuốt nước mắt vào trong.

Bất kì ai nhìn thấy tôi và anh ta, e rằng đều sẽ tin hẳn!

“Được rồi, anh về nhà trước đi!” Cảnh sát xoa tay bảo tên công nhân ra về, sau đó nhìn tôi bằng ánh mắt kinh tởm: “Tôi nhất định sẽ khiến cô nhận tội một cách tâm phục khẩu phục!”

Sau đó tôi lại bị tạm giam.

Người đầu tiên đến thăm tôi là Lương Khanh Vũ, nhưng tôi lại từ chối gặp anh ấy.

Tôi không muốn làm khó anh ấy nữa, giống như An Kiều nói, hôn nhân của chính bản thân tôi không hạnh phúc, không thể kéo anh theo được.

Cho dù là vậy thì trái tim tôi vẫn hoang mang vô cùng, tôi không biết phải làm sao.

Tôi không muốn lại ngồi tù!

Khoảng thời gian một năm rưỡi ấy, tôi không muốn quay lại nữa!

Lúc tôi không có ai giúp đỡ, bất lực thì cảnh sát gọi tôi: “Tổng Duyên Khanh, có người muốn gặp cô.”

“Là ai?”

Phản ứng đầu tiên của tôi là Lương Khanh Vũ, nếu là anh ấy thì tôi không gặp.

Nhưng cảnh sát nói: “Không phải.”

Chi cần không phải là Lương Khanh Vũ, là ai tôi cũng đều gặp!

Lúc tôi bước vào phòng thẩm hỏi, người đứng sau tấm kính kia không ai khác chính là Tổng Duyên Minh.

Tôi nhìn thấy vẻ mặt điều vô dương oai của cô ta, thì tức giận không kiểm soát được.

Tôi xông lên, cầm lấy micro, gào lên: “Tổng Duyên Minh, đồ dê tiện nhà chị! Tôi nói cho chị biết, nếu như lần này tôi có thể sống sót mà ra ngoài, tôi nhất định sẽ không tha cho chị!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đã mất một đứa con ở trong tù

Tổng Duyên Minh ngồi ở bên kia tấm thủy tinh, không nhúc nhích gì cả, trên môi là một nụ cười gấu cọt: “Vậy sao? Vậy thì cô phải ra ngoài trước đã.”

Thấy tôi kích động, cảnh sát ân tôi xuống rồi cảnh cáo: “Ngồi im!”

Tôi bị cảnh sát giữ chặt không thể động đậy, Tổng Duyên Minh lại giả vờ giả vờ nói: “Anh cảnh sát à, Duyên Khanh nóng tính quá mà thôi, anh đừng làm khó cô ấy.”

Sau đó, tôi ngồi xuống ghế, nhưng cảnh sát đứng ở đằng sau tôi, cách tôi chỉ tầm một bước.

“Tổng Duyên Minh, tôi đã nói rồi, tôi không muốn làm cô Lý.”

Giọng nói của tôi dịu đi.

Thậm chí lúc này tôi còn nghĩ, chỉ cần Tổng Duyên Minh rút lại đơn kiện, có lẽ chuyện này sẽ được giải quyết dễ thôi.

Đương nhiên là Tổng Duyên Minh biết tôi nghĩ thế nào rồi.

Chị ta ngồi ở bên ngoài, lại tỏ ra đáng thương lần nữa: “Duyên Khanh, chúng ta từng là chị em, tôi cũng rất quý trọng tình nghĩa này, nhưng cô lại ra tay với tôi hết lần này đến lần khác, bây giờ người nhà đã thất vọng với cô lắm rồi. Chị sợ nếu vì mềm lòng mà để mình xảy ra chuyện gì, ba mẹ, còn cả bà nội nữa, họ sẽ không chịu nổi cú sốc này mất.”

Chị ta nhắc tới bà nội.

Như bắt được một cọng cỏ cứu mạng!

“Bà nội? Bà nội biết chuyện này rồi sao?” Tôi hỏi chị ta.

“Chuyện này...” Có vẻ như Tổng Duyên Minh không ngờ rằng tôi sẽ hỏi cái này, chị ta nhanh chóng gạt đầu: “Ừ, biết, lần trước không biết, tôi và Hào Kiệt giúp cô che giấu, nhưng lần này lại không giấu được, các cụ của hai nhà đều biết rồi.”

Nghe Tổng Duyên Minh nói vậy, tôi chỉ muốn cười lạnh.

Chị ta che giấu giúp tôi?

Lần trước nhất định là do Lý Hào Kiệt muốn giấu.

Lần này, rõ ràng là Tổng Duyên Minh làm trước rồi mới nói ra.

Không thể không nói, Tổng Duyên Minh độc ác lắm!

Nếu là một lần, Tổng Tuyết, Lý Nam Đào có thể sẽ cảm thấy có uẩn khúc nào đó.

Nhưng đến hai lần, còn ai sẽ tin tưởng tôi vô tội chứ?

Những lời nói của Tổng Duyên Minh khiến tôi chắc chắn rằng chị ta sẽ không giúp tôi.

Tôi cũng không tổn nước bọt với chị ta nữa, xoay người về trại tạm giam.

Ở những cuộc điều tra sau đó, tôi nghe nói cảnh sát dùng máy kiểm tra độ nói dối để tiến hành kiểm tra công nhân của tôi.

Kết quả là, anh ta không nói dối.

Một tháng điều tra nhanh chóng kết thúc.

Mặc dù tôi đã từ chối Lương Khanh Vũ, nhưng anh ấy vẫn giúp tôi mời luật sư.

Nhưng vì lời kể của công nhân cộng thêm với kết quả của máy kiểm tra độ nói dối, tôi phải đứng ở vị trí bị cáo để nghe tuyên án.

Còn Lý Hào Kiệt và Tổng Duyên Minh ngồi ở nơi dự thính.

Quá trình này quen thuộc đến nhường nào!

Tôi biết, tôi không thể thay đổi phán quyết được.

Phiên tòa kết thúc, tôi thua kiện, quan tòa tuyên ba tôi lại bị phán sáu tháng tù.

Lúc bị cảnh sát đưa ra khỏi tòa án, tôi cảm thấy mình như trở lại hai năm trước.

Tôi nhìn công tay trên tay mình, thậm chí còn cảm thấy, nếu lần này tôi lại đi vào đó nữa, có thể tôi sẽ không được may mắn như lần trước.

Nhất định tôi sẽ chết ở trong đó!

Giây phút này, nội tâm tôi chìm trong sự khủng hoảng vô tận!

Chân tay tôi run rẩy không ngừng.

“Không... Không...” Tôi vừa lầm bầm vừa ngẩng đầu, thấy Lý Hào Kiệt và Tổng Duyên Minh đang đứng cách tôi không xa!

Tôi bỗng chạy như điên về phía Lý Hào Kiệt!

Tôi quý cái “bịch” trước mặt anh ta, ôm lấy chân anh ta cầu xin: “Tổng giám đốc Lý, tôi không hận chị ta, tôi cũng chẳng làm gì cả, tôi xin anh, hãy tin tôi một lần, chỉ cần anh rút đơn kiện lại, tôi đảm bảo cả đời này tôi sẽ không về Vĩnh An, sẽ không xuất hiện trước mặt hai người nữa!”

Tôi cũng chẳng có cốt khí đến thế!

Những kí ức kinh khủng ở trong tù, cùng với sự hoảng sợ khi phải vào tù lần nữa khiến tôi không thể khống chế bản thân!

Giờ khắc này, mọi hèn nhát trong tôi đều bộc phát hết ra!

Cảnh sát đuổi theo tôi, định kéo tôi đi.

Nhưng tôi vẫn ôm chặt lấy chân Lý Hào Kiệt, cầu xin anh ta: “Tổng giám đốc Lý, tôi bảo đảm, van các người hay rút đơn kiện lại, van xin các người, tôi đã mất một đứa con ở trong tù rồi, tôi không muốn vào đó nữa, tôi xin anh!”

Tôi nói không chút lựa lời.

Nhưng khi nói câu nói này, tôi thấy con người của Lý Hào Kiệt co rụt lại.

Rõ ràng về mặt anh ta đã hơi do dự.

Có vẻ như Tống Duyên Minh cũng đã chú ý tới, chị ta vội kéo anh ta, nói vô cùng nũng nịu: “Hào Kiệt, nếu thả Duyên Khanh ra, chỉ sợ lần sau em sẽ không may mắn như thế...”

Chỉ với một câu nói của cô ta, Lý Hào Kiệt liền nhấc chân lên đá văng tôi ra!

Cảnh sát nhân cơ hội đó bắt lấy tôi.

Bị cảnh sát dẫn đi, tôi quay đầu lại, nhìn Lý Hào Kiệt bằng ánh mắt tuyệt vọng.

Trở lại trại tạm giam, hình như tôi bị bệnh rồi, bất cứ lúc nào tôi cũng run rẩy, nỗi sợ hãi như hàng vạn con kiến đang gặm nhấm trái tim tôi.

Trước kia tôi không hay mít ướt, nhưng mấy hôm nay, nước mắt luôn tuôn ra chẳng thể khống chế được.

Tôi không ăn, không uống.

Đối với tôi, trở lại cái ngục giam đó, chẳng thả chết luôn ở đây đi còn tốt hơn.

Tôi cố dự cảm mãnh liệt rằng, về đó, nhất định tôi sẽ không ra được nữa.

Tôi đứng bên bờ vực của sự tuyệt vọng suốt ba ngày, sau đó cảnh sát tới nói với tôi: “Tống Duyên Khanh, cô có thể đi rồi.”

Tôi tưởng rằng tai mình có vấn đề.

Tôi nhìn cảnh sát, xác nhận lại: “Cái gì?”

Vì chẳng còn chút sức lực nào nên tôi cũng không thể nói được nhiều hơn.

“Cô có thể ra ngoài rồi.” Cảnh sát nói lại lần nữa.

“Tôi vô tội!”

Tôi vô cùng kích động!

Nhưng khi muốn đứng dậy, tôi lại chao đảo rồi ngã xuống đất!

Cảnh sát nhìn tôi, vẻ mặt ghét bỏ, cười nhạo tôi: “Cô vô tội? Là chị cô thấy cô đáng thương nên rút đơn kiện lại!”

Không ai tin tôi cả!

Nhưng tôi vẫn rất kích động, bởi vì tôi không cần phải vào tù nữa.

Cảnh sát chờ tôi ra ngoài, nhưng vì đã ba ngày không ăn không uống, cả người tôi không có chút sức lực nào, ngay cả đứng lên cũng cảm thấy khó khăn.

Sau đó, cảnh sát đỡ lấy tôi, gần như là kéo lê tôi ra ngoài.

Đến cửa trại tạm giam, tôi thấy một chiếc xe quen thuộc.

Lý Hào Kiệt.

Tôi không ngờ rằng người tới đón mình lại là Lý Hào Kiệt!

Vừa ra ngoài, cảnh sát ném ngay tay tôi ra như trốn dịch bệnh.

Bởi vì mất đi điểm tựa, tôi ngã xuống đất, dù đã lấy tay chống, nhưng cánh tay không có sức lực nên tôi vẫn ngã lộn ra.

Trán tôi đập vào trên nền xi măng, hình như chảy máu rồi.

Dù vậy tôi vẫn rất vui mừng.

Thấy tôi nằm cười ngây dại trên mặt đất, khuôn mặt anh tuấn của Lý Hào Kiệt hiện lên vẻ phức tạp.

Tôi tưởng rằng anh ta cho rằng tôi điên rồi, tưởng rằng anh ta sẽ đi.

Nhưng anh ta lại bước về phía tôi, cúi người bế tôi lên xe anh ta.

Động tác của anh ta rất nhẹ, thậm chí còn khiến tôi cảm nhận được sự dịu dàng. Tôi nép vào ngực anh ta, nhìn anh ta, dựa vào lồng ngực rắn chắc ấy, tôi cố sức lắm mới nói ra được hai chữ: “Cám ơn.”

Nói xong, nước mắt lại rơi xuống trong vô thức.

Không biết có phải là ảo giác hay không, hay là vì tôi đã quá sợ hãi khi ở trong trại tạm giam, mà tôi lại thấy ánh mắt Lý Hào Kiệt nhìn tôi không hề lạnh lùng nữa, mà mang theo chút ấm áp.

Anh ta đặt tôi vào ghế phụ, thắt dây an toàn cho tôi, sau đó mới ngồi vào ghế lái.

Lý Hào Kiệt đưa tôi đến biệt thự, đã có người giúp việc làm com nước xong xuôi, tôi không tự ăn được, người giúp việc dứt ít cháo cho tôi, sau đó tôi ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lỡ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tống duyên khanh, cô muốn đi đâu_!

Lúc mở mắt ra lần nữa, trước mắt tôi lại là song sắt lạnh như băng.

Ánh trắng rọi vào căn phòng giam mấy mét vuông nhỏ.

Đây không phải là trại tạm giam, đây là nhà tù!

“Không, không!”

Đầu óc tôi muốn nổ tung!

Tôi ra ngoài rồi mà?

Chẳng phải tôi đã ra ngoài rồi sao?!

Tại sao tôi lại ở trong tù?!

Tôi đứng bật dậy, đập mạnh vào cửa nhà tù!

“Thả tôi ra! Thả tôi ra! Tôi muốn ra ngoài! Tôi không làm hại ai cả!”

Nhưng chỉ có sự trống trải nơi hành lang nhà tù.

Không có bất cứ ai trả lời tôi.

Tôi gào thét rất lâu, đến mức cổ họng mất tiếng.

Tuyệt vọng.

Bất lực.

Tôi ngồi xồm xuồng, nhìn hành lung sâu thăm thẳm, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Hai tay tôi ôm chặt lấy đầu gối.

“Tại sao, tại sao lại đối xử với tôi như vậy! Tôi chẳng làm gì cả!”

“Thật sự là tôi chẳng làm gì cả, tôi chưa từng hại Tống Duyên Minh dù chỉ một lần!”

“Tôi đã mất cả con của mình.”

Lúc ngồi xồm ở đó lâm bầm một mình, tôi nghe thấy tiếng bước chân.

Nghĩ rằng mình có hi vọng, tôi đứng lên, áp mặt vào tấm thủy tinh trên cửa phòng giám, thấy được một bóng người màu đen bước tới từ xa.

Người đàn ông đó mặc vest rất vừa người, anh ta đứng ở nơi ấy, nhả nhện và bánh trai đến nhường nào!

Lý Hào Kiệt.

Tôi tưởng anh ta chỉ ở bên ngoài, nhưng anh ta lại vươn tay đẩy cửa ra!

“Lý Hào Kiệt!” Nhìn người đàn ông trước mặt, khuôn mặt tôi ngập tràn sự căm hận, tay tôi nắm chặt lấy cánh tay anh ta: “Tại sao anh lại đưa tôi vào đây?!”

Anh ta nhìn tôi, không nói một câu nào.

Có lẽ là vì quá tối, tôi không nhìn rõ được về mặt của anh ta.

Tôi túm lấy anh ta, vừa khóc vừa kể lể.

Tôi nói với anh ta, tôi không giết người, tôi không hại Tống Duyên Minh, van xin anh ta tin tôi, van xin anh ta thả tôi ra.

Không biết bao lâu sau, anh ta đột nhiên giro tay ôm lấy tôi, vuốt đầu tôi và nói: “Tôi tin tưởng cô, tôi đưa cô ra ngoài.”

“Thật sao?” Tôi giữ lấy anh ta, gần như không tin vào tai mình.

Tôi tựa vào ngực anh ta, có lẽ là vì lồng ngực ấy quá ấm áp, tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tỉnh lại lần nữa, bầu trời ngoài cửa sổ vừa mới hiện lên màu trắng bạc.

Tôi nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, bỗng nhận ra tôi qua tôi chỉ là nằm mơ mà thôi.

Tôi định đứng dậy thì mới thấy có một cánh tay săn chắc đang đặt lên eo mình.

Tôi quay lại, Lý Hào Kiệt đang nằm cạnh tôi.

Sao anh ta lại ở đây?

Tôi vội kiểm tra quần áo trên người mình, là bộ mà tôi mặc trước khi ngủ tối hôm qua.

Bởi vì đã không ăn gì suốt mấy ngày, tôi qua lại chỉ ăn chút cháo trước khi ngủ, nên bây giờ tôi vẫn chưa khôi phục được sức lực, thậm chí còn không có sức để nhấc cánh tay của Lý Hào Kiệt ra.

Tôi chỉ lẳng lặng nằm đó, chờ Lý Hào Kiệt thức dậy, chăm chú nhìn vào về mặt khi ngủ của anh ta. Lúc ngủ, anh ta không lạnh lùng như khi thức, trông rất điển trai.

Gần bây giờ, Lý Hào Kiệt dậy.

Tôi vẫn chưa khôi phục hoàn toàn nên anh ta sắp xếp người giúp việc chăm sóc cho tôi.

Sau ba ngày, tôi mới dần dần khôi phục.

Tôi muốn đi cảm ơn Lý Hào Kiệt, nhưng từ sau ngày hôm đó, tôi chưa từng gặp anh ta.

Sau khi khôi hẳn, tôi không định tiếp tục ở lại cái biệt thự này.

Người nhà họ Tống, nhà họ Lý đều đã biết chuyện của hai lần đó, dù có tốt tính thế nào đi chăng nữa, họ cũng sẽ không để tôi tiếp tục ở lại bên cạnh Lý Hào Kiệt.

Tôi cũng chẳng trông ngóng điều gì.

Nhưng như vậy cũng tốt, đúng ý Tống Duyên Minh rồi, tôi cũng không phải phiền lòng vì mối quan hệ giữa chị ta và Lý Hào Kiệt nữa.

Tôi liên lạc với Khương Thanh, nói rằng muốn vay chị ấy ít tiền.

Tôi muốn rời khỏi Vĩnh An, bắt đầu cuộc sống mới.

Khương Thanh nghe vậy thì không vui: “Em cứ thế bỏ qua cho Tống Duyên Minh à?!”

“Chỉ khi nào em có được lực lượng, trở nên tốt hơn, thì mới trả thù chị ta được, không phải sao?”

Tôi của hiện tại, từng ngồi tù một năm rưỡi, dưới sự giúp đỡ của Lương Khanh Vũ mới được vào thiết kế Vũ Phong, nhưng cũng vì sự gia nhập của tôi nên công ty vừa mới có chuyển biến tốt của anh ấy lại suýt bị Lý Hào Kiệt đánh sụp.

“Vậy em cứ để bị oan thế sao?”

“Em không có chứng cứ chứng minh là em bị oan.”

Tôi biết Khương Thanh cảm thấy bất công thay cho tôi.

Nhưng ngay cả máy kiểm tra độ nói dối của cảnh sát cũng chứng minh lời nói của công nhân là thật.

Lúc này tôi chẳng biết phải chứng minh mình vô tội như thế nào.

Chiều hôm đó, tôi tới nhà Khương Thanh, chị ấy mua đủ loại đồ ăn vặt, vừa ăn vừa mắng Tống Duyên Minh và Lý Hào Kiệt thay cho tôi.

Sau đó chúng tôi cùng bàn bạc xem nên đi đâu.

Chị ấy đưa ra đề nghị đi Tản Hoàng Đảo.

Tản Hoàng Đảo và Vĩnh An đều là thành phố lớn, điều khác biệt là, Tản Hoàng Đảo có rất nhiều nguồn đầu tư nước ngoài, bọn họ rất coi trọng năng lực.

Chi cần tôi muốn bắt đầu lại từ đầu, ở đâu cũng có thể gây dựng được sự nghiệp.

Sau khi có nơi đi, Khương Thanh lập tức đưa cho tôi vay ba trăm triệu.

Tôi từ chối mãi, chi định mượn sáu mươi triệu, nhưng chị ấy không yên tâm.

Cuối cùng chị ấy nhét cho tôi một trăm năm mươi triệu.

Đêm đó tôi mua vé máy bay tới Tàn Hoàng Đảo.

Trong khi làm những việc này, tôi không gọi cho Lương Khanh Vũ, tôi sợ anh ấy ngăn cản tôi.

Tôi không thể dễ liên lạc đến anh ấy được nữa.

Khuong Thanh đưa tôi tới sân bay, lúc tôi qua trạm kiểm soát an ninh, chị ấy bảo tôi đi đi.

Tôi xếp hàng với đám đông.

Không có quá nhiều người đi máy bay vào buổi tối nên đến lượt tôi rất nhanh.

Đang lúc tôi chuẩn bị đưa thẻ lên máy bay và chứng minh thư cho nhân viên, một cánh tay chặn ngang lại, trực tiếp giật lấy hai thứ này.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Lý Hào Kiệt vọng lại từ đằng sau: “Tổng Duyên Khanh, cô muốn đi đâu?”

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi lại khiến cả người tôi sồn hết gai ốc lên.

“Anh trả lại cho tôi!”

Tôi quay lại muốn giằng lấy thẻ lên máy bay và chứng minh thư.

Nhưng Lý Hào Kiệt quá cao, anh ta chỉ cần giơ tay lên là có thể đưa hai thứ đó lên một độ cao mà tôi chẳng thể với tới.

Nhân viên thấy tình huống này bèn thúc giục: “Có làm thủ tục không?”

“Không.”

Trả lời xong, Lý Hào Kiệt đưa tay lôi tôi vào lòng anh ta, dùng cánh tay giữ chặt lấy tôi.

Sau đó vì tôi gây gổ quá, anh ta quá tức giận, liền vác tôi lên trên vai, đưa tôi ra bãi đỗ xe!

Tới gần chiếc xe, anh ta hơi do dự một chút bên ghế phụ, cuối cùng lại vòng ra cốp xe, ném thẳng tôi vào trong đó!

Đầu tôi đập vào trong thành xe, đau đớn gần chết.

Lúc tôi nhận ra thì cốp xe đã đóng lại.

Một tiếng “bịch” vọng lại.

“Không, không!” Tôi quá mức sợ hãi, vỗ mạnh vào nắp cốp xe, nhưng dù tôi có ra sức thế nào thì nó vẫn không mở ra!

Tôi cảm nhận được xe đang khởi động.

Tôi nằm trong cốp xe, xung quanh đen kịt, không có một tia ánh sáng nào, khiến tôi chìm vào nỗi sợ hãi tột cùng!

Như thể bản thân lại trở về nhà lao.

Giấc mơ đêm hôm đó lại quay lại một lần nữa!

Tôi run rẩy không ngừng, nước mắt cứ tuôn rơi chẳng thể không chảy.

Trước kia tôi không phải một con người yếu đuối như vậy, nhưng khi bị nhốt ở đây, tôi lại sợ hãi đến cùng cực!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lỳ* *Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc xe cũng ngừng lại.

Cốp xe được mở ra, Lý Hào Kiệt đứng ở bên ngoài nhìn tôi, rõ ràng anh ta hơi sửng sốt.

Sau đó đôi lông mày của anh ta nhíu chặt lại.

“Cho... cho tôi ra.”

Tôi cứ run bần bật, chẳng thể không chế được.

Nhưng tôi sợ anh ta lại đóng cốp xe lại, cố gắng gượng dậy để ra ngoài.

Vừa ra khỏi đó, tôi ngã lộn xuống đất.

Rất đau, nhưng vẫn còn hơn là ở trong đó.

Tôi biết, hiện tại nếu Lý Hào Kiệt không đồng ý, tôi không thể chạy đi đâu được.

Tôi túm lấy ống quần anh ta, ăn nói từ từ: “Cho tôi đi đi, tôi bảo đảm sẽ không xuất hiện trước mặt các người nữa, tôi cho các người như ý.”

Có lẽ là không khí bên ngoài khiến lòng người nhẹ nhõm hơn.

Mặc dù tôi nói rất chậm, nhưng lại không phí sức là mấy.

Lý Hào Kiệt cúi đầu nhìn tôi ở dưới chân anh ta, lưỡng lự trong chốc lát, sau đó bỗng cúi người ôm lấy tôi!

“Thả tôi xuống!” Lúc này tôi mới phát hiện ra xe đã dừng trước cửa biệt thự.

Anh ta không màng tới sự phản kháng của tôi, ôm thẳng tôi vào trong nhà.

Rồi lên lầu.

Đi thẳng tới phòng ngủ, anh ta ném tôi lên trên giường, sau đó áp cả người xuống.

Một bàn tay của anh ta bóp mạnh lấy cổ tôi, nhìn tôi từ trên xuống: “Đã làm cô Lý rồi, cô còn muốn trốn đi đâu nữa?”

“Tôi... Khụ khụ.”

Anh ta siết quá chặt, tôi định trả lời, nhưng còn chưa nói ra thì đã ho sặc sụa.

“Thế nào?” Đôi lông mày sắc bén của Lý Hào Kiệt hơi nhíu, mặc dù khuôn mặt không có chút biểu cảm nào, nhưng con ngươi đen kịt lạnh lùng dường như đang nổi lên bão tố.

Anh ta hừ lạnh tiếng, dùng chân quặp chặt lấy hông tôi, vươn tay xé chiếc áo sơ mi trên người tôi ra!

“Đừng!”

Tôi biết anh ta muốn làm gì.

Nhưng tôi không muốn!

Bây giờ tôi mới thấy đỡ hơn chút, nhưng chẳng đủ sức lực để kháng cự!

Tôi vùng vẫy một hồi, biết mình chỉ đang đang gây gổ trong vô vọng, cuối cùng đành nằm im đó, để mặc anh ta muốn làm gì thì làm.

Nhưng tôi nhớ vậy, anh ta lại bỗng nhiên ngưng hết mọi hành động lại. Lý Hào Kiệt đứng dậy, anh ta nhìn tôi như cá chết, nói bằng giọng gần dữ: “Tổng Duyên Khanh, cô không muốn làm cô Lý đến vậy sao?!”

Em nói của anh ta khiến tôi nở nụ cười.

Tôi nhìn anh ta, cười rất thê lương: “Anh từng thấy cô chủ nhà giàu nào thê thảm như tôi chưa? Bị người ta gài bẫy, chồng mình lại chẳng nói gì dù chỉ một câu?”

Tôi vừa nói vừa ngồi dậy, cởi chiếc áo sơ mi đã bị xé gần hết ra, sau đó lại cởi đến quần.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, có vẻ như không hiểu tôi định làm gì.

Tôi để lộ ra hơn nửa cơ thể, sau đó nâng cánh tay lên, cho anh ta nhìn vùng dưới nách mình: “Anh nhìn chỗ này của tôi đi.”

Sau đó lại cho anh ta nhìn đùi: “Cả chỗ này nữa.”

Ở hai nơi mà người ta không nhìn thấy đó có rất nhiều sẹo, trên những vết thương cũ lại có cả vết thương mới.

Thấy Lý Hào Kiệt không nói gì, tôi cười lạnh: “Sao không nói gì? Chuyện chính anh làm mà không dám nhận sao?”

“Đây là cái gì?” Lý Hào Kiệt khựng lại hồi lâu rồi mới hỏi tôi.

“Anh lại còn hỏi tôi à? Đây chẳng phải là do anh nhờ người ta chăm sóc tôi lúc trong tù sao?” Tôi quát lên: “Ở trong tù, nếu đánh nhau hoặc phạm nhân bị thương thì sẽ bị xử phạt, vậy nên anh sai những người đã “chăm sóc” tôi đó đánh vào hai nơi này!”

“Tôi muốn đi báo cho cảnh sát coi tù, bị bọn chúng phát hiện ra, chúng liền nhốt tôi vào trong lồng chó!”

“Chúng ép tôi học chó sủa, còn dùng dây dắt tôi, tôi không nghe, chúng lại tiếp tục đánh vào đây. Tôi đau! Tôi không dám không nghe!”

“Nhưng vì tôi sinh ra tôi đã là cái tính không biết khóc, không biết kêu đau, nên phải chịu đủ thiệt thòi ở trong đó!”

Tôi nửa quý, kẻ hết mọi chuyện trong tù với Lý Hào Kiệt, điên cuồng như muốn trút hết ra!

Lý Hào Kiệt chỉ nghe mà không nói lời nào.

Sau cùng, tôi nói nhỏ giọng: “Anh thấy chưa? Như ý anh rồi đấy, tôi đã thăm lăm rồi, thăm lăm rồi! Anh hãy tha cho tôi đi, được không, dù tôi có gây ra tội ác tày trời gì đi chăng nữa thì tôi cũng đã nhận được sự trừng phạt rồi!”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt anh ta rất phức tạp.

Sau đó anh ta lại hỏi tôi: “Hôm đó cô nói đứa con là sao?”

“Anh còn hỏi đến con à? Ngay ngày đầu tiên anh tổng tôi vào tù, anh đã sai người tôi giết con tôi rồi mà! Lúc ấy tôi đã có thai hơn ba tháng rồi, tôi không muốn trốn, tôi chỉ muốn bình an sinh con ra, vì sao ngay cả cơ hội đó anh cũng không cho tôi!?”

“Anh có biết không, mọi đau khổ trong tù đều không bằng một phần vạn so với lúc bị người của anh dè xuống, dùng kim gấp sống đứa con của ra ngoài!”

Tôi túm lấy Lý Hào Kiệt, gần từng chữ nói với anh ta: “Cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh, cả Tống Duyên Minh nữa!”

Nước mắt trào ra, chẳng thể ngưng lại được!

Đó là đứa con đầu tiên của tôi, cứ thế mà vĩnh biệt với tôi.

Lý Hào Kiệt ngồi ở một góc giường không nói năng gì, nhìn tôi gào thét điên cuồng với anh ta.

Nhưng anh ta không bỏ đi, hiển nhiên, anh ta cũng không cho tôi đi.

Tôi không biết mình đã khóc bao lâu, sau đó tôi quá mệt mỏi liền ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm thấy xung quanh mình trở nên ấm áp, có người nói bên tai tôi rằng: “Nếu tôi nói, mọi chuyện không liên quan đến tôi...”

Sau đó tôi ngủ say, không nghe thấy người đó nói gì nữa.

...

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, tôi còn chưa tỉnh thì đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Đó không phải điện thoại của tôi, mà là của Lý Hào Kiệt.

Tôi không nhúc nhích, chỉ nghe thấy tiếng Lý Hào Kiệt đứng dậy đi nghe điện.

Vừa bắt máy, giọng nói của Tống Duyên Minh đã vọng tới.

Bởi vì trong phòng rất yên tĩnh, tôi nghe rõ tiếng nói kích động của chị ta: “Sao anh lại giấu em thả cô ta ra, nếu cô ta làm hại đến em và đứa con tương lai của chúng ta thì phải làm sao?”

“Không đâu.”

Lý Hào Kiệt nói xong liền tắt máy.

Tôi không biết anh ta nói không đâu có nghĩa là sao.

Khoảng nửa tiếng sau, tôi vô như vừa tỉnh ngủ, mới nhận ra quần áo trên người mình đã được thay thành áo ngủ.

Lúc xuống lầu, tôi thấy người giúp việc đã làm bữa sáng xong.

Thấy tôi xuống, người giúp việc nói cung kính: “Cô chủ.”

Lý Hào Kiệt giờ tay lên: “Đói chưa, tôi ăn sáng đi.”

Tôi nhìn anh ta, bỗng hơi ngẩn ra.

Về mặt của Lý Hào Kiệt không còn như một ngọn núi đóng băng ngàn năm nữa, ngược lại có cảm giác như băng tan, cả một vùng trời đều chào đón mùa xuân.

Tôi đứng ở cầu thang một hồi, sau đó nói: “Những gì mà tôi nói ngày hôm qua, tổng giám đốc Lý cảm thấy thế nào?”

Nghe cái cách xưng hô tổng giám đốc Lý này, khuôn mặt Lý Hào Kiệt trầm hẳn xuống: “Cô là cô Lý, chuyện này vĩnh viễn cũng không thay đổi được.”

“Vậy có nghĩa là anh định tiếp tục hành hạ tôi à? Định cho tôi vào tù hay định ép tôi chết luôn?”

Trạng thái ngày hôm nay của tôi khá tốt, bình tĩnh hơn bình thường nhiều.

Đầu tiên là vào tù, sau đó lại suýt nữa vào tù, đủ để khiến tôi tỉnh mộng, không còn ấp ủ hi vọng gì với Lý Hào Kiệt nữa.

“Chuyện lúc trước đã qua rồi, sau này...”

“Cộc cộc cộc.”

Lý Hào Kiệt mới nói được một nửa, tiếng gõ cửa vang lên từ ngoài cửa.

Người giúp việc vừa mở cửa, Tổng Duyên Minh liền nhào vào ngay, thấy tôi mặc áo ngủ, ánh mắt chị ta như muốn bạc cháy!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Là tôi và lý hào kiệt lựa chọn tha thứ cô

Nhưng Tổng Duyên Minh không bùng nổ, mà là bước tới trước bàn ăn. Chị ta ngồi vào vị trí của tôi, nói nũng nịu: “Em chưa ăn sáng đâu.”

“Chuẩn bị thêm cho chị ấy một suất, chuyển suất của cô chủ sang cạnh tôi.”

Lý Hào Kiệt sai bảo người giúp việc rất tự nhiên.

Anh ta vừa dứt lời, tôi nhìn thấy bàn tay đặt dưới bàn của Tổng Duyên Minh siết thành nắm đấm, mạch máu xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Mặc dù tôi không hiểu ý của Lý Hào Kiệt, nhưng vẫn bước xuống lầu như không có chuyện gì xảy ra, ngồi xuống bên cạnh Lý Hào Kiệt, nhìn người giúp việc lấy suất của tôi tới.

Tôi và Lý Hào Kiệt ngồi song song với nhau, chỉ lo ăn phần của mình.

Người giúp việc nhanh chóng mang một suất ăn nữa tới.

Tổng Duyên Minh không ăn ngay mà nói: “Duyên Khanh, lần này chị và Hào Kiệt tha thứ cho em, đa phần là vì em là người mà bà nội và ông nội Lý đã chọn, bọn chị không muốn làm khó họ.”

“Ồ.”

Tôi vừa ăn sáng, vừa nghĩ tới việc sáng nay cô ta gọi điện tới chất vấn, chỉ cảm thấy nực cười.

Tổng Duyên Minh không biết chuyện này, nói tiếp: “Vậy nên chị hi vọng sau này em hãy sống cho tốt, đừng gây ra rắc rối cho Hào Kiệt và các cụ của hai nhà nữa, được không?”

Chị ta muốn làm người tốt à?

Nhưng tôi cứ muốn vạch trần cô ta đấy.

“Vậy sao? Thế mà sáng nay tôi lại nghe thấy có người gọi điện tới chất vấn chồng tôi là vì sao lại tha tôi ra.” Nói xong, tôi xoay người nhìn Lý Hào Kiệt, hơi nhếch đuôi lông mày, về mặt trêu đùa: “Đúng không hả ông xã.”

Khuôn mặt của Tổng Duyên Khanh tái mét đi, cô ta nhìn Lý Hào Kiệt, dường như đang chờ anh ta che giấu cho mình.

Nhưng Lý Hào Kiệt lại chỉ lo ăn sáng.

Sau khi nuốt thức ăn trong miệng xuống, anh ta lau khóe môi rồi mới nói: “Ừ.”

Tôi rất bất ngờ khi anh ta giúp tôi.

Chỉ một chữ, nhưng Tổng Duyên Minh cũng không đỡ nổi nữa.

Chị ta cúi đầu ăn cơm trong yên lặng, sau khi ăn xong thì rời khỏi đây.

Tôi lên lầu định tìm điện thoại, sực nhớ ra túi xách và điện thoại của mình đã bị Lý Hào Kiệt vứt lên xe vẫn chưa lấy xuống.

Sau khi nói với anh ta, anh ta đưa chìa khóa xe cho tôi.

Cầm điện thoại, tôi mới biết là nó đã hết pin nên tắt máy rồi.

Sau khi khởi động lại, tôi thấy hôm qua Khương Thanh và Lương Khanh Vũ gọi cho tôi bao nhiêu cuộc, có cả tin nhắn nữa.

Tôi vội về phòng trả lời chị ấy.

Thì ra hôm qua lúc tôi bị Lý Hào Kiệt bắt đi, Khương Thanh đã nhìn thấy, lúc chị ấy đuổi tôi nơi thì Lý Hào Kiệt đã lái xe đi rồi.

Sau đó chị ấy gọi cho tôi liên tục, liên lạc với cả Lương Khanh Vũ.

Lương Khanh Vũ tìm ra số của Lý Hào Kiệt, lúc đầu gọi thì Lý Hào Kiệt không nghe.

Không ngờ nửa đêm hôm qua, Lý Hào Kiệt lại gọi cho Lương Khanh Vũ, nói: “Tổng Duyên Khanh không sao, sau này anh đừng có nhúng tay vào chuyện của cô ấy nữa, tôi sẽ có trách nhiệm với tất cả.”

Nói xong, Khương Thanh mới tò mò hỏi tôi: “Lý Hào Kiệt nói câu này là sao? Có phải là suýt mất đi nên mới phát hiện ra là bản thân đã yêu em rồi không?”

“Anh ta yêu em à? Sao lại thế được, anh ta đã nói từ lâu rồi, đời này sẽ không yêu em.” Tôi tự giễu.

“Không phải đâu, ai mà dám chắc cái chuyện tình cảm này chứ?”

Dường như Khương Thanh không tin lắm.

Tôi cầm điện thoại, lắc đầu một cái: “Anh ta chỉ coi em là một món đồ thôi, cho dù anh ta không cần, anh ta chán, anh ta ghét, thì cũng không cho em thoát khỏi sự khống chế của anh ta.”

Khương Thanh nghe vậy thì thấy có lý, phì nhổ một câu: “Anh ta tưởng mình là hoàng đế chắc?”

Tắt điện thoại, tôi xoay người lại, thấy Lý Hào Kiệt đang đứng ở cửa phòng.

Tôi sững sốt, không biết anh ta tới đây từ lúc nào, mới hỏi anh ta: “Tổng giám đốc Lý, có chuyện gì sao?”

Nghe cái cách xưng hô này của tôi, Lý Hào Kiệt không hơi nhui mày: “Tổng giám đốc Lý? Vợ nào lại gọi chồng mình như thế?”

“Chồng nào lại giấu giếm tôi lỗi của tình nhân, tổng vợ mình vào tù?” Tôi bắn lại ngay.

Thực ra tôi cũng không ngờ, Lý Hào Kiệt dường dường là tổng giám đốc của tập đoàn Hào Thiên, đương nhiên sẽ không nghĩ đủ mọi cách để hãm hại tôi.

Tất cả chỉ do một tay Tổng Duyên Minh làm mà thôi.

Nhưng anh ta lại coi như không thấy những gì mà chị ta làm, thậm chí còn giúp chị ta.

Lý Hào Kiệt hơi khựng lại, nói: “Có nghĩ ngợi đi, muốn đi đâu thì nói cho tôi biết, hôm nay tôi rảnh, có thể đi với cô.”

Nói xong anh ta liền đóng cửa lại rồi ra ngoài.

Tôi ngo ngác nhìn cánh cửa đã đóng, những tưởng là mình nghe lầm.

Anh ta nói là đi cùng tôi?

Nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra, anh ta sợ tôi trốn mất nên muốn giám sát tôi.

Tôi đi theo ra ngoài, thấy Lý Hào Kiệt đang đứng dưới lầu, nói: “Không cần đâu, tổng giám đốc Lý, tôi không đi đâu hết, anh yên tâm.”

Tôi nhấn mạnh vào ba chữ “anh yên tâm”, sau đó thì về phòng ngủ.

Hôm đó, Lý Hào Kiệt ở nhà một ngày, tôi cũng ở nhà một ngày.

Nhưng chẳng ai nói với ai câu nào.

Cứ tưởng ngày hôm nay cứ trôi qua như thế, nhưng đến lúc gần tối, người giúp việc làm cơm xong, tôi vừa ngồi xuống, điện thoại của Lý Hào Kiệt đã vang lên.

Anh ta bắt máy, tôi nghe thấy anh ta gọi: “Ông nội.”

Sau đó anh ta đứng lên vào phòng khách.

Tôi nhìn theo nét mặt khi nghe máy của Lý Hào Kiệt.

Nhìn một hồi, tôi cảm đầu lên định ăn cơm, Lý Hào Kiệt lại tắt máy bước tới: “Thay quần áo tới nhà ông nội với tôi.”

“Tôi với anh á?”

Tôi hỏi vậy, nhưng nhanh chóng nhận ra là chuyện gì xảy ra.

Thay quần áo, tôi ngồi vào xe Lý Hào Kiệt tới nhà Lý Nam Đào.

Lúc đi vào, người đầu tiên tôi chú ý tới không phải Lý Nam Đào, mà là người ngồi nghiêm chỉnh, ăn mặc chín chu bên cạnh Lý Nam Đào, Tổng Duyên Minh.

Chị ta nhìn thấy tôi, vẻ đặc ý trong mắt không thể che giấu nổi, nhưng vẫn đứng lên nói: “Duyên Khanh, em đến rồi à.”

Tôi và Lý Hào Kiệt bước vào, khuôn mặt tươi cười của Lý Nam Đào trở nên nghiêm nghị: “Nếu nó không nói cho ông biết, con còn định giấu ông đến bao nhiêu chuyện!”

“Ông nội, ông đã nói cô ấy là vợ con, bảo con phải bảo vệ cô ấy, con cũng đã làm như thế.”

Lý Hào Kiệt đứng trước tôi một chút, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, nhưng nghe những lời nói này, tôi rất bình tĩnh.

Bởi vì ở nhà họ Lý, Lý Hào Kiệt luôn mang cái dáng vẻ của một người chồng tốt, luôn che chở cho tôi.

Vậy nên tôi cũng không thấy ngạc nhiên với những gì anh ta nói.

“Vợ con à, vợ con đã làm cái chuyện tồi tệ như thế rồi, còn là vợ con nữa sao?! Ông nói cho con biết, ông sẽ không nhận đứa cháu đầu xấu xa như thế đâu!”

Lý Nam Đào ngồi trên sofa, nhìn tôi bằng ánh mắt chán ghét.

Tôi đã từng thấy ánh mắt này rồi, hồi đó ở trong tù, người công nhân đã bị thu mua đó kẻ kẻ nổi bật hạnh của gia đình mình, anh cảnh sát kia cũng nhìn tôi như thế.

“Ông nội, sao ông lại cho rằng những gì Tổng Duyên Minh nói là sự thật?” Tôi nhìn ông nội Lý, cảm thấy trái tim lạnh hẳn đi.

Bởi vì trước kia ông luôn rất tốt với tôi.

“Tôi chỉ tin những gì mà cảnh sát nói.” Lý Nam Đào nói, ông không nhìn tôi nữa.

“Nhưng cảnh sát cũng sẽ có nhầm lẫn.” Tôi bước lên phía trước.

Tổng Duyên Minh nghe vậy, vẻ mặt rõ ràng là đang nín cười, nói: “Duyên Khanh, cảnh sát sẽ không nhầm đâu, hơn nữa vụ án lần này đã dùng máy kiểm tra độ nói dối để hỏi đương sự rồi mà? Cho dù cảnh sát có nhầm thì máy móc cũng không thể nhầm được.”

Lời nói của chị ta đã nhắc nhở tôi.

Nếu như máy kiểm tra độ nói dối không nhầm. .

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Không dám tin là anh ta lại nói dối cho tôi

Tôi nhìn chăm chăm vào mặt của Tổng Duyên Minh, bởi vì là sinh đôi cùng trứng, khuôn mặt của tôi và chị ta rất giống nhau.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy giống hệt.

Nhưng bây giờ tôi đã cắt tóc ngắn, rất nhiều người sẽ dùng tóc để phân biệt tôi và chị ta.

Nếu tôi đội tóc giả, liệu người khác có cho rằng tôi là chị ta không.

Lúc trước tôi bị sợ hãi vì phải vào tù làm mục mẫn đầu óc, chưa từng nghĩ tới điểm này.

Nhưng giờ tôi không phản ứng gì cả, cũng không có biểu cảm gì.

Trông dáng vẻ của Lý Nam Đào như không muốn nhìn thấy tôi: “Nếu cô có oan khuất gì thì hãy nói với cảnh sát, nói với chúng tôi là vô dụng thôi.”

“Trong chuyện này, người hãm hại con rất cẩn thận, con cũng không còn cách nào cả, ông nội Lý, nếu ông không tin con, con và. . .” Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, ngập ngừng một lát mới nói: “Con và chồng li hôn là được.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ bất mãn, anh ta tóm lấy tay tôi, nói với Lý Nam Đào: “Ông nội, có phải ông coi hôn nhân của con như một trò đùa không, thích đùa là đùa vậy sao?”

Cuộc hôn nhân này đúng là một trò đùa.

Từ Tổng Duyên Minh thành tôi, có phải bây giờ muốn đổi thành Tổng Duyên Minh không?

Nhưng bộ dạng si tình của Lý Hào Kiệt với tôi khiến Tổng Duyên Minh đỏ kị đến đỏ cả mắt.

Lý Nam Đào đã biết chuyện này không đơn giản như vậy, ông xua tay nói: “Hai chị em ra vườn hoa đi dạo đi, ông muốn nói chuyện với đứa cháu trai này một lát.”

Tôi không lắng nghe gì, gỡ tay của Lý Hào Kiệt ra rồi xoay người ra ngoài.

Sau khi tôi ra cửa đứng một hồi, Tổng Duyên Minh mới ra ngoài.

Vừa ra tới nơi, chị ta đã để lộ ra một khuôn mặt khác: “Tổng Duyên Khanh, có đặc ý tìm cơ mà? Tôi muốn xem tôi có thể ngồi trên cái vị trí cô Lý này đặc ý bao lâu nữa!”

“Ồ.”

Tôi chỉ trả lời một chữ, sau đó lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn wechat cho Lương Khanh Vũ, hỏi anh ấy có thể liên lạc với người công nhân trộn keo đó không.

Thấy tôi không để ý tới chị ta, Tống Duyên Minh vô cùng tức tối: “Cô ra về lạnh lùng gì chứ, rồi sau này sẽ có lúc cô phải khóc!”

Gửi tin nhắn xong, tôi cắt điện thoại đi, tựa vào tường rồi cười lạnh: “Tống Duyên Minh, nhà họ Tống đã điều tra hết mọi ngõ ngách của chị rồi, những gì mà chị làm trước kia chắc là ông nội Lý cũng đã biết, thế nên dù không phải là tôi thì cũng chẳng phải chị đâu.”

“Không thể nào, rõ ràng ông nội Lý rất thích tôi!”

“Chị chắc không?”

Tôi hỏi vậy, Tống Duyên Minh cũng ngầy ra.

Rất hiển nhiên, chị ta cũng không chán chán.

Tôi nói tiếp: “Mặc dù hiện tại tôi có nhiều tiếng xấu, nhưng rồi có ngày chân tướng được hé lộ, còn chị, cái quá khứ tối nát của chị thì chẳng thể thay đổi được.”

“Phì!” Tống Duyên Minh chỉ vào tôi quát mắng: “Cô sạch sẽ? Cô tưởng tôi không biết học phí học đại học của cô không phải là do nhà họ Tống cho, mà là người khác cho à. Trên đời này làm gì có ai tốt tới mức cho cô tiền? Nhất định là cô dùng thân thể của mình để đổi lấy!”

“Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Tôi liếc trố mắt nhìn chị ta một cái, cảm thấy logic của Tống Duyên Minh thật là lạ lùng và buồn cười, căn bản không thể hiểu nổi.

Nhưng Tống Duyên Minh không chịu buông tha: “Tôi tiểu nhân á? Vậy cô nói đi, tiền đó là ai cho? Tôi cũng muốn biết ai mà lại công chính liêm minh, tiền nhiều tới mức tiêu không hết, đi giúp đỡ người không quen biết!”

“Tuổi còn nhỏ mà tư tưởng cũng đo bản thật đấy.”

Tống Duyên Minh vừa dứt lời, một giọng nam vọng tới từ phía vườn hoa.

Tôi quay đầu lại, thấy một người đàn ông bước ra từ sau bức tường trong vườn hoa, trông có vẻ hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ quần áo rộng rãi, tóc chải ngược chỉnh tề về phía sau, mặc dù trông con mắt có vẻ sắc bén, nhưng giọng không viên đá che đi phần nào sự hung dữ.

“Anh là ai vậy?” Trông thấy người đó, Tống Duyên Minh trở nên luống cuống.

Dù sao chị ta không thể để người nhà họ Lý nghe thấy những gì mà tôi và chị ta vừa nói được.

“Cậu ba, cậu tới rồi à.”

Tống Duyên Minh vừa hỏi xong, quản gia của nhà họ Lý đã chạy tới đón người đàn ông này.

Người đàn ông đó đưa một túi giấy tờ cho quản gia, sau đó nói: “Thứ mà ba cần đều ở trong này.”

“Vâng.”

Sau khi nhận lấy, quản gia quay về luôn.

Em ba.

Lúc trước tôi từng nghe Lý Nam Đào nhắc tới trong một bữa cơm, rằng ông có ba đứa con trai, nhưng không ngờ con trai thứ ba lại còn trẻ như vậy.

Nếu vậy thì người này chính là chú ba của Lý Hào Kiệt.

“Thứ ba là chú ba à.”

Tống Duyên Minh cũng nhận ra mối quan hệ này, lập tức chào đón, vẻ mặt có thể vắt ra nước ngọt được luôn.

“Tôi không quen cô.” Thấy chị ta nghênh đón, anh ta lùi về đằng sau một bước.

Cảnh tượng đó hơi buồn cười.

Tống Duyên Minh cũng không sợ mất mặt, chị ta đứng nguyên tại chỗ, ăn nói nhỏ nhẹ: “Chú ba à, vừa rồi cháu đùa thôi, chú đừng tưởng thật, hai chị em cháu vẫn thường đùa như thế mà.”

“Đây là chuyện của hai người, tôi không có hứng thú.”

Anh ta nói xong thì nhìn tôi một cái rồi xoay người rời đi.

Tống Duyên Minh muốn đuổi theo, nhưng bước được hai bước thì phát hiện ra là rất mất mặt, lại quay người trở lại.

Chị ta vừa về liền chỉ vào tôi mắng: “Tống Duyên Khanh, cô cố tình đúng không, cô biết có người nghe lén nên mới ép tôi nói ra những lời đó đúng không?”

“Chị đang diễn hề đấy à?”

Thực sự là tôi cảm thấy Tống Duyên Minh thêm khát vị trí cô Lý này tới mức tư duy hỗn loạn luôn rồi.

Lúc này, điện thoại của tôi vang lên, tôi lấy nó ra, thấy Lương Khanh Vũ nói rằng, anh ấy định đuổi công nhân này, nhưng sau khi điều tra thì phát hiện ra là nhà anh ta khó khăn thật nên lại giữ anh ta lại.

Đây là một tin tức tốt đối với tôi.

Tôi xin đi chỉ chỗ ở của người công nhân này, còn xác nhận thời gian làm việc của người đó.

Sau đó, quản gia báo tôi và Tống Duyên Minh vào nhà, Lý Nam Đào không nhắc lại chuyện bắt tôi li hôn với Lý Hào Kiệt nữa, nhưng thái độ đối với tôi cũng không tốt cho lắm.

Lúc sắp rời khỏi căn biệt thự nhà họ Lý, tôi nói: “Ông nội, ngày mai con có chuẩn bị một tiết mục nhỏ cho ông, hi vọng ông tới được.”

“Tôi không rành.” Lý Nam Đào từ chối thẳng thừng.

Thất bại ngay lập tức như vậy, tôi chỉ có thể nói tiếp: “Ông nội, ông hãy cho con một cơ hội, lần này, nhất định ông sẽ thay đổi thái độ với con.”

“Không rành.” Lý Nam Đào từ chối, ngay cả lí do cũng không muốn nói.

Tống Duyên Minh cười trộm: “Duyên Khanh, ông nội Lý không giống em, em không phải đi làm, có Hào Kiệt nuôi em rồi, nhưng mọi người đều phải đi làm.”

“Chỉ cần chút ít thời gian của ông thôi, con...”

“Đã nói là không rành mà!”

Rốt cuộc Lý Nam Đào cũng tức giận, tôi còn chưa nói hết, ông đã ngắt lời tôi.

Tôi đỏ mặt hỏi, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Đang lúc tôi chuẩn bị từ bỏ rồi, Lý Hào Kiệt đứng bên cạnh đột nhiên mở miệng: “Ông nội, bọn con định mời ông tới mai đến ăn cơm, đã chuẩn bị sẵn từ trước rồi.” Anh ta nói xong thì quay sang trách tôi: “Nói thẳng với ông là được rồi, ông không thích cái kiểu bị mặt này đâu.”

“Con xin lỗi, con nên nói thẳng ra mới đúng.”

Tôi quay sang nhìn Lý Hào Kiệt, rất khó tin rằng anh ta chưa biết tôi định làm gì mà lại nói đỡ cho tôi.

Lý Nam Đào không thích tôi, nhưng ông thích Lý Hào Kiệt.

Nghe Lý Hào Kiệt nói vậy, Lý Nam Đào cũng trách móc một câu: “Ăn cơm thì cứ nói, đừng có ra vẻ bí ẩn như thế.”

Lúc nói câu này, vẻ không vui trên mặt ông đã dịu đi ít nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Nếu cô muốn làm đến cùng, tôi sẽ kiên quyết đứng về phía cô ấy

Tôi biết Lý Nam Đào đã đồng ý rồi.

Còn đang phiền lòng phải mở miệng với Tống Duyệt Minh thế nào, chị ta đã nói: “Ai thấy thì người đó có phần, chị cũng muốn đi.”

“Chuyện này...” Tôi cố tình tỏ ra chán chừ một lát rồi mới nói: “Cũng được.” Thật ra thì trong lòng đang rất vui vẻ.

Tiếp đó, Lý Hào Kiệt nói ra tên nhà hàng, là phòng 666 ở Minh Các.

Đây là một nhà hàng Michelin ba sao.

Sau khi tôi và anh ta rời khỏi nhà họ Lý, Lý Hào Kiệt sai tài xế đưa Tống Duyệt Minh về, sau đó cùng về biệt thự với tôi.

Hành động này chủ yếu là làm cho Lý Nam Đào xem.

Trên đường về nhà, tôi hỏi anh ta thì mới biết, phòng này ở Minh Các chỉ giữ cho anh ta.

Anh ta nói xong thì hỏi tôi: “Nói xem, ngày mai cô định làm gì?”

Tôi lưỡng lự một chút rồi nói: “Bí mật.”

Tôi không dám chắc Lý Hào Kiệt có giúp Tống Duyệt Minh không, nếu như thế thì kế hoạch của tôi sẽ sụp đổ ngay.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Lý Hào Kiệt đi làm, tôi thì trung tâm mua sắm, tìm nơi bán tóc giả, lục lọi một hồi, cuối cùng cũng tìm được bộ tóc dài với màu sắc gần như giống hệt với Tống Duyệt Minh, chỉ hơi dài hơn so với tóc của chị ta một chút.

Tôi lại tới một quán cắt tóc, bảo thợ cắt tóc cắt bộ tóc ấy thành kiểu tóc của Tống Duyệt Minh, còn tạo kiểu thêm một chút.

Bận rộn đến chiều, tôi định tới tìm Khương Thanh trang điểm cho tôi, tiếc là chị ấy không ở nhà.

Nhưng chị ấy giới thiệu cho tôi một đồng nghiệp trang điểm rất giỏi, trang điểm cho tôi theo phong cách của Tống Duyệt Minh.

Không thể không nói, trang điểm xong xuôi rồi đội tóc giả vào, trông tôi giống hệt Tống Duyệt Minh.

Cả người toàn là hơi thở của bánh bèo gian ác.

Một tiếng trước giờ ăn cơm, Lý Hào Kiệt về nhà đón tôi, lúc đó tôi không đội tóc giả, nhìn tôi, ánh mắt anh ta hơi trầm xuống, nhưng không nói gì cả.

Tôi hơi ngạc nhiên, lò mò đoán ra rằng anh ta đã biết tôi định làm gì.

Chúng tôi đi đón Tống Duyệt Minh, lại đi đón Lý Nam Đào.

Ban người ngồi trên một chiếc xe, sau đó tôi ngồi ở của công nhân.

Vừa đợi được hai phút, Tống Duyệt Minh liền không vui: “Duyệt Khanh, chúng ta đi ăn cơm cơ mà? Em làm gì vậy?”

“Đợi một người.” Tôi giải thích rất đơn giản.

Tống Duyệt Minh bắt được thời cơ phát huy, nhích lại gần Lý Nam Đào: “Thời gian của ông nội Lý rất quý giá, chắc em không định để ông đợi cùng em luôn đấy chứ?”

Tôi đang định giải thích với Lý Nam Đào, Lý Hào Kiệt đã nói: “Đợi một chút đi, xong ngay đây.”

Tôi ngồi trên ghế phở lái, nhìn anh ta bằng ánh mắt kì lạ.

Về mặt của anh ta vô cùng thần nhiên, không nhìn ra được điều gì cả, khiến tôi càng thêm không hiểu anh ta.

Rất nhanh, tôi thấy người công nhân đó xuống lầu, ngay lúc đó, tôi lấy bộ tóc giả trong túi xách ra đội lên đầu, sau đó lại dùng cái lược vẫn mang theo chải qua vài cái, còn liếc nhìn Tống Duyệt Minh.

Có vẻ như Tống Duyệt Minh đã nhận ra điều gì đó, chị ta đưa tay định đi gỡ mái tóc giả của tôi, nhưng tôi lại mở cửa rồi xuống xe trước đó.

Tôi đi tới trước mặt người công nhân ấy, người đó nhận ra tôi ngay: “Cô là cô Tống Duyệt Minh ạ.”

“Đúng vậy.” Tôi gật đầu.

Tiếp đó, tôi hỏi thăm tình hình gần đây của anh ta, rồi tỏ ra vui vẻ cho anh ta ba triệu.

Thực ra không phải tôi không muốn cho nhiều hơn, mà là thực sự tôi không có nhiều tiền hơn nữa.

Anh ta đội on đội đức cam on “Tống Duyệt Minh”, sau đó còn không quên mắng tôi một trận, nhỏ giọng nói: “Người ta toàn nói hai người giống nhau, nhưng trong mắt tôi, hai người không giống nhau chút nào, nhìn cô ta là biết độc ác rồi, cô thì khác, cô rất lương thiện!”

Nghe vậy, tôi cười lạnh trong lòng!

Rồi lại giả vờ nói đầy tình nghĩa: “Em gái tôi cũng khó khăn lắm, nó...”

“Tống Duyệt Khanh! Đừng có diễn nữa!”

Tôi mới nói một nửa, Tống Duyệt Minh đột nhiên nhảy xuống xe, chị ta xông tới giật mái tóc giả của tôi ra!

Người công nhân đó nhìn hai chúng tôi, lại nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt mờ mờ mông mông.

“Cô ta là Tống Duyệt Khanh!” Tống Duyệt Minh chỉ vào tôi rồi nói với người công nhân.

Tôi không phủ nhận: “Đúng vậy, tôi là Tống Duyệt Khanh, vậy bây giờ anh còn dám chắc người mà anh nhìn thấy ngày đó là tôi sao?”

Tôi hỏi vậy, người công nhân đó liền tròn tròn mắt.

Tống Duyệt Minh lại nói đầy kích động: “Đương nhiên là cô rồi!”

Giờ phút này, cho dù chị ta không nói, mọi chuyện cũng đã tự sụp đổ.

Tối hôm đó, cái gọi là ăn cơm đã kết thúc trong không vui.

Tống Duyệt Minh còn gửi tin nhắn mắng tôi một trận.

Trong lúc tôi tưởng rằng mình đã thắng lợi, Lý Hào Kiệt đang đưa tôi về nhà bỗng nói: “Duyên Khanh, tôi có thể cho cô vị trí cô Lý, tôi có thể bảo vệ cô, nhưng cô có thể hứa sẽ không tiếp tục chuyện này nữa không?”

“Cái gì?”

Tôi vừa bước vào cửa nhà, nghe vậy bèn xoay lại nhìn Lý Hào Kiệt, tưởng tai mình có vấn đề.

“Hãy chấm dứt chuyện keo gậy dán tường ở đây đi.”

Lý Hào Kiệt gần từng chữ một, nói chắc nịch.

“Vi sao?”

“Cô vẫn có thể ngồi trên vị trí cô Lý, không ai có thể...”

“Tôi không thèm!”

Anh ta còn chưa nói xong thì cũng đã bị tôi ngắt lời!

Tôi bước tới trước mặt Lý Hào Kiệt, ngẩng đầu nhìn anh ta, hiểu ra tất cả: “Thào nào gần đây anh tốt với tôi như thế, anh đã sớm biết rằng chuyện này là do Tổng Duyên Minh sắp đặt, anh sợ tôi tìm ra chứng cứ, sợ tôi kiện chị ta đúng không?!”

“Không phải...”

“Không phải? Trên mặt anh có hai chữ chột dạ đấy anh có biết không?”

Gần đây, mặc dù tôi đã tìm đủ mọi lý do cho Lý Hào Kiệt, nhưng thực sự tôi đã cảm thấy anh ta rất tốt với tôi, thái độ của anh ta rất tốt, rất dịu dàng.

Nhất là trong chuyện này, anh ta phối hợp với tôi, khiến tôi cảm thấy anh ta cũng không tệ đến thế.

“Cô ấy chỉ là lỡ mạng nhất thời thôi...” Câu nói này, ngay cả Lý Hào Kiệt cũng cảm thấy không chắc chắn.

Cái con người chuyên quyền Lý Hào Kiệt, lúc này lại vì giải thích thay cho Tổng Duyên Minh, cũng trở nên chột dạ và không chắc chắn.

Tôi nhìn anh ta, hỏi: “Lỡ mạng nhất thời? Lỡ mạng nhất thời thì tôi phải ngồi tù sao? Chuyện tôi mất một đứa con năm đó anh cũng biết đúng không? Cũng là vì chị ta lỡ mạng nhất thời đúng không?”

“Duyên Khanh...”

“Gọi tôi là Tổng Duyên Khanh đi, đừng gọi tên tôi, tôi buồn nôn!”

Tôi cảm thấy mình sắp điên thật rồi.

Lý Hào Kiệt chỉ cho tôi chút xù ẩm áp, tôi đã cảm thấy mình đã thoát khỏi trời đông giá rét, bước tới mùa xuân.

Đúng là ngu xuẩn!

“Chỉ cần cô đồng ý không làm đến cùng nữa, tôi có thể hứa với cô một chuyện.”

“Nếu tôi cứ làm đến cùng thì sao?” Tôi nhìn Lý Hào Kiệt “Tôi cũng đã ngồi tù một năm rưỡi rồi, tôi còn sợ gì chứ?”

“Nếu cô làm như thế, tôi sẽ kiên quyết đứng về phía cô ấy, bảo vệ cô ấy.”

Từng câu, từng chữ, đâm vào tim gan tôi!

Trái tim của tôi như bị vô số bàn tay bóp chặt lấy.

Đau quá!

Đau quá!

Tôi nhìn anh ta, cắn chặt lấy môi, không để mình quá thảm hại.

Nhưng tôi cũng biết rõ rằng, nếu tôi không đồng ý, với lực lượng của tôi, tôi sẽ chẳng thể đấu thắng được anh ta, tìm người khác giúp tôi thì còn sẽ bị liên lụy.

Cuối cùng, tôi thỏa hiệp.

Tôi nhìn anh ta, nói: “Được, tôi nghĩ ra điều kiện rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý, Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Vây thì vĩnh viễn cô cũng đừng có cần tôi nữa

“Nói đi.” Lý Hào Kiệt nói.

“Tôi muốn tôi làm ở thiết kế Vũ Phong, hơn nữa anh phải hứa với tôi, không bao giờ được động vào thiết kế Vũ Phong.”

Tôi muốn công ty của Lương Khanh Vũ được an toàn.

“Được, tôi hứa với cô.” Lý Hào Kiệt gật đầu.

Tôi không yên tâm: “Tổng giám đốc Lý, tôi hi vọng anh giữ lời hứa, đừng có giống như lần trước, rõ ràng đã nói rồi, nhưng lại lên tay với thiết kế Vũ Phong.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, sắc mặt có chút âm trầm: “Những chuyện tôi đã hứa thì chưa từng nuốt lời, từ sau lần đó, tôi không ra tay với Vũ Phong nữa.”

“Có hay không thì trong lòng tổng giám đốc Lý là rõ nhất.”

Hiện tại, tôi đã không thể tin tưởng Lý Hào Kiệt được nữa.

Nhưng tôi lại không thể không tin anh ta.

Hôm sau, tôi trở lại thiết kế Vũ Phong.

Lương Khanh Vũ rất hoan nghênh tôi, nhưng những người khác lại không như vậy.

Lúc tôi ra khỏi phòng làm việc của Lương Khanh Vũ, trên bàn làm việc của tôi có một con chuột chết.

Máu bắn ra khắp bàn.

Nếu là trước kia, chắc chắn tôi sẽ nhện, nhưng bây giờ tôi đã quyết định phải tiến bộ, phải giúp đỡ Lương Khanh Vũ, mà không phải làm liên lụy tới anh ấy.

Tôi nhìn con chuột chết đó, xách cái đũa nó lên, nén nhện sự khó chịu trong lòng mà ném nó vào thùng rác.

Sau đó tôi vừa vỗ tay, vừa nói: “Mọi người đều biết chuyện tôi ngồi tù rồi đúng không, có phải là không biết vì sao tôi phải ngồi tù không?”

Lúc này, mặc dù những đồng nghiệp đang làm việc xung quanh không ai để ý tới tôi, nhưng tôi biết họ đang đóng tai lên nghe.

Tôi gần từng câu từng chữ: “Suýt thì giết người.”

Lúc tôi nói ra ban chữ này, bàn tay đang làm việc của tất cả những đồng nghiệp xung quanh tôi đều hơi khựng lại, có người nháp một hộp cà phê.

Cả phòng làm việc rơi vào khoảng không yên tĩnh.

Tôi nói tiếp: “Đương nhiên chuyện đó là có lí do, bây giờ tôi ra ngoài rồi, sẽ sống tốt với mọi người.”

Nói xong, tôi ngồi xuống.

Quả nhiên hôm đó rất yên ổn, không còn xuất hiện chuyện như lúc trước nữa, chỉ có điều tất cả đồng nghiệp đều không dám tới gần tôi.

Vì chuyện lần trước, tôi đã đắc tội hoàn toàn với An Kiều, nhưng giờ tôi đã kết nối được với xã hội, còn phát hiện phần lớn những đơn của công ty đều là nhà bình thường, trên cơ bản tôi đều lo được, nên lại quay về với chức vị thiết kế sư.

Buổi chiều, tôi gặp vài khách, bàn về lợi nhuận với họ, thành công giao dịch với hai khách hàng.

Nghĩ tới việc ngày mai phải tới công trường đo đạc, vẽ phác thảo thiết kế, tối nay coi như là quãng thời gian nhàn nhã cuối cùng, tôi liên lạc với Khương Thanh, muốn gặp mặt để trả tiền cho chị ấy.

Vừa hay chị ấy đang ở Vĩnh An.

Chúng tôi hẹn nhau lúc sáu rưỡi ở quán lẩu gần công ty.

Buổi tối, tôi sắp xếp xong công việc rồi mới ra khỏi phòng làm việc, bỗng nhìn thấy Lý Hào Kiệt đứng ở cửa, xe của anh ta đỗ cách đó không xa.

Anh ta nhìn thấy tôi thì bước tới hỏi: “Tan rồi à, muốn ăn cái gì?”

Hành động của anh ta rất tự nhiên, như thể chúng tôi là một cặp vợ chồng hạnh phúc vậy.

Anh ta chờ tôi tan ca, sau đó đi ăn với tôi.

Những người làm ở lầu một ra ra vào vào, hầu hết đều nhìn tôi bằng ánh mắt hâm mộ hoặc ghen tỵ.

Nhưng đằng sau cái sự tốt đẹp này là cái gì, tôi là người rõ ràng nhất.

Tôi không có phúc nhận lấy nó.

Tôi đứng thẳng, nói với Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, anh bận rộn như thế, không cần phiền hà đến anh, tôi đã hứa là sẽ không bới móc chuyện đó ra nữa thì chắc chắn sẽ không nuốt lời.”

Nói xong, tôi còn không quên nở một nụ cười lễ phép.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, khuôn mặt anh ta tối đi, hơi nhỏ: “Cô cảm thấy tôi đón cô đi ăn cơm là vì chuyện này sao?”

“Nếu không thì sao nữa? Chẳng lẽ tổng giám đốc Lý nhớ tôi à?” Tôi nghiêng đầu, nhìn anh ta bằng vẻ mặt buồn cười.

“Không thể nào.” Tiếng phản bác này của Lý Hào Kiệt phải nói là bật thốt ra, như là cách phản bác của người bị nói trúng tim đen.

Nếu là người khác, tôi sẽ cho là anh ta nhỡ tôi thật.

Chỉ có anh ta, là không thể nào.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, đã sáu giờ mười: “Tổng giám đốc Lý, tôi đã hẹn Khương Thanh đi ăn rồi, đi trước đây.”

Tôi nói xong thì định rời đi, nhưng không ngờ Lý Hào Kiệt lại đi theo tôi: “Tôi đưa cô đi.”

“Tổng giám đốc Lý, ở ngay trước mặt thôi, không cần.”

Tôi từ chối nhiều lần, có vẻ như rốt cuộc cũng khiến Lý Hào Kiệt nổi giận.

Tôi bước về phía trước, chỉ nghe thấy anh ta nói ở đằng sau: “Vậy thì vĩnh viễn cô cũng đừng có cần tôi nữa.”

Không hiểu sao tôi lại thấy anh ta nói như đang giận dỗi vậy.

Nhưng tôi vẫn không quay lại, tôi biết, tôi không cần một người chồng không yêu tôi.

“Khanh à.” Mới đi được mấy bước, Lương Khanh Vũ đã đuổi theo tôi: “Đi đâu vậy? Anh đưa em đi.”

“Em đi ăn với Khương Thanh, đi bộ là được.”

Tôi cũng nói với Lương Khanh Vũ giống vậy.

Có vẻ như Lương Khanh Vũ không để ý chút nào, anh ấy cười nhẹ nói: “Vậy sao? Vừa hay anh cũng định đi mua cà phê ở hướng đó, cùng đi đi.”

Đương nhiên tôi biết anh ấy đang nói dối để đi cùng tôi, nhưng tôi không nghĩ ra được lí do gì để từ chối.

Tôi hơi nghiêng đầu, thấy chiếc xe của Lý Hào Kiệt còn đậu ở ven đường.

Anh ta cũng nhìn thấy à?

Chẳng biết sao tôi bỗng thấy thật bai rồi, như thể mình làm chuyện gì sai trái sau đó bị bắt quả tang.

Đi thêm hai bước nữa, tôi dừng lại, chỉ vào chiếc xe bên kia, nói ra tình hình thực tế với Lương Khanh Vũ, báo anh ấy không cần đưa tôi đi xa như vậy.

Mặc dù Lương Khanh Vũ không ngại điều này, nhưng tôi vẫn khẳng khái nói: “Đề mình em đi thôi.”

Chối từ mãi anh ấy mới chịu quay trở về.

Anh ấy vừa đi, tôi liền thấy chiếc xe ở ven đường của Lý Hào Kiệt khởi động rồi khởi đó.

Lúc ăn cơm, tôi trả lại tiền cho Khương Thanh.

Sau khi nhận lấy, chị ấy vừa ăn vừa hỏi tôi: “Em định thế nào? Cứ để Tổng Duyên Minh hưởng lợi thế à?”

“Em còn phải nghĩ xem sao.”

Tôi không thể bỏ qua cho Tổng Duyên Minh thế được.

Nhưng tôi lại có kị Lý Hào Kiệt, sợ anh ta tức giận thì sẽ ra tay với cô nhi viện.

Từ sau hôm đó, có lẽ là tôi đã làm tổn thương lòng tự ái của Lý Hào Kiệt, suốt hai tháng tôi không gặp anh ta.

Tiết trời chuyển lạnh, vì những gì phải chịu trong tù, sức khỏe tôi không tốt lắm, rất sợ lạnh, dù có mặc nhiều thế nào thì tay chân vẫn lạnh buốt.

Chủ nhật là một ngày để nghỉ ngơi hiếm có.

Tôi không muốn ra ngoài, cuộn chân ở nhà xem ti vi.

“Gần đây, công ty con của tập đoàn Hào Thiên và studio Duyên Minh mở cuộc họp báo để trưng bày bản thiết kế của sản phẩm mới cho mùa xuân năm sau...”

Ban chữ tập đoàn Hào Thiên khiến ngón tay đang định chuyển kênh của tôi ngừng lại.

Ngay sau đó, Tổng Duyên Minh xuất hiện trên bản tin.

Chị ta mặc lễ phục màu trắng đứng trên sân khấu, bắt đầu nói về lý niệm và yếu tố trong thiết kế của mình.

Ngoài ra, chị ta còn nhấn mạnh rằng, bản thiết kế này là tác phẩm đầu tay do một mình chị ta hoàn thành.

Phóng viên ở bên dưới lại khen ngợi về tài năng của chị ta.

Khi ống kính quay gần vào bản thiết kế đó, tôi thấy thật kinh hoàng!

Đây là lần đầu tiên tôi thấy bản thiết kế này, nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Nhất định tôi đã từng thấy ở đâu đó!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Bắt được nhược điểm của tổng duyên minh

Tôi cầm ipad lên, tìm bản thiết kế đó của Tổng Duyên Minh.

Bản thiết kế này đã được tung lên mạng.

Không thể không nói, đây là một bản thiết kế rất cẩn thận, độ hoàn thiện cũng rất cao.

Nhưng tôi biết rất rõ tình hình lúc học đại học của Tổng Duyên Minh.

Đa phần các tiết học của khoa thiết kế đều chấm điểm theo bài tập, chị ta ít khi đi học, thỉnh thoảng đi thì cũng chỉ ngủ, đến khi nộp bài tập thì trả tiền để người khác làm cho.

Những môn khác cần thi chị ta cũng cúp học rất nhiều lần, cuối cùng Phan Ngọc phải đút tiền cho giảng viên mới miễn cưỡng qua được.

Thiết kế tốt nghiệp lại càng không phải là tác phẩm của chị ta.

Không phải tôi nghi ngờ năng lực của chị ta, nhưng một người như thế, trừ khi thay da đổi thịt, nếu không sao có thể hoàn thành một bản thiết kế như vậy được!

Hơn nữa rất nhiều chi tiết trong bản thiết kế này thuộc về những nhà thiết kế dày dặn kinh nghiệm.

Vốn dĩ đây là chuyện của Tổng Duyên Minh, tôi cũng chẳng buồn bận tâm, chờ tới khi người ngoài moi ra được là sao chép thì cũng là tổn thất của Hào Thiên, chẳng liên quan gì tới tôi. Nhưng khi tôi định tắt ipad đi, lại nhìn thấy một kí hiệu không mấy bắt mắt ở một góc trong bản thiết kế, khiến tôi nhớ lại một người!

“Cô Trần...” Tôi lẩm bẩm.

Lúc học đại học, trong học viện thiết kế có một giáo sư ưu tú tên là Trần Linh, là một nhà thiết kế rất giỏi, bà ấy có văn phòng làm việc riêng, hơn nữa từng đạt thưởng quốc tế.

Bà ấy tới học viện chúng tôi giảng dạy là vì bà ấy là bạn cũ của viện trưởng.

Nhưng năm tôi học đại học năm thứ tư, Trần Linh đã từ vong ngoài ý muốn vì mắc chứng trầm cảm.

Lúc ấy vì Tổng Duyên Minh, tôi cũng thấy hơi hứng thú với thiết kế thời trang, có một lần đang nói về chuyện làm thiết kế tốt nghiệp, bà ấy đã từng cho tôi xem một tác phẩm mới của bà.

Tác phẩm đó rất giống với bản thiết kế này của Tổng Duyên Minh.

Tôi nhớ lúc đó Trần Linh nói, bản thiết kế này vẫn chưa hoàn chỉnh, nên chưa công khai ra ngoài.

Nhưng khi đó bà ấy đã cho tôi chụp lại để tôi mang về nghiên cứu.

Rồi tôi chưa kịp báo lại với bà ấy, bà ấy đã qua đời.

Nếu tôi có loạt ảnh đó, cũng có nghĩa là tôi đã tóm được nhược điểm của Tổng Duyên Minh.

“Loạt ảnh đó...” Tôi ngăn người nhìn chiếc ipad, nghĩ rất lâu mới nhớ ra rằng loạt ảnh đó lưu trong chiếc máy tính tôi từng dùng ở trường.

Mà chiếc máy tính này đang ở nhà họ Tổng.

Mặc dù tôi không biết chắc họ đã vứt đồ của tôi đi chưa, nhưng nhất định tôi sẽ về nhà họ Tổng, lấy lại chiếc máy tính đó.

Bây giờ người nhà họ Tổng ai cũng ghét tôi.

Tôi do dự rất lâu rồi mới đứng lên khỏi ghế sofa, thay bộ quần áo khác, sau đó đội tóc giả giống tóc của Tổng Duyên Minh lên, trang điểm thêm một cái.

Đến nhà họ Tổng, tôi gõ cửa.

Lúc ấy tôi đã nghĩ rồi, nếu Tổng Duyên Minh ở đây, tôi sẽ nói là mình nhớ ba mẹ, muốn về thăm nhà.

Nhưng số tôi khá hên.

Ngoại trừ người giúp việc thì trong nhà không có ai cả.

Người giúp việc mở cửa cho tôi, hỏi: “Cô chủ, cô ra ngoài với bà chủ rồi mà, sao lại về một mình vậy?”

Tôi hơi căng thẳng, sợ bọn họ nhận ra nên cất cao giọng: “Về lấy đồ.”

Dứt lời tôi vội lên lầu.

Có vẻ như người giúp việc cũng không nghi ngờ gì.

Sau khi lên lầu, tôi không vào phòng ngủ của Tổng Duyên Minh, mà là vào phòng ngủ khi xưa của mình.

Phòng đó đã thành nhà kho rồi, nhưng may mà tủ đồ bên trong vẫn còn nguyên.

Nhưng lúc tôi đang ôm hi vọng thì lại phát hiện ra, mọi thứ trong đó đều đã bị lấy đi, đừng nói là máy tính trước kia của tôi, ngay cả quần áo, thậm chí là ảnh cũng không còn.

Thành ra tôi hơi thất thối, bỗng không biết phải làm sao.

Tiếng xe hơi tắt máy vọng tới từ dưới lầu.

Ngay sau đó, tôi nghe được giọng của Tổng Duyên Minh và Phan Ngọc.

Tôi rồi!

Tôi vội vàng bước ra, hoang mang đi xuống lầu, định bụng đi ra ngoài, nhưng vừa mở cửa đã thấy Tổng Duyên Minh và Phan Ngọc đứng ở bên ngoài.

Tôi giật đầu một cái, sau đó hỏi bà: “Bà nội, bà tin con à?”

Trong cái nhà này, chỉ có Tổng Tuyết là người thân của tôi.

“Con là cháu gái của bà, sao bà lại không tin con chứ.”

Bà vừa nói vừa cầm lấy tay tôi vỗ nhẹ.

Tất cả đều y như trước kia, như thể chuyện này chưa từng xảy ra.

Phan Ngọc thấy vậy thì nóng nảy: “Mẹ, mẹ quên là nó hãm hại Minh Minh bao nhiêu lần rồi à, mọi chuyện đều có chứng cứ xác thực!”

“Mẹ, bỏ qua đi.”

Tổng Duyên Minh kéo Phan Ngọc lại, đôi mắt hơi đỏ lên.

Kỹ thuật biểu diễn của chị ta đúng là càng ngày càng tăng.

“Được rồi, đã lâu rồi mẹ mới gặp Tiểu Khanh, muốn hàn huyên với nó một chút, mấy đứa về đi.”

Tổng Tuyết đuổi khách ngay tại chỗ.

Phan Ngọc và Tổng Cẩm Dương đều trợn tròn mắt, nhất là Phan Ngọc, đôi mắt của bà ta nhìn chăm chăm vào tôi, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống tôi.

Sau đó bọn họ lại lăm bằm vài câu, Tổng Tuyết bảo đi Thu ra tiễn bọn họ.

Sau khi họ đi hết rồi, Tổng Tuyết cầm tay tôi nói: “Tiểu Khanh, bọn họ che giấu mọi chuyện rất khéo, bà mới biết chuyện con ngồi tù thôi, thiệt thòi cho con rồi.”

Vừa dứt lời, đôi mắt bà liền đỏ lên.

Tôi tin Tổng Tuyết thật sự đau lòng tôi.

Tôi ôm lấy cánh tay của Tổng Tuyết, tựa đầu vào vai bà, lắc đầu một cái: “Đều đã qua rồi, bà nội, con sẽ cố gắng bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng mà...” Tôi dừng lại một chút: “Con bị oan.”

Chuyện này, nhất định tôi phải nói.

“Bà biết, bà biết, nếu bà biết chuyện này sớm hơn thì đã không để con phải ngồi tù rồi! Tất cả là do bà không hay để ý chuyện bên ngoài, cũng không biết nhiều tin tức.”

Tổng Tuyết vỗ nhẹ vào vai tôi.

Tôi có thể nghe ra sự tự trách trong giọng nói của bà.

Sau đó, chúng tôi nói rất nhiều chuyện, bà hỏi về công việc của tôi, tôi kể về những chuyện trong công ty của Lương Khanh Vũ cho bà nghe.

Chúng tôi tán gẫu đến tối.

Tổng Tuyết giữ tôi ở lại ăn cơm, trong khi ăn, bà hỏi tôi: “Có cần nói cho cháu trai của ông Lý biết là con không về không?”

“Chuyện này...” Bà nói vậy khiến tôi hơi xoắn xýt, cuối cùng tôi vẫn lựa chọn nói dối: “Không cần đâu, mấy hôm nay anh ấy đi công tác rồi.”

Tổng Tuyết nhìn tôi, không nói thêm gì nữa.

Nhưng sau khi ăn cơm xong, bà mới nói với tôi: “Thực ra bà đã biết chuyện giữa cháu trai ông Lý và Tiểu Minh rồi, mặc dù Tiểu Minh có chút khôn vặt, nhưng sẽ không thể làm mọi chuyện kín kẽ như vậy, có phải tất cả đều là cháu trai ông ta làm đúng không!”

“Bà nội, không phải...”

Tôi không muốn Tổng Tuyết phải bận tâm đến chuyện hôn nhân của tôi nữa, nhưng không ngờ sau khi biết tôi gặp chuyện, bà lại đi điều tra hết thảy ngọn ngành.

Sau khi nói xong cả hai chuyện này, Tổng Tuyết lắc đầu: “Lão già Lý đó cũng hồ đồ rồi mới không tin con, nhưng con là cháu gái của bà, bà hiểu con, tin con!”

Bà lấy một túi giấy tờ và một chiếc chìa khóa từ trong ngăn kéo ra, đưa chiếc chìa khóa cho tôi trước: “Sau chuyện lần trước, bà không lấy tiền từ cổ phần và tiền chia lợi nhuận của con nữa, bà tưởng rằng con đi du học rồi, không biết khi nào mới trở lại. Vì để không mất giá, năm nay bà đã lấy tiền đi mua nhà, con tới đó ở đi, đừng ở với cháu trai ông Lý nữa.”

“Bà nội, không cần đâu, con...”

“Cầm lấy đi, con là cháu gái của bà, nhà họ Tổng chúng ta không bằng nhà họ Lý, nhưng chưa tới mức phải nhìn mặt họ để sống!”

Biết tôi muốn từ chối, Tổng Tuyết nhét chiếc chìa khóa vào trong tay tôi, sau đó lại lấy một cái thẻ ra, nói rằng trong đó là tiền chia lợi nhuận còn dư lại.

Tôi cứ mãi khước từ, Tổng Tuyết vẫn khẳng khái đưa thẻ cho tôi.

Hôm ấy, tôi ở đó tới mười giờ.

Lúc tôi gần đi, Tổng Tuyết bảo người giúp việc lấy một cái hòm trong kho ra cho tôi.

Tôi mở ra nhìn, trong đó là chiếc máy tính hồi đại học của tôi, cùng với ít sách vở.

Bà nói lúc trước Cẩm Dương định vứt đồ đi, bà bảo người giúp việc trong nhà họ Tổng chú ý một chút, cảm thấy có thể những thứ này sẽ có tác dụng nên giữ lại cho tôi.

Tôi vô cùng cảm kích Tổng Tuyết, đồng thời cũng nhờ vậy mới biết được, trong nhà của Tổng Cẩm Dương có tai mắt của bà.

Tôi mang cái hòm đó đi.

Về đến nhà, tôi mở thử máy tính, nhưng hình như nó đã hỏng rồi, tôi chỉ có thể đặt nó xuống trong sự bất đắc dĩ.

Vào chủ nhật, tôi nhận được điện thoại của Tổng Tuyết, bà thúc giục tôi dọn nhà.

Tôi không có nhiều đồ, chỉ dọn vài bộ quần áo thường mặc, cùng với chiếc máy tính trước kia rồi mở sổ địa bạ, liếc nhìn địa chỉ trên đó, cảm tôi như muốn rớt xuống.

[Số 01 Vĩnh An]

Nếu hỏi khu vực tốt nhất, đắt nhất ở Vĩnh An là khu nào thì đó chắc chắn sẽ là Số 01 Vĩnh An.

Khu nhà này có ba mặt là nước, nghiệp vụ đứng hàng đầu.

Lúc tôi gọi taxi tới cổng khu nhà, bảo vệ quan sát tôi rồi đuổi ngay không khách khí: “Đi đi, khu chúng tôi cấm bán hàng.”

“Tôi là người đã mua nhà ở đây.” Tôi vội giải thích.

“Người mua nhà?” Khu vực cao cấp như thế này, ngay cả bảo vệ cũng henh mũi lên trời.

Anh ta nhìn tôi, có vẻ như đã khẳng định tôi là dân tiêu thụ hàng hóa rồi, bộ mặt đắc ý chò tôi bị vạch trần.

Đang lúc tôi định bỏ đồ đạc xuống để lấy sổ nhà đất cho anh ta xem, một giọng nói chững chạc, nhã nhặn vang lên từ sau lưng: “Tôi có thể làm chứng cô ấy chính là người mua nhà.”

Tôi quay đầu lại, người đứng sau tôi trông hơi quen mắt...

Tôi nhanh chóng nhớ ra, dù không muốn cho lắm, nhưng tôi vẫn gọi một tiếng: “Chú... Lý.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cam tâm tình nguyện gọi anh là chồng

Người đằng sau không phải ai khác, chính là người mà hôm đó tôi nhìn thấy ở nhà Lý Nam Đào, chủ của Lý Hào Kiệt.

Bảo vệ nhìn thấy anh ta thì đứng thẳng, nói rất cung kính: “Anh Lý, thì ra anh quen cô ấy à, rất xin lỗi.”

Sau đó bảo vệ lại xin lỗi tôi.

Chủ của Lý Hào Kiệt đi tới trước mặt tôi, vươn tay ra: “Tôi cảm một cái giúp cô nhé?”

“Không cần.”

Sao tôi dám để anh ta giúp tôi.

Nhưng chủ của Lý Hào Kiệt vẫn chủ động cầm lấy một cái túi trên tay tôi, sau đó hỏi số nhà, rồi anh ta dẫn thẳng tôi tới tòa nhà đó.

“Cám ơn chủ, tôi rồi, chủ về đi.”

Tôi khách khí, định lấy lại túi đồ.

Nào ngờ chủ của Lý Hào Kiệt lại nói: “Tôi cũng ở tòa nhà này.”

Cả [Số 01 Vĩnh An] chỉ có sáu, bảy tòa, ở cùng trong một tòa cũng chẳng phải chuyện lạ gì.

Chúng tôi cùng vào thang máy, tòa nhà này tổng cộng có ba mươi sáu tầng, tôi thấy anh ta ấn số 32.

Khi thang máy tôi tầng 32, tôi đứng ở cửa nhà, nhận lấy đồ đạc của mình, nói cảm ơn với anh ta: “Cám ơn chủ đã đưa tôi tới đây, sau này ở cùng một khu, mong chú quan tâm nhiều hơn.”

Mặc dù anh ta chỉ lớn hơn tôi chừng mười tuổi, nhưng tóm lại vẫn là chủ của Lý Hào Kiệt, với mối quan hệ giữa tôi và Lý Hào Kiệt, tính kiểu gì thì anh ta cũng là bề trên của tôi.

Nhưng thấy tôi cứ gọi “chủ” mãi, anh ta nộ nộ cười: “Tên tôi là Lý Trọng Mạnh, cô cứ gọi tôi là anh Lý, hoặc anh Triệu Minh đi.”

“Không được, chủ với Lý Hào Kiệt là chủ cháu mà.” Tôi lắc đầu.

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, anh ta lắc đầu đầy bất đắc dĩ: “Mối quan hệ giữa cô và thằng nhóc Hào Kiệt kia, người khác không biết, nhưng tôi lại biết rất rõ, vậy nên cứ gọi thế đi, sau này đỡ phải đổi.”

Anh ta nói trắng ra như thế, không những tôi không xấu hổ, ngược lại còn thấy nhẹ nhõm hơn.

“Vâng, anh Lý.” Tôi chọn một cách xưng hô.

Lý Trọng Mạnh gật đầu.

Những tưởng anh ta sẽ vào thang máy, nhưng không ngờ anh ta lại xoay người, sau đó ấn vào khóa điện tử của căn nhà bên cạnh tôi...

“Tự”.

Màu đỏ trên cửa biến thành màu xanh.

Tôi tròn tròn mắt lên.

Thấy tôi như vậy, Lý Trọng Mạnh cười nhẹ: “Sau này chúng ta chính là hàng xóm, có chuyện gì thì cứ gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Nói xong, anh ta đóng cửa rồi vào trong.

Trên tầng này có tất cả ba hộ gia đình, nhìn cánh cửa thôi đã có thể biết rằng nhà tôi và nhà đối diện là kiểu nhà nhỏ.

Còn căn của Lý Trọng Mạnh là loại lớn.

Sau khi anh ta vào rồi, tôi cũng không ở lâu ngoài cửa.

Vừa bước vào, tôi liền bị khung cửa sổ lớn hấp dẫn, ngoài cửa sổ là cảnh sông, có thể thấy hết mọi phong cảnh của Vĩnh An phía xa xa.

Giá cụ trong nhà đều đã được mua.

Tôi thu dọn xong đồ đạc liền cầm máy tính ra ngoài, định đem nó đi sửa.

Chẳng mấy khi có ngày nghỉ, đương nhiên phải làm hết những chuyện cần làm rồi.

Vừa ra khỏi cửa, điện thoại của tôi liền vang lên, là số của Lý Hào Kiệt.

Bởi vì có người giúp việc trong nhà nên tôi vừa rời khỏi đó là có người đi mật báo ngay.

“Cô đi đâu rồi?”

Tôi vừa bắt máy, giọng nói lạnh buốt của Lý Hào Kiệt đã vọng tới.

“Bà nội đã biết chuyện chúng ta không hòa thuận, bà nói mặc dù nhà họ Tống không bằng nhà họ Lý, nhưng tôi cũng không cần nhìn sắc mặt của anh để sống.” Tôi không muốn tìm lí do, thuật lại luôn lời nói của Tống Tuyết cho anh ta.

“Nếu không thì sao? Tống Duyên Khanh, tốt nhất cô hãy ngoan ngoãn về đây, đừng để tôi phải đi tìm cô.”

Giọng nói của Lý Hào Kiệt đã có chút không vui.

“Tổng giám đốc Lý, anh thì không về, dù sao tôi cũng chỉ có một mình, ở đâu chẳng giống nhau?”

Dứt lời, tôi tức giận kết thúc cuộc gọi luôn.

Sau đó tắt máy đi.

Sau khi làm như vậy, trái tim tôi bỗng nhảy lên bình bịch.

Nhưng tôi cũng biết rõ không thể cứ để cho Lý Hào Kiệt quyết định mãi thế được, nhất định tôi phải làm chuyện này.

Tôi mang máy tính tới cửa hàng, người đó xem xong thì nói có thể sửa, nhưng ít nhất ba ngày sau mới lấy được.

Tôi ra khỏi cửa hàng, mua chút thức ăn ở dưới cửa rồi mới lên lầu.

Lên tới nơi, tôi lấy chìa khóa ra định mở cửa, lại thấy một bóng người cao lớn đang dựa ở một góc hút thuốc lá.

“Sao bây giờ cô mới về?”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, anh ta không vui vẻ chút nào, giọng nói cũng không tốt.

Tôi sợ hết hồn: “Anh, sao anh biết tôi ở đây?”

“Mở cửa.”

Lý Hào Kiệt không trả lời vấn đề của tôi mà lại ra lệnh.

“Đây là nhà tôi!” Đây là căn nhà mà Tổng Tuyết mua cho tôi, là nơi an thân khó khăn lắm mới có được.

Tôi không muốn lọt vào sự khống chế của anh ta nữa.

Nhưng người đàn ông này lại giắt lấy chìa khóa trong tay tôi, mở cửa rồi bước vào.

Sau khi cửa đóng lại, Lý Hào Kiệt bỗng đẩy tôi vào tường, dùng cánh tay vững chắc của mình giam cầm tôi, nhìn tôi và nói “Tôi không liên lạc với cô thì vĩnh viễn cô cũng sẽ không liên lạc với tôi sao?”

Khuôn mặt của anh ta chỉ cách tôi tầm hai cm, ngũ quan sắc sảo, sống mũi cao thẳng.

Tôi nhìn vào ánh mắt anh ta, dường như có thứ gì đó đang bắt đầu khởi động dưới sự bình tĩnh.

Nhìn anh ta, nhịp tim tôi đập lỗ một nhịp.

Ngay lúc tôi còn chưa phản ứng gì, Lý Hào Kiệt bỗng ôm lấy tôi, lần môi mỏng chôn vào cổ tôi, lăm bắm một câu gì đó.

Mặc dù không nghe rõ, nhưng tôi cảm thấy hình như là: “Anh rất nhớ em.”

Cả người tôi căng cứng ra, hô lên: “Tổng giám đốc Lý...”

“Câm miệng!”

Còn chưa nói ra câu tiếp theo, Lý Hào Kiệt đã há miệng cắn nhẹ vào vị trí xương quai xanh của tôi.

Không đau, ngược lại thì hơi tê tê ngứa ngứa.

Anh ta ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài quắp lấy cằm tôi: “Tổng Duyên Khanh, cô là vợ của tôi, vậy nên cô chỉ có thể gọi tôi là ông xã thôi, hiểu chưa?”

Trong khi nói câu này, đôi con ngươi đen của anh ta nhìn tôi rất nghiêm túc.

Thậm chí... Còn có chút si tình?

Nhưng chỉ trong chớp mắt tôi liền tỉnh táo lại.

Sao Lý Hào Kiệt có thể nhìn tôi bằng đôi mắt si tình chứ? Chỉ e anh ta hận tôi còn chẳng kịp ấy chứ.

“Gọi cho tôi nghe đi.” Lý Hào Kiệt giam tôi lại ở khu huyên quan.

Tôi nhìn anh ta, bờ môi khẽ nhếch, cười lạnh nói: “Lý Hào Kiệt, anh biết không? Tôi đã từng mơ được gọi anh bằng hai chữ này, nhưng anh lại từng bước, từng bước một đẩy tôi đi, bây giờ anh muốn nghe à? Được thôi, tôi có thể gọi, nhưng vĩnh viễn sẽ không phải là cam tâm tình nguyện nữa, ông... Ừm.”

Tôi mới nói được một nửa, sắc mặt của Lý Hào Kiệt đã thay đổi.

Anh ta dùng môi để chặn môi.

Tôi cảm nhận được mùi thuốc lá nồng nặc xông vào khoang miệng, chiếm lấy mọi góc ngách một cách bá đạo.

Tôi muốn đẩy anh ta ra, nhưng thân thể như bị rút hết mọi sức lực, không thể không chế được mà bị anh ta dẫn dắt.

Không thể không nói, trên phương diện này, Lý Hào Kiệt đúng là cao thủ.

Chỉ một cái hôn đã khiến tôi phải đắm chìm.

Đang lúc tôi cảm thấy khó có thể dứt bỏ, anh ta bỗng buông ra, nhìn tôi rồi nói: “Anh không muốn bắt buộc em, đến khi nào em cam tâm tình nguyện thì hãy gọi, nhưng bây giờ em phải gọi anh là Hào Kiệt, mà không phải tổng giám đốc Lý.”

Tôi nhìn anh ta đẩy lưng túm, nhưng người đàn ông này lại đặt móng ngồi lên ghế sofa như chỗ không người: “Anh đói rồi.”

Giọng nói không còn là kiêu ra lệnh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Tổng duyên khanh, hình như anh thích em mất rồi!

Tôi nhìn anh ta, quả thực không biết Lý Hào Kiệt rốt cuộc muốn làm gì đây chứ!

Thế mà tôi lại hồn nhiên tưởng là anh ta ăn cơm xong thì sẽ đi.

Cho nên tôi đã ngoan ngoãn nấu cơm sau đó gọi anh ta ra ăn.

Bàn ăn trong phòng này là bàn kiểu hình tròn, sau khi ngồi xuống, Lý Hào Kiệt đập đập tay vào chiếc ghế bên cạnh anh ta và nói, “Ngồi đây.”

“...”

Tôi do dự một lúc rồi ngồi xuống.

Ngay lúc này tôi thậm chí cứ để cho anh ta vừa lòng trước rồi sau đó đợi anh ta đi.

Tôi ngồi bên cạnh nhìn Lý Hào Kiệt ngồi đó ăn cơm.

Một bát.

Hai bát.

Lúc anh ta nhở xới cho anh ta bát cơm thứ ba, tôi thành thật hỏi anh ta một câu, “Bây giờ anh ăn tới đâu ăn nhiều như vậy à?”

Lý Hào Kiệt không nói gì.

Tôi cũng chẳng hỏi lại nữa, chỉ có thể xới cho anh ta thêm bát cơm nữa.

Sau bữa tối anh ta ngó ý muốn mượn ipad của tôi để làm việc, tôi chẳng dám từ chối. Sau khi cho anh ta mượn ipad, tôi trở về phòng lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Khương Thanh.

Tôi đem hết chuyện bất thường của Lý Hào Kiệt kể cho chị ấy.

Khương Thanh chỉ trả lời về vụn một câu [Rung động rồi]

Tôi nhún lại: [Không thể nào.]

Sau đó Khương Thanh cứ liên tục nói với tôi [Đám đàn ông đều hèn hạ hết, khi có thì không biết đường trân trọng, đợi đến khi em không thích anh ta nữa rồi thì anh ta lại cuống cuồng lên.]

Chị ấy nói xoay quanh vấn đề này hơn một tiếng.

Nhìn lại đồng hồ đã hơn 11 giờ, tôi đi ra phòng khách định hỏi xem khi nào Lý Hào Kiệt đi thì thấy anh ta ngồi trên ghế sofa, tay cầm ipad trong tay nhưng tư thế lại có chút kỳ lạ.

Tôi tiến lại hỏi anh ta “Muộn vậy rồi mà anh không về sao?”

“Không về.”

Lý Hào Kiệt nói chắc như đinh đóng cột.

Cảm thấy sắc mặt anh ta có chút kỳ lạ, nhân lúc có ánh đèn tôi thấy trên vầng trán bóng loáng của anh ta phủ đều một lớp mồ hôi.

Nhìn kỹ lại thì thấy sắc mặt anh ta có chút trắng bệch, rõ là không bình thường!

“Anh, anh làm sao vậy?” Tôi tiến lên phía trước, ngồi xổm xuống hỏi anh ta.

“Không sao.” Cố tỏ ra bình tĩnh, Lý Hào Kiệt lắc đầu.

Thế nhưng sắc mặt của anh ta khiến tôi cảm thấy rõ ràng là không bình thường.

“Anh khó chịu ở đâu à? Không ổn thì đi viện đi.”

Nói rồi tôi đứng lên định gọi 120 thì bị anh ta kéo lại, “Nhà em có thuốc dạ dày không?”

“Thuốc dạ dày?”

Lúc này tôi mới ngộ ra, chắc chắn là buổi tối anh ta ăn nhiều quá nên mới đau dạ dày!

Nhưng đây là ngày đầu tiên tôi dọn đến đây ở, hoàn toàn chưa kịp mua phòng sẵn những loại thuốc này.

“Tôi đi mua cho anh.” Nói rồi tôi đi thay giày.

May là lúc trước Lý Hào Kiệt cứ ở trong nhà nên tôi vẫn chưa thay quần áo nên cũng tiện hơn.

Trước khi đi tôi rót cho anh ta một ly nước ấm rồi đỡ ngọt anh nằm lên giường thì mới yên tâm ra khỏi nhà.

Đợi tôi về và đi mua đồng thuốc dạ dày, thuốc giảm đau và men tiêu hóa về thì chiếc áo sơ mi trên người anh ta đã ướt đầm mồ hôi rồi.

Thấy vậy mà không hiểu sao tôi có chút đau lòng, sau khi dứt thuốc cho anh ta uống xong, tôi ngồi xuống bên cạnh, không kìm chế nổi mà trách móc anh ta, “Anh đau dạ dày, không ăn được nhiều thì đừng ăn nhiều nữa.”

Lý Hào Kiệt nhắm nghiền mắt không nói gì.

Nhìn về mặt đau khổ của anh ta mà nhớ tới hồi còn nhỏ khi bị đau bụng, vú nuôi trong Cô nhi viện thường xoa bụng cho tôi một lát là khỏi, nên bèn nói “Hay là để tôi xoa bụng cho anh nhé.”

Vừa dứt lời tôi liền cảm thấy hối hận.

Lý Hào Kiệt là người như thế nào chứ? Giám đốc của tập đoàn Hào Thiên sao có thể đồng ý chuyện như vậy được chứ?

Vậy mà trong lúc chờ đợi anh ta từ chối tôi thì anh ta đã tự rút vạt áo sơ mi ra khỏi dây lưng, lộ ra những cơ bụng săn chắc.

Tôi ngáy người một lát mới hiểu ra anh ta đồng ý để tôi làm vậy.

Haizzz, lời nói đã nói ra thì khó có thể rút lại được.

Đành vậy, tôi chà nóng bàn tay rồi từng chút từng chút chạm rãi xoa bụng cho anh ta.

Một lát sau vẫn không quên hỏi anh ta “Đỡ hơn chút nào chưa?”

Lý Hào Kiệt khẽ gật đầu.

Anh ta không nói gì, nhắm nghiền mắt, có điều nét mặt không còn lạnh nhạt giống như bình thường mọi khi nữa.

Anh ta nằm trên giường giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn biết vâng lời.

Giống như mười mấy năm về trước, lần đầu tiên tôi gặp Lý Hào Kiệt, khi ấy anh ta cũng yếu ớt nằm trên giường bệnh như này...

Trong lúc tôi vẫn đang chìm sâu trong những kỷ niệm, anh ta chạm rãi mờ mắt, nhìn tôi rồi nói: “Mở nước tắm cho anh.”

Giọng anh ta lại như bình thường rồi ra lệnh.

Thấy sắc mặt anh ta lại như bình thường, tôi lại không hề tức giận, bình tĩnh đứng dậy đi mở nước tắm cho anh ta.

Nước trong bồn tắm cũng được kha khá, đang định ngoảnh lại đi gọi anh ta thì thấy anh ta đã đứng ở đằng sau tôi rồi, chiếc áo sơ mi trên người đã được cởi ra, anh ta chỉ mặc mỗi chiếc quần Âu.

Lại còn đang cởi dây lưng...

“Anh!” Tôi nhanh chóng dò ửng mặt.

Rồi một mạch chạy ra khỏi nhà tắm, đóng cửa lại rồi nói, “Anh tắm đi, tôi đi ngủ đây.”

Lúc này đây tôi mới hiểu ra, anh ta đang bị bệnh nên tôi không thể đuổi anh ta về được, đêm nay chắc chắn anh ta phải ngủ lại ở đây rồi.

Tôi ngấm nhìn phòng ngủ của chính mình.

Một căn nhà mới mà đêm đầu tiên ở đây đã không được ngủ ở phòng của chính mình...

Tôi thờ dãi một tiếng rồi mang trong mình chút ảm ức đi ra phòng ngủ dành cho khách.

Báo cáo tình hình cho Khương Thanh một chút rồi tôi ngủ thiếp đi ngay sau đó.

Không rõ là được bao lâu thì tôi có cảm giác chân của mình bị vén ra, sau đó cả người bị bẻ bồng lên.

Tôi giật mình muốn hét lên nhưng ngay sau đó liền nghĩ ra là Lý Hào Kiệt đã tắm xong.

Anh ta định bế tôi đi đâu chứ?

Tôi hé mắt liếc trộm anh ta, anh ta ở trần nửa trên, ánh trắng lờ lờ thăm thẳm chiếu lên cơ thể cường tráng của anh ta, rắn chắc mà lại có sức quyến rũ...

Không hiểu sao tôi lại cảm thấy hồi hộp trong lòng, rồi vội vã nhắm mắt lại.

Ngay sau đó tôi cảm giác được anh ta bế tôi đặt lên giường rồi ôm lấy tôi từ phía sau, mái tóc mềm mại ẩm ướt của anh ta cọ cọ lên gò má tôi tạo ra cảm giác ngứa ngáy.

Trong lúc đang nom nớp lo sợ cứ nghĩ anh ta định giờ trò gì thì tôi cảm nhận được đôi môi mềm mọng của anh đang khẽ sát bên tai tôi, khẽ khàng nói “Tổng Duyên Khanh, hình như anh thích em rất rồi.”

Vén vén vài tờ nhưng khiến tôi ngáy người.

Là sao? Anh ta thích tôi?

Sao có thể chứ...

Có lẽ đúng như Khương Thanh nói, đàn ông thường khi mất đi rồi họ mới biết trân trọng.

Nhưng sự trân trọng này không phải là thích, mà là một thứ cảm giác thất bại đầu tiên sau khi mất đi thứ thuộc về mình.

Miền man suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng tôi cũng ngủ thiếp đi trong hơi thở phấp phồng của anh ta...

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, tôi và Lý Hào Kiệt vẫn giữ nguyên tư thế nằm như đêm qua.

Lách người ra khỏi khuỷu tay anh ta, tôi đẩy thay quần áo rồi làm hai phần đồ ăn sáng sau đó chuẩn bị đi làm.

Vừa mở cửa thì thấy Lý Trọng Mạnh nhà bên cũng mở cửa.

Đột nhiên nhớ ra là giấy của Lý Hào Kiệt vẫn còn để ở cửa, tôi vội vàng bước ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.

“Chào buổi sáng.” Thấy tôi, Lý Trọng Mạnh mỉm cười.

“Chú... chào buổi sáng, anh Lý.”

Nói ra được một chữ tôi mới nhớ tới lời anh ta dặn dò tối qua nên đành sửa lại.

Xuống đến dưới nhà, Lý Trọng Mạnh chủ động ngó ý muốn đưa tôi đi làm thế nhưng bị tôi từ chối.

Đến công ty, tôi tình cờ gặp Lương Khanh Vũ ở phòng uống nước, đang định chào hỏi thì Lương Khanh Vũ có điện thoại gọi đến nên tôi đành thôi, đứng ở bên cạnh chăm chú đợi nước nóng.

Nghe điện thoại được vài giây thì mặt Lương Khanh Vũ biến sắc, “Gi cơ? Cậu cứ đợi đấy, tôi đến ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Trả lại tính mạng cho chồng tôi!

Đặt ly cà phê xuống rồi anh ấy vội vã bước đi, tôi cũng đi theo sau, “Xây ra chuyện gì vậy?”

Lương Khanh Vũ liếc nhìn tôi, dường như có chút do dự rồi nhanh chóng đáp: “Không có gì, em làm việc của em đi.”

Trong tôi chợt có dự cảm chẳng lành.

Kể ra công việc hôm nay cũng không đặc biệt quan trọng thế là tôi quyết định đi theo anh ấy xuống dưới.

Tâm tư của Lương Khanh Vũ dần hết lên điện thoại nên hoàn toàn không để ý tôi đi theo ở phía sau, đợi đến lúc anh ấy mở cửa xe tôi mới lao lên giành ngồi ghế trước cạnh tay lái.

Anh ấy nhìn tôi, sắc mặt sa sầm lại, “Em đi về làm việc đi.”

“Nói cho em biết, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tôi hỏi anh ấy.

Lúc đầu Lương Khanh Vũ không muốn nói, nhưng rồi sự việc khẩn cấp quá nên anh ấy buộc phải khởi động xe.

Trên đường đi anh ấy mới kể cho tôi nghe, trong dự án của văn phòng trước đó, người ta phát hiện công nhân thay keo dính cao su bị chết ở tại công trường đang thi công.

Hơn nữa chết từ đêm qua, hôm nay mới phát hiện ra thi thể!

Nghe vậy tôi liền cảm thấy có gì đó uẩn khúc, đây chắc chắn không phải là sự cố ngoài ý muốn.

Khi tôi và Lương Khanh Vũ đến hiện trường thì bên cảnh sát cũng đã có mặt ở đó, thi thể của công nhân ấy vẫn để ở bên đó.

Lúc bấy giờ tôi mới biết người đó là Trần Hiếu.

Nhìn anh ta nằm trên mặt đất, nhớ hồi ấy ở Sở cảnh sát, anh ta từng khóc lóc than thở cuộc sống của anh khó khăn đến nhường nào. Gia đình còn có ba đứa con nhỏ, vậy mà kẻ làm bố như anh lại chết như vậy, gia đình anh ta biết phải làm sao đây?

Sau khi cảnh sát thu thập chứng cứ ở hiện trường xong xuôi rồi đem thi thể đưa đến bên bộ phận pháp y.

Trải qua một loạt kiểm tra, chứng thực chính cho rằng Trần Hiếu bị đột tử.

Vì người nhà anh ta không có ai có mặt ở đó nên ngay hôm ấy tôi và Lương Khanh Vũ giúp họ đưa thi thể vào nhà tang lễ, rồi mua quan tài, áo liệm và mời thầy nhập liệm trang điểm cho thi thể anh ta.

Bận rộn cả một ngày, lúc tôi về đến nhà cũng đã 11 giờ đêm.

Mở cửa, tôi phát hiện đèn trong phòng vẫn sáng, Lý Hào Kiệt ngồi trên ghế sofa, trước mặt anh là laptop đặt trên chiếc bàn gấp.

Những ngón tay đang thần tốc gõ trên bàn phím.

“Anh, sao anh lại vào đây được?”

Tôi đã nói như vậy, quả thực hôm nay những thứ mà tôi nhìn thấy từ nhà xác cho đến nhà tang lễ đều là những thứ có liên quan đến người chết.

Về đến nhà nhìn thấy anh ta, trái lại lại cảm thấy cực kỳ ám áp.

Trong lòng cũng kiên định hơn một chút.

“Sáng nay khi đi anh đã lấy chìa khóa dự phòng.” Lý Hào Kiệt nói nhưng mắt vẫn không rời khỏi màn hình.

Chìa khóa dự phòng?

Tôi còn không biết chìa khóa dự phòng ở đâu!

“Sao anh lại lục lọi nhà tôi?”

Tôi nhìn xung quanh, trái lại trong nhà lại không có gì bị thay đổi cả.

Lúc này Lý Hào Kiệt cúi đầu cùng dừng tay lại, tiến lại gần sát tôi, hếch mũi lên ngửi ngửi, khẽ nhủ mảy mò rồi hỏi: “Em đi đâu vậy? Sao trên người lại có cái mùi này?”

Anh ta hỏi trong lúc tôi thay giày, đứng trước cửa sổ sát sàn, nhìn ra những ánh đèn phát ra từ vô số những ngôi nhà kia rồi kể cho anh ta nghe chuyện xảy ra hôm nay.

Cuối cùng, tôi cau mày lăm lăm một mình, “Anh nói xem, vợ anh ta và ba đứa con nhỏ biết bố chúng chết rồi, phải đau lòng biết nhường nào, mất đi người trụ cột trong gia đình, gia đình họ biết phải làm sao?”

Mặc dù chuyện này không xảy ra với tôi, thế nhưng cái cảnh tượng anh ta khóc lóc ở Sở cảnh sát ấy đến giờ vẫn in hằn trong đầu tôi.

Cứ triển miên nói, chợt tôi cảm thấy ấm áp từ phía sau.

Lý Hào Kiệt ôm tôi từ phía sau, cánh tay anh ta nắm lấy phần hông tôi, đôi môi anh mềm mòng nhẹ nhàng hôn lên mái tóc tôi, dịu dàng nói, “Chúng ta không phải là thần thánh, không thể giúp đỡ tất cả mọi người được, nhưng nếu gặp phải rồi thì chúng ta có thể giúp, anh sẽ thay em giúp đỡ gia đình nhà họ.”

Nhìn chiếc bóng ngược đổ vệt trên cửa sổ sắt sần, nhất thời tôi có chút ngẩn ngơ.

Cũng không biết là do tôi nhìn thấy sinh tử quá đau lòng hay Lý Hào Kiệt hôm nay làm cho tôi không thấy chán ghét chút nào.

Tôi lắc đầu, “Không cần đâu, bây giờ tôi cũng có tiền rồi, tự tôi có thể giúp họ được.”

Đêm đấy Lý Hào Kiệt muốn ngủ ở phòng ngủ chính cùng tôi, tôi cũng không từ chối. Chúng tôi chỉ ôm nhau ngủ, không hề xảy ra chuyện gì khác.

Ba ngày sau kể từ hôm ấy, tôi vừa đến cửa công ty thì thấy một đám người vây quanh trước tòa sáng tác, trong đám ấy còn nghe thấy cả tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Tôi chen vào trong đám người ấy thì trông thấy một người phụ nữ dắt theo ba đứa trẻ con, đứa con gái lớn thì quỳ trên mặt đất, hai đứa trẻ đó hôn kia thì bị đặt nằm trên mặt đất đang gào khóc oa oa.

Mấy người đứng sau dang rộng tờ giấy biểu ngữ màu trắng, trên giấy in dòng chữ màu đen [Thiết kế Vũ Phong, trả lại mạng sống cho chồng tôi!]

Vừa nhìn thì tôi cũng biết mấy người này là ai rồi!

“Xin mời người làm chứng cho tôi! Con quý húm máu Thiết kế Vũ Phong, vì đẩy nhanh tiến độ mà chồng tôi làm việc không quản ngày đêm, cuối cùng thì cả người suy yếu vì mệt, đột tử trong công trường, thì thế cũng đỡ rồi mới được phát hiện ra!”

“Anh ấy là người trụ cột của gia đình tôi, một mình tôi ở nhà trông ba đứa con nhỏ, không thể đi làm, chồng tôi chết rồi, tôi phải làm sao đây?”

Vợ anh công nhân Trần Hiếu đó khóc lóc làm ầm lên.

Mọi người xung quanh cũng cảm thấy đồng cảm với họ.

Cũng có người rút ví cho họ tiền.

Tôi biết công ty chúng tôi hoàn toàn không tồn tại việc muốn đẩy nhanh tiến độ mà bóc lột công nhân, thế nhưng lại không thể nói ở đây.

Tôi lên lút thoát ra khỏi đám người đó, trở về công ty.

Vừa bước vào phòng làm việc thì phát hiện bầu không khí trong phòng hôm nay vô cùng áp lực, mọi người không ai nói năng gì, rất nhiều người đang ngáy người nhìn vào màn hình.

Vào phòng làm việc của Lương Khanh Vũ thì nhận ra anh ấy không hề có ở đấy.

Về sau tôi mới biết anh ấy đã liên hệ với cảnh sát tìm cách giải quyết chuyện này rồi.

Qua khoảng hơn một giờ đồng hồ thì vợ của Trần Hiếu và ba đứa trẻ con đều bị Lương Khanh Vũ và cảnh sát đưa lên công ty.

Vừa mới lên đến công ty chị ta lại bắt đầu khóc trời khóc đất kẻ khổ.

Đứa bé gái thì vội vàng bụng trà rớt nước, còn mua cả sữa bột và bình ti, pha sữa cho cặp em sinh đôi rồi bắt đầu đút cho chúng uống sữa.

Cảnh sát cũng đi lên theo.

Mấy người bắt đầu thảo luận về đền bù bắt nắn này.

Chị vợ của Trần Hiếu đưa ra điều kiện rất cao, mở miệng ra đã đòi 9 tỷ.

Ban đầu chúng tôi không chấp nhận nỗi giá đấy, thế nhưng chị vợ của Trần Hiếu lại đột nhiên sửa lại, chị ta đòi 15 tỷ.

Cảnh sát cũng cảm thấy vợ Trần Hiếu đòi hỏi hơi nhiều.

Tôi ở bên cạnh đề ý, khi vợ Trần Hiếu nói, về mặt chị ta có vẻ chột dạ.

Tôi lờ mờ cho rằng đây không phải là giá mà chị ta muốn, mà là người khác yêu cầu chị ta đòi nhiều như vậy.

Cảnh sát ở bên cạnh giải thích, cho dù là kiện lên tòa án, sự việc như thế này thì mức bồi thường cũng không vượt quá 1,5 tỷ; thông thường cũng chỉ từ 600 triệu cho đến 900 triệu mà chị vẫn còn phải trả phí cho luật sư nữa.

Chị vợ Trần Hiếu mơ màng nhìn cảnh sát, dường như lập tức mất chủ ý.

Sau đó chị ta nói muốn suy nghĩ thêm.

Lương Khanh Vũ đánh tự bỏ tiền túi ra, thuê một căn nhà ở gần công ty cho vợ Trần Hiếu và ba đứa trẻ ở.

Ngay lập tức vợ Trần Hiếu chan chứa lòng cảm kích.

Khi ấy chúng tôi cứ nghĩ chuyện này có thể ổn thỏa được rồi, không ngờ ngày hôm sau vợ Trần Hiếu lại đến, rồi ngồi lì trên ghế sofa.

Tìm thấy chính xác tôi trong đám người rồi nói, “15 tỷ, một nghìn cũng không được thiếu! Năm ấy chồng tôi có hại một người phụ nữ tên Tống Duyên Khanh của công ty các người, nói không chừng chính cô ta đã mưu tính giết chồng tôi!”

Giọng điệu cương quyết, rõ ràng là có chuẩn bị trước khi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ép cả nhà chúng tôi phải chết

Rõ ràng chỉ qua một đêm mà sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Điều đó dường như chứng thực cho suy đoán ngày hôm qua của tôi.

Có người đang chỉ đạo vợ Trần Hiếu phải nói và làm như thế nào.

Tôi nhìn về phía vợ Trần Hiếu, hỏi chị ta, “Công ty chúng tôi nhiều người như vậy, đa phần lại là nữ, sao chị lại có thể nhận ra tôi là Tống Duyên Khanh chuẩn xác như vậy?”

Tôi vừa hỏi, vợ Trần Hiếu ngay lập tức từ trên lưng cuống, chị ta nhìn xuống đất, một hồi lâu sau mới nói, “Nhìn mặt cô là đã biết cô là người xấu, không phải cô thì còn ai vào đây nữa!”

Tôi nhìn anh cảnh sát đến cùng lúc với chị ta, chế nhạo hỏi, “Anh cảnh sát này, chị này lợi hại như vậy, nhìn là biết ai là người xấu, các anh có muốn cân nhắc tuyển thêm người không?”

“Ý cô là sao?” Vợ Trần Hiếu nồn nóng, đứng phắt dậy chìa thẳng vào tôi mà mắng, “Là cô hại chồng tôi! Chồng tôi khỏe mạnh như vậy, nếu không phải có người giờ trò gì thì sao có thể chết được chứ?”

Thấy vợ Trần Hiếu mắng tôi như vậy, dường như cảnh sát cũng nhanh chóng tiến lại khuyên nhủ, “Đây là hai sự việc khác nhau, khi chưa có bằng chứng thì không được kết thành một việc.”

Thấy cảnh sát không thiên vị chị ta, vợ Trần Hiếu chỉ tay vào mặt cảnh sát tố cáo, “Cảnh sát các người chỉ giúp những kẻ có tiền, bắt nạt những người nghèo chúng tôi đúng không?”

Chị ta gào thét khiến cho hai đứa bé sinh đôi ở bên cạnh phải giật mình tỉnh dậy khóc oa oa.

“Tôi chỉ đang giải quyết công việc.”

Cảnh sát cũng phát khiếp.

Sự việc không những chưa nguôi xuống, trái lại còn liên lụy đến tôi.

Các đồng nghiệp xung quanh nhìn tôi với ánh mắt không mấy thiện cảm, ai nấy đều thi thoảng to nhỏ với nhau.

Còn có người nói một cách công khai: “Như vậy đi, chúng ta đuổi việc Tổng Duyên Khanh đi là được rồi!”

“Đuổi việc? Đuổi việc thì chẳng tôi có sống lại được không?” Vợ Trần Hiếu chỉ vào người nói câu đó mà mắng to, “Người chết không phải là người nhà cô, dĩ nhiên là cô không biết đau xót rồi!”

Cô đồng nghiệp đó im lặng không dám nói gì nữa.

Để không làm phiền đến công việc của mọi người, Lương Khanh Vũ định mời chị vợ Trần Hiếu vào trong phòng làm việc.

Thế nhưng chị ta nhất quyết ở ngoài này tranh cãi âm ỉ lên.

Cứ như vậy mà làm loạn suốt ba ngày.

Đến ngày thứ ba, vợ Trần Hiếu đem tờ đơn xét nghiệm kiểm tra dạ dày ở bệnh viện trước đây của Trần Hiếu, rồi nói Thiết kế Vũ Phong bóc lột công nhân, chồng chị ta ăn uống không đúng giờ giấc nên mới mắc bệnh.

Thông thường tiền bồi thường cho việc như này cũng chỉ từ 600 triệu đến 900 triệu, nhiều nhất thì cũng 1,5 tỷ.

Có lẽ vì chuyện này liên lụy đến tôi nên Lương Khanh Vũ rộng lượng đưa vợ Trần Hiếu 3 tỷ tiền bồi thường.

Nhưng vợ Trần Hiếu vẫn cứ không chấp nhận.

Ngày thứ năm, không biết chị ta đã dùng cách gì.

Buổi sáng, khi đi chúng tôi phát hiện chị ta đem thi thể của Trần Hiếu đến cửa tòa nhà công ty.

Lúc trước tôi và Lương Khanh Vũ đã mua áo liệm, còn mời cả thầy nhập liệm trang điểm cho thi thể của Trần Hiếu rồi. Lần này thi thể anh ta lại nằm ngoài cửa, bất kỳ ai chỉ cần nhìn thấy đã bị dọa cho phát khiếp rồi!

Tôi nhìn thoáng qua ở phía xa, vợ Trần Hiếu trông thấy tôi, chị ta như phát điên nhào về phía trước, mắng nhiếc, “Tổng Duyên Khanh, là cô, chính cô đã lợi dụng chồng tôi, hại chồng tôi cứ nghĩ là mắc nợ công ty nên mới nỗ lực làm việc, mới chết!”

Người xem xung quanh rất đông nhưng hầu hết không ai dám lại gần.

Vợ Trần Hiếu nhào về phía tôi, mọi người cũng tò mò lần lại xem.

“Chuyện này và cả chuyện dự án lúc trước đều không liên quan gì đến tôi.”

Tôi giải thích cho chị ta.

Nhưng chị ta không thèm đếm xỉa gì đến lời tôi nói, cứ gào khóc mắng nhiếc.

Sau đó còn khóc tới mức khiến cho mọi người phải nghĩ cách giúp chị ta.

Mọi người không ai dám tiến về phía trước, hành vi lúc này của vợ Trần Hiếu giống như điên như dại vậy.

Một lát sau cảnh sát tới mời chị ta vào bên trong tòa nhà.

Yêu cầu chị ta đưa thi thể trở về nhà tang lễ rồi đem hỏa táng, chôn cất cẩn thận.

Nhưng chị ta nhất quyết không đồng ý.

Trước đây chị ta đòi 15 tỷ, thế nhưng hôm nay chị ta đem thi thể đến uy hiếp lại đòi hỏi thêm một yêu cầu nữa.

Muốn tôi ngồi tù!

Người gạt dây phía sau vợ Trần Hiếu là ai, chuyện này rất đơn giản.

Thiết kế Vũ Phong thuê cơ sở của tòa sáng tác, chỉ cần chuyện này âm ỉ lên thì người phụ trách tòa sáng tác cũng không dễ yên, nên đã tìm công ty chúng tôi yêu cầu nội trong ba ngày mà không giải quyết được chuyện này thì Thiết kế Vũ Phong buộc phải chuyển đi.

Dù gì có một cái xác chết vất vương ở ngoài cửa thì ai mà chịu cho được.

Tất cả mọi chuyện cứ dồn dập chồng chất lên nhau, tôi từ chức đã không còn đơn giản như vậy, mà tôi cũng không thể vì những chuyện bịa đặt không căn cứ mà ngồi tù được.

Đến trưa, nghĩ đến đứa con gái của Trần Hiếu vừa trông coi thi thể anh lại vừa trông hai đứa em sinh đôi ở dưới kia, sợ chúng đói nên tôi gọi đồ ăn ngoài, đồng thời đem theo một bình nước ấm và một cái cốc xuống dưới.

Kỷ thực mấy ngày nay tôi phát hiện ra đứa con gái của Trần Hiếu hầu như không nói câu nào mà chỉ thấy cúi đầu.

Khi tôi đem đồ ăn và bình nước ấm đưa cho con bé, nó không nói năng gì, cứ thế ăn ngấu ngiến lấy.

Đang ăn thì nghẹn, tôi lại rót nước đưa cho con bé.

Con bé ăn đến tằm no rồi chỉ li nhí nói câu: “Cảm ơn.”

“Cháu tên là gì? Cháu mấy tuổi rồi?”

Tôi đưa tay lấy đồ rồi ngồi xuống kế bên con bé, đưa mắt nhìn thi thể của Trần Hiếu.

“Cháu tên là Trần Kiều.” Đứa con gái của Trần Hiếu trả lời xong, thấy tôi ngồi bên cạnh thi thể, liền hỏi: “Cô ơi, người ta ai cũng sợ xác chết, cô không sợ sao?”

Tôi lắc đầu, nói với con bé là chính tôi và Lương Khanh Vũ đã đưa thi thể của bố nó đến nhà tang lễ rồi mặc áo liệm cho bố nó.

Nghe vậy, đứa bé Trần Kiều luôn trầm mặc mọi khi nước mắt lại chảy rơi, nó kéo tay tôi rồi nói, “Cô ơi, cháu biết cô là người tốt, mẹ cháu bị một người xấu có ngoại hình giống cô sai khiến, nhưng cháu không khuyên nổi mẹ!”

Lời của con bé khiến tôi hoảng sợ!

Tôi hỏi Trần Kiều có muốn nói chuyện này với cảnh sát hay không, con bé do dự một lúc rồi gật đầu.

Tôi gọi cảnh sát xuống.

Thế nhưng cảnh sát và vợ Trần Hiếu lại cùng nhau xuống, trước mặt vợ Trần Hiếu, bất kể câu xin Trần Kiều nói lại lời bản này một lần thì con bé chỉ cúi đầu, lắc đầu nguầy nguậy.

Không nói nửa lời, giống như là bị cấm vậy.

Vợ Trần Hiếu dường như nhất thời nhận ra điều gì đó, chị ta đẩy tôi một nhát, “Cô là con đàn bà độc ác, cô ép con gái tôi làm chứng cứ giả đúng không? Chồng tôi cũng đã chết rồi, cô còn muốn lợi dụng con gái tôi, cô muốn ép cả nhà tôi phải chết sao?”

Tôi lắc đầu giải thích nhưng không ai tin tôi.

Khi ấy tôi thực sự vô cùng tuyệt vọng, tôi thực sự rất sợ vì bản thân mình mà hại đến Lương Khanh Vũ.

Trong lúc tuyệt vọng thì điện thoại tôi đột nhiên đổ chuông.

Tôi nghe điện thoại, hoá ra là thợ sửa máy tính, anh ta khó chịu hỏi tôi khi nào thì đến lấy máy tính, đã mấy ngày rồi mà vẫn chưa lấy.

Máy tính.

Điều này khiến tôi lập tức có hy vọng mới!

Tôi đáp lại đầu dây bên kia, “Bây giờ tôi đến lấy!”

Vừa chạy đến ven đường tôi liền vẫy lại một chiếc taxi.

Lúc vợ Trần Hiếu đuổi tôi thì taxi đã bắt đầu chạy.

Một tiếng sau thì tôi đến chỗ sửa máy tính, lấy được chiếc máy tính từ hồi học đại học.

Tôi ngồi trong tiệm sửa máy tính mở máy tính lên, nhanh chóng tìm thấy tệp ảnh lúc trước Trần Linh gửi cho tôi, hơn nửa máy tính được khôi phục rồi nên thời gian cũng được khôi phục.

Đề để phòng máy tính lại bị trục trặc gì, tôi lại mua USB trong tiệm rồi lưu tệp ảnh ấy vào.

Sau đó chuyển ảnh qua điện thoại rồi gửi cho Tống Duyên Minh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cưới cô ta về làm “chị lương” là được rồi

Chưa đầy một phút sau thì tôi nhận được điện thoại của Tống Duyên Minh.

“Sao cô lại có cái này?”

Đó là câu đầu tiên Tống Duyên Minh nói.

Rất rõ ràng, chị ta vô cùng hiểu rõ thứ tôi gửi cho chị ta là gì.

Tôi vừa thu dọn máy tính đi ra ngoài vừa cầm điện thoại nói với chị ta, “Muốn người khác không biết, trừ phi bản thân mình đừng làm.”

“Sẽ không có ai tin cô đâu!” Tuy Tống Duyên Minh nói vậy nhưng nghe giọng chị ta có chút chột dạ.

Dù sao cũng là thứ bán sao.

Lúc này tôi đã bước ra khỏi tiệm sửa chữa máy tính, ngắm nhìn thời tiết đẹp bên ngoài rồi chậm rãi nói, “Không tin tôi? Tác phẩm của cô Trần Linh đều có nét đặc sắc riêng rất rõ ràng, chỉ cần đem tác phẩm trước đây của cô ấy ra so sánh thì có thể nhìn ra rồi, đây là những tác phẩm chính tay cô ấy làm ra, tôi...”

“Cô muốn làm gì? Cô cần gì?”

Không đợi tôi nói hết, Tống Duyên Khanh đã ngắt lời tôi.

Chị ta rất rõ, thiết kế những thứ này, nhất là các bậc thầy giỏi đều có phong cách cá nhân riêng của họ, không những người ngoài không thể bắt chước theo được, mà người trong ngành chỉ cần nhìn là có thể nhìn ra được huyền cơ.

Nhưng sự hoảng loạn của chị ta lại là kết quả mà tôi muốn.

Tôi thông thả đáp: “Tôi yêu cầu chị ngay lập tức yêu cầu vợ Trần Hiếu nhận tiền bồi thường rồi đi, chị không được phép xúi giục chị ta nữa, nếu không tôi sẽ công khai tác phẩm này.”

Tôi dừng một chút rồi nói tiếp, “Nếu tôi nhớ không nhầm thì ông Lý hẳn là vì tác phẩm lần này của cô mà rất xem trọng chị.”

Đây chính là mối uy hiếp của Tống Duyên Minh.

Chị ta gầy ra nhiều chuyện như vậy đơn giản là muốn lấy lòng Lý Hào Nam và khiến tôi biến mất vĩnh viễn!

Ở đầu dây bên kia, Tống Duyên Minh im lặng hồi lâu, rất lâu sau đó mới nhấn mạnh nói, “Được thôi, vậy cô gửi âm bản cho tôi.”

“Không được.” Tôi lập tức từ chối, “Người như chị nếu tôi không nắm được điểm yếu thì làm sao dám chắc chắn là chị sẽ không hại tôi nữa?”

“Vậy thì tôi cũng sẽ không rút lui đâu.” Tống Duyên Minh đáp.

Thực ra lúc này tôi có chút hoảng sợ nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh nói, “Được thôi, vậy thì tôi đành công bố tác phẩm này sau đó từ chức trong Thiết kế Vũ Phong, dù gì thì đến lúc đó tôi vẫn là “cô Lý”, người bị tổn hại chẳng qua cũng chỉ là Lương Khanh Vũ, tôi lấy tiền của Lý Hào Kiệt tha hồ bồi thường cho Lương Khanh Vũ mười hoặc hai mươi cái Thiết kế Vũ Phong.”

Tôi nói xong, đầu dây bên kia im lặng thật lâu.

Tôi cố tình nói, “Chị không đồng ý thì thôi, tôi gọi điện cho Lý Hào Kiệt vậy.”

“Tôi biết rồi!”

Không đợi tôi tắt máy, đầu dây bên kia đã tắt trước.

Đến khi tôi quay trở về công ty thì thì thể của Trần Hiếu cũng không còn ở đấy nữa, vợ Trần Hiếu cũng đã rời đi.

Vốn tưởng rằng chuyện này đã kết thúc, thế nhưng khi tôi quay lại thì thấy rất nhiều đồng nghiệp đang chắn kín cửa phòng làm việc của Lương Khanh Vũ.

Tôi tiến lại gần thì nghe thấy An Kiều nói: “Cô ấy bắt buộc phải thôi việc, nếu cô ấy ở lại thì tôi sẽ nghỉ.”

Sau đó, đồng nghiệp phía sau để thêm: “Đúng đấy, cô ấy ở lại thì tôi cũng nghỉ.”

“Chuyện lần này coi như qua rồi, nhưng còn lần sau thì tính sao? Có ta là “sao chốt” của Thiết kế Vũ Phong!”

“Đúng đấy, chuyện lần này đều bị đăng tải lên Weibo rồi, khó khăn lắm chúng ta mới trở lại được như bình thường thì lại bị cô ta phá hủy rồi!”

Mọi người cứ liên tục nói, dù là không nghe ra tên ai nhưng tôi cũng biết người đẩy chính là tôi.

Chuyện này vì tôi mà ra, tuy tôi đã giải quyết rồi nhưng cũng không thay đổi được ảnh hưởng xấu của cả chuyện này gây ra cho Vũ Phong.

Tôi nghe thấy Lương Khanh Vũ ở bên trong nói, “Chuyện này là vấn đề của công ty, không liên quan gì đến Tống Duyên Khanh.”

“Giám đốc Lương, anh cứ bao che cho cô ấy đi, đây là đơn xin thôi việc của tôi.”

Người nói câu đó là An Kiều.

An Kiều hiện nay là trụ cột chính của Thiết kế Vũ Phong, từ sau khi Vũ Phong lấy lại được nghiệp vụ, mấy dự án trong tay cô ta đều dựa vào thể diện của cô ta mà có, nếu cô ta nghỉ việc thì những dự án này chắc chắn phải bồi thường tiền.

Tôi xông thẳng vào phòng, cướp lấy lời, “Không cần đâu, tôi nghỉ việc.”

“Khanh à!”

Lương Khanh Vũ nhìn tôi, nhất thời nóng vội nên không gọi tên tôi.

Thế nhưng như vậy lại khiến cho đồng nghiệp bắt được điểm yếu, “Khanh à? Tình cảm của giám đốc Lương và Tổng Duyên Khanh quả nhiên mật thiết thật.”

“Như vậy cưới cô ta về làm “chị Lương” là được rồi, chúng tôi còn phải làm việc kiếm tiền nuôi gia đình!”

“Đúng vậy! Có quan hệ thì đúng là khác mà!”

Lời nói của đồng nghiệp rất khó nghe.

Tôi nhìn Lương Khanh Vũ, cúi người, cung kính nói với anh, “Giám đốc Lương, cảm ơn anh đã chiều cố em lần này, nhưng em biết chuyện lần này có liên quan tới em, cho nên bất kể anh có đồng ý hay không thì em vẫn xin từ chức.”

Nói xong tôi trở về phòng làm việc lấy túi xách chuẩn bị ra về.

Vừa mới vào thang máy thì Lương Khanh Vũ đuổi theo tôi.

Bước vào thang máy, anh liền nắm chặt lấy cổ tay tôi khiến tôi sững sốt!

Lương Khanh Vũ giữ chặt lấy tôi rồi xin lỗi: “Xin lỗi em, do anh tự đánh giá cao bản thân, anh chưa đủ năng lực quản lý một công ty, liên lụy đến em rồi.”

“Anh Lục, anh bây giờ không cần an ủi em, mà nên quay lại an ủi An Kiều bọn họ đi kìa, công việc thì em có thể tìm nhưng nhà thiết kế như An Kiều thực sự rất hiếm.”

Nếu An Kiều nghỉ việc, Thiết kế Vũ Phong đó vỡ rồi thì thực sự tôi còn áy náy hơn.

Thế nhưng Lương Khanh Vũ lại không nghe tôi.

Anh ấy tiễn tôi xuống dưới công ty, tôi năm lần bảy lượt ngăn cản anh ấy mới chịu quay về.

Xuống đến dưới công ty thì tôi nhận được điện thoại của Tổng Duyên Minh, chị ta nói với tôi rằng chị ta yêu cầu cả nhà vợ Trần Hiểu đi rồi, nếu để người ngoài biết được chuyện bức về thiết kế thì chị ta sẽ không tha cho tôi.

Tôi không nói gì liền tắt điện thoại.

Về đến nhà thấy căn phòng vắng vẻ tôi mới chợt nhận ra mấy ngày nay Lý Hào Kiệt đều không có ở đây.

Đột nhiên tôi có chút hoài nghi, có phải anh ta đã sớm biết được sẽ có chuyện này, sợ tôi làm điều gì bất lợi với Tổng Duyên Minh nên đặc biệt đến đây theo dõi tôi?

“Tâm trạng không vui?”

Khi tôi đang nghi ngờ đứng ngây người ở phòng khách thì nghe thấy giọng của Lý Trọng Mạnh.

Tôi ngoảnh đầu lại thì thấy anh ta đứng ở cửa chính, không khỏi căng thẳng, tôi hỏi, “Sao anh vào được đây?”

Lý Trọng Mạnh mỉm cười, “Là cô quên không đóng cửa, tôi tưởng nhà cô bị trộm đột nhập vào nên mới vào xem sao.”

Lúc này tôi mới để ý cánh cửa sau lưng anh ta đang mở nên xin lỗi cậu ta, “Xin lỗi nhé, ban này tôi không để ý?”

“Không sao, cô là con gái sống một thân một mình nên chú ý an toàn, có chuyện gì thì cứ tìm tôi.” Nói rồi, Lý Trọng Mạnh đặt một tấm danh thiếp lên kệ giày, “Đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì có thể gọi điện cho tôi bất cứ lúc nào.”

Nói xong anh ta liền đi.

Đồng thời đóng cửa giúp tôi.

Tôi ngẩng người đứng trước cửa sổ nghĩ về ba đứa con của Trần Hiểu.

Vì tôi lớn lên trong cô nhi viện nên đặc biệt đồng cảm với chúng.

Cũng chẳng biết tôi đã đứng đó bao lâu, chợt nghe thấy tiếng mở cửa từ phía sau, tôi ngoảnh đầu lại thì thấy Lý Hào Kiệt đứng ở cửa, tay xách chiếc vali da.

Anh ta nhìn tôi rồi đặt chiếc vali da vào bên trong cửa, nói, “Đi công tác mấy ngày.”

Tôi nhìn anh ta, lại nhớ tới suy đoán trước đây của mình, hỏi họ đáp, “Hành tung của giám đốc Lý không cần phải báo cáo với tôi.”

“Sao vậy?” Đường như thấy tôi không vui, Lý Hào Kiệt cởi chiếc áo vest bên ngoài ra rồi đi về phía tôi.

Có lẽ vẫn còn ồm ập ý may mắn trong lòng, tôi đem toàn bộ chuyện vợ Trần Hiểu gây sự kể hết ra.

Vậy mà Lý Hào Kiệt không tỏ ra chút bất ngờ, mí mắt anh ta khẽ trùng xuống, rồi nói: “Anh sẽ nói với cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Cả đời cô độc sống quãng đời còn lại

Anh sẽ nói với cô ấy.

Câu nói này, tôi nghe mà thấy nực cười.

Nhưng nực cười nhất là một chút may mắn trong lòng của tôi đối với Lý Hào Kiệt, cứ nghĩ là anh ta sẽ vì tôi mà tức giận.

Cứ ngỡ anh ta sẽ quan tâm tới một chút như vậy.

Tôi nhìn anh ta, vô cùng nghiêm túc nói, “Giám đốc Lý, thân phận “cô Lý” không những khiến tôi không có được nhiều hơn, mà ngược lại lại khiến tôi trắng tay, tôi không còn gì để mất nữa rồi, vì thế anh có thể tha cho tôi được không? Coi như tôi cầu xin anh.”

Lý Hào Kiệt đứng cách xa tôi một mét, anh ta nhìn tôi, đôi chân mày cau lại.

Không nói gì một hồi lâu.

Rất lâu sau đó anh ta mới nói, “Anh mệt rồi, những chuyện này nói sau vậy.”

Nói xong anh ta không đi đâu hết mà lấy máy tính trong vali ra, bắt đầu làm việc ở phòng khách.

Còn tôi trốn trong phòng ngủ chính rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nghĩ lại, tôi là vợ Lý Hào Kiệt lâu như vậy rồi mà dường như không có ngày nào vui vẻ cả.

Tối đó tôi nhận được điện thoại từ Lương Khanh Vũ.

Anh ấy yêu cầu tôi quay lại Thiết kế Vũ Phong nhưng tôi từ chối.

Vì tôi biết không phải anh ấy không đủ năng lực, chỉ là khi có tôi thì nỗi lo ngại của anh sẽ nhiều hơn.

Nhưng trong điện thoại anh ấy nói với tôi một chuyện: Buổi chiều thì thế của Trần Hiểu không được đưa đến nhà tang lễ mà được đưa đến sở cảnh sát, với yêu cầu của con gái Trần Hiểu, họ đã làm khám nghiệm tử thi. Kết quả khám nghiệm tử thi phát hiện, nguyên nhân Trần Hiểu chết có chút đáng nghi, rất có khả năng không phải là tự nhiên mà chết. Nhưng vì chưa có nhiều chứng cứ nên chuyện này có thể sẽ không tiếp tục điều tra nữa.

Kết quả này khiến tim tôi thất lại!

Tôi đến phòng khách, nhìn Lý Hào Kiệt đang làm việc, góc nghiêng khuôn mặt anh ta hoàn mỹ đến vậy.

Tiếc là về mặt tình cảm lại không có bất cứ nguyên tắc nào.

Đêm đó tôi ngủ ở phòng ngủ dành cho khách nhưng Lý Hào Kiệt không bẻ tôi về phòng ngủ chính như trước nữa.

Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy tôi vẫn nằm nguyên ở phòng ngủ dành cho khách.

Tôi đến studio mới của Tống Duyên Minh tìm chị ta.

Vừa mới bước vào thì thấy những tác phẩm mà Tống Duyên Minh sao chép nguyên xi của Trần Linh được treo trên tường, một nhóm phóng viên đang tiến hành phỏng vấn chị ta.

Nghe thấy có phóng viên khen chị ta là nhà thiết kế xinh đẹp tài năng xuất chúng tôi liền cảm thấy vô cùng nực cười.

Sau khoảng nửa tiếng đồng hồ thì cuộc phỏng vấn kết thúc.

Tống Duyên Minh đã sớm trông thấy tôi, việc đầu tiên mà chị ta làm chính là mời tôi đến phòng làm việc của chị ta.

Đúng là cô chỗ dựa tốt thì làm gì cũng nên mà.

Trước đây dự án của Studio Tống Duyên Minh xây ra sự cố nên trực tiếp đặt ở đó, còn studio mới hiện tại vẫn ở mặt tiền trung tâm thành phố.

Và quan trọng hơn là ở đây cách công ty của Lý Hào Kiệt chỉ có vài trăm mét.

Chỉ cần ngồi trong phòng làm việc của chị ta là có thể nhìn thấy tòa nhà của tập đoàn Hào Thiên cách đó không xa.

Trong lúc tôi bám theo cửa sổ sát đất, nhìn về phía tập đoàn Hào Thiên cách đó không xa thì Tống Duyên Minh kêu trợ lý rót cho tôi một ly café, sau đó chị ta nhìn theo ánh mắt của tôi cũng trông về phía đó, cười và nói, “Hào Kiệt nói là sợ lúc nhớ mà không gặp được tôi nên mới chọn chỗ như này cho tôi.”

“Vậy sao? Nhưng mà mỗi đêm anh ấy đều ở chỗ tôi.”

Tôi nhắc ly café trước mặt lên rồi uống một ngụm.

Chỗ này của Tống Duyên Minh quả thực rất khác biệt, mặc dù vẫn chưa đi vào sản xuất thế nhưng lại thuê ở chỗ xịn như vậy đã không nói làm gì, đến café cũng đều là loại hảo hạng.

Xem ra Lý Hào Kiệt thực sự rất cưng chiều chị ta.

Còn tôi chẳng qua chỉ được cái phô trương là nhanh.

Dường như không hề bị lời nói của tôi chọc tức, Tống Duyên Minh ngồi trở lại trên ghế làm việc rồi nói: “Vậy thì sao chứ? Chỉ là tạm thời thôi, sớm muộn gì thì cô cũng bị đuổi ra khỏi nhà họ Lý.”

Giọng chị ta nhấn mạnh.

Hôm nay tôi tìm chị ta không phải để nói chuyện phiếm, tôi vào vấn đề chính, “Cô giết Trần Hiểu sao?”

Vốn dĩ Tống Duyên Minh định nhắc ly café trên bàn lên chuẩn bị uống, nhưng nghe câu hỏi đó của tôi, tay chị ta khựng lại một lát.

Vừa nãy ánh mắt vẫn tỏ ra lạnh lợi đến cùng vậy mà lúc này lại giống như người vô tội, nhìn tôi, chớp chớp mắt, “Duyên Khanh, cô đang nói gì vậy? Sao tôi có thể là kẻ giết người được chứ? Như vậy... Nhưng mà...”

Chị ta càng như vậy thì tôi càng tin cái chết của Trần Hiểu có liên quan đến chị ta!

Nghĩ đến ba đứa con của Trần Hiểu, tôi chất vấn chị ta, “Cô có biết Trần Hiểu là người trụ cột trong gia đình anh ta không? Anh ta chết rồi, cô bảo vợ anh ta và ba đứa con nhỏ phải làm sao đây?”

“Phải làm sao cái gì chứ?” Tống Duyên Minh đặt ly café xuống, đưa mắt nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, “Ồ cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, bản thân không có bản lĩnh thì trách ai?”

“Không có bản lĩnh?” Tôi tức phát điên, “Cô sinh ra đã sướng rồi, ăn trắng mặc trơn, bản thân không có bản lĩnh thì cũng có người giúp đỡ! Còn Trần Hiểu thì sao? Anh ta chẳng qua cũng chỉ là người lao động thật thà, mong muốn nuôi sống cả gia đình mà thôi, sao cô lại có thể ra tay được chứ?”

“Cô dựa vào cái gì mà nói tôi?!”

Tống Duyên Minh đứng phắt dậy, cầm ly café trước mặt ném về phía tôi.

Những giọt café nóng bỏng lênh láng trên tấm thảm trắng tinh khôi trong phòng làm việc.

Chẳng hiểu sao tâm trạng chị ta lại trở nên kích động, lại càng đồng nghĩa là chuyện này có liên quan tới chị ta.

Tôi nhìn chị ta, tức giận đến mức cả người run lên, tay tôi gao gắt nắm lại hình nắm đấm rồi nói: “Nếu như cô muốn là “cô Lý” thì tôi cho cô, để đạt được vị trí này mà cô không từ bỏ thủ đoạn nào, thậm chí là giết người!”

“Cô nói xằng bậy, tôi không giết người!” Tống Duyên Minh tuy ngoài mồm thì nói vậy thế nhưng trên mặt lại không giấu nổi vẻ hoảng hốt!

“Cô thể với trời là cô không nói dối đi!” Tôi chất vấn, “Cô có dám thề là nếu như cô nói dối thì cả đời này cô sẽ không được là “cô Lý”, cả đời không có con cái, cô độc sống tiếp quãng đời còn lại không?”

Tống Duyên Minh cắn chặt răng nhìn tôi, im lặng một hồi lâu rồi chỉ ra cửa, “Cút ra ngoài....”

“Cô không dám?”

“Tôi bảo cô cút ra ngoài! Katy, đuổi người phụ nữ này ra ngoài cho tôi!”

Tống Duyên Minh kêu trợ lý đuổi tôi đi.

Thế nhưng phản ứng của chị ta đã nói rõ tất cả.

Bỗng tôi cảm thấy Tống Duyên Minh quả thật điên rồi, chị ta vì được làm vợ của Lý Hào Kiệt mà đi giết người.

Quan trọng hơn là lần này còn liên lụy đến Lương Khanh Vũ.

Tôi rời khỏi chỗ của Tống Duyên Minh, đi vài bước thì đến tòa nhà của tập đoàn Hào Thiên.

Nhìn tòa nhà cao tầng trước mắt, tôi dần do hồi lâu rồi quyết định đi vào bên trong.

Vào đến cửa, tôi vốn tưởng rằng mình sẽ giống như lần trước, có thể liếc nhìn mặt Tống Duyên Minh rồi đi vào.

Thế nhưng lần này tôi đang mở cửa thì bị lễ tân trực tiếp ngăn lại, “Cô Tống, giám đốc Lý có dặn dò, sau này không phải là người của công ty thì không được phép cho vào ạ.”

“....”

Hóa ra anh ta đã sớm biết được là tôi sẽ đến làm phiền anh, cho nên đã sớm chào hỏi trước.

Nhưng hiện tại tôi hoàn toàn không thể kiểm soát được tâm trạng của mình.

Tôi chỉ muốn nhượng lại cái vị trí “cô Lý” này.

Tôi ở bên dưới lễ tân gửi tin nhắn cho Lý Hào Kiệt, thông báo với anh ta là tôi đã đến.

Không ngờ không đến năm phút sau thì nhân viên lễ tân xin lỗi đồng thời còn cho phép tôi lên trên lầu.

Sau khi tôi đi lên, một mạch lên tới tầng đỉnh tòa nhà, Lê Kiên nghênh đón tôi ở trước cửa thang máy, đồng thời cậu ấy nói cho tôi biết Lý Hào Kiệt đã đi ra ngoài, khoảng nửa tiếng sau sẽ trở về và nói tôi chờ ở phòng làm việc của anh ta.

Tôi bước vào phòng làm việc của Lý Hào Kiệt rồi ngồi đợi ở đó.

Một lát sau thì anh ta trở về.

Không biết có phải là ảo giác của tôi hay không nữa, anh ta nhìn tôi với vẻ mặt không còn lạnh nhạt như trước, trái lại lại vô cùng ấm áp.

Anh ta cời bỏ chiếc áo vest rồi treo sang một bên xong rồi hỏi tôi: “Tìm anh có việc sao?”

“Tôi đến để xin anh ly hôn với tôi.”

Tôi vào thẳng vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Làm cô lý có phải cũng không hoàn toàn là đày đọa đúng không_

“Không thể nào.”

Tôi vừa mở lời thì Lý Hào Kiệt không nghĩ ngợi gì mà lập tức từ chối.

Tôi đã sớm đoán được điều này, nếu anh ta muốn dễ dàng buông tha cho tôi như vậy thì chắc chắn đã sớm đồng ý rồi.

Thế nhưng lần này tôi đã chuẩn bị sẵn rồi mới tới.

Tôi lấy điện thoại của mình ra rồi tiến tới trước chiếc bàn làm việc rộng lớn đó, sau đó mở điện thoại, tìm đoạn ghi âm rồi đặt lên trên bàn.

Không cần phải tốn lời, tôi trực tiếp mở đoạn ghi âm ban nãy ở trong phòng làm việc của Tổng Duyên Minh.

Đúng vậy, lúc đi vào tôi đã mở chức năng ghi âm trên điện thoại.

Người thông minh như Lý Hào Kiệt, với thái độ này của Tổng Duyên Minh thì tuyệt đối không phải là thái độ chuyện này không liên quan tới chị ta.

Tôi nhìn về mặt bình tĩnh của Lý Hào Kiệt, trừng mắt xuống, chậm rãi nói, “Giám đốc Lý, tôi hiểu cái tâm trạng của anh khi tôi cướp đoạt vị trí của người khác, anh không muốn tha cho tôi để dễ dàng như thế thì tôi cũng hiểu được, nếu như chuyện này người bị đày đọa chỉ có một mình tôi, vậy thì tôi nhận thiết, nhưng Tổng Duyên Minh vì muốn được làm cô Lý mà đã làm lên luy tôi những người vô tội khác.”

“Đày đọa?” Nghe thấy từ này Lý Hào Kiệt bước đến trước mặt tôi, “Trong mắt em, làm cô Lý là đày đọa?”

Mặt không chút biểu cảm nhưng trong ánh mắt lại vô cùng coi thường.

“Lẽ nào không phải sao? Anh yêu Tổng Duyên Minh, tôi lại gả cho anh, rõ ràng là ba người đều không hài lòng, anh cũng không đồng ý buông tay thì không phải là đày đọa tôi hay sao?”

“Ha ha ha ha.” Lý Hào Kiệt đột nhiên cười.

Điều cười đó không phải là điệu cười vui vẻ, ngược lại khiến tôi cảm thấy sờn tóc gáy!

Anh ta đưa tay lên, bàn tay thon dài của anh ta nắm lấy cằm tôi, ngậm cười rồi nói, “Muốn ly hôn? Vậy thì hầu hạ anh cho tốt, đợi khi anh ngu đủ với em rồi thì có thể ly hôn.”

“Lý Hào Kiệt, anh có logic không vậy? Cô ta giết người rồi, anh có hiểu không? Cô ta giết người rồi!”

Tôi hất tay anh ta ra, đứng là bị anh ta làm cho tức điên mất.

Nhưng rồi Lý Hào Kiệt ẩn nhẫn tôi lên bàn làm việc, sau đó dè dặt cả người xuống rồi nói, “Anh nói rồi, ngu đủ rồi mới có thể ly hôn.”

Nói rồi anh ta bắt đầu hành động bước tiếp theo.

Tôi muốn phản kháng nhưng anh ta dùng một tay ghim chặt hai tay tôi.

“Anh điên rồi, đây là phòng làm việc đấy!”

Tôi hét lớn.

Nhưng Lý Hào Kiệt lại mảy may không chút quan tâm, đôi môi mềm mọng của anh ta in trên tai tôi, anh nói, “Đây là địa bàn của anh, người của anh đều rất hiểu chuyện.”

Cả buổi sáng tôi bị Lý Hào Kiệt dè ra bàn làm việc, để mặc hân trút hết lòng ham muốn.

Xong xuôi, Lý Hào Kiệt đứng dậy chỉnh đốn quần áo, tôi nằm trên bàn làm việc ngây người nhìn lên trần nhà.

Trong mối quan hệ “tam giác” này, người thua chỉ có một mình tôi.

“Cốc cốc cốc.”

Một tràng tiếng gõ cửa nhẹ nhàng từ ngoài cửa vọng lại.

Tôi giật mình vội vã đứng dậy, chèn lưng vào cánh cửa, chỉ sợ người ngoài cửa đẩy cửa bước vào. Dù sao quần áo trên người tôi đã bị Lý Hào Kiệt xé nát hết rồi, đến che thân còn khó khăn.

Lý Hào Kiệt chỉnh qua quần áo rồi đi ra cửa, nhanh chóng cầm mấy cái túi rồi đưa cho tôi.

Tôi đưa mắt nhìn thì bên trong là một bộ quần áo, còn có cả một túi đựng mỹ phẩm.

Anh ta bảo tôi vào trong phòng nghỉ bên trong phòng làm việc tắm.

Tôi mở cánh cửa bên trong của phòng làm việc, cứ tưởng là bên trong chỉ có một nhà vệ sinh rồi phát hiện bản thân mình nghĩ đơn giản quá.

Có thể nói bên trong giống như một căn chung cư mini vậy, có phòng khách, phòng ngủ, còn có cả một phòng bếp kiểu open và cả nhà tắm.

Tôi tắm xong rồi thay quần áo, vì trận vận động dữ dội ban nãy khiến cả cặp đùi tôi mềm nhũn ra.

Tôi ngồi lên giường định nghỉ ngơi một lát, khẽ đảo mắt nhìn thì chợt thấy trên ra giường trắng muốt, một sợi tóc dài màu nâu hạt dẻ yên tĩnh nằm ở đó.

Khoảnh khắc ấy, chẳng hiểu sao tim tôi bỗng cảm thấy chua chát.

Tôi cũng đoán được đây là tóc của ai.

Tuy tôi hiểu được Tổng Duyên Minh và Lý Hào Kiệt hai người họ yêu thương lẫn nhau nên xảy ra chuyện gì ở đây thì cũng là điều bình thường, vậy mà tôi lại rồi rồi chiếc giường đó giống như là chạy trốn dịch bệnh vậy.

Đang định đi ra thì Lý Hào Kiệt đẩy cửa bước vào, tôi giật mình lùi lại một bước.

Sau đó mới biết chỉ là anh ta muốn đi tắm rồi thay quần áo.

Tôi tránh sang một bên rồi đợi.

Một lát sau, Lý Hào Kiệt tắm xong, anh ta bước ra tiến lại gần tôi rồi nói: “Đói rồi chứ, đi, anh đưa em đi ăn cơm.”

Trên người anh ta vẫn thoang thoảng vương mùi sữa tắm rất dễ chịu.

“Không cần....”

“Ồ ngay nhà ăn của công ty.”

Tôi vừa định từ chối thì bị anh ta ngắt lời, anh ta kéo lấy tay tôi, hoàn toàn không quan tâm đến sự phản kháng của tôi mà cứ thế kéo tôi ra khỏi phòng làm việc.

Vừa ra khỏi phòng thì thấy Lê Kiên và vài cô thư ký đều đã ở bên ngoài.

Nhất là mấy cô thư ký, trông thấy chúng tôi bề ngoài tay trong tay nhau, ánh mắt như sắp bốc hỏa.

Nhưng Lý Hào Kiệt lại chẳng thèm đếm xỉa gì đến, cứ thế kéo tay tôi đi vào thang máy.

“Thả tôi ra.” Vào trong thang máy tôi tiếp tục giãy dụa.

Nhưng anh ta chỉ nhìn vào dây số các tầng, không thèm trả lời.

Đợi thang máy di chuyển đến tầng 3.

Tầng 3 là tầng nghỉ ngơi của tập đoàn Hào Thiên, anh ta dắt tôi băng qua một tiệm cafe rồi đi thẳng vào nhà ăn của công nhân viên.

Lúc này đang là giờ ăn nên công nhân viên ra vào nhà ăn rất đông, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người đi phía sau Lý Hào Kiệt - chính là tôi.

Bên tai tôi không ngớt vang lên---

“Giám đốc Lý, cô Lý, chào buổi trưa.”

“Wow, ai đây? Vỵ giám đốc sao?”

“Trời ơi, giám đốc lại đưa bà xã đến nhà ăn ăn cơm sao?”

Bốn chữ “bà xã giám đốc” cứ tât nghên bên tai tôi...

Suốt cả quãng đường đi tới, đến nỗi khiến tôi có chút không chân thực.

Anh ta dẫn tôi một mạch đến một phòng VIP có nhân viên phục vụ mở cửa cho chúng tôi.

Anh ta đưa tôi vào ngồi ở đó.

Một lát sau thì đồ ăn lên.

Từng món từng món một đều là món tôi thích ăn.

Tôi nghỉ hoặc nhìn anh ta.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi nói, “Anh hỏi bà nội em, bà nói em thích ăn những món này.”

Hỏi Tổng Tuyệt?

Nhìn bàn thức ăn, tôi đầy rẫy nghi ngờ.

Không dám cảm động.

Vì để không bị Lý Hào Kiệt làm tổn thương nên tôi đã dựng lên bức tường chắn cao bao bọc lấy trái tim bé nhỏ của mình, thế nhưng bức tường cao lại yếu đuối quá chừng, tôi sợ một ngày nào đó lại rung động khiến cho bức tường cao này sụp đổ, tấm lòng của tôi sẽ bị phơi bày trước mặt anh ta.

Như vậy thì anh ta có thể làm tổn thương tôi dễ như bẻ bàn tay rồi.

Lý Hào Kiệt gấp một miếng sườn xào chua ngọt, ăn xong rồi nhàu mày, “Em đều thích ăn những thứ ngọt như này sao?”

“....”

“Ném thứ đi, đầu bếp ở đây không thua kém gì ở nhà hàng Michelin đâu.”

“...”

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt.

Im ắng hồi lâu rồi hỏi: “Tại sao?”

Anh ta tốt với tôi khiến tôi sợ hãi.

Lý Hào Kiệt tự gấp tự ăn vài miếng cơm rồi mới ngừng đầu, nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm, mắt khoàng giãy sau anh ta mới nói, “Làm cô Lý có phải cũng không hoàn toàn là đây dọa đúng không?”

Phải.

Đây là câu trả lời trong lòng tôi.

Nhưng như lúc này thì lại là không phải.

Tôi không dám cảm động, cũng không dám thừa nhận.

Tôi sợ khi tháo dỡ lớp vỏ bọc phòng ngự xuống sẽ có những tổn thương vô tận đón chào tôi.

“Không, tất cả đều là đây dọa, chỉ cần ở bên cạnh anh thì tất cả mọi chuyện đều là đây dọa.” Tôi nói rõ từng câu từng chữ.

Lý Hào Kiệt nắm chặt đôi đũa, rồi “Rắc” một tiếng, đôi đũa theo âm thanh đó mà gãy.

Sau đó Lý Hào Kiệt ném đôi đũa gãy xuống rồi đi ra khỏi nhà ăn không thèm ngoảnh đầu lại.

Rõ ràng là tôi đã nói những lời làm tổn thương anh ta.

Thế nhưng tìm tôi lại đau....

Nhìn bàn thức ăn toàn món tôi yêu thích, đôi mắt tôi hoe đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đặt xuống một viên thuốc nhỏ nhỏ

“Đừng quên tất cả những gì anh ta làm trong lúc này ngồi tù, đừng quên đứa con đã chết, cũng đừng quên anh ta đã ngó lơ để Tống Duyên Minh làm biết bao chuyện độc ác...”

Trong đầu tôi đang âm thầm nhớ kỹ lại những chuyện ấy.

Như là thời niên, từng chút từng chút làm vững chắc lại bức tường trong trái tim tôi. Nếu không như vậy, tôi sợ bức tường mà bản thân đã nỗ lực dựng lên sớm muộn gì cũng sẽ sụp đổ.

Tôi không ăn mà cứ thế một mình rời khỏi Hào Thiên.

Khi tôi rời đi thì có rất nhiều công nhân viên vẫn đang ăn cơm, họ nhìn thấy tôi, ai nấy đều thì thầm to nhỏ với nhau.

Xem ra ban nãy Lý Hào Kiệt đi khỏi bọn họ cũng đã thấy cả rồi.

Cũng chẳng quan tâm nhiều nữa, tôi bước thật nhanh rời khỏi tập đoàn Hào Thiên.

Không về nhà mà ra tiệm Net.

Ra tiệm Net, tôi dùng bàn kê khai để làm sơ yếu lý lịch rồi bắt đầu nộp vào từng công ty thiết kế một.

Đợi đến khi nộp được khá khá vào các công ty có mức đầu tư xấp xỉ nhau thì trời cũng sắp tối rồi.

Bụng tôi kêu ồm ồm vì đói, hoàn toàn chẳng còn sức về nhà nấu cơm nữa nên tôi tìm một quán ăn nhanh ven đường rồi ghé qua ăn một suất cơm. Ăn no rồi mới bắt xe về nhà.

Tuy là Tống Tuyệt cho tôi một căn hộ rất to và một thẻ ngân hàng có đến vài tỷ tiền tích bên trong, nhưng tôi lại cảm thấy không thiết thực, không chỉ là tiền trong thẻ mà ngay cả căn hộ ở số 01 Vĩnh An, tôi cũng cảm thấy không phải là của chính mình.

Tôi không dám động đến nó.

Về đến nhà, vừa mở cửa thì thấy đèn trong nhà vẫn sáng.

Tìm tôi bằng chiếc đập thành thịch.

Cúi đầu nhìn xuống đất thì thấy giày của Lý Hào Kiệt để ngay ngắn ở cửa.

Tôi thay giày rồi đi vào nhà thì nghe thấy tiếng nước róc rách phát ra từ nhà tắm ở phòng ngủ chính.

Tôi cảm giác như mình đang bị anh ta đùa giỡn vậy.

Trong chốc lát, sự căm phẫn trong tôi dâng lên tận não, không nghĩ ngợi gì mà lao thẳng đến đây của nhà tắm ra, hướng vào bên trong mà hét, “Lý Hào Kiệt, rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Khoảnh khắc ấy, hiện ra trước mắt tôi là bức tranh mỹ nam trần trụi sức sống.

Những bọt nước từ vòi hoa sen xối xả lên cơ thể anh, cơ bắp săn chắc, đường trung ngoại ti hoàn mỹ, cánh tay rắn chắc, đường cong gợi cảm.

Mọi thứ đều phơi bày ra trước mắt, tôi ngắm nhìn thật kỹ càng không bỏ sót điểm nào.

Tôi chưa bao giờ ngắm nhìn cơ thể Lý Hào Kiệt như vậy.

Ngay tức khắc liền hối hận.

Đang định đóng cửa thì anh ta tiến về phía trước, trong lúc tôi chưa kịp phản ứng thì anh ta đã kéo tôi lại về phía dưới vòi hoa sen.

Trong nháy mắt, luồng nước ấm xối xả đổ xuống từ trên đỉnh đầu đổ xuống làm ướt hết quần áo trên người tôi.

“Anh làm gì vậy?”

Tôi vận vẹo người định thoát khỏi sự khống chế của anh ta.

Nhưng anh ta lại giữ chắc lấy phần eo tôi, hơi cúi người, nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm, hỏi tôi: “Lẽ nào em vào đây không phải là muốn tắm sao?”

Hơi nước mù mịt làm mờ mắt khiến tôi không thể nào nhìn rõ được nét mặt của Lý Hào Kiệt mà chỉ có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp phả lên khuôn mặt tôi.

Toàn bộ quần áo cứ dính sát trên người khiến tôi vô cùng khó chịu.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể lùi lại một bước, cúi đầu nói: “Tôi định đi tắm, anh tắm xong trước đi rồi ra.”

Nhưng anh ta lại trêu lại: “Anh vừa mới vào tắm, còn chưa cả gội đầu cơ.”

“Thế tôi đi ra vậy.”

Nói rồi tôi lướt qua người anh đi ra.

Lý Hào Kiệt kéo tay tôi lại, “Em đi ra như này sẽ bị cảm lạnh đấy, hay là chúng ta....” Tuy lưng tôi đối diện với người anh ta nhưng lại cảm giác được đôi môi mềm mọng của anh ta đang áp sát bên tai tôi, nói với tôi bằng giọng đầy quyến rũ, “Tắm-chúng-đi!”

Sau ba chữ đó, trong nháy mắt hai gò má tôi trở nên đỏ ửng.

Để che giấu cảm xúc này tôi chỉ có thể cố tỏ ra bình tĩnh, “Anh có thể đừng đùa giỡn tôi có được không?”

Khi nói câu ấy, quần áo trên người đã có chút lạnh ngắt, cảm thấy hơi lạnh, tôi chỉ muốn chạy thật nhanh ra ngoài thay quần áo.

Thế nhưng anh ta không hề để ý đến lời tôi nói, cánh tay rắn chắc của anh giữ chặt lấy eo tôi từ phía sau, từng câu từng chữ nói, “Bà xã, hoặc là tắm chung hoặc là em ngồi ở đây đợi anh tắm xong.”

Giọng anh ta cực kỳ trơ trẽn.

Thậm chí tôi còn không dám chắc là có phải anh ta vì chuyện ngày hôm nay mà muốn trả thù tôi hay không nữa.

Nhưng tôi cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Tôi không ra ngoài được, chỉ có thể ngồi trên ghế chống trơn trượt trong nhà tắm đợi anh ta tắm.

Hôm nay anh ta tắm lâu một cách khác thường.

Hơn nữa cả quá trình tắm đều diễn ra trước mặt tôi.

Mặc dù là tôi đã rất cố gắng cúi đầu thế nhưng vì nước cứ bắn tung tóe ra nên tôi chỉ có thể nghiêng đầu mà lau mắt.

Đúng lúc này tôi trông thấy rõ mồn một nơi cách dưới rốn anh ba mươi xen-ti-mét đang “biến dạng”.

Tôi vô như không trông thấy.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau thì cuối cùng Lý Hào Kiệt cũng tắm xong. Lau khô người, anh ta quần khăn tắm lên người rồi đi ra.

Cũng không chắc là “ngon thuốc” của anh đã “tắt” hay chưa, tôi cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy nữa.

Sau khi anh ta đi ra, tôi vội vã cởi bỏ quần áo đã bị ướt sũng trên người và bắt đầu tắm.

Tôi tắm rất nhanh rồi xong, sau đó thì nhận ra một việc rất quan trọng.

Là tôi xống vào nhà tắm, khi vào thì lại không mang theo bất cứ quần áo hay là khăn tắm gì để thay.

Chiếc khăn tắm duy nhất trong nhà tắm đã bị Lý Hào Kiệt quần đi ra ngoài rồi.

Tôi định đi ra nhưng lại sợ Lý Hào Kiệt ở cửa.

Roi vào đường cùng, tôi chỉ có thể cứ gọi tên Lý Hào Kiệt trước.

Không có ai trả lời.

Tôi tưởng là anh ta không có ở đó.

Khi chột bò được sự cảnh giác rồi mở cửa chuẩn bị đi ra thì thấy Lý Hào Kiệt đang ngồi trên giường trong bộ dạng vẫn như ban nãy anh ta vừa mới tắm xong đi ra.

Mặc dù là trên người có quần khăn tắm nhưng vẫn trông thấy “ngọn đuốc” của anh ta vẫn vậy, vẫn chưa “tắt”.

Tôi đang định lùi trở lại nhà tắm thì anh ta đã tiến về phía trước rồi kéo tôi lại, sau đó ấn người tôi lên giường.

Phản ứng đầu tiên của tôi đó là gầy dựa.

Nhưng Lý Hào Kiệt đề thẳng lên người tôi, rồi nhìn tôi nói: “Bà xã, anh đã nói rồi, muốn ly hôn thì phải để anh ngủ với em đủ đã.”

Một lý do mà khiến tôi ngay lập tức ngưng gầy dựa.

Mặc dù tôi biết đây chỉ là một lý do để anh ta chiếm đoạt tôi, thế nhưng vào lúc này tôi lại lựa chọn chấp nhận.

Ngoại trừ ly hôn.

Tôi hiểu rõ tận sâu trong đáy lòng mình là khao khát được “hòa nhịp” cùng anh.

Hôm đó chúng tôi làm tình rất lâu, hết trên giường lại chuyển qua chỗ bàn trang điểm, cuối cùng tôi cứ tưởng là đã xong rồi, lúc đến bên bồn rửa tay thì lại bị anh quần tới.

Lý Hào Kiệt ôm lấy tôi từ phía sau, khẽ cắn lên vành tai tôi rồi nói: “Bà xã, hương vị của em hấp dẫn thật đấy, chắc là cả đời này anh “ngư” cũng không đủ mất.”

Câu nói này khiến tôi cảm thấy sợ hãi, tôi nhìn anh ta qua gương, hỏi anh: “Lý Hào Kiệt, người ta thường có tình yêu mới có tình dục, anh không yêu tôi, anh yêu Tống Duyên Minh, lẽ nào tình yêu và tình dục của anh lại tách biệt sao?”

Lý Hào Kiệt không trả lời lại tôi, anh ta nắm lấy eo tôi, lại làm thêm lần nữa.

Lần này thì tôi thực sự mệt đã đời, tôi được anh ta bế lên giường.

Lúc anh ta bế tôi, động tác rất nhẹ nhàng. Mặc dù trời đã tối mà đèn trong phòng ngủ lại tắt nhưng tôi luôn cảm nhận được anh nhìn tôi rất dịu dàng.

Trong lúc tôi bất giác có chút rung động thì anh ta đi ra phòng khách.

Khi trở lại trên tay anh ta cầm một ly nước, trong tôi khẽ xao động.

Tưởng rằng anh đang quan tâm tôi.

Nhưng ngay sau đó, tôi thấy Lý Hào Kiệt đặt cốc nước lên tủ đầu giường rồi sau đó đặt một viên thuốc nhỏ nhỏ xuống.

Lạnh nhạt nói: “Uống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lỳ, Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Cả đời này làm cô lý của anh

Chính trong khoảnh khắc này, tôi bị kéo về thực tiễn.

Tất cả mọi mơ mộng hão huyền đều vì viên thuốc nhỏ bé này làm cho hiện nguyên hình.

Đôi mắt tôi châu lại, cố gắng ngăn lại nỗi đắng cay trong lòng, vì như không có chuyện gì, tôi đưa tay cầm lấy viên thuốc và ly nước lên.

Định nhanh chóng uống chút nước, thế nhưng tay cầm ly nước cứ run rẩy không ngừng.

Không còn cách nào khác, tôi đành đặt viên thuốc vào miệng rồi dùng hay tay cầm ly nước lên rồi uống.

Điều khiến tôi vui mừng là cả quá trình đó Lý Hào Kiệt không hề bật đèn.

Anh ta chắc chắn không thấy được sự bất lực và khổ sở của tôi.

Tôi uống thuốc rồi lấy lại tinh thần, sau đó giả bộ lạnh nhạt không kém phần hỏi hột nói, “Tôi uống thuốc rồi, giám đốc Lý yên tâm, tôi sẽ không có thai với anh được đâu, anh có thể đi được chưa?”

Nhưng Lý Hào Kiệt không hề đi.

Anh ta đứng bên cạnh tôi.

Tôi nghĩ là anh ta sợ tôi trả vò uống thuốc.

Để chứng minh là mình đã uống thuốc, tôi ngửa đầu dốc toàn bộ phần nước trong ly uống hết sạch rồi chia ly nước ra trước mặt anh ta, ngược nhìn anh ta nói: “Giám đốc Lý, tôi thề tôi uống thuốc thật rồi.”

Nhưng Lý Hào Kiệt nhìn tôi rồi anh đưa tay lấy lại ly nước.

Trời quá tối nên tôi không thể nhìn rõ được ánh mắt của anh ta, cuối cùng chỉ nghe thấy anh nói: “Xin lỗi, bây giờ chưa phải là lúc em mang thai.”

Nói xong anh ta quay người đem chiếc ly cất xuống bếp.

Tôi lại đợi thêm một lúc nữa nhưng dường như Lý Hào Kiệt không có ý định đi.

Tôi lại hỏi anh ta: “Giám đốc Lý định khi nào thì đi vậy?”

“Anh không đi.” Lý Hào Kiệt trả lời chắc như đinh đóng cột, “Chúng ta là vợ chồng, lẽ nào sống cùng nhau là không bình thường sao?”

“Giám đốc Lý, đây là nhà tôi, vậy là giám đốc Lý muốn ở rể sao? Hay là tập đoàn Hào Thiên xảy ra khủng hoảng, đến căn nhà anh cũng không mua nổi?”

Tôi cố gắng nói với giọng lạnh nhạt, hờ hững.

Vì chỉ có như vậy thì tôi mới có thể để bản thân sống ở nơi cách xa anh ta nhất được.

Cự tuyệt anh ta ra sống ở ngoài.

Lúc này Lý Hào Kiệt đang ngồi trên ghế sofa ở ngoài phòng khách, vốn dĩ anh ta đang ngồi trước ipad gửi mail, nghe tôi nói vậy liền ngồi thẳng người nhìn tôi rồi nói: “Em thích nhà kiểu như nào? Anh mua cho em, hoặc là.... Nếu như em không thích thì anh mua một mảnh đất xây cho em.”

Nghe vậy tôi liền cười.

“Có phải ai giám đốc Lý cũng đều nói như vậy không?”

Lần trước tôi cũng nghe câu nói này, mặc dù là lâu ngày rồi nhưng tôi vẫn nhớ như in.

Tôi nhớ đó là khi Tống Tuyết hỏi Tống Duyên Minh có phải là chị ta và Lý Hào Kiệt không sống chung với nhau hay không thì Phan Ngọc có kể là Lý Hào Kiệt cũng đã từng nói như vậy với Tống Duyên Minh.

“Em là vợ anh.”

Lý Hào Kiệt không trả lời xác nhận, nhưng anh ta đã đáp lại.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt ngồi trên ghế sofa, nhất thời nhận ra người đàn ông này nói dối quá siêu, quá biết cách uốn nắn mọi việc đều suôn sẻ, người như tôi đây thì làm sao có thể là đối thủ của anh ta được?

Đề ép anh ta nhượng bộ, tôi liền bước đến trước mặt anh ta, cúi đầu nói: “Có phải giám đốc Lý không muốn hòa thuận với tôi không? Thành thật là cô Lý, để mặc anh sắp xếp.”

“Vậy thì không...”

“Được thôi, nếu anh đồng ý với điều kiện của tôi thì tôi sẽ ngoan ngoãn làm cô Lý, chỉ cần anh cần thì cả đời này tôi sẽ làm, cả đời này đều nghe lời anh.”

Tôi hoàn toàn không để cho anh ta nói tiếp.

Nhưng thấy tôi nói vậy, Lý Hào Kiệt ngừng đầu nhìn tôi, đứng dậy nói: “Em nói đi.”

“Tôi muốn anh đưa chứng cứ trong tay anh ra, sau đó công bố trong hai vụ việc trước đây, tôi là người vô tội, mà kẻ đầu xỏ chính là Tống Duyên Minh, tất cả mọi việc trước đây đều là do chị ta gây ra, kể cả cái chết của Trần Hiếu!”

Mặc dù tôi không chắc chắn, thế nhưng tôi tin Lý Hào Kiệt không phải là tên ngốc để cho bất kỳ ai sắp đặt.

Trong điện thoại của anh ta chắc chắn có chứng cứ phạm tội của Tống Duyên Minh.

Kể cả việc khi xưa tôi ngồi tù, những cuộc điện thoại và những tin nhắn tôi chưa từng gửi đi trong điện thoại của Tống Duyên Minh.

Mãi cho đến về sau Lương Khanh Vũ mới nói với tôi, anh ấy nghi ngờ điện thoại của tôi bị người khác chế lại.

Nghe tôi nói vậy, nét mặt vừa vẫn bình thường của Lý Hào Kiệt bỗng chốc trở nên u ám, anh ta chỉ buông ra hai chữ: “Không được.”

Lạnh lùng

Dứt khoát.

“Anh xem, anh yêu Tống Duyên Minh sâu đậm như vậy, vứt bỏ cả nguyên tắc mà lại còn dây dưa với tôi, đây không phải gầy vò thì là gì?”

Tôi ngừng đầu, đưa mắt chăm chú nhìn và đôi mắt anh ta, xóc lại tinh thần, “Là một người phụ nữ, tôi cũng chỉ muốn có người chồng yêu thương tôi, nhưng nếu chồng tôi là anh thì ước muốn này cũng thật xa xỉ.”

“Tống Duyên Khanh...”

“Giám đốc Lý, tôi nhắc nhở anh lần cuối, Tống Duyên Minh là hung thủ hại chết Trần Hiếu, tuy Trần Hiếu chỉ là một người công nhân, tuy các người chỉ cần phui tay là có thể bồi thường vụ Trần Hiếu với số tiền mà mười đời nhà chị ta kiếm cũng không nổi, thế nhưng anh mãi mãi không thể thay đổi được sự thật mất đi người bố của ba đứa trẻ kia.”

Nói xong tôi liền đi về phòng ngủ dành cho khách.

Rời ngủ.

Tôi cực kỳ thất vọng về Lý Hào Kiệt.

Sau ngày hôm đó, mặc dù thi thoảng Lý Hào Kiệt lại đến nhà tôi nhưng tôi và Lý Hào Kiệt có thể nói giống như người dưng vậy.

Chẳng nói năng gì với nhau.

Tôi đăng sơ yếu lý lịch của mình trên mạng nhưng cơ bản đều không có kết quả gì, ngay cả thư hỏi âm cũng không có.

Thi thoảng lại có vài cuộc điện thoại gọi đến, câu đầu tiên khi bắt máy là họ muốn xác nhận xem tôi có phải là Tống Duyên Khanh - người mà năm xưa hãm hại chị gái của mình hay không.

Tôi cũng chẳng hiểu sao, rõ ràng một việc nhỏ như vậy, năm đó đến Lý Hào Nam và Tống Tuyết đều có thể che đậy được. Vậy mà bây giờ các trong các ngành nghề, các công ty từ lớn đến nhỏ lại có thể đều biết đến.

Tôi biết chắc chắn là có người đang âm thầm giờ trò.

Suốt thời gian hai tuần lễ, trong lúc tôi đang tuyệt vọng trong quá trình tìm việc làm, cuối cùng thì tôi chuyển mục tiêu sang làm nhân viên kiểm chức tại nhà hàng ăn nhanh và quán cafe.

Tôi tìm vài quán cafe, cuối cùng tôi tìm được một quán cafe trả lương cho tôi sáu mươi nghìn đồng trên một giờ làm việc ở khu thương nghiệp Trung ương ở trung tâm thành phố, hơn nữa khi đi ra ngoài giao đồ ăn nhanh sẽ được trả thêm mười năm nghìn đồng phí giao hàng trên một hóa đơn.

Số tiền này tuy không nhiều nhưng tôi không muốn là một kẻ ăn bám vô dụng.

Như vậy thì tự tôi cũng coi thường bản thân.

Trong lúc tôi và chủ tiệm cafe chốt được thời gian, sau khi hẹn xong xuôi là đến thứ hai tuần sau đến làm, vừa mới bước ra đến sảnh thì nghe thấy một âm thanh, “Một ly mocha, nhanh lên.”

Tôi nghe ra đó là giọng của An Kiều.

Quay đầu lại thì thấy An Kiều đứng ở trước quầy, sắc mặt chị ta không được tốt cho lắm, nhìn qua cả người có chút hốc hác.

Nhìn thấy chị ta mà tôi không khỏi nghĩ tới Lương Khanh Vũ, đánh mặt dày tiến lên chủ động chào hỏi chị ta.

Chị ta trông thấy tôi, trợn trừng mắt: “Tống Duyên Khanh, sao tôi đi đến đâu cũng gặp phải cái thứ “sao chổi” như cô vậy?”

Chỉ một câu nói của chị ta là tôi đã đoán được Thiết kế Vũ Phong đã xảy ra chuyện.

Không để tâm đến chuyện chị ta hận mình, tôi lịch sự hỏi chị ta đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đầu An Kiều không muốn nói cho tôi biết.

Tôi thì cứ nóng lòng muốn biết nhưng chị ta lại thờ ơ không nói, hơn nữa đợi mãi mà chưa thấy cafe ra, cuối cùng chị ta cũng kể cho tôi.

Lúc này tôi mới biết, hiện tại Thiết kế Vũ Phong không phải là xảy ra chuyện mà cơ bản là đang trên bờ vỡ nợ.

Ngồi nỏ chính là chuyện của Trần Hiếu.

Căn hộ mà Trần Hiếu chết ở đó là một căn hộ của người dân, không biết từ đâu mà khách hàng lại biết được tin này, chủ căn hộ mà Trần Hiếu chết ở đó tức giận yêu cầu Lương Khanh Vũ bồi thường.

Nói rằng căn hộ này từng có người chết ở đó, không thể ở được rồi tìm Lương Khanh Vũ căn cứ vào giá cả trên thị trường mua lại căn hộ đấy, nếu không thì hẳn sẽ kiện Thiết kế Vũ Phong lên tòa án.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nôn ra máu

Thực ra tôi cũng thông cảm được cho khách hàng, nhà mới của người ta tự dựng lại có một người chết ở bên trong thì thực sự không có cách nào mà ở được.

Căn hộ đó là một căn biệt thự, giá trên thị trường hàng mấy chục tỷ, công ty nhỏ mới hoạt động chưa được vài năm như công ty của Lương Khanh Vũ về cơ bản là mua không nổi.

Nếu như kiện lên tòa án thì Thiết kế Vũ Phong lại càng không còn chỗ đứng trong ngành, cũng sẽ sắp vỡ nợ.

Trong tôi cảm thấy vô định.

Nói cho cùng thì đây đều là kéo dài chuyện của Trần Hiểu.

An Kiều cầm lấy cafe rồi đi đến công trường.

Một mình tôi bắt xe đến Thiết kế Vũ Phong.

Khi tôi bước vào thì thấy vị trí lễ tân trống trơn, phòng làm việc mà trước đây tôi đã từng làm việc ở đó, giữa các vách ngăn từng bàn thì ngoài máy tính ra, mọi thứ đều rất ngăn nắp.

Xem ra nhà thiết kế trước đây ngồi ở đó đã nghỉ việc rồi.

Tôi lại đi đến phòng làm việc trước đây của An Kiều.

Thấy trên bàn làm việc của chị ta vẫn vậy, trên bàn chất một đống những đồ vật tạp nham.

Tôi dạo quanh một vòng, cuối cùng mới đến phòng làm việc của Lương Khanh Vũ.

Tôi áp sát tai vào cửa thì nghe thấy anh ấy đang gọi điện thoại, hình như là đang hỏi vay tiền.

Tôi nghe được giọng anh vô cùng hèn mọn.

Cảm giác trong lòng vô cùng khó tả.

Tắt cả mọi thứ không phải đều là lỗi của tôi sao?

Tôi moi cái thẻ mà Tổng Tuyệt đưa cho mình từ trong túi ra, gõ cửa rồi mở cửa ra.

Trông thấy tôi, Lương Khanh Vũ có chút hoảng hốt rồi rớt, nhìn ra sắc mặt của anh ấy rất tệ, trông mắt anh trùng xuống trông đáng sợ, nhìn là biết nhiều ngày nay anh chưa được ngủ một giấc hẳn hoi.

Anh ấy cố che giấu lại vẻ tiều tụy của mình, cố nặn ra một nụ cười nói với tôi: “Khanh à, sao em lại nhớ ra mà đến đây vậy?”

Tôi đặt thẻ vào tay anh, “Anh Vũ, trong thẻ này có 3,6 tỷ. Tuy không nhiều nhưng anh cứ cầm lấy đi, bà em nói tiền chia lợi nhuận mỗi năm của Lương Thị đều được gửi vào thẻ này, bây giờ cũng là cuối năm rồi, chắc là cũng nhanh thôi.”

Nhưng Lương Khanh Vũ hoàn toàn không nhận lấy thẻ.

Anh ấy nhét lại thẻ vào tay tôi rồi nói: “Ai dà, Khanh à, anh có nghèo túng đến đâu đi chẳng nữa thì cũng không đến nỗi nhờ em giúp đỡ anh đâu.”

“Anh Vũ.”

Tôi cũng không muốn làm anh mất mặt, nhưng hiện tại mọi chuyện của Thiết kế Vũ Phong tôi đều đã biết, anh ấy không thể bước tiếp được nữa rồi.

Lương Khanh Vũ vội vỗ vào tay tôi rồi nói: “Anh có chút việc, hôm nay không tiếp em được rồi, xin lỗi nhé.”

Nói xong, anh ấy vội lấy chiếc áo vest trên giá áo rồi mặc lên người.

Vài tuần trước chiếc áo vest vẫn vừa vặn với người anh, vậy mà giờ đây nó đã rộng thùng thình rồi.

Đầu óc tôi trống rỗng dạo quanh Thiết kế Vũ Phong, ngấm nhìn những chiếc bàn trống trơn, trong tôi có cảm giác khó diễn tả thành lời.

Buổi tối, khi tôi về nhà thì Lý Hào Kiệt đã ở đó.

Tôi trốn trong phòng ngủ dành cho khách một mình, cố gắng hết sức để không phải gặp anh ta.

Sau đó tôi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi ở trên giường, cũng chẳng rõ là ngủ được bao lâu thì tôi nghe thấy điện thoại đổ chuông, tôi tiện tay tìm điện thoại, rồi cầm lấy điện thoại lên trong trạng thái mơ màng.

Sau đó đặt điện thoại ở bên cạnh tai.

“Alo, cho hỏi là cô có quen biết Lương Khanh Vũ không?”

Đầu giây bên kia là giọng địa phương của một người trẻ tuổi.

Chỉ vài từ đó mà khiến tôi trong nháy mắt trở nên tỉnh táo, “Có!”

Sau đó nhìn vào màn hình điện thoại, đó là số điện thoại của Lương Khanh Vũ.

Đầu dây bên kia giải thích cho tôi một chút về tình hình, đại khái là Lương Khanh Vũ uống say rồi mà điện thoại anh ấy có cài mật khẩu nên không mở được, chỉ có thể gọi cuộc gọi khẩn cấp vào số điện thoại của người thân quan trọng.

Mà người thân quan trọng của anh ấy chỉ có một mình tôi...

Cho nên đầu dây bên kia mới gọi cho tôi.

Nghĩ tới bộ dạng tiều tụy của Lương Khanh Vũ mà hôm nay tôi trông thấy, tôi lập tức trở nên căng thẳng.

Nói với đầu dây bên kia là lập tức đến đó.

Tắt điện thoại, tôi nhìn đồng hồ, bây giờ đang là 12 giờ 20 phút đêm.

Tôi khoác chiếc áo rồi đi ngay.

Ra đến cửa của khu nhà, trước đây con phố này tấp nập người qua lại mà bây giờ không cả có xe taxi, đến đặt xe qua mạng cũng không đặt được.

Trong lúc tôi đang vô cùng sốt ruột thì một chiếc xe Bridge màu đen đi ra từ bãi đậu xe khu phố bên rồi chậm rãi đậu trước mặt tôi.

Cửa kính xe mở xuống, Lý Hào Kiệt ngồi bên trong xe nói với tôi: “Đi đâu vậy? Anh đưa em đi.”

Mặc dù tôi rất không bằng lòng, nhưng vì quá lo lắng cho Lương Khanh Vũ nên tôi bất đắc dĩ lên xe.

Lương Khanh Vũ ăn uống ở nhà hàng hải sản Tiền Đường.

Khi tôi ngồi xe của Lý Hào Kiệt đến đó, bãi đậu xe của nhà hàng đã trống trơn.

Xem ra khách hàng đã về hết sạch rồi.

Tôi nhanh chóng xuống xe, tìm kiếm bóng dáng của Lương Khanh Vũ khắp nơi...

“Oe!”

Trong màn đêm tối, tôi nghe thấy tiếng có người đang nôn.

Tôi lần theo âm thanh đó rồi tìm thì thấy Lương Khanh Vũ đang ngồi xồm bên cạnh gốc cây, tay vịn vào cây, nòn liên tục.

Tôi đỡ lấy anh á và hét lớn: “Anh Vũ!”

Lúc này Lương Khanh Vũ cũng đã có chút mơ hồ, nhưng trông thấy tôi, ánh mắt anh tập trung lại ngắm nhìn một chút rồi cười rất tươi, “Sao em lại ở đây?”

“Anh Vũ, anh uống say rồi, để em đưa anh về nhà.”

“Không... anh... ợ!”

Nói rồi Lương Khanh Vũ lại nòn tiếp.

Người say rượu vô cùng nặng, một mình tôi ngồi quỳ xuống gắng gượng lắm mới đỡ nổi anh ấy.

Lương Khanh Vũ nòn một hồi, cả người không có chút tỉnh táo, anh ấy dựa người vào tôi, có chút kích động nói, “Em yên tâm, Thiết kế Vũ Phong không sụp đổ được đâu, hôm nay giám đốc Chu nói rồi, chỉ cần anh uống hết mười ly rượu thì ông ấy sẽ đầu tư cho anh 60 tỷ!”

Nghe Lương Khanh Vũ nói vậy, trong tôi vô cùng chua xót.

Suy cho cùng tất cả chẳng phải đều là lỗi của tôi hay sao?

Vậy mà anh ấy lại cứ liều mạng mà uống.

Tôi biết là bây giờ tôi không thể nói như vậy, chỉ có thể nói, “Anh Vũ, anh rất lợi hại, chắc chắn Vũ Phong sẽ ngày càng phát triển hơn.”

Tôi chỉ có thể ngồi xồm xuống, căn bản là không nhắc nổi người dậy.

Mãi cho đến khi Lý Hào Kiệt đến, anh ta giúp tôi dìu Lương Khanh Vũ lên xe ngồi ở ghế sau.

Mùi rượu nhanh chóng lan tỏa khắp bên trong chiếc xe sang trọng, tôi quay sang xin lỗi Lý Hào Kiệt, “Xin lỗi giám đốc Lý, anh ấy uống say rồi.”

Lý Hào Kiệt liếc nhìn tôi qua gương chiếu hậu rồi không nói gì mà khởi động xe.

“Ợ!”

Xe vừa chạy thì tôi nghe thấy âm thanh muốn nòn của Lương Khanh Vũ, sợ làm bắn xe của Lý Hào Kiệt khiến anh ta tức giận nên tôi vội vàng đưa tay ra đỡ lấy những thứ Lương Khanh Vũ nòn ra.

Nhưng trên tay tôi rất nhẹ, dường như không có cái gì, chỉ có mấy giọt nước bọt của anh ấy mà thôi.

Khi tôi nhìn lại, nhờ ánh đèn đường mờ mờ mà tôi nhìn thấy trong lòng bàn tay có chút đỏ sẫm.

Là máu!

“Anh Vũ!” Cả người tôi trở nên căng thẳng, nói với Lý Hào Kiệt, “Giám đốc Lý, anh có thể đưa chúng tôi đến bệnh viện được không?”

Xe vẫn tiếp tục chạy, tôi cũng không biết là Lý Hào Kiệt có đồng ý hay không nữa.

Suốt dọc đường đi, tôi chăm sóc Lương Khanh Vũ, dứt nước cho anh ấy uống, lau máu cho anh, sau đó để anh dựa vào vai tôi rồi đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng anh.

Cuối cùng thì xe cũng dừng lại.

Tôi quay đầu thì nhận ra đây là bệnh viện Thánh Tâm.

Thực ra tôi không muốn tới đây nhưng lại sợ làm chậm trễ tình trạng bệnh của Lương Khanh Vũ.

Chẳng còn cách nào khác, tôi đành mở cửa xe.

Một vài bác sĩ đã đứng chờ sẵn ở cửa bệnh viện, khi xe dừng lại họ liền chạy lại, đỡ Lương Khanh Vũ lên cáng cứu thương.

Sau đó đưa vào bên trong bệnh viện.

Tôi không yên tâm, đang định đi vào theo thì bị bàn tay to lớn kéo lại, dùng sức lực giữ người tôi lại, sau đó tôi bị cuốn vào trong một lồng ngực rắn chắc.

Một giọng nói đầy giận hờn từ phía trên đỉnh đầu tôi: “Anh ta ở đây chắc chắn sẽ được điều trị tốt nhất, em có thể tôn trọng ý kiến của anh một chút được không?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Anh ghen đấy!

“Nhưng bây giờ anh ấy đang rất nguy hiểm!” Tôi hoàn toàn không có thời gian để nghĩ xem tâm tình của Lý Hào Kiệt bây giờ là gì.

Tôi muốn thoát khỏi anh ta để đuổi theo Lương Khanh Vũ.

Nhưng cánh tay Lý Hào Kiệt cứ ôm chặt lấy eo tôi, sau đó nghe thấy giọng của anh ta, từng câu từng chữ lọt vào tai tôi, “Anh ghen đấy!”

Trong nháy mắt, tôi bỗng ngất người ra.

“Giám đốc Lý, anh đang nói cái gì vậy?”

“Anh nói, anh ghen đấy.” Lý Hào Kiệt lại nhắc lại một lần nữa, “Em là vợ anh, anh không cho phép những lúc có anh ở bên mà em lại đi quan tâm người đàn ông khác rồi coi như không có anh.”

Nếu như là những lúc khác, Lý Hào Kiệt ghen thì tôi sẽ rung động, sẽ cảm động.

Nhưng vào lúc này thì tôi không thể.

Tôi lấy hết sức đẩy anh ta ra, ngẩng đầu nhìn anh ta với nét mặt cười rồi nói, “Giám đốc Lý, anh nghĩ là công ty của Lương Khanh Vũ trở nên như vậy là vì cái gì không? Là do anh ấy không đủ năng lực hay tầm nhìn anh ấy không tốt? Nếu không phải!”

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt rồi nói rõ từng câu từng chữ, “Đều là do Tổng Duyên Minh-người phụ nữ anh yêu đấy, chị ta lợi dụng Trần Hiểu hãm hại tôi, hãm hại không thành thậm chí còn không ngại giết người, sau đó thì xúi giục vợ Trần Hiểu đến Vũ Phong gây sự, muốn tôi ngồi tù lại, về sau thất bại thì chủ căn hộ mà Trần Hiểu chết ở trong căn hộ đó lại đòi Lương Khanh Vũ bồi thường!”

Tất cả đều là chị ta hại mà ra!

Tôi lên án với Lý Hào Kiệt.

Càng nói càng cảm phẫn.

Không đợi anh ta nói, tôi liền nói tiếp, “Anh đi mà yêu chị ta, đi mà yêu Tổng Duyên Minh tâm địa độc ác kia đi, đừng có mà lại đến khiến tôi ghê tởm!”

Nhìn Lương Khanh Vũ ra nông nổi này, tôi thực sự cảm hận Lý Hào Kiệt, cảm hận Tổng Duyên Minh.

Hận bọn họ tại sao lại làm liên lụy đến những người vô tội!

Tôi chạy vào trong bệnh viện, Lý Hào Kiệt không đuổi theo.

Tôi vào tìm bác sĩ, sau khi hỏi bác sĩ xong mới biết Lương Khanh Vũ do uống nhiều rượu lâu ngày nên bị bực dạ dày.

May là được đưa đi viện kịp thời, hiện tại đang được làm phẫu thuật, nếu không thì có trời cũng không cứu nổi anh ấy.

Nghe vậy tôi mới thở phào nhẹ nhõm, nếu như Lương Khanh Vũ có mệnh hệ gì thì thực sự tôi không thể tha thứ cho chính mình được.

Tôi ngồi ở cửa đợi rất lâu.

Cuối cùng thì Lương Khanh Vũ cũng được đưa ra từ phòng phẫu thuật, rồi chuyển đến phòng bệnh. Tôi sợ đến khi anh ấy tỉnh dậy thì lại không có ai chăm sóc nên đã ở lại phòng bệnh.

Đến 9 giờ sáng thì Lương Khanh Vũ tỉnh dậy.

Không phải là tôi đánh thức anh dậy mà là điện thoại đánh thức anh dậy.

Điện thoại vừa đổ chuông, Lương Khanh Vũ liền phát tỉnh dậy, không còn cách nào khác tôi đành lấy điện thoại cho anh ấy.

Nghe điện thoại xong anh ấy vô cùng cảm động, nói: “Giám đốc Chu, hôm qua ông yêu cầu tôi uống rượu, rượu thì tôi uống rồi, bay giờ còn đang nằm trong bệnh viện đây này, ông không được nuốt lời đấy nhé!”

Sau đó tôi lơ mơ nghe được đầu dây bên kia, giám đốc Chu nói cái gì mà rượu vào lời ra nên không tính.

Tôi tức giận thay anh ấy!

Lương Khanh Vũ cố gắng van nài ông ấy, cuối cùng giám đốc Chu nói một lúc rồi tắt máy.

Nhìn Lương Khanh Vũ nằm trên giường, đôi mắt mờ mông nhìn lên trần nhà, tôi xúc lệ tinh thần, tiến về phía anh, bẹo má anh rồi nói, “Đừng lo, em có cách rồi.”

“Em à, em không cần...”

“Đừng khách sáo với em nữa, coi như là em đầu tư đi!” Tôi cười rồi nói, “60 tỷ thì không có, nhưng có 30 tỷ.”

Anh ấy nhìn tôi, “Em lấy đâu ra tiền tiền như vậy? Không cần phải miễn cưỡng đâu, nếu đi vay Lý Hào Kiệt thì thôi...”

“Đương nhiên là không phải rồi, anh quên rồi sao? Dù gì thì em cũng là con gái thứ hai của nhà họ Tống và quan trọng hơn đó là em có một bà nội vô cùng thương yêu em.”

Tôi cố gắng cười thoải mái.

Mặc dù Lương Khanh Vũ không đồng ý, nhưng tôi yêu cầu nếu anh nếu chưa khỏi bệnh mà đi lại lung tung thì tôi sẽ không bao giờ quan tâm đến anh ấy nữa.

Tôi biết Lương Khanh Vũ quan tâm tôi.

Anh ấy đồng ý.

Bệnh viện Thánh Tâm có đội ngũ y tá chăm sóc chuyên môn, tôi nhờ họ chăm sóc Lương Khanh Vũ cho tôi rồi đi về.

Tôi không thể đi xin tiền Tống Tuyệt được, cách duy nhất bây giờ là thể chấp căn nhà của tôi để vay tiền.

Tôi đi từ trong bệnh viện ra, đến cửa thì thấy chiếc xe của Lý Hào Kiệt tôi qua vẫn đậu ở vị trí tôi hôm qua.

Tôi không khỏi sững sờ.

Nhìn thấy tôi đi ra, Lý Hào Kiệt từ trong xe bước ra, vẫy tay về phía tôi.

Tôi trông thấy anh ta mặc áo sơ mi với quần Âu, đây chính là bộ quần áo mà tôi qua anh mặc khi đi ra khỏi nhà.

Chẳng lẽ....

Tôi không dám tin vào suy đoán của chính mình, nhưng ánh mắt anh ta trông có vẻ rất mệt mỏi khiến tôi càng tin vào suy đoán của mình.

“Cà đêm qua anh vẫn luôn ở đây sao?”

Tôi hỏi anh ta.

Khóc mỗi mồi mòng lạnh lùng của Lý Hào Kiệt khẽ cười lên rồi nói, “Ừ, vợ anh ở đây thì anh còn đi đâu được?”

Câu nói đó của anh khiến tôi ý thức được, phải chăng những lời tôi nói tới qua có phần quá đáng?

Nhưng mà từng câu từng chữ tôi nói đều là sự thật.

“Giám... giám đốc Lý, anh bận gì thì đi đi, tôi về nhà trước đây.” Tôi do dự một hồi rồi vẫn quyết định gọi anh ta là giám đốc Lý.

Bởi vì tôi không muốn đắc tội với Tống Duyên Minh.

Tôi không hy vọng người bên cạnh tôi lại chịu tổn thương.

“Anh đưa em về.” Lý Hào Kiệt kéo lấy tay tôi, bàn tay to lớn của anh ta không còn sức lực như tôi qua nữa rồi.

Tôi nhìn đôi mắt nổi đầy mạch máu đỏ của anh ta, cuối cùng đành nghe theo anh ta.

Vì công ty có việc nên Lý Hào Kiệt đưa tôi về nhà xong rồi anh ta lại đi ngay.

Tôi bỏ ra một ngày để lên mạng tra tìm một chút về thể chấp bất động sản, cuối cùng thì tìm được một ngân hàng nhà nước vô cùng đáng tin cậy, sau đó liên hệ với giám đốc, bên họ nói muốn đến xem nhà.

Phải xác nhận chủ căn nhà và nhà không có vấn đề gì thì mới được.

Buổi chiều thì người của ngân hàng đến.

Bọn họ xem từ bên trong cho đến bên ngoài mới xong, cảm thấy rất hài lòng rồi đưa tôi đến ngân hàng chuẩn bị làm thủ tục cho vay thế chấp bất động sản.

Căn cứ vào lời họ nói thì sau một tiếng đồng hồ là có thể cho vay.

Tôi cũng yên tâm phần nào.

Nhưng khi tôi và giám đốc ngân hàng đang đi xuống thì vừa hay lại gặp Lý Trọng Mạnh đi lên.

Khi ấy giám đốc đang giải thích một vài chuyện về vấn đề cho vay thế chấp, vừa hay Lý Trọng Mạnh nghe được liền tiến lại gần hỏi tôi “Cần tiền à?”

“Đâu có.” Tôi nói dối theo phản ứng bản năng.

Thế nhưng, ánh mắt của Lý Trọng Mạnh dừng lại trên chiếc thẻ trước ngực của giám đốc ngân hàng, rồi nói với giám đốc ngân hàng, “Chúng tôi không thể chấp nữa, các anh đi đi.”

Nghe vậy giám đốc mặc dù không vừa ý nhưng dường như anh ấy nhận ra được Lý Trọng Mạnh, tuy mặt không vui nhưng cũng không dám nói, đành phải nói với tôi, “Nếu cần thì có thể liên hệ bất cứ lúc nào.”

Rồi đi ngay sau đó.

Lúc sau thì Lý Trọng Mạnh hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì.

Nhớ ra anh ta là chú ba của Lý Hào Kiệt nên tôi không nói.

Lý Trọng Mạnh không hỏi tiếp mà trực tiếp nói, “Đi theo tôi.”

Tôi cũng không rõ là anh ta muốn làm gì nữa.

Anh ta dẫn tôi lên trên tầng, rồi chỉ xuống khoảng sân nhà dưới chân tôi và nói, “Cò đứng ở đây đợi tôi, không được đi đâu đấy, tôi lập tức ra ngay.”

Lý Trọng Mạnh đi về nhà, tôi ngoan ngoãn đợi ở bên ngoài.

Khoảng hai phút sau, Lý Trọng Mạnh từ nhà đi ra, trên tay anh ta cầm thứ gì đó.

Cái đó thì tôi biết, là tờ chi phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chú tìm vợ tôi có việc gì sao_

Tôi với Lý Trọng Mạnh cũng chỉ có duyên gặp vài lần, thế nên dù anh ta có tiền thế nào thì tôi cũng không thể lấy 30 tỷ của anh ta!

Mà tôi cũng chẳng biết anh ta là loại người gì.

30 tỷ này mà lấy rồi thì cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Thế nhưng Lý Trọng Mạnh cũng không có dự định thu lại, hơn nữa dường như anh ta cũng nhìn thấu ý nghĩ của tôi, “Tôi không có bất kỳ ý đồ gì với cô cả, cũng sẽ không bắt cô làm gì vì nó cả, số tiền này đối với tôi cũng chẳng đáng gì, mà còn là hàng xóm của cô nên đây là chuyện nhỏ thôi.”

“...”

“Không thu lại, cứ từ từ trả.”

Lý Trọng Mạnh lại bồi thêm một câu.

Thật ra thì nếu có số tiền này thì tốt nhất.

Dù sao mượn nợ ngân hàng cũng có thời hạn, nếu Lương Khanh Vũ không trả được thì nhà của tôi sẽ bị thu hồi, thế thì Tống Tuyết chắc chắn sẽ trách tôi.

Thế nhưng tôi tin rằng Lương Khanh Vũ lấy số tiền đó thì chắc chắn sẽ vực dậy được công ty.

Khi mà trong lòng tôi còn đang xoắn xýt vô cùng rồi cuối cùng lúc định nhận lấy số tiền đó thì...

“Tĩnh.”

Tiếng thang máy phía sau vang lên.

Tôi quay đầu lại thì nhìn thấy Lý Hào Kiệt mặc một bộ tây trang đang đi ra khỏi thang máy.

Lúc nhìn thấy anh ta thì tôi vội rút tay lại, tâm trạng cứ như thể làm chuyện xấu bị bắt tại trận vậy!

Lý Hào Kiệt ngừng đầu, rõ ràng là anh ta đã nhìn thấy cánh tay rút lại của tôi.

Đồng thời cũng nhìn thấy tấm séc mà Lý Trọng Mạnh đang giơ lên kia.

Lý Hào Kiệt nhìn thoáng qua Lý Trọng Mạnh, rồi sắc mặt anh ta trở nên nặng nề, sau đó đi đến cạnh tôi ngăn tôi lại rồi nói, “Chú tìm vợ tôi có việc gì sao?”

Tôi có thể nhận ra được sự không vui trong giọng nói của anh ta.

Lý Trọng Mạnh nhếch môi, “Không có gì, chú nghe báo cháu dâu có chút khó khăn về kinh tế thế nên tình giúp đỡ nó chút.”

“Giúp cô ấy? Vợ tôi thiếu tiền thì tôi sẽ cho.” Lý Hào Kiệt cúi đầu nhìn thoáng qua con số trên tấm séc, “Mà chút tiền này cũng không phải là con số nhỏ đối với công ty của chú đúng không, chú nên cắt đi thì hơn, tránh cho vì số tiền này mà công ty đóng cửa.”

Tuy tôi không nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được bầu không khí đầy khói thuốc súng này.

Tôi muốn rời khỏi nhưng cánh tay của Lý Hào Kiệt đang giữ chặt lấy tôi, khiến tôi chuyển động một chút cũng khó khăn.

Thế nhưng cái câu nói này của Lý Hào Kiệt khiến tôi cảm thấy thật khó nghe.

Đây nói thẳng chính là đang sỉ nhục Lý Trọng Mạnh mà.

Tôi nhìn sang Lý Trọng Mạnh thì thấy đôi mắt đang ẩn dưới cặp mắt kính mỏng manh kia ẩn hiện một nụ cười.

Như thể chẳng chút nào bị kích thích bởi những lời này, anh ta cười nói, “Chú chỉ là thả con săn sắt bắt con cá rô mà thôi, nếu mà cháu đã thấy thì người ngoài như chú cũng không xen vào nữa.”

Anh ta nói xong liền cắt tấm séc đi rồi trở về phòng.

Về mặt Lý Hào Kiệt bình tĩnh mà kéo tôi vào nhà, thế nhưng không hề buông tay tôi ra.

Cứ kéo mãi đến cạnh sofa, anh ta tự ngồi xuống rồi kéo tôi lên đùi mình, ôm tôi trong lòng mình rồi nhìn tôi bằng cặp mắt đen, “Sao em lại biết chú ta? Sao em không nói sớm với anh chuyện chú ta ở ngay cạnh nhà em?”

“Tôi vốn không quen chú ấy, chỉ là do ở cạnh nhà nên mới biết.”

“Nói bậy, trước kia em chưa từng gặp chú ta! Lễ kết hôn của chúng ta chú ta cũng không tới!”

Lý Hào Kiệt vô tình vạch trần tôi.

Tôi cũng chỉ đành nói thật.

Mà tôi với Lý Trọng Mạnh cũng không có chuyện gì phải giấu diếm.

Lý Hào Kiệt nghe xong thì vẻ mặt cũng đỡ hơn, thế nhưng cũng không quên cảnh cáo tôi, “Tránh xa chú ta ra.”

“Vì sao? Chú ấy không phải chú anh hay sao?”

Tôi không hiểu.

Thế nhưng Lý Hào Kiệt cũng không tiếp tục trả lời tôi mà là vẫn giữ chặt tôi rồi cúi đầu hỏi, “Cần tiền?”

Lúc này, giọng điệu của anh ta có vẻ dụ dỗ không ít.

Nó không còn kiêu cao ngạo như vừa nãy mà lại như thể đang dỗ một đứa trẻ.

Tôi bật dắc đi gạt đầu, rồi nói cho Lý Hào Kiệt nghe lý do thật sự tại sao Lý Trọng Mạnh sẽ cho tôi tiền nói ra.

Anh ta nghe xong liền thờ dài một cách bất đắc dĩ, rồi hỏi tôi, “Trong lòng em thì anh không đáng tin thế cơ à.”

“Đúng.” Tôi nhìn xuống đất, “Nếu ngày nào đó anh tổng Tổng Duyên Minh vào tù thì tôi sẽ cảm thấy anh đáng tin.”

Tôi biết điều đó là không thể nào.

Về mặt Lý Hào Kiệt cũng nói cho tôi biết điều này.

Anh ta hỏi tôi, “Em cần bao nhiêu tiền? Đờng nói là 30 tỷ, 300 tỷ anh cũng có thể cho em.”

“Tôi chỉ cần 30 tỷ để đưa cho Lương Khanh Vũ, tôi tin anh ấy sẽ nhanh trả lại cho anh thôi.” Tôi trả lời.

Lý Hào Kiệt gật đầu, “Được, anh giúp em cho anh ta, em yên tâm, tiền này trong vòng 3 ngày chắc chắn sẽ được chuyển đến.”

“Cảm ơn.” Tôi khẽ quay người hỏi anh ta, “Tôi đi được chưa?”

Không ngờ Lý Hào Kiệt không những không buông tôi ra mà lại còn ôm ghì lấy tôi hơn, rồi anh ta nghiêng người để tôi xuống ghế sofa, nhìn tôi bằng đôi mắt sâu thẳm

Trong đôi mắt ấy thể mà tôi lại thấy được bao nhiêu tình cảm

Anh ta nhìn tôi một lúc lâu rồi mới nói, “Không được, hôm qua em không để ý đến anh, khiến anh rất tức giận.”

Nói xong liền định hôn tôi.

Thế nhưng giờ đây trong lòng tôi tràn đầy là hình bóng Lương Khanh Vũ thế nên tôi liền quay mặt đi rồi cụp mặt nói, “Tôi không muốn làm.”

Tôi nói những lời này cũng chỉ là để biểu đạt chút tâm trạng của mình, chứ vốn chẳng trông mong Lý Hào Kiệt sẽ hiểu được.

Thế nhưng ngay sau đó thì anh ta đã đứng dậy, vừa chỉnh lại quần áo vừa nói, “Được rồi, vậy đợi đến lúc em muốn đi.”

Tôi nhìn bóng dáng của Lý Hào Kiệt, cứ ngỡ tai mình có vấn đề gì.

Lúc anh ta về phòng thì tôi cũng đi khỏi.

Tôi đến bệnh viện Thánh Tâm để thăm Lương Khanh Vũ, dù tôi không nói tiền ở đâu ra thế nhưng Lương Khanh Vũ cũng đoán được.

Anh cứ đầu tư trách rằng, “Phải chăng anh rất vô dụng, không quản lý nổi công ty còn khiến em phải vay tiền ông chồng vô cùng không tốt kia của mình.”

“Không có.” Tôi lắc đầu, vì để an ủi anh ấy tôi mới nói, “Anh ta nhiều tiền vậy thì mượn chút cũng có sao? Anh cũng đâu phải là không trả, em thấy cho anh mượn là sự đầu tư tốt nhất.”

Lương Khanh Vũ vô cùng háng hái rồi lại nói rằng sau khi mình xuất viện thì chắc chắn sẽ tập trung kiếm tiền, rồi trả cả vốn lẫn lãi cho Lý Hào Kiệt.

Để khiến anh ấy không nợ Lý Hào Kiệt.

Sau đó tôi có báo tình hình của mình cho quán cà phê đang làm rồi xin đi làm mượn vài ngày, để chờ Lương Khanh Vũ ra viện thì mới đi.

Thế nhưng trong mấy ngày Lương Khanh Vũ nằm viện này, chỉ cần tôi ở chăm Lương Khanh Vũ, thì dù mượn thế nào Lý Hào Kiệt đều sẽ chờ tôi ở cổng bệnh viện.

Tôi đi làm ở quán cà phê cả nửa tháng thì mới gặp lại An Kiều lần nữa.

Lần này tinh thần của cô ấy có vẻ tốt hơn nhiều.

Tôi chủ động nói chuyện với cô ấy, có lẽ do tình hình công ty tốt nên tâm trạng của cô ấy cũng không tệ, cũng có vẻ không còn mâu thuẫn với tôi như trước.

Nhưng lúc mà tôi nói chuyện với cô ấy thì lại phát hiện ra một chuyện không thể tin nổi.

An Kiều nói cho tôi biết công ty thiết kế Vũ Phong bây giờ đã là công ty con của tập đoàn Hào Thiên, Lý Hào Kiệt đã tìm một giám đốc chuyên môn để quản lý công ty thiết kế Vũ Phong.

Mà Lương Khanh Vũ bây giờ cũng chỉ là trưởng phòng bộ thiết kế mà thôi.

Chuyện này khiến tôi không thể chấp nhận nổi.

Gần đây tôi gặp Lý Hào Kiệt rất thường xuyên, thỉnh thoảng cũng sẽ liên hệ với Lương Khanh Vũ, thế nhưng không một ai nói cho tôi hay!

Đấy chắc chắn là Lý Hào Kiệt bắt Lương Khanh Vũ không được nói cho tôi biết.

Lúc ấy tuy tôi rất tức giận nhưng vẫn phải tiếp tục đi làm

Vừa tan ca tôi liền ngồi xe đi thẳng đến tập đoàn Hào Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Cuộc đời anh không thể thiếu cô ấy

Từ sau lần trước thì dường như tôi được mở ra trường hợp đặc biệt ở tập đoàn Hào Thiên.

Lần này khi tôi vừa đến quầy lễ tân thì nhân viên quầy đã cung kính chào tôi, “Phu nhân tổng giám đốc.”

Sau đó liền mở cửa cho tôi.

Thật ra thì cái xưng hô này khiến tôi thấy có chút xấu hổ, nhưng vẫn cứ ngậm thừa nhận.

Tôi đi thang máy đến tầng cao nhất.

Vừa vào hành lang thì liền thấy trợ lý của Lý Hào Kiệt là Lê Kiên đang đứng ở góc tường gọi điện thoại.

Hình như anh ta cũng không biết tôi đến.

Tuy rằng tôi đang tức giận thế nhưng tôi cũng biết đây là đang ở tập đoàn Hào Thiên, chứ không phải nơi tôi có thể đi lung tung, do lễ phép nên tôi liền đứng ở một bên để đợi anh ta nói chuyện xong sẽ nói cho anh ta là tôi đến tìm Lý Hào Kiệt.

Tôi chờ ở bên cạnh thì lại nghe Lê Kiên cầm di động nói nhỏ, “Tổng giám đốc Lý thật sự không ở đây.”

Không phải tôi cố ý nghe lén mà là do trên hành lang rất yên ắng.

Tôi còn đang khó hiểu, Lê Kiên là trợ lý của Lý Hào Kiệt, sao phải gọi điện thoại kiểu này?

Lê Kiên lại nói, “Mấy lần trước anh tự ý để em đi vào, thế nên tổng giám đốc Lý đã nhắc nhở anh rồi, nên lần này thật sự không được đâu.”

Anh ta đang nói chuyện điện thoại với ai?

Thế nhưng người muốn gặp Lý Hào Kiệt có rất nhiều thế nên tôi cũng không nghĩ nhiều.

Rất nhanh tôi đã nghe anh ta nói, “Được rồi, cụp cục à, em yên tâm, anh sẽ giúp em nói với tổng giám đốc Lý một chút, cũng mở đặc quyền cho em.”

Lúc nói những câu này thì giọng điệu cũng trở nên nhanh và nhẹ nhàng hơn.

Sau đó liền tắt máy ngay.

Lê Kiên sau khi tắt máy quay người lại thì liền thấy tôi, anh ta đã giật bản mình!

Anh ta hỏi tôi, “Cô đến đây lúc nào?”

Về mặt đó như thể đã làm chuyện xấu gì mà muốn giấu diếm vậy.

Lúc ấy tôi chỉ nghĩ anh ta là vì bị phát hiện gọi điện thoại cho người yêu mà thôi, thế nên cũng không nghĩ nhiều gì, liền cười nói, “Trợ lý Lê, xin hỏi tổng giám đốc Lý có ở đây không?”

“Không có, tổng giám đốc tối nay phải tham gia một buổi tiệc nên đã đi rồi.”

Lúc Lê Kiên nói chuyện thì ánh mắt anh ta có vẻ rất chột dạ.

Có vẻ như muốn tôi nhanh chóng rời khỏi.

Phản ứng đầu tiên của tôi là – anh ta đang lừa tôi.

Tôi nghĩ vì Lý Hào Kiệt thu mua công ty của Lương Khanh Vũ nên muốn tránh tôi.

Tôi cố ý nói, “Vậy để tôi đến văn phòng gọi điện cho anh ấy.”

Vốn tưởng Lê Kiên sẽ ngăn tôi lại nhưng không ngờ anh ta lại thẳng thừng đồng ý, khẽ gật đầu rồi dẫn tôi thẳng tới văn phòng.

Đây đúng là nằm ngoài dự đoán của tôi.

Tôi vòng một vòng trong phòng làm việc, rồi lại đến phòng nghỉ phía sau xem xét.

Sau khi xác nhận Lý Hào Kiệt thật sự không ở đó tôi liền tìm đại cơ rời đi.

Tôi vừa đến dưới lầu thì không ngờ lại gặp Tổng Duyên Minh!

Lúc tôi thấy cô ta thì cô ta cũng vậy, thấy tôi đi ra từ tập đoàn Hào Thiên, thêm cả nhân viên lễ tân nói “phu nhân tổng giám đốc”.

“Tổng Duyên Khanh, Lý Hào Kiệt ghét cô như thể mà cô còn mặt mũi nhận cái danh hiệu phu nhân tổng giám đốc hay sao?”

Lúc Tổng Duyên Minh nói chuyện thì trong ánh mắt chị ta tràn đầy ghen tị.

Tôi nhìn chị ta, khuôn mặt lạnh tanh nói, “Anh ta chán ghét tôi, tôi còn cảm thấy hợp lý, nhưng anh ta lại thích chị thì tôi đúng là nghĩ rằng có phải chị hạ bùa yêu cho anh ta không nữa.”

Đây là lời thật lòng của tôi.

Đây cũng là điều mà cho tận tôi giờ tôi vẫn không hiểu.

Như Tổng Tuyết nói thì Lý Hào Kiệt và Tổng Duyên Minh chưa hề gặp nhau trước khi chuyện kết hôn này được bàn bạc xong.

Thế thì Tổng Duyên Minh đã làm cái gì mà khiến Lý Hào Kiệt tình sâu đến vậy?

Chị ta làm sai cũng không hề truy cứu, thậm chí còn giúp chị ta che giấu hành vi phạm tội!

Tổng Duyên Minh nghe thấy tôi nói vậy, thì mới gây trước còn ghen tị thì gây tiếp theo đã trở thành đắc ý.

Chị ta nhìn tôi, chính chu lại quần áo, “Chuyện này thì cô không cần biết, cô chỉ cần biết là, mặc kệ tôi làm gì thì người mà Lý Hào Kiệt yêu cả đời này cũng chỉ là tôi thôi.”

“Vi sao?” Tôi vặn hỏi.

“Vi sao?” Tổng Duyên Minh bước lại gần tôi, nói nhỏ, “Bởi vì, không có tôi sẽ không có anh ấy ngày hôm nay.”

Cô ta nói xong liền nở một nụ cười ẩn ý rồi xoay người rời đi.

“Không có tôi sẽ không có anh ấy ngày hôm nay.”

Tôi đứng yên tại chỗ rồi không ngừng ngẫm nghĩ về câu nói này.

Nhưng vẫn không hiểu nó có ý gì.

Lý Hào Kiệt cũng là người có máu mặt trong kinh doanh, vậy thì có chuyện gì mà lại cần đến Tổng Duyên Minh?

Hay là... anh ta đã làm chuyện gì đó mờ ám, phải cần Tổng Duyên Minh giúp đỡ che giấu.

Tôi miễn man suy nghĩ hồi lâu mới về nhà.

Sau khi ăn cơm chiều tôi liền ngồi trên sofa chờ Lý Hào Kiệt, tôi không chắc liệu anh ta có về hay không.

Lúc 11h thì cửa mở.

Lúc Lý Hào Kiệt bước vào thì mùi nước hoa, son phấn cũng sộc vào mũi tôi, xem ra đêm nay anh ta cũng chìm ngập trong đám phụ nữ.

Vốn tôi định hỏi chuyện anh ta, thì sau khi ngửi thấy mùi này liền chớp mắt cũng chẳng muốn nói nữa.

Tôi đứng dậy định quay về phòng ngủ cho khách, thì bỗng đã bị Lý Hào Kiệt ôm lấy từ đằng sau, rồi cúi đầu xuống nói, “Em đang đợi anh về nhà sao?”

Lúc mà anh ta lại gần sát tôi thì mùi hương của bao nhiêu người phụ nữ khác cũng xông thẳng vào mũi tôi.

Tôi nhàu mày rồi không nhận được mà hắt hơi.

Lý Hào Kiệt vội buông tôi ra rồi cởi áo khoác, thậm chí còn xin lỗi tôi, “Xin lỗi.”

Sau khi anh ta buông tay thì tôi liền tiếp tục đi vào phòng.

Nhưng ngay khi tôi nghe thấy tiếng quần áo rơi xuống thì Lý Hào Kiệt lại nắm chặt tay tôi rồi hỏi tôi, “Em chờ anh muộn thế là có việc muốn hỏi anh sao?”

Anh ta rất hiểu tôi.

Dù sao trước đó tôi cũng đều cố để phản định rạch ròi với anh ta.

Thế mà hôm nay tôi lại chờ anh ta.

Tôi quay lại rồi còn chưa kịp nói gì thì Lý Hào Kiệt đã nói, “Em muốn hỏi chuyện công ty của Lương Khanh Vũ đúng chứ, anh cảm thấy tốt nhất em nên đến hỏi anh ta, vốn anh cũng không định nhận công ty này thế nhưng là anh ta nhờ anh làm vậy.”

“Anh ta nhờ anh, anh liền đồng ý sao? Tổng giám đốc Lý tốt như vậy từ bao giờ?”

Sao tôi có thể tin được.

Thế nhưng tiếp đó Lý Hào Kiệt liền cho tôi một câu trả lời khiến tôi hoàn toàn tin tưởng anh ta sẽ làm như vậy.

Anh ta nói, “Công ty thiết kế Vũ Phong trở nên như vậy đều là lỗi của Duyên Minh, cô ấy sai thì anh tự nhiên sẽ phải bồi thường thay cô ấy.”

Anh ta nói ra cũng khiến lòng tôi đau vô cùng.

Nguyên nhân của tất cả mọi chuyện, đều cùng cũng chỉ là một Tổng Duyên Minh.

Chỉ cần việc có liên quan đến Tổng Duyên Minh thì Lý Hào Kiệt có không dùng các cách thức xử lý bình thường của mình thì cũng là chuyện đương nhiên.

Tôi cười khổ, “Tổng giám đốc Lý, tôi có thể xin anh dọn ra ngoài ở hay không, nếu anh thật sự muốn ở, thì đợi khi nào cuộc đời anh không còn Tổng Duyên Minh thì hãy đến.”

“Cuộc đời anh không thể thiếu cô ấy.”

Câu trả lời của Lý Hào Kiệt, như thể chẳng cần nghĩ đã nói ra,

“Vậy thì anh rút đi!”

Lúc này tôi thật sự vô cùng tức giận.

Bàn tay tôi nắm chặt, rồi chỉ vào cửa nhà, “Chỗ của tôi không chào đón anh, còn Tổng Duyên Minh thì rất hoan nghênh anh đây, phiền anh rút đến chỗ cô ta đi!”

Lý Hào Kiệt ơi là Lý Hào Kiệt, anh thật sự bị cô ta hạ bùa yêu rồi.

Đêm đó Lý Hào Kiệt không hề đi.

Nhưng mỗi câu anh nói đều đủ khiến lòng tôi nguội lạnh.

...

Hôm sau tôi vẫn sinh hoạt như bình thường.

Chỉ là khi tôi tan tầm thay quần áo rồi ra đến quán cà phê thì thấy Lương Khanh Vũ đang đứng bên trong, anh mặc một cái áo gió ngắn màu kaki, trong tay xách một cái túi, tóc cũng hơi uốn tạo kiểu khá thời trang.

Anh đứng ở đó đã thu hút bao ánh nhìn của các vị khách xung quanh, rồi cả những nhân viên trong tiệm.

Đang lúc tôi định ra chào hỏi với anh ấy thì một vị nữ khách hàng nom có vẻ là sinh viên ngưng ngừng chạy đến trước mặt rồi đưa một tờ giấy cho anh, sau đó nói, “Đây là số điện thoại với số wechat của em...”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lấy Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Em không kết hôn, anh sẽ độc thân cả đời cùng em

Tôi đứng bên cạnh tính xem kịch vui thế mà Lương Khanh Vũ lại chỉ tôi rồi nói, “Bạn gái tôi còn đứng kia nhìn kia.”

Cô bé đó xoay lại nhìn thấy tôi liền đỏ mặt xin lỗi, “Em xin lỗi chị nha.”

Nói xong liền quay lại chỗ ngồi.

Mấy đồng nghiệp của tôi vốn cũng đang nhìn Lương Khanh Vũ thì nghe anh ấy nói vậy, liền nhìn sang tôi, “Oa! Tổng Duyên Khanh, chị có bạn trai đẹp trai thế này mà không nói sớm cho mọi người biết!”

“Đừng đấy, có phải sợ bọn em cướp bạn trai chị không!”

“Mọi người đừng có trách cô ấy, bạn trai tui mà đẹp trai vậy thì tui cũng sẽ giấu thật kĩ, miễn cho mấy đứa thiếu trai lâu năm như mấy người thêm tuổi!”

Những người làm trong quán cà phê đa phần đều là sinh viên, cũng còn rất trẻ tuổi.

Thế nên sau khi Lương Khanh Vũ nói vậy mọi người đều ủa lên đùa giỡn trêu ghẹo.

“Không phải, anh ấy...”

“Duyên Khanh, tối nay em muốn ăn gì.”

Lúc mà tôi định phủ nhận việc Lương Khanh Vũ là bạn trai mình thì Lương Khanh Vũ đã đi đến rồi nắm lấy tay tôi một cách tự nhiên, cũng ngắt lời tôi.

Sau đó, anh ấy còn làm cái mặt xấu, rồi nói nhỏ, “Đừng có vạch trần anh trước mặt mọi người chứ.”

Lúc ấy tôi đột nhiên cảm thấy Lương Khanh Vũ như thể trẻ ra, đáng vẻ cũng trở về như thời đại học.

Tôi không nói nữa.

Lương Khanh Vũ cúi người rồi lấy mấy hộp socola từ trong túi ra đặt lên quầy, nói, “Đây là chút lễ gặp mặt, mong mọi người sau này chăm sóc bạn gái tôi nhiều hơn.”

Các đồng nghiệp đều vây quanh lại, rất nhanh tiếng hô to của các cô ấy đã vang lên, “Oa, Godiva, một hộp này phải mấy trăm nghìn ấy?”

Chờ các cô ấy lấy socola xong còn tiếp tục khen ngợi Lương Khanh Vũ một lúc rồi Lương Khanh Vũ mới đưa tôi đi.

Đi ra khỏi quán cà phê thì tôi còn có chút ngại ngùng, “Thật ra anh không cần mang quà gặp mặt gì đâu, các em ấy rất tốt với em.”

“Thế đâu được.” Lương Khanh Vũ lắc đầu, “Anh nhất định phải tuyên bố chủ quyền một chút chứ, miễn cho em tuyên bố với bên ngoài là độc thân, thì mấy cô ấy lại gán ghép linh tinh, rồi giới thiệu cho em nào là anh trai rồi em trai, rồi lỡ bọn em còn hợp ý nhau...”

Lương Khanh Vũ nói không ngừng.

Tôi nhìn anh, cũng cảm thấy rằng trạng thái bây giờ của anh rất tốt, liền nói, “Trở lại làm tổ trưởng tổ thiết kế anh có vẻ rất vui?”

“Đừng vậy.” Lương Khanh Vũ gạt đầu, “Thật ra lúc đầu anh không định từ bỏ, thế nhưng hôm mà Lý Hào Kiệt đầu tư tiền còn đề xuất cho anh một số ý kiến.”

“Ý kiến?”

“Đúng, một ít ý kiến về việc quản lý kinh doanh cũng như quảng bá công ty, anh đoán đây có lẽ chỉ là một phần vụn trong những kinh nghiệm quản lý công ty của chính anh ta, nhưng điều đó lại khiến anh nhận rằng, tuy mình am hiểu thiết kế thế nhưng về kinh nghiệm quản lý công ty thì lại thiếu sót rất nhiều.”

Tôi nhìn Lương Khanh Vũ.

Khi anh nói đến chuyện công ty đổi chủ thì dường như không phải tức giận mà là vui sướng.

Tôi vẫn nói tiếp, “Thế nhưng công ty thiết kế Vũ phong là một tay anh gầy dựng, bây giờ cho anh ta, lẽ nào anh không tiếc hay sao?”

“Có chứ. Nhưng anh trong việc quản lý công ty còn rất non trẻ, thế nên cần học hỏi nhiều hơn.” Anh nói xong liền đưa tay sờ đỉnh đầu tôi, “Mà như thế anh cũng có thêm thời gian để suy nghĩ chuyện làm sao để theo đuổi em.”

“Cái gì?”

Lương Khanh Vũ chuyển đề tài quá đột ngột khiến tôi không phản ứng kịp.

“Em sớm muốn gì cũng sẽ ly hôn với Lý Hào Kiệt đúng không? Anh mong rằng mình sẽ là lựa chọn đầu tiên của em sau khi ly hôn.”

Lương Khanh Vũ nói những lời này một cách rất nghiêm túc.

Tôi cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Đúng, tôi và Lý Hào Kiệt nhất định sẽ ly hôn.

Thế nhưng...

“Anh Vũ, anh đừng lãng phí thời gian với em, em đúng là sẽ ly hôn, thế nhưng sau khi ly hôn em có thể sẽ không tái hôn.”

Tôi cup mặt xuống.

“Được rồi, bây giờ em muốn ăn cái gì?”

Lương Khanh Vũ chuyển đề tài.

Thế nhưng khi chúng tôi đang cùng tiến về phía trước thì tôi lại nghe thấy anh nói, “Nếu em không kết hôn, thì anh cũng sẽ độc thân cả đời cùng em.”

Giây phút đó tôi thấy lòng mình thật ấm áp.

Hôm đó chúng tôi ăn cơm xong, thì Lương Khanh Vũ đưa tôi đến khu vui chơi, còn gấp cho tôi một con báo hồng rất to.

Lương Khanh Vũ tiễn tôi đến cửa khu chung cư, lúc tôi xuống xe thì đúng lúc gặp phải Tống Duyên Minh vừa từ khu chung cư ra.

Lúc nhìn thấy chị ta thì lòng tôi kêu lên “lộp bộp”.

“Chị tôi đây làm gì?” Ý nghĩ đầu tiên của tôi chính là lẽ nào Lý Hào Kiệt đưa chị ta đến nhà tôi?

Tống Duyên Minh liếc nhìn, “Tôi làm gì còn cần nói cho cô hay sao, thế còn cô tại sao lại đến đây? Lẽ nào nhà của người tình nào của cô ở đây?”

“Người tình? Tống Duyên Minh, cô đừng tưởng tôi cũng giống loại như cô, nhà của tôi ở đây.”

Tôi vừa nói xong thì Tống Duyên Minh sững sốt, “Sao cô lại có nhà ở chỗ này được?!”

“Không nói cho chị.”

Tôi nghĩ Tống Tuyết chắc là không nói việc lấy tiền chia hoa hồng giúp tôi mua phòng cho chị ta.

Vì không đề thêm phiền cho Tống Tuyết nên tôi cũng không nói ra.

“Khanh à,”

Đang lúc tôi chuẩn bị rời đi thì nghe Lương Khanh Vũ gọi tôi từ đằng sau.

Khi tôi quay người lại thì thấy anh đang ôm một con báo hồng lớn, tay khác còn cầm một cái túi giấy chạy lại từ đằng xa.

Sau khi đến cạnh tôi thì đưa đồ sang cho tôi rồi nói, “Đây là socola anh mua cho em, đồng nghiệp của em có thì em đương nhiên cũng có.”

“Chà chà.” Tống Duyên Minh đứng phía sau nhìn thấy liền giễu cợt bảo, “Tống Duyên Khanh, lớp dự phòng của cô không tệ đó.”

“Tôi không có.”

Lương Khanh Vũ nhìn lướt qua Tống Duyên Minh rồi không thêm để ý cô ta mà quay sang dặn dò tôi, “Bên ngoài gió to, em mau về nhà đi, anh đi trước.”

Nói xong anh ấy liền rời đi.

Tống Duyên Minh cho rằng đã nắm được điểm yếu của tôi, “Tống Duyên Khanh, nếu cô sao một bản thiết kế cho tôi thì tôi sẽ không nói chuyện này cho Hào Kiệt.”

“Chị đi nói đi.”

Tôi vọt lại 4 chữ ấy rồi liền đi về nhà.

Vừa vào cửa thì thấy Lý Hào Kiệt đang ngồi trên ghế sofa đọc sách.

Lúc anh ta ngừng đầu thì nhìn thấy tôi ôm một con báo hồng lớn, rồi cả socola thì liền gấp quyển sách trên tay lại, về mặt nặng nề hỏi tôi, “Em đi đâu?”

“Đi ăn cơm với bạn.”

Chẳng biết vì sao mà lúc anh ta hỏi tôi thì tôi lại thấy có chút chột dạ.

Thế nên ngay cả tên Lương Khanh Vũ cũng không nói ra.

“Bạn nào?”

“Hôm nay anh đưa Tống Duyên Minh đến nhà tôi?”

Lúc Lý Hào Kiệt vận hỏi tôi thì tôi liền đưa ra một câu hỏi khác để ngăn chặn anh ta,

Anh rõ ràng khá bất ngờ rồi lắc đầu, “Không có, làm sao có thể chứ?”

“Lúc tôi vừa mới về thì nhìn thấy chị ta, nếu không là anh kêu đến thì lẽ nào là người khác? Mà còn đã mượn thế này rồi.”

Tôi vốn chính là có ý nói thế.

Lý Hào Kiệt có nuông chiều Tống Duyên Minh thế nào thì lẽ nào còn chịu được sừng cấm cao cao trên đầu hay sao?

Thế nhưng khiến tôi ngoài ý muốn đó là sau khi Lý Hào Kiệt nghe tôi nói hết thì về mặt cũng chẳng thay đổi gì mà ngược lại còn tiếp tục hỏi tôi, “Em đi ăn cơm với Lương Khanh Vũ đúng không?”

“Đúng vậy.”

Anh ta không mắc câu thì tôi chỉ đành thừa nhận.

Về mặt của anh ta trầm hẳn, “Anh đã giúp anh ta, thế nên sau này bớt tiếp xúc với anh ta đi, nếu không anh lập tức có thể hủy cái công ty thiết kế Vũ Phong đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bị tát tởm

Lại là câu nói này!

Trước thì là cô nhi viện, giờ thì lại là công ty thiết kế Vũ Phong.

“Tổng giám đốc Lý, ngài thì quá tài cao rồi, đừng nói là hủy cái công ty thiết kế Vũ Phong, dù là ngài giết Lương Khanh Vũ thì tôi cũng không thấy bất ngờ gì đâu.”

Tôi nói xong, liền cầm lên con báo hồng đang định đặt xuống mang vào phòng ngủ của khách.

Lý Hào Kiệt đuổi vào theo, rồi nắm lấy một cánh tay của con báo hồng.

Tôi cũng ôm chặt lấy con báo, hai chúng tôi cứ thế giằng co.

Anh ta dùng sức thế là khiến cánh tay của con báo đứt lìa!

Tôi cũng đứng không vững mà bật ngửa về đằng sau, rồi ngã rầm xuống đất.

Lý Hào Kiệt bước tới đỡ tôi từ dưới đất lên, “Em không sao chứ?”

Giọng nói của anh vô cùng thân thiết, trong đôi mắt cũng lộ ra sự lo lắng.

Tôi nhìn anh mà bỗng cảm thấy hoảng hốt.

Anh ta dường như thật sự quan tâm tôi.

Thế nhưng khi tôi nghĩ đến những lời anh ta nói hôm qua, anh ta nói cuộc đời anh không thể không có Tống Duyên Minh.

Tôi lại như thể bị tát tỉnh.

Tôi giả vờ thoát khỏi vòng tay anh ta, nói một cách xa cách, “Cảm ơn tổng giám đốc Lý quan tâm, tôi không sao.”

Tôi đứng dậy, rồi nhặt lên cánh tay của con báo hồng mà anh ta vứt dưới đất lên, rồi lại ôm lấy cả con báo thử ghép lại.

Cũng may chỗ đứt là chỗ nối nên chỉ cần lấy kim chỉ khâu một chút là được.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, một lúc sau mới khàn giọng nói, “Em thích cái này sao? Anh có thể mua cho em cả một phòng.”

Nghe anh ta nói thế tôi lại nghĩ đến những lời hôm qua anh ta nói.

Anh không từ bỏ Tống Duyên Minh, rồi lại dùng cách này để trêu chọc tôi.

Có lẽ xuất phát từ sự trả thù mà tôi ôm lấy báo hồng trong tay rồi nói với anh ta, “Tôi không thích báo hồng nhưng tôi thích nó.”

Tôi cũng không nói tiếp.

Nhưng Lý Hào Kiệt thông minh như vậy, ắt hẳn có thể nghe hiểu.

Về mặt của Lý Hào Kiệt chớp mắt đã trở nên lạnh lẽo, “Tống Duyên Khanh, cô đừng quên chúng ta đã viết gì trên hiệp ước kết hôn, cô không được có mối quan hệ mờ ám với người đàn ông khác!”

“Thế sao? Tôi với anh ấy chẳng có quan hệ mờ ám gì, chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.”

Tôi nói từng câu từng chữ.

“Tốt nhất là thế.”

Đêm đó chúng tôi tần rã không mấy vui vẻ, rồi phân giường ngủ.

Sáng hôm sau thi đi động của tôi nhận được rất nhiều tin nhắn, toàn bộ đều từ Tống Duyên Minh.

Số của Tống Duyên Minh đã bị tôi chặn từ lâu nên chị ta không thể gọi tôi mà chỉ có thể nhắn tin.

Tôi nhìn thoáng qua nội dung tin nhắn thì toàn bộ đều đang mắng tôi, còn về nội dung thì có vẻ chị ta tra được tôi ở bên đây có một căn nhà, nên nghĩ là Tống Tuyết tặng tôi.

Thế nên liều mạng mắng tôi, lời lẽ rất thô tục.

Tôi nghĩ chắc do chị ta chắc chắn rằng Lý Hào Kiệt yêu thích chị ta thế nên chẳng có sợ hãi gì.

Tôi xem xong liền tiện tay lưu nó lại.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ thì tôi nghe thấy trong phòng vệ sinh của phòng ngủ chính có tiếng động, nhìn vào liền thấy Lý Hào Kiệt vừa thức dậy.

Có lẽ là do thói quen nên tôi nướng luôn 2 phần bánh mì, cháo ngày hôm qua hên giờ cũng đã được nấy xong.

Tôi tự mình ăn một phần, rồi đến lúc tôi rời đi thì Lý Hào Kiệt mới ra khỏi phòng.

Tôi không chào hỏi gì với anh ta mà đi luôn.

Thật ra thì hôm nay tôi không phải đi làm, thế nhưng tôi lại không muốn nhìn thấy Lý Hào Kiệt.

Tôi ra bên ngoài cũng không biết đi đâu, nên liền định đến cô nhi viện thăm bọn nhỏ.

Tôi ngồi xe đến Ngôi nhà của những vì sao.

Nơi này vẫn còn giống như hồi mà tôi và Lý Hào Kiệt đến đây, bọn nhỏ ở trong căn nhà mới của mình có vẻ vô cùng vui vẻ.

Có mấy đứa nhỏ đang chơi bóng rổ trên sân.

Lúc tôi đi vào thì viện trưởng ra đón.

Tôi nói chuyện với ông vài câu, tôi nói với ông rằng, hôm nay tôi được nghỉ thế là viện trưởng liền thuận miệng bảo tôi, “Nếu cháu rảnh thì cũng có thể đến đây làm nghĩa công, tuy rằng không có tiền cho cháu, nhưng bao com.”

Lời của ông cũng nhắc nhở tôi, thế nên tôi lập tức đồng ý.

Cả ngày hôm đó tôi đều ở cùng bọn nhỏ.

Ở cô nhi viện thì độ tuổi nào cũng có, tôi hôm nay chủ yếu là chơi cùng những bé độ tuổi 3, 4.

Nhìn bọn trẻ tôi cũng không kìm được mà nghĩ, nếu con mình còn sống thì giờ cũng đã một tuổi rồi.

Lúc tôi rời khỏi thì có hên với viện trưởng rằng tôi sẽ đến chơi với bọn nhỏ vào mỗi thứ 3, thứ 4.

Những ngày sau đó của tôi cứ trôi qua như vậy.

Tuy rằng Lý Hào Kiệt từ trước đến giờ vẫn ở cùng tôi, thế nhưng những câu chúng tôi nói với nhau có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Lại một thứ 4 nữa đến, khi tôi đứng giờ đến của Ngôi nhà của những vì sao thì lại nhìn thấy xe của Lý Hào Kiệt đỗ trước cửa, còn anh ta cũng đang đứng đó.

Thấy tôi đến gần anh liền chất vấn tôi, “Em thà rằng đến đây cũng không muốn ở chung với anh đúng không?”

“Cái gì mà thà đến nơi này? Tôi ở đây rất vui vẻ.”

Tôi cũng không hỏi sao anh ta biết tôi ở đây, bởi tôi biết chuyện này quá đơn giản đối với anh ta.

Tôi lướt qua anh ta định đi vào cô nhi viện.

Thế nhưng khiến tôi không thể ngờ nổi rằng là Lý Hào Kiệt lại đi theo sau tôi, rồi nói, “Hôm nay đúng lúc anh rảnh, em làm cùng em.”

Tôi tưởng anh ta hiểu lầm tôi tôi đẩy làm gì nên có lòng nhắc nhở, “Tổng giám đốc Lý, tôi đến đây không phải để thăm hỏi, mà là đến làm nghĩa công.

“Anh biết.”

Lúc Lý Hào Kiệt nói thì về mặt anh ta không có sự thay đổi nào.

Rõ ràng là anh ta không nhầm lẫn gì.

Cả ngày hôm đó tôi cùng những bé nhỏ tuổi thành thạo ra ngoài thì có thể thấy Lý Hào Kiệt cời bỏ lớp vỏ tổng giám đốc của tập đoàn Hào Thiên để cùng chơi bóng rổ với những đứa nhỏ lớn tuổi chút.

Vào giờ cơm buổi trưa thì tôi đưa mấy đứa nhỏ đến nhà ăn.

Thì nhìn thấy một đám bé trai lớn lớn nhỏ vây quanh Lý Hào Kiệt nghe anh kể chuyện, nom có vẻ vô cùng thích thú.

Tôi cũng không kìm được mà đi qua, liền nghe thấy anh không phải đang nói chuyện về hạt giống tâm hồn gì mà là đang kể chuyện.

Tôi đứng cạnh cứ thể nhìn Lý Hào Kiệt ở giữa đám trẻ, tôi không khỏi có chút mê mang.

Anh ta đến cùng muốn làm gì?

Anh cho tôi cảm động, rồi lại lần lượt làm tổn thương tôi.

Anh đến cùng muốn làm gì cơ chứ?

Tối đó lúc kết thúc, khi mà tôi cùng Lý Hào Kiệt lái xe rời khỏi cô nhi viện, thì tôi vẫn là hỏi anh, “Rất cuộc anh muốn làm gì?”

“Làm chuyện anh muốn làm.”

Chỉ là vài chữ ngắn ngủn.

“Không phải vì tôi sao?” Tôi ngồi ở ghế phó lái, mắt nhìn về phía trước mà không dám nhìn anh, “Những chuyện anh làm khiến tôi cảm động, khiến tôi nghĩ anh có tình cảm với mình, thế nhưng những việc anh thật sự làm lại khiến tôi tuyệt vọng.”

Tiếp đó thôi, tôi lại nghe một câu trả lời khiến tôi không biết phải đáp lại thế nào.

“Chuyện anh muốn làm, chính là đến gần em, cùng em một chỗ, làm bạn bên em.”

Mỗi câu mỗi chữ này đều khiến tôi luống cuống.

Tôi quay đầu nhìn anh, anh đang nhìn về phía trước mà không nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Nó khiến tôi có cái ảo giác rằng anh đang nói thật.

Anh có tình cảm với tôi.

Thế nhưng vừa nghĩ đến Tổng Duyên Minh thì tôi lại cảm thấy bản thân thật đáng cười.

Tôi cup mi mắt, “Lý Hào Kiệt, giữa chúng ta đứng một Tổng Duyên Minh, thì anh vĩnh viễn cũng không thể cảm động được tôi.”

Tôi đang nói dối.

Anh đã làm tôi cảm động rồi.

Thế nhưng tôi không dám cảm động.

Khi tôi đang cúi đầu thì một bàn tay tiến vào tầm mắt tôi, sau đó nắm lấy bàn tay tôi đang đặt trên đùi, sau đó tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt nói, “Chuyện này anh sẽ giải quyết, hãy cho anh chút thời gian.”

Tôi không thể tin vào lỗ tai của mình mà nhìn anh hỏi, “Anh nói lại lần nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Đứng đến càng cao, thì mới có thể té càng đau

Lý Hào Kiệt lại nhắc lại lần nữa.

Tâm trạng của tôi cũng không thể nói là vui mừng, tôi nhìn anh rồi hỏi lại một lần, “Thật sao? Anh nói là thật sao?”

Tôi rất sợ sau hy vọng thì lại là thất vọng.

Thế nhưng lúc này Lý Hào Kiệt lại gật đầu một cách kiên quyết.

Vào lúc ấy tôi không hề giả dựa mà mặc kệ tay anh nắm chặt tay tôi, khiến cho đôi tay hơi lạnh của tôi dần dần có được ấm áp.

Hôm sau tôi đi làm.

Lý Hào Kiệt đề nghị đưa tôi đi, lúc này thì tôi đồng ý.

Tôi ngồi ở trên xe của anh, sau khi anh đưa tôi đến liền đi ngay, thế nhưng có đồng nghiệp nhanh mắt vẫn nhìn thấy xe của anh ra, thế là liền tò mò bu lại, “Tổng Duyên Khanh, bạn trai kia của chị giàu thế cơ à? Lái xe tốt thế?”

Tôi nhìn xe của Lý Hào Kiệt, chắc lát cũng không biết giải thích thế nào.

Nói đó là chồng tôi? Đồng nghiệp chắc hẳn không chịu được cái sự thật rằng chồng tôi giàu thế mà tôi còn đi làm thuê.

Thêm việc làm trước đây của Lương Khanh Vũ khiến tôi càng không thể mở lời.

Tôi nói một cách ậm ờ, “Đó là xe ông chủ.”

Qua nhiên đồng nghiệp nói thế thì tâm lý cũng có vẻ cân bằng hơn, “Cùng đúng, nếu bạn trai chị lái xe tốt như thế thì làm sao nỡ để chị làm thêm ở đây.”

Buổi sáng, quán cà phê nhận được một đơn hàng lớn, đó là ship 20 cốc cà phê.

Tôi nhận đơn rồi nhìn vào địa chỉ, đó là một hội trường gần đây.

Thế nhưng khi tôi đến thấy có một cái biển lớn đặt ở cửa thì mới biết bản thân đến là sai lầm.

Trên tấm biển ấy viết rõ ràng là, hôm nay là buổi họp báo sách mới của nhà thiết kế thiên tài Tổng Duyên Minh.

Thời gian ngắn ngủi không đến một tháng, Tổng Duyên Minh vừa thiết kế, rồi lại vừa phát hành sách.

Chẳng trách sao chị ta để ý bán thảo trong tay tôi đến vậy.

Dù sao chuyện này mà bại lộ thì tất cả “cố gắng” của cô ta đều sẽ hủy hoại trong nháy mắt!

Nhưng là đã đến cửa thì tôi chỉ có thể đi vào.

Sau khi tôi đi vào thì có nhân viên đến đón tôi, bảo tôi để cafe lại rồi có thể đi.

Tổng Duyên Minh ở cách đó không xa, chị ta đang bị một đám người vây quanh phòng vấn.

Tôi không muốn dính dáng gì với chị ta, nên đi qua đặt cafe xuống liền định đi, nhưng chợt nghe bên cạnh có người nói, “Ồi, nhân viên ship hàng này giống cô Tổng ghê.”

Một câu thôi đã khiến ánh mắt của tất cả mọi người đổ dồn về phía tôi.

Tôi cố cúi gầm mặt.

Vốn còn định đi nhưng lại bị những người vây lại chặn đường.

Ngay sau đó thì chợt nghe Tổng Duyên Minh gọi từ đằng sau, “Duyên Khanh, là em sao?”

Hết cách tôi cũng chỉ đành ngừng đầu, sau đó xoay lại nhìn Tổng Duyên Minh, thoải mái nói, “Đúng vậy, chị muốn cho em tiền tip sao?”

Mọi người thấy Tổng Duyên Minh là một nhà thiết kế lớn, thế mà em gái như tôi đây lại đúng là một nhân viên ship hàng.

Chung quanh vang lên các thể loại bình luận.

Có người nói, “Ồi giờ, thật đúng là mỗi người một số mà, có khuôn mặt giống nhau, nhưng người thì là nhà thiết kế, người là kẻ ship hàng, thật đúng là người so với người khiến người ta tức chết mà.”

Cũng có người nói, “Tổng Duyên Minh cũng thật vô tình mà, bản thân có tiền thế cũng không sắp xếp được cho em gái một công việc, dù là trợ lý cũng so nhân viên ship hàng tốt mà.”

Nói cái gì cũng có.

Tổng Duyên Minh tự nhiên cũng nghe thấy, chị ta nhìn tôi rồi hơi nhu mày, nhưng cũng không mở miệng, tôi nhìn biết ngay chị ta chuẩn bị diễn kịch.

Sau đó, chị ta thật sự bày ra cái vẻ đồng tình nói rằng, “Cho, cho, em muốn bao nhiêu tiền chị đều cho em”

Nói xong liền bảo trợ lý lấy tiền.

Có người hỏi Tổng Duyên Minh vì sao tôi lại là một nhân viên giao hàng.

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe, sau đó bắt đầu nói với người xung quanh rằng, lúc xưa tôi nhất thời hồ đồ làm chuyện sai lầm, nên phải ngồi tù, thế nhưng sau đó chị ta có cố gắng bù đắp cho tôi nhưng bị tôi từ chối.

Thế là lúc này những người trước đó cảm thấy Tổng Duyên Minh vô tình thì đều chuyển biến thái độ.

Mọi người nghe nói tôi từng ngồi tù thì vẻ mặt đều thay đổi, cũng nhanh chóng cách xa tôi.

Tôi nghe Tổng Duyên Minh nói khoác không biết người, liền chỉ cười lạnh rồi hỏi chị ta, “Chị chắc chắn chị định cố gắng hết sức bù đắp cho tôi? Chị giúp tôi cái gì?”

Tôi vừa nói thế thì Tổng Duyên Minh dường như ý thức được tôi muốn nói gì liền vội bước nhanh lại ôm lấy tôi rồi nói lớn, “Duyên Khanh, chị biết em hận chị lúc trước không giúp em, thế nhưng chị thật sự không có cách nào, chỉ cần em chịu thì hai chị em chúng ta vẫn sẽ tốt như trước đây được không?”

Chị ta nói xong lại nói thêm “Mày mà dám nói chuyện kia ra ở chỗ này, thì tao đảm bảo sẽ khiến mày và tên gian phu của mày chết hết!”

Tôi cũng nói thêm lại rằng: “Chị yên tâm, tôi sẽ không làm thế.”

Thật ra thì đương nhiên tôi sẽ không nói ở đây.

Dù sao nếu tôi muốn công bố ra điểm yếu của cô ta thì sao có thể làm lúc cô ta vừa khởi bước, đương nhiên là phải đợi đến khi cô ta đứng ở đỉnh cao.

Sao tôi có thể để cô ta có lợi chứ?

Tổng Duyên Minh nghe xong liền thẳng dậy nói với tôi, “Em vẫn còn phải làm việc mà, em cứ đi trước đi, buổi tối chị sẽ tìm em ôn chuyện.”

Lúc này trợ lý cũng đã đem tiền đến.

Tôi nhìn thấy một cọc tiền mặt xanh ngắt kia liền không nói gì mà lấy hết đi.

Những người đằng sau tôi lúc này đều thay đổi thái độ cả, đều đang khen Tổng Duyên Minh dịu dàng, lương thiện.

Tôi chỉ muốn cười lạnh.

Buổi chiều Tổng Duyên Minh liền đến quán cafe.

Cô ta vừa vào thì tất cả các đồng nghiệp đều nhón nhào, trách tôi không nói với họ tôi có chị em sinh đôi.

Tôi cũng không nhiều lời.

Chị ta kêu tôi ra ngoài, rồi cảnh cáo, “Tổng Duyên Khanh, tôi khuyên cô nhanh chóng xóa tấm ảnh kia của Trần Linh đi, dù sao sự kiện nhẫn của tôi có hạn.”

“Không thể nào.”

Tôi nói 3 chữ một cách quyết đoán.

Nói xong thì tôi định đi vào, nhưng Tổng Duyên Minh lại giữ chặt tay tôi, ngón tay bầu chặt cánh tay tôi, cô ta thấp giọng nói một cách âm ngoan, “Mấy cố ý, bây giờ mày không thả ra, có phải là chuẩn bị chờ tao lên rất cao rồi mới kéo tao xuống không!”

“...”

“Mấy chắc chắn nghĩ như vậy! Có phải mày muốn tiền không, nếu muốn thì mày cứ nói!”

Tổng Duyên Minh đoán ý của tôi rất chuẩn.

Tôi quay người nhìn chị ta, trong đầu lại nghĩ đến Lý Hào Kiệt.

Tôi nghĩ đến chuyện hôm qua Lý Hào Kiệt đi cô nhi viện cùng mình.

Chẳng biết mà xui quý khiến thế nào mà tôi nói với chị ta, “Có thể, chỉ cần chị rời khỏi Vĩnh An, rời khỏi Lý Hào Kiệt, mãi mãi không quay lại, mãi mãi không xuất hiện thì ngoại trừ tôi thì mãi mãi cũng sẽ không ai biết bản thiết kế đó.”

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi, “Không thể nào!”

“Vậy thì tôi cũng không thể nào.”

Tôi đáp trả.

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, đôi mắt đỏ bừng chưa đầy thù hận, sau đó chị ta từ từ buông tay.

Tôi quay lại quán cà phê.

Lúc tan làm thì Lý Hào Kiệt đến đón tôi.

Đoạn thời gian đó mối quan hệ giữa tôi và Lý Hào Kiệt rất tốt.

Chỉ cần anh không đi công tác thì mỗi ngày đều sẽ đưa đón tôi.

Có đôi khi, tôi thật sự cảm thấy mình và anh như một cặp vợ chồng bình thường.

Thời tiết đã vào cuối thu, trong nhà dù có điều hòa trung tâm thế nhưng ban ngày tôi không nỡ bật thế nên buổi tối quay về thì sẽ lạnh.

Hôm đó sau khi tôi ăn cơm ở nhà xong.

Tôi ngồi trên sofa xem tivi, còn Lý Hào Kiệt thì ngồi trên sofa đọc sách.

Tôi đứng dậy đi rót nước, lúc quay lại thì không cẩn thận cọ chân lên đùi anh, Lý Hào Kiệt liền ngược lên nhìn tôi, sau đó không nói gì mà liền thả sách xuống, sau đó vỗ chỗ bên cạnh mình nói, “Đặt chân lên đây.”

“Sao vậy?”

Tôi khó hiểu nhìn anh.

“Đề chân lên đây.” Lý Hào Kiệt lặp lại.

Tôi hơi do dự rồi vẫn để chân lên.

Sau đó, Lý Hào Kiệt liền ngồi lại cạnh tôi rồi ôm chân tôi vào bụng mình.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chám)Net**.

Chương 76: Bắt cóc

“Anh làm gì vậy?”

Tôi vô cùng bất ngờ, vội định rút chân lại, thế nhưng anh ôm rất chặt, rồi cảnh cáo tôi, “Đừng lộn xộn, cẩn thận tí nữa em lại hối hận.”

“Đừng, chân tôi lạnh.”

Tôi vô cùng khó xử.

Tôi cũng tự biết chân tôi lạnh thế nào, mà cứ thế nhét vào trong quần áo ấm áp của anh, rồi áp thẳng lên cơ bụng của anh, điều đó khiến tôi rất ngại.

Lý Hào Kiệt liếc tôi, trên mặt mang chút cảnh cáo, “Sao em lại không nói sớm, mùa đông chân tay em lạnh thế.”

“...”

Tôi không nói gì nhiều.

Thế nhưng hôm sau khi tôi tan làm, thì khi Lý Hào Kiệt đón tôi đã không về nhà tôi mà đến một chỗ khác.

Chỗ đó là tòa nhà trung tâm của số 01 Vĩnh An.

“Đây là...”

Tôi hơi khó hiểu.

Lý Hào Kiệt kéo tay tôi vào túi áo mình rồi nói một cách thần bí, “Vào em sẽ biết.”

Anh và tôi đi thang máy lên thẳng tầng trên cùng.

Lúc cửa thang máy mở thì trước mặt tôi là 2 cánh cửa gỗ, bên cạnh còn có một ổ khóa dùng cảm ứng vân tay để mở.

Chuyện đầu tiên khi Lý Hào Kiệt đi vào đó là cài đặt ổ khóa ở cửa, sau đó ấn ngón tay tôi vào chỗ ổ khóa vân tay.

Một tiếng “ding” vang lên, anh xoay người nói với tôi, “Sau này em chính là nữ chủ nhân nhà này.”

Anh nói xong liền đẩy cửa ra.

Tôi vừa vào thì liền sững cả người.

Căn phòng này rộng vô cùng, trước mặt là một cửa sổ sát đất hình cung rất to, ít nhất có thể nhìn thấy hơn 120 độ của khung cảnh ngoài cửa sổ.

Phóng mắt bên ngoài thì không có một tòa nhà nào cao bằng nơi này.

Có cảm giác như đang đứng trên đỉnh núi cao nhất vậy.

“Chỗ này là...”

Tôi lại nhìn sang chỗ khác, nhìn ngắm trang trí trong phòng, căn phòng bố trí rất đơn giản, nhưng lại rất có cách điệu, màu sắc phối hợp cũng rất hài hòa.

“Nhà anh.”

Lý Hào Kiệt đứng sau tôi trả lời.

Anh nói xong liền kéo tôi vào trong, tôi tháo giày đang định tìm dép lê.

Thế nhưng anh kéo tôi quá nhanh nên tôi chỉ đánh đuối kịp.

Khi tôi đeo tất gấm lên sàn nhà thì mới nhận ra sàn nhà rất ấm.

“Hệ thống sưởi?”

“Đối vậy, chỗ này tự anh đã sửa chữa lại, lắp đặt hệ thống sưởi dưới sàn nhà chỉ là một đề nghị làm bài trí của nhà thiết kế, không ngờ bây giờ lại có tác dụng.”

Lý Hào Kiệt nói một cách tự nhiên.

Tôi nhìn ngắm xung quanh, trước giờ Lý Hào Kiệt không nói với tôi anh có một căn nhà ở nơi này.

Lại nhớ đến Tống Duyên Minh rồi đi từ chỗ này...

Lẽ nào Tống Duyên Minh thường đến đây?

Tôi nhìn ngắm xung quanh, chỗ này hình như không có dấu hiệu nào cho thấy có phụ nữ xuất hiện.

Lý Hào Kiệt như thể đọc được ý nghĩ của tôi, liền chỉ xuống hôn trán tôi, rồi nói bằng một giọng rất dịu dàng, “Yên tâm, em là người con gái đầu tiên đến đây, đồ đạc của em anh đã dặn người hầu cất vào phòng ngủ chính.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Đoạn thời gian này Lý Hào Kiệt thật sự tốt với tôi quá.

Rất dịu dàng, thậm chí khiến tôi cảm thấy không thật.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh rồi hỏi, “Vì sao tốt với tôi vậy?”

“Bởi vì em là vợ anh.”

Câu trả lời của Lý Hào Kiệt, có thể nói là câu trả lời tiêu chuẩn.

Thế nhưng so với câu đó thì tôi càng mong anh nói rằng “Vì anh yêu em.”

Lúc ấy tôi cho rằng, tôi cách đáp án ấy không xa, thế nhưng sau này tôi mới biết rằng bản thân mình đã quá ngây thơ rồi.

Từ sau hôm đó tôi cùng anh ở lại nhà anh.

Tuy rằng công việc ở quán cà phê rất thoải mái, nhưng tôi cũng không quên công việc chính của mình, tôi vẫn luôn nộp CV, với mong muốn tìm được một công việc liên quan đến thiết kế.

Cuối cùng thì vào ngày đầu tiên của tháng 12, đã có một công ty gọi cho tôi báo rằng ngày mai đến phỏng vấn.

Lúc ấy suy nghĩ đầu tiên của tôi là nói cho Lý Hào Kiệt.

Anh nghe xong chỉ nói, “Chúc mừng em”

Sáng hôm sau tôi đi phỏng vấn, vẫn là anh đưa tôi đi, buổi chiều thì tôi vẫn phải đi làm ở quán cà phê.

Chúng tôi đã hẹn là tan tầm anh sẽ đến đón tôi.

Buổi phỏng vấn rất thuận lợi, tuy rằng HR nói có kết quả sẽ gọi cho tôi, thế nhưng tôi vẫn cảm giác được HR đối với tôi rất vừa lòng, công việc này tôi đã nắm chắc rồi.

Bởi vì trời lạnh, bên ngoài tuyết đã rơi, nên mọi người không ai muốn đi giao hàng, vì nghĩ sắp phải nghỉ việc nên tôi chủ động báo đi.

Trước khi đi tôi có gọi cho Lý Hào Kiệt báo với anh chuyện tôi đi đưa hàng, để anh chờ tôi một lát.

Lần giao hàng này là đưa đến một khu xóm cũ.

Khi tôi cầm cà phê đi đến cửa địa điểm giao hàng thì đột nhiên có người dùng một cái khăn tay bịt miệng tôi lại!

Tôi đang định hét lên thì thấy mất hết sức lực, tay buông thõng, tôi nghe thấy tiếng cốc cà phê rơi xuống đất, xong đó liền bất tỉnh.

Đến khi tỉnh lại thì trước mắt tôi là một mảnh tối đen.

Tôi hít thở thì mới nhận ra mình bị người ta trùm kín đầu, tay chân cũng bị trói chặt.

Tôi khẽ cử động liền nghe có tiếng bước chân xung quanh, tôi hô lên theo bản năng, “Cứu mạng!”

Sau đó nghe thấy người đứng trước mặt nói rằng, “Cứu mạng? Ha ha ha!”

Đó là giọng của một người phụ nữ.

Giọng nói này rất quen tai.

Khi tôi nhận ra đó là giọng của ai thì không khỏi rợn người, tôi ngồi dậy rồi không kim được mà lùi về sau.

Thế nhưng chỉ mới lùi một chút thì liền tựa vào thứ gì đó!

“Chị Long.” Tôi gọi cô ta.

Sự run rẩy tràn ngập trong giọng nói của tôi.

Người này không phải ai khác mà chính là kẻ cầm đầu đánh đập tôi trong tù!

Lúc trước trong tù dành cho nữ cô ta đánh nhau rất ác liệt nên tất cả mọi người đều gọi cô ta chị Long.

Tất cả đau khổ của tôi đều do cô ta ra lệnh.

Chị Long nghe tôi gọi cô ta liền cười lạnh, “Không tồi, mày còn nhớ tao cơ đấy, tao nghe báo cáo này mày sống sướng lắm, ở căn phòng to, lái cái xe tốt, thế mà sao lại quên bà chị này chứ?”

Chị Long vừa nói thì tôi lại nhớ về những kí ức đau đớn trong ngục giam, mà còn đầu bị che lại, xung quanh hoàn toàn tối tăm.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng tôi.

Tôi cầu xin nói, “Chị Long, em cho chị, cái gì em cũng cho chị, chị thả em có được không?”

Tôi thật sự rất sợ.

“Thả mày? Mày mơ à! Hôm nay mày bị bắt đến đây thì cũng không có khả năng còn sống đi ra.” Cô ta nói xong, hơi ngừng lại rồi tiếp, “Thế nhưng trước khi chết thì để chị đây chơi với mày chút cho vui, trước ở trong tù chị có thể đánh hai chỗ của mày, chán ồm!”

Nói xong, thì tôi bỗng cảm thấy tiếng vụt gió của một cây gậy.

Tiếp theo một cây gậy liền đánh thẳng vào mặt tôi.

Răng nanh tôi tề tái, mũi máu tanh lan tỏa trong miệng, rồi tôi phun một ngụm máu lên mặt đất!

Tôi đau đớn nằm trên mặt đất, đau đớn rên rĩ, “Không, chị Long, chẳng phải chị muốn tiền hay sao? Em sống mới cho chị được chứ! Căn phòng kia của em giá trị tận 30 tỷ cơ!”

Trong lòng tôi lúc này nghĩ đến Lý Hào Kiệt.

Tôi nghĩ anh còn đang chờ tôi tan làm, nếu tìm không thấy tôi liệu có sốt ruột hay không.

Quan hệ của tôi và anh vừa mới có chút chuyển biến, về sau có lẽ sẽ càng tốt hơn.

Tôi luyến tiếc anh.

Chị Long hình như nghe được 30 tỷ nên động tác hơi dừng lại, rồi tức giận nói, “Mẹ kiếp, mày tưởng tao không muốn à? Nếu không phải có người muốn mạng mày thì mẹ nó chứ, chắc chắn tao sẽ để mày phun cái phòng ở 30 tỷ đấy ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Chồng tôi là lý hào kiệt

Tôi hít một ngụm khí lạnh.

Có người mua mạng tôi.

Tôi nghĩ đến chuyện bữa trước thì người đó là ai? Không cần nói cũng biết.

Điều này khiến tôi tức khặc liên hệ chuyện này với chuyện ngồi tù trước đây.

Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều do Tống Duyệt Minh làm?

Một mình chị ta, sao lại có bản lĩnh lớn thế?

Lúc này tôi liền cô bình tĩnh, nói với chị Long, “Chị giúp em liên hệ với người tìm chị kia, nói cho chị ta biết em đang đăng các bức ảnh đó lên cloud, mà còn cài đặt nếu trong 24h không đăng nhập thì những bức ảnh đó sẽ bị hệ thống tự động phát lên cái diễn đàn trong nước, mà còn cứ mỗi một tiếng lại đăng 1 lần.”

“Mẹ nó chứ tao thêm vào để ý ảnh chụp gì!”

Chị Long mắng.

Cô ta vừa dứt lời liền đá mạnh vào đùi tôi!

Bởi vì thời gian dài bị cô ta tra tấn trong tù nên tôi đã có kinh nghiệm, thế nên tôi liền hô to đau đớn.

Sau đó mới nói, “Chị Long, chị không biết, nhưng cô ta biết, chị đi nói với cô ta, mà em cũng cam đoan, nếu em ra ngoài sẽ lại cho thêm chị tiền.”

“Bao nhiêu?”

“15 tỷ!”

Tôi nghiêng răng nói ra con số đó!

“15 tỷ? Mẹ mày chứ, căn phòng kia của mày không phải đáng giá 30 tỷ hay sao?”

Chị Long bắt đầu tổng tiền.

Số tiền này đối với tôi có vẻ hơi nhiều.

Đang lúc tôi do dự thì tôi chợt nghe có tiếng người vui cười, rất nhanh tiếng mở cửa truyền đến, tiếng cười đùa truyền đến từ đó.

“Đây có phải là Tống Duyệt Khanh không?”

“Ừi chào, thú cưng à, chúng ta lại gặp mặt rồi!”

“Ha ha, lâu rồi không đánh máy, tao đúng là ngứa tay quá.”

Mấy giọng nói này dù đã hơn nửa năm không nghe thấy, thì tôi vẫn có thể nhận được đó là ai!

Lúc ở trong tù, bọn họ chính là đàn em của chị Long, những người nắm đó tiền hành bạo lực với tôi thì bọn họ đều có phần!

“30 tỷ thì 30 tỷ!” Tôi lập tức nói.

Chị Long thấy tôi do dự lâu thế liền nghi ngờ, “30 tỷ? Mẹ mày thật sự có nhiều tiền thế à?”

“Có! Chẳng tôi là tổng giám đốc Hào Thiên, Lý Hào Kiệt!”

Tôi nói một cách chắc chắn.

Sau khi mà tôi nhắc đến Lý Hào Kiệt thì cả căn phòng bỗng chìm vào im lặng.

Ngay sau đó thì một tràng cười vang lên!

“Ha ha ha Lý Hào Kiệt, cái gì Lý Hào Kiệt cơ? Trùng tên trùng họ đúng không?”

“Chứ sao, bà nó chứ Lý Hào Kiệt, mày lừa người cũng nên tin chuyện đáng tin chút chứ.”

“Mấy bốc phét đến như thế, tao sao tin nổi chứ?”

Người cười đều là những chị em đi vào sau của chị Long.

“Thật sự! Em có điện thoại của anh ấy, chị có thể gọi cho anh ấy!”

Tôi nói.

Lúc này, tất cả tiếng cười vừa rồi đều ngừng lại.

Tôi cũng nghe ra, trong những người cười vừa rồi thì không có chị Long, xem ra cô ta cũng tin tưởng lời tôi nói mấy phần.

Nhưng tôi nói xong thì chị Long liền mắng, “Gọi điện thoại? Mày tưởng bọn tao ngu à! Nếu mà là thật, hần ta tìm được bọn tao thì chẳng phải bọn tao mất công toi hay sao?”

Các chị em của chị Long cũng ngẫm ra được, thế là tôi liền bị đập một phát vào lưng, sau đó có người mắng, “Mẹ nó chứ, suýt chút bị lừa.”

Đúng lúc này tôi nghe có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Sau đó liền nghe thấy chị Long nghe điện thoại rồi nói, “Alo.”

Tuy rằng tôi không nhìn thấy, cũng không nghe được giọng nói đầu kia, thế nhưng tôi vô cùng chắc chắn cuộc điện thoại này chắc chắn do Tống Duyệt Minh gọi!

“Tống Duyệt Minh! Tôi nói cho chị hay, những ảnh chụp kia tôi đã đăng lên cloud rồi, chỉ cần tôi 24h không đăng nhập thì những bức ảnh đó sẽ tự động bị đăng lên các diễn đàn trong nước...A!”

Tôi hô to!

Nhưng còn chưa nói xong thì bụng đã bị người đá mạnh vào.

Tôi bị đau nên đau đớn cuộn tròn trên mặt đất, nhưng vẫn cứ lúp lỏi nói như nãy.

“Kêu gì mà kêu!”

Vài người vây lại không ngừng đánh tôi, đá tôi.

Tôi chỉ thấy mùi máu tươi trong khoang miệng ngày càng nồng nặc.

Chân tay cũng trở nên đau đớn, cả người nằm nhoài trên đất, không dám có chút cử động.

Mà buồn cười nhất là, lúc này trong đầu tôi nghĩ đến lại là Lý Hào Kiệt.

Tôi nghĩ, chỉ cần tôi sống sót thì có lẽ tôi và Lý Hào Kiệt có thể sống hạnh phúc.

Lúc này Tống Duyệt Minh dường như nghe thấy tôi nói, tôi còn nghe thấy chị Long lập lại lời tôi một lần nữa, một lát sau liền nói với mấy người đang đánh tôi, “Đừng đánh, đánh chết bọn mày đền nổi không?!”

Vài người đó liền dừng tay.

Có người hỏi, “Chị hai, trước chẳng phải bảo giết chết là xong hay sao? Giờ sao lại không cho đánh chết?”

Đánh chết là xong.

Tổng Duyên Minh.

Chị cũng thật độc ác!

Rất nhanh tôi đã nghe thấy giọng nói bực dọc của chị Long, “Mẹ nó trong tay con khôn này có cái ảnh chụp chó gì đó, chắc là ảnh nude gì của cái người thuê này, giờ cô ta không cho con này chết, mà phải bắt con này nói mật mã tài khoản ra.”

Ha ha, vốn thật ra chẳng có cái cloud nào cả.

Thế nhưng tôi biết Tổng Duyên Minh không dám đánh cuộc, nếu như thua thì dù tôi chết, cô ta cũng chẳng tốt cho được.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Có người hỏi.

Sau đó tôi lại nghe thấy tiếng mở cửa, xem ra có vài người đi ra ngoài, trên đầu tôi bị chùm túi, tay chân thì bị cột chặt nên muốn quan sát chút địa hình xung quanh cũng không được.

Hết cách, tôi chỉ đành nằm im.

Tôi nghĩ nếu Lý Hào Kiệt phát hiện ra tôi mất tích thì anh hẳn là sẽ tìm tôi.

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ...”

Vào lúc này tôi nghe thấy tiếng chuông di động của mình vang lên.

Tôi có dự cảm rằng đó chắc chắn là Lý Hào Kiệt gọi đến!

Tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Không người nghe.

Tôi gắng chịu sự đau đớn toàn thân, cố nhích lại về phía tiếng chuông đang reo kia, thử tìm di động để nghe máy.

Thế nhưng ngay khi mà tôi nhích được một chút thì lại nghe tiếng mở cửa, tiếp sau đó tôi lại bị đá một phát, “Mẹ kiếp, còn định nghe máy à?!”

Ngay sau đó tôi chợt nghe một tiếng “bộp” vang lên.

Tiếng chuông dừng lại, tôi biết, chắc chắn là di động của tôi bị đập.

Sau đó tôi lại nghe thấy một tiếng “chát”, đó là tiếng bạt tai, rồi tôi nghe thấy chị Long nói giận, “Mẹ này đập di động của cô ta thì chẳng phải người gọi sẽ biết cô ta xảy ra chuyện hay sao!”

“Vâng vâng, chị Long, em sai rồi.” Đàn em của chị Long xin lỗi.

“Thôi, nghĩ cách khiến cô ta mở mồm đi.”

Chị Long nói xong thì tôi cũng cảm giác được cô ta đang đi tới, rồi làm gì đó trên cổ tôi.

Rất nhanh cái túi trên đầu tôi được tháo ra, tôi cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng.

Người đầu tiên tôi nhìn thấy là chị Long.

Lúc trong ngực cô ta cắt một cái đầu đinh, bây giờ thì lại cạo trọc, hình xăm đầy người, trên đầu có một vết sẹo chạy dài từ đỉnh đầu xuống thái dương.

Có thể thấy được cô ta đúng là một dân anh chị chính hiệu.

Tôi nắm chặt thời gian nhìn xung quanh, tôi đang ở trong một căn phòng, từ các vết nứt trên những bức tường xung quanh thì có thể thấy được tuổi đời của căn phòng này là rất dài, các cửa sổ xung quanh đều được đóng kín bởi các tán ván gỗ, tôi cũng không phân biệt được đây là nhà lâu hay nhà trệt.

Túi của tôi được đặt ở trên một cái bàn cách đây không xa.

“Sợ mấy quên chuyện trước kia nên tao cố ý chuẩn bị cho mình một món quà đặc biệt.”

Chị Long hơi ngồi xổm nói với tôi, sau khi nói xong thì liếc ra hiệu cho người bên cạnh.

Hai người đi ra ngoài, sau đó tôi liền nghe tiếng kéo lê gì đó.

Rất nhanh thì tôi đã thấy hai người kia kéo một cái lồng sắt cỡ 1m vuông đi vào...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Mũi đao đâm vào người lý hào kiệt

Cả người tôi như muốn sụp đổ!

“Không cần...”

Tôi lắc đầu rồi lui về phía sau, thế nhưng vẫn bị chị Long túm chặt tóc, kéo lê ép tôi vào trong cái lồng đó!

Sau đó đóng cửa lại.

“Thả tôi ra ngoài!” Tôi hô to.

Chị Long liếc nhìn tôi, “Thả mày ra ngoài? Mơ à!”

Sau đó ôm một đàn em báo, “Đi ra ngoài bàn bạc xem phải làm thế nào để cô ta mở mồm.”

“Vâng.”

“Chuyện nhỏ.”

Vài đàn em nịnh nọt hùa theo.

Tôi cuộn tròn trong lồng sắt, cả người không ngừng phát run, cảm giác sợ hãi còn nhiều hơn khi bị trùm đầu ở bên ngoài.

Tôi rất sợ những thứ ở trong tù bị lặp lại lần nữa.

Lúc này tôi nhắm mắt lại, cứ như thể có thể thấy được quãng thời gian đã từng trong tù.

Tôi vô cùng sợ hãi.

Nỗi sợ đó không phải tôi có thể khống chế được.

Tôi thậm chí còn cảm thấy có phải bản thân bị bệnh rồi hay không.

Bọn họ rất nhanh đã đi vào.

Thủ đoạn tra tấn của bọn họ đối với tôi cũng không khác lúc trong tù là mấy, chỉ là đánh tôi càng thêm không kiêng dè gì, tôi cuộn tròn trong lồng sắt, sau đó bị bọn họ từ bên ngoài nhấc lên, sau đó từ từ nhò sát lên người tôi.

Tôi chỉ có thể không ngừng né tránh, thế nhưng vẫn không ngừng bị bóng.

Sau đó, có lẽ bọn họ thấy không vui nên đổi lại thành thuốc lá, cuối cùng lại biến thành dao.

Như là trò chơi đấm hải tặc vậy, mặc kệ tôi trốn thế nào thì đều sẽ bị thương.

Trên người tôi có rất nhiều chỗ bị dao cắt bị thương, máu thấm đầm quần áo.

Thế nhưng bọn họ sợ tôi chết, vậy nên cuối cùng cũng dừng tay.

Tôi nằm trong lồng với một tư thế vô cùng vận vẹo, tuy rằng bị thương không nặng nhưng cả người chỗ nào cũng đau.

Đêm đã khuya.

Tôi vì khó chịu nên không ngủ được, lúc này thì nghe thấy chị Long gọi điện thoại.

Tôi không nghe được cô ta gọi điện cho ai, nhưng giọng điệu của cô ta thì như đang dỗ trẻ con vậy.

Trẻ con.

Cái ý nghĩ ấy đến cả chính tôi cũng thấy vớ vẩn, người phụ nữ như chị Long, theo tôi thấy thì không thể nào có con.

Đang lúc tôi suy nghĩ thì chợt thấy chị Long hét lên, “Dậy, mẹ nó đừng có ngủ nữa, có người đến!”

Ngay sau đó thì cửa phòng chỗ tôi đang ở đã bị mở ra.

Chị Long và mấy kẻ cầm dao đã vây lại đây, thẳng thừng kéo tôi ra khỏi lồng sắt, rồi kẻ dao lên cổ tôi.

Tiếng cửa mở rất nhanh đã truyền đến, theo đó cũng vang lên tiếng những bước chân.

Rồi nhờ vào ánh trăng tôi liền thấy vài cánh sắt đang xổng vào.

“Bỏ vũ khí xuống!”

“Không được qua đây, các người mà qua đây thì tao sẽ giết cô ta!”

Hai phe giằng co.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân đi giày da vang lên.

Lý Hào Kiệt đi đến từ bên ngoài.

Lúc anh đi vào, thì những đàn em bên cạnh chị Long đều hết hồn.

Có người lăm bằm, “Thế mà là thật!”

Con dao đặt trên cổ tôi của chị Long cũng run lên một chút.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, vì trời quá tối nên tôi không thể thấy vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh nói, “Thà cô ấy ra, mấy người muốn bao nhiêu tiền cũng được.”

“30 tỷ!”

“Không, không, 150 tỷ!”

“Đúng, 150 tỷ! Tiền mặt!”

Mấy đàn em của chị Long nói.

Lý Hào Kiệt đứng đó không chút hoang mang nói, “150 tỷ tiền mặt, dù là toàn bộ cái thành phố Vinh An này cũng không có nhiều thế.”

“Mẹ, đừng có giờ trò! Mấy đã báo cảnh sát thì làm sao có thể cho bọn tao tiền!”

Chị Long rõ ràng không tin tưởng anh.

“Mục đích tôi báo cảnh sát là tìm được cô ấy, chứ không phải bắt mấy người, chi cần cô ấy không sao thì tiền tôi có thể cho các cô, tôi chắc chắn sẽ cho.”

Lời Lý Hào Kiệt nói thật sự vô cùng hấp dẫn.

Tôi có thể nhận ra được mấy kẻ bắt cóc xung quanh đã dao động.

“Chị hai, không bằng chúng ta lấy ít tiền mặt chút?” Có người đề nghị.

“60 tỷ tiền mặt!” Chị Long hét, “Mà mấy người còn phải tìm xe cho bọn tao, rồi đưa chúng tôi đi.”

“60 tỷ tiền mặt thì các cô cũng không đem đi được, xe cho các cô thì các cô cũng không chạy được, chẳng bằng đổi thành vàng thỏi, tuy nặng chút nhưng các cô có thể mang đi.”

Lý Hào Kiệt thế mà lại đang giúp bọn họ nghĩ cách!

“Được, được, được!” Đàn em của chị Long luôn miệng đồng ý.

“Mấy người đợi một lát.”

Lý Hào Kiệt nói xong liền xoay người đi.

Không đến 5 phút sau thì anh quay lại, theo sau có hai cánh sắt xách một thùng đựng súng súng ống không lớn không nhỏ đi vào, rồi vút xuống đất.

Lý Hào Kiệt nói, “Đếm đi, 300g vàng thỏi, 200 cây.”

Có hai người đi đến lấy tiền, khi bọn họ mở ra thùng thì thấy những thỏi vàng xếp gọn gàng trong thùng, dù là trời tối om thì cũng có thể chói mù mắt người khác.

“Chị hai, đúng là vàng thỏi, 200 cây!”

Ánh mắt của đàn em chị Long suýt chút rơi ra ngoài.

“Tiền lấy được thì có thể thả người rồi chứ?” Lý Hào Kiệt hỏi bọn họ.

“Không được! Bọn tao phải đưa người theo, 5 tiếng sau cô ta sẽ gọi nói cho mấy người biết cô ta đang ở đâu!”

Xem chị Long đúng là người có kinh nghiệm.

Cô ta sẽ không dễ dàng cảm tiền đi, mà là còn cần tôi bảo vệ cho cô ta đi.

Thế nhưng Lý Hào Kiệt không chịu.

“Không thể nào.”

Ba chữ chắc như đinh đóng cột.

“Cầm vàng thôi, đi!” Chị Long không nghe, liền bắt tôi ra ngoài.

Mấy đàn em cầm thùng đi theo sau.

Cái thùng này tuy không lớn nhưng lại rất nặng, hai người mới miễn cưỡng nâng được.

Cả người tôi còn chưa trở lại bình thường sau những bệnh trạng lúc trong lồng kia, thế nên đi rất chậm, chị Long dưới sự giận dữ liền rạch một dao trên tay tôi rồi mắng, “Bà mẹ nó đừng có giờ trò, đừng tưởng mày là con tin thì bà không dám giết mày!”

Máu chảy xuôi trên cánh tay tôi.

Đúng lúc này cánh sát từ xung quanh ủa lên, gậy dao không chế người vô cùng nhanh chóng.

Lý Hào Kiệt cũng bước nhanh lại ôm tôi vào lòng rồi hỏi tôi, “Em không sao chứ?”

Có lẽ vì đang trong lòng anh nên sự sợ hãi của tôi thế mà lại giảm bớt, tôi tựa vào người anh nói, “Ừm, em không sao.”

Tôi vừa mới yên tâm một chút thì Lý Hào Kiệt đột nhiên xoay người che ở sau tôi, tôi chỉ nghe thấy một tiếng “phập”.

Tôi ngẩng đầu thì thấy chị Long chẳng biết thoát khỏi sự khống chế của cánh sát từ lúc nào, trong tay cầm một con dao dài, mà mũi dao thì đã đâm vào người Lý Hào Kiệt!

“Lý Hào Kiệt!”

Tôi hét toáng lên.

Vào lúc chị Long ra tay thì cánh sát đã vội chạy qua ngăn cô ta lại, thế nhưng dao vẫn đâm vào.

Cánh tay Lý Hào Kiệt khoát lên người tôi, lúc này còn nở nụ cười nói, “Chuyện nhỏ thôi.”

Một câu của anh lại khiến nước mắt tôi tuôn trào.

Xe cấp cứu rất nhanh đã đến nơi, rồi đưa tôi và anh đến bệnh viện.

Vết thương của tôi không nặng, chỉ là bị thương ngoài da, rất nhanh có thể hồi phục hẳn, vết thương của Lý Hào Kiệt cũng rất may mắn, tuy rằng dao đâm vào bụng thế nhưng không thương tổn đến nội tạng, tuy thế vẫn cần phải nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau khi tôi nhập viện thì một cánh sát tên Luru Dương đã đến để lấy lời khai.

Tôi nói hết tất cả mọi chuyện.

Tôi nhớ lại những chuyện phải chịu gần đây, nghĩ đến con của tôi bị Tổng Duyên Minh giờ trò, tôi quyết định lần này sẽ không bỏ qua cho chị ta.

Tôi nói chuyện vào tù trước đây của mình thêm mắm dặm muối nói vô cùng thâm, đồng thời còn cho anh ta nhìn vết sẹo dưới nách.

Có thể thấy được, khi Luru Dương xem xong cũng thấy không đành lòng.

Tôi lợi dụng sự mềm lòng của anh ta, rồi còn nói một số chuyện xảy ra ở nhà họ Tống sau khi tôi ra tù, cuối cùng mới xin anh giữ bí mật tiến độ điều tra vụ án với tất cả mọi người.

Nếu không chắc chắn sẽ có người từ giữa can thiệp vào.

Luru Dương hơi do dự nhưng vẫn đồng ý yêu cầu của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Anh ấy đang tắm

Sau khi Luru Dương rời khỏi thì tôi liền đi phòng bệnh của Lý Hào Kiệt.

Anh ở trong phòng bệnh siêu VIP của bệnh viện này, chỉ riêng phòng bệnh đã hơn 100 m vuông.

Lúc tôi vào thì thấy Lý Hào Kiệt nằm trên giường, còn Lê Kiên thì đứng bên báo cáo công tác cho anh.

Tôi liền yên lặng chờ ở ngoài,

Một lát sau Lê Kiên đi ra, sau khi anh ta nhìn thấy tôi thì ánh mắt có chút kì lạ.

Sau khi tôi đi vào rồi đến cạnh giường Lý Hào Kiệt, một góc quần áo của anh lộ ra, có thể thấy màu trắng băng gạc bên trong, một bên còn đang truyền nước.

“Xin lỗi anh.”

Tôi ngồi xuống,

“Em không sao là tốt rồi.”

Lý Hào Kiệt đưa tay nắm lấy tay tôi.

Tuy rằng vết dao không tổn thương nội tạng, thế nhưng chảy máu không ít, vậy nên bệnh viện nói Lý Hào Kiệt cần nhập viện theo dõi 1 tuần mới có thể về nhà tình dưỡng.

Một tuần này tôi xin nghỉ ở quán cà phê để chăm sóc Lý Hào Kiệt.

Có hai nguyên nhân để tôi làm vậy, một là vì anh ấy bị thương là vì tôi.

Nguyên nhân khác là vì lần này tôi muốn để Tổng Duyên Minh ngồi tù, khiến cô ta trải qua những chuyện tôi từng chịu.

Đến lúc đó tôi chỉ mong Lý Hào Kiệt đừng trách tôi.

Tuy rằng anh rất tốt với tôi, thế nhưng tâm lý tôi vẫn cứ có chút bất an.

Trong lúc đó tôi đều giữ liên lạc với cánh sát Luru Dương, anh ta có nói cho tôi một ít tiến độ, có chuyện khiến tôi bất ngờ là cuộc điện thoại mà hôm đó tôi nghe được đúng là con gái của chị Long.

Đó là đứa bé cô ta sinh với một người đàn ông trước khi vào tù, mặc dù bố đứa bé không cần đứa trẻ nhưng chị Long vẫn nuôi con lớn.

Cũng bởi vì chị Long muốn chăm sóc con thế nên đã khai tất cả mọi chuyện.

Chị Long vào tù là do sắp xếp của Tổng Duyên Minh, lúc ấy cô ta thiếu tiền nuôi con nên khi Tổng Duyên Minh tìm đến cô ta, đồng ý đưa tiền đặt cọc, chị Long vì con mà đồng ý.

Rồi đến lần này thì Tổng Duyên Minh còn cho chị Long một điều có sức hấp dẫn lớn hơn, đó là giúp cô ta rửa sạch thân phận, khiến cô ta có thể có một bắt đầu mới ở nơi khác.

Chuyện này đối với chị Long mà nói thì là một hấp dẫn rất lớn.

Bây giờ Tổng Duyên Minh đã bị bọn họ âm thầm theo dõi, đợi tất cả chứng cứ được chứng minh thì có thể bắt người.

Tôi cứ luôn cảm ơn cảnh sát Lưu Dương.

Thế nhưng bề ngoài vẫn không lộ vẻ gì.

Sau khi về nhà liền nói chuyện này cho Lý Hào Kiệt.

Tuy Lý Hào Kiệt cảm thấy tôi có chút vất vả nhưng cũng không phát biểu ý kiến gì nhiều.

Tôi đó vì sợ làm đau miệng vết thương của anh nên tôi không chịu cùng anh ngủ trong phòng ngủ chính, thế nhưng Lý Hào Kiệt không đồng ý, bắt ép tôi phải ngủ cùng mình.

Tôi đó tôi nằm trong vòng tay anh hỏi anh, “Lý Hào Kiệt, nếu phải lựa chọn giữa tôi và Tổng Duyên Minh, anh chọn ai?”

“...”

Anh im lặng.

Không trả lời.

Thế nhưng như vậy lại càng khiến tôi đau khổ hơn.

Tôi nhìn xuống, không tiếp tục nhìn vào mắt anh, rồi hỏi tiếp, “Nếu chỉ có thể chọn một, có cô ta không có tôi, có tôi không có cô ta, anh nhất định phải chọn, thì anh chọn ai?”

Không gian vẫn cứ im lặng.

Anh đặt tay trên mái tóc ngắn của tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, một lát sau mới nói, “Ngủ đi.”

Quả nhiên anh không thể trả lời.

Anh không thể từ bỏ Tổng Duyên Minh.

Anh từng nói, cuộc đời anh không thể thiếu Tổng Duyên Minh.

Tôi không hiểu bản thân đang giả ngốc cái gì, lại đang cố chấp điều chi.

Tôi nhắm mắt lại, cuộn tròn trong ngực anh, nhưng mãi chẳng ngủ được.

Hôm sau, Lưu Dương lại liên lạc với tôi.

Anh ta nói cho tôi biết, cảnh sát trên cơ bản đã tìm được đầy đủ chứng cứ, tuy rằng vụ án khiến tôi ngồi tù không tìm được chứng cứ chứng minh tôi bị oan uổng thế nhưng chứng cứ việc Tổng Duyên Minh tìm người tiến hành bạo lực với tôi trong tù đã vô cùng đầy đủ.

Chị Long vì có thể được khoan hồng mà đã khai hết mọi chuyện, rồi thêm một ít lời khai của các cảnh sát trong tù nữa.

Chứng cứ phạm tội của Tổng Duyên Minh trong chuyện này đã vô cùng chắc chắn.

Trong vòng 3 ngày sẽ bắt chị ta.

Tôi cứ cảm ơn anh ta mãi rồi mới cúp máy.

Lý Hào Kiệt đã đi làm, tôi liền đi cửa hàng mua một chiếc váy màu vô sò, cái váy vô cùng xinh đẹp, đường may cũng tinh tế.

Mặc dù có chút đắt thế nhưng tôi vẫn cắn răng mua nó.

Buổi tối, tôi tự mình nấu cơm ở nhà, tôi làm bò bít tết, còn mua rượu vang, và mấy bông bách hợp.

Tôi muốn để Lý Hào Kiệt cảm thấy tôi tốt, không rời xa được tôi, có lẽ khi anh biết tôi làm thế sẽ không trách tôi.

Thế nhưng tôi đó tôi ngồi đợi rất lâu trên ghế.

Nhìn thấy kim đồng hồ đã qua 12 giờ.

Tôi cuối cùng không nhận được mà gọi điện cho anh.

Tiếng tút ở đầu dây bên kia vang lên từng hồi.

Cuối cùng cũng có người nghe.

“Alo.”

Tôi lập tức nhận ra giọng nói này, đó là Tổng Duyên Minh.

Tay cầm di động của tôi run lên, lúc sau mới nói, “Điện thoại của chồng tôi sao chị lại nghe.”

“Anh ấy đang tắm.”

Tổng Duyên Minh nói mà chẳng nghĩ ngợi.

Tôi biết rõ rằng Lý Hào Kiệt bị thương nên vốn không thể tắm, đừng nói là tắm, anh bị thương cũng không làm được chuyện kia.

Tôi cảm điện thoại cười lạnh, “Tổng Duyên Minh, chị nghĩ là chị nói mấy câu thì tôi sẽ nghỉ ngơi chồng mình sao? Chồng tôi từ lâu cũng đã nói rằng sẽ không chạm vào người cô, bởi vì vợ của anh ấy là tôi.”

Tôi dùng nói dối để che đậy mối quan hệ vợ chồng chẳng mấy bền chặt này.

Nhưng Tổng Duyên Minh vẫn cứ bị tôi kích thích, chị ta nói một cách kích động, “Hừ! Tổng Duyên Khanh, mày đừng tưởng lần này được cứu thì đắc ý, lần sau tao chắc chắn sẽ khiến mày chết!”

Lời nói của chị ta khiến tôi vô cùng chắc chắn rằng Lưu Dương không nói bất kì điều gì cho chị ta.

Mà Lý Hào Kiệt hình như cũng bận chuyện công ty mà không chú ý đến chuyện này.

Xem ra lần này thật sự có thể để chị ta trả giá vì hành động của mình.

Tôi không nói nhiều mà cúp máy luôn.

Tuy rằng biết Tổng Duyên Minh lập tức sẽ bị báo ứng nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy buồn bã.

Dù sao chị ta đã nghe điện thoại, thì cũng chứng minh Lý Hào Kiệt ở chỗ của chị ta.

Chiều hôm sau, Lưu Dương gọi điện báo cảnh sát đã bắt người.

Đã bắt Tổng Duyên Minh ở trong phòng làm việc của chị ta, lúc ấy Tổng Duyên Minh còn phát ngôn bừa bãi trước mặt cảnh sát, thế nhưng chứng cứ rành rành nên chị ta không thể không đền tội.

Tổng Duyên Minh bị tạm giam, vì tính tiết nghiêm trọng nên không thể nộp tiền bảo lãnh.

Tính tiết quen thuộc cỡ nào, hai lần trước là tôi, lần này là chị ta.

Ngày hôm sau khi chị ta bị bắt, tôi liền đi gặp chị ta.

Khi Tổng Duyên Minh nhìn thấy tôi đứng ở bên ngoài liền kích động mà xông lên, chị ta hét lên gì đó, nhưng bởi không cầm micro nên tôi không nghe được.

Cảnh sát rất nhanh đã khống chế chị ta.

Tôi tiến đến, cầm micro nói với Tổng Duyên Minh, “Năm đó tôi vô tội, còn chị là trừng phạt đúng tội!”

Tổng Duyên Minh tránh khỏi sự khống chế của cảnh sát, cầm micro mắng tôi, “Mẹ! Tổng Duyên Khanh, con khốn! Con khốn!”

Sau đó cảnh sát đã khống chế chị ta lại, tôi cũng không nói gì nữa mà rời đi luôn.

Tôi vốn tưởng đó là lần cuối cùng tôi gặp Tổng Duyên Minh.

Tôi đó Lý Hào Kiệt vẫn không đến.

Tôi trở về nhà mình.

Hôm sau là thứ 2, tôi liền đi làm, các đồng nghiệp rất tốt với tôi.

Ngày đầu làm việc tôi chỉ là làm quen hoàn cảnh một chút, đến giờ tan làm liền rời đi.

Vừa bước tới cửa thì chuông di động của tôi vang lên, tôi nhìn thì thấy là Phan Ngọc gọi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tuyệt đối không rút đơn kiện

Tôi biết vì sao bà ta lại gọi điện thoại cho tôi, tôi chẳng thêm suy nghĩ mà block luôn số của bà ta.

Nhưng rất nhanh thì số của Tổng Cẩm Dương lại gọi đến, tôi nhìn lướt qua, vẫn cứ block như cũ.

Chuyện này tôi đã quyết tâm rồi.

Dù là ai mở miệng thì tôi cũng vẫn sẽ kiên trì.

Chị ta hại chết con tôi, chuyện này không thể cứ thế bỏ qua được.

Tôi về nhà, khi đang định đi vào cửa khu nhà thì nghe thấy có người gọi tôi, “Duyên Khanh!”

Ngay sau đó tay tôi đã bị người nắm chặt.

Tôi quay lại thì thấy Phan Ngọc không biết từ đâu đến đây, khuôn mặt tươi cười nhìn tôi, nói một cách thân thiết, “Duyên Khanh, lâu quá không gặp, trông con gầy quá.”

Theo sau bà ta còn có Tổng Cẩm Dương.

Trên mặt ông ta cũng mang một nụ cười lấy lòng, trên tay còn cầm một cái túi hàng hiệu, tôi hơi nhìn thoáng qua thì nhận ra đó là một cái túi xách.

“Có chuyện gì sao?” Tôi lạnh lùng nhìn họ.

“Lâu quá không gặp con nên đến thăm con chút, xem con sống thế nào.” Lúc Phan Ngọc nói chuyện thì vẫn nắm lấy tay tôi, hoàn toàn không có ý muốn buông ra.

Hon nữa còn nắm rất chặt, như thể sợ tôi chạy vậy.

Tổng Cẩm Dương cũng phụ họa theo, “Đừng vậy, bố mẹ đều rất nhớ con.”

“Nhớ tôi?” Tôi cảm thấy rất buồn cười vì những lời nói của ông ta, “Năm đó, hai người vì lừa cổ phần của tôi mà diễn một màn kịch lúc tôi lại nhà, ông đánh tôi thừa sống thiếu chết, giờ còn nói nhớ tôi?”

Tổng Cẩm Dương nghe thế thì vẻ mặt cũng hơi không kìm được, thế nhưng cái chuyện nói dối này, tự nhiên là mình nói dối một câu, thì phải dùng vô số lời nói dối khác để che dấu.

Dù biết lời nói dối đó đã sớm bị vạch trần.

Về mặt Tổng Cẩm Dương giả cười, “Duyên Khanh, lúc đấy là ba hồ đồ, con tha thứ cho ba đi.”

“Đừng vậy đừng vậy, sau đấy mẹ đã mắng ba con rất lâu đấy.”

Phan Ngọc bổ sung.

Bọn họ đánh tôi, bán đứng tôi, tính kế tôi, bọn họ có thể bỏ qua chuyện cũ thế nhưng tôi thì không.

Tôi nhìn thoáng qua cả hai, gần từng chữ, “Từ ngày tôi đi khỏi căn nhà đó thì cũng không định quay về nữa, mà hai người cũng không phải là bố mẹ tôi.”

Tôi nói xong liền định hất tay Phan Ngọc ra đã vào khu nhà.

Thế nhưng Phan Ngọc nắm rất chặt.

Nụ cười giả tạo vạ nấy của Tổng Cẩm Dương đã làm mất hết kiên nhẫn của ông ta rồi, lúc này thấy tôi nói vậy thì tch liền nghiêm mặt, kéo một tay khác của tôi nói, “Tổng Duyên Khanh, cho mày mặt mũi rồi mày đừng có được nước làm tôi! Tao nói cho mày hay, mày nhất định phải rút đơn kiện!”

“Vì sao?”

Tôi nhìn Tổng Cẩm Dương.

“Vì sao!? Tao nói cho mày biết, vì nhà họ Tổng tao nuôi mày 3 năm! Mày ăn không ở không, mày nhất định phải rút đơn kiện!”

“Đừng, mà tao còn có ân sinh thành này! Tổng Duyên Minh nói sao cũng là chị mày, mày làm thế thì sau này chỉ có được cái danh vô tình thôi.”

Tổng Cẩm Dương và Phan Ngọc ngơai một câu ta một câu.

Một người thì lấy 3 năm nuôi dưỡng ra ép tôi.

Một người thì lấy ơn sinh thành và tình thân đến ép tôi.

Tôi nhìn về phía Tổng Cẩm Dương trước, nói với ông ta, “Tôi sống ở nhà họ Tổng 3 năm, hai ông bà chưa cho tôi 1 các nào, học phí của tôi là do những mệnh thường quân của cô nhi viện cho, phí sinh hoạt là tôi làm thêm kiếm được. Bởi vì khoa thiết kế cần những tài liệu về rất đắt, thế nên ngoại trừ đi ngủ và đi học, làm bài tập ra thì thời gian khác tôi đều dùng để làm thêm, cơm nhà họ Tổng tôi cũng chưa ăn mấy bữa, nhiều nhất cũng chỉ là ở nhà họ Tổng 3 năm mà thôi.”

Tổng Cẩm Dương nghẹn lời.

Ba năm đó, tôi tự lực cánh sinh, cho tới bây giờ đều không hỏi xin tiền nhà họ Tổng, không vì điều gì mà chỉ để lấy lòng Tổng Cẩm Dương và Phan Ngọc, khiến cho bọn họ cảm thấy nuôi tôi không tốn tiền.

Tôi không muốn gì khác, chỉ cầu một chút tình thân.

Nhưng kết quả lại đều là giả.

“Thế thì sao chứ! Máy họ Tổng, trong người máy chảy máu nhà họ Tổng, vậy nên liên không thể kiện chị này!” Phan Ngọc nói.

“Vậy sao năm đó chị ta lại có thể kiện tôi?”

Tôi hỏi lại Phan Ngọc.

Lúc này, bảo vệ ở không xa đó thấy chúng ta cứ dấy đưa liền đi tới.

Anh ta nhận ra tôi liền hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện nhà.”

Tổng Cẩm Dương trả lời trước.

Tôi lập tức nói lại rằng, “Tôi không biết 2 người họ! Nhờ anh giúp tôi báo cảnh sát!”

Bảo vệ nghe tôi nói muốn báo cảnh sát, liền nói ngay với hai người, “Buông tay ra!”

Phan Ngọc không chịu, mà Tổng Cẩm Dương thì càng không đồng ý.

Bảo vệ liền đến giúp tôi, sức của anh ta mạnh, ngay lập tức đã tách tôi và hai người họ ra.

Sau khi tôi nói lời cảm ơn rồi đi khỏi, thì một mình bảo vệ ngăn lại hai người họ, tôi nghe anh bảo vệ nói, “Hai người mà còn gây chuyện nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát!”

Sau đó thì Tổng Cẩm Dương và Phan Ngọc cũng không đuổi theo nữa.

Trước kia tôi cảm thấy bảo vệ quá nghiêm ngặt, nhưng giờ lại phát hiện, có bảo vệ như thế thì ở mới yên tâm.

Tuy rằng đuổi Phan Ngọc và Tổng Cẩm Dương đi một lần nhưng không có nghĩa là tôi có thể nhàn hạ.

Những họ hàng khác của nhà họ Tổng cũng gọi cho tôi nhiều lần, những người này trước đây chưa bao giờ liên lạc với tôi, thế nên tôi không biết liên nghe máy.

Đợi đến khi nghe mới biết được là bọn họ.

Những người này trong 3 năm tôi ở nhà họ Tổng, thì có rất nhiều đều cũng chưa nói với tôi một câu, càng miễn bàn việc quan hệ tốt hay không.

Thế nhưng vào lúc này, lại vì Tổng Duyên Minh mà một đám người đến tò vè thân thiết với tôi, hy vọng tôi có thể hòa giải ngoài tòa với Tổng Duyên Minh.

Đó là chuyện không có khả năng.

Sau khi tôi tắt máy liền block hết các số này.

Tôi chỉ quan tâm một người trong nhà họ Tổng.

Cuối cùng thì Tổng Tuyết cũng tự mình gọi điện thoại cho tôi.

Lúc tôi nhận điện thoại của Tổng Tuyết, thì trong lòng vô cùng căng thẳng, điện thoại của bà tôi không thể tắt, vậy nên chỉ đành nghe máy.

Tổng Tuyết ở đầu bên kia thăm hỏi tôi một hồi, sau đó hỏi tôi tôi có rảnh hay không, bảo tôi đến nhà ăn cơm.

Tuy tôi biết bà muốn nói gì nhưng tôi không có cách gì để từ chối liền đồng ý.

Tối đó sau khi tan làm, quần áo cũng chẳng kịp thay mà đến nhà Tổng Tuyết luôn.

Tôi vốn tưởng sẽ có rất nhiều người, nhưng khi đến cửa thấy xe đậu ở cửa nhà thì mới ý thức được chỉ có Tổng Tuyết mà không có người khác.

Sau khi tôi đi vào thì Tổng Tuyết kéo tôi bảo, “Con lại gây rồi, con đó, cũng không biết chăm sóc mình một chút.”

Bà vẫn quan tâm tôi như trước đây, nhưng như thế lại khiến tôi càng bất an.

Tôi không biết lát nữa khi bà bảo tôi cùng Tổng Duyên Minh hòa giải ngoài tòa gì gì đó, thì tôi phải cự tuyệt thế nào.

Sau khi ăn cơm xong ở nhà Tổng Tuyết, rồi ngồi lại phòng khách, bà kêu người hầu pha trà sau đó hỏi tôi, “Về chuyện của Tiểu Minh con thấy thế nào?”

Bà nói xong thì trái tim tôi cũng hẫng một nhịp.

Tôi hơi do dự rồi mới nói, “Bà nội, con cũng không dám giấu bà, việc mà Tổng Duyên Minh đã làm với con trong tù, đã vượt quá phạm vi chịu đựng của con, lần này, dù nói thế nào con cũng sẽ không rút đơn kiện.”

Tôi nói xong cũng có chút hối hận.

Tôi cảm thấy mình nói rất thẳng thừng, chỉ sợ sẽ khiến Tổng Tuyết tức giận.

Qua nhiên sau khi tôi nói xong thì nét khó xử hiện lên trên mặt Tổng Tuyết, thế nhưng bà chỉ hỏi tôi chuyện xảy ra trong tù hỏi đó là gì.

Vì giành được sự đồng tình của Tổng Tuyết mà tôi nói chuyện năm đó mang thai rồi bị người đánh cho sảy thai, cùng với việc bị người ta bạo lực ở trong tù nói hết cho Tổng Tuyết.

Tổng Tuyết nghe xong thì hốc mắt đỏ ửng.

Tôi nói xong liền kéo tay bà, “Bà, con xin lỗi, vì con của mình, còn không thể rút đơn kiện được, con thật sự không thể tha thứ những việc chị ta làm với mình.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lặng* *Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Không có chuyện đó, trừ phi tôi chết

Lúc đó trong lòng tôi vô cùng căng thẳng, tôi sợ nhất việc Tổng Tuyết sẽ ép mình phải rút đơn kiện.

Với bao ân tình bà đã trao cho tôi, chỉ cần bà mở miệng, tôi nhất định sẽ thỏa hiệp.

Tổng Tuyết nghe xong khẽ gật đầu, vỗ tay tôi rồi nói: "Khanh, con uất ức rồi."

Tôi cúi đầu không đáp, chờ bà nói tiếp.

Tuy nhiên, làm cho tôi ngạc nhiên hơn cả chính là Tổng Tuyết không khuyên tôi rút đơn kiện mà chỉ ôn tồn đáp: "Cứ để chuyện này thuận theo tự nhiên đi. Là nhà chúng ta chiều hư đứa nhỏ Duyên Minh, lần này làm căng một trận cho nó nhớ đời cũng được. Kể cả nó có vào tù cũng tìm người đút lót, không lo chịu khổ chịu sở đâu."

Trong thâm tâm tôi hiểu rõ điều ấy.

Phòng giam trong tù cũng chia năm bảy loại.

Cái hạng chẳng ai quan tâm, còn bị Tổng Duyên Minh nhờ người 'chăm sóc' như tôi mới ở loại phòng giam tệ hại nhất cùng băng nhóm của chị Long.

Tổng Duyên Minh đi vào đương nhiên sẽ ở một phòng riêng, có TV và máy vi tính đầy đủ.

Nói là đi tù nhưng kỷ thực chỉ là hạn chế tự do mà thôi.

Sau khi rời khỏi nhà Tống Tuyết, trong lòng tôi thoáng yên tâm ít nhiều.

Tuy rằng Lý Hào Kiệt sẽ không từ bỏ ý định của mình, nhưng tôi đã thề rằng, bất kể anh ta có lấy cái gì ra uy hiếp tôi, tôi cũng sẽ không nhượng bộ.

Lý Hào Kiệt tìm đến tôi trước khi phiên tòa diễn ra một tuần.

Lúc đó tôi đã mời được luật sư.

Hon nữa vụ án này chứng cứ vô cùng xác thực, vốn cũng chẳng cần luật sư ra sức bào chữa, chỉ là xem thẩm phán định tội thế nào, xử nặng hay xử nhẹ mà thôi.

Lý Hào Kiệt đứng chắn tôi ngay trước cửa nhà mình.

Hôm ấy tôi quần quật cả ngày ở công trường, tôi đến lại tăng ca hoàn thành bản vẽ ở công ty, tôi đến mười một giờ đêm mới về nhà.

Vậy mà anh ta cũng chịu khó đợi đến 11 giờ.

"Rút đơn kiện đi."

Nhìn thấy tôi, anh ta đi thẳng vào vấn đề bằng cách nói ra bốn chữ này.

"Không có chuyện đó." Tôi cũng đáp lại bằng bốn chữ, nghỉ nghĩ một chút, lại bồi thêm một câu, "Trừ phi tôi chết."

Đã nói đến vậy rồi, chắc hẳn anh ta cũng hiểu rõ rằng thái độ, lập trường và quyết tâm của tôi, phải không?

Tôi vòng qua anh ta để bước vào hành lang, nhưng Lý Hào Kiệt đuổi theo, kéo tôi vào thang lầu rồi áp sát vào tường.

Đầu của anh ta vùi xuống bên cạnh tôi, đôi môi mỏng ghé bên tai mà nói: "Rút đơn kiện đi."

Lần này, giọng điệu của anh ta rõ ràng đã dịu đi ít nhiều, thậm chí còn phảng phất bên trong chút van xin.

Trái tim tôi chợt thắt lại. Thế nhưng tôi biết, thứ thâm tình trong câu nói ấy chẳng phải dành cho mình đâu, mà là vì Tống Duyên Minh.

Tôi nhắm mắt lại, đôi tay siết chặt thành nắm đấm kề sát tường: "Không được, trừ phi tôi chết."

Vẫn là đáp án đó.

"Thực ra anh đã sớm biết chuyện này, anh biết trong lòng em hận cô ấy vô vàn, em tức giận nên muốn báo thù bằng cách này. Anh hiểu cả, vì vậy bấy lâu nay anh không nhúng tay vào, phó mặc cho cảnh sát đi điều tra. Bấy giờ cô ấy đã bị giam trong đồn cảnh sát một tháng... Nếu em còn cảm thấy bất nhiều chưa đủ, anh có thể hoàn trả thay cho cô ấy."

Tôi vẫn im lặng lơ đã không đáp dù mấy câu trước chầm lên phần nộ trong tôi.

Nhưng câu cuối cùng lại hoàn toàn chọc giận tôi rồi!

"Anh trả thay cho chị ta? Dựa vào gì mà anh trả thay cho chị ta, anh là gì của chị ta?!"

Tôi bỗng đẩy Lý Hào Kiệt ra, đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang chợt sáng.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, trái tim đau đớn!

Dường như cũng hiểu ra được điều gì đó, tôi chất vấn: "Tôi hiểu rồi, anh đòi xử tốt với tôi, tôi vẫn luôn tự mình dè chừng cho rằng anh thật sự thích tôi, xem ra tôi cả nghĩ rồi, chẳng qua anh chỉ đang tự cho mình là đúng thôi, anh đang trả nợ thay cho Tống Duyên Minh chứ gì?"

"Duyên Khanh..."

"Đừng gọi tên của tôi!" Tôi quát lên, "Anh vừa mới nói tôi hận chị ta, anh cho rằng tôi không hận anh sao?! Nói cho cùng, không phải tất cả mọi chuyện đều vì anh sao! Còn không phải vì cái thân phận bà Lý này hay sao!"

Tôi dừng một chút rồi nói tiếp: "Tôi nói cho anh biết, Lý Hào Kiệt, đời này tôi hận anh không hết!"

Nói xong, tôi định lướt quanh anh ta mà đi ra ngoài, thế nhưng lại bị Lý Hào Kiệt tóm chặt lấy.

Anh ta khăng chế tôi ở góc tường, khẽ nói: "Em có thể hận anh, cũng có thể hận cô ấy, nhưng anh không thể để cho cô ấy ngồi tù được."

Từ câu từng chữ anh thì thầm chợt hóa thành vô số kim châm bén nhọn đâm vào tâm can tôi, chọc thủng tất cả những ảo tưởng trước kia từng gìn giữ.

Đau đớn như vậy, thống khổ như vậy.

Tôi đứng tại chỗ, không bằng lòng thỏa hiệp: "Vậy anh tìm người giết chết tôi đi, nhanh nhanh một chút, bằng không thì mấy ngày nữa đã mở phiên tòa xét xử rồi."

Nói xong, tôi cảm nhận rất rõ bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình bỗng siết chặt lại khiến tôi đau nhức vô cùng.

Nhưng một chữ tôi cũng không hé răng.

Lý Hào Kiệt nói: "Anh sẽ không giết em, thế nhưng anh sẽ phá hủy cô nhi viện..."

"Phá đi, cuối cùng anh còn làm Vũ Phong sập tiệm luôn chứ gì."

Không chờ anh ta nói hết câu, tôi đã cướp lời, hơn nữa còn nói luôn cả lời anh ta muốn nói tiếp đằng sau.

Không phải là cô nhi viện thì chính là công ty thiết kế Vũ Phong mà thôi, anh ta sẽ lần lượt dùng những thứ này để ép tôi nhượng bộ.

Thế nhưng lần này tôi đã quyết tâm rồi, tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Hai người chúng tôi cứ đứng ở đó, giằng co hồi lâu, chỗ thang lầu lúc này đặc biệt yên tĩnh, tôi thậm chí có thể nghe được tiếng thở Lý Hào Kiệt cùng với nhịp tim của mình.

Tuy rằng chúng tôi đều không nói chuyện nhưng từ đáy lòng tôi lại có một mong muốn hoang đường rằng thời gian này kéo dài một chút.

Tôi rất sợ Lý Hào Kiệt buông tay rời khỏi, như vậy có lẽ chúng tôi sẽ chẳng bao giờ gặp lại nhau nữa.

Tôi đang nghĩ như vậy thì chợt nghe anh ta nói: "Vậy cô đừng hối hận!"

Giọng điệu lạnh lẽo như thể đang nói chuyện với kẻ địch.

Tôi nhìn bóng lưng rời đi của người đàn ông ấy mà cảm thấy mình thật đáng thương! Khi tôi vẫn còn đang nâng niu khoảnh khắc này thì anh ta đã bắt đầu hận tôi rồi.

Cũng tốt thôi!

Như vậy tôi có thể tự khuyên mình hết hy vọng dễ dàng hơn.

Tôi vốn tưởng rằng Lý Hào Kiệt chỉ nói miệng thôi, ai ngờ đâu hôm sau tôi đã nhận được điện thoại của viện trưởng cô nhi viện.

Ông ấy nói với tôi rằng, khu đất của cô nhi viện sắp bị phá dỡ nên bọn họ phải dời đi ngay. Vì không có chỗ thích hợp hơn nên bên phá đã chỉ cung cấp cho họ một căn nhà tập thể.

Ông ấy gọi điện cho tôi để hỏi cuối tuần này tôi có thể giúp thu dọn đồ đạc hay không.

Biết tin tức này, tôi vừa bất ngờ vừa không.

Có lẽ trong lòng vẫn còn chút tâm lý muốn ăn may, nghĩ rằng Lý Hào Kiệt sẽ không tuyệt tình với tôi đến mức này.

Thế nhưng sự thật lại lần nữa giáng một cú tát tai vang dội vào ý nghĩ ấu trĩ của tôi.

Tôi đáp ứng viện trưởng đến giúp thu dọn đồ đạc.

Cuối tuần, khi trời vừa sáng tôi đã đến cô nhi viện.

Tôi vốn cho mình đã rất quyết tâm, mặc kệ cô nhi viện có thế nào thì lần này cũng phải làm cho Tổng Duyên Minh ngồi tù.

Thế nhưng, khi vừa bước đến cô nhi viện, cảnh tượng trước mắt không khỏi khiến tôi sửng sốt.

Những người lớn tuổi đang thu dọn đồ đạc, mấy đứa nhỏ chần chừ, nói gì cũng không chịu đi, vài em bé lớn hơn một chút lại ngồi cúi đầu trên sân bóng rổ, còn có mấy cô bé trốn ở trong góc lén lau nước mắt.

Tuy tôi hiểu rằng hết thảy đều do Lý Hào Kiệt quyền góp xây dựng, trong lòng cũng rất biết ơn anh ta, nhưng bấy giờ khi nhìn cảnh tượng trước mắt, chứng kiến anh ta ngang nhiên tước đoạt mọi thứ, cảm thấy thật quá tàn nhẫn!

Ban đầu tôi còn lòng dạ cứng rắn đi hỗ trợ thu dọn đồ đạc, thế nhưng sau khi có một cô bé chạy đến, ôm chân tôi mà hỏi: "Di ơi, chúng ta đừng rời khỏi đây có được không, con thích chỗ này!"

Tôi cúi đầu, nhìn con bé cũng đã khóc sưng cả mắt mà thấy đau đớn tận tâm can, thậm chí còn cho rằng kẻ đầu sỏ đẩy mọi người đến bước đường này chính là mình.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Ly hôn

Tôi ném món đồ trong tay đi, đến cửa cô nhi viện rồi lấy chiếc điện thoại di động vừa mới sửa xong ra. Sau khi do dự vài lần, tôi vẫn quyết định gọi đến số của Lý Hào Kiệt.

Chờ điện thoại kết nối, tôi chỉ nói ba chữ: "Tôi rút đơn."

Đầu dây bên kia đầu tiên là im lặng, chốc lát sau mới nghe thấy giọng của Lý Hào Kiệt, anh ta đáp: "Được."

"Nhưng mà tôi có hai điều kiện."

"Nói đi."

"Thứ nhất, không được phép ra tay với cô nhi viện và công ty thiết kế Vũ Phong."

"Được."

"Thứ hai, ly hôn với tôi."

Tôi đã suy nghĩ rõ ràng rồi, cho dù tôi có yêu Lý Hào Kiệt đi chăng nữa thì trong lòng Lý Hào Kiệt cũng chỉ có Tổng Duyên Minh.

Như vậy tôi chẳng cần phải lưu giữ những ảo tưởng không thực tế kia nữa.

Lý Hào Kiệt vốn dĩ chẳng yêu tôi, từ đầu đến cuối trái tim anh ta chỉ yêu mình Tổng Duyên Minh.

Thừa nhận hiện thực rồi tôi cũng không đắn đo thêm nữa.

Tôi vốn tưởng rằng Lý Hào Kiệt sẽ sáng khoái đáp ứng, thế nhưng đầu dây bên kia lại rơi vào trầm mặc.

Hồi lâu sau anh ta mới nói: "Điều thứ hai không được."

Tôi hơi bất ngờ, dỗi yên lòng mình một chút rồi đáp: "Hai điều kiện, thiếu một cũng không được. Chuyển đến nước này rồi tổng giám đốc Lý nên suy nghĩ kỹ càng xem là cứu người yêu của mình hay tiếp tục trả thù và dẫn vật tôi."

"Đến tận bây giờ em vẫn thấy anh đang dẫn vật em sao?"

Đầu dây bên kia vọng lại giọng nói có chút khàn khàn của Lý Hào Kiệt.

Tôi nhất thời thất thần.

Đúng vậy, nếu như không có chuyện này, anh ta có dẫn vật tôi đâu?

Rõ ràng là thật tâm nằng nịu trong lòng bàn tay.

Chỉ có điều, tôi của lúc này không còn hồ đồ nữa, tôi rũ mi mắt, trả lời anh: "Anh không yêu tôi, đối xử tốt với tôi, về sau khi người yêu mình gặp trắc trở, anh lại uy hiếp tôi, để cho tôi rơi vào cỏi mộng mơ mà anh bày bố ra rồi lại tự tay xé nát nó. Đó chính là dẫn vật."

Lúc nói ra, trái tim tôi rất đau đớn.

Tôi thà để mình mãi không tỉnh dậy khỏi giấc mộng này.

Thế nhưng hiện thực quá tàn khốc.

Thời điểm tôi cho rằng anh ta định nói gì đó thì đầu bên kia đã cúp máy.

Tôi còn chưa rời đi, viện trưởng đã đến nói, lịch trình thay đổi rồi, chắc là không cần chuyển chỗ ở nữa, bảo chúng tôi chờ một chút.

Phía sau lưng tôi là tiếng cười của bọn trẻ, khi quay đầu lại nhìn lũ trẻ vui vẻ, lòng tôi chợt bùng tình khỏi cơn thất thần.

Đêm đó tôi về nhà, Lý Hào Kiệt đã chờ tôi ở đó.

Tôi thấy anh ta có hơi mất hứng: "Tổng giám đốc Lý, anh cứ tùy tiện vào nhà người khác như vậy e là không hay lắm đâu."

Lý Hào Kiệt đứng dậy, ôm cổ tôi, giọng nói dịu dàng: "Đừng ly hôn, anh không muốn ly hôn với em."

Ngữ điệu của anh ta vẫn êm ái như vậy.

Vòng ôm mạnh mẽ là thế nhưng lại không dám dùng sức, sợ rằng sẽ làm đau tôi

Tôi chợt trở nên căng thẳng, vùng vẫy muốn thoát.

Tay của anh ta siết chặt lấy tôi, tôi không thoát được, đành phải đứng thẳng người đáp lại một câu: "Tổng giám đốc Lý, đừng chuốc khổ cho mình nữa. Ôm một người mình không yêu, nói chuyện bằng giọng điệu này, anh không cảm thấy trái lương tâm sao?"

"Duyên Khanh..."

"Tổng giám đốc Lý, xin hãy gọi tôi là Tổng Duyên Khanh, anh thân thiết như vậy tôi không chịu nổi."

Tôi lạnh lùng đáp, cố sức để cho mình không có vẻ thâm hại trước mặt anh ta.

Lý Hào Kiệt cúi đầu nhìn tôi: "Tổng Duyên Khanh, tôi nghiêm túc nói với em, chỉ cần lần này em buông tha cô ấy thì về sau, trong thế giới của tôi chỉ có mình em. Đây là lần cuối cùng"

Cám dỗ thật đấy!

Tôi há miệng, suýt nữa muốn đồng ý, thế nhưng tôi của bây giờ rất tỉnh táo.

Tôi nhếch môi cười lạnh: "Tổng giám đốc Lý, tôi cảm thấy tinh thần hiến dâng này của anh thật sự làm người ta cảm động đấy. Tiếc là tôi đã tỉnh rồi, là anh giáng một cái tát đánh tỉnh tôi. Bây giờ trái tim tôi rất đau, anh có dệt một giấc mộng đẹp đi nữa tôi cũng không ngủ được."

"Tổng Duyên Khanh."

"Tổng giám đốc Lý, anh đã biết Tổng Duyên Minh sẽ trả thù tôi từ lâu, anh biết chị ta sẽ phạm sai lầm hết lần này đến lần khác. Anh sợ sai lầm quá lớn anh không giúp được, anh ở lại bên cạnh tôi, đối xử tốt với tôi, chẳng phải là chờ đến thời khắc này, vào ngày hôm nay hay sao? Lợi dụng tình cảm tôi dành cho anh để thuyết phục tôi buông bỏ."

Tôi tỏ vẻ bình tĩnh như thể mình đã nhìn thấu tất thấy.

"Tổng Duyên Khanh, vì sao em nhất định phải cố chấp như vậy?"

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, gương mặt ấy vẫn đầy lạnh lùng và tuyệt đẹp như trước.

Chẳng uống cho tôi tha thiết hơn mười mấy năm.

Trước đây tôi vui mừng hơn hờ lấy anh ta, cho rằng mình sẽ có một kết thúc có hậu, nhưng không ngờ chỉ chuốc về bao đau thương và nhục nhã.

"Đừng vậy, tôi cố chấp, nếu như không ly hôn tôi sẽ không rút đơn kiện. Cô nh viện cứ hủy đi tùy anh, tôi cũng không màng, hoặc tổng giám đốc Lý có thể tìm người ám sát tôi cũng được. Anh có tiền như vậy, kỹ năng diễn xuất lại tốt đến thế, nhất định có thể che giấu chân tướng không chê vào đâu được."

Tôi nói xong, Lý Hào Kiệt im lặng lâu thật lâu.

Tôi nhìn thấy sự lưỡng lự và cả tổn thương trên gương mặt của anh ta.

Tôi thúc giục: "Tổng giám đốc Lý, đừng đóng kịch nữa có được không? Không dẫn tôi thì anh sẽ bị đau khổ gấp vò sao?"

Có lẽ lời nói của tôi cuối cùng đã chọc giận anh ta.

Về mặt của Lý Hào Kiệt bỗng chốc lạnh đi, anh ta nói: "Được, ly hôn đi, chín giờ sáng ngày kia."

Ngày kia chính là thứ hai.

Người đàn ông ấy vừa đi, tất cả phòng tuyến trong lòng tôi cuối cùng cũng đã tan vỡ. Tôi không khóc nổi, chỉ đánh nuốt nước mắt chảy ngược vào trong. Thế nhưng nước mắt mặn quá, trái tim sút mẻ đầy vết thương do anh ta gây ra cũng đầm mình trong đắng chát.

Đau quá.

Thật đau.

...

Chớp mắt đã đến thứ hai.

Tôi cũng chẳng biết làm sao mình sống được đến lúc đó.

Thế nhưng buổi sáng hôm ấy, tôi vẫn dùng kem che khuyết điểm giấu đi bọng mắt thâm quầng, phớt chút má hồng để nâng khí sắc.

Tôi chải chuốt đầu tóc thật ngay ngắn gọn gàng, mặc lên người một bộ quần áo mà mình hài lòng nhất, rồi đi đến cục dân chính.

Tôi nghĩ, có lẽ đây thật sự là lần gặp mặt cuối cùng của tôi và Lý Hào Kiệt.

Lúc tôi đến cục dân chính, Lý Hào Kiệt đã đứng ở cửa.

Sắc mặt của anh ta vô cùng kém, quầng mắt thâm đen, trên cằm còn lún phún râu con chưa cạo sạch, đáng vẻ thoát nhìn hơi lồi thối.

Đây dường như là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đáng vẻ này của người đó.

Ngày thường anh ta luôn luôn hoàn mỹ, không ai bì nổi.

Khi tôi bước đến, Lý Hào Kiệt mở miệng nói trước: "Nhất định phải ly hôn sao? Em có muốn suy nghĩ lại một chút hay không?"

Giọng nói của anh ta mang chút cầu khẩn, tôi cho rằng mình nghe lầm rồi.

"Ly hôn thôi, tổng giám đốc Lý cũng không cần tự ép mình dính vào vòng xoáy thù hận không thoát ra được, sớm ngày nghênh đón cuộc sống mới một chút mới tốt."

Tôi giả vờ phóng khoáng.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, hàng mày sắc bén hơi nhướn lên: "Tổng Duyên Khanh, lẽ nào em không có chút lưu luyến nào với tôi?"

"Lưu luyến cái gì?" Tôi nghiêng đầu, nhìn thẳng vào tròng mắt đen của anh ta, tỏ vẻ xa cách: "Là lưu luyến chuyện tổng giám đốc Lý bắt cả hai tay, hay là lưu luyến sự lợi dụng của anh đấy?"

"Lợi dụng? Tôi từng lợi dụng em lúc nào chứ!"

"Tổng giám đốc Lý, anh nói những lời này có ề mặt hay không? Tại sao chúng ta phải ly hôn, chẳng phải là do anh muốn lợi dụng tình cảm của tôi đối với anh để tôi rút đơn kiện Tổng Duyên Minh sao?"

"Tổng Duyên Khanh..."

Tôi nhìn thấy ánh mắt của Lý Hào Kiệt tràn đầy tổn thương, thậm chí là đau khổ.

Tựa như anh ta thật sự không nở xà tôi.

"Tổng giám đốc Lý, đi thôi."

Đừng diễn nữa.

Bằng không tôi lại tưởng thật.

Tôi đi đằng trước, hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng bước chân của anh ta.

Quay đầu lại, tôi lại nhìn thấy Lý Hào Kiệt còn đứng ở cửa, nét mặt vẫn giống như vừa rồi.

Khi đó lòng tôi cũng lưỡng lự, thế nhưng tôi lần lượt nhớ lại tất cả chuyện trước kia, làm cho mình tỉnh táo lại.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, cuối cùng nhấc chân đi đến.

Chúng tôi cùng nhau bước vào chỗ đăng ký ly hôn. Khi nhân viên nghiệp vụ hỏi chúng tôi phương pháp phân chia tài sản thì Lý Hào Kiệt chợt nói: "Cô ấy trắng tay ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 83: Thật sự kết thúc rồi

Tôi liếc nhìn Lý Hào Kiệt một chút, khẽ cười một tiếng: "Đừng vậy, tôi trắng tay ra đi."

Trong thâm tâm tôi lúc này lại khá hài lòng.

Tôi hài lòng bởi vì cuối cùng Lý Hào Kiệt đã thôi không diễn trò trước mặt tôi nữa, như vậy khi ra đi lòng tôi cũng thanh thản ít nhiều.

Thế nhưng Lý Hào Kiệt dường như hơi bất ngờ với câu trả lời của tôi: "Tổng Duyên Khanh, cô đồng ý sao?"

"Đừng vậy, tổng giám đốc Lý còn muốn gì nữa đây? Nếu như anh thích cái căn nhà Số 01 Vĩnh An thì tôi cho anh đấy."

Tôi nhìn anh ta, nói đầy xa cách.

Lý Hào Kiệt nhúu chặt đôi mày, lát sau mới đáp: "Không cần."

Lúc nhân viên nghiệp vụ viết thỏa thuận, Lý Hào Kiệt lại bồi thêm một câu: "Bỏ đi, tôi cho cô ấy hai mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Hào Thiên xem như là bồi thường."

Những lời này của anh ta làm cho tôi sững người.

Nhưng tôi nhanh chóng phản ứng lại, đây cũng là chiêu trò mới mà Lý Hào Kiệt chuẩn bị cho tôi.

Tôi lập tức cự tuyệt: "Tôi không cần."

Hai mươi phần trăm cổ phần của Tập đoàn Hào Thiên... trị giá ít nhất là ba nghìn tỷ.

Một khi tôi cảm lấy nhiều tiền như vậy thì sẽ không dứt bỏ được mối quan hệ với Lý Hào Kiệt nữa.

Nhân viên nghiệp vụ nhìn tôi, vẻ mặt đầy nghi ngờ, cứ như đây là đầu tiên thấy người chê tiền.

"Tổng Duyên Khanh, tôi cho cô, cô nhất định phải lấy, bằng không đừng hòng ly hôn!"

Giọng điệu của Lý Hào Kiệt như đang ra lệnh.

Tôi nhìn anh ta, vẻ mặt tức cười: "Tổng giám đốc Lý, ngài đang tính toán gì nữa đây? Sao lại tích cực đưa tiền về đây chứ?"

"Tổng Duyên Khanh..."

"Tôi không cần tổng giám đốc Lý bồi thường. Chỉ cần ngài Lý đây có thể ly hôn với tôi là tôi đã tạ ơn trời đất rồi."

Chúng tôi ly hôn trong phòng VIP, bên trong chỉ có một nhân viên hỗ trợ viết thỏa thuận ly hôn.

Cậu ta nhìn chúng tôi, vẻ mặt ái ngại.

Nhất là khi nhìn sang tôi, cậu ta quí thật dùng ánh mắt như thấy thú lạ.

Lý Hào Kiệt khẳng khái một hồi, tôi lại nhất quyết cự tuyệt, cuối cùng anh ta vẫn phải thỏa hiệp: "Được, vậy cứ như cô mong muốn."

Nhân viên nghiệp vụ viết thỏa thuận xong rồi cho chúng tôi xem một lần.

Chúng tôi không có con, tôi lại không cần tiền của Lý Hào Kiệt, tất nhiên cũng chẳng có bất cứ dính líu gì cả.

Không còn vấn đề, tôi nhắc bút ký tên của mình vào bên phía nữ.

Lý Hào Kiệt cầm bút nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy vẻ tìm tôi nghiên cứu.

Tôi chẳng biết anh ta có ý gì, tôi cũng không có tâm trạng cân nhắc.

Cuối cùng Lý Hào Kiệt đặt bút ký tên.

Khi nhìn thấy anh ta viết tên mình xuống bên phía người nam, khóe miệng tôi hơi nhếch lên, vờ như mình rất bình tĩnh nhưng kỳ thực trái tim lại đau đớn như bị người ta bóp nghẹn.

Lý Hào Kiệt ký xong thì ngoảnh đầu nhìn tôi.

Anh ta thấy tôi đang cười.

Đôi mắt mỏng đang nhắm lại của anh ta đột nhiên nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt, anh ta nói: "Tổng Duyên Khanh, như cô mong muốn."

"Phải, như tôi mong muốn." Tôi kiên định đáp lại.

Nhân viên nghiệp vụ xác nhận thỏa thuận xong, sau đó chia ra làm hai phần đặt trước mặt tôi và anh ta rồi lại lấy giấy chứng nhận kết hôn đi và nhanh chóng đổi thành hai tờ chứng nhận ly hôn.

Tôi cầm giấy tờ, cùng Lý Hào Kiệt đi ra ngoài.

Hành lang cực dần chính chỉ vốn vẹn vài mét, tôi lại hận nó chẳng thể dài một chút.

Trước mặt chúng tôi có hai người trẻ tuổi đến làm đăng ký kết hôn, hai người tựa sát vào nhau, hạnh phúc đến thế.

Điều này làm cho tôi nhớ đến cảnh tượng lúc tôi và Lý Hào Kiệt cùng nhau đến đăng ký kết hôn.

Có lẽ bọn họ tình cảm như vậy mới có thể dài lâu, mà tôi và anh ta chẳng qua chỉ là một trò hề.

Cuối cùng, chúng tôi cũng đã đi đến cửa.

Tôi xoay người nói với Lý Hào Kiệt: "Tổng giám đốc Lý, không hẹn gặp lại."

Nói xong, tôi lập tức xoay người rời đi, giữ lại tôn nghiêm cuối cùng cho mình.

Tôi đi đến cục cảnh sát xin rút đơn kiện.

Ngày hôm ấy tôi trôi qua trong thần thờ ngẩn ngơ, chẳng thể tập trung tinh thần làm việc để mình mất hết lỗi này đến lỗi nọ.

Dù xin lỗi bao nhiêu, tôi vẫn chẳng thể ngăn mình lo lắng.

Ban đêm lúc về nhà, tôi đứng ở cửa hít sâu một hơi, bước vào xong sẽ nhìn trái phải một lượt.

Khoảnh khắc ấy, tôi hi vọng rồi lại thất vọng.

Biết rõ Lý Hào Kiệt sẽ không trở lại, biết rõ chúng tôi đã ly hôn, thế nhưng tôi vẫn còn ôm hy vọng.

Cũng may là anh ta chẳng biết tôi nực cười thế này.

Để ngăn ngừa hành vi này, tôi dứt khoát xin ban quản lý thay khóa cửa, hơn nữa còn dặn dò nghiêm, ngoại trừ bản thân tôi ra thì đừng để người khác lấy thế mở cửa của nhà tôi.

Cuộc họp hàng tháng của công ty, giám đốc Thư Thanh chỉ đích danh tôi, thế nhưng tôi lại không để tâm, mãi về sau mới nhận ra.

Chờ cuộc họp kết thúc, giám đốc gọi tôi đến phòng làm việc, nói với tôi: "Tổng Duyên Khanh, cô cho rằng chúng tôi rất sẵn lòng giữ lại một người có tiền án như cô hay sao?"

"Cái gì?"

Tôi lúng ta lúng túng nhìn Thư Thanh, cô ấy luôn luôn ôn hòa, hôm nay hết sức khác thường, ánh mắt nhìn tôi cũng mang theo vài phần ghét bỏ.

Thư Thanh nói: "Sở dĩ chúng tôi giữ cô lại hoàn toàn là vì dận dò của Lương Khanh Vũ. Trong một lần giao lưu cùng ngành, anh ấy đánh tiếng với rất nhiều người trong giới, nếu như cô đến nộp đơn thì hi vọng chúng tôi đồng ý, hơn nữa còn đảm bảo cô rất có năng lực."

"Lương Khanh Vũ..."

Tôi thì thảo.

Thư Thanh nói tiếp: "Ban đầu cô vừa đến, năng lực quá thật không tệ. Thế nhưng gần đây cô xảy ra chuyện gì, cứ phạm hết sai lầm này đến sai sót nọ, còn bị khách hàng khiếu nại. Nếu như cô không muốn làm nữa thì mời rời khỏi đây. Đừng tưởng rằng cô là bạn bè của Lương Khanh Vũ thì chúng tôi không dám đuổi việc cô."

Nghe Thư Thanh nói xong, mặt tôi nóng bừng.

Tôi vẫn cho rằng mình may mắn, năng lực được công nhận, nhưng không ngờ tất cả đều nhờ có sự giúp đỡ của Lương Khanh Vũ.

Tôi vội vàng xin lỗi, hơn nữa còn biểu đạt với Thư Thanh rằng mình tuyệt đối sẽ không tái phạm.

Sau đó tôi đi kiểm tra tình hình những công trình mình đang phụ trách, đồng thời còn liên hệ với khách hàng, suốt đêm sửa lại những chỗ mà họ không vừa lòng.

Lúc ngược mắt lên, bầu trời bên ngoài đã hừng sáng.

Tôi vẫn còn ở công ty, chờ xong công việc, tôi nhận ra bụng mình đã đói meo, gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ chưa ăn cơm.

Tôi ra ngoài mua một chén cháo, ăn một chiếc hamburger ở cửa hàng KFC phục vụ 24/24.

Giờ này chắc chắn không về nhà được, tôi nằm úp mặt ở KFC một lúc rồi tiếp tục công việc của ngày hôm sau.

Vi hôm trước sốt ruột nên tôi đã làm gán xong công việc khi hết giờ. Nhớ đến lời nói hôm qua của Thư Thanh, tôi đặc biệt gọi điện thoại cho Lương Khanh Vũ, bày tỏ lòng biết ơn đối với anh ấy.

Nhưng Lương Khanh Vũ lại nói: "Tất cả đều là em tự mình đạt được."

Tôi cúp điện thoại, do dự một chút nhưng vẫn quyết định không nói cho anh ấy chuyện tôi ly hôn, sợ anh sẽ hiểu lầm.

Thực ra đã lâu rồi tôi chưa gặp anh ấy.

Nhưng tôi cảm thấy như vậy cũng tốt, để cho anh ấy có nhiều thời gian tiếp xúc với người khác hơn, có lẽ ngày nào đó anh sẽ tìm được một cô gái tâm đầu ý hợp.

Hôm sau là cuối tuần, tôi vui vẻ đầu ngủ ở nhà suốt mười hai tiếng đồng hồ.

Vốn đang định ngủ một lát nữa, nhưng mà nghe thấy có tiếng mở cửa, tôi bỗng tỉnh táo lại!

Tôi ngồi dậy khỏi giường rồi nghe thấy tiếng mở cửa cách cách kia dừng lại, biến thành tiếng đập cửa.

Lý Hào Kiệt.

Tôi đã đoán ra là anh ta.

Nhưng tôi vẫn còn giả vờ hỏi một câu: "Ai đó?"

"Là tôi."

Lý Hào Kiệt trả lời.

Tôi áp vào trên cửa rồi nói: "Tổng giám đốc Lý, chúng ta đã ly hôn, xin hỏi hôm nay anh đến đây có chuyện gì không?"

Tôi cũng không định để cho anh ta vào, suy cho cùng tôi mới điều chỉnh tâm trạng xong, không muốn để anh ta dễ dàng làm lòng tôi rối bời thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chúng ta không ly hôn có được không

Ngoài cửa, hồi lâu mới nghe tiếng của Lý Hào Kiệt: "Có việc, tôi có thư từ và văn kiện để ở chỗ cô, tôi muốn lấy về."

"À..."

Đúng vậy, anh ta vẫn còn để đồ đạc ở chỗ tôi.

Trước kia tôi thần thờ mãi, sau đó lại bận rộn công việc nên quên bống mất chuyện này.

Tôi không mở cửa: "Được rồi, tổng giám đốc Lý, anh chờ một lát, tôi đi thu dọn cho anh."

"Tôi muốn đi vào."

Tôi nghe thấy giọng nói của Lý Hào Kiệt.

Thực ra tôi có phản dự, thế nhưng cảm thấy kể cả ly hôn rồi thì anh ta cũng chỉ đến lấy đồ mà thôi.

Lấy xong rồi hẳn sẽ không còn liên quan gì nữa.

Tôi mở cửa ra, hơi lạnh phả vào mặt.

Lý Hào Kiệt đứng ở cửa, mặc một chiếc áo khoác màu xám đen, trên vai và đỉnh đầu vương không ít tuyết trắng.

Tôi nghi hoặc suy nghĩ, chẳng lẽ anh ta không lái xe đến thẳng tầng hầm? Sao người lại lạnh như vậy, trên vai còn vương tuyết trắng?

Lẽ nào anh ta từ ngoài đường vào đây?

Nhưng mà tôi chẳng muốn quan tâm nhiều nữa, chỉ để anh ta đi vào rồi xoay người nói: "Tổng giám đốc Lý chờ một chút, tôi giúp anh thu dọn đồ đạc."

Đồ đạc của anh ta không nhiều lắm, cũng có thể nói là rất ít, chỉ cần một túi giấy là đựng đủ.

Tôi lấy sách vở, văn kiện của anh ta xuống từ trên gác sách ở phòng khách, tìm túi giấy bỏ vào, sau đó đưa cho anh ta, nói một cách khách sáo: "Tổng giám đốc Lý, đồ của anh đều ở trong đây, anh xem thử có thiếu hay không."

Lý Hào Kiệt cầm túi giấy, chẳng thèm liếc qua một cái.

Trông rất thăm thẳm của anh ta chỉ nhìn tôi trần trần rồi gượng cười một tiếng: "Xem ra sau khi ly hôn, cô sống không tệ."

"Đúng vậy, tôi sống rất tốt."

Tôi vờ bình tĩnh.

Tôi sống không tốt, tôi rất khó chịu, nhưng tôi không thể nói ra.

Lý Hào Kiệt gật đầu: "Cũng tốt."

Dù này giờ luôn cảm thấy ánh mắt của anh ta có hơi mơ hồ, nhưng tôi cũng mặc kệ.

Tôi đưa Lý Hào Kiệt đến cửa, nói "tạm biệt" xong liền đóng cửa lại.

Nhưng ngay khoảnh khắc vừa đóng cửa lại, tôi chợt nghe thấy trong hành lang vang lên một âm thanh trầm đục, trái tim tôi căng thẳng đầy lo lắng, cuối cùng vẫn mở cửa ra.

Tôi nhìn thấy Lý Hào Kiệt nằm nhôai trên đất, hai mắt nhắm chặt.

"Lý Hào Kiệt!"

Tôi lập tức trở nên căng thẳng, bước lên muốn lấy tay vỗ mặt anh ta, nhưng vừa đụng vào đã phát hiện da anh ta nóng rực.

Tôi lại sờ trán, sờ cổ anh ta, phát hiện Lý Hào Kiệt đang sốt!

Tôi hét gọi tên anh ta lại lật mí mắt người đó lên mới khẳng định được Lý Hào Kiệt thật sự hôn mê rồi.

Do dự một chút, tôi cảm thấy không thể vứt anh ta ở đây như vậy nên bắt đầu nghĩ cách kéo anh ta vào trong phòng. Thế nhưng một gã đàn ông sinh bệnh thật sự quá nặng, tôi dùng hết sức bình sinh cũng chỉ nhích được một chút.

Không còn cách nào, tôi đành phải gọi điện thoại cho bảo vệ khu nhà, để cho bảo vệ lôi Lý Hào Kiệt vào trong phòng của tôi, chuyển anh ta lên giường.

Tôi lập tức cầm điện thoại lên, muốn tìm ai đó mang anh ta đi.

Nhưng nhìn đến chiếc điện thoại tôi lại mờ mắt.

Tôi gọi ai mang anh ta đi đây?

Ngoại trừ Tổng Duyên Minh ra, tôi không biết số điện thoại của bất cứ ai quen Lý Hào Kiệt cả.

Tôi lấy nhiệt kế ra đo nhiệt độ giúp anh ta một chút, ba mươi chín độ rưỡi.

Tôi không rõ, vì anh đã sốt cao như vậy còn không đến bệnh viện, lại tới nhà tôi làm gì?

Nhưng lúc này tôi nào có tâm trí quan tâm đến chuyện ấy, tôi chẳng thể che giấu trái tim mình đang lo sợ chuyện không may sẽ xảy ra với anh ta.

Đành phải gọi 120 thôi.

Trước lúc 120 đến, tôi định lấy một chậu nước đến giúp anh ta hạ sốt.

Thế nhưng tôi vừa tính đi thì đã bị người đàn ông này tóm chặt: "Đừng đi."

Tôi quay đầu lại, nhìn Lý Hào Kiệt đang mơ mơ màng màng, có chút khó xử...

"Lý Hào Kiệt, buông tay ra, tôi đi lấy nước cho anh, sẽ quay lại ngay lập tức."

"Không được, đừng đi..."

Tôi giải thích rồi mà Lý Hào Kiệt vẫn cầm lấy tay tôi không buông.

Tay anh ta rất nóng, chỉ cầm lấy tay tôi thôi mà tôi cũng cảm thấy người mình nóng lên rồi. Nếu tiếp tục như vậy anh ta chắc chắn sẽ gặp chuyện không hay, ngộ nhờ anh ta sốt đến ngu luôn ở chỗ của tôi, người nhà họ Lý và Tổng Duyên Minh chắc chắn sẽ không để tôi yên.

Nhưng khi tôi định tránh thoát khỏi tay anh ta thì Lý Hào Kiệt đã giữ cánh tay lên, ôm tôi vào trong lòng, đôi môi mỏng phun ra hơi nóng: "Anh nhớ em, đừng đi, đừng rời khỏi anh."

Giọng nói của anh ta chứa đầy quyến luyến.

Trái tim tôi nháy lên liên hồi, nhưng vì lo lắng cho anh ta nên tôi đành phải vỗ vỗ ngực anh ta như dỗ dành trẻ con xong rồi nhỏ giọng nói: "Tôi đi lấy nước, sẽ đến ngay, tôi không đi, không rời xa anh."

"Thật chứ?"

Tuy rằng người đàn ông này đang nhắm mắt, nói chuyện cũng thêu thảo không rõ nhưng tôi vẫn có thể nghe hiểu được.

"Ừ, thật sự."

Tuy rằng tôi đã nói thế nhưng Lý Hào Kiệt vẫn ôm lấy tôi không chịu buông tha.

Tôi nghe anh ta mơ mơ màng màng nói thật nhiều điều bên tai.

Lần này tôi không nghe rõ lắm, nhưng lại thấy anh ta nói: "Anh yêu em, trước đây anh chưa từng bày tỏ, lần này anh nói rồi, cho nên em không được rời khỏi anh."

Tôi nằm trên người anh ta, nghĩ xem lời này là dành cho ai?

Cho tôi ư?

Không phải đâu...

Tôi còn đang hoài nghi thì Lý Hào Kiệt chợt nói: "Đừng ly hôn, chúng ta không ly hôn có được không, anh yêu em."

Những lời này làm cho trái tim tôi đột nhiên đập dồn!

Không ly hôn.

Là ai?

Chẳng lẽ là tôi ư?

Tôi đột nhiên cảm thấy có phải Lý Hào Kiệt già vờ bệnh để lừa gạt tôi không.

Tôi không dám tin vào tai mình, lại càng không dễ dàng tin tưởng anh ta.

Trong lúc tôi xoắn xuýt không biết nên hỏi anh ta thế nào thì có tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó là tiếng bác sĩ đến.

Tôi bỗng nhiên tách mình ra, vừa định đi mở cửa thì chợt nghe người đàn ông phía sau quát lên: "Duyên Minh..."

Khoảnh khắc ấy, trái tim tôi chưa xót vô bờ.

Tôi cảm thấy mình hết sức nực cười.

Sao những lời này lại dành cho tôi được chứ?

Đương nhiên là dành cho Tổng Duyên Minh rồi!

Tôi nhanh chóng đi mở cửa cho bác sĩ, để cho 120 đưa anh ta đến bệnh viện Thánh Tâm, sau đó tôi chẳng màng đến nữa.

Trước đây, tất cả khổ sở thương tâm của tôi chất chồng lại.

Thế nhưng vào giờ này khắc này, nó giống như một ngọn núi lửa chẳng thể kiềm lại được nữa, bỗng chốc phun trào tất cả.

Tôi đứng trước cửa sổ, bất kể làm gì cũng không nên được đau đớn và khổ sở trong lòng. Tôi lấy chai rượu vang đỏ ngày trước mua để lấy lòng Lý Hào Kiệt ra rồi ngồi trước cửa sổ, rót hết ly này đến ly khác.

Trong lúc không hay không biết tôi đã uống hết một chai rượu.

Mặc dù chỉ là rượu vang đỏ nhưng uống lúc bụng trống nên đầu óc tôi cũng có chút choáng váng.

"Reng reng."

Điện thoại di động kêu vang, tôi đứng dậy và cầm nó lên. Tôi phải cố sức mới nhìn ra được nội dung trên màn hình qua đôi mắt mờ nhòe.

"Cần đây có khỏe không? Đã lâu không liên lạc, bài vở thế nào rồi? Công việc có thuận lợi không?"

Là ai?

Tôi lại hép mắt nhìn tên người gửi tin nhắn ở phía trên.

Là một dãy số không được lưu.

Nhưng mà dãy số này thật là quen mắt...

Là ai chứ?

Có lẽ do uống rượu nhiều nên tôi dạn dĩ gọi lại ngay. Rất lâu sau mới kết nối được, tôi chỉ nghe thấy một tiếng "Àlô."

"Xin chào, ai thế ạ?"

Uống rượu rồi nên tôi nói chuyện cũng mơ hồ.

Người bên kia điện thoại tự giới thiệu, tôi mới đột nhiên nhớ ra đây chính là người giúp tôi lên đại học!

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi..."

"Em uống rượu."

Không chờ tôi nói xong, người bên kia điện thoại đã mở lời.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chai Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Hôm nay em rất đáng yêu

"Đúng vậy, em uống rượu, em rất khó chịu, người khác đều nói mụm rượu giải sầu, nhưng em uống rượu rồi vẫn rất khó chịu."

Tôi ghé đầu tựa vào bàn trà, cầm điện thoại lên rồi bắt đầu huyền thuyên.

Ban đầu người bên đầu dây kia chỉ im lặng, sau đó mới nói: "Bằng không cứ kể cho tôi nghe chút xem, nói ra không chừng sẽ đỡ hơn một chút."

"Được..."

Tôi mơ mơ màng màng, bắt đầu cầm điện thoại lên rồi kể cho người đó nghe từng chuyện của tôi và Lý Hào Kiệt.

Cũng không biết nói bao lâu.

Sau đó tôi thiếp đi lúc nào chẳng hay biết.

Khi tôi tỉnh dậy, trời đã tối mịt.

Đầu nhức kinh khủng, tôi đứng dậy nấu một tô mì, cầm điện thoại muốn xem thời gian lại phát hiện hết sạch pin rồi, ngay cả khởi động máy cũng không được.

Tôi hơi bực mình, nhớ sáng nay nó còn đang tốt mà, chỉ gọi 120 cho Lý Hào Kiệt mà thôi.

Tôi sạc pin điện thoại rồi đi ăn mì, chờ khi ăn xong, điện thoại di động cũng khởi động lại.

Tôi mở nhật ký cuộc gọi lên, phát hiện có một số máy không được lưu, mà vừa nhìn qua tôi đã nhận ra đó là số điện thoại của người giúp tôi học đại học!

Tôi thoáng nhìn thời gian cuộc gọi...

Một trăm ba mươi phút đồng hồ.

"Má ơi"

Tôi sợ hết hồn, sao tôi lại trò chuyện với người đó lâu vậy được!

Tôi cố nhớ lại một chút, rất cuộc cũng nhớ ra hình như mình khóc lóc kể lể với người đó cái gì.

Tôi lập tức cảm thấy ân hận muốn phản.

Thực ra tôi vẫn chưa từng gặp người giúp đỡ tôi, trong tưởng tượng của mình, người đó chính là một bậc cha chú vô cùng quan tâm đến tôi.

Bình thường tôi gửi tin nhắn cho ông ấy đều rất khách sáo, thế nhưng lần này tôi lại gọi cuộc điện thoại dài đến như vậy...

Tôi thật sự sợ mình lỡ miệng nói lời không nên nói.

Để phòng ngừa rủi ro, tôi gửi cho người ấy một tin nhắn xin lỗi, nói rằng ban ngày mình uống quá chén, nếu có nói điều gì không phải, xin người đó tha thứ nhiều hơn.

Sau khi gửi tin nhắn xong, tôi có đôi chút thấp thòm. Nhưng chẳng lâu sau tôi đã được hồi âm của người đó: "Không, em hôm nay rất đáng yêu."

Đáng yêu.

Người đó nói những lời này, tôi tự mình tưởng tượng ra một vị cha chú bốn năm mươi tuổi, ý vị sâu xa nói với một đứa con cháu rằng: "Đáng yêu."

Tôi hơi ngượng ngùng, vẫn tiếp tục nói thêm mấy lời xin lỗi.

Sau khi đặt điện thoại xuống, tôi đi vào phòng tắm rửa mặt thì nhìn thấy trên bồn rửa vẫn còn ly súc miệng và bàn chải đánh răng chạy bằng điện của Lý Hào Kiệt để ở đó.

Lòng tôi chưa xót một chút, cầm lấy mấy thứ này ném vào thùng rác bên cạnh.

Sau đó, tôi lại thấy đôi dép của anh ta.

Tôi vứt đi.

Bút của anh ta để ở đây.

Tôi vứt đi.

Tôi lục tung nhà mình một lượt, ném hết toàn bộ những thứ trước kia Lý Hào Kiệt mang đến đây để dùng.

Ngồi trên ghế salon, tôi nghiêng đầu, nhìn thấy trên lớp da thuộc của ghế sofa có một sợi tóc ngắn ngắn, tuy rằng tôi cũng để tóc ngắn nhưng sợi tóc này ngắn hơn tôi nhiều.

Là của Lý Hào Kiệt.

Tôi ném sợi tóc kia đi, giống như ma nhập, đeo bao tay cao su rồi bắt đầu quét dọn vệ sinh.

Tôi lấy một thau nước, nhỏ vào trong đó một chút thuốc khử trùng, bắt đầu dùng khăn lau qua một lượt hết tất cả các góc ngách trong phòng.

Chỉ khi tôi làm xong mọi chuyện thì trời đã hừng sáng.

Tôi bật đèn lên, tìm khắp các gian phòng một lượt, xác định không có bất cứ vết tích gì chứng minh Lý Hào Kiệt từng tồn tại thì mới chịu dễ yên.

Khi tôi dọn dẹp xong tất cả, trở về giường thì mới phát hiện trên điện thoại di động có một tin nhắn, là của Khương Thanh gửi đến.

Từ khi chị ấy thăng chức, công việc theo đó vô cùng bận bịu, ít khi ở trong nước, thời gian ở thành phố Vĩnh An càng ít hơn.

Trong tin nhắn, chị ấy nói tôi nay chị sẽ bay về nước, đại khái là trưa mai đến, hiện giờ đã ở trên máy bay, đến nơi thì hẹn cùng nhau đi ăn cơm.

Phần sau chị còn gửi kèm theo một tấm ảnh.

Vì trái mũi giờ nên chỗ chị ấy đang là ban ngày.

Tôi nhìn thoáng qua đồng hồ, phát hiện đã hơn bốn giờ sáng rồi, bèn nhanh chóng gửi cho Khương Thanh một tin nhắn trả lời, sau đó lăn ra ngủ.

Sáng ngày hôm sau, tôi bị điện thoại của Khương Thanh đánh thức.

Tôi nhận điện thoại, câu nói đầu tiên của chị ấy là: "Bốn giờ sáng không ngủ, em tu tiên đấy à?"

Tôi vốn đang ngái ngủ, kết quả là bị câu nói này của chị ấy chọc cười.

"Không phải, là dọn dẹp vệ sinh."

Tôi trả lời cậu ấy.

"Dọn dẹp vệ sinh? Bây giờ em ở đâu, dọn dẹp vệ sinh mà lại dọn đến bốn giờ á?!"

Tôi nửa tỉnh nửa mê kể cho chị ấy nghe một số chuyện của mình ở thành phố Vĩnh An.

Vừa dứt lời, tôi chợt nghe đầu dây điện thoại bên kia truyền đến một tiếng thét chói tai: "Cái gì?! Em đang ở đó?!" Em và Lý Hào Kiệt giải hòa à?!"

Tiếng gào này của chị ấy xua tan hoàn toàn cơn buồn ngủ của tôi.

Tôi ngồi xuống, nói cho chị ấy ý vào lại có căn nhà này. Khương Thanh lập tức nói: "Em nói địa chỉ cho chị, chờ chị, chị đỡ hành lý xuống là đến ngay."

Tôi gửi địa chỉ cho chị ấy, còn bản thân thì rời khỏi giường, đánh răng rửa mặt, xong rồi dùng bữa sáng.

Còn chưa ăn xong thì bên ngoài đã vang lên tiếng đập cửa.

Khương Thanh đã đến.

Chị ấy vừa đến đã lập tức nhận vào đi khắp từng căn phòng, cuối cùng mới ngồi trên bàn ăn, kích động nói: "Bà nội em đối xử với em quá tốt. Không hổ là No.1 thành phố Vĩnh An, tầm nhìn thật không chê vào đâu được."

"Ừ."

Tôi rũ mắt xuống.

Thực ra nếu như có thể lựa chọn, tôi không muốn ở nơi này.

Căn hộ này rộng khoảng chừng hơn một trăm ba mươi mét vuông, cũng chỉ có hai phòng ngủ, phía sau còn có phòng thay quần áo, hai phòng tắm, hai nhà vệ sinh.

Phòng khách cực lớn.

Trước kia khi Lý Hào Kiệt còn ở tôi không phát hiện ra, nhưng bây giờ ở một mình, chỉ mấy ngày thôi tôi cũng đã cảm thấy nơi đây hiu quạnh.

Sau khi ngồi xuống, Khương Thanh cầm lấy cái bánh mì nướng ở trước mặt tôi, vừa ăn vừa bắt đầu ca cẩm công việc khổ cực, chênh lệch mùi giờ quá vất vả, da dẻ cũng xấu đi, ngay cả bạn trai cũng không có, vv...

Có lẽ lâu lắm rồi không có người nói chuyện, nghe Khương Thanh chia sẻ như vậy khiến tâm trạng của tôi bỗng chốc thả lỏng. Tôi nói với chị ấy: "Em rất hâm mộ chị."

"Em hâm mộ chị cái gì chứ? Chị hâm mộ em mới đúng ấy." Khương Thanh nhìn ô cửa sổ thoáng mắt phía kia, "Ồi chao, chị cũng muốn có một bà nội cho chị một căn hộ lớn như vậy, chị sẽ làm sấu gạo mỗi ngày, không đi ra ngoài phấn đấu nữa."

Nghe chị ấy nói như vậy, tôi cũng đáp một câu: "Vậy chị ở cùng với em đi, chờ khi nào chị kết hôn thì lại dọn ra ngoài, trước kia chúng ta đều cùng nhau mà."

"Chị không ở được." Khương Thanh lắc đầu, "Chị chiêm lấy em rồi, Lý Hào Kiệt chắc chắn sẽ không vui đâu."

Lý Hào Kiệt.

Nhắc đến anh ta, tâm trạng của tôi lại có chút mất mát. Tôi im lặng hồi lâu mới nói: "Em ly hôn với anh ta rồi, cũng không còn dính líu gì nữa."

"Cái gì? Chị không nghe lầm chứ?"

Khương Thanh nhìn tôi, chớp đôi mắt, vẻ mặt không tin.

"Thật mà."

Tôi kể sơ lược những chuyện gần đây cho Khương Thanh nghe một lần, bao gồm chuyện tôi bị xử oan, suýt chút nữa thì có thể làm cho Tổng Duyên Minh ngồi tù.

Khương Thanh nghe xong, tâm trạng cũng không còn thoải mái giống như vừa rồi nữa.

Nhưng thấy tôi sa sút tinh thần như vậy, chị ấy bèn nở nụ cười: "Được rồi, mấy ngày ở Vĩnh An chị dọn đến cùng với em là được chứ gì? Buổi tối chị sẽ tổ chức cho em một bữa tiệc quay về độc thân!"

"Chị ở cùng em là tốt rồi, tiệc tùng cũng không cần."

"Cần, cần chứ! Cũng chẳng phải tiệc tùng gì, chỉ là chúng ta đi trút bầu tâm trạng một chút, em đừng buồn nữa."

Khương Thanh vừa nhai vừa nói nhưng tôi miễn cưỡng vẫn có thể nghe hiểu chị ấy nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Giữa báo cảnh sát và anh đi, chọn một cái đi

Lúc xế chiều, Khurong Thanh về nhà một chuyến, buổi tối mới quay lại và dẫn tôi ra ngoài chơi.

Kết quả vừa nhìn thấy quần áo của tôi, chị ấy đã phê bình một trận.

Sau đó chị ấy tự mình chọn cho tôi một chiếc áo len dài, tôi tưởng rằng bên dưới hẳn là mặc với quần, kết quả Khurong Thanh chỉ để cho tôi mặc boot cao và tất chân dày.

Phải biết rằng bây giờ đang giữa trời đông khắc nghiệt đó.

Tuy rằng chị ấy nói chúng tôi không cần phải bước đi bên ngoài nhưng tôi vẫn mặc hai lớp tất chân mới yên tâm đi ăn com cùng Khurong Thanh.

Hai chúng tôi com nước xong xuôi, Khurong Thanh lại gọi xe.

Sau khi lên xe, tôi chợt nghe Khurong Thanh nói với tài xế: "Bác tài, đến quán bar Queen đi."

"Chỗ đó rất đắt, hay thôi đừng đi thì hơn."

Vừa nghe thấy cái tên này là tôi vội vàng ngăn Khurong Thanh lại.

Quán bar này tôi biết, nó có thể nói là một trong những quán bar sang chảnh nhất ở thành phố Vĩnh An.

Trước kia trên mạng có đưa tin, nói rằng một vài công tử tiêu thụ nhà giàu sẽ thường hay lượn quần không rời nơi này.

"Đi chứ, có người mời khách, em đừng sợ."

Dáng người Khurong Thanh dong cao, chị ấy nhắc tay đã có thể kéo tôi vào lòng.

Hết cách rồi, tôi đành đồng ý thôi.

Chẳng lâu sau xe taxi đã lái đến quán bar Queen, tôi bước xuống xe, kinh ngạc không thôi khi trông thấy những chiếc xe sang trọng đang đậu ở ven đường trước cửa quán bar. Những chiếc bên ngoài đều có giá từ ba tỷ trở lên, cũng chẳng thiếu xe thể thao vừa nhìn là biết ở đẳng cấp ba mươi tỷ.

Cảnh tượng này hoàn toàn không kém gì bãi đậu xe tầng hầm của "Số 01 Vĩnh An".

Khurong Thanh dẫn tôi đến cửa, lập tức có người đến gần bắt chuyện, Khurong Thanh ôm vai tôi đi vào trong.

Chúng tôi đi liền một mạch vào bên trong, Khurong Thanh rành rẽ dẫn tôi đến trước một phòng riêng hơi khép hờ.

Tôi nhìn thoáng qua, bên trong phòng đã có một người đang ngồi.

Nhìn thấy Lương Khanh Vũ, tôi không khỏi kinh ngạc.

Khurong Thanh cười hề hề: "Giám đốc Lương à, em sớm đã báo khách mời hôm nay sẽ không làm anh uống phí mà."

"Ngồi đi." Lương Khanh Vũ đứng dậy, nhường ghế sofa đôi cho hai chúng tôi, bản thân anh lại ngồi lên sofa đơn bên cạnh.

Sau đó anh ấy đưa menu rượu cho chúng tôi, lại dặn dò Khurong Thanh: "Duyên Khanh không uống rượu, em uống cái gì cứ chọn đi."

"Ai nói cô ấy không uống chứ." Khurong Thanh đưa menu cho tôi, vỗ vỗ vai, "Uống cho đã đi, uống say xong rồi nôn bằng hết, từ mai về sau không còn quan hệ gì với tên đàn ông thói tha kia nữa."

"Sao vậy?"

Lương Khanh Vũ nghe Khurong Thanh nói vậy, hơi khó hiểu.

Khurong Thanh là người bụng để ngoài da, chị ấy nghiêng người đến trước mặt Lương Khanh Vũ, kể cho anh nghe chuyện tôi đã ly hôn.

Lương Khanh Vũ nhìn tôi, khẽ nhủ mồm: "Trước đó em rút đơn kiện anh đã cảm thấy hơi kỳ lạ, thế nhưng anh không hỏi em..."

Tôi nữ mất xuống.

Trong tay cầm menu rượu, lòng tôi không khỏi cuộn dâng lên chuyện mình bị Lý Hào Kiệt ép rút đơn kiện. Tôi nói với Khurong Thanh: "Chỉ chọn giúp em đi, em muốn uống loại mạnh chút. Chị nói đúng, em cần quên anh ta đi."

Kỷ thực ngày hôm qua tôi đã say rồi.

Thế nhưng tôi chẳng những không quên anh ta mà trái lại còn đau trong lòng kia càng thêm khắc sâu.

Biết rõ là lừa mình dối người nhưng tôi vẫn tự nói với bản thân, nhất định là do tôi chưa uống đủ.

Khurong Thanh chọn một loại rượu tên là Magellan.

Lương Khanh Vũ khuyên chị ấy, chị ấy lại nói: "Cùng uống đi nào."

Không lâu sau phục vụ đang mang rượu và thùng nước đá bước vào, sau khi mở rượu và rót cho ba chúng tôi mỗi người một ly xong mới ra ngoài.

Khurong Thanh cầm ly rượu lên nói: "Cụng ly! Chúng ta chúc mừng Tổng Duyên Khanh trở về độc thân!"

Tôi và Lương Khanh Vũ cũng cầm ly lên.

Lúc nhìn về phía Lương Khanh Vũ, tôi phát hiện anh ấy cũng đang nhìn tôi. Dù ánh đèn quán bar mờ tối nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt của anh ấy hơi lóe sáng.

Tôi không khỏi nhớ đến lời nói trước kia của anh.

Anh ấy từng nói, hy vọng sau khi tôi ly hôn, anh ấy có thể xếp ở hàng đầu.

Thế nhưng ngay trước mặt Khurong Thanh, tôi cũng không tiện nói, chỉ có thể cụng ly với bọn họ và nâng cốc uống cạn.

Rượu cay nồng trượt vào trong cổ họng của tôi.

Nói thật, mùi vị rất tệ.

Nhưng có thể uống say, tôi nguyên ý nếm thử.

Chúng tôi mới vừa uống một hồi, Khurong Thanh đã nói muốn đi toilet.

Chị ấy vừa đi, trong phòng chỉ còn lại tôi và Lương Khanh Vũ, tôi nhân lúc mình còn tỉnh táo, nhanh chóng nói với anh: "Anh Vũ, mặc dù em ly hôn nhưng quả thật em không thể ngay lập tức buông anh ta xuống được. Em cần thời gian, em bây giờ..."

"Anh biết, anh không nói gì, em đừng sợ."

Thấy tôi hốt hoảng nói những lời này, Lương Khanh Vũ ngắt ngang lời tôi, vẻ mặt vẫn ôn hòa như trước.

Tôi có phần ngượng ngùng, không khí trong phòng tràn đầy xấu hổ.

Tôi cúi đầu nhìn ly rượu, cũng không nói gì.

"Anh sờ vào đầu của tôi đấy?!"

"Ái"

Trong lúc tôi còn đang suy xét có nên nói cái gì để đánh vỡ cục diện bế tắc hay không thì bên cạnh chợt vang lên âm thanh ồn ào náo động. Tôi lập tức nhận ra câu nói phía trước là của Khương Thanh, nhưng tiếng kêu thảm thiết đằng sau là của một người đàn ông.

Một giọng nói mà trước giờ tôi chưa từng nghe thấy.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài.

Ở khu vực trống của quán bar, Khương Thanh đang đứng ở đó, hai tay khoanh trước ngực, gương mặt đầy phẫn nộ.

Mà gã đàn ông đang đứng trước chị ấy hơi khom lưng, vẻ mặt đau đớn, hai tay che lấy bộ phận quan trọng nào đó.

"Đừng để cho tôi gặp lại anh nữa!"

Khương Thanh liếc người nọ một cái, nhìn thấy tôi thì nhanh chóng bước đến.

Lương Khanh Vũ cũng đứng ở phía sau tôi.

Chúng tôi trở về phòng, hỏi thăm chút mới biết lúc nãy tên đó vừa bước đến đã ôm lấy vai Khương Thanh bắt chuyện. Bởi vì dáng người hần cao to nên khi khoác tay lên vai Khương Thanh, bàn tay buông rũ của hắn để hờ hờ trước ngực chị.

Khương Thanh cao ráo, đáng người đẹp, đứng nói làm tiếp viên hàng không, làm người mẫu cũng không thành vấn đề.

Chỉ khi kể xong chuyện của mình, Khương Thanh cau mày rầu rĩ: "Vốn định tạo cơ hội cho hai người, em định đi ra ngoài thêm lát nữa, không ngờ gặp một tên không có mắt như vậy."

"Không cần, không cần." Lương Khanh Vũ cười nói, "Quan hệ bây giờ giữa anh và em ấy đã là tốt nhất rồi."

Anh ấy vẫn luôn như vậy, chưa bao giờ gây áp lực cho tôi.

Bên ngoài vừa uống rượu một hồi, tôi có chút choáng choáng, cảm thấy mình sắp say.

Kết quả tên đàn ông mới bị Khương Thanh đánh ban nãy đã bước đến, phía sau còn dẫn theo một người phục vụ đang bung chai rượu trên tay.

Khương Thanh thấy hắn, lập tức đứng dậy: "Sao hà, còn muốn đánh nữa hay sao?"

Người nọ không tức giận, cũng không lùi bước mà cười nói: "Tôi vừa mới về nước, không hiểu tập quán trong nước, vô ý mạo phạm người đẹp, cô đừng để trong lòng. Chai rượu này coi như tôi nhận lỗi với các vị."

"Không cần, mau cầm nó đi đi."

Khương Thanh kìm hắn một cái rồi lại ngồi xuống.

Thế nhưng, tên đàn ông kia không định đi mà lấy ra một tấm danh thiếp: "Tôi là Ngô Tiến An, đây là danh thiếp của tôi, bên trên có số điện thoại cá nhân của tôi."

Có điện thoại cá nhân cũng chẳng phải người bình thường.

Khương Thanh không nhận lấy: "Giữa bảo cảnh sát và anh đi, chọn một cái đi."

Ngô Tiến An cau mày, lúc này mới nhận ra Khương Thanh rất cứng rắn.

Xoắn xít một chút, cuối cùng hắn cũng đành đi.

Nhưng vừa quay đi lại bị Khương Thanh gọi lại, Ngô Tiến An vừa trở về, lại nghe Khương Thanh nói: "Cầm chai rượu đi này."

"Quà tặng tôi đưa đến không lý nào lại lấy đi, các vị không uống thì cứ vứt đi."

Nói xong Ngô Tiến An bèn rời khỏi.

Lần này tôi lo mơ mất rồi nên không biết rõ hắn có bức tức hay tâm tình thế nào.

Hắn vừa đi rồi tôi cũng muốn trở về, nói rằng mình choáng váng quá.

Khương Thanh đồng ý.

Ba người chúng tôi mới bước ra ngoài đã nhìn thấy cách đó không xa có một nhóm người đứng ở gần mấy chiếc xe thể thao trước quán bar và một đám vệ sĩ đứng bảo vệ gần đó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Anh vuột mất một lần, không muốn vuột mất lần thứ hai

Rõ ràng trước đó đã say mơ màng, thế nhưng tôi vừa nhìn qua đã nhận ra người cao nhất, bắt mắt nhất trong đám người đó.

Chính là Lý Hào Kiệt.

Anh ta cũng ở đây...

Không lâu sau tôi chợt nghe Khương Thanh đứng bên cạnh nói: "Mẹ nó chứ, thật là vật hợp theo loài, cận bả theo bầy."

Tôi nhìn kỹ lại mới thấy tên con ông cháu cha Ngô Tiến An vừa đưa danh thiếp cho Khương Thanh khi nãy đứng bên cạnh Lý Hào Kiệt.

Bên cạnh còn có một vài người.

Chẳng qua dường như những người này đều vây quanh hai người Lý Hào Kiệt và Ngô Tiến An.

Bọn họ như sao trời vây quanh mặt trăng, tất nhiên không nhìn thấy chúng tôi.

Lương Khanh Vũ ôm vai tôi một chút: "Đừng nhìn nữa, đi thôi."

Sau đó Lương Khanh Vũ còn tình táo nên thay Khương Thanh đưa tôi về.

Kết quả mới vừa lên xe, khởi động máy là tôi đã cảm thấy choáng váng, vì không để cho mình nôn ra xe mà gắng nhắm mắt ru mình ngủ.

Vừa chợp mắt đã ngủ thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau.

Sáng hôm sau, tôi mở mắt ra, phát hiện mình không ở nhà mà đang ở trong một khách sạn...

Tôi xoa xoa cái đầu có chút choáng váng, suy nghĩ kỹ càng một hồi mới nhớ ra đêm qua mình uống rượu với Khương Thanh và Lương Khanh Vũ.

"Tỉnh rồi sao."

Tôi còn đang hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua thì nghe thấy tiếng của Lương Khanh Vũ.

Ngẩng đầu lên, tôi thấy anh ấy đang đứng ở cửa phòng ngủ, tuy rằng mặc áo sơ mi và quần tây thể nhưng áo sơ mi lỏng lẻo bên ngoài, ba cái cúc áo ở trên đã mở ra để lộ hóm phần nửa cơ ngực rắn chắc.

Lương Khanh Vũ rõ ràng còn đang ngái ngủ, hần anh vừa mới tỉnh dậy.

Nhìn thấy anh ấy, tôi bất giác sờ quần áo trên người.

Trên người vẫn mặc bộ áo len dài ngày hôm qua, tôi yên tâm lại.

"Xin lỗi, ngày hôm qua em..."

"Hôm qua em ngủ rồi, anh cũng không biết nhà em ở đâu. Hết cách rồi, anh đành phải đưa em đến khách sạn." Lương Khanh Vũ dường như nhận ra tôi đang sờ quần áo trên người nên giải thích, "Yên tâm, anh chỉ cời áo khoác giúp em, không động vào cái khác."

"Cảm ơn anh..."

Tôi hơi cúi đầu.

Vì hôm nay là thứ hai, tôi và anh ấy đều phải đi làm, nhưng may mà chức vụ của tôi không cần phải đi đúng giờ.

Tuy nhiên buổi sáng tôi còn có chuyện cần xử lý.

Tôi và Lương Khanh Vũ sửa soạn qua loa một chút rồi đi ra khỏi phòng, đứng ở chờ thang máy.

Làm cho tôi ngàn vạn lần không ngờ đến là khi thang máy mở ra, bên trong có hai người.

Một là Lý Hào Kiệt.

Một là Tống Duyên Minh.

Bốn người trừng mắt nhìn nhau, lòng tôi tràn đầy quần bách, giống như bị bắt gian vậy!

Tôi bất giác lui về phía sau, cũng cảm giác được cánh tay Lương Khanh Vũ đỡ lấy người mình rồi ôm thật khế, sau đó anh ấy nói với Lý Hào Kiệt: "Tổng giám đốc Lý, chào buổi sáng."

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt của Lý Hào Kiệt tôi sầm đến đáng sợ, tuy rằng mặt không biểu cảm nhưng trong đôi con ngươi đen lầy kia đang cuộn cuộn giông tố.

Anh ta không nói, Tống Duyên Minh lại nở nụ cười đắc ý: "Chào buổi sáng, Duyên Khanh, sao sắc mặt của em kém thế nhỉ, có phải là đêm qua quá mệt mỏi hay không?"

Lời của chị ta làm cho sắc mặt Lý Hào Kiệt càng kém hơn.

Rồi khỏi khách sạn, còn nói buổi tối quá mệt mỏi, thật chẳng thể nào khiến người ta không suy nghĩ linh tính cho được.

Nhưng dường như Lương Khanh Vũ không có ý định giải thích. Anh ôm tôi muốn đi vào thang máy, nhưng Lý Hào Kiệt lại bước đến một bước, chặn ở cửa thang máy, hơi nhìn xuống Lương Khanh Vũ: "Trường phòng Lương, giờ này chẳng phải là anh đã đến muộn rồi sao?"

Từ thế này, anh ta không nói tiếp tôi cũng biết Lý Hào Kiệt định làm gì!

"Đêm qua chúng tôi..."

"Đừng vậy, tôi cũng đang muốn nói cho tổng giám đốc Lý rằng tôi muốn từ chức. Hôm nay tôi đến thu dọn đồ đạc, ngày mai sẽ không đi làm nữa."

Lương Khanh Vũ cắt ngang lời của tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy, muốn hỏi gì đó nhưng lại bị Lương Khanh Vũ ôm vai, vòng qua hai người trước mặt, đi vào thang máy phía sau.

Tuy rằng sau đó tôi gần như không dám nhìn vào ánh mắt của Lý Hào Kiệt nhưng lại có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo tỏa ra từ trên người anh ta.

Vào thang máy rồi, tôi lại suy nghĩ rõ ràng.

Lý Hào Kiệt và Tống Duyên Minh xuất hiện ở khách sạn, e rằng cũng đến để ‘ngủ’.

Nghĩ đến chuyện này, tôi vừa khổ sở vừa cảm thấy tâm trạng của mình rất buồn cười.

Tôi quay sang Lương Khanh Vũ, nói xin lỗi anh.

Anh lại mỉm cười: "Em không cần xin lỗi, như vậy rất tốt, công ty thiết kế Vũ Phong sẽ có ekip càng chuyên nghiệp hơn, mà anh cũng có thể tiếp tục làm đồng nghiệp của em."

"Sao cơ?"

"Thực ra đêm qua anh đã gửi tin cho giám đốc rằng anh muốn nghỉ việc, nhân tiện cũng gửi tin nhắn cho Thư Thanh rằng anh định sang bên đó."

Tôi sững sốt một chút: "Nhưng mà trước kia anh nói muốn học tập kinh nghiệm quản lý công ty."

"Phải, nhưng anh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Tay của Lương Khanh Vũ này giờ vẫn ôm lấy vai tôi, lúc nói những lời này anh hơi dùng sức một chút.

Thế nhưng nỗi buồn của tôi khi vừa mới nhìn thấy Lý Hào Kiệt cũng đã đủ để chứng minh trái tim của tôi.

Tôi vẫn yêu Lý Hào Kiệt.

Ngay cả hận anh ta cũng khó như vậy, huống chi là quên anh ta.

Tôi nâng tay lên, đẩy cánh tay anh xuống, ngẩng đầu nhìn Lương Khanh Vũ, nói với anh: "Anh Vũ, anh rất ưu tú, anh cũng rất tốt, em không hi vọng mình sẽ trở thành hòn đá cản chân anh."

"Anh biết mình muốn làm gì, em đừng lo cho anh." Lương Khanh Vũ giờ tay lên, bàn tay khê vuốt tóc tôi từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên cằm tôi, anh nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Công việc, sự nghiệp bây giờ không có thì lúc nào cũng có thể bắt đầu lại. Thế nhưng có vài người nếu đánh mất rồi, anh sợ rằng không thể tìm về được nữa."

"Anh Vũ..."

"Gọi anh là Khanh Vũ đi, anh vuốt mắt một lần, không muốn vuốt mắt lần thứ hai."

Lương Khanh Vũ đáp.

Lúc này, thang máy đã xuống tới tầng một.

Lương Khanh Vũ làm xong thủ tục trả phòng rồi đưa tôi về nhà.

Tôi bảo anh ấy đi, anh ấy lại muốn chờ tôi ở dưới lầu.

Chờ tôi xuống, anh ấy lại đưa tôi đi làm xong mới đến công ty.

Buổi sáng tôi làm bán về ở công ty, buổi chiều chạy đến công trường, vốn định không quay về nhưng lại nhận được thông báo tạm thời phải về công ty họp gấp.

Khi tôi đến công ty, cuộc họp đã bắt đầu.

Tôi đi vào từ cửa sau, nghe Thư Thanh nói: "Tôi giới thiệu với mọi người một chút về phó tổng giám đốc mới của chúng ta, anh Lương Khanh Vũ."

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lương Khanh Vũ đứng ở đầu phòng họp và đang giới thiệu về bản thân mình.

Vì vào muộn nên tôi đành ngồi ở hàng cuối cùng, chỉ nghe thấy hai nhà thiết kế đứng trước xi xào bàn tán.

"Trời đất, anh phó tổng giám đốc này cũng đẹp trai quá đi."

"Cậu không biết anh ấy sao? Anh ấy rất giỏi đó, là một thiên tài, từ khi học đại học đã cầm giải thưởng mỗi tay luôn rồi."

"Người tài giỏi như vậy sao lại đến công ty chúng ta?"

Lương Khanh Vũ tự giới thiệu xong, nhìn thấy tôi thì khẽ cười một cái.

Hai nhà thiết kế đứng trước tôi lập tức thốt lên: "Trời ạ, hình như vừa rồi anh ấy mỉm cười với mình đó."

"Làm gì có! Cậu đừng có mê trai."

Lúc hai người kia còn đang giành nhau, Thư Thanh liếc nhìn thời gian rồi hỏi mọi người có còn vấn đề gì hay không.

Mọi người bắt đầu đặt câu hỏi cho Lương Khanh Vũ.

Lương Khanh Vũ đều trả lời hết từng câu một.

Tôi nhìn ra được, những người xung quanh đều tỏ ra vô cùng sùng bái và say mê Lương Khanh Vũ.

Lúc này, có một cô gái hỏi: "Phó tổng giám đốc Lương, anh có bạn gái chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Nhốt em ở chỗ chỉ mình anh thấy được

Hỏi đến vấn đề này cũng khiến tim tôi nháy ra khỏi ngực rồi.

Tôi nhìn Lương Khanh Vũ, chỉ sợ anh sẽ nói gì đó.

Lương Khanh Vũ hiểu tôi như thế thì tất nhiên biết tôi đang nghĩ gì, anh im lặng một lát rồi nói: "Tôi chưa kết hôn, cũng chưa có bạn gái."

Vừa dứt lời, mấy nhà thiết kế ở dưới đều nhảy cẫng lên đầy sung sướng!

Mọi người ai cũng xì xào bàn tán.

Còn có cả người lớn tiếng nói: "Phó tổng giám đốc Lương, tôi cũng chưa có bạn trai này."

"Cô đừng có mà giành, tôi cũng chưa có đây này!"

"Tôi nữa, tôi nữa!"

Lúc mọi người còn đang tranh giành thì Lương Khanh Vũ lại mở miệng nói tiếp: "Nhưng mà tôi cũng có người mình thích rồi, lúc trước mọi người đã từng hỏi tôi vì sao lại đến công ty này đúng không? Bởi vì cô gái tôi thích làm ở đây, vì thế tôi mới theo đuổi đến tận chỗ này!"

Toàn trường ồ lên!

Mọi người hết nhìn trái lại nhìn phải.

"Là ai thế?"

Có người hỏi.

"Chuyện này tôi nghĩ chẳng mấy chốc nữa mọi người sẽ biết thôi." Ánh mắt của Lương Khanh Vũ vẫn nhìn về phía của tôi: "Trước đây tôi không có dũng khí để bày tỏ nên đã lỡ mất một cơ hội, nhưng lần này tôi sẽ không để lỡ nữa."

"Ồ!... Lãng mạn đến thế sao?"

Trong lúc những nhà thiết kế xung quanh đều ước ao ghen tị mà suy đoán thì Thư Thanh tuyên bố kết thúc cuộc họp, tan ca.

Cô ấy vừa nói xong thì tất cả các nhà thiết kế đều đứng lên, trong đó có bảy tám người vây quanh Lương Khanh Vũ.

Tôi sợ sẽ bị trở thành mục tiêu công kích nên vội vàng đứng dậy bỏ đi.

Trở lại văn phòng, tôi qua quyết thu dọn đồ đạc một lúc rồi chuẩn bị chuẩn gọn.

Vừa tới cửa đã thấy Lương Khanh Vũ đứng chặn lại, mặt anh đầy tủi thân mà nói: "Anh là tai họa sao?"

"Không phải, em..."

Tôi còn chưa dứt lời thì mấy nhà thiết kế đã vây lại xung quanh!

"Ồ, người phó tổng giám đốc Lương muốn theo đuổi chẳng lẽ là Tổng Duyên Khanh?"

"Trời ơi, tôi phải đoán ra từ trước rồi chứ, người được công ty thuê vào gần đây nhất chỉ có cô ấy thôi."

"Ghen tị quá đi."

Có lẽ là do Lương Khanh Vũ đã đánh tiếng phòng bị trước nên các đồng nghiệp chỉ biểu hiện ghen tị thôi chứ cũng không có hành vi gì quá khích.

Chuyện này không khỏi làm lòng tôi nhẹ nhõm hơn.

Lương Khanh Vũ xem ra rất hiểu ý tôi.

Anh đi theo tôi xuống lầu, lên xe rồi anh mới nói: "Nhìn xem anh được chào đón thế nào kia, nếu em không giữ cho chắc thì không chừng anh sẽ bị người ta cướp đi đấy."

"Anh Vũ, em..."

"Được rồi, anh đùa thôi, đừng có để bụng quá."

Lương Khanh Vũ ngắt lời rồi đưa tay xoa nhẹ mái tóc tôi.

Nhưng tôi vẫn nói: "Anh Vũ, anh đối xử tốt với em như thế, trả giá vì em như thế, em sợ cả đời này mình cũng không trả hết được."

"Anh đối xử tốt với em là chuyện anh tự muốn làm thôi, không liên quan gì đến em cả." Lương Khanh Vũ khởi động xe rồi hỏi tôi: "Em muốn ăn gì?"

Lương Khanh Vũ dẫn tôi đi ăn cơm.

Mấy ngày sau đồng nghiệp đều biết Lương Khanh Vũ đến đây vì tôi nên có rất nhiều người chạy đến chỗ tôi để hóng hớt nghe chuyện của anh ấy.

Thậm chí còn có đồng nghiệp nói với tôi rằng: "Tổng Duyên Khanh, nếu như có không đồng ý phó tổng giám đốc thì đừng câu giờ nữa, mau mau nói rõ để bọn tôi có cơ hội với."

Lúc đồng nghiệp đang nói câu này cũng vừa khéo Lương Khanh Vũ đi ngang qua, nghe thế anh ấy đi vào nói rằng: "Là tôi vẫn luôn theo đuổi cô ấy, cô ấy không chê tôi là tốt lắm rồi."

"Phó tổng giám đốc Lương."

Đồng nghiệp kia vừa thấy Lương Khanh Vũ thì sợ đến nỗi mắt sạch kiêu ngạo càn quấy vừa rồi.

Còn chưa kịp nói gì đã chạy thẳng ra ngoài.

Lương Khanh Vũ thấy cô ta rồi đi mới bảo: "Xin lỗi, có phải anh đã kéo rác rồi đến cho em rồi đúng không?"

"Cũng như anh nói đấy thôi, anh rất được chào đón."

Tôi lắc đầu.

Lương Khanh Vũ thật sự rất được chào đón, là một thiên tài thiết kế tuổi trẻ tài cao.

Nếu tôi chưa từng gặp Lý Hào Kiệt, nếu như không có cuộc hôn nhân hoang đường này thì chắc chắn tôi sẽ không chút do dự nào mà chọn anh ấy.

Nhưng mà...

Mặc dù thái độ của tôi với Lương Khanh Vũ vẫn luôn rất rõ ràng.

Nhưng anh ấy lại không ngừng kiên trì mỗi ngày đưa tôi về nhà, mỗi tối đều ăn cơm với tôi.

Làm cho người bình thường chỉ có một mình như tôi lập tức cảm thấy cuộc sống không còn cô đơn nữa.

Cũng như hai người ngồi ăn với nhau thì khẩu vị sẽ thấy ngon hơn.

Thế nhưng có một ngày, lúc tôi rời khỏi công ty thì thấy sau rừng cây cách công ty không xa có một chiếc xe màu đen đỗ ở đó.

Tuy đã bị cây che, nhưng chiếc xe kia rất lớn, logo ở trên đầu xe cũng rất dễ thấy.

Tôi chỉ nhìn một cái là nhận ra nó rất giống với chiếc xe Lý Hào Kiệt lái hằng ngày.

Lần đầu tiên tôi còn nghĩ rằng trùng hợp thôi, có lẽ chỉ là một chiếc xe giống nó đậu ở đấy.

Nhưng trong một tuần sau đó, tôi thấy chiếc xe kia đến tận hai lần.

Tôi ý thức được, đó là xe của Lý Hào Kiệt.

Tại sao anh ta lại đỗ xe ở chỗ này? Là trùng hợp ư? Hay là anh ta đang quan sát cái gì đó?

Có một ngày Lương Khanh Vũ đi công tác, hôm đó tôi chỉ có một mình.

Lúc tôi rời công ty để đi ăn thì lại thấy chiếc xe kia đậu ở chỗ đó, tôi đi vòng qua định nhìn biển số xe xem sao.

Nhưng vừa đi đến thì tôi đã thấy cửa buồng lái trước mặt của chiếc xe kia mờ ra, Lý Hào Kiệt mặc áo gió màu đen đi xuống, rồi bước thẳng đến chỗ tôi.

Trong nháy mắt tôi cảm thấy rất sợ hãi, sau đó bỏ chạy!

Hôm nay tôi mang giày bốt, gót giày cũng không cao nên chạy cực kỳ nhanh.

Cũng không biết chạy bao lâu.

Tôi quay đầu lại thì thấy Lý Hào Kiệt không hề đuổi theo, lúc này mới nhẹ nhõm rồi bắt taxi về nhà.

Vừa vào nhà thì điện thoại di động vang "reng reng" lên, lòng tôi chợt căng thẳng.

Cúi đầu nhìn thì thấy là tin nhắn của Lương Khanh Vũ.

Lúc này tôi mới thoáng thả lỏng hơn một chút.

Lương Khanh Vũ hỏi tôi tối nay đã ăn cơm chưa? Ăn cái gì.

Tôi trò chuyện với anh ấy một lát rồi mới đi nấu cơm và dùng bữa.

Thật ra bắt đầu từ khi về đến nhà thì đầu tôi chỉ toàn là Lý Hào Kiệt.

Luôn suy nghĩ tại sao xe của anh ta lại đậu ở chỗ đó, anh ta đang đợi ai? Chẳng lẽ là đợi tôi?

Vì để bản thân không suy nghĩ lung tung nữa nên tôi bắt đầu đi dọn dẹp quét tước, tổng vệ sinh lại trong nhà một lần rồi tắm rửa thật sạch sẽ. Khi bước ra, tôi chợt nhìn thấy một đồng hồ bỏ đi ở cửa, sau một hồi đắn đo suy nghĩ, tôi quyết định đem chúng đi vứt.

Tôi xách đồng hồ đó xuống lầu rồi lên nhà.

Khi tôi vừa bước chân ra khỏi thang máy đã ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc xộc thẳng vào mũi!

Khiến tôi chợt nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước...

Tôi đang chuẩn bị lùi về thang máy thì Lý Hào Kiệt không biết từ nơi nào xông tới kéo tôi lại, sau đó ôm siết lấy tôi: "Tổng Duyên Khanh, anh nhớ em."

"Anh làm gì thế!"

Tôi sợ hãi, muốn giãy dụa nhưng sức của người đàn ông này quá lớn, cứ gài gao ôm siết lấy tôi.

Tôi ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc pha lẫn với men rượu cay nồng.

"Tổng Duyên Khanh, anh nhớ em."

Lý Hào Kiệt lặp lại câu nói kia lần nữa.

"Tổng giám đốc Lý, anh đa tình quá rồi đấy!"

Tôi vừa giãy dụa vừa lớn tiếng mắng anh ta.

Thật ra lời này không chỉ là mắng anh ta mà còn muốn mắng cho bản thân tôi tỉnh táo lại.

Bởi vì cho dù tôi có dựng lên vách tường ngăn trái tim mình thế nào đi nữa thì cuối cùng vẫn quá yếu đuối và mỏng manh. Khi đối mặt với những lời ní non ngọt nhạt của Lý Hào Kiệt, đáy lòng tôi vẫn đau đớn khôn xiết.

Muốn tin tưởng, lại không dám.

"Có phải em đã bỏ bữa anh rồi hay không, bây giờ cho dù anh đi làm, ăn cơm hay đi ngủ thì trong đầu đều là em. Thấy em như hình với bóng với tên Lương Khanh Vũ kia, anh như phát điên vậy!"

"Tổng giám đốc Lý, anh uống say rồi!"

"Anh không say, bây giờ anh tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào, anh nhớ em, anh không thể chịu nổi khi em đứng cạnh người đàn ông khác, anh muốn nhốt em lại, nhốt em ở một nơi mà chỉ anh mới có thể thấy được!"

Khi anh nói chuyện, vòng tay rắn rỏi càng lúc càng siết chặt lấy tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ* *Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Chúc mừng chị gái anh rể

Lý Hào Kiệt làm tôi hoảng sợ!

Nhốt lại.

Người khác không thể thấy.

Những cụm từ này khiến đầu tôi hiện ra hình ảnh nhà tù, cùng với chuyện bất cóc lúc đó.

Tôi liều mạng giãy dụa hét lên: "Cứu mạng! Cứu mạng! Cứu mạng!"

Ánh mắt của tôi nhìn về phía phòng của Lý Trọng Mạnh, tuy tôi biết anh ta rất hiếm khi ở nhà nhưng trong lòng vẫn nhen nhóm một tia hy vọng!

Nhưng tôi hét rất lâu mà cánh cửa kia chẳng động dấy chút nào.

Lý Hào Kiệt cũng biết rằng Lý Trọng Mạnh không có ở nhà.

Anh ta tựa như đã hiểu thấu được cái gì đó mà ôm tôi nói: "Đi theo anh, ở lại bên anh, đừng đi đâu nữa."

"Không muốn! Anh điên rồi!"

"Anh không điên, anh có thể cho em tất cả những thứ em muốn, quần áo, nhà cửa, đá quý, mỹ phẩm, em muốn cái gì anh cũng mua cho em hết, chỉ cần em ở lại bên cạnh anh thôi!"

Lý Hào Kiệt nói xong rồi đưa tay ấn nút thang máy.

Tôi giãy dụa.

Nhưng lực của anh quá lớn.

Khi tôi thấy thang máy đang đi lên từng tầng rồi lại từng tầng thì lòng tôi cũng càng lúc càng thấy sợ.

Tôi thật sự sợ đến lúc thang máy dừng lại thì anh sẽ kéo thẳng tôi đến bãi đậu xe dưới đất.

"Lý Hào Kiệt, Lý Hào Kiệt, anh bình tĩnh lại đi, bình tĩnh lại đi! Người anh yêu là Tống Duyên Minh, là Tống Duyên Minh, từ trước đến giờ chưa từng là tôi!"

Tôi cố ý dùng tên của Tống Duyên Minh để đánh thức anh dậy!

Quả nhiên, lúc tôi nói ra cái tên này thì người đàn ông ở phía sau lập tức im bặt.

Anh ôm tôi, vui đầu trên bả vai của tôi, im lặng trong chốc lát rồi mới nói: "Không phải, anh không yêu cô ấy, chỉ là anh nợ cô ấy mà thôi."

"... Anh nói gì vậy?" Tôi choáng váng: "Anh nợ chị ta cái gì?"

Lúc này tôi mới nhớ ra Tống Duyên Minh đã từng nói rằng:

Chị ta bảo, nếu không có chị ta thì sẽ không có Lý Hào Kiệt của bây giờ.

Anh vẫn không nói gì, cửa thang máy đã mở ra.

Khẩn tôi vui mừng chính là có người bên trong thang máy.

Lý Trọng Mạnh.

"Cứu tôi với!"

Nhìn thấy anh ta, tôi như thấy được chúa cứu thế của mình nên kích động không thôi!

Lý Trọng Mạnh thấy tôi với Lý Hào Kiệt như vậy thì tựa hồ đã hiểu ra cái gì đó, anh ta đi đến kéo cánh tay của Lý Hào Kiệt rồi bảo: "Hào Kiệt, cháu buông tay ra."

"Cút ngay."

Lý Hào Kiệt kéo tôi đi, anh muốn kéo tôi vào trong thang máy.

Chiều cao của Lý Trọng Mạnh cũng xấp xỉ Lý Hào Kiệt, nhưng thân thể thì không cường tráng bằng anh, thể nhưng anh ta lại trực tiếp đứng che ở trước cửa thang máy: "Cháu uống say rồi đấy, cháu mau buông tay ra, nếu không chú lập tức gọi cảnh sát đấy!"

"Gọi cảnh sát?" Lý Hào Kiệt ngẩng đầu nhìn Lý Trọng Mạnh trước mặt rồi cười gằn: "Chú út, chú là hạng người gì người ta có thể không biết, nhưng tôi thì rõ ràng quá rồi. Tại sao chú lại ở sát vách cô ấy, từ trước đến nay tôi đều không tin chỉ là trùng hợp thôi đâu."

"Chuyện này là trùng hợp thôi, là chú ở đây từ trước."

Câu nói này của Lý Trọng Mạnh tựa hồ là để giải thích với tôi.

"Trùng hợp? Nói cho chú biết, việc này xảy ra ở trên người ai tôi cũng đều tin là do trùng hợp, chỉ riêng chú..." Tôi nghe đoạn sau Lý Hào Kiệt đã nói rằng: "Tôi vẫn cho rằng chú là một con chó mà nhà họ Lý nhận về, không ngờ rằng lại là nuôi ong tay áo."

Trong nháy mắt tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt nói câu này thì trở nên phẫn nộ, oán giận ngược lại anh: "Anh ta là chú út của anh, tại sao anh lại nói như thế chứ!"

Đúng thật không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa.

Tống Duyên Minh cũng đã từng vênh vác đắc ý nói với tôi câu này.

"Chú út?" Lý Hào Kiệt nghe thấy từ này thì buông tôi ra, nhưng vẫn một tay để ôm lấy tôi, anh đứng thẳng tắp nói với Lý Trọng Mạnh rằng: "Anh ta chẳng qua là một đứa con hoang do một à đàn bà ham mê hư vinh, tính kẻ ba anh mà sinh ra được. Nếu không phải ba anh nhặt anh ta về thì anh ta đã chết quách từ đời nào rồi!"

"Được rồi!" Tôi phẫn nộ, tránh khỏi cái ôm của Lý Hào Kiệt rồi đến bên cạnh Lý Trọng Mạnh đứng, tôi giận dữ nói với Lý Hào Kiệt: "Cho dù là ai sinh ra đi nữa thì đứa bé có tội tình gì? Chúng ta cũng đâu thể lựa chọn được!"

"Duyên Khanh..."

Lý Hào Kiệt hình như không hiểu được tại sao tôi lại nổi giận...

Nhưng mà đúng, tôi đã bị chọc tức rồi.

"Đừng gọi tôi nữa! Các anh ăn trên ngồi trốc, các anh dòng dõi cao quý, còn người khác đều là con hoang cá, còn người khác đều là ăn xin ăn quỵt nhà các anh hết!"

Người nhà họ Tống đã từng cho rằng tôi cũng như thế.

"Bỏ đi." Lý Trọng Mạnh đứng bên cạnh lại an ủi tôi: "Hào Kiệt uống say thôi, em đừng chấp nhặt với nó."

"Ha, tôi không cần chú nói đỡ hộ tôi." Lý Hào Kiệt tức anh ta một cái rồi lại nhìn về phía tôi: "Anh không có ý đó, anh không có nói em."

Đúng vậy, anh không nói tôi, nhưng trong đáy lòng anh không từ cảm thấy bản thân có dòng dõi cao quý chắc? Thật ngại quá, có phải Tống Duyên Minh không nói cho anh biết rằng chính tôi cũng là một con chó hoang được nhà họ Tống nhặt về

không?"

Tôi đứng ở đó lạnh lùng nhìn Lý Hào Kiệt.

Thậm chí còn cảm giác được bản thân lúc trước yêu anh ta đúng là bị mù!

Lý Hào Kiệt hình như có chút luống cuống đáp: "Xin lỗi, anh không có ý này, trước giờ anh chưa từng thấy em như thế. Chỉ cần em đến bên anh thì sau này nhà họ Tống sẽ không bao giờ dám xem thường em nữa."

Anh nói xong còn định đưa tay ôm lấy tôi.

Tôi lui về sau một bước, cả người dần lên trên cửa thang máy rồi nói với anh: "Tôi không cần, tôi cũng là con người, tôi có thể sống với tôn nghiêm tự trọng của riêng mình mà không cần để người ta bố thí!"

Tôi nói xong thì định bỏ đi.

Lý Hào Kiệt kéo lấy tay tôi, mà tôi cũng chẳng buồn quay đầu lại, chỉ thốt ra hai chữ: "Buông tay."

"Tống Duyên Khanh, anh thật sự không có ý đó, em đến bên cạnh anh đi, anh sẽ đối xử thật tốt với em, sẽ không còn ai dám xem thường em nữa..."

Không biết có phải là do ảo giác của tôi hay không nữa mà tôi cảm thấy trong giọng nói của Lý Hào Kiệt mang theo sự cầu xin.

Giọng nói đó khiến tôi cảm thấy anh đã thấp kém đến tận đất bùn.

Tôi định quay đầu lại, nhưng tất cả chuyện trước kia vẫn in rõ trong tâm trí.

Tôi không muốn bị anh thương tổn lần nữa.

Tôi cúi đầu rồi nói tiếp: "Buông tay đi, tổng giám đốc Lý, tôi đã ly hôn với anh rồi, bây giờ hai chúng ta chỉ như là người dung nước lã mà thôi, cả đời này cũng sẽ không gặp lại nhau nữa."

"Tôi không cho phép!"

Lý Hào Kiệt đột nhiên kích động!

Anh định đến ôm lấy tôi nhưng trong chớp lát Lý Trọng Mạnh đã đứng che trước lưng tôi.

Tôi nghe anh ta bảo: "Hào Kiệt, buông tay đi, lẽ nào cháu đã quên chính cháu đã nói với ông nội rằng mình muốn kết hôn với chị gái của cô ấy sao?"

Muốn kết hôn với chị gái tôi.

Câu nói này hóa thành một bàn tay vô hình, nó xuyên qua thân thể rồi nắm siết lại trái tim của tôi.

Trái tim đã thủng trăm ngàn lỗ này của tôi, vào giờ phút ấy, bỗng dừng lại đau đớn khôn cùng.

Tôi sống chết cắn chặt lấy môi mình không cho phép bản thân khóc nức lên.

Dùng giọng điệu bình thản chúc phúc: "Ồ, thật à? Chúc mừng chị gái anh rể."

"Không hề, không phải vậy! Lúc đó chỉ là tình thế bất buộc thôi..."

Tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt hoảng loạn giải thích ở phía sau tôi.

"Tình thế bất buộc? Tổng giám đốc Lý, anh là sếp tổng của Hào Thiên, đã ở đỉnh cao vinh quang rồi, mà nhà họ Tống chúng tôi chẳng qua chỉ là một xí nghiệp gia đình bình thường thôi, không biết chị tôi có tài cán gì mới có thể khiến cho anh rơi vào tình thế bất buộc mà đồng ý cưới chị ta?" Tôi dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Tổng giám đốc Lý muốn chiếm trọn cả hai chị em tôi thì phải soạn ra lời nói dối nào hợp lẽ chút đi."

Sau khi Lý Hào Kiệt bị tôi vạch trần thì hình như có chút luống cuống.

Tôi thấy anh im lặng trước lời nói của mình.

"Anh có thể không cưới cô ta."

"Tổng giám đốc Lý, cho dù thế nào anh cũng phải cưới chị ta, nếu không thì lần sau khi tôi lại vào tù, có lẽ sẽ không còn mạng mà bước ra nữa."

Giọng nói của tôi đầy bạc bẽo.

Nghe thấy những lời này, người đàn ông vẫn luôn gắt gao nắm chặt tay tôi kia rốt cuộc cũng buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tôi muốn tuyên bố chủ quyền một chút

Tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt lại ần cửa thang máy lại lần nữa, chớp lát sau cửa thang máy đã mở ra.

Anh lập tức đi vào trong.

Cửa thang máy đóng lại được một lúc, tôi xác định anh đã đi rồi thì mới quay người lại xin lỗi với Lý Trọng Mạnh ở phía sau: "Anh Lý, xin lỗi anh, vì giận tôi mà anh ấy giận cá chém thớt lên anh."

"Không sao đâu."

Lý Trọng Mạnh đáp.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, người đàn ông đeo kính mắt trong suốt nhìn tôi, ánh mắt nhu hòa.

Anh ta tựa hồ thấy được vết nước ở khóe mắt tôi nên mềm giọng xuống: "Có lẽ Hào Kiệt thật sự rất dễ tâm đến em, vì vậy nó mới thất lễ với em đến thế, chỉ ít tôi ở nhà họ Lý nhiều năm như vậy rồi nhưng trước giờ chưa từng thấy nó đối xử như vậy với ai khác cả."

"Đâu có." Tôi cười khổ lắc lắc đầu: "Anh ta ở nhà họ Lý từ nhỏ đến lớn muốn cái gì thì có cái đó, sẽ không ai dám trái lời cả, cũng chẳng có ai dám ngỗ nghịch với mình."

"Không chỉ nó mà người nhà họ Lý ai cũng thế thôi, dù sao cũng được sinh ra trong một gia đình như vậy..."

Lý Trọng Mạnh càng nói thì mi mắt càng rũ xuống.

Tôi có thể thấy được trống rỗng trong mắt anh ta.

Tôi muốn an ủi anh nên mới nói: "Anh Lý, anh đừng buồn nữa, anh với tôi đều giống nhau cả thôi. Lúc nhỏ tôi không ở nhà họ Tống, sau này đến thời đại học thì thi đỗ chung trường đại học với Tống Duyên Minh, bởi vì có tướng mạo giống nhau nên mới bị đề ý, cuối cùng tôi mới biết mình có gia đình..."

Tôi đồng dài nói chút chuyện liên quan đến việc của bản thân.

Lý Trọng Mạnh nghe rất chăm chú, cuối cùng mới mở miệng: "Cảm ơn em đã nói chuyện riêng của mình cho tôi nghe, Hào Kiệt không biết quý trọng em là thiệt cho nó."

Đêm đã khuya, sau khi tôi tạm biệt Lý Trọng Mạnh thì về nhà mình.

Hôm ấy, tôi lại mất ngủ.

Ngày hôm sau, tôi mang theo cặp mắt gấu trúc đi làm. Vừa vào văn phòng đã thấy các đồng nghiệp tụm lại thành một chùm đang bàn tán gì đó.

Tôi không muốn nghe nên đi về chỗ ngồi của mình.

Nhưng sau khi tôi vừa ngồi xuống thì tất cả cặp mắt của mọi người đều đồng loạt chĩa thẳng về phía tôi.

Tôi cảm nhận được có ánh mắt nhìn mình, các cô trao đổi với nhau bằng ánh mắt rồi lập tức xúm lại, một người trong đó giành hỏi tôi trước: "Tổng Duyên Khanh, có phải cô có chị em gì không?"

"Tôi..." Theo bản năng tôi muốn bảo không có, nhưng do dự một lát rồi vẫn đáp: "Có."

Mấy đồng nghiệp kia vừa nghe thấy thế thì ánh mắt đều sáng cả lên, tiếp tục hỏi tôi: "Vậy chỉ cô có phải đã gả cho tổng giám đốc Lý Hào Kiệt của tập đoàn Hào Thiên rồi đúng không?"

Lòng tôi căng chặt lại một lát, nhưng sau đó vẫn làm bộ như không có chuyện gì mà gạt đầu.

Bọn họ thấy thế thì đều đồng thanh: "Ồi, không ngờ đấy nhé Tổng Duyên Khanh, thì ra cô là con ông cháu cha."

"Đúng đó đúng đó, vậy chẳng phải cô đã thành em vợ của Lý Hào Kiệt rồi sao?"

"Có dịp có nhớ giới thiệu anh chàng giàu có còn độc thân bên cạnh Lý Hào Kiệt cho chúng tôi một chút nhé có được không?"

"Đừng đấy, tôi nữa nhé!"

Bọn họ lưu ra lưu riu bên tai tôi.

Tôi đợi các cô nói xong thì mới mở miệng: "Xin lỗi nhé, tôi có quan hệ không tốt lắm với người nhà họ Tổng đâu."

Nhưng họ lại không tin lời của cô, cứ cho rằng tôi kiêu cố để không giúp mấy cô.

Mấy cô nhỏ nước bọt từ tiếp, tị nạnh: "Bọn tôi không tranh phó tổng giám đốc Lương với cô rồi, cô giới thiệu lại vài người cho bọn tôi thì có sao chứ? Có phải sợ bọn tôi lấy chồng tốt hơn cô không?"

Nghe mọi người suy đoán đầy quái gở thì tôi im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Nếu như tôi là con ông cháu cha thì sao lại đến đây làm việc?"

Tôi vừa nói xong thì mọi người ai cũng á khẩu không phản bác lại được.

Làm bầm vài câu rồi tán ra hết.

Bọn họ vừa đi thì tôi lên web tìm kiếm một lát.

Phát hiện hình như nhà họ Tổng đã tiết lộ chuyện này cho cánh truyền thông từ lâu rồi.

Cũng bởi vậy mà cổ phiếu gần đây vẫn đang rớt giá của Tổng thị mới có thể tăng trở lại.

Có điều tôi cũng chỉ nhìn một cái rồi thôi, hai nhà này, những người này, ngoại trừ Tổng Tuyết ra thì hầu như tôi chẳng còn bất kỳ quan hệ gì với họ nữa.

Cuộc sống vẫn tiếp tục trôi.

Chớp mắt đã tới ngày họp thường niên của công ty.

Trước khi ngày này đến thì mọi người trong công ty ai cũng chờ mong đếm từng ngày, chỉ có tôi tiếp tục nhận đơn hàng. Chỉ riêng làm mấy bản vẽ kỹ thuật và liên lạc với khách hàng cũng đủ chiếm hết thời gian của tôi.

Nên tôi quên mất chuyện họp thường niên.

Mãi đến buổi sáng ngày hôm đó, mọi người ai cũng mặc lễ phục, cộng thêm Lương Khanh Vũ đến hỏi, tôi mới nhớ ra có chuyện này.

Hoạt động quan trọng như thế phải mặc lễ phục...

Nhưng bây giờ tôi chuẩn bị đã không còn kịp nữa.

Tôi liếc mắt nhìn thoáng qua công việc xếp chồng như núi ở trên bàn làm thì có chút quần bách nói: "Không thì em khỏi đi vậy."

"Như thế sao được, công ty quy định rồi, mọi người ai cũng phải đi hết, không đi thì sẽ phạt tiền."

Lương Khanh Vũ nghiêm túc nói.

Tôi nhui mày, bây giờ tôi hoàn toàn sống dựa vào lương của bản thân, không động chạm gì đến phần trăm hoa hồng của Tổng thị cả.

Cuối năm mới nộp phí quản lý tài sản của phòng ở đã mất mấy chục triệu rồi.

Lòng tôi đau đến muốn phát khóc.

Bây giờ bảo có tiền nộp phạt thì tôi lập tức thấy xoắn xuýt, nhìn bộ đồ gần dí trên người này rồi cắn răng một cái: "Vậy em cứ thế này đi thôi."

"Được rồi." Lương Khanh Vũ nhìn bộ dạng này của tôi thì nở nụ cười: "Biết ngay là em quên mà, anh đã chuẩn bị xong hết cho em rồi này."

"Hả?"

Lúc tôi còn đang bất ngờ thì Lương Khanh Vũ đã đến kéo tôi ra ngoài.

Lái xe một mạch dẫn tôi đến một trung tâm mua sắm rồi đi thẳng vào cửa hàng chính giữa ở lầu một.

Nhân viên cửa hàng thấy Lương Khanh Vũ thì nhiệt tình tới chào hỏi: "Chào anh, lễ phục đặt trước của anh đã sửa xong và được đưa đến rồi."

Lúc tôi còn đang hồ nghi thì đã thấy nhân viên cửa hàng một lễ phục màu lam ngọc từ trên giá treo xuống, bộ lễ phục này vô cùng đặc biệt, lần váy rất dài, tuy còn có chút kín đáo, nhưng bên dưới phải lại được xẻ dọc một đường lên rất cao, mang theo chút gợi cảm.

Nhân viên cửa hàng lấy một đôi cao gót đế xuồng ra phối hợp với bộ đồ.

Tôi nhìn đôi cao gót kia thì sợ hết hồn: "Đôi guốc này cao quá."

"Không sao đâu, hôm nay anh sẽ theo đỡ em mà, đảm bảo không để em ngã đâu."

Lương Khanh Vũ nhìn rồi cười dịu dàng.

Tôi biết những thứ này đều do anh ấy chuẩn bị từ trước, vì không phụ lòng kỳ vọng của anh ấy nên tôi cũng chỉ đành cắn răng mang vào.

Không thể không nói mặc bộ đầm này thật sự rất hợp dáng, tôn được vóc người tôi lên rất tinh tế.

Cổ áo hơi xếp kéo dài đến ngực, lộ ra một khe hở nhỏ nhỏ.

"Bao nhiêu tiền vậy?" Sau khi mặc vào thì tôi muốn trả tiền.

"Anh tặng em đấy, em sẽ nợ mặt anh mà nhận chứ?"

Lương Khanh Vũ nhìn qua có chút tức giận, tuy tôi biết anh ấy đang vô tình nhưng cũng chỉ đành nói một tiếng cảm ơn.

Anh ấy dẫn tôi lên lầu, trên lầu có một gian hàng bán nữ trang.

Sau khi mua còn có thể được làm tóc miễn phí nữa.

Nhân viên cửa hàng giúp tôi chọn lấy một cái kẹp nhỏ, bởi vì tóc tôi ngắn nên cũng chỉ uốn cụp tóc mái phía trước lại thôi, thế nhưng cả người thoát nhìn đã tây lên không ít.

Nhân viên cửa hàng vừa trang điểm giúp tôi, còn kết hợp với một sợi dây chuyền ngọc bích rất đẹp mắt.

Nhưng chỉ là hàng thủ công thôi nên giá cả cũng không đắt.

KhỉTôi chuẩn bị xong xuôi hết thì đã hơn năm giờ chiều.

Anh ấy dẫn tôi ra khỏi trung tâm, tay trên người đã khoác áo ba dờ xuy nhưng vẫn có thể cảm nhận được đàn ông xung quanh đều quảng ánh mắt "yêu thích" về phía tôi như trước.

Hình như Lương Khanh Vũ cũng cảm nhận được nên đưa tay lên khoát lấy ba vai tôi, tôi giật mình, chỉ nghe anh ấy nhỏ giọng nói: "Không được, anh muốn tuyên bố chủ quyền một chút, nếu không mấy gã đàn ông khác đến gần thì anh sẽ đánh người mất."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 91: Anh rể, tự trọng đi

Tôi do dự một lát nhưng vẫn không từ chối động tác của Lương Khanh Vũ.

Chúng tôi đến nơi tổ chức họp thường niên.

Chỗ này là một trong khách sạn tốt nhất của thành phố Vĩnh An, họp thường niên có thể tổ chức ở đây cũng đủ để chứng minh tài lực của công ty.

Nhưng công ty của chúng tôi chỉ bao một phòng tiệc nhỏ.

Vốn dĩ tôi cũng có chút lo lắng trang phục của mình khoa trương quá, nhưng sau khi đi vào thì phát hiện ra mọi người ai cũng mang lễ phục long lanh cả, mỗi người đều trang điểm tì mi, lúc này tôi mới nhẹ lòng hơn.

Có phục vụ đến cảm áo khoác thay tôi, tôi do dự một lát rồi vẫn cởi áo khoác ra.

Lương Khanh Vũ là phó tổng giám đốc, anh vừa đến thì đã bị Thư Thanh gọi đi mất.

Anh ấy bảo tôi theo, tôi từ chối.

Dù sao chỗ xung quanh Thư Thanh đều là quân lý cao cấp, một nhà thiết kế nhỏ nhoi như tôi đến tham gia chắc chắn sẽ khiến họ cảm thấy khó chịu.

Tôi lấy một chút hoa quả với bánh ngọt rồi tìm một chỗ vắng vẻ ngồi xuống.

Kết quả mới vừa ngồi xuống thì một người đàn ông cũng an vị ở bên cạnh tôi.

Tôi nhận ra gã ta, là Đào Hùng ở bộ phận khách hàng.

Đào Hùng ngồi xuống rồi bảo: "Tổng Duyên Khanh, trước đây cô ở công ty kín cổng cao tường quá, tôi không ngờ rằng vóc người cô lại đẹp đến thế đấy, thoát nhìn rất gầy, lại không ngờ chỗ cần có da thịt..."

"Anh Đào, chúng ta không quen biết nhau."

Tôi ngắt lời gã ta, lúc tôi nhìn về phía gã ta thì phát hiện gã đàn ông này đang nhìn đắm đuối vào chỗ xè tà của bộ váy tôi mang.

Tôi vội vàng kéo váy lên.

"Hi hi, nói chuyện một lát là quen thôi?"

Động tác của tôi không hề ảnh hưởng đến dự vọng của Đào Hùng một chút nào, con mắt gã ta lại dòi từ trên đùi sang trước ngực.

Tôi bất đắc dĩ phải đưa tay lên che ở trước ngực mình, rồi định tìm Lương Khanh Vũ.

Nhưng bởi vì họp thường niên vẫn có mời một số khách hàng quan trọng, cộng thêm phòng tiệc cũng không lớn lắm.

Nhóm người Lương Khanh Vũ có lẽ bị vậy lấy rồi, tôi đưa mắt nhìn sang mà chẳng thấy đâu.

Đào Hùng thấy tôi không nói lời nào thì lá gan cũng lớn hơn: "Tổng Duyên Khanh, thật ra tôi cũng biết phụ nữ các cô còn khát dự hơn đàn ông bọn tôi nhiều, chẳng qua là ngại không biểu hiện ra thôi. Tôi nói cho cô nghe, đừng nhìn bề ngoài tôi xấu xí như thế này, nhưng thật ra chỗ kia của tôi còn lớn hơn so với đàn ông bình thường đấy..."

"Tôi không có hứng thú!"

Tôi bị ép đến cuống lên.

Bất đắc dĩ chỉ đành đứng lên đi tìm Lương Khanh Vũ.

Tôi đứng dậy thì nhìn thấy Lương Khanh Vũ với Thư Thanh đang cùng tán gẫu với một khách hàng lớn của công ty, nếu bây giờ tôi đi qua thì có vẻ không biết điều cho lắm.

Bất đắc dĩ tôi chỉ có thể đứng dậy đi ra ngoài.

Nghĩ trong đầu muốn đến nhà vệ sinh nữ, Đào Hùng cũng không thể theo đến tận nơi đứng chứ?

Tôi bước nhanh đi ra ngoài, lúc sắp đến nhà vệ sinh nữ thì bỗng nghe giọng cười hèn mọn của Đào Hùng vang lên ở phía sau: "Hà hà, tôi đã nói phụ nữ các cô khát dự hơn đàn ông chúng tôi mà, vừa nghe tôi lớn thì cô lập tức không đỡ nổi đúng không?"

Đào Hùng nói xong bèn đến ôm lấy eo tôi: "Đi qua đây, tôi biết bên kia có lactation room..."

"Bỏ tay ra!" Tôi sợ hãi, gạt phăng tay gã ta ra: "Tôi chỉ đi vệ sinh thôi!"

"Hà! Già bộ gì mà già bộ, tôi thích kích thích vậy đấy, thú vị lắm!"

Đào Hùng mạnh dạn hẳn lên.

Tôi bước nhanh đến nhà vệ sinh, gã ta lại tóm tôi ra lại: "Muốn đi cũng phải đi nhà vệ sinh nam chứ, nhà vệ sinh nữ như này tôi không vào được."

"Thả tôi ra!"

Tôi thật sự sợ hãi.

Thật ra xung quanh cũng có người đi ngang qua, nhưng họ thấy tình huống của chúng tôi như vậy thì đều thụt lại cả.

Lúc tôi chuẩn bị kêu cứu thì bỗng nghe thấy một giọng nói vang lên: "Buông tay ra."

Quá quen thuộc.

Lần trước cũng là như vậy.

Tôi ngừng đầu, thấy cuối hành lang đang đứng hai người, một là Lý Hào Kiệt, người còn lại nhìn cũng rất quen mắt...

Nhưng trong phút chốc đó lại không nhớ ra được.

Đào Hùng hip nhất đang muốn nhìn xem là ai thì Lý Hào Kiệt đã lập tức đi đến đâm một cú vào mặt gã ta!

Mặt gã ta trong chớp mắt sưng tấy lên.

"Con mẹ mày dám đánh tao à?!" Đào Hùng tức giận muốn đánh lại!

Nhưng gã ta lại lùn quá, Lý Hào Kiệt có ưu thế đáng cao nên nắm đấm của gã ta chưa kịp đến thì đã bị Lý Hào Kiệt đập thẳng một cú văng ra ngoài!

Sau đó lại nhấc chân lên đạp lên bụng gã ta!

Hai lần, Đào Hùng lập tức biết mình không phải là đối thủ nên sợ hãi bỏ chạy!

Đào Hùng vừa đi thì người đàn ông bên cạnh Lý Hào Kiệt cười nhạo nói: "Hô, anh hai, tôi lớn vậy rồi mới thấy cậu gặp chuyện bất bình mà ra tay nghĩa hiệp đấy, làm sao thế? Đòi tính rồi hả?"

"Câm miệng lại."

Lý Hào Kiệt lờm hẩn một cái.

Người đàn ông kia bên cạnh kia nhìn tôi, hip nhất nhìn một hồi lâu rồi bỗng vỗ trán một cái: "Ài chà chà, bảo sao tôi thấy người đẹp này quen mắt thế! Tôi nhớ rồi, cô có phải là bạn của người đẹp can trường trong quán bar lần trước kia đúng không?"

Quán bar lần trước...

Tôi hồi tưởng lại một lúc mới sực nhớ ra, chính là cái hôm tôi uống quá chén ấy, người này đã hỏi số điện thoại của Khương Thanh...

"Anh tên là..."

"Chào cô, tôi là Ngô Tiến An."

Ngô Tiến An chủ động tự giới thiệu mình, nói xong còn lấy một tờ danh thiếp ra đưa cho tôi, vừa đưa vừa nói: "Nề lần cứu cô vừa rồi của chúng tôi, cô có thể nói cho tôi biết tên của người đẹp lần trước kia được chứ?"

Tầm danh thiếp kia tôi còn chưa kịp nhận thì Lý Hào Kiệt đã nhanh tay lấy mất, nắm tay lại một cái đã vò tấm danh thiếp kia thành cục rồi ném xuống đất, anh cảnh cáo: "Đừng có ngăn đường ở đây."

Ngô Tiến An nhìn tôi rồi lại nhìn Lý Hào Kiệt, cuối cùng nở nụ cười vô lại: "Được thôi thưa anh."

Nói xong thì nhanh chóng bay đi như một làn khói chẳng thấy người đâu nữa.

"Cảm ơn tổng giám đốc Lý."

Tôi thấy Ngô Tiến An đi rồi thì cũng muốn đi.

Vừa đi ngang qua người Lý Hào Kiệt thì lại bị anh bắt lấy, người đàn ông giờ tay áp tôi sát lên trên tường rồi nói: "Chuyện đêm hôm đó anh rất xin lỗi, anh không có ý gì khác đâu."

"Tôi biết rồi thưa anh Lý, tôi không trách anh đâu, tôi có thể đi được chưa?"

Lúc tôi nói lời này thì lòng mi hơi rũ xuống.

Trong lòng dâng lên chưa xót không thể nói thành lời được.

"Không thể." Lý Hào Kiệt cúi đầu đánh giá trang phục của tôi, đôi lông mày hơi nhíu lại, trong tròng mắt đen lấy trần ngập vẻ khó chịu: "Ai cho phép em mặc như thế này chứ? Những chỗ này chỉ anh mới được nhìn thôi!"

Lý Hào Kiệt nói xong rồi đưa tay luồn theo chỗ xẻ tà của váy mà lần mò vào trong.

Tôi giật nảy cá mình, sau đó vội vàng bắt lấy tay anh lại.

Nhưng sức lực của người đàn ông này lớn quá.

Tay anh bóp lấy chỗ mềm mại ở dưới eo tôi, tuy sức không lớn, thế nhưng đôi môi mòng kẻ sát ở bên tai tôi phát ra một âm thanh trầm thấp.

"Anh rề, tự trọng đi."

Tôi bất đắc dĩ chỉ đành chuyển thành xưng hô thế này.

Sau khi Lý Hào Kiệt nghe được thì cả người đều bị chọc tức lên, sức ở trên tay anh mạnh thêm, một cái tay khác cũng không còn chống tường nữa mà là gắt gao ôm siết lấy eo tôi, anh nói: "Chi cần em mở miệng, anh sẽ không làm anh rề nữa mà tiếp tục làm chồng của em!"

"Anh buông tôi ra!"

Tôi đẩy anh ra, thế nhưng vào lúc này đây tôi có thể cảm giác được rằng thứ gì đó của người đàn ông đặt sát eo tôi này sinh biến hóa, khiến tôi cảm nhận rõ ràng hơn nữa!

Tôi cảm thấy vô cùng nguy hiểm!

"Anh rất nhớ em, Tổng Duyên Khanh, em có biết không? Em giỏi thật đấy, khiến anh luôn nhớ về em mỗi phút mỗi giây khi không có em ở bên cạnh."

Lý Hào Kiệt ôm tôi, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt anh tràn ngập dục vọng...

"Anh uống say rồi..." Tôi theo bản năng mà nói.

Bởi vì lần nào nếu anh nói những lời như vậy thì một là khi bị bệnh, hai là uống say.

Nhưng người đàn ông lại kiên định nhìn, nói ra từng chữ từng câu: "Tôi hôm nay, anh còn chưa uống một giọt rượu nào."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cô ấy bị anh làm thương tổn khắp mình mẩy

Bây giờ tôi mới để ý, đứng cách nhau gần như thế mà tôi cũng chẳng ngửi được chút men rượu nào.

Anh tỉnh táo.

Tôi không dám vọng tưởng mà nhìn anh nói: "Thế anh rề đừng nói lời của người say, anh yêu Tổng Duyên Minh, cả đời này anh cũng không thể yêu tôi, đây là tự anh nói ra."

"..."

Lý Hào Kiệt bị câu nói của tôi làm cho thất thần một chút.

Anh nhìn tôi, con ngươi màu đen sâu thẳm: "Đúng, anh thật sự đã từng cho rằng là thế, nhưng anh sai rồi."

"Tổng giám đốc Lý, tôi bảo này, có tôi sẽ không có chị ta, có chị ta thì không có tôi, nếu chị ta ngồi tù thì tôi sẽ trở về bên cạnh anh."

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, ánh mắt trở nên kiên định.

Trong một khắc đó tôi thấy sự do dự ở trong ánh mắt Lý Hào Kiệt.

Tôi nở nụ cười trào phúng: "Tổng giám đốc Lý, tôi ngồi tù là vô tội, còn chị ta ngồi tù là có tội phải chịu, nhưng khi tôi ngồi tù thì anh đứng yên mặc kệ, còn thừa cơ hãm hại, nhưng đổi lại là chị ta thì anh lại không nở, trong lòng của anh chẳng phải đã có đáp án rồi sao?"

"Không phải, anh..."

Ngày lúc Lý Hào Kiệt còn do dự định nói gì đó thì một cái tay đã đưa đến chắn trước mặt tôi đẩy anh ra!

Lúc đó Lý Hào Kiệt có chút lo là nên trong lúc đột ngột đã bị đẩy ra.

Là Lương Khanh Vũ.

Một giây sau tôi đã được Lương Khanh Vũ che chắn ở phía sau, anh ấy hỏi: "Tổng giám đốc Lý muốn làm gì với bạn gái của tôi vậy?"

"Bạn gái?" Lý Hào Kiệt nghe được cái danh xưng này thì không khỏi nhủ mày lại nhìn tôi rồi chất vấn: "Em là bạn gái anh ta?"

Lúc tôi còn đang do dự không biết nói gì thì Lương Khanh Vũ lập tức ôm lấy tôi vào lòng.

Cánh tay của người đàn ông này rất có lực, khi tôi dựa vào lồng ngực anh ấy thì có thể nghe thấy được tiếng tim đập của người đàn ông này.

Tôi ngừng đầu nói với Lý Hào Kiệt "Đừng vậy! Tôi đã là bạn gái của anh ấy. Tổng giám đốc Lý, tôi chỉ là thứ đồ chơi bị anh vứt bỏ mà thôi!"

Tôi cố ý hạ thấp bản thân, nhưng chỉ vì để cho Lý Hào Kiệt không ra tay với Lương Khanh Vũ mà thôi.

"Này, không phải vừa rồi em còn nói nếu cô ta đi tù thì em sẽ trở về bên cạnh tôi sao? Sao lại có bạn trai rồi?"

Lý Hào Kiệt đứng ở đó.

Tôi nhìn ra được nét bi thương từ trong ánh mắt của anh, trong chốc lát tôi không biết phải nói gì.

Lúc này Lương Khanh Vũ mới nói: "Tổng giám đốc Lý, chuyện kết hôn của anh với Tổng Duyên Minh gần như là đã công bố cho cả thế giới biết rồi, mong anh đừng tiếp tục tổn thương Tổng Duyên Khanh nữa, cô ấy đã bị anh làm tổn thương khắp mình mẩy, không còn chỗ nào có thể chịu nổi nữa đâu."

Lương Khanh Vũ khiến lòng tôi càng thêm khó chịu.

Anh ấy rất hiểu tôi.

Điều anh nói chính là bản thân tôi hiện tại.

Quả thật, tôi đã bị Lý Hào Kiệt làm tổn thương khắp mình mẩy.

Lý Hào Kiệt nhìn, trong ánh mắt lóe lên một tia đau lòng, tựa hồ đã hiểu thấu được điều gì đó mà quay đầu rồi đi.

Anh vừa đi thì Lương Khanh Vũ không ôm tôi nữa mà là thả lỏng tay xuống rồi nói: "Xin lỗi, vừa rồi là do tình huống đặc biệt."

Tôi lắc đầu.

Tôi biết Lương Khanh Vũ rất tốt với mình.

Anh ấy hỏi tôi tại sao lại ở đây thì tôi mới kể chuyện Đào Hùng ra cho anh nghe.

Lương Khanh Vũ vừa nghe xong thì sắc mặt lập tức trầm xuống, anh ấy bảo: "Lần này về anh lập tức đuổi gã."

Tôi không phản đối.

Dù sao người như vậy có ở lại công ty cũng chẳng được tích sự gì.

Nửa sau của hợp đồng niên thì Lương Khanh Vũ luôn đi theo tôi, cùng tôi thưởng thức đồ ăn.

Tôi nhìn anh ấy vài lần muốn nói rồi lại thôi, rốt cuộc cũng hỏi anh: "Anh có gì muốn nói sao?"

Lúc này Lương Khanh Vũ mới nói cho tôi biết thật ra khách hàng vừa rồi là đến từ phía bên Lý Hào Kiệt.

Thật ra chuyện thông gia giữa hai nhà họ Tống. Lý lần này, vốn dĩ nhà họ Lý không muốn công bố nhưng nhà họ Tống lại tự tiện quyết định, làm ảnh hưởng đến mức nhà họ Lý cũng có chút khó chịu.

Nguyên nhân của việc đó cũng vì công ty của nhà họ Tống xây ra vấn đề, cổ phiếu rất giá liên tục, đã giảm xuống mấy tháng rồi.

Nhà họ Tống vì ổn định lại tình hình nên mới tung tin này ra, cũng nhờ thế mà giá cổ phiếu mới có thể leo thang trở lại.

Chuyện này khiến tôi không khỏi có chút lo lắng cho Tống Tuyết.

Nhưng tôi cũng không nhắc đến bà ấy mà thức thời hỏi Lương Khanh Vũ: "Tại sao lại nói chuyện này cho em biết?"

"Có phải em thấy anh ngược lắm đúng không?" Lương Khanh Vũ nhìn, đôi mắt hơi nheo lại rồi cười nói tiếp: "Anh hy vọng có thể dùng được cách công bằng để chiếm được trái tim em."

Không thể không nói, Lương Khanh Vũ thật sự rất tốt.

Vào thời khắc ấy, lòng tôi thậm chí còn có chút dao động.

Tuy tôi không thể nào nảy sinh tình cảm như anh được, nhưng tôi sẽ dùng cả đời này để báo đáp anh ấy, bù đắp cho ân tình sâu nặng chẳng thể đền đáp.

Tôi giấu tâm tình này vào sâu trong đáy lòng.

Sau buổi họp thường niên chưa đến nửa tháng thì đã lục đục bắt đầu nghỉ tết.

Tôi không có nhà, đối với tôi ăn tết thật ra là một chuyện rất tàn nhẫn.

Bởi vì cho dù là trên tivi, internet hay là danh sách bạn bè, mọi người ai ai cũng đoàn tụ với người nhà, nhưng người nhà lại không chào mừng tôi.

Thêm vào chuyện đi tù của Tống Duyên Minh lần trước thì người nhà họ Tống sắp hận chết tôi rồi.

Cho dù Tống Tuyết có bảo tôi trở về thì tôi cũng không muốn gây rắc rối cho bà ấy.

Trong một ngày của kỳ nghỉ tết, cũng chính là ngày ba mươi, tôi vẫn giống như ngày cuối tuần bình thường, sáng sớm rời giường, dọn dẹp nhà cửa rồi định ra ngoài mua một ít đồ ăn, dù sao tết đến thì tất cả cửa hàng đều sẽ đóng cửa.

Chỉ ít mừng ba mới bắt đầu buôn bán lại.

Tôi đang chuẩn bị đi ra ngoài thì điện thoại đổ chuông, là Lương Khanh Vũ.

Tôi vừa bắt máy thì anh đã lập tức hỏi: "Em ăn tết ở đâu?"

"Ở nhà à!"

Tôi nói sự thật.

Lương Khanh Vũ nói tiếp: "Vậy em mau xuống lầu đi, anh dẫn em đến chỗ này."

"Hả? Anh không về nhà à?"

Tôi có hơi bất ngờ.

Nhưng Lương Khanh Vũ cứ khẳng khẳng đòi tôi xuống lầu, tôi đành phải thay quần áo, cầm túi lên, đóng cửa rồi lập tức đi xuống.

Lương Khanh Vũ lái xe trở tôi đi, tôi vốn cũng không có suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng khi cửa xe mở ra thì tôi phát hiện đã lên đường cao tốc!

Lại nhìn tiếp về phía trước, đã đến trạm thu phí rồi!

"Đi đâu vậy?" Tôi sợ ngây người.

"Không phải em không có chỗ về ăn tết sao? Anh dẫn em đến nhà anh ở bên kia chòi, xung quanh nhà anh có nhiều chỗ đi chơi lắm."

Lương Khanh Vũ vừa lái xe vừa nói.

"Nhà anh?" Tôi sợ ngây người. "Không cần, không cần đâu, em không mang theo gì cả."

Tôi nghĩ ngờ không phải Lương Khanh Vũ đang mang tôi đến ra mắt gia đình đấy chứ?

Tôi không mang theo gì cả, ngay cả quần áo cũng không có, sao cứ tôi tay không thể được?

Lương Khanh Vũ nhìn thấu suy nghĩ của tôi: "Yên tâm đi, không cho em đến nhà anh đâu, em ở khách sạn đi."

Nhưng tôi vẫn không yên lòng.

Mặc kệ tôi nói thế nào đi nữa thì Lương Khanh Vũ cũng không hề có ý định vòng xe đi về.

Tôi có cảm giác đã rơi vào tay giặc.

Nhưng mà tôi không thể tự mình trở về, nên bất đắc dĩ suy tính ở lại nhà anh một ngày, ngày thứ hai lập tức trở về.

Nhà của Lương Khanh Vũ cách thành phố Vĩnh An không xa, nhưng ba mươi tết có rất nhiều người về quê, đường cao tốc kẹt cứng, chúng tôi lái hơn tám tiếng mới đến được trấn nhỏ nhà của Lương Khanh Vũ.

Lương Khanh Vũ sắp xếp cho tôi đến ở một khách sạn.

Chờ lúc tôi xuống thì Lương Khanh Vũ mở cốp sau xe, lấy một cái vali màu tím đưa cho tôi.

"Cái gì vậy?" Tôi nhìn cái vali.

"Hành lý anh chuẩn bị cho em đấy." Lương Khanh Vũ giải thích.

Tôi đem vali vào khách sạn thì Lương Khanh Vũ đã đi.

Sau khi tôi mở vali ra thì mới khám phục sự tinh tế của Lương Khanh Vũ.

Không thể không nói, anh ấy thật sự rất giỏi, trong vali có từ đồ ngủ đến dép lê, còn có thêm mấy bộ quần áo mới được giặt sạch rồi nữa.

Thậm chí ngay cả áo lót quần lót cũng có...

Tôi nhìn mấy cái áo lót thành bộ ở trong thì không khỏi có chút đỏ mặt.

Dù sao thì cũng là lần đầu tiên có người đàn ông mua cho tôi những thứ này.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Anh hy vọng có thể bên em hạnh phúc đến già

Tôi cứ tưởng tôi nay sẽ ở một mình.

Mặc dù có chút có đơn nhưng Lương Khanh Vũ đã chuẩn bị cho tôi một cái vali lại khiến tôi rất cảm động.

Đến sáu giờ tối thì Lương Khanh Vũ lại đến.

Lúc tôi còn chưa kịp hỏi sao lại đến nữa rồi thì người đàn ông này đã đưa tay kéo tôi lại rồi dịu dàng nói: "Ba mươi tết sao anh có thể em ở nhà chứ?"

Nói xong thì lập tức kéo tôi đi ra ngoài.

Tôi sợ hãi: "Chắc anh không dẫn em đến ra mắt ba mẹ đâu đúng không?"

"Không phải không phải, anh chỉ nói là dẫn bạn về nhà ăn cơm chung thôi." Lương Khanh Vũ nói xong thì mạnh mẽ kéo tôi ra ngoài.

Tôi gần như là bị anh ấy cưỡng ép ngồi lên xe.

Tôi có chút không vui, đến dưới lầu nhà anh ấy rồi tôi cũng muốn về.

Nhưng Lương Khanh Vũ nhìn tôi rồi bày ra một vẻ vô cùng đáng thương: "Anh đã nói với ba mẹ rồi, bọn họ cũng chuẩn bị một bàn thịnh soạn xong xuôi cả, coi như em đến ăn cơm giúp thôi có được không?"

Nói xong còn đưa năng cảm nhìn tôi.

Tôi bị anh ấy nhìn đến nỗi có hơi xấu hổ, bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng.

Dù vậy tôi cũng rất rõ ràng, đêm ba mươi tôi ở trong nhà một người đàn ông gặp ba mẹ anh ấy là đại biểu cho điều gì.

Những năm này Lương Khanh Vũ đối xử với tôi rất tốt, tôi đều đặt ở trong lòng cả.

Cũng như tôi đã nghĩ đến trước đó, nếu như không thể đáp lại tình cảm này thì tôi sẽ dùng cả đời mình để trả ơn anh.

Tôi lên lầu theo Lương Khanh Vũ.

Cửa nhà vừa mở ra thì tôi đã thấy một đôi vợ chồng già hơn năm mươi tuổi đang đứng trước cửa. Mới thấy tôi thì hai ông bà đều niềm nở cả lên: "Con gái, đi đường nhọc công con rồi, mau vào đi."

Nói xong thì lập tức mời tôi vào nhà.

Tôi có chút mắc cỡ, vừa vào trong vừa nói: "Hai bác năm mới vui vẻ ạ, thật sự ngại quá, tết đến còn làm phiền hai bác nữa."

"Không phiền không phiền."

Hai người đều xoa tay.

Tôi đi vào, thấy trên bàn ăn không lớn được trưng bày một bữa thịnh soạn, có cá có thịt, bởi vì nhiều món quá nên không thể xếp đủ được, ngay cả mâm đĩa cũng bị chồng lên nhau.

Lương Khanh Vũ mời tôi ngồi xuống, tôi do dự giây lát, liếc nhìn nhà bếp một chút, hình như không còn việc gì cần tôi làm cả nên mới nói: "Váy hai bác ngồi xuống trước đi ạ."

Ba mẹ của Lương Khanh Vũ nghe tôi nói như thế thì hài lòng nở nụ cười, vội vã ngồi xuống.

Sau khi ngồi xuống thì mẹ của Lương Khanh Vũ mới nói: "Hai bác làm đều là đồ ăn thường ngày, không biết có hợp khẩu vị của con không nữa."

Nói xong còn gấp một miếng thịt cá vào trong bát của tôi.

"Cảm ơn ạ."

Trừ cảm ơn ra thì thật sự tôi không biết phải nên nói gì nữa.

Mẹ của Lương Khanh Vũ nẫu ăn rất ngon miệng.

Cả một buổi tối, gần như trọng điểm quan tâm của bọn họ đều là tôi, cứ liên tục gấp thức ăn qua, đến mức tôi không ăn nổi nữa mà ba mẹ của Lương Khanh Vũ vẫn chưa dừng gấp thức ăn cho tôi.

Cuối cùng, Lương Khanh Vũ thấy tôi thật sự đã no rồi thì vội bảo: "Đề anh ăn cho."

Nói xong anh bèn gấp vài món từ trong bát tôi ra.

"Cái đó em ăn dở rồi." Tôi nhìn miếng thịt bị Lương Khanh Vũ gấp ra.

"Không sao đâu."

Lương Khanh Vũ cũng không ngại.

Sau khi xong cơm nước thì trên tivi bắt đầu chiếu tiết lễ tết, tôi muốn giúp thu dọn bát đĩa nhưng lại ba mẹ của Lương Khanh Vũ không cho tôi làm gì cả, chỉ cho tôi ngồi nghỉ ngơi thôi.

Ba mẹ của Lương Khanh Vũ thoáng chốc đã dọn xong bàn ăn, sau đó lại mang đến một mâm quýt táo.

Lương Khanh Vũ cầm lấy một quả táo rồi hỏi tôi: "Ăn không? Anh gọt vỏ giúp em"

"Không..."

"Đừng có hỏi, mau gọt đi."

Tôi vừa định từ chối thì ba của Lương Khanh Vũ đã lập tức đưa dao gọt hoa quả đến trước mặt anh ấy.

Thật ra tôi đã ăn rất no rồi.

Lương Khanh Vũ bắt đầu gọt vỏ, vừa gọt vừa nói: "Ăn một miếng thôi cũng được, em không cần ăn hết đâu."

Đêm đó, tựa hồ những thứ liên quan đến mối quan hệ giữa tôi và Lương Khanh Vũ không hề bị ba mẹ anh ấy đề cập đến.

Tôi ngồi trên ghế salon ăn hoa quả và xem tiệc lễ tết với một nhà bọn họ.

Sau mười hai giờ thì cũng ra ngoài đốt pháo hoa.

Thấy tôi sợ thì Lương Khanh Vũ đến bịt tai tôi lại.

Thật ra đây chính là đêm đón năm mới tiêu chuẩn nhất trong lòng tôi, nhưng lại là Lương Khanh Vũ cho tôi.

Hai giờ sáng Lương Khanh Vũ mới đưa tôi về khách sạn.

Trước khi đi ba mẹ của Lương Khanh Vũ còn cho tôi một bao lì xì, tôi từ chối nhưng bọn họ cứ khẳng khẳng dúi vào nên tôi chỉ đành nhận lấy.

Trở lại khách sạn, tôi nằm ở trên giường, thậm chí còn cảm thấy tất cả những thứ này không hề chân thực.

Thanh âm của pháo hoa ở bên ngoài vẫn đang vang vọng.

Năm mới vẫn đang tiếp nối.

Buổi tối đó tôi lần đầu tiên cảm thấy không còn cô đơn nữa.

Tôi mơ hồ nghĩ, không thì chấp nhận Lương Khanh Vũ đi.

Gà cho anh ấy, tôi chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lương Khanh Vũ lại đến đón rồi dẫn tôi ra ngoài chơi.

Bên cạnh trấn nhỏ nhà anh ấy có một trấn cổ, sáng sớm mừng một năm mới còn có người hóa trang thành thần tài phát kẹo ở đó.

Người chung quanh không nhiều lắm, khi vừa thấy tôi, họ đã chủ động lại gần cho chúng tôi vài viên kẹo hình thoi vàng và đồng xu, đồng thời còn chúc cả hai: "Chúc anh chị phát tài."

Chúng tôi vừa nhận được kẹo, lập tức có một phóng viên bên cạnh đi đến, cô ấy nghĩ chúng tôi là đôi tình nhân nên hỏi có phải đã làm phiền thể giới tuần trăng mật của hai người rồi không.

Lương Khanh Vũ cười nói: "Chúng tôi còn chưa kết hôn."

Câu nói này rất uyển chuyển.

Anh ấy không phủ nhận mối quan hệ của chúng tôi, khiến người ta nghe được cũng rất dễ hiểu lắm.

Phóng viên nghe như thế thì lại hỏi thêm vài câu nữa, cuối cùng còn không quên chúc phúc chúng tôi: "Hạnh phúc đến đâu bạc răng long."

Lúc tôi mở viên sôcôla hình đồng tiền ra ăn thì nghe thấy Lương Khanh Vũ bên cạnh nói: "Anh hy vọng có thể bên em hạnh phúc đến già."

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy, nhưng người đàn ông kia lại không nhìn tôi.

Tôi nhìn theo ánh mắt của anh thì hoảng hốt thấy được một bóng người quen thuộc.

Lý Hào Kiệt?

Đợi đến lúc nhìn lại thì không thấy đâu nữa.

Tôi cảm thấy bản thân thật nực cười, bây giờ Lý Hào Kiệt có ở đâu đi chăng nữa cũng không thể đến cái trấn nhỏ nghèo nàn này.

Khi tôi nhìn về Lương Khanh Vũ thì người đàn ông này bỗng nhiên xoay người lại đưa tay lên xoa xoa đầu tôi: "Khanh, làm bạn gái của anh đi, anh thật sự rất muốn cho em thời gian, muốn cho em thật nhiều thời gian, nhưng mà, anh sợ em bị người khác cướp đi..."

"Sao thể được..." Tôi cúi đầu.

Thật ra nếu tôi buộc phải tìm kiếm ai đó, vậy thì tôi nhất định sẽ tìm đến Lương Khanh Vũ.

Nghe thấy tôi nói như thế thì Lương Khanh Vũ dùng ngón tay nâng cằm tôi lên, một đôi mắt dịu dàng nhìn tôi, khuôn mặt đẹp trai kia dần dần áp sát lại tôi.

Rõ ràng đến thế.

Tôi biết anh ấy sắp làm gì...

Tôi có chút lo lắng, nhưng mà tôi cũng không biết bản thân có nên đẩy anh ấy ra hay không.

Tôi nhìn anh ấy, trong lòng không ngừng tự dặn với mình, chấp nhận anh ấy, chấp nhận anh ấy đi.

Dù sao anh ấy đối xử với tôi quá tốt, tôi cảm thấy mình nên chấp nhận anh ấy, nếu không thì thật sự không biết phải làm sao để trả ơn anh cho đủ nữa.

Tôi thuyết phục bản thân ở trong lòng rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Chờ đợi chiếc môi hôn.

Nhưng mà một giây sau tôi lại cảm thấy trên trán mình lại được một nụ hôn dịu dàng đặt lên, một giây sau nữa lại nghe thấy người đàn ông cười khẽ: "Nhìn em căng thẳng kia, tay cũng run cả."

"A?"

Tôi có chút luống cuống.

Lương Khanh Vũ đưa tay kéo hai bàn tay vừa bị tôi siết thật chặt lên, bao vào trong lòng bàn tay mình, rồi anh dịu dàng cười bảo: "Anh không đường đột đâu, anh sẽ chờ em thật tâm chấp nhận anh."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Em có đồng ý rời khỏi nơi này với anh không

Nhìn ánh mắt của người đàn ông kia thì tôi không kim nổi mà đỏ mặt.

Tôi ở lại trần nhỏ nhà của Lương Khanh Vũ suốt lễ tết.

Mấy ngày nay Lương Khanh Vũ chăm sóc tôi rất tỉ mỉ chu đáo, ba mẹ anh ấy cũng đối xử với tôi rất tốt.

Khiến tôi lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp của gia đình, sự ấm áp của bậc trưởng bối ba mẹ.

Loại ấm áp này khác so với cảm giác mà tôi dùng sức khao khát lấy lòng nhưng cũng chỉ đổi lại được đôi câu vài lời qua loa của Tổng Cẩm Dương, Phan Ngọc kia.

Tôi có thể cảm giác được, ba mẹ của Lương Khanh Vũ đều là người tốt, với tôi có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Tuy chúng tôi còn chưa xác nhận là quan hệ người thương gì nhưng chúng tôi hiện tại mà nói thì chỉ còn một tầng cửa giấy mỏng manh mà thôi.

Chỉ cần đâm là sẽ rách.

Tôi cho rằng mình trở thành bạn gái anh ấy có lẽ chỉ còn một bước ngoặt nữa.

Sau khi kỳ nghỉ tết kết thúc, lúc tôi đến công ty thì đã có rất nhiều đồng nghiệp đến trước rồi.

Mọi người ai cũng túm năm tụm ba bàn tán về kỳ nghỉ tết của mình.

Tôi đi vào một mình, cũng có người chào hỏi với tôi, cũng hỏi tôi năm mới thế nào rồi.

Năm mới này là chuyện chưa từng có với tôi trước đây.

Tôi nghĩ lại một lúc thì cong môi lên cười, trả lời với đồng nghiệp: "Tốt lắm."

Đồng nghiệp tựa hồ ngời được mùi kỳ lạ nên sáng mắt lên hỏi tôi: "Ái chà chà, cười ngọt ngào như thế chắc là qua năm cũng với phó tổng giám đốc Lương chứ gì?"

"Cái gì cái gì? Có đến ra mắt ba mẹ của phó tổng giám đốc Lương à?"

Mấy đồng nghiệp khác nghe thấy thế cũng vậy lại.

Bởi vì chuyện Lương Khanh Vũ đã nói thích tôi lúc trước, mọi người ai cũng biết cả rồi nên cũng không quá bất ngờ khi nghe chuyện tôi ở cùng anh ấy.

Trong lúc tôi còn đang do dự không biết phải trả lời thế nào thì phía sau đám người vang lên một giọng nói: "Nói gì đó?"

Là Lương Khanh Vũ đến.

Anh ấy vừa đến thì tất cả đồng nghiệp đều chuyển mục tiêu, lập tức vây đến xung quanh anh chào hỏi chúc mừng năm mới.

Sau đó lập tức chuyển đề tài, hỏi anh đón năm mới cùng với ai.

Lúc này Lương Khanh Vũ mới ngẩng đầu lên, đôi mắt nồng trong trẻo nhìn tôi một chút rồi nhếch miệng lên cười yếu ớt.

Động tác này khiến tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Có người than: "Ồi, xem ra tôi không có cơ hội nữa rồi."

"Đừng vậy đấy, đã ra mắt gia đình cả rồi, tôi phải chuyển mục tiêu mới được."

Mọi người than phiền xong rồi lập tức tản đi.

Lương Khanh Vũ đi đến cạnh tôi, dùng giọng nói dịu dàng hỏi: "Tôi nay muốn ăn gì?"

"Bây giờ mà đã nghĩ đến chuyện tôi rồi sao?" Tôi ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn anh.

"Em muốn nói chuyện khác cũng được." Lương Khanh Vũ nửa ngồi nửa quỳ, từ đứng nhìn xuống tôi đã biến thành ngược mắt nói chuyện: "Thật ra anh chỉ muốn nói chuyện với em thôi, nói cái gì cũng được."

Anh ấy khiến tôi có chút xấu hổ.

Lúc hai chúng tôi đang tán gẫu thì đã nghe thấy ngoài phòng làm việc vang lên một trận âm ỉ, hình như là Thư Thanh đến rồi.

Các đồng nghiệp đều vội vã đi đến chúc mừng năm mới với Thư Thanh.

Tôi vốn không để ý lắm nhưng Thư Thanh bỗng đứng trước cửa phòng làm việc của tôi, nhìn Lương Khanh Vũ đang nửa ngồi nửa quỳ mà nói: "Đừng nói chuyện yêu đương nữa, mau đến phòng hội nghị, họp."

Nói xong bèn vội vã rời đi.

Nhưng tôi có thể nghe ra được giọng nói của cô ấy rất nghiêm túc.

Lương Khanh Vũ đi rồi thì các đồng nghiệp đều về lại vây quanh với nhau thảo luận.

Tựa hồ tất cả các sếp từ lớp giữa trở lên đều bị gọi đi họp cả, hơn nữa nhìn vẻ mặt của Thư Thanh thì có lẽ là có chuyện lớn rồi.

Sau đó, mọi người lại thảo luận xem là chuyện lớn gì.

Có người hỏi: "Có phải công ty phá sản không?"

Trong đám người còn có người vỗ cùng thân bí nói: "Chủ tôi quen biết với cổ đông công ty này, lúc tiết ông ấy có nói có người trong mấy ngày đó đã vùng tay ra giá trên trời để mua lại cổ phiếu của người kia, e là sắp đổi chủ rồi."

Tin tức nóng hổi này vừa tung ra khiến mọi người lập tức thảo luận sôi nổi hơn.

Tất cả đều tới tập nghĩ đường lui cho bản thân.

Tôi không có để ý, chỉ bắt đầu gửi bưu kiện cho khách hàng tôi tư vấn năm trước, thăm hỏi một lát rồi thuận tiện hỏi thăm chuyện trang trí dự tính như thế nào.

Dù sao cũng không có công ty nào đồng ý nhận tôi, vì vậy cho dù công ty có đòi chủ cho ai thì tôi cũng phải làm ở đây thôi?

Họp đến giữa trưa mới giải tán.

Tôi gặp Lương Khanh Vũ ở nhà ăn, sắc mặt của anh ấy có chút nghiêm lại, tôi hỏi anh ấy họp cái gì thế, anh chỉ cười khẽ rồi đáp: "Họp thường thôi."

Sau khi nói ra ba chữ này thì xuyên suốt bữa cơm trưa Lương Khanh Vũ không nói gì nữa.

Chỉ vài đầu ăn cơm

Cũng chẳng ăn bao nhiêu cả, cuối cùng bỏ lại hơn nửa.

Chuyện này không giống với phong cách của Lương Khanh Vũ.

Tôi thấy anh ấy đỏ thức ăn đi thì không nhận được mà hỏi "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có chuyện gì cả." Lương Khanh Vũ đưa tay lên vuốt tóc tôi: "Chẳng qua tạm thời có chút việc thôi, buổi tối có lẽ không thể đi ăn cơm với em được rồi, em nhớ ăn cơm đúng giờ đấy nhé, năm mới còn rất dài, đừng tăng cân làm gì, tự mệt chết mình đấy."

Tựa Lương Khanh Vũ bình thường cũng rất quan tâm tôi, nhưng hiếm khi lại nói nhiều một lần như vậy.

Tựa như chuẩn bị đi xa vậy.

Tôi nghĩ ngờ nhìn anh ấy, còn định hỏi chút chuyện thì anh ấy đã quay người đi trước, không đợi tôi.

Bởi vì năm mới nên thông thả, tôi tan tầm đúng giờ, lúc gần về thì đến văn phòng của Lương Khanh Vũ gõ cửa, nhưng bên trong không có ai trả lời cả, tôi vặn cửa mới phát hiện cửa cũng bị khóa rồi.

Theo lý mà nói thì ngày đầu năm mới đi làm chắc hẳn sẽ không có việc gì mới đúng chứ...

Tôi có chút nghĩ ngờ mà rồi đi.

Buổi tối tôi ăn cơm một mình.

Trong lòng có cảm giác là lạ, vì thế mà thỉnh thoảng nhìn điện thoại di động, xem thử Lương Khanh Vũ có gửi tin nhắn gì đến không.

Bình thường anh ấy luôn liên lạc với tôi.

Mãi cho đến mười một giờ mà tôi vẫn không nhận được tin nhắn nào từ Lương Khanh Vũ cả, tôi định gửi cho anh một tin nhưng lại cảm thấy đã trễ rồi.

Lỡ như anh ấy ngủ rồi...

Lúc tôi đang xoắn xuýt thì chuông điện thoại reo lên.

Trên màn hình sáng lên tên của Lương Khanh Vũ.

Tôi vội vàng nhận điện thoại rồi "A lô" một tiếng.

Nhưng đầu bên kia điện thoại chỉ im lặng.

Tôi lại nói: "A lô."

Lúc này đầu bên kia điện thoại mới truyền đến một tiếng thờ dài, tuy rất nhẹ nhưng tôi lại nghe thấy rõ ràng.

Lòng tôi lập tức thất lại, tôi hỏi: "Anh Lương, anh có đó không?"

"Ừ, anh đây."

Tôi gọi tên của anh ấy, Lương Khanh Vũ liền đáp, nhưng giọng nói của anh ấy có chút khàn khàn trầm thấp, không dẹt dẹt trong trẻo như bình thường.

"Anh làm sao thế?" Tôi quan tâm.

Người đàn ông kia im lặng một lúc rất lâu rồi mới trả lời: "Khanh, em có muốn rời khỏi nơi này không."

"Hả?"

"Rời khỏi nơi này, rời khỏi đất nước này, chúng ta đi nước khác sống."

Tôi bản thân không phản ứng kịp với việc tại sao Lương Khanh Vũ lại nói như thế, cũng nói ra lo lắng của bản thân: "Em một thân một mình nên đi đâu cũng được cả, nhưng anh còn có cha mẹ, nếu như xuất ngoại thì không phải bọn họ..."

"Đ dẫn theo bọn họ."

"Nhưng cuộc sống của bọn họ xoay quanh ở nơi này, nếu xuất ngoại bọn họ lại không biết tiếng, sẽ có đơn lẻ." Tôi dừng một chút, tựa hồ cảm thấy được Lương Khanh Vũ chắc hẳn đã gặp phải chuyện gì rồi mới hỏi anh ấy: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Đầu bên kia điện thoại lại im lặng một hồi thật lâu nữa.

Sau đó Lương Khanh Vũ mới mở miệng trả lời lần nữa: "Anh muốn rời khỏi nơi này, muốn hỏi em có đồng ý rồi đi cùng anh hay không thôi."

Rời khỏi thành phố Vĩnh An.

Chuyện này tôi chưa từng nghĩ đến.

Tựa rằng bản thân tôi không có một người bạn nào cả, thế nhưng tôi đã quen sống ở nơi này rồi, muốn bước chân đến một môi trường xa lạ thì phải cần có dũng khí.

Thấy tôi không trả lời thì Lương Khanh Vũ cười gương mặt lúc: "Không đồng ý thật à? Quà nhiên sức hấp dẫn của anh vẫn chưa đủ mà."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Anh cưới vợ, tôi lấy chồng, hợp rồi lại tan

"Không phải đâu." Tôi cảm thấy hôm nay Lương Khanh Vũ có vẻ kỳ lạ sao đó, nên đành phải an ủi anh trước: "Em cần phải suy nghĩ cẩn thận, anh cho em thêm thời gian nhé."

Điện thoại lại rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, người đàn ông ấy chỉ nói một tiếng "ừ" rồi cúp máy.

Lúc đó tôi không rõ vì sao Lương Khanh Vũ lại như vậy. Nhưng chỉ ba ngày, tôi đã hiểu.

Bởi vì ba ngày sau, công ty mà chúng tôi đang làm đổi một vị sếp mới.

Ngày đó tôi không hề gặp vị sếp thân bí này, nhưng những lời đồn về sếp đã rải khắp nơi rồi.

Người thì bảo sếp già lắm rồi, kẻ lại bảo sếp là một anh chàng rất đẹp trai.

Tôi buổi trưa khi đi ăn cơm, tôi thấy người của công ty đổ gia dụng vận chuyển đồ dùng vào bên trong.

Những đồ được chuyển tới đều rất xa xỉ, nào là ghế sofa bọc da thật, rồi bàn làm việc bằng gỗ lim rất to.

Thấy những thứ này, một bóng người bỗng nảy lên trong đầu tôi... Nhưng tôi nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ đó.

Sao có thể là Lý Hào Kiệt được chứ!

Công ty của anh ta vốn không thiết kế mảng này, đặc biệt là phòng thiết kế, không có việc gì lại đi mua nhiều công ty như vậy chẳng phải là dốt tiền à?

Sự thật đã chứng minh anh ta đúng là có tiền để dốt.

Xế chiều hôm đó công ty mở cuộc họp. Rõ ràng đều là lãnh đạo từ tầng giữa trở lên, thế mà tôi lại được gọi tới một cách phá lệ.

Mà lúc đi vào, tôi phát hiện ra Lương Khanh Vũ không có mặt ở đây.

Trong buổi họp, Thư Thanh tuyên bố rằng tôi được thăng chức lên làm trợ lý CEO.

"Tôi ấy hả? CEO mới à?"

Tôi ngỡ ra.

Thư Thanh gật đầu: "Đúng vậy, CEO mới đã xem qua tư liệu về nhân viên của công ty, sau đó mới bổ nhiệm cô."

"Chúc mừng cô nhé, cô Tổng."

"Đúng vậy, vị CEO mới này giỏi lắm, cô theo anh ta thì triển vọng sau này là vô hạn rồi."

"Công ty có nhiều nữ nhân viên như vậy mà lại chọn đúng cô, chúng tôi có có điểm hơn người."

Những vị lãnh đạo tầng giữa này bề ngoài thì chúc mừng, nhưng mặt mày lại hiện rõ vẻ khinh thường tôi.

Tôi biết rằng trong mắt bọn họ, chắc chắn là tôi đã sử dụng thủ đoạn mờ ám nào đó để giành được vị trí này.

Giấc mơ của tôi là làm nhà thiết kế, là trở thành nhà thiết kế nội thất hàng đầu!

Nhưng trợ lý là gì?

Chẳng qua chỉ là dũa làm việc vặt cho sếp mà thôi.

Tuy theo lý mà nói thì tôi không thể thay đổi quyết định này, nhưng tôi không muốn từ bỏ giấc mơ của mình, thế là gan lên, bèn nói: "Tôi không làm trợ lý, tôi muốn làm nhà thiết kế."

Tôi vừa dứt lời, người xung quanh đều nhìn tôi như đang nhìn kẻ bị bệnh Down. Bởi ai cũng biết, suy cho cùng thì làm trợ lý thoải mái hơn làm nhà thiết kế rất nhiều.

Thư Thanh có vẻ không hề bất ngờ khi thấy tôi từ chối, cô lạnh mặt nói với tôi: "Không được, đây là lời CEO mới đã nói. Nếu cô muốn từ chối, hãy tự mình đi nói với anh ấy."

"Anh ta đang ở đâu?" Tôi hỏi.

Nếu đã quyết định lên tiếng thì tôi không có ý định lùi bước.

Thư Thanh nhìn đồng hồ: "Năm giờ anh ấy sẽ rời khỏi công ty. Bây giờ cô đi còn kịp."

Tôi lấy điện thoại ra nhìn, đã bốn giờ rưỡi rồi.

Sau khi cảm ơn Thư Thanh, tôi quay người rồi chạy thẳng tới văn phòng của CEO.

Thực ra công ty vốn có văn phòng riêng cho CEO từ ban đầu, nhưng vị sếp cũ chỉ là người quản lý trên danh nghĩa, không trực tiếp quản xuyên công việc, nên nơi đó cơ bản là để trống.

Không ngờ vị CEO này lại tự mình tọa trấn.

Tôi cứ ngỡ anh ta là một người rất có trách nhiệm, chắc chắn sẽ tôn trọng giấc mơ của mỗi nhân viên mình quản lý. Tiếc rằng tôi đã quá ngây thơ.

Lúc tôi tới cửa thì cửa phòng chỉ khép hờ. Qua khe hở ấy tôi nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Người đàn ông đó đang nhìn vào màn hình máy tính bên cạnh, không nhận thấy tôi đến.

Nhìn thấy anh ta, toàn thân tôi chợt lạnh, và đồng thời tôi cũng hiểu vì sao hôm qua Lương Khanh Vũ lại nói như vậy!

Tôi đẩy cửa bước vào văn phòng, chất vấn: "Tổng giám đốc Lý, chẳng lẽ anh không thể bỏ qua cho tôi à?"

Lý Hào Kiệt ngẩng đầu, khi nhìn thấy tôi đôi mắt mất màu đen của anh chợt lóe lên đôi chút đau đớn, nhưng sau đó cảm xúc ấy nhanh chóng bị sự lạnh lùng che phủ.

Anh nói: "Trên thế giới này, một khi đã là đồ của Lý Hào Kiệt, cho dù anh không cần thì vẫn là của anh, không thể thuộc về kẻ khác được."

"Ha ha." Tôi chợt cảm thấy buồn cười: "Có phải anh Lý nghĩ lý do này rất lâu phải không?"

Có lẽ vì lần trước tôi đã nói rằng tôi chỉ là rác rưởi mà anh ta không cần.

"Điều này sao phải nghĩ?" Người đàn ông ấy đứng lên, nhìn thẳng vào tôi: "Lần đầu tiên của em đã cho anh, nên em phải ở bên cạnh anh."

Câu này của anh ta khiến tôi thấy nực cười làm sao!

Nhưng tôi không cười, mà nhìn anh ta rồi lạnh lùng nói: "Tổng giám đốc Lý à, đây không phải thời cơ đại, anh cũng chẳng phải hoàng đế. Chúng ta chỉ là bạn tình đối bên cùng tình nguyện, giờ anh cưới vợ, tôi lấy chồng, hợp rồi tan, chẳng lẽ anh không làm được à?"

Nói xong, tôi lùi ra sau định bỏ chạy.

Anh ta lại chặn cửa từ trước, ép tôi xuống bàn trà bên cạnh.

Trên bàn có bình hoa. Tôi hoảng sợ quờ tay qua, bình hoa rơi xuống đất!

Nhưng tôi nhanh chóng kiểm chế cảm xúc lại, tôi nhìn Lý Hào Kiệt rồi hỏi anh ta: "Tổng giám đốc Lý thích chơi trò này à?"

Lý Hào Kiệt dè dặt xuống, đáp: "Đúng thế, chỉ cần là em thì dù ở đâu cũng có thể khơi gợi ham muốn của anh."

Nói xong, anh ta cúi mặt xuống, hôn lên vành tai tôi, tay thì lần mò định cởi cúc áo của tôi. Nhưng cúc áo sơ mi thật khó cởi, anh ta chỉ mạnh tay cái là đã xé rách toàn bộ hàng cúc trên áo rồi!

Cúc áo bắn ra, áo sơ mi đã không còn nguyên dạng!

Tôi định giơ tay che đậy nhưng lại không thể cử động được.

Còn anh ta thì vẫn tiếp tục hành động.

Tôi biết cả tầng lầu này đều không có người, nếu cứ tiếp tục thế này, cho dù chút nữa có người đến đây, thấy tôi và anh ta như vậy chắc chắn sẽ không tiến vào.

Lúc này người xuất hiện trong đầu tôi lại là Lương Khanh Vũ, và cả ba mẹ của anh.

Hóa ra trong lòng tôi luôn khát vọng tình thân, luôn mong mỏi được hòa nhập vào gia đình đó.

Tôi càng gầy dũa mạnh hơn, cổ dùng sức đẩy người đàn ông trên người ra, hô lên: "Lý Hào Kiệt, đừng để tôi phải hận anh! Hiện giờ tôi đã là bạn gái của Lương Khanh Vũ rồi, xin anh đấy, anh muốn giải tỏa thì đi tìm vị hôn thê của mình đi!"

"Anh chỉ muốn em mà thôi!"

Lý Hào Kiệt hoàn toàn không có ý định dừng lại!

Quần áo trên người tôi đã bị lột gần sạch. Khi tôi tuyệt vọng và phẫn nộ, cửa phòng được mở ra, một nắm đấm đánh úp tôi.

"Bùm", nắm đấm ấy đánh thẳng vào mặt Lý Hào Kiệt!

Anh ta bị đánh đầu lệch sang một bên, người lao đảo lủi ra sau hai bước.

Tôi ngẩng đầu, thấy người đứng trước mặt mình, bèn gọi: "Khanh Vũ."

Đây là lần đầu tiên tôi gọi tên anh ấy.

Lúc đó, tôi bỗng muốn khóc, dường như anh chính là vị siêu anh hùng của tôi, xuất hiện vào lúc tôi cần anh nhất.

Lương Khanh Vũ nhìn tôi với ánh mắt đầy lòng. Anh cởi áo vest trên người xuống rồi khoác lên người tôi, sau đó nói với Lý Hào Kiệt: "Duyên Khanh là bạn gái của tôi."

Lý Hào Kiệt chui khòe miệng, hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì.

Có lẽ ngay cả anh ta cũng phải cảm thấy bản thân thật nhục cười, rằng anh ta chẳng hề có lập trường nào cả.

Lương Khanh Vũ luôn tay dưới đầu gối tôi rồi ôm tôi lên, đi ra ngoài.

Điều bất ngờ là Lý Hào Kiệt không hề đuổi theo.

Tôi khi tôi lên xe của Lương Khanh Vũ, anh vừa chỉnh lại áo khoác trên người tôi xem đã kín đáo chưa, vừa nói: "Xin lỗi, là do anh vô dụng, anh không thể thắng được anh ta. Em có chịu ra nước ngoài với anh không?"

"Em đồng ý."

Lần này tôi trả lời không chút do dự.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lỡ Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Chỉ cần em ở lại, em muốn gì anh cũng đồng ý

Nghe thấy đáp án đó, Lương Khanh Vũ đang tay ra ôm tôi vào trong lòng, nói: "Tốt quá."

Tôi nghe thấy anh cười hết như một đứa trẻ vậy.

Cảm xúc bỗng thả lỏng đi đôi chút, dường như có anh là tôi sẽ cảm thấy an toàn.

Tuy tôi biết rõ rằng mình không yêu Lương Khanh Vũ, nhưng ở bên anh tôi thấy lòng thoải mái. Có lẽ chỉ vậy thôi là đủ rồi.

Tôi yêu Lý Hào Kiệt, nhưng tôi lại lo được lo mất. Tình yêu như vậy không hề tốt chút nào.

Lương Khanh Vũ đưa tôi về nhà trước. Tôi thay đồ, anh để nghị ra ngoài ăn, tôi nhớ rằng tủ lạnh còn ít đồ bèn nói với anh: "Ở nhà đi, em nấu cho anh."

"Thật à?"

Lương Khanh Vũ nhìn tôi với ánh mắt đầy vẻ không tin tưởng.

Tôi cười đáp: "Là thật đó! Anh yên tâm, em nấu ngon lắm, không khiến anh bị ngộ độc đâu."

"Đồ ăn em làm, dù có là thuốc độc thì anh cũng vui vẻ thưởng thức." Nói xong, Lương Khanh Vũ cũng đi theo tôi vào phòng bếp. Anh xắn tay áo sơ mi lên, hỏi tôi: "Có cần anh giúp gì không?"

Chúng tôi bận bịu trong bếp hơn một giờ, chế biến ra hai món xào một món canh.

Sau khi ăn xong, Lương Khanh Vũ chủ động đề nghị rửa bát, tôi không cho. Anh lại nắm lấy tay tôi rồi đưa lên môi khẽ hôn một cái, nói: "Anh muốn ở cùng với em, không phải là để em nấu nướng hay rửa bát, anh chỉ muốn yêu thương em nhiều hơn."

Khuôn mặt tôi lập tức đỏ bừng lên, tôi không biết nói gì cho phải, đành phát tay một cái: "Vậy em không rửa nữa."

Sau đó, tôi đứng bên cạnh nhìn Lương Khanh Vũ thành thạo rửa sạch bát đĩa.

Đến 11 giờ anh mới về.

Trước khi đi, anh lấy hộ chiếu của tôi nói là để làm visa, chỉ nửa tháng là xong rồi.

Nói cách khác, tôi chỉ còn nửa tháng ở thành phố Vinh An này.

Ngày hôm sau, tôi đi xin nghỉ việc.

Lý Hào Kiệt không đồng ý, nhưng tôi vẫn dọn đồ đạc về, không quay trở lại công ty nữa.

Mấy ngày qua tôi chỉ ở lỳ trong nhà, thi thoảng lại gọi điện cho Khương Thanh.

Thời gian cứ trôi đi từng giây một.

Hai tuần sau, Lương Khanh Vũ nói cho tôi rằng đã làm xong visa. Anh còn liên hệ được một công ty bên ấy, qua đó là làm việc cho công ty kia luôn, như vậy thì có thể trực tiếp chuyển visa du lịch thành giấy phép lao động rồi.

Đồng thời anh đã mua được vé máy bay, chính là ba ngày sau.

Tôi hỏi anh rằng đã nói cho ba mẹ anh biết chưa. Lương Khanh Vũ im lặng một lúc rồi mới nói: "Đi rồi hãy nói."

Ở đầu điện thoại bên này, tôi khuyên anh hãy nói cho ba mẹ trước đi.

Ba mẹ của Lương Khanh Vũ là người tốt, nếu bọn họ biết con mình sắp đi nước ngoài, chắc chắn hai ông bà sẽ lo lắng lắm.

Với lại người già cả có mấy ai là muốn xa cách với con cháu mình đâu.

Tôi khuyên mãi, Lương Khanh Vũ chỉ đáp rằng "anh biết rồi".

Tôi biết là anh sẽ không nói.

Tôi hôm Lương Khanh Vũ gọi điện cho tôi, tôi ở nhà, nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm!

Lý Hào Kiệt. Trong đầu tôi chỉ nghĩ tới cái tên này!

"Mở cửa!"

Tiếng của Lý Hào Kiệt nhanh chóng vọng tới từ ngoài cửa, rất nóng nảy, nhưng có phần không rõ, tôi biết là anh ta đã uống say rồi.

Lý trí bảo tôi rằng đừng có mở cửa!

"Mở cửa ra, mở ra!"

Giọng của Lý Hào Kiệt khá to.

Bởi vì đang buổi tối, mà nhà tôi lại khá rộng với trống trải nên tôi nghe được rất rõ giọng nói của anh.

Sau đó tôi không mở cửa, anh bèn bấm lên chuông cửa có hình. Tiếng chuông chói tai vang khắp căn phòng.

Roi vào đường cùng, tôi đành ấn nhận cuộc gọi, câu đầu tiên mà tôi nói là: "Anh đi đi, tôi không mở cửa đâu."

Nếu mở cửa, tôi nay tôi chắc chắn sẽ sa sút tinh thần ngay.

Qua màn hình chuông cửa, tôi thấy Lý Hào Kiệt bên ngoài chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, còn phanh nhiều cúc ra, tóc cũng rối bời, mặt đỏ lên, dường như đã say rồi.

Bây giờ đang tháng ba đầu xuân, nếu anh ta ăn mặc như vậy tôi đây, chắc là lạnh lắm rồi.

Thấy anh ta như vậy, tôi không khỏi thấy đau lòng.

Nhưng tôi nhanh chóng răn đe bản thân rằng đừng để về bề ngoài lừa dối.

Nghĩ như vậy, tôi tắt chuông cửa có hình đi.

Nhưng tiếng chuông lại vang lên ngay tức thì. Tôi bấm nghe, vờ như mình không kiên nhẫn một chút nào: "Tổng giám đốc Lý, anh định làm gì? Anh còn như vậy tôi sẽ gọi cảnh sát đấy!"

"Chờ chút! Đừng cúp máy! Anh không gõ cửa, anh không ấn chuông nữa, anh có mấy lời muốn nói với em."

Lý Hào Kiệt nói.

Giọng anh lộ rõ rằng anh nhận thua.

Lý Hào Kiệt như thể thật sự hiếm thấy.

Tôi vốn định bấm phím cúp máy, nhưng lại rụt tay lại, rũ mắt xuống rồi bảo: "Anh nói đi."

Mấy ngày nữa là tôi đi rồi, sau này sẽ không còn gặp lại nữa.

Để nghe xem anh ta sẽ nói gì, coi như là lần cuối cùng đi.

Tôi cứ khuyến mình như vậy.

Lý Hào Kiệt đứng trước cửa, nhìn chằm chằm vào camera trò chuyện như thể đang nhìn tôi.

Anh ta nói: "Tổng Duyên Khanh, anh điên rồi."

"Gi cơ?"

Nghe câu nói không đầu không đuôi này, tôi không hiểu gì cả.

"Anh biết là anh không thể thích em, cũng không nên thích em, nhưng chỉ cần tình tảo là đủ ồ ơ anh toàn hình ảnh của em. Anh cảm thấy mình điên rồi. Anh biết rõ những gì mình làm là không đúng, nhưng anh vẫn cố tình làm. Anh biết rõ thu mua công ty của em, bắt em làm trợ lý của anh thì chắc chắn sẽ khiến em ghét anh, nhưng anh không chịu được. Lúc điên cuồng nhất, anh còn cảm thấy đó là điều đúng đắn, chỉ cần em ở bên cạnh anh, dù có hận anh đến mấy cũng chẳng sao."

Hình ảnh trong màn hình rất chân thực, tôi có thể thấy rất rõ ánh mắt và vẻ mặt của Lý Hào Kiệt. Đó là vẻ mặt yêu tôi sâu sắc đến cuồng, cũng là vẻ hối hận tột độ.

Khoảnh khắc ấy, tôi đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, thậm chí còn muốn mở cửa cho anh.

Tôi biết là mình không thể như vậy được.

Lý Hào Kiệt đã làm tôi bị tổn thương như vậy mà tôi còn cho anh ta cơ hội, vậy tôi biết dùng gì để báo đáp Lương Khanh Vũ đây?

Tôi nhắm mắt lại, nhắm tâm nói "Thứ anh yêu không phải là tôi, anh chỉ yêu cái cảm giác không chiếm được mà thôi!"

"Không phải!" Lý Hào Kiệt lập tức phủ nhận: "Anh cũng từng cho là như vậy, cho nên tuy anh biết đợt này Lương Khanh Vũ và em bận chuẩn bị đi nước ngoài, nhưng anh cố gắng không cho mình nhúng tay."

Lời của anh khiến tôi sợ hãi, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thì ra anh ta biết hết mọi chuyện.

Thấy tôi không nói câu gì, Lý Hào Kiệt cười một tiếng, chống tay lên tường: "Sợ rồi à? Em có biết anh nhìn nạt vạt và tới mức nào không? Mãi tới khi biết em với anh ta đã đặt vé máy bay, anh mới nhận ra rằng tình cảm của anh dành cho em không phải là ham muốn chiếm hữu vì không chiếm được..."

"Tổng giám đốc Lý, anh say rồi."

Tôi cắt ngang lời anh ta.

Tôi khẳng định chắc chắn là anh ta đã say. Vì Lý Hào Kiệt tinh táo luôn rất uy nghiêm, không có chuyện anh ta sẽ nói ra lời như thể này.

Lý Hào Kiệt nhìn vào màn hình chuông cửa, hồi lâu sau anh mới nói: "Ồ lại đi, Tổng Duyên Khanh, anh sẽ không kết hôn với Tổng Duyên Minh, anh sẽ tổng cô ta vào tù. Chỉ cần em chịu ở lại, em muốn gì anh cũng chiều."

Tôi kinh ngạc nhìn vào màn hình.

Tôi không rõ Lý Hào Kiệt có đang nói dối hay không, nhưng lời anh vừa nói lại khiến lòng tôi chưa xót không thôi.

Lý Hào Kiệt thật sự quá giỏi, anh ta luôn có thể dễ dàng làm tinh thần tôi rối bời.

Tôi im lặng một lúc lâu, thuyết phục bản thân nhiều lần trong lòng rồi mới nói với Lý Hào Kiệt: "Không, tổng giám đốc Lý, tôi đã từng yêu anh, nhưng người tôi yêu là Lý Hào Kiệt kiểu ngao không ai sánh bằng, chứ không phải Lý Hào Kiệt đang yêu đuổi cầu xin tôi ngay trước cửa nhà tôi lúc này."

Nói xong, tôi ấn nút tắt màn hình. Đồng thời tôi cũng mở luôn chế độ tránh làm phiền.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Lần này anh buông tay em

Tôi không biết Lý Hào Kiệt đi lúc nào, nhưng hôm nay tôi ngồi ở cửa rất lâu, mãi tới khi ngủ quên lúc nào không biết.

Sáng sớm hôm sau, tôi tỉnh dậy ngay trước cửa.

Chuyện đầu tiên tôi làm là mở cửa. Bên ngoài không có gì cả. Tuy đã qua một đêm, tôi dường như vẫn ngửi thấy mùi rượu phảng phất quanh đây.

Xem ra hôm qua Lý Hào Kiệt thật sự uống rượu.

Khi trở về phòng, tôi định gọi điện cho Lương Khanh Vũ thì phát hiện điện thoại có một tin nhắn đến từ Lý Hào Kiệt.

Anh ta nói "Lần này anh buông tay em, đừng để anh nhìn thấy em lần nữa."

Đọc được tin nhắn này, lòng tôi khẽ đau nhói.

Tôi do dự chốc lát, rồi gọi cho Lương Khanh Vũ.

Tôi định kể chuyện Lý Hào Kiệt nói là anh ta biết mọi chuyện tối hôm qua cho anh, nhưng gọi mãi mà không ai bắt máy.

Lúc anh gọi lại cho tôi đã là xế chiều.

Trong điện thoại, tôi có thể nghe thấy rõ giọng nói Lương Khanh Vũ mỗi một vò cùng. Lúc tôi kể chuyện cho anh nghe, Lương Khanh Vũ có vẻ không tập trung cho lắm, lúc đáp lại tôi, lúc thì không.

Tôi nói một hồi, anh đột nhiên hỏi lại tôi: "Em vừa nói gì thế?"

Tôi khẽ nhủ mày hỏi anh: "Xảy ra chuyện gì ạ?"

"Không, không có gì đâu! Chỉ là trước khi ra nước ngoài còn nhiều việc phải làm quá, không được nghỉ ngơi hẳn hồi thôi."

Giọng của Lương Khanh Vũ khàn khàn rất giống như không được nghỉ ngơi mấy.

Tôi đồng ý.

Cúp máy, tôi lại biết rất rõ chắc chắn Lương Khanh Vũ gặp phải bao nhiêu khó khăn, nhưng anh không muốn gia tăng gánh nặng cho tôi nên mới không nói gì.

Chiều hôm đó, tôi nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ.

Đầu số thuộc về khu quê nhà của Lương Khanh Vũ.

Tôi do dự một lát rồi vẫn ấn nghe.

Vừa nhận cuộc gọi, tôi lập tức nghe thấy tiếng phụ nữ khóc truyền tới từ bên kia: "Tổng à, bác chỉ có mỗi một thằng con trai là Khanh Vũ thôi. Các bác nuôi nó lớn như vậy, chẳng chờ mong nó sẽ báo đáp công ơn hay phụng dưỡng tuổi già cho mình, chỉ mong nó có thể thường xuyên về thăm nhà."

Tôi lập tức nhận ra đây là mẹ của Lương Khanh Vũ.

"Thưa bác..."

Tôi biết tại sao bà lại gọi cho tôi, nên nhất thời chẳng biết nói gì cho phải.

Mẹ Lương Khanh Vũ vừa khóc vừa nói: "Bác biết hai đứa con định đi đâu. Chỗ đó xa như thế, đi máy bay cũng phải mất mười mấy tiếng. Đạo này bác với bác trai càng ngày càng già yếu, đến lúc đó lỡ xảy ra điều không may gì, có lẽ nó còn chẳng có thời gian bay về nhìn mặt các bác cuối ấy."

Nói tới đây, mẹ của Lương Khanh Vũ càng khóc dữ hơn.

Thật ra tôi hoàn toàn hiểu tâm tình của mẹ Lương Khanh Vũ, nên tôi nhịn không được bèn nói: "Bác ạ, con với anh ấy vẫn chưa quyết định hẳn..."

"Con đừng lừa bác." Mẹ Lương Khanh Vũ nghẹn ngào: "Khanh Vũ nói hết rồi, hai đứa cũng đặt vé máy bay rồi, chuẩn bị xong xuôi cả rồi, hai bác khuyên thế nào cũng không nghe! Khanh Vũ nhà bác ngoan ngoan có tiếng từ bé rồi, có phải là con định ra nước ngoài không? Con muốn đi thì con tự đi đi chứ, sao lại kéo Khanh Vũ nhà bác đi hì!"

Mẹ Lương Khanh Vũ nói rồi nói, thái độ cũng thay đổi dần.

Bà cứ lải nhải liên tục, cho rằng tôi là kẻ đã kéo con của bà ra nước ngoài, rồi cầu xin tôi tha cho Lương Khanh Vũ, đừng bám lấy anh nữa.

Tôi thậm chí còn không có cơ hội lên tiếng.

Cuối cùng, mẹ Lương Khanh Vũ tung đòn sát thủ, bà khóc lóc nói với tôi rằng: "Tổng, không giấu gì con chứ bác đã chuẩn bị thuốc trừ sâu đầy đủ rồi. Con với Khanh Vũ vừa đi cái là hai bác sẽ uống thuốc trừ sâu này luôn!"

Nghe tới đó, tôi hoảng sợ, vội vàng nói: "Bác ơi, đừng kích động quá! Con sẽ khuyên Khanh Vũ!"

"Thật chứ?" Mẹ Lương Khanh Vũ nghe xong, giọng mới tốt hơn đôi chút, tiếng khóc cũng ngừng lại: "Ừ ừ, Tổng. Nếu con dám dẫn Khanh Vũ đi, các bác sẽ tự sát, để con phải sống mà bứt rứt lương tâm cả đời!"

Tôi khẽ nhủ mày, lúng túng đồng ý.

Cuộc chuyện trò lần này với mẹ Lương Khanh Vũ khiến tôi cảm thấy thật xa lạ, hoàn toàn khác với người mẹ hiền từ mà tôi gặp lúc tết.

Nhưng mạng người là quan trọng nhất, tôi vẫn gọi điện cho Lương Khanh Vũ.

Chỉ khi anh nhận cuộc gọi, tôi lập tức nói trước: "Khanh Vũ, hay là chúng ta không ra nước ngoài nữa, đổi sang sống ở một thành phố khác đi."

"Sao vậy?"

Nghe tôi nói như vậy, ngữ khí của Lương Khanh Vũ trở nên không tốt cho lắm.

Tôi không muốn đẩy thẳng trách nhiệm lên mẹ anh, nên mới nói: "Em chỉ cảm thấy không quen sống ở nước ngoài, em là dân nghệ thuật, tiếng Anh thì bập bẹ, ra nước ngoài sẽ..."

"Có phải Lý Hào Kiệt nói gì với em không?"

Tôi còn chưa dứt lời thì đã bị Lương Khanh Vũ cắt ngang.

Giọng anh thể hiện rõ sự giận dữ, tôi khá kinh ngạc, nhưng vẫn phải nhận: "Không, không liên quan tới anh ấy."

"Vậy không có gì phải thay đổi hết, trừ phi anh chết."

Sau khi kiên định nói xong câu này, Lương Khanh Vũ cúp máy, thậm chí còn chẳng cho tôi cơ hội giải thích.

Anh trong cuộc điện thoại này khiến tôi cảm thấy xa lạ tới mức đáng sợ, dường như anh đã hoàn toàn thay đổi vậy.

Nhưng nhớ tới những gì mẹ Lương Khanh Vũ nói, tôi lại gọi tiếp cho anh.

Lần này Lương Khanh Vũ không nghe máy.

Tôi gọi rất nhiều cuộc, đều không ai nghe máy cả.

Roi vào đường cùng tôi đành phải gửi tin nhắn, kể chuyện rằng nếu chúng tôi mà đi nước ngoài, có thể mẹ anh sẽ tự sát cho anh biết.

Điều khiến tôi bất ngờ là tôi lại nhanh chóng nhận được tin nhắn của anh.

Anh chỉ trả lời tôi bằng mấy chữ "Bọn họ không làm thế đâu".

Thật sự là không làm à?

Tôi lại cảm thấy với giọng điệu của mẹ Lương Khanh Vũ, bà đã thật sự mua thuốc trừ sâu rồi.

Tôi lại gửi thêm mấy tin nhắn khuyên nhủ anh. Ban đầu Lương Khanh Vũ còn đáp lại một hai chữ, sau đó thì không thèm trả lời nữa.

Ba ngày sau, Lương Khanh Vũ tới tìm tôi, rồi anh và tôi cùng tới sân bay.

Trên đường đi tôi gắng hỏi anh rằng đã nói rõ với gia đình chưa.

Lương Khanh Vũ cứ úp úp mở mở.

Tôi biết là anh chưa nói.

Vì nhớ tới thái độ kiên quyết của mẹ Lương Khanh Vũ lúc trước, tôi lập tức hô bác tài: "Dừng xe!"

Bác tài lái xe tấp vào lề đường, tôi nói với Lương Khanh Vũ: "Nếu anh không nói rõ với ba mẹ anh, em sẽ không đi theo anh."

Lương Khanh Vũ vốn nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng khi nghe tôi nói như vậy thì vẻ dịu dàng yêu thương trên mặt anh lập tức bị sự lạnh lùng thay thế.

Anh một phát bất lấy tay tôi, ép hỏi: "Có phải em hỏi hận rồi không? Có phải thấy anh không bằng Lý Hào Kiệt nên em không muốn đi theo anh không?"

Anh nắm rất chặt làm cánh tay bị siết của tôi rất đau.

Về mặt của anh thậm chí còn khiến tôi thấy khiếp sợ!

"Đau!" Tôi nhủ mảy kêu lên.

"Xin lỗi." Thấy tôi kêu đau, Lương Khanh Vũ hoảng hốt buông tay tôi ra, sau đó cầm lấy cánh tay mà anh vừa nắm chặt kia lên vừa thối phù phù vừa hỏi tôi liên tục: "Còn đau không?"

Tôi nhìn anh khăn trương như vậy, bèn lắc đầu.

Tôi vừa định lên tiếng tiếp tục khuyên nhủ anh, Lương Khanh Vũ đã cau mày lại, nói: "Đừng khuyên nữa, vất vả lắm anh mới quyết định được."

"Nhưng mà..."

"Em biết không? Vì em mà anh chả khác gì bị cô lập hoàn toàn. Anh về nhà, ba mẹ không đồng ý, thậm chí còn lấy cái chết ra dọa anh. Nhưng anh vẫn đứng về phía em. Cho nên thứ anh sợ nhất chính là lúc này, khi mà đến cả em cũng từ bỏ."

Lương Khanh Vũ nhìn tôi với ánh mắt yếu đuối.

Tôi biết những gì anh nói là thật.

Lương Khanh Vũ cầm lấy tay tôi, im lặng một lúc rồi mới nói: "Đừng lo cho ba mẹ anh, bọn họ chỉ chưa chấp nhận được. Anh tin là sau này chúng ta quay về thăm ông bà nhiều hơn thì bọn họ sẽ chấp nhận thôi."

Anh nói như vậy khiến tôi hoàn toàn không thể từ chối được.

Chỉ là khi chúng tôi đến sân bay, đổi thẻ lên máy bay, chuẩn bị đi qua cổng kiểm tra an ninh, điện thoại của tôi vang lên.

Là số điện thoại cố định của quê nhà Lương Khanh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tung ảnh lên mạng

Tôi nhìn thoáng qua Lương Khanh Vũ. Anh gật đầu, tôi mới nhận cuộc gọi, và còn mở loa ngoài.

Đầu dây bên kia là bệnh viện của thị trấn ở quê của Lương Khanh Vũ, đối phương nói cho chúng tôi rằng mẹ của Lương Khanh Vũ đã uống thuốc trừ sâu, hiện đang được cấp cứu!

Khi người ta nói xong, Lương Khanh Vũ lập tức phóng tới phía cửa, không hề quay đầu lại!

Tôi cũng đuổi theo sau. Chẳng qua tôi vội tới quầy quản lý bên cạnh trả thẻ lên máy bay cho anh, hơn nữa còn tò rõ rằng chúng tôi không đi nữa, mấy ngày nữa chúng tôi sẽ tới lấy hành lý sau.

Khi tôi chạy ra ngoài thì đã không còn thấy bóng dáng Lương Khanh Vũ đâu.

Tôi gọi điện cho anh.

Một lúc lâu sau, Lương Khanh Vũ mới nghe máy. Anh nói rằng anh đang trên taxi, hơn nữa còn mua vé của chuyến tàu hỏa gần nhất.

Anh nói xong, còn bổ sung thêm: "Em không cần phải đi đâu."

"Có chứ." Tôi quả quyết.

Chuyện này liên quan tới tôi, tôi phải đi chứ.

Và lại nếu nhờ mẹ Lương Khanh Vũ có gì bất trắc, sợ rằng tôi sẽ phải áy náy cả đời này.

May là vì tôi và Lương Khanh Vũ một trước một sau lên xe. Khi đến nhà ga, tôi vừa xuống xe thì đã thấy anh đang ở phía trước.

Tôi đuổi theo.

Thấy tôi, Lương Khanh Vũ tỏ ra ân hận: "Xin lỗi, anh không ngờ mẹ lại kích động đến thế."

"Không, bác ấy yêu anh thôi." Tôi khẽ nói: "Em thật hâm mộ anh vì có người mẹ yêu thương anh như vậy."

Tuy lúc này thoát trông tinh yếu của mẹ đó có vẻ dị dạng.

Tôi và Lương Khanh Vũ đi tàu hỏa tới thị trấn nhỏ quê hương anh, xuống tàu rồi lập tức thuê xe chạy thẳng tới bệnh viện.

Lúc đi vào, ba của anh đang ngồi trên hành lang.

"Ba." Lương Khanh Vũ lao tới.

Ban đầu ba anh cho rằng chỉ có mình anh tới đây, ông lau nước mắt rồi nói: "Con à, con đã tới rồi! Nếu muộn chút nữa, có khi con còn chẳng được nhìn mặt mẹ con lần cuối!"

Lời của ông khiến lòng tôi giật thót.

"Con chào bác..."

Tôi đứng một bên, lên tiếng chào hỏi.

Lúc này ba Lương Khanh Vũ mới nhận ra là tôi cũng ở đây, khuôn mặt đau buồn kia bỗng biến thành tức giận, ông đứng dậy giờ nắm đấm định đánh tôi!

Lương Khanh Vũ sợ tới mức vội vàng lắc người giúp tôi chặn ba anh lại!

Cha Lương Khanh Vũ tức tối đôi mắt đỏ ngầu. Tuy bị Lương Khanh Vũ chặn lại, nhưng ông vẫn to tiếng mắng mỏ tôi: "Tại con hồ ly tinh mày đi quyến rũ con tao, làm cho nó dẫn mày ra nước ngoài! Do mày cả!"

"Ba à, không liên quan tới cô ấy đâu."

Lương Khanh Vũ ôm lấy ba mình.

Nhưng lúc này mẹ anh đang gặp nguy hiểm về tính mạng, nên ba hoàn toàn không thèm nghe, ông chỉ vào tôi mắng tiếp: "Bây giờ mày bị nó câu hồn rồi, còn biết nghe lời ai nữa! Lần trước nó tới chơi, tao đã cảm thấy nó với cái khuôn mặt quyến rũ này chẳng phải loại đàn bà đứng đắn gì!"

"Ba, xin ba đừng nói nữa!"

Lương Khanh Vũ cản không cho ba mình nói tiếp.

Nhưng ba anh càng lúc càng kích động.

Tôi nhìn bọn họ, bỗng cảm thấy hoảng hốt, bắt đầu nghi ngờ người mà tôi gặp lúclett vừa rồi thực sự là hai người này à? Vì sao chỉ một thời gian ngắn ngủi thôi, thái độ của bọn họ với tôi đã thay đổi 180 độ như thế này...

Ba Lương Khanh Vũ bị anh cản lại, cuối cùng ông ngồi xuống ghế, nhưng vẫn nói: "Khanh Vũ, ba nói cho con biết, nếu mẹ con mà chết ở đây, ba sẽ cho con này chôn cùng, có phải ngồi tù ba cũng không sợ!"

"Không, mẹ sẽ không sao đâu."

Lương Khanh Vũ vỗ lên tay ba, an ủi ông.

Tôi nhìn thấy rõ vẻ khó xử trên khuôn mặt anh.

Chúng tôi ngồi trên hành lang trước phòng cấp cứu được tầm nửa tiếng, đèn trên phòng cấp cứu tắt.

Bác sĩ đi ra. Lương Khanh Vũ đứng dậy đầu tiên, hỏi: "Bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?"

Bác sĩ nhìn Lương Khanh Vũ, rồi nhìn tôi và ba anh đứng đằng sau, thờ dãi đáp: "Đã cứu sống rồi, nhưng cần nằm tĩnh dưỡng, trong một thời gian ngắn khó mà xuống giường được."

"Chúng tôi sẽ chăm sóc mẹ thật tốt!"

Lương Khanh Vũ hứa hẹn.

Nghe bác sĩ nói vậy, trái tim vốn treo cao của tôi cũng về lại chỗ cũ, không thì tôi thật sự không thể sống nổi nữa.

Sau đó mẹ Lương Khanh Vũ được đưa sang phòng bệnh. Lương Khanh Vũ và ba đi theo, tôi thì bị ba anh chặn ở ngoài.

Tôi chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Đến buổi tối, Lương Khanh Vũ đi ra, thấy tôi đứng ngoài cửa bên nói: "Tối hôm nay anh ở đây với mẹ, em ra khách sạn ngủ trước nhé."

"Vâng."

Tôi gật đầu, hỏi han: "Tình hình bác bây giờ thế nào rồi à?"

Lương Khanh Vũ tỏ vẻ khó xử, lắc đầu: "Không tốt lắm, chẳng qua muốn phục hồi thật sự cần một quá trình."

"Vậy là tốt rồi."

Tôi quay người định đi, lại nghe Lương Khanh Vũ nói theo từ phía sau: "Xin lỗi em, có lẽ chuyện đi nước ngoài phải trì hoãn rồi..."

Tôi biết nỗi khó xử của anh, lúc này tâm tư của tôi không nằm ở chuyện ra nước ngoài.

Tôi lắc đầu, quay người lại nói: "Không, không đi nữa, người nhà quan trọng hơn."

Tối hôm đó khi ở khách sạn tôi đã nghĩ rất nhiều. Tôi cảm thấy rằng tôi và Lương Khanh Vũ không thể ịch kỷ được.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, sáng hôm sau tôi mua vé tàu hỏa trở lại Vĩnh An.

Trước khi đi, tôi gửi tin nhắn cho Lương Khanh Vũ, nói cho anh rằng: "Em về Vĩnh An đây, anh hãy xử lý tốt việc nhà đi nhé."

Chuyện khác thì tôi không nói, bởi tôi nghĩ rằng anh cũng biết.

Tôi trở lại Vĩnh An, vì lúc trước tôi đã xin nghỉ việc, lại không tìm được việc mới nên tôi đành phải liên hệ quán cà phê lúc trước.

May là bọn họ đang tuyển nhân viên.

Tôi về được tầm mấy ngày thì nhận được tin nhắn của ba Lương Khanh Vũ.

Ông xin tôi đừng tới gần Lương Khanh Vũ nữa.

Hiện giờ mẹ Lương Khanh Vũ còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, nếu tôi lại quay về, chắc chắn sẽ là một đòn giáng mạnh vào gia đình anh.

Tôi đồng ý.

Có lẽ là trùng hợp, hôm đó khi về nhà, tôi thấy Tống Duyệt Minh ở khu nhà của mình.

Chị ta thấy tôi thì sợ hãi như thấy ma: "Không phải cô ra nước ngoài rồi à?"

"Chị còn sống thoải mái như vậy, sao tôi lại bỏ đi cho được?"

Tôi nhìn chị ta, cười lạnh.

Thực ra lúc này tôi không còn có chấp về việc Tống Duyệt Minh sống tốt hay không.

Nhưng Tống Duyệt Minh lại không cho là như vậy, chị ta nhìn tôi với vẻ cảnh giác: "Mày có ý gì? Tao nói cho mày biết, tốt nhất là mày mau xóa những bức ảnh đó đi! Nếu không, tao có thân bại danh liệt thì cũng kéo mày chịu tội cùng!"

Lúc Tống Duyệt Minh nói, khuôn mặt chị ta trông thật dữ tợn.

Thực ra thì thoàng tôi lại thấy chị ta trên tivi. Bây giờ chị ta phải nói là xuôi chèo mát mái, tuy chị đưa ra một bộ tác phẩm thiết kế, nhưng lại được rất nhiều người ca ngợi.

Hơn nữa chị ta còn dựa vào tác phẩm này để đi tuần lễ thời trang Milan.

Nhưng sau tác phẩm đó, chị ta không còn làm gì khác. Tôi bây giờ đã là tháng ba rồi mà chị ta chưa hề có ý định đưa ra bản thiết kế trang phục mùa hè gì cả.

Tôi đoán rằng chị ta định chơi trò thu tay đúng lúc, để vang danh nghìn đời.

"Được thôi." Tôi nhìn chị ta, khẽ cười: "Chúng ta là chị em tốt, sinh cùng ngày, nên nếu chết thì cũng phải chết cùng nhau chứ."

Bây giờ tôi chỉ có một mình, không có gì phải sợ.

Nhưng Tống Duyệt Minh lại muốn nhiều thứ lắm.

Nghe xong những gì tôi nói, chị ta cười tỏ ra khinh thường: "Ai muốn chết cùng mày chứ, tao sắp làm bà Lý rồi, sẽ ở ngôi nhà xịn nhất, có ông xã đẹp trai và giàu có nhất thành phố Vĩnh An này. Đến lúc đó, tao sẽ có cách lấy ảnh chụp về thôi."

"Chị chắc chắn chứ?"

Tôi nhớ tôi lời Lý Hào Kiệt đã từng nói. Xem ra Tống Duyên Minh hoàn toàn chẳng biết gì về chuyện mà Lý Hào Kiệt đã làm.

Chẳng qua những điều này đều không quan trọng. Tôi lấy điện thoại ra, đăng quách một tin Weibo mà tôi đã soạn từ trước đó lên, để tránh đêm dài lẩm mọng.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Có muôn vàn cách trả thù mày!

Tôi đăng Weibo xong, bèn giờ bài đăng cho Tống Duyên Minh nhìn.

Chị ta chỉ nhìn thoáng qua cái là mặt mày tôi mết đi!

"Mày mau xóa nó đi!" Chị ta nhào tới định cướp điện thoại.

Tôi lác người sang bên, chị ta lập tức vỗ huyệt.

Tôi cất điện thoại vào trong túi, bình tĩnh nói: "Là chị nhắc tôi, không thì tôi chưa định đăng ảnh lên sớm vậy đâu. Đăng sớm cho tốt, đỡ phải lần sau chị lại thuê người ám sát tôi. Tôi đảm bảo không phải lần nào cũng may mắn như vậy. Nếu tôi mà chết thì cũng phải kéo chị chết cùng!"

"Tống Duyên Khanh!"" Tống Duyên Minh hoàn toàn không có lòng dạ nào nói chuyện với tôi.

Tôi nhìn chị ta mà chẳng hề cảm thấy chút khoái cảm khi trả thù gì cả, chỉ cảm thấy chị ta đáng đời mà thôi.

"Được rồi, ảnh đã đăng rồi, tôi phải về trả lời bình luận của mọi người đây." Tôi cười: "Ngoài Weibo ra, tôi còn định gửi lên vài diễn đàn hàng đầu nữa, để tất cả mọi người cùng xem nhà thiết kế đứng đầu Studio thiết kế Duyên Minh rốt cuộc là cái loại thần tài gì."

Nói xong, tôi quay người đi về nhà.

Bởi vì bây giờ đang là buổi tối, mà khu nhà này chia cách người và xe, với các gia đình ở đây phần lớn đều có xe cã, nên số người đi lại trên đường phải nói là ít ỏi vô cùng.

Cho dù chúng tôi cãi cọ như vậy nhưng cũng chẳng ai phát hiện.

Tôi quá quen thuộc với nơi này, chỉ rẽ vào đường nhỏ là bỏ rơi được Tống Duyên Minh.

Nhưng khi tôi đi tới cửa tòa nhà, Tống Duyên Minh đột nhiên lao ra từ trong bụi hoa bên cạnh rồi đứng chặn ở cửa, cười dữ tợn: "Tống Duyên Khanh, mày chỉ có thể trả thù tao bằng cách này, còn tao thì có muôn vàn cách để trả thù mày!"

"Vậy à?"

Tôi tỉnh táo ngược mắt nhìn chị ta.

Thật ra tôi khá tin tưởng những gì Tống Duyên Minh nói, bởi chị ta bỏ rất nhiều công sức trong việc hãm hại tôi.

"Đúng vậy, mày có biết ai là người đã thuê người làm mày sảy mất đứa bé kia lúc ở trong tù không?"

"Là chị?"

Tôi biết, điều này cảnh sát đã nói khi đang điều tra vụ án của chị Long.

Tống Duyên Minh không hề cảm thấy bất ngờ với câu trả lời của tôi, chị ta nói tiếp: "Đúng vậy, nhưng mày có biết đứa bé đó đã đi đâu rồi không? Có phải mày cho rằng nó bị vứt đi như rác rưởi không?"

"Không thì sao?"

Câu hỏi của Tống Duyên Minh khiến trái tim tôi căng ra.

Một dự cảm không tốt hiện lên trong đầu.

Chuyện đứa bé bị dùng thuốc đẩy ra ngoài, chết, rồi quăng đi như rác đã quá đau đớn rồi. Nhưng theo như những gì Tống Duyên Minh nói, đây chưa phải là thảm thiết nhất.

Tống Duyên Minh nhìn tôi, rồi chị ta đột nhiên cười ha ha. Lúc cười, cơ mặt chị ta trông thật dữ tợn: "Tao nói cho mày biết, con của mày đã bị tao bán cho pháp sư Thái Lan để nuôi làm tiểu quỷ rồi. Cho nên, con của mày chẳng những không được chuyển thế, mà còn ngày nào cũng phải chịu đau đớn khi bị pháp sư luyện hóa, có khi còn giúp pháp sư hại người nữa kia!"

Nghe xong, đầu óc tôi chột nổ tung!

"Chị nói láo!"

Tôi lập tức lao lên túm lấy cổ áo chị ta, ép hỏi!

"Có phải nói láo hay không, mày tự đoán đi." Tống Duyên Minh dường như hoàn toàn không sợ tôi, mà vẻ mặt của chị ta còn cho tôi biết rằng những gì chị ta nói dường như là thật!

"Không thể nào!" Tôi túm lấy tóc Tống Duyên Minh, vung tay cho chị ta một cái tát vào mặt, ép hỏi: "Nói cho tôi biết, con tôi đâu rồi? Pháp sư nào?"

Tôi không thể tin rằng trên đời này lại còn có người ác độc như Tống Duyên Minh.

Tống Duyên Minh không trả lời tôi, mà định đánh trả.

Lúc này tôi đã bị thủ hặn và phản nộ che phủ lý trí, tuy chị ta đánh trúng tôi, nhưng tôi hoàn toàn không hề thấy đau chút nào.

Trong đầu tôi lúc này chỉ có một mục đích, đó là giết Tống Duyên Minh!

Tôi dè chị ta xuống đất, ngồi hẳn cả người lên người chị ta, rồi không ngừng giờ tay tát vào mặt chị ta, vừa tát vừa tra hỏi: "Đứa bé đâu rồi? Pháp sư nào?"

Tống Duyên Minh không đủ sức để trả lời, chỉ có thể kêu "à a a", thi thoảng còn hô cứu mạng.

Tôi không biết mình đã đánh bao lâu. Sau đó bảo vệ đến, khống chế tôi lại.

Nhưng tôi như đã phát điên, bị người ta khống chế rồi mà vẫn kêu gào với Tống Duyên Minh: "Đứa bé ở đâu? Pháp sư ở đâu?!"

Một bảo vệ khác chạy tới đỡ Tống Duyên Minh dậy. Lúc này chị ta đã bị tôi đánh cho mặt mày đầy máu.

Chị ta hoảng sợ nhìn tôi, kêu lên: "Cô ta điên rồi, cô ta điên rồi! Mau tổng cô ta vào bệnh viện tâm thần đi!"

Bảo vệ gọi 110 và 120.

Sau đó bên y tế và cảnh sát nhanh chóng tới đây. Cảnh sát đi theo chúng tôi tới bệnh viện.

Tống Duyên Minh được đưa vào phòng kiểm tra bằng bố, còn tôi thì bị cảnh sát áp ra lấy lời khai.

Lòng tôi như đã chết, kể toàn bộ những gì Tống Duyên Minh đã nói cho cảnh sát.

Cảnh sát liếc tôi một cái rồi về khá kinh ngạc, nhưng vì đây chỉ là lời khai từ một phía nên anh ta không nói gì.

Sau khi lấy lời khai xong, trong lúc tôi và cảnh sát chờ Tống Duyên Minh bằng bố xong, Lý Hào Kiệt tới đây.

Anh ta bước nhanh từ cuối hành lang tới đây, khi thấy tôi thì anh ta sững sốt một chút, sau đó mới đi tới rồi hỏi tôi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đi hỏi vị hôn thê của anh ấy."

Tôi ngồi đó, không hề muốn nói bất cứ câu nào với Lý Hào Kiệt.

Cảnh sát thông qua lời tôi biết Tổng Duyên Minh là vị hôn thê của Lý Hào Kiệt, bèn chỉ tay vào phòng khám bên kia: "Vị hôn thê của anh ở trong đó."

Lý Hào Kiệt do dự một chút rồi vẫn đi vào.

Anh ta vào rồi, tôi lập tức nghe thấy tiếng khóc của Tổng Duyên Minh vang lên từ trong phòng khám.

Tiếng khóc đó phải nói là như quỷ khóc thần sầu lòng trời lở đất, dường như chị ta đang phải gánh chịu nỗi oan ức của toàn thể giới vậy.

Tôi ngồi bên ngoài, nghe Tổng Duyên Minh nùng nịu nói với Lý Hào Kiệt: "Em chỉ đi ngang qua cư xá của các anh, kết quả là Duyên Khanh thấy em, lao tới đánh em như bị điên, còn hỏi có phải em đã dính hôn với anh không."

"Ha ha." Tôi cười lạnh.

Hiện giờ bản lĩnh bựa lý do của Tổng Duyên Minh quả đúng là lợi hại.

Tôi nói với cảnh sát bên ngoài: "Tôi muốn vào đó."

"Không được." Cảnh sát lập tức không đồng ý.

"Bên trong có Lý Hào Kiệt, liệu tôi còn có thể đánh vị hôn thê của anh ta không?" Tôi nói.

Dường như anh ta cũng cảm thấy tôi nói có lý, bèn gạt đầu: "Vậy cô vào đó nói chuyện hân hoi, không thì tôi sẽ còng tay cô lại đấy!"

Tôi đứng dậy đi tới phòng khám.

Khi đi tới cửa thì tôi thấy Tổng Duyên Minh dựa vào người Lý Hào Kiệt hệt như không có xương vậy, vết thương trên mặt đã được y tá xử lý, chỗ mũi còn được che lại.

Xem ra ban nãy là máu chảy ra từ chỗ đó.

Thấy tôi, chị ta lập tức gào với sợ hãi, nạt người vào trong lòng Lý Hào Kiệt: "Duyên Khanh, dừng... dừng đánh nữa!"

"Chuyện các người dính hôn tôi đã biết từ trước rồi." Tôi thì đã bình tĩnh lại, chỉ liếc Tổng Duyên Minh một cái rồi quay sang nói với Lý Hào Kiệt: "Tổng Duyên Minh nói rằng chị ta mang cái thai bị phá ở trong ngực, con của chúng ta, bán cho pháp sư Thái Lan để luyện tiểu quý rồi."

"Cái gì?!"

Tôi nói xong, con người trong mắt Lý Hào Kiệt co lại rất rõ, cũng buông cánh tay đang ôm lấy Tổng Duyên Minh.

Anh ta cúi đầu nhìn Tổng Duyên Minh như đang chờ đáp án của chị ta.

Tổng Duyên Minh lại tỏ ra ấm ức vô cùng: "Em nào có làm chuyện đó, sao em có thể tàn nhẫn như vậy được. Với lại em hoàn toàn không biết còn có thể luyện tiểu quý gì cơ mà."

Nói xong, nước mắt chị ta lập tức trào ra, khóc lóc trông rất yêu kiều.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 100: Vợ không bằng bồ, bồ Không bằng ăn vụng

Tôi biết thừa là Tổng Duyên Minh sẽ không thừa nhận.

Chị ta vất vả bao lâu mới tạo dựng được hình tượng tốt đẹp trước mặt Lý Hào Kiệt, sao có thể khiến nó sụp đổ dễ dàng như vậy chứ?

Chẳng qua tôi không thêm để ý tới những điều này, tôi nhìn Lý Hào Kiệt và hỏi: "Không biết những lời mà tổng giám đốc Lý nói lúc trước có còn tính không?"

Tôi hỏi anh ta như vậy cũng chỉ là đang đánh cược mà thôi.

Không phải là đánh cược tình cảm của anh ta với tôi, mà là lòng ham muốn chiếm hữu tôi của anh ta.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, sắc mặt hiện lên vẻ chán chừ.

Tuy vừa rồi tôi đã nói cho anh ta biết những gì Tổng Duyên Minh đã nói và đã làm, nhưng rất hiển nhiên là anh ta không tin hoàn toàn.

Phụ nữ thường rất nhạy cảm với mấy chuyện này. Tổng Duyên Minh thấy Lý Hào Kiệt chán chừ, bèn cảnh giác hỏi tôi: "Nói cái gì?"

"Chỉ đoán xem!"

Tôi nhìn Tổng Duyên Minh với nụ cười nhếch mép, sắc mặt ra chiều giữ kín như bưng.

"Anh nói cái gì thế?"

Tổng Duyên Minh ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, vẻ mặt vẫn vô hại như thế.

Cho dù là bằng mũi lại cũng khiến chị ta cảm thấy thảm hại không thôi.

"Là..."

"Tổng giám đốc Lý." Thấy vẻ chán chừ trên khuôn mặt Lý Hào Kiệt, tôi không dám khẳng định là anh ta sẽ đứng về phía mình, bèn lên tiếng cắt ngang lời anh ta trước: "Em không cần làm vợ anh, em cũng không cần chị ta phải vào tù."

Nghe tôi nói vậy Lý Hào Kiệt khá kinh ngạc.

Tôi nói tiếp: "Người ta có câu là "Vợ không bằng bồ, bồ không bằng ăn vụng, ăn vụng không bằng không ăn được." Tôi dừng một chút rồi nói tiếp: "Cho nên em muốn làm tình nhân của tổng giám đốc Lý, có được không?"

Bất kể như thế nào, tôi tin những gì Tổng Duyên Minh đã nói.

Nếu con tôi đã chết mà vẫn phải chịu đau đớn, tôi sao có thể để Tổng Duyên Minh sống thoải mái cho được?

"Cái gì? Cô nói cái gì thế?" Tổng Duyên Minh như nhận ra điều gì đó, cô ta cầm lấy tay Lý Hào Kiệt, làm nũng: "Hình như Duyên Khanh điên rồi, ban nãy trông con bé như bị cái gì đó kích thích, thần trí không được bình thường rồi."

"Đúng vậy, tôi điên rồi, vì chị nói cho tôi biết rằng con của tôi và tổng giám đốc Lý chết rồi vẫn bị gậy vồ hành hạ, tôi không điên mới là lạ!"

Lúc nói tới đây bé tôi nhất định phải nói cả Lý Hào Kiệt vào. Cho dù anh ta không có tình cảm gì với đứa bé, nhưng nó cũng từng mang dòng máu của anh ta!

Chỉ cần tôi nói ra thì anh ta chắc hẳn sẽ phải xúc động.

"Không hề." Tổng Duyên Minh lời kéo Lý Hào Kiệt: "Em thật sự không làm mấy chuyện tra tấn tàn nhẫn này đâu. Lúc đó em cũng mất con mà, em cũng từng sắp làm mẹ mà!"

Tổng Duyên Minh nói, bắt đầu kích động lên.

Nhưng lần này mặc kệ chị ta nói gì, về mặt Lý Hào Kiệt vẫn luôn lạnh lùng như trước.

Tôi bình tĩnh nhìn, khi thấy thời cơ đã chín muồi, tôi mới nói: "Tổng giám đốc Lý, anh cứ tiếp tục kết hôn với chị ta, em chỉ muốn làm tình nhân của anh, chỉ muốn đứng bên cạnh anh, có được không?"

"Tổng Duyên Khanh! Mà có biết xấu hổ không hả!"

Những lời này cuối cùng đã kích thích Tổng Duyên Minh.

Chị ta như phát điên nhào tới hồng đánh tôi!

Tôi đang định trốn, đột nhiên một bức tường chặn trước người!

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lý Hào Kiệt chặn giữa tôi và Tổng Duyên Minh. Anh ta đưa lưng về phía tôi, mặt quay về phía Tổng Duyên Minh.

"Lý Hào Kiệt, anh... anh giúp cô ta ư? Anh quên cô ta đã làm gì à? Cô ta lừa mưu mẹo như vậy, chẳng lẽ anh lại muốn bị cô ta lừa? Chẳng lẽ người lương thiện đều gặp phải kết cục như em sao?"

Tổng Duyên Minh bắt đầu nói năng lộn xộn.

Nhưng chị ta còn dám bảo bản thân là người lương thiện?

Tôi sắp chết vì cười rồi.

Trước kia tôi cảm thấy vì chị ta là người thân của mình nên làm thế nào thì cũng phải có ranh giới thôi, nhưng giây phút này tôi mới nhận ra rằng kẻ lương thiện, thậm chí là ngu xuẩn không phải chị ta, mà là tôi.

Tôi không nhìn thấy về mặt của Lý Hào Kiệt, do dự dôi chút rồi vẫn quyết định đánh cuộc một lần, bèn nói: "Tổng giám đốc Lý, ban này tôi nhất thời xúc động, bây giờ nghĩ lại thì thấy mình thật lỗ mãng, sao có thể nói những lời như thế trước mặt vị hôn thê của anh, để khiến anh phải khó xử."

Lúc nói tôi vẫn nhìn chằm chằm vào gáy anh với sườn mặt góc cạnh kia, tôi thấy được anh ta đang khẽ mỉm cười, dường như tâm tình không được tốt cho lắm.

Tôi dừng lại một chút rồi mới nói tiếp: "Thời tôi đi đây, coi như hôm nay tôi không nói gì nhé."

Nói xong, tôi quay người định đi ra ngoài.

Nhưng còn chưa đi tới cửa phòng khám, tôi chợt nghe giọng nói trầm thấp và kiên định của Lý Hào Kiệt vang lên sau lưng: "Được, anh đồng ý."

Tôi dừng lại, quay đầu nhìn.

Lý Hào Kiệt đã quay sang, lần mới vốn mỉm cười ban nãy đã khẽ khẽ giương lên, con ngươi màu đen kia dường như ánh lên sự vui vẻ.

Anh ta đang vui mừng ư?

Tôi lại tưởng rằng anh ta sẽ tức giận tới mức chỉ muốn lột da tôi.

Lý Hào Kiệt chìa tay ra với tôi: "Đến đây, nếu đã quyết định rồi, anh sẽ không cho em cơ hội đổi ý."

Tôi nhìn lướt qua Tổng Duyên Minh sau lưng anh, kẻ mà đôi mắt đã sắp bốc hỏa tới nơi, bèn nở nụ cười đầy dối trá. Mặc dù vẫn còn do dự, nhưng cuối cùng tôi vẫn lao vào vòng tay người đàn ông này.

Vừa mới dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, Tổng Duyên Minh đã bắt lấy cánh tay anh ta: "Hào Kiệt, anh... anh làm cái gì vậy?"

"Như cô thấy rồi đó."

Lý Hào Kiệt trả lời.

"Nhưng mà... nhưng mà anh quên anh đã từng nói gì sao?!"

"Tôi nói là tôi sẽ cưới cô, đương nhiên vẫn sẽ cưới cô."

"Nhưng mà..."

"Nhưng tôi chưa hề nói sẽ không tìm người phụ nữ khác."

Nói xong, Lý Hào Kiệt ôm tôi đi ra ngoài.

Tổng Duyên Minh, chị cũng có hôm nay.

Chúng tôi vừa đi ra thì bị cảnh sát cản lại.

Dù sao tôi đã đánh Tổng Duyên Minh, nên nếu chị ta không đồng ý, tôi không thể đi được.

Lý Hào Kiệt tiện tay rút một tờ danh thiếp màu trắng cho cảnh sát: "Nói cho giám đốc của các anh rằng cô ấy đã giao vụ án này cho tôi toàn quyền quyết định. Có vấn đề gì thì liên hệ với luật sư của tôi là được."

Cảnh sát nhìn thoáng qua cái tên trên danh thiếp rồi lập tức nhường đường.

Tổng Duyên Minh đuổi theo chúng tôi, vừa chạy vừa nói: "Hào Kiệt, anh dừng đi, dừng đi. Anh mà đi em sẽ tự sát cho anh xem!"

Khi chị ta nói những lời này, Lý Hào Kiệt dừng chân lại.

Anh ta nhìn Tổng Duyên Minh, nói: "Chuyện đứa bé của Duyên Khanh, tôi sẽ điều tra. Nếu quả thật như lời cô ấy nói, có lẽ cô tự sát có khi sẽ bớt đau đớn hơn."

Mỗi một câu từ mà Lý Hào Kiệt nói khiến sắc mặt Tổng Duyên Minh tái đi nhợt đi từng phần.

Khi anh ta nói xong, Tổng Duyên Minh đã sợ tới mức phát khóc.

Chị ta ngã bệt xuống đất, sắc mặt trắng bệch.

Đáp án là gì, tôi đoán người thông minh như Lý Hào Kiệt đã biết rồi.

Tôi và Lý Hào Kiệt lên xe. Anh ta thò người thắt dây an toàn cho tôi. Khuôn mặt tuấn tú kia quay sang đối mặt với tôi, anh hỏi: "Nói cho anh biết, vì sao em không đi?"

"Bởi vì em không nhớ xa anh?"

Ngay cả chính tôi đều bất ngờ rằng khi quyết định sa đoạ, ngay cả nói dối tôi cũng có thể bắn ra một cách lưu loát như vậy.

Lý Hào Kiệt khẽ nhếch đôi môi mỉm cười tạo nên nụ cười chói lóa, anh dùng con ngươi sâu sắc nhìn tôi, im lặng một lát rồi mới nói: "Mặc dù biết em đang lừa anh, nhưng anh sẵn lòng nhận lấy sự lừa dối này."

Câu trả lời của anh ta khiến tôi bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Tôi sẽ cho em những điều tốt đẹp nhất, để từ nay về sau em sẽ không thể rời bỏ tôi được nữa

Vài ngày sau đó, tôi đều ở căn nhà tại Số 01 Vĩnh An của Lý Hào Kiệt.

Điều khiến tôi cảm thấy bất ngờ là, mặc dù hôm nào Lý Hào Kiệt cũng yêu cầu tôi và anh ấy ngủ chung với nhau, nhưng lại không phát sinh bất cứ quan hệ nào.

Lúc Lý Hào Kiệt đi làm, thông thường đều có người giúp việc ở trong nhà, tôi không gọi sẽ không xuất hiện.

Tôi tra xét khắp trong ngoài phòng của anh ấy, cũng không phát hiện thấy dấu vết Tống Duyên Minh từng tới đây.

Chẳng lẽ, mấy lần Tống Duyên Minh xuất hiện, đều không tới nhà của Lý Hào Kiệt?

Vậy rốt cuộc chị ta đến chỗ của ai?

Sau khi chắc chắn không phải chị ta tới nhà Lý Hào Kiệt, tôi bèn quyết định ban ngày sẽ ra ngoài đi dạo, thử tìm công việc nào đó.

Mặc dù đã đến tháng ba nhưng tiết trời vẫn hơi lạnh, trong nhà lại đã ngừng sử dụng hệ thống sưởi ấm, ngăn ngó một chỗ lâu cũng cảm thấy lạnh buốt.

Buổi sáng hôm đó, tôi thức dậy chờ Lý Hào Kiệt ra ngoài.

Thế nhưng dù đã ăn sáng xong mà anh ấy vẫn ngồi đó, dường như không hề có ý muốn đi.

“Anh không đi làm sao?”

Tôi ngồi ở đầu bàn ăn đối diện, hỏi anh ấy.

Anh ấy tao nhử dùng khăn giấy chấm chấm khoé miệng, nhìn tôi, rồi trả lời bằng nét mặt dịu dàng. “Hôm nay là cuối tuần, anh sẽ ở bên em.”

Ở bên tôi?

“Ừm, com nước xong anh sẽ đưa em ra ngoài chơi.”

Lý Hào Kiệt cười bảo.

“Ra ngoài chơi?” Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, hơi nghi ngờ, “Đi đâu?”

“Bí mật.”

Người đàn ông lộ ra dáng vẻ vô cùng thần bí.

Có lẽ vì gần đây tôi vẫn luôn duy trì trạng thái cảnh giác với Lý Hào Kiệt, nên khi anh ấy đối xử như vậy lại càng khiến tôi cảm thấy không thích ứng được.

Nhưng tôi cũng không nhiều lời.

Dẫu sao đã làm tình nhân, thì phải có dáng vẻ của tình nhân.

Sau khi ăn xong, tôi thay một bộ đồ khác rồi trang điểm nhạt, lúc ra ngoài, Lý Hào Kiệt đã mặc quần áo xong.

Đang ngồi uống trà trên ghế salon.

Thấy tôi đi ra, anh ấy quan sát tôi một lượt từ trên xuống dưới, rồi thoáng lộ ra nét mặt tán thưởng, nói: “Rất đẹp.”

Tôi không trả lời, bởi tôi tự mình biết mình.

Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ mình là người đẹp gì đó.

Lý Hào Kiệt lái xe, đưa tôi tới một sân bay tư nhân cách Vĩnh An không xa, lúc chúng tôi đi vào sảnh chờ, trông thấy trong sân bay có rất nhiều máy bay đang đỗ, phía trên vẽ đủ loại kiểu dáng ký hiệu.

Vừa nhìn đã biết là tôi từ các công ty khác nhau.

Lý Hào Kiệt dẫn tôi tới bên cạnh một chiếc máy bay cỡ vừa, tôi liếc mắt một cái đã nhận ra phía trên có gắn logo của tập đoàn Hào Thiên.

“Chúng ta phải ra nước ngoài sao?”

Tôi có hơi bất ngờ.

Đến đâu mà cần phải đi bằng máy bay chứ.

Lý Hào Kiệt gạt đầu, giải thích với tôi, “Cũng không xa lắm đâu, đi rồi thì em sẽ biết.”

Tuy rằng vẫn muốn hỏi tiếp, nhưng tôi cũng hiểu, nếu Lý Hào Kiệt muốn đem tôi đi bán, thì dù tôi có truy hỏi đến cùng cũng chẳng có ích gì.

Đây là lần đầu tiên tôi được đi máy bay tư nhân. Trong buồng phi cơ lớn như vậy chỉ có vài chỗ ngồi, thêm cả một cái TV rất lớn, phía sau có phòng tắm và cả phòng ngủ đơn dùng để nghỉ ngơi.

Tôi dạo qua mấy bay một vòng, rồi thoả mẫn ngồi trên một cái ghế nằm, ngăn người nhìn trần nhà.

Lý Hào Kiệt đi tới bên cạnh, cúi đầu nhìn tôi, thắm tỉnh chăm chú, “Đang nghĩ gì thế?”

“Nghĩ đến Tống Duyên Minh.”

Tôi nhìn về phía anh ấy, trả lời.

Người đàn ông sau khi nghe xong đáp án của tôi, rõ ràng cảm thấy hơi kinh ngạc.

Không đợi anh ấy nói, tôi đã giải thích trước, “Rốt cuộc em cũng hiểu vì sao chị ta và những người phụ nữ kia lại phải hết tâm tư muốn được gả cho những người có tiền giống các anh rồi, đi bằng loại phương tiện giao thông thế này, cho dù đi đâu, cũng sẽ không cảm thấy bị gầy vò nh?”

Mặc dù nhà họ Tống cũng có tiền, nhưng còn chưa tới trình độ có thể mua được máy bay tư nhân.

Lý Hào Kiệt ngồi trên tay vịn chiếc ghế tôi đang ngồi, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vén mái tóc ngắn của tôi, “Người ta đều nói từ tiết kiệm sang xa hoa rất dễ, mà từ xa hoa sang tiết kiệm rất khó, sau này anh sẽ cho em những thứ tốt đẹp nhất, để từ giờ trở đi em sẽ không rời bỏ anh được nữa.”

“Vậy em cũng chỉ là không rời bỏ tiền của anh được mà thôi.”

“Không rời bỏ được tiền cũng có thể.”

Lời của anh ấy khiến tôi ngẩn ra, tôi nghiêm túc nhìn Lý Hào Kiệt, đột nhiên cảm thấy hình ảnh của anh ấy trong lòng mình lại có chút mơ hồ không rõ ràng.

Anh ấy đã từng là một kẻ cao xa với vội.

Tôi yêu anh ấy, ngưỡng mộ anh ấy.

Sau đó đủ mọi loại chuyện xảy ra, tôi

Tôi hận anh;

Thế nhưng bây giờ khi đối mặt với tôi, anh ấy lại lộ ra dáng vẻ hèn mọn.

Lý Hào Kiệt nhìn người đang đờ ra, khuôn mặt đẹp trai dễ nhìn đến vậy, mỗi mông cong lên thành một đường tao nhã, hỏi tôi, “Sao vậy? Bị anh mê hoặc rồi hả?”

“Không có.” Tôi chẳng hiểu sao mà lại đỏ mặt, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, mắt tự nhiên nói, “Vây lúc nào anh cũng phải có tiền mới được.”

“Yên tâm, lúc nào anh cũng sẽ có tiền, sẽ luôn cung phụng em giống như một nữ hoàng.”

Anh ấy không nói công chúa.

Mà là nữ hoàng.

Không biết là do tôi ngu hay vì sao, mà Lý Hào Kiệt bao giờ cũng có thể chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng tôi.

Khẩn trọng lúc ơ đặng, lòng thủ hận tôi tích góp từng chút một đã bị phai mất hơn phân nửa.

Máy bay rất nhanh đã cất cánh.

Tôi an vị nằm ngù trên ghế nằm.

Lúc tỉnh lại lần nữa, bên ngoài cửa sổ vạn dặm không mây, là biển cả xanh thăm mênh mông bát ngát.

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói của Lý Hào Kiệt từ bên tai truyền tới. Tôi ngoảnh đầu lại, thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế nằm bên cạnh mình, trên tay cầm một quyển báo tài chính kinh tế.

Mà trên chiếc bàn trước mặt anh ấy, đã đặt một xấp báo rồi.

“Đây là đây?” Tôi dụi mắt, mơ mơ màng màng hỏi anh ấy.

“Gần tới rồi, em sẽ biết sớm thôi.”

Lý Hào Kiệt trả lời.

Quả nhiên, máy bay rất nhanh đã đáp xuống một sân bay, sau đó chúng tôi lại chuyển sang một chiếc du thuyền, rồi mới đặt chân lên một hòn đảo nhỏ.

Bất kể là sân bay trước đó, hay là hòn đảo nhỏ này, đều vô cùng ẩm áp.

Tôi cảm áo khoác trong tay, dù bên trong mặc một chiếc váy tay lửng cũng đủ khiến tôi cảm thấy nóng nực vô cùng.

“Đây là...”

“Trước đây anh đã mua hòn đảo nhỏ này, biết em ở nhà sợ lạnh cho nên dẫn em đi nghỉ.”

Lý Hào Kiệt vừa nói, vừa vươn tay về phía tôi, nhìn thoáng qua gầy cao gót dưới chân tôi, rồi bảo, “Anh đã bảo người trông giữ đảo này sửa sang lại cát ở đây rồi, vô cùng mềm mịn, em có thể đi chân trần.”

Quả thực, gầy cao gót không thích hợp đi trên cát.

Tôi đá gầy cao gót qua một bên, đi chân trần trên cát.

Thực sự giống như lời anh ấy nói, cát ở nơi này vô cùng nhẵn nhụi, mềm mại.

Lúc này ở đây đã gần chạng vạng, ánh mặt trời vừa phải, không quá chói chang.

Lý Hào Kiệt thấy tôi đi về phía bãi biển, kéo tôi lại, “Đừng đi nữa, ăn cơm trước đã, sau đó anh sẽ đi dạo cùng em.”

“Được.”

Tôi gật đầu.

Hòn đảo nhỏ này không lớn, diện tích xấp xỉ gấp đôi khu nhà ở Số 1 Vĩnh An.

Nhà hàng của hòn đảo nằm ở ngay bên cạnh bãi biển.

Lúc tôi và Lý Hào Kiệt ăn cơm, trông thấy mặt trời từ từ lặn về Tây, cuối cùng biến mất dưới đáy biển.

Phong cảnh như vậy quả thực tuyệt vời.

Sau khi ăn xong, Lý Hào Kiệt đưa tôi vào phòng, để tôi thay bộ quần áo anh ấy đã chuẩn bị từ trước.

Tôi tiện tay lật một cái, lại phát hiện nếu không phải là bikini thì là áo chống nắng mỏng nửa xuyên thấu.

“Những thứ này...”

Tôi nhắc phần trên của một bộ bikini lên chất vẫn Lý Hào Kiệt, lại bị anh ấy ôm lấy từ sau lưng.

Người đàn ông khẽ hôn một cái lên đỉnh đầu tôi, dùng giọng điệu mập mờ nói, “Nơi này ngoại trừ người trông giữ đảo thì chỉ có anh, nên em cứ mặc đi. Em mặc thứ này chỉ có một mình anh nhìn thấy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Trong đầu chỉ nghĩ đến những lúc anh ấy đối xử tốt với tôi

Tôi không muốn mặc, nhưng quần áo hiện tại của tôi quả thực không thích hợp để mặc trên đảo.

Chỉ có thể tìm một bộ nhiều vải nhất để mặc.

Sau khi thay quần áo và thoa thêm kem chống nắng bên ngoài, lúc tôi ra cửa, Lý Hào Kiệt đã thay quần bơi xong.

Đường cong cơ ngực hoàn hảo và tám múi cơ bụng cường tráng hoàn toàn lộ ra.

Đúng là đẹp mắt.

Dường như người đàn ông thấy ánh mắt của tôi có hơi chằm chú quá, bèn tiến lên phía trước một bước kéo lấy tay tôi nói, “Đi thôi, đưa em đi dạo nhé.”

Nói thật, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy biển.

Hồi còn bé lớn lên ở cô nhi viện, không có cơ hội ra ngoài chơi. Sau khi trưởng thành, tôi lại bận rộn đi làm kiếm tiền, càng không nỡ dành thời gian đi chơi.

Mặc dù đã cố gắng hết sức kiềm chế tâm tình kích động của mình, nhưng sau đó, tôi vẫn không nhịn được mà chạy theo nước biển lên xuống.

Không nhịn được mà viết tên mình trên bãi cát.

Sau vài tiếng đồng hồ, tôi mệt bờ hai tai, nằm nghỉ ngơi trên ghế nghỉ cạnh bờ biển.

Có người trông giữ đảo đưa nước dừa cầm sẵn ống hút tới.

Tôi vừa uống một hớp, đã nghe thấy Lý Hào Kiệt bảo, “Em về nghỉ ngơi đi, khỏi cần qua đây nữa.”

Tôi bị dọa sợ tới nỗi tay run lên một cái, nước dừa nhỏ từng giọt lên người.

Lúc tôi đang muốn dùng tay để lau, bàn tay của người đàn ông đã phủ lên, anh ấy cúi đầu, dùng đầu lưỡi quệt đi nước dừa, sau đó dặng chân ngồi trên ghế nghỉ, con người màu mực dưới ánh chiều tà vàng nhạt dường như lóe lên ánh sáng gọi tình.

Tôi cố gắng rụt lại về phía sau, người đàn ông lại tiếp tục đè lên.

Anh ấy đặt một bàn tay dưới thắt lưng tôi, tay còn lại cầm lấy nước dừa, nghiêng một cái, đem hơn phân nửa số nước dừa đổ lên người tôi!

“À!”

Tôi giặt mình một cái.

Còn chưa kịp chạy trốn, người đàn ông đã kẹp chặt dây nịt bikini của tôi...

Anh ấy dùng giọng nói khàn khàn thỉnh cầu, “Em yêu, anh muốn.”

Sau đó, không đợi tôi trả lời, đã bắt đầu động tác tiếp theo.

Bãi cát vàng óng, nước biển xanh biếc, gió biển phấp phới, nhưng động tác của người đàn ông lại như cuồng phong xối xả, điên cuồng chiếm đoạt tôi.

Tôi và Lý Hào Kiệt ở lại đảo tròn ba ngày.

Rồi mới trở lại Vĩnh An.

Bởi ba ngày này người đàn ông điên cuồng phát tiết, nên ngay cả bước đi tôi cũng cảm thấy có phần vất vả, ngày cuối cùng cũng do Lý Hào Kiệt ôm tôi lên ca nỏ.

Cuối cùng chúng tôi cũng trở lại Vĩnh An, tôi dưới gara tầng ngầm của căn nhà Số 01 Vĩnh An, anh ấy cũng muốn ôm tôi lên từ chỗ ghế lái.

Tôi ngay lập tức từ chối, “Em nặng lắm, không cần đâu.”

“Không được.”

Lý Hào Kiệt ôm tôi lên, dùng chân đóng cửa xe rồi đi về phía thang máy, vừa đi vừa bảo, “Anh phát hiện lúc anh ôm em, mới có thể có cảm giác chân thật rằng em đang ở bên cạnh anh.”

Lời nói của anh ấy khiến tôi sùng sốt.

Lời nói của anh ấy, bao giờ cũng sẽ khiến tôi hiểu lầm.

Tưởng rằng anh ấy rất yêu tôi.

Vào đến trong nhà, rốt cuộc anh ấy cũng đồng ý thả tôi xuống, tôi lấy đi động ra, lại phát hiện có vài cuộc điện thoại gọi tôi, đều là của An Kiều.

Có phải Lương Khanh Vũ đã xảy ra chuyện gì rồi không?

Tôi nhìn thoáng qua Lý Hào Kiệt đang đi về phía nhà tắm, cầm điện thoại tôi phòng khách gọi lại cho An Kiều.

“Tổng Duyên Khanh, hôm nay tôi gọi điện chỉ về một yêu cầu duy nhất, xin cô hãy cách Lương Khanh Vũ thật xa, đừng hại anh ấy nữa.”

Điện thoại vừa được kết nối, An Kiều đã phũ phàng nói một tràng.

Tâm trạng của tôi khi ấy lập tức căng thẳng, “Làm sao vậy? Có phải mẹ của anh Vũ gặp phải nguy hiểm gì không? Chẳng phải lần trước bác sĩ đã nói không sao rồi mà...”

“Không sao?” An Kiều cười nhạt, “Cô có biết tại sao mẹ anh ấy lại tự tử không? Không phải chỉ vì con trai bà muốn đi đầu, một cụ già vất vả làm việc cả đời, chỉ chờ đến ngày vinh quang về hưu, kết quả lại đột nhiên được thông báo đã bị đuổi, cô bảo bà ấy sẽ có suy nghĩ gì?”

“Hả?”

Tôi sùng sốt.

“Sao nào? Bất ngờ hả? Cô có thể làm ra chuyện như vậy, mà còn cảm thấy bất ngờ?” An Kiều nghiêm túc nói, “Tôi cho cô biết, Tổng Duyên Khanh, tôi đã điều tra ra, công ty của mẹ Lương Khanh Vũ có nhận được một khoản tiền lớn từ tập đoàn Hào Thiên. Đây là lần cuối cùng! Nếu cô còn dám làm ra chuyện gây tổn thương đến Lương Khanh Vũ, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Tôi không khỏi sùng sờ nhìn màn hình di động.

Rốt cuộc là ai?

Rốt cuộc là ai đã làm như vậy?

“Sao vậy?”

Lúc tôi còn đang phân vân, phía sau đã truyền đến giọng nói của Lý Hào Kiệt.

Tôi quay đầu, người đàn ông đã mặc xong âu phục, trông thấy vẻ mặt lúng ta lúng túng của tôi, đôi môi câu lên cười một tiếng, “Có chuyện gì thế? Có phải mệt muốn chết rồi không, mệt rồi thì nghỉ ngơi chút đi, anh phải tới công ty một chuyến, buổi tối sẽ về với em.”

Dường như anh ấy không nhận ra tình trạng khác thường của tôi, nói xong bèn ra ngoài.

“Đợi một lát!”

Tôi do dự một chút, cuối cùng vẫn gọi anh ấy lại.

“Sao thế?” Lý Hào Kiệt nhìn tôi.

Tôi nhìn anh ấy, chần chờ một lát, lắc đầu, “Không có việc gì.”

Lý Hào Kiệt cười với tôi rồi rời đi.

Phảng phất như không hề nguy trang điều gì.

Thấy người đàn ông đã ra ngoài, tôi lập tức rơi vào mờ mịt.

Có phải tôi lại sai rồi không?

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu vẫn quanh quẩn những chuyện đã xảy ra trên đảo, về những lúc Lý Hào Kiệt đối xử tốt với tôi.

Là khi anh ấy ôm tôi đi tới đi lui.

Là khi tôi muốn ngồi nghịch cát, anh ấy cũng ở bên cạnh.

Là...

Không đúng, không phải như vậy.

Tôi mở mắt ra, nhìn căn nhà rộng lớn, nghĩ về cuộc điện thoại của An Kiều.

Lý Hào Kiệt là một thương nhân.

Thương nhân thì háms lợi.

Anh ấy từng đồng ý với tôi sẽ không ra tay với công ty thiết kế Vũ Phong, nhưng chẳng phải sau đó vẫn làm hay sao?

Tại sao tôi lại cảm thấy chuyện này không liên quan gì đến anh ấy chứ!

Huống chi, An Kiều nói, công ty kia có một khoản tiền được gửi từ tập đoàn Hào Thiên...

Thấy trong lòng buồn bực mà nhiệt độ phòng lại thấp, tôi bèn thay một bộ quần áo rồi xuống vườn hoa dưới lầu ngồi.

Lúc đang ngẩn người đối mặt với không khí, tôi trông thấy Lý Trọng Mạnh đi tới từ đằng xa, dường như anh ta vừa đi từ một phương hướng khác, về phía nhà mình.

Khi tôi còn đang do dự có nên chào hỏi hay không, anh ta đã quay đầu, đúng lúc nhìn thấy tôi.

Lúc đầu trong mắt còn có một tia kinh ngạc, nhưng sau đó rất nhanh đã đổi thành ý cười.

Anh ấy tiến tới trước chào tôi, “Sao em lại ngồi đây?”

“Không có việc gì, ra ngoài ngồi một chút thôi ạ.”

Tôi nói dối.

Lý Trọng Mạnh dường như liếc mắt một cái đã có thể nhận ra tôi có tâm sự, anh ấy ngồi ở bên cạnh tôi, giống một người chủ ân cần hỏi han, “Em không gọi nói dối đâu. Nói đi, có rắc rối gì sao? Biết đâu tôi có thể giúp được em”

Không biết vì sao, Lý Trọng Mạnh luôn cho tôi một loại cảm giác an toàn, có thể tin tưởng được.

Hơn nữa trải qua sự việc lần trước, tôi luôn cảm thấy anh ấy và tôi đều là cùng một loại người.

Tôi nhìn anh ấy, do dự một chút, vẫn hỏi, “Anh có thể cho tôi biết, Lý Hào Kiệt là người như thế nào được không?”

“Ờ?” Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, khẽ mỉm cười, “Chẳng phải ngày nào em cũng ở bên nó hay sao, sao lại hỏi chứ?”

Tôi lắc đầu, “Tôi không hiểu anh ấy.”

Lý Trọng Mạnh cười với tôi, “Hào Kiệt là người tốt, rất đáng tin, làm ăn từ trước tới nay cũng minh bạch rõ ràng, bất kể để làm bạn trai hay chồng, đều là một sự lựa chọn không tồi.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Có lẽ tôi hỏi anh ấy, chẳng qua chỉ vì muốn có người tán thành với mình, nói cho mình biết Lý Hào Kiệt sẽ không làm ra chuyện như vậy mà thôi.

Lý Trọng Mạnh nói xong, tôi liền tin.

Gánh nặng trong lòng dường như vơi đi không ít.

Thế nhưng, tối hôm đó Lý Hào Kiệt trở về, sau khi ăn cơm xong, tôi đi tắm rửa, lúc ra ngoài lại nghe thấy anh ấy đang gọi điện thoại ngoài ban công.

Cũng có lẽ là xuất phát từ sự tò mò, tôi bèn sập tới.

Chỉ nghe thấy người đàn ông nói, “Người đã chết rồi sao?”

Trái tim tôi trong nháy mắt nhảy lên tận cuống họng, động tác càng nhẹ nhàng hơn.

“Tôi biết rồi, phong toả tin tức, không được để người khác biết chuyện này, đặc biệt là không được để cô ấy biết.”

Nói xong, Lý Hào Kiệt lập tức cúp điện thoại.

Lúc anh ấy ngoảnh lại, tôi vẫn còn đang ngầy ra như phỗng, không kịp né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Chuyện hèn hạ như vậy, anh không làm được

Lý Hào Kiệt nhìn thấy tôi, rõ ràng cảm thấy sùng sốt.

“Anh đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?”

Vào giờ phút này, tôi không nghĩ đến những chuyện khác, mà chỉ cảm thấy Lý Hào Kiệt đang nói đến việc của mẹ Lương Khanh Vũ.

“Cô ấy” mà anh ấy vừa nhắc tới, dưới con mắt của tôi chính là bản thân mình.

Ngay cả muốn giả vờ làm ra dáng vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra, cũng không được nữa.

“Không có việc gì, là chuyện của công ty ấy mà.” Lý Hào Kiệt thật sự là một diễn viên giỏi.

Về mặt của anh ấy ngay lập tức khôi phục về bình tĩnh, khoé môi nhếch lên lộ ra nụ cười yếu ớt, đi về phía tôi.

Tôi lùi về sau một bước, ngấm lại ban ngày mình còn tin tưởng anh ấy, rõ ràng chứng cứ vô cùng xác thực, mà vẫn muốn nghĩ cách bào chữa cho anh ấy, hết thấy đều thực nực cười!

Tôi ngừng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, trung ra về mặt tự mình cũng cảm thấy lạnh lùng, rồi gằn từng chữ, “Lý Hào Kiệt, hiện tại em đã ở bên cạnh anh rồi, nếu như anh hận em, thì chúng ta có thể cùng xuống địa ngục, sau này đừng làm lên lụy đến người vô tội nữa.”

Nói xong, xoay người định đi.

Lý Hào Kiệt kéo tôi lại, về mặt nghiêm túc, “Có chuyện gì vậy? Trước đó chẳng phải vẫn ổn hay sao?”

“Lý Hào Kiệt, không phải anh hỏi tại sao em không đi cùng Lương Khanh Vũ sao? Bây giờ em có thể nói cho anh biết, là bởi vì mẹ Lương Khanh Vũ đột nhiên bị công ty đuổi việc, mà con trai bà lại muốn ra nước ngoài với em, bà không chịu đựng nổi áp lực mà tự sát, nên bọn em mới không đi được.”

Vốn chuyện này tôi không muốn nói cho Lý Hào Kiệt biết, thế nhưng bây giờ, không nói cũng không được.

Lý Hào Kiệt đứng nguyên tại chỗ, con mắt thăm thẳm tìm tôi nghiên cứu mà nhìn tôi, giống như có một tia tổn thương xẹt qua, lông mày anh ấy nhíu sâu, hỏi tôi, “Em nghi ngờ là do anh làm?”

“Nếu không thì là ai?”

Lý Hào Kiệt nghe xong câu hỏi của tôi, về mặt bắt đầu đi, từng chữ từng câu nói với tôi, “Nếu anh không muốn để hai người đi thì chỉ cần một cú điện thoại, dù là visa của nước nào cả hai cũng không lo liệu được, anh còn cần phải hao tâm tổn sức ra tay với mẹ cậu ta hay sao? Hơn nữa chuyện hèn hạ như vậy, anh không làm được.”

Tôi có chút do dự.

Bởi anh ấy nói không sai.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, biết tôi chưa tin lắm, lạnh lùng nói một câu, “Lúc ấy anh đã quyết định sẽ để em đi, chưa từng làm ra bất cứ chuyện dư thừa nào, tin hay không thì tùy em”

Nói xong, anh ấy thay một bộ quần áo thường ngày rồi ra ngoài.

Không nói với tôi nhiều thêm dù chỉ là một câu.

Tôi đứng ở đó, nhìn căn phòng trống rỗng, nhất thời có chút không biết phải làm sao.

Có phải tôi lại sai rồi không?

Tôi đi tới bộ cửa sổ nơi Lý Hào Kiệt vừa nghe điện thoại, thấy khung cảnh nhà nhà đốt đèn trước mắt, trong chốc lát lại cảm thấy buồn bã vô cớ.

Tôi cầm đi động lên, tìm tới một dây số, gọi điện thoại cho Khurong Thanh.

May mà, điện thoại của chị ấy vẫn kết nối được.

Vừa nghe máy chị ấy đã hỏi tôi, “Không có việc không lên điện Tam Bảo (không có việc sẽ không xuất hiện), nói đi, em lại có vấn đề gì?”

“Khurong Thanh, chị đang ở đâu? Ở Vĩnh An sao? Em muốn tìm chị nói chuyện một chút.”

Hiện tại nghi hoặc của tôi đã không còn là chuyện có thể nói rõ chỉ với vài ba câu qua điện thoại nữa rồi.

“Chị đang ở nhà, mới trở về hồi chiều, em tìm tôi vừa đúng lúc, nấu com giúp chị đi, hi hi.”

Khurong Thanh vui vẻ nói.

Tôi quay đầu nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ quả lắc to đặt ở phòng khách, đã hơn 9 giờ rồi.

“Muộn thế này mà còn chưa ăn com? Không tốt cho dạ dày đâu.” Tôi không nhận được mà bảo.

“Dạ dạ dạ, mau tới đây đi, bé yêu.”

Nói xong, Khurong Thanh bèn hướng về phía điện thoại “Mua-” một cái.

Tôi ngồi xe khoảng nửa giờ đã tới nhà Khurong Thanh.

Nhà chị ấy vẫn bừa bộn như trước đây.

Chẳng qua lần này tôi không thu dọn mà trước tiên vào nhà bếp nấu com giúp chị ấy. Nhưng lúc mở tủ lạnh, tôi ngửi thấy mùi hôi thối của thức ăn và nước đọng bên trong tủ lạnh sắp chảy ra tới nơi.

Tôi nghiêng đầu nhìn thoáng qua phích cắm bên cạnh, phích cắm đáng thương đang lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Không nhận được mà châm chọc, “Chị chắc chắn muốn dùng đồ ăn trong tủ lạnh để làm com hả?”

Khurong Thanh lại gần, thấy tình trạng bi thảm bên trong tủ lạnh, vỗ ột một cái, “Lần trước chị có trở về một hôm, quên cắm phích cắm tủ lạnh mất rồi.”

“Em giúp chị thu dọn lại tủ lạnh nhé.”

“Không cần, không cần, đi, chúng ta ra ngoài ăn com, ngày mai chị sẽ gọi công ty quản lý gia đình tới quét tước.”

Khurong Thanh muốn lôi tôi ra ngoài, nhưng tôi vẫn cầm cây lau nhà, lau sạch sẽ đồng nước bẩn trên sàn.

Tôi được chị ấy đưa tới một quán lẩu xiên que gần nhà, mặt tiền của quán rất nhỏ, tất cả bàn ghế đều được đặt bên ngoài.

Chủ quán là một bà cụ.

Tiết trời bấy giờ mới chớm sang mùa xuân nên buổi tối rất lạnh, có buồn bán cũng không làm ăn được gì.

Khurong Thanh vừa tới đã nhiệt tình chào hỏi bà cụ, sau đó cầm khay, bắt đầu tuần thực chọn xiên que.

Sau đó lại lấy hai chai bia, muốn tôi và chị ấy cùng uống với nhau.

Có lẽ là bầu không khí khi ăn xiên que rất tốt, tôi ngồi ở đó, kể rất nhiều rất nhiều việc đã xảy ra gần đây cho chị ấy nghe.

Nói liên miên mãi đến tận chuyện tôi và Lương Khanh Vũ tách ra, đánh Tống Duyên Minh, rồi lại trở về bên cạnh Lý Hào Kiệt.

Khurong Thanh chăm chú nghe, khẽ thở dài một hơi, “Vậy cũng tốt, thực ra hôn nhân là chuyện cả một đời. Về phía Lương Khanh Vũ, em chỉ là muốn báo đáp anh ấy mà thôi, thật ra làm như thế cũng không công bằng với anh ấy.”

Tôi rũ mắt xuống, yên lặng không nói gì.

Thật ra Khurong Thanh nói đúng.

“Sau đó...” Tôi định nói cho Khurong Thanh chuyện có khả năng việc mẹ Lương Khanh Vũ tự sát có liên quan đến Lý Hào Kiệt.

Thế nhưng, có lẽ trong lòng tôi vẫn thiên vị Lý Hào Kiệt, nên đem chuyện xảy ra ở hòn đảo kia nói ra trước.

Khurong Thanh nghe xong, trợn cả mắt lên bảo, “Gi cơ! Đảo tư nhân!?”

Tôi gật đầu.

Khurong Thanh nắm lấy hai tay tôi, đôi mắt lộ ra ánh nhìn chân thành, “Tống Duyên Khanh thân ái, em nhất định phải báo Lý Hào Kiệt, lần sau nhớ mời chị theo cùng, chị đảm bảo sẽ không làm bóng đèn, mỗi ngày chỉ ở trong phòng và chơi trên bãi biển kia thôi, còn lại sẽ không đi đâu hết!”

Vừa nói, chị ấy vừa giơ một tay, định giơ ba ngón tay lên thế. Nhưng vì gân tay có chút vấn đề nên chị ấy không làm được, vậy mà vẫn không quên nói, “Chị xin thế!”

Vốn tâm trạng của tôi có chút nặng nề, nhưng cuối cùng lại bị bộ dạng của chị ấy chọc cười.

“Được rồi, lần sau đi, nhất định sẽ đưa chị theo, cho dù chị đi công tác ở nước ngoài, chúng em cũng sẽ đến đón chị.”

“Vậy mới là chị em tốt chứ!” Khurong Thanh giơ ly bia trước mặt lên, “Chị cạn trước ly này kính cậu!”

Sau khi uống chút bia, rốt cuộc tôi cũng nói chuyện của mẹ Lương Khanh Vũ và Lý Hào Kiệt ra.

Điều khiến tôi bất ngờ là Khurong Thanh chỉ nghe một nửa đã lập tức ngắt lời tôi, “Chị xin em đấy, em tình táo một chút đi! Lý Hào Kiệt tốt xấu gì cũng là CEO của tập đoàn Hào Thiên, có vô liêm si thế nào thì cũng không thể xuống tay với một người già yếu được.”

Lời của chị ấy khiến tôi lập tức rơi vào trầm mặc.

Là như vậy sao?

Hình như đúng là thế.

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì, chị thật sự không phải vì chuyện đi chơi đảo mà nói tốt giúp anh ấy đâu! Bây giờ chị làm ở khoảng hạng nhất, thế loại có tiền nào mà chưa từng gặp chứ?” Khurong Thanh tự tin nói, “Phần lớn ấy à, đều khoác bên ngoài kóp da giả nhân giả nghĩa, nhưng loại người như vậy nhìn tương mạo thôi là đã biết, còn Lý Hào Kiệt ấy à...”

“Anh ấy thế nào?”

Tôi đang chăm chú lắng nghe, thấy chị ấy dừng lại, bèn vội vàng hỏi.

Khurong Thanh cười bảo, “Khi còn bé ngày nào em cũng quan tâm đến anh ấy, đương nhiên chị cũng để ý anh ấy nhiều hơn một chút, thêm cả một số chuyện xảy ra gần đây, chị cảm thấy cho dù anh ấy không phải người tốt lành gì cũng tuyệt đối

không làm ra việc bán thầu như vậy.”

“Nhưng mà...Không phải anh ấy, thì là ai?” Tôi nghi ngờ.

Khương Thanh suy nghĩ một lát, vô cùng thần bí mà nhìn tôi, “Em nói xem, có phải còn có người theo đuổi em nữa hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cho dù cả thế giới đều đứng ở phía đối lập với cô ta thì sao_

Tôi sững sốt, “Làm sao có thể! Em cũng có phải là chị dâu.”

Tôi rất tự mình biết mình, bản thân chẳng phải là dạng đẹp để gì, trước không nói tới Lý Hào Kiệt, riêng việc một người hoàn hảo như Lương Khanh Vũ thích tôi, có lẽ cũng là do phúc phận tôi tu được từ kiếp trước.

“Nhưng mà chuyện này, nếu như là do người khác làm thì khả năng người đó thích em là lớn nhất. Làm như vậy, em và Lương Khanh Vũ chia tay, lại sinh ra hiềm khích với Lý Hào Kiệt, người này chẳng phải là ngư ông đắc lợi sao?”

Khương Thanh phân tích rõ ràng đầu ra đấy.

Tôi cảm thấy lời của chị ấy cũng không phải không có đạo lý.

Chỉ là...

“Phạm vi sinh hoạt của em nhỏ như vậy, chị bảo em nghĩ ra một người đàn ông thứ ba thì ngay cả giới hạn lựa chọn cũng không có nữa.”

Tôi cười khổ nhìn về phía Khương Thanh.

Sau đó, Khương Thanh lại trò chuyện với tôi về một vài chủ đề khác, chủ yếu là về công việc của chị ấy, gặp phải mấy vị khách kỳ lạ.

Tôi bị chị ấy trêu chọc đến cười không ngừng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Nhưng tôi và Khương Thanh đều không phát hiện.

Mãi đến tận khi chúng tôi nghe thấy tiếng thắng xe bén nhọn truyền đến từ phía đường cái đối diện.

Tôi nghiêng đầu nhìn, là một chiếc xe thể thao.

“Mercedes Benz?!”

Tôi vẫn chưa nhận ra, chỉ nghe tiếng Khương Thanh nói tới nhãn hiệu xe.

Đồng thời thấy chị ấy nuốt nước miếng ‘ực’ một cái.

Gây tiếp theo, cửa xe như một bên cánh chim nâng lên, tôi nhìn thấy Lý Hào Kiệt bước xuống từ ghế lái phụ và đi về phía tôi. Trong vẻ mặt nghiêm túc lẫn khí thế áp đảo kia giống như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy!

Trong lòng tôi run lên.

Tôi đứng đây, phản ứng đầu tiên chính là muốn chạy!

Thế nhưng người đàn ông đi quá nhanh, không đợi tôi di chuyển, anh ấy đã đi tới trước mặt rồi nắm lấy cánh tay tôi, “Sao em ra ngoài mà không nói với anh một tiếng?”

“Chẳng qua em chỉ muốn ăn với Khương Thanh một bữa cơm mà thôi.”

“Vậy di động của em thì sao? Sao lại không nghe điện thoại?” Người đàn ông nhìn tôi.

Tôi lấy di động ra, thấy điện thoại đã tắt, định mở lên, nhưng lại hết pin.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi mở điện thoại, “Đừng phí sức nữa, bị anh làm hết pin rồi.”

“...”

Bị anh ấy làm hết pin?

Tôi nhớ lúc ra ngoài di động gần như còn full pin mà...

“Ôi chào, người đẹp~”

Lúc Lý Hào Kiệt muốn kéo tôi về nhà, một người khác từ trên xe bước xuống.

Người đó hành động liến mạch, lướt qua chúng tôi, rồi trực tiếp đi về phía Khương Thanh, tay phải khoát lên trên vai trái, hơi hơi cúi người, “Lại gặp nhau rồi, có phải chứng minh rằng chúng ta rất có duyên với nhau không?”

Là Ngô Tiến An.

Khương Thanh nhìn hẩn một cái, lườm nguýt, “Chị đi trước đây.”

“Đừng mà, người đẹp! Em còn chưa cho tôi biết tên em nữa mà!”

Ngô Tiến An muốn đuổi theo lại bị Lý Hào Kiệt lạnh lùng cảnh cáo, “Quay lại, không thì không cho cậu mượn chiếc xe này nữa.”

Chỉ một câu nói đã khiến Ngô Tiến An lập tức thu hồi đôi chân đang muốn đuổi theo Khương Thanh, dùng tốc độ ánh sáng đứng bên cạnh chúng tôi, hẩn nhìn tôi, cười ha ha, “May mà cô để bọn tôi tìm thấy dễ dàng, nếu như còn không tìm được nữa, anh hai của tôi chắc sẽ báo cảnh sát lục soát khắp thành phố mất thôi.”

“Dạ?”

Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt.

Người đàn ông kia liếc Ngô Tiến An một cái, “Cậu đứng là nói nhảm, đi lái xe đi.”

“Vâng vâng!” Ngô Tiến An mặc dù vui vẻ đồng ý, nhưng vẫn không nỡ rời mắt khỏi bóng lưng của Khương Thanh.

Hắn chờ chúng tôi về nhà, lúc đưa tôi lên lầu, Lý Hào Kiệt vẫn lạnh lùng không nói.

Trong lòng tôi cũng vô cùng thấp thỏm.

Không biết anh ấy đang bực mình chuyện gì, là vì xé chiều hôm nay tôi hiểu lầm anh ấy, đến tối tôi còn không nhận điện thoại của anh ấy sao...

Càng lo lắng hơn là không biết sau khi về nhà sẽ xảy ra chuyện gì...

Lúc cửa nhà mở ra, nhìn thấy đèn đuốc bên trong sáng trưng, tôi lại cảm thấy hơi sợ hãi.

Tôi thậm chí còn nghĩ đến việc Lý Hào Kiệt liệu có nhốt mình lại hay không?

Hoặc là...

Lúc tôi đang suy nghĩ lung tung, Lý Hào Kiệt cúi tay một cái, kéo tôi vào trong phòng.

Trái tim tôi lúc ấy bỗng chốc căng thẳng, theo bản năng nói câu xin lỗi, “Xin lỗi, em...”

Lời vừa nói được phần nửa, đột nhiên lại bị người đàn ông ôm lấy.

Ôm chặt lấy.

Tôi sững sờ tại chỗ, lỗ tai dán lên lồng ngực người đàn ông.

Một khắc kia, tôi chỉ nghe thấy tiếng trái tim đập mạnh mẽ.

Mãi đến mấy giây sau, tôi mới nghe được giọng nói của người đàn ông truyền đến từ trên đỉnh đầu, “Em biết không, suýt chút nữa anh đã phát điên rồi, anh tưởng em và Lương Khanh Vũ bỏ đi cùng nhau, đã tìm người điều tra thông tin họ chiếu của hai người rồi.”

Tôi ngo ngoắt.

Giọng nói của Lý Hào Kiệt vào thời khắc này vẫn thâm tình như vậy.

“Lý Hào Kiệt.”

“Gọi anh là Hào Kiệt, anh không muốn nghe em gọi cả họ lẫn tên của anh.”

“...Nhưng mà.”

“Ngoan nào, bé ngoan.”

Giọng nói của người đàn ông vô cùng dịu dàng, tôi đứng đó gần như muốn tan chảy trong mảnh ôn nhu này.

Nghĩ đến lời Khương Thanh nói với mình, tôi gợn tay lên, không kiềm chế nổi mà ôm lấy người đàn ông. “Xin lỗi, Lý Hào Kiệt, em biết chuyện kia không liên quan đến mình, chỉ là em nghe được cuộc điện thoại của anh...”

Tôi cũng không biết, tại sao tôi nay mình lại hành động như vậy.

Có lẽ là do uống ít bia nên đầu tôi có chút không tỉnh táo.

Vì thế đã tưởng tượng cảnh tượng trước mắt thành đáng vẽ mà bản thân mong muốn.

“Cuộc điện thoại kia...” Lý Hào Kiệt thấy tôi nhắc đến điện thoại, rõ ràng do dự một chút, rồi mới nói, “Không có liên quan gì đến em, đi ngủ sớm một chút đi!”

Mặc dù tôi hơi say, nhưng vẫn cảm giác được anh ấy đang giấu giếm tôi chuyện gì đó.

Tôi đi ngủ, hôm sau lúc tỉnh lại, lần đầu tiên không trông thấy Lý Hào Kiệt.

Tôi nhìn giường đệm vuông vức bên cạnh, hiểu ra, ngày hôm qua Lý Hào Kiệt không ngủ ở nhà...

Anh ấy đã đi đâu?

Lúc đang định ăn sáng, tôi nhận được Wechat Khương Thanh gửi tôi: Chị rút lại lời nói ngày hôm qua, cho dù chuyện kia không phải do anh ta làm, thì anh ta cũng không phải thứ tốt đẹp gì!

Tin nhắn này, tôi chẳng hiểu mô tê gì cả.

Tôi nhắn lại cho chị ấy: Gì cơ?

Em không biết? Em không lướt Weibo? Không xem tin tức bát quái hả?

Khương Thanh trả lời, lập tức quảng cho tôi link một bài viết trên Weibo.

Tôi ấn vào, nhìn thoáng qua tiêu đề.

Là bài viết về chuyện Tổng Duyên Minh gặp rắc rối vì chuyện sao chép nên tự sát phải nhập viện. Lý Hào Kiệt không tính toán hiểm kịch lúc trước, đêm khuya vào viện chăm sóc vị hôn thê.

Còn có một tấm ảnh chụp lên từ cửa sổ phòng bệnh.

Trong ảnh, Lý Hào Kiệt ngồi ở bên giường, nắm tay Tổng Duyên Minh.

Trông thấy bài báo này, lại nghĩ tới lời Lý Hào Kiệt nói hôm qua, đột nhiên tôi cảm thấy vô hình trung mình lại bị tát một cái thật đau.

Trước giờ vẫn nghĩ bản thân đang trả thù Tổng Duyên Minh.

Bây giờ xem ra, rốt cuộc là ai đang trả thù ai? Trong chốc lát tôi cũng chẳng thể nói rõ.

Trước đây tôi đăng ảnh chụp lên Weibo, Tổng Duyên Minh rất dỗi, danh vọng theo đó bị tổn hại rất lớn, Studio Duyên Minh cũng tạm thời phải đóng cửa.

Lý Nam Hào tự mình đứng ra tiếp nhận phỏng vấn, nói rằng nếu như sự việc là thật thì sẽ huỷ bỏ quan hệ đính hôn giữa hai nhà.

Nhưng cho dù cả thế giới đều đứng ở phía đối lập với cô ta thì sao?

Lý Hào Kiệt vẫn đứng bên cạnh cô ta.

Trong lòng tôi phiền muộn. Thu dọn đồ đạc, rồi trở về nhà mình.

Lúc vào cửa, vừa vặn gặp được Lý Trọng Mạnh đang chuẩn bị ra ngoài.

Anh ấy nhìn tôi, khẽ mỉm cười, “Sao lại nghĩ đến chuyện trở về rồi?”

“Vâng.”

Tôi chỉ lúng túng gật đầu.

Không biết phải nói gì.

Lý Trọng Mạnh cũng không truy hỏi đến cùng, nói một tiếng tạm biệt với tôi rồi rời đi.

Chẳng qua khiến tôi cảm thấy bất ngờ chính là cũng trong ngày hôm ấy, lại có một tin tức mới xuất hiện.

Chính là về cái chết năm đó của Trần Linh.

Thì ra sau khi chuyện thiết kế bản thảo bị phát hiện, có người ở sau lưng lên lên điều tra lại vụ án của Trần Linh năm đó.

Có rất nhiều chứng cứ được đưa ra, liên quan tới cái chết của Trần Linh. Nếu như bà ấy là bị sát hại như lời đồn thì Tổng Duyên Minh cũng không thoát khỏi嫌疑.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Làm gì không làm, lại cứ muốn làm con giáp thứ 13

Tôi xem bài tin tức này và bình luận bùng nổ phía dưới.

Phần lớn cư dân mạng đều cảm thấy, Tổng Duyên Minh chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến chuyện này.

Có lẽ người bình luận là nữ tương đối nhiều, đại bộ phận đều mắng Tổng Duyên Minh là loại thành nữ vô trong sáng lừa dối Lý Hào Kiệt.

Tôi tắt điện thoại đi, lắc đầu.

Chuyện này có liên quan gì đến tôi chứ?

Không có.

Mặc kệ trong lòng Lý Hào Kiệt có tôi hay không, chỉ cần tôi còn tồn tại thì nhất định có thể khiến Tổng Duyên Minh chán ghét.

Có lẽ tôi chỉ có thể làm được những chuyện đó mà thôi.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Chẳng qua, tôi muốn tìm việc làm.

Nhà tôi không có máy tính nên lại càng phiền phức hơn.

Vậy nên tôi dứt khoát đến cửa hàng mua một cái máy tính xách tay, cân nhắc tôi chuyện sau này còn phải phác họa tranh, tôi khê cần môi, mua một chiếc giá thành đắt một chút, nhưng tính năng lại cao.

Sau khi trở về, chuyện đầu tiên mà tôi làm chính là chỉnh sửa lại sơ yếu lý lịch của mình rồi bắt đầu gửi tôi từng công ty.

Chỉ hi vọng thừa dịp trước và sau Tết có nhiều người nhận cơ hội xin từ chức đổi công tác, có thể giúp tôi tìm được một công việc.

Cho dù là một công việc phổ thông cũng tốt.

Tôi ở nhà gửi sơ yếu lý lịch từ sáng đến tối, đến lúc chạng vạng mới nhớ ra mình vẫn chưa ăn cơm.

Tủ lạnh trong nhà trống rỗng, chỉ có thể ra ngoài ăn.

Tôi đi tới khu thương mại bên ngoài khu nhà, tùy ý tìm một cửa hàng thức ăn nhanh giải quyết chuyện cơm nước rồi tới siêu thị mua một ít rau dưa trứng thịt, chuẩn bị nấu ăn ở nhà.

Trên đường về nhà sau khi mua đồ xong, tôi trông thấy Phan Ngọc từ phía trên đi xuống, hét lớn, “Tổng Duyên Khanh, mày đứng lại đó cho tao!”

Rất nhanh, Tổng Cẩm Dương cũng bước xuống từ ghế lái.

“Ngon gió nào đưa hai người tới đây vậy?” Tôi cười nhạt, định đi vòng qua.

Phan Ngọc chặn tôi lại, xông lên tóm lấy tóc tôi, mắng, “Mày có biết xấu hổ hay không, làm gì không làm, lại cứ muốn làm con giáp thứ mười ba. Bây giờ suýt chút nữa đã hại chết Minh Minh! Mày vui rồi chứ?!”

“Buông tay ra.”

Trên tay tôi vẫn xách bọc đồ, không tiện hành động.

Phan Ngọc ngày càng táo tợn, “Tao nói cho mày biết, hiện tại Minh Minh vẫn đang trong giai đoạn nguy hiểm, nếu nó có bất cứ vấn đề gì thì tao sẽ không để yên cho mày đâu!”

“Nhưng chị ta đã giết con của tôi.”

“Con của mày? Con của mày thì nhầm nhò gì!” Phan Ngọc hừ lạnh, “Đứa con do chó hoang sinh ra thì cũng là chó hoang!”

Chó hoang!

Lửa giận trong nháy mắt xồng lên tận óc.

“Bà cầm miếng đi!” Tôi tức giận, siết chặt tay cầm túi nilon đựng trứng gà, trực tiếp ném qua!

Một phát nện vào đầu Phan Ngọc!

Lông trắng lông đỏ trợn lẫn với vô trứng đã nát bầy chảy xuống từ kẽ hở của túi nilon, trực tiếp dán lên đỉnh đầu và mặt Phan Ngọc!

Trong nháy mắt bà ta lồm vào bối rối!

Tay cũng buông thõng xuống.

Tôi lập tức rút tóc mình từ trong tay bà ta ra, lạnh lùng báo, “Tất cả mọi chuyện đều là do Tổng Duyên Minh tự làm tự chịu, gieo gió thì gặt bão, không liên quan gì đến tôi hết.”

“Cút về đây, đi theo bọn tao tới xin lỗi Duyên Minh, nói với đám truyền thông, những bức tranh của Trần Linh đều là do mày nguỵ tạo!”

Tôi vừa mới đi một bước, đã bị Tổng Cẩm Dương tóm lấy cánh tay.

Ông ta là đàn ông, sức lực rất lớn.

“Không thể được, những bức tranh đó không phải là nguỵ tạo.” Tôi nhìn Tổng Cẩm Dương, cảm thấy nực cười, “Tổng Duyên Minh là con gái của ông, chẳng lẽ ông không biết trình độ của chị ta sao? Một người đàn ông như vậy có thể làm ra loại tác phẩm gì, ông không rõ sao?”

“Mày đừng nói láo, Duyên Minh rất thông minh, nó chỉ không chăm chỉ mà thôi!”

Phan Ngọc muốn tiếp tục đánh tôi, lại bị Tổng Cẩm Dương ngăn lại.

Tổng Cẩm Dương nhìn tôi, trong mắt tràn đầy chán ghét, “Tao cho mày một tý rươi, rời khỏi Vĩnh An, cách Lý Hào Kiệt cho xa, đừng trở lại nữa.”

Nghe giọng điệu của ông ta, giống như đã hạ quyết tâm rất lớn.

“Cẩm Dương, ông điên rồi hay sao mà lại cho nó tiền?” Phan Ngọc lập tức khó chịu.

Tôi cười khẩy, “Một tý rươi? Ông Tổng đang đuổi ăn mày hay sao? Một tí rươi còn chưa đủ để Lý Hào Kiệt mua cho tôi một bộ quần áo, sao tôi có thể vì số tiền bằng một bộ quần áo mà buông tha cho một ông chủ lớn như thế chứ?”

Trước đây tôi đã từng kiểm tra đồng quần áo mà Lý Hào Kiệt mua cho mình, có vài bộ lễ phục, giá trị lên đến hơn mấy tỷ.

“Phil! Mày làm kẻ thứ ba đúng là về vạng ghê! Làm kẻ thứ ba tiêu tiền của anh rế mày! Mày dựa vào cái gì! Đồng tiền đó đáng lẽ đều phải dành cho Duyên Minh mới đúng!”

Thì ra Phan Ngọc tính toán như vậy.

Tôi dùng ánh mắt nực cười nhìn bà ta, “Bà sai rồi, đồng tiền đó là của Lý Hào Kiệt, quyền sử dụng thế nào cũng là của anh ấy. Tổng Duyên Minh không có bản lĩnh, không moi được tiền, trách ai chứ?”

Mặc dù lúc nói câu này lượng khí hồ hấp của tôi không đủ.

Nhưng trước mặt bọn họ tôi không thể để lộ ra được.

“Phil! Còn không phải vì mày ti tiện hay sao! Duyên Minh nhà tao không hèn hạ được như mày!”

Phan Ngọc chỉ vào tôi mà mắng.

Cánh tay đang tóm lấy tôi của Tổng Cẩm Dương cũng càng ngày càng dùng sức, “Mày có đi hay không?”

“Không đi.”

“Theo tao lên xe!”

Lời từ chối của tôi đã chọc giận Tổng Cẩm Dương, ông ta muốn lôi tôi lên xe.

Tôi liều mạng giãy dụa.

Rốt cuộc Tổng Cẩm Dương cũng không nhịn được, một cước đá vào người tôi, mắng to, “Cho mày thể diện mà mày không cần đúng không!”

Vì bị ông tóm lấy cánh tay, nên lúc này, dưới sự điều khiển của ông ta, tôi gần như hứng trọn một cước này.

Đau quá!

Thế nhưng tính tôi bướng bỉnh, gắng gượng đứng dậy, đem túi nilon đang cầm trên tay còn lại trực tiếp ném về phía ông ta, “Tôi không đi!”

Lúc này, người chung quanh thấy có đánh nhau, đều vây quanh lại đây.

Nhưng chẳng qua cũng chỉ là xem náo nhiệt mà thôi.

Cả người Phan Ngọc đều là trứng gà, vừa thấy có người đến bên mau miệng báo Tổng Cẩm Dương kéo tôi đi.

Tổng Cẩm Dương muốn lôi tôi lên xe, tôi không đi.

Nhưng khí lực của ông ta rất lớn.

Tôi không lay chuyển được ông ta, chỉ có thể ra sức hô to cứu mạng. Phan Ngọc đứng ở phía sau, giải thích với những người xung quanh, “Thật là ngại quá, đứa con gái này của chúng tôi, bỏ nhà theo trai, bị chúng tôi bắt được.”

Mọi người nghe xong câu này, dù sau đó bất kể tôi có nói gì cũng chẳng có ai xen vào nữa.

Đúng lúc tôi cảm thấy tuyệt vọng, một lực đạo rất lớn đột nhiên tóm lấy Tổng Cẩm Dương.

Tổng Cẩm Dương lao đao lui về sau một cái, tôi cũng bị ông ta quăng đi.

Giấy kẻ tiếp đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

Là Lý Hào Kiệt.

Có lẽ xuất phát từ tâm lý muốn trả thù, tôi nhón chân lên, ôm lấy cổ Lý Hào Kiệt, làm nũng. “Lý Hào Kiệt, may mà anh đến rồi, không thì bọn họ sẽ bắt em rồi khỏi Vĩnh An mất.”

Lý Hào Kiệt khoác một tay lên người tôi, mắt liếc qua Phan Ngọc đầu đầy trứng gà cùng với Tổng Cẩm Dương ở bên cạnh.

Phan Ngọc vừa trông thấy Lý Hào Kiệt, lập tức nói, “Con rể, Duyên Minh nhà ta vẫn còn ở trong viện, sao con lại trở về? Có phải muốn lấy đồ giúp Duyên Minh không?”

“Tôi và Tổng Duyên Minh đã không còn quan hệ đính hôn nữa.”

Lý Hào Kiệt thản nhiên nói.

Chỉ trong chốc lát, đã đem quan hệ của mình và Tổng Duyên Minh quăng đi thật xa.

Ngay lập tức, sắc mặt Phan Ngọc và Tổng Cẩm Dương đều có chút lúng túng.

Khuôn mặt Tổng Cẩm Dương tràn đầy bất mãn, “Cho dù không đính hôn thì cậu và Duyên Minh cũng từng hứa hẹn với nhau. Ngày hôm đó cậu và ông nội cậu đều ở đó, bây giờ nó nằm trong bệnh viện, tình hình nguy kịch, mà cậu lại ở đây che chở cho Tổng Duyên Khanh? Nếu không phải nó thì sao Duyên Minh lại nghỉ quán như vậy!”

“Đúng! Duyên Minh hiền lành như thế, một đứa nhỏ vui tươi sáng sủa mà lại nghỉ quán, tất cả đều là vì bị nó bức ép!”

Phan Ngọc cũng nói.

“Liên quan gì tới...”

Lúc tôi đang định biện bạch cho mình thì nghe thấy Lý Hào Kiệt lên tiếng, “Là Duyên Khanh báo cô ta sao chép tác phẩm của người khác hay sao?”

Ngờ đâu anh ấy lại nói chuyện thay tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Cứu được một mạng

Sắc mặt Phan Ngọc tái đi, nhưng rất nhanh đã đáp lại: “Sao chép gì chứ? Đó đều là do Tổng Duyên Khanh ganh ghét tài năng của Duyên Minh, vừa hay ngày trước có quen biết với Trần Linh nên mới làm ra mấy chuyện kia để hãm hại con bé!”

“Thật không?” Phan Ngọc tái mặt giải thích một câu, nghe lời nói của bà ta, tôi chỉ thấy buồn cười: “Không chỉ có mình tôi nói đó là tác phẩm của Trần Linh, tôi tung tin này ra rất nhiều người trong ngành cũng đã giám định rồi. Muốn trách thì chỉ có thể trách Tổng Duyên Minh ngu xuẩn thôi, tác phẩm của Trần Linh có nét đặc sắc riêng rõ ràng như vậy, chị ta sao chép lại chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ!”

“Thôi, đi về đi.”

Lý Hào Kiệt kéo tôi bỏ đi.

Phan Ngọc muốn tiến lên kéo tôi lại nhưng bị Tổng Cẩm Dương giữ lại.

Dẫu sao thì bọn họ chỉ có thể đắc tội với tôi thôi, chứ không dám động đến Lý Hào Kiệt.

Anh dẫn tôi vào trong tòa nhà, rồi tự nhiên đi về hướng nhà của anh.

Tôi đứng yên tại chỗ hỏi: “Lý Hào Kiệt, tôi qua anh ở chỗ Tổng Duyên Minh đúng không?”

“Ừ, hôm qua có ấy...” Lúc Lý Hào Kiệt nói đến đây thì ngập ngừng một chút, dường như anh đang đắn đo điều gì đó, sau đấy mới nói: “Có ấy tự sát ở bên ngoài, may mà có người đi đường phát hiện kịp thời nên mới cứu được một mạng.”

“Nếu tôi hôm nào chị ta cũng tự sát thì hôm đấy anh cũng phải ở bên chị ta sao?” Nói xong, tôi cười châm biếm: “Cũng đúng thôi, chị ấy là vợ sắp cưới của anh mà.”

Lý Hào Kiệt nhìn ra tôi đang giận, anh không nói cũng không trả lời, mà chỉ giờ tay định ôm tôi vào lòng.

Tôi lùi về sau một chút tránh đi, rồi hỏi: “Này Lý Hào Kiệt, chuyện con của chúng ta, anh kiểm tra thế nào rồi? Có đúng như lời chị ta nói không?”

“Anh sai người đi điều tra rồi, tạm thời chưa có chứng cứ gì cả.” Lý Hào Kiệt đáp.

Tôi không biết anh có đang trả lời lấy lệ hay không nữa.

Nhưng một thương nhân tài giỏi thì nhất định cũng sẽ là một diễn viên tài ba.

Nếu anh muốn gạt tôi thì rất khó để tôi có thể tìm ra được sơ hở.

“Ừm, vẫn còn một chuyện nữa. Em đang tìm việc, sau này em sẽ ở nhà của mình, như vậy về sau anh và Tống Duyệt Minh sẽ tiện hơn.”

Tôi nói xong, hàng lông mày của Lý Hào Kiệt đã nhú lại.

Anh ta nhìn tôi hỏi: “Em ghen à?”

“Đây không phải là kết quả mà anh mong muốn sao?” Tôi cũng không phủ nhận.

Dù tôi muốn lời tình cảm mình dành cho Lý Hào Kiệt từ trong tim ra, để anh hoàn toàn trở thành một người thừa với mình.

Nhưng lúc tôi thử làm như vậy, mới phát hiện ra đây là chuyện không thể thực hiện được.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi đang đứng cách anh hai bước, đôi mắt sắc lẹm của anh ánh lên một tia ám áp: “Anh xin lỗi, để bồi thường, anh sẽ dọn tầng phía dưới phòng làm việc của anh để xếp cho em một không gian riêng, em thấy thế nào?”

Dưới phòng làm việc của anh cũng chính là tầng áp chót của tập đoàn Hào Thiên.

Ở đó thì dù phòng làm việc cũ của Tống Duyệt Minh có gần tập đoàn Hào Thiên đến mấy cũng không thể gần bằng nơi này được.

“Em thấy anh làm thế này rất giống với hoàng đế đối xử với các phi tần tranh sủng thời xưa. Hoàng đế thường cho hoàng hậu mấy quả vải, quý phi ghen thì ngai chuyển hẳn một cây vải đến để vỗ về. Em, không cần, em muốn đến... công ty thiết kế Vũ Phong.” Tôi đáp.

Công ty thiết kế Vũ Phong bây giờ chắc đã thay người hết rồi, tôi đến đó khả năng cao là chẳng còn ai nhận ra nữa.

“OK, em đi lúc nào cũng được.” Về mặt của Lý Hào Kiệt không có chút bất ngờ nào.

Như thể biết trước là tôi sẽ từ chối, cho nên anh chỉ nói qua quyết cho xong.

Điều này khiến tôi đã ý thức được điều gì đó...

Tôi nói: “Nhưng em vẫn muốn lấy tầng phía dưới lầu của anh, còn dùng để làm gì thì em còn phải nghĩ đã.”

Tôi cứ tưởng Lý Hào Kiệt sẽ thấy hơi khó xử với yêu cầu này của mình.

Dẫu sao dưới tầng của tập đoàn Hào Thiên thường là phòng của giám đốc điều hành, còn có các văn phòng quản lý cấp cao nữa. Cho tôi? Sao có thể!

Chuyện khiến tôi ngạc nhiên là Lý Hào Kiệt trực tiếp nói một câu: “Được, trong vòng ba tháng anh sẽ dọn cho em.”

Tôi ngăn ra.

Anh lại nói tiếp: “Điều kiện là không được quay lại nhà của em nữa mà phải sống cùng anh.”

Điều kiện này đối lại nguyên một tầng của tập đoàn Hào Thiên...

Chắc là chỉ có kẻ ngốc mới không đồng ý thôi.

“Được, em không về nữa.”

Tôi đồng ý ngay.

Tôi và Lý Hào Kiệt về nhà, điều khiến tôi bất ngờ là anh chỉ thay một bộ đồ rồi lại đi luôn.

“Anh đi đâu vậy?”

Tôi hỏi anh.

Thật ra tôi hỏi câu này rất nhiều lần.

Lý Hào Kiệt đang xô giày, nghe thấy tôi hỏi, anh ngập ngừng một chút mới đáp: “Đến công ty.”

“À...”

Tôi hàm ý sâu xa đáp một tiếng, rồi nhìn thấy người đàn ông đi thẳng, đầu không ngoảnh lại.

Nhưng trong đầu tôi lại nghĩ rằng anh đang nói dối!

Anh vừa đi là tôi cũng ra ngoài bắt taxi, rồi chạy thẳng đến bệnh viện Thánh Tâm.

Tôi muốn bắt gặp anh ở đó, để anh không còn gì để nói nữa.

Tôi bước vào bệnh viện Thánh Tâm, vì ngày trước từng nằm ở đây nên cũng coi là có chút thân phận, vì thế sau khi thuận lợi đi vào, tôi đi đến khu nội trú để hỏi số phòng bệnh của Tống Duyệt Minh.

Y tá hình như rất thân thuộc với Tống Duyệt Minh, vừa thấy tôi đã nói: “Chị là chị em sinh đôi với Tống Duyệt Minh à? Cô ấy nằm ở giường số bảy tầng mười hai.”

Cảm ơn cô ấy xong, tôi đi thẳng lên lầu định bắt Lý Hào Kiệt tại trận.

Lúc đi đến trước cửa phòng bệnh có giường bệnh số bảy, tôi nhìn thấy cửa đang mở, bên trong Tống Duyệt Minh đứng bên cửa sổ, trò chuyện với y tá đứng ở cạnh.

“Đây là người vừa được cứu sống sau khi tự sát ngày hôm qua sao?”

Tôi nghĩ trong đầu.

Dù không nhìn thấy gương mặt của Tống Duyệt Minh, nhưng dáng vẻ này của chị ta rõ ràng là một người hoàn toàn khỏe mạnh!

Lúc tôi đang đứng ở đó nhìn thì thấy y tá quay người muốn ra ngoài, tôi vội lùi về sau một bước, rồi lấy khẩu trang trong túi xách ra đeo lên mặt, sau đó xoay người đi về phía thang máy.

Vừa đi được hai bước, người y tá đó đã đi ra.

Tôi nhìn thấy cô ấy đang nói chuyện với một vị bác sĩ ở bên cạnh: “Cô Tống nói có thể gọi điện thoại báo cho tổng giám đốc Lý biết là cô ấy đã tỉnh rồi ạ.”

Lúc này, vị bác sĩ đó đứng nghiêng phía trước tôi. Tôi liếc nhìn bảng tên trước ngực bác sĩ một cái, thấy bên trên viết mấy chữ ‘Chú nhiệm Tiêu Khánh’.

Tôi đi chậm lại thì nghe thấy vị bác sĩ Tiêu Khánh đó nói: “Như thế thì hơi nhanh quá, ít nhất cũng phải đợi đến buổi chiều.”

“Tôi có nói rồi nhưng cô ấy không nghe, bên trên bảo chúng ta chăm sóc cô ấy thì cứ làm theo lời cô ấy đi ạ. Đờ bị trách cứ!”

Người y ta đó nói xong là bước vào phòng làm việc.

Tôi vội bước vào trong khoang thang máy bên cạnh, trong đầu đầy khó hiểu.

Bệnh viện Thánh Tâm này là bệnh viện tư nhân tốt nhất ở Vĩnh An, nghe nói giám đốc đứng sau rất thần bí. Nhưng là một nhân vật lớn không dễ dây vào.

Một nơi như thế này, Tống Duyệt Minh lại có thể tìm người “chăm sóc” mình?

Tôi chợt cảm thấy Tống Duyệt Minh không đơn giản như mình vẫn nghĩ.

Vì xác định Lý Hào Kiệt có thể sẽ đến nên tôi ở lại đó đợi, tôi muốn xem xem lát nữa Tống Duyệt Minh sẽ già bệnh như thế nào.

Quả nhiên, chưa đến nửa tiếng sau Lý Hào Kiệt đã xuất hiện.

Anh từ bên ngoài tiến vào, rất nhanh anh đã bước vào phòng bệnh mà Tổng Duyên Minh nằm.

Tôi lên kút đi theo phía sau, nhìn qua chiếc cửa sổ nhỏ trên cánh cửa, tôi phát hiện Tổng Duyên Minh đã khác hoàn toàn so với người mà tôi nhìn thấy ban nãy.

Bây giờ mặt mũi chị ta tái nhợt nằm trên giường, trên người còn đang truyền nước, bên cạnh thì có một đồng máy móc đang giám sát tình trạng sức khỏe của chị ta.

Thì ra tất cả đều là chị ta tự biến tự diễn.

Rồi diễn kịch cho Lý Hào Kiệt xem.

Đáng tiếc Lý Hào Kiệt dường dường là một tổng giám đốc mà lại tiếp tục bị một người phụ nữ lừa dối.

Tôi rời khỏi bệnh viện Thánh Tâm.

Tầm hơn mười giờ tối, Lý Hào Kiệt mới về nhà. Mùi nước khử trùng khắp người anh đã thông báo địa điểm anh đến khỏi cần giải thích.

Tôi chủ động bước lên trước giúp anh cởi áo vest, rồi nhàn nhạt hỏi: “ Một người tài giỏi như tổng giám đốc Lý mà lại bị Tổng Duyên Minh lừa dối tới mức xoay vòng vòng, không biết anh có cảm giác thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Sinh nhật mà anh chuẩn bị cho tôi

Lý Hào Kiệt nhìn tôi nhưng không nói gì cả.

Tôi kể lại chuyện hôm nay đến bệnh viện Thánh Tâm để thăm Tổng Duyên Minh, bao gồm cả chuyện cô ta khỏe mạnh bình thường đứng trước giường bệnh tán gẫu.

Sau đó tôi lại ngẩng đầu lên nhìn Lý Hào Kiệt, khóe miệng cong lên cười đầy ý vị: “Anh có thể không tin em.”

Dứt lời, tôi đưa áo vest cho người giúp việc đứng bên cạnh, rồi tự mình đi vào trong phòng.

Nhưng lại nghe thấy Lý Hào Kiệt đứng phía sau nói: “Mấy hôm nữa là sinh nhật em, em có muốn đi đâu hay nhận quà gì không?”

Sinh nhật.

Đối với tôi mà nói, hai từ này vừa thân quen mà vừa xa lạ.

Nhắm tính ngày, quả đúng là sắp đến sinh nhật mình rồi. Nhưng vẫn còn những hơn hai tuần nữa.

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Lý Hào Kiệt, anh đang dùng tay nói lòng cả vạt.

Thật lòng mà nói, đáng về này của anh gọi cảm muốn chết.

Anh tháo cà vạt ra rồi lại cởi cúc áo sơ mi, để lộ ra từng thớ da thịt săn chắc.

Đôi con ngươi sâu xa của anh nhìn tôi, tôi đoán chắc là anh cũng nhìn Tổng Duyên Minh như vậy.

Đôi tay thon dài đó cũng có thể nắm lấy bàn tay của Tổng Duyên Minh bất cứ lúc nào.

Điều tôi muốn là một Lý Hào Kiệt trọn vẹn, một Lý Hào Kiệt hoàn toàn chỉ thuộc về tôi.

Nhưng tôi biết rằng điều này là không thể.

Tôi lẳng lặng nhìn Lý Hào Kiệt, rồi rành mạch nói: “Điều em muốn là chưa từng quen biết anh.”

Nếu không thể có được, vậy tốt nhất là chưa từng quen biết.

“Đừng nói những lời khiến anh tức giận.” Lý Hào Kiệt đi qua ôm lấy tôi vào lòng.

Lần này tôi không hề phản kháng, chỉ nghe thấy giọng nói của anh từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Anh biết em muốn gì, cho anh thêm chút thời gian nữa. Sau này bên cạnh anh sẽ chỉ có một người phụ nữ duy nhất là em thôi.”

Nói dối.

Câu nói này là tôi tự nói trong đầu mình.

Rõ ràng biết anh đang gạt mình, nhưng lời nói dối này quả thực êm tai.

Còn tôi của lúc này có phần lưu luyến những ngon ngọt đầu môi đó.

Hôm đó Lý Hào Kiệt tổ chức sinh nhật cho tôi ở một khách sạn, có bánh ga tô và anh còn tặng tôi quà nữa.

Ngày hôm sau, tôi lại vào làm ở công ty thiết kế Vũ Phong.

Tổng giám đốc đương nhiệm của Vũ Phong bây giờ tên Đặng Tùng, là người của Lý Hào Kiệt. Anh ta biết mối quan hệ của tôi và Lý Hào Kiệt, nên sáng ngày đầu tiên tôi đi làm, anh ta đã gọi tôi đến phòng làm việc của mình.

Tôi vừa bước vào, anh ta đã đi thẳng luôn vào vấn đề chính: “Cô Tổng, chuyện của cô, tổng giám đốc Lý đã dặn dò rồi, sau này cô đi làm cứ dựa theo thời gian của cô là được. Trên phương diện công việc, cô cũng không cần nhận quá nhiều khách hàng cùng một lúc. Nếu có gì cần giúp đỡ, cô có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Tôi biết đây là điều mà Lý Hào Kiệt giao phó.

Nhưng tôi vẫn từ chối.

“Giám đốc Đặng, anh cứ coi tôi như những nhân viên bình thường là được, tôi sẽ chăm chỉ làm việc.”

Tôi nói một cách thành khẩn, nhưng trong mắt Đặng Tùng vẫn ánh lên sự nghi ngờ.

Nhưng ngoài mặt anh ta vẫn đồng ý.

Tôi biết bây giờ mình có nói gì anh ta cũng không tin, cho nên lúc tôi chuẩn bị ra ngoài, cánh cửa của phòng làm việc lại bị đẩy ra lần nữa.

An Kiều từ bên ngoài bước vào, rồi vừa đi vừa nói: “Giám đốc, công việc cuối cùng tôi đảm nhiệm đã xong, hôm nay khách hàng cũng nghiệm thu rồi. Từ hôm nay, tôi xin từ chức.”

“Được rồi, được rồi, vất vả cho cô rồi.”

Đặng Tùng nói mấy câu khách sáo.

An Kiều đang định đi ra, rồi cuộc cũng chú ý đến tôi ở bên cạnh. Cô ấy có hơi ngạc nhiên: “Tổng Duyên Khanh? Sao cô lại ở đây?”

“Cô ấy là nhân viên mới của công ty.” Đặng Tùng lập tức giới thiệu.

An Kiều cười lạnh một tiếng: “May mà hôm nay tôi từ chức, đỡ phải ngứa mắt.”

Dứt lời cô ấy đi ra ngoài luôn.

Tôi cũng đi ra theo, ngay tức khắc đuổi theo An Kiều hỏi: “Sao cô lại từ chức?”

“Chuyện này không liên quan đến cô.”

An Kiều hoàn toàn không có ý định trả lời.

Nhưng tôi biết chuyện này có liên quan đến Lương Khanh Vũ.

Tôi cũng không muốn làm người ta ghét mình nên chỉ nói: “Sau này tôi sẽ không đi tìm Lương Khanh Vũ nữa đâu, anh ấy rất tốt, tôi không xứng với anh ấy.”

Sau đó tôi quay người bỏ đi.

Lúc nói chuyện, tôi nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt An Kiều có hơi bất ngờ.

Dù trước giờ thái độ của cô ấy với tôi luôn không tốt, nhưng tôi thấy An Kiều hợp với Lương Khanh Vũ hơn mình nhiều.

Tôi bước vào công ty thiết kế Vũ Phong với thân phận là một nhân viên mới, bộ phận thiết kế dường như đã có sự thay đổi lớn. Trừ một nhà thiết kế cấp cao tên là Trịnh Thảo ra, tất cả các đồng nghiệp khác đều không biết thân phận của tôi, nên làm việc với nhau cũng khá thoải mái.

Có lẽ là trùng hợp.

Ngày thứ ba đến Vũ Phong, tôi đã nhận được điện thoại của Lương Khanh Vũ

Trong điện thoại, anh ấy nói với tôi là sức khỏe của mẹ anh không tốt. Vì thế anh quyết định không về Vĩnh An nữa, mà sẽ mở một công ty thiết kế nhỏ ở quê nhà.

“Anh rất có tài, em tin là nhất định anh sẽ làm tốt.” Tôi nói.

Trừ những lời này ra, tôi cũng không biết phải nói thêm gì nữa.

Vụ bỏ trốn kích động của tôi và anh ấy lần trước rõ ràng còn chưa được mấy hôm, mà dường như đã trở thành dĩ vãng dờn dờn trước rồi.

Tôi của bây giờ đã trở thành tình nhân bí mật của Lý Hào Kiệt.

Cuộc sống tưởng chừng như bắt đầu lại từ đầu, nhưng thật ra con đường phía trước vẫn tăm tối vô cùng.

Đến một chút ánh sáng của tương lai tôi cũng không trông thấy.

Nhưng ngoài mặt Lý Hào Kiệt vẫn làm rất tốt.

Ngày sinh nhật tôi hai tuần sau, hôm đó tôi đi làm, anh theo lời hẹn tôi ở đầu đường dưới công ty.

Sau khi lên xe, anh dẫn tôi đi thay đồ và trang điểm, đến chạng vạng tối anh mới đưa tôi tới một nhà hàng cao cấp.

Lúc nhân viên phục vụ mở cửa cho chúng tôi, tôi đứng ở cửa nhìn thấy trong nhà hàng rộng lớn chỉ bày đúng một chiếc bàn, bên trên đặt một ngọn nến nhỏ nhoi...

Lý Hào Kiệt rất ga lăng làm một động tác mời bên cạnh tôi.

Thật ra trong lòng tôi lúc này có hơi khủng hoảng.

Tôi sợ loại không gian đen tối như thế.

Tôi nhìn ngọn đèn lung lay sắp đổ đó, dường như một giây nữa là nó sẽ tắt dụi.

“Đừng sợ.”

Một bàn tay của Lý Hào Kiệt giữ lấy tôi.

Sau khi cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến, bàn tay vốn đang run rẩy của tôi dường như đã bình thường lại.

Tôi lấy dũng khí rảo bước vào trong nhà hàng.

Giấy phút tôi tiến vào trong đó, bên trong sáng lên vô số các ngọn đèn, tấm màn lớn che cửa sổ cạnh bên cũng được vén hết lên.

Bên ngoài cửa sổ là khu phố trung tâm thương mại nổi tiếng nhất của Vĩnh An, màn hình led trên các toà nhà cao tầng đều bật sáng.

Lúc tôi nhìn qua dới chỉ thấy trên tất cả các toà nhà cao tầng đang chạy máy chữ ‘Chúc Duyên Khanh sinh nhật vui vẻ’.

Cùng lúc đó, trên từng sân khấu nhỏ trong nhà hàng, một ban nhạc bắt đầu hòa tấu.

Một nữ phục vụ đẩy một chiếc xe đẩy đến, phía trên của chiếc xe đẩy đặt một chiếc bánh ga tô ba tầng.

Mặt ngoài của bánh ga tô là hình công chúa Belle trong phim hoạt hình Disney.

“Chúc em sinh nhật vui vẻ.”

Lý Hào Kiệt kéo lấy tay tôi, rồi dắt tôi đến bên chiếc bàn duy nhất ấy, sau đó anh còn kéo ghế cho tôi.

Tôi ngồi xuống.

Tiếp theo lại có một người phục vụ đẩy một chiếc xe nữa ra.

Tôi nhìn thấy bên trên đặt một chiếc hộp nhung tơ.

Từ kiểu dáng đó, tôi dám chắc bên trong hộp kia đựng đồ trang sức.

Lúc tôi nhìn thấy nó, Lý Hào Kiệt đã đi qua mở chiếc hộp ra.

Một sợi dây chuyền lấp lạng nằm bên trong.

Mặt dây chuyền là một viên đá quý hình trái tim màu hồng cực lớn, tôi không biết là gì, nhưng nhìn có vẻ rất lấp lánh, rất đẹp.

“Đây là sợi dây chuyền kim cương hồng, tuần trước anh đã đặc biệt bay sang Pháp mua giả về tặng cho em.” Lý Hào Kiệt nói rồi lấy chiếc vòng ra hỏi: “Có thích không?”

Tôi khẽ gật đầu.

Viên kim cương màu hồng lớn thế này có lẽ là rất đắt, tôi không nhận được nói một câu: “Thật ra anh không cần tặng em quà đắt tiền như vậy, em cũng không hiểu giá trị của nó.”

Lý Hào Kiệt không trả lời câu nói của tôi, anh chỉ lấy chiếc vòng ra: “Nào, anh đeo lên cho em nhé.”

Anh nói rồi đi đến phía sau tôi.

Anh vừa định đeo lên cho tôi thì nghe thấy phía sau lưng truyền đến tiếng bước chân.

Hình như là tiếng giày cao gót nện lên mặt sàn.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 108: Hào kiệt, chúng ta lại có con rồi

Vì Lý Hào Kiệt đang đeo dây chuyền cho tôi, tôi còn chưa quay đầu lại đã nghe thấy sau lưng truyền đến một giọng nói vui vẻ: “Hào Kiệt, em có một tin tốt muốn nói cho anh biết!”

Tổng Duyên Minh.

Tôi cũng không biết dây chuyền đã đeo xong chưa mà ngoảnh đầu lại luôn.

Tôi vừa quay đầu lại, sợi dây chuyền vì chưa cài khóa xong nên rơi xuống sàn nhà, phát ra một âm thanh lạnh lạnh.

Trái tim tôi run lên, cúi đầu xuống nhặt.

Dù không biết giá trị của nó, nhưng chiếc dây chuyền này chắc chắn là rất mắc tiền. Tôi định kiểm tra một chút thì trông thấy trên tay Tổng Duyên Minh cầm một món đồ mà tôi rất quen thuộc.

“Sao em lại tìm đến đây?”

Tổng Duyên Minh còn chưa nói ra cái tin tức tốt đó thì tôi đã nghe thấy câu trách móc của Lý Hào Kiệt.

Giọng nói của anh lạnh lùng một cách đáng sợ, rất rõ ràng là cuộc ghé thăm của Tổng Duyên Minh nằm ngoài dự liệu của anh.

“Em... em...”

Tổng Duyên Minh bị Lý Hào Kiệt nói như vậy thì mặt mày tái nhợt, chị ta cúi đầu nhìn mọi thứ xung quanh, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ...

Dù trong phòng ánh sáng mờ mờ, nhưng tôi vẫn nhìn thấy chị ta nước mắt lưng tròng: “Anh nói hôm sinh nhật em anh có việc bận, thì ra việc đó chính là tổ chức sinh nhật cho Duyên Khanh...”

“Đúng vậy.”

Lý Hào Kiệt không phủ nhận.

Tổng Duyên Minh tò vò hiểu chuyện nói: “Vâng, em biết rồi. Em xin lỗi, em... em đến không đúng lúc, em đi ngay đây.”

Lúc chị ta nói những lời này, giọng điệu đã đầy oan ức.

Nước mắt cũng thuận theo hốc mắt chảy ra ngoài.

Tôi vẫn ngồi ở đó, nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy bất an.

Vì tôi nhìn thấy rõ ràng thứ Tổng Duyên Minh đang cầm trong tay là...

Lúc tôi đang cảm thấy lo lắng, Tổng Duyên Minh đã đi qua rồi đưa thứ trong tay chị ta cho Lý Hào Kiệt nói: “Em xin lỗi, em không muốn quấy rầy anh. Chỉ là... chỉ là, hôm nay đột nhiên em biết là mình mang thai rồi, em quá vui mừng cho nên mới sống chết gắng hỏi trợ lý của anh nói cho em biết anh đang ở đâu. Em rất muốn chia sẻ tin vui với anh đầu tiên...”

Tổng Duyên Minh lại nhai một hồi.

Lý Hào Kiệt nhận lấy tờ giấy xét nghiệm đó, cơ thể anh rõ ràng cứng đờ lại.

Ánh mắt anh hướng đến vùng bụng nhỏ nhấm bằng phẳng của Tổng Duyên Minh: “Mang thai? Lúc nào vậy...”

“Chính là đêm đó...”

Lúc Tổng Duyên Minh nói những lời này, sắc mặt chị ta hơi ửng đỏ.

“...”

Lý Hào Kiệt không nói gì, Tổng Duyên Minh lại nở nụ cười ngây thơ vô tội rồi lôi kéo Lý Hào Kiệt nói: “Hào Kiệt, chúng ta lại có con rồi, anh có vui không?”

“Anh ấy có gì mà vui chứ?” Lý Hào Kiệt không nói gì, tôi đã hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ sợ là Hào Kiệt đang suy nghĩ phải cho chị bao nhiêu tiền đủ để chị đi phá thai đấy.”

Tổng Duyên Minh làm bộ làm tịch ngẩn ra, rồi nhìn Lý Hào Kiệt: “Không thể nào, Hào Kiệt, anh từng nói là rất muốn có một đứa con với em cơ mà. Hơn nữa chúng ta lại sắp kết hôn rồi...”

“Hào Kiệt, anh nói sao đấy?”

Tôi hỏi Lý Hào Kiệt.

Nếu hôm nay đã gặp phải tình huống này rồi, vậy tôi phải bắt Lý Hào Kiệt đưa ra sự lựa chọn để còn chấm dứt chuyện này.

Tôi cũng sẽ được giải thoát một cách triệt để.

“Hào Kiệt, anh sẽ không bắt em đi phá thai đúng không?”

Giọng nói của Tổng Duyên Minh nũng nịu nói tiếp với câu chất vấn lạnh lùng của tôi.

Lý Hào Kiệt đứng yên tại chỗ nhìn tôi và Tổng Duyên Minh, một lúc lâu sau anh mới giờ tay vỗ vỗ lên vai Tổng Duyên Minh nói: “Em về trước đi.”

“Em không...”

“Tổng giám đốc Lý, lựa chọn đi.”

Tôi đã có sự thay đổi trong cách xưng hô với Lý Hào Kiệt.

Như tôi thấy, câu nói vừa rồi của anh thật ra đã tỏ rõ lập trường rồi.

Tôi đoán là mình đã thua cuộc.

“Hào Kiệt, anh đã quên chuyện năm xưa rồi sao? Anh đã quên tại sao em lại chọn tự sát ở đó rồi sao?”

Tôi nghe không hiểu câu nói của Tổng Duyên Minh.

Nhưng tôi đoán là trước kia có khả năng chị ta và Lý Hào Kiệt đã từng gặp nhau.

Nếu không thì sao lại có thể thăm tình đến vậy?

Nhưng tôi vẫn vạch trần Tổng Duyên Minh: “Đừng giả bộ nữa, chị cần bán máu để tự sát với một máu giết đầu. Tất cả đều là chị mua chuộc người của bệnh viện Thánh Tâm rồi giả vờ ra mà thôi. Tổng giám đốc Lý đã điều tra rõ ràng rồi, chỉ là anh ấy ngại vạch mặt chị mà thôi.”

Tôi không biết Lý Hào Kiệt đã điều tra rõ ràng hay chưa, nhưng câu nói này của tôi rõ ràng đã làm Tổng Duyên Minh kích động.

“Chị không có! Em đừng có mà nói láo!” Tổng Duyên Minh kéo lấy Lý Hào Kiệt: “Hào Kiệt, anh hãy tin em. Duyên Khanh chỉ là muốn phá hoại mối quan hệ giữa chúng ta mà thôi.”

“Chuẩn đấy, đúng là tôi muốn phá hoại mối quan hệ giữa hai người đấy. Đầu sao đây cũng là buổi sinh nhật ngạc nhiên mà tổng giám đốc Lý chuẩn bị cho tôi, chị chạy đến đây định làm gì?”

Cho dù chúng tôi có cùng ngày sinh tháng đẻ với nhau.

Nhưng nói tôi và Tống Duyên Minh là kẻ thù cũng không phải là quá đáng.

Tống Duyên Minh tái mặt gãi thích: “Em không biết, em chỉ muốn nói cho anh biết tin tức về đứa bé thôi...”

“Bây giờ anh ấy biết rồi, chị đi được rồi đây.”

Tôi đuổi khách.

Sao Tống Duyên Minh chịu đi cho được?

Cô ta tóm lấy cánh tay của Lý Hào Kiệt, thàn thiết nói: “Hào Kiệt, anh, anh thật sự không cần con của chúng ta sao? Vậy em sẽ đi phá thai ngay bây giờ, không gây thêm phiền phức cho anh nữa!”

Cô ta nói xong thì chạy ra ngoài.

Chiều này quả nhiên có tác dụng với Lý Hào Kiệt.

Lúc Tống Duyên Minh sắp đi ra đến cửa, Lý Hào Kiệt cuối cùng không nhịn nổi nữa bước nhanh lên đuổi theo.

Tôi nói với ở đằng sau: “Tống giám đốc Lý, đây là sự lựa chọn của anh đúng không?”

Lý Hào Kiệt không trả lời và cũng không quay đầu lại.

Giây phút đó, tôi nghe thấy tiếng trái tim mình vỡ nát.

Trong tình yêu này, tôi quả thực là một con bạc điên rồ.

Nhưng lần này, tôi lại cuộc thua rồi.

Ánh đèn chúc mừng bên ngoài cửa sổ đã lâu, bài hát chúc mừng sinh nhật đã mờ, ngọn nến trên bàn chấp chôn trong gió.

Nhưng ở đây chỉ còn lại một mình tôi.

Tôi cẩn thận xem xét sợi dây chuyền, xác định nó không bị xảy xước gì, tôi lại đặt nó vào trong hộp rồi một mình rời đi.

Tôi ăn vận xinh đẹp, lại còn trang điểm hoa mỹ đi trên đường. Có hai chiếc taxi dừng bên cạnh tôi, có một người thanh niên xuống xe nói với tôi: “Áy dô, người đẹp có một mình à? Có phải là thất tình rồi không? Muốn anh đây ở cùng em không hả?”

Tôi không buồn để ý.

Lại có một người thanh niên nhỏ tuổi khác bước xuống, hẳn giờ tay vòng ôm lấy bà vai tôi: “Người đẹp, vừa nhìn cái là biết ngay em thất tình rồi. Quên cái gã không có mắt ấy rồi đi vui vẻ với bọn anh đi.”

Tôi giờ tay lên gạt tay hắn ta xuống rồi tiếp tục đi về phía trước.

Người thanh niên nhỏ tuổi đó rõ ràng bị tôi chọc giận: “Ồi chao, không nể mặt huh?”

“Đừng đấy! Anh Cường tui này là đại ca ở đây đấy!”

Mấy người họ vừa nói vừa kéo tôi vào trong một ngõ hẻm vắng người.

“Bỏ tay ra!” Lúc này tôi mới định thần lại, ý thức được tính nguy hiểm của sự việc, tôi vùng vẫy chạy về phía trước.

Người thanh niên nhỏ tuổi đuổi theo phía sau tôi!

Tôi không biết phải làm sao, chỉ có thể đá văng giày cao gót đi.

Đàn ông đầu sao cũng chạy nhanh hơn phụ nữ, lúc trông thấy người phía sau sắp đuổi kịp mình, bên đường liền có một chiếc xe màu đen lao vút qua rồi dừng lại.

Cửa tài xế mở ra, một thân ảnh màu trắng bước từ trên xe xuống nhanh chóng chặn phía sau lưng tôi.

Tôi ngừng đầu lên có hơi ngạc nhiên, người đàn ông trước mặt lại là Lý Trọng Mạnh!

Trên người anh mặc một chiếc áo dài màu trắng, dù chỉ nhìn thấy góc nghiêng của anh, nhưng tôi cũng có thể nhận thấy đây có lẽ là chiếc áo blue trắng của bác sĩ.

Mấy tên côn đồ hình như thấy Lý Trọng Mạnh đeo mắt kính nên rất khinh thường nói: “Chú à, tôi thấy chân tay chú lêu khêu thế này mà còn định anh hùng cứu mỹ nhân à? Đừng có lòi cái mạng già của mình vào đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Nào, tôi cố em

“Vậy các người thử xem sao?” Lý Trọng Mạnh không hề có ý lùi bước.

Lúc mấy tên côn đồ đang do dự có nên động thủ hay không thì có một người hét lên: “Anh Cường, cảnh sát đang đi về phía này.”

“Mẹ kiếp! Coi như chúng mày may mắn đấy!”

Anh Cường đó nói xong là nhảy lên một chiếc xe mô tô bên cạnh.

Mấy tên du côn đã bỏ đi.

Lý Trọng Mạnh quay người lại.

“Cảm ơn anh.” Đứng trước mặt Lý Trọng Mạnh, tôi thấy hơi ngượng ngùng khi bị anh ta nhìn thấy đáng về lúc này của mình.

Dứt lời là tôi muốn rời đi ngay.

Lý Trọng Mạnh lại gọi với từ đằng sau: “Giày em còn chưa mang thì định đi thế nào?”

“Tôi...”

Thật ra vì lúc tôi tháo giày để chạy, trên đường hình như có mảnh thủy tinh giờ đang găm vào lòng bàn chân tôi.

Vừa nãy mới chạy thoát thân nên không cảm thấy gì, bây giờ đứng lại mới phát hiện chưa đi được bao lâu dưới chân đã đau như bị kim châm.

“Lên xe đi.” Lý Trọng Mạnh dịu dàng nói.

Sau đó anh ta mở cửa vị trí kế bên tài xế cho tôi, còn anh ta thì ngồi vào ghế lái.

Sau khi tôi lên xe, Lý Trọng Mạnh lên tiếng trước: “Xin lỗi, xe của tôi vốn rề, chắc ngồi không được thoải mái như xe của Hào Kiệt.”

“Không, đâu có đâu, rất thoải mái ạ.”

Tôi vội nói.

Lý Trọng Mạnh nỗ lực, vừa chạy được một chốc đã hỏi tôi: “Hôm nay là sinh nhật em à?”

Tôi ngẩng ra nhìn anh ta.

Trong mắt tôi đầy nghi hoặc hỏi: “Sao anh biết được?”

Lý Trọng Mạnh khẽ liếc nhìn ra ngoài cửa xe, đáp: “Hôm nay những toà nhà có thể bao được, Hào Kiệt đều bao cả rồi. Đứng nói là tôi, cả thành phố Vĩnh An này chắc chỉ có vài người là không biết thôi.”

Tôi quay đầu nhìn thấy ánh đèn chúc mừng sinh nhật tôi còn sáng lấp lánh trên tòa cao ốc bên ngoài.

Nhớ tới Lý Hào Kiệt vì Tống Duyên Minh mang thai mà bỏ đi.

Thật là một sự châm chọc to lớn.

“Anh ấy đốt nhiều tiền rồi.” Tôi cup mắt xuống cười khổ.

“Hào Kiệt là người làm ăn, nên không phải ai nó cũng dám tiêu tiền như vậy đâu.” Ánh mắt Lý Trọng Mạnh nhìn tập trung về phía trước, trước mặt vừa hay lại có ánh đèn chúc mừng sinh nhật, anh ta nói: “Nó đồng ý chi nhiều tiền cho em như vậy, chứng tỏ là nó đã đặt em trong lòng.”

“Chuyện này chắc chưa từng có đâu.”

Tôi cười khổ.

Anh ấy đặt tôi trong lòng?

Trong lòng anh ấy chỉ có Tống Duyên Minh mà thôi.

Tôi ngồi ngầy ngốc trên xe, rất nhanh tôi đã ý thức được là xe của Lý Trọng Mạnh không phải đang đi về hướng ‘Số 01 Vĩnh An’. Nhìn cảnh vật lạ lẫm bên ngoài cửa xe, tôi hỏi: “Chúng ta đang đi đâu đây?”

Có lẽ là tôi tin tưởng Lý Trọng Mạnh.

Dù đây không phải là con đường về nhà, nhưng tôi cũng không nghi ngờ anh ta sẽ làm hại tôi.

Lý Trọng Mạnh cười cười: “Chân em bị thương rồi, tôi vốn đang trực ban ở bệnh viện giữa giờ tạm về nhà một chuyến lấy đồ thôi. Lúc quay lại không ngờ lại gặp em, giúp em xử lý vết thương ở chân xong tôi sẽ lại đưa em về nhà.”

Vết thương trên chân tôi chắc hẳn khá nghiêm trọng, quả thực là cần đi bệnh viện.

Rất nhanh Lý Trọng Mạnh đã dừng xe trước cổng một bệnh viện tư nhỏ, tôi thấy bên trên có viết là bệnh viện Quang Minh.

Xe dừng ở chỗ cách cổng gần nhất.

Lý Trọng Mạnh mở cửa xe để tôi xuống. Nghi là vết thương ở chân phải của mình khá nghiêm trọng, nên tôi định dùng chân trái nhẩy lò cò trên mặt đất. Nhưng chân trái của tôi vừa chạm xuống đất cũng thấy rất đau.

Tôi hít vào một hơi lạnh, lúc đang lấy dũng khí để nhẩy xuống đất thì Lý Trọng Mạnh đã chìa lưng ra trước mặt tôi nói: “Nào, tôi cõng em.”

“Không cần, không cần đâu.”

Tôi lập tức vừa nói vừa xua tay.

Nhưng Lý Trọng Mạnh vẫn giữ động tác ngồi quỳ của mình, anh ta khẽ nghiêng đầu rồi dùng ngữ điệu nhẹ nhàng nói: “Em định để lại một vết dấu chân máu trên hành lang bệnh viện của tôi à?”

Lời nói của anh ta khiến tôi hơi lúng túng.

Bây giờ quả thực trên chân tôi đều là máu.

Chân chửi một chốc, tôi vẫn đưa tay khoác lên trên vai Lý Trọng Mạnh.

Trên đường, tôi được Lý Trọng Mạnh công đến phòng chẩn đoán bệnh.

Là y tá giúp tôi xử lý vết thương trên chân, các mảnh thủy tinh trên chân tôi cả to lẫn nhỏ tổng cộng là ba mảnh.

Lúc rút mảnh thủy tinh to nhất đó ra, Lý Trọng Mạnh không biết lấy ở đâu ra một con gấu trúc bông nhỏ đưa cho tôi: “Cầm lấy nó đi, đừng sợ, một lúc là xong thôi.”

“Cảm ơn.”

Tôi cầm lấy con gấu trúc đồ chơi.

Thấy y tá dùng cái nhíp gấp mảnh thủy tinh to nhất ra, sau đó khử trùng chân cho tôi rồi băng bó lại.

Lý Trọng Mạnh bảo y tá đi lấy một đôi dép y tá mới đưa cho tôi.

Anh ta đưa tôi về nhà.

Trên đường về nhà, tôi nói “Không ngờ anh lại là bác sĩ...”

“Ừm, là một bác sĩ nghèo.”

Lý Trọng Mạnh bổ sung thêm một câu.

Tôi ngay tức khắc đáp: “Nào có đâu, bác sĩ rất tốt mà. Cứu người trị bệnh, là một nghề rất cao quý.”

Trong lòng tôi thật sự nghĩ như vậy.

Lý Trọng Mạnh liếc nhìn tôi một cái rồi cười nhàn nhạt: “Cảm ơn em, thật ra tôi cũng rất thích công việc của mình.”

Lý Trọng Mạnh đưa tôi về đến nhà, tôi vừa xuống xe, anh ta đã lại đuổi theo: “Cái này tặng cho em.”

Tôi cúi đầu xem, đó chính là con gấu trúc đồ chơi ban nãy.

“Không cần đâu ạ.” Tôi vô thức từ chối.

“Cò cảm đi, là một bệnh nhân xuất viện lúc trước tặng cho tôi đấy. Một người đàn ông trưởng thành như tôi giữ thứ này cũng chẳng để làm gì, tôi tặng cho em đấy.” Nói rồi, anh ta nhét món đồ chơi vào trong tay tôi, sau đó lại bổ sung thêm một câu: “Trong lòng tôi, em cũng là một người bạn nhỏ.”

Nói xong câu này, Lý Trọng Mạnh quay lại xe rồi nỗ lực rời đi.

Tôi nhìn con gấu trúc đồ chơi rồi bất giác mỉm cười, sau đó cầm nó về nhà.

Một đêm này có lẽ nhờ con gấu nhỏ, nên tôi không còn bị mất ngủ nữa.

...

Ngày hôm sau, vừa tới công ty, tôi đã bị một đồng nhân viên chặn lại.

“Tống Duyên Khanh, tôi qua là sinh nhật có đúng không?!”

“Bạn trai của cô quá là phóng khoáng đấy, hôm qua bao tất cả màn hình led trong thành phố!”

“Đứng đấy, đứng đấy. Cô có một người bạn trai giàu có như vậy mà chẳng tiết lộ với bọn tôi tạo náo, kín tiếng thế?”

Mọi người đều vậy lại nói, chỉ nghe thấy Trịnh Tháo nói: “Chị gái của cô ấy là vợ sắp cưới của tổng giám đốc Lý sếp lớn nhất công ty chúng ta, cô ấy có thể thua kém được sao?”

Câu nói đó khiến cả hội đều ồ lên.

Lại có càng nhiều đồng nghiệp vây xung quanh để hỏi bạn trai tôi là ai hơn.

Tôi biết có nói là Lý Hào Kiệt làm cho tôi cũng chẳng có ai tin.

Tôi dứt khoát nói: “Đó không phải là tôi, chắc là cùng tên thôi.”

“Định lừa ai chứ, tôi đã kiểm tra bên phòng nhân sự rồi. Hôm qua chính là sinh nhật của cô.”

Các đồng nghiệp căn bản là không tin.

Tôi cười khổ nhìn một đám đồng nghiệp đang bao vây mình rồi hỏi họ: “Nếu chuyện này mà được làm cho các cô thì các cô có phụ nhận không?”

Câu nói này của tôi khiến mọi người dường như đều hiểu ra.

Các đồng nghiệp đều cụt hứng bỏ đi.

Có một người kéo lấy Trịnh Tháo hỏi: “Xì, tôi còn tưởng cô ấy thật sự có bạn trai là công tử nhà giàu gì đó chứ.”

Trịnh Tháo cười cười: “Cô ta có chút mảnh khảnh bị đàn ông chơi đùa mà thôi, nếu cô ta có thể tìm được một người bạn trai là công tử con nhà giàu, thì há chẳng phải là tôi sẽ già cho tỷ phú số một thế giới à?”

Trịnh Tháo là người duy nhất của phòng thiết kế biết chuyện của tôi lúc ở công ty thiết kế Vũ Phong khi trước.

Cô ấy có thành kiến với tôi, tôi có thể hiểu.

Lúc ăn trưa, một mình tôi ngồi một bàn nghe thấy các đồng nghiệp khác đang ngồi tụm với nhau bàn tán chuyện ngày hôm qua.

Người của phòng thiết kế cũng không chút keo kiệt nào mà chia sẻ với những người khác về lời nói của tôi sáng nay.

Mọi người đều có dáng vẻ vừa thất vọng vừa hài lòng.

Tôi cứ ngỡ bữa trưa hôm nay có thể ăn yên tĩnh một mình, nhưng lại nghe thấy có người bên cạnh hỏi: “Xin hỏi ở đây có người ngồi không ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý: Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Chạy lon ton đuổi theo

Tôi ngẩng đầu lên, không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn thấy là người đồng nghiệp không cùng phòng thiết kế tên là Vương Thanh Thanh.

Ngày trước vì tôi và cô ấy cùng thiết kế một hạng mục cho một tòa nhà, cho nên chúng tôi thường đi chung với nhau

Không phải thân thiết gì, nhưng cũng coi là có quen biết.

Tôi gật gù đầu.

Sau khi cô ấy ngồi xuống, tôi cúi đầu tiếp tục ăn cơm thì nghe thấy cô ấy nói: “Tổng Duyên Khanh, hôm qua em thấy tổng giám đốc Lý đến đón chị, mấy tấm màn hình led ngày hôm qua chính là chị đúng không ạ?”

“... Không phải tôi.”

Tôi lập tức phủ nhận.

“Vì sao chị không thừa nhận! Người ta đều nói tổng giám đốc Lý là chồng sắp cưới của chị gái chị, nhưng lúc em thấy sếp lớn đến đón chị hôm qua, cô về sếp rất tốt với chị đấy chứ...”

Cô lẽ vì Vương Thanh Thanh nhỏ hơn tôi hai tuổi, cô ấy mới ra trường chưa được bao lâu nên con người còn rất đơn thuần.

Do gần đây những người và sự việc mà tôi tiếp xúc khiến tôi có phản cảnh giác, tôi nhìn cô ấy rồi nói: “Như thế không phải tôi là người thứ ba hay sao?”

“Dạ?”

Rất rõ ràng là Vương Thanh Thanh đã bị lời nói của tôi làm cho ngây ngốc.

Sau đó cô ấy lập tức xua tay, kích động giải thích: “Em không có ý đấy đâu! Em cũng không hề nghĩ như vậy!”

Lúc nói chuyện, cô ấy bỗng đập chiếc đũa vào nhau, khiến cho một chiếc rơi xuống sàn rồi lăn đến bên chân tôi.

Tôi nhặt lên giúp cô ấy.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Vương Thanh Thanh, tôi cũng có hơi ngại, khẽ lắc đầu: “Chuyện đó thật sự không liên quan đến tôi, người hôm qua mà cô nhìn thấy có khả năng cũng không phải là tôi, mà là chị gái tôi.”

“Nhưng mà...”

“Thật sự không phải là tôi!”

Tôi nhìn chằm chằm vào cô ấy khẳng định một câu.

Đầu sao chuyện tôi và Lý Hào Kiệt đi với nhau mà truyền ra ngoài, dù Vương Thanh Thanh không nghĩ ngợi gì, cũng sẽ có người có ý dùng chuyện này để theo dõi tin tức mất.

Vương Thanh Thanh dường như ý thức ra được điều gì đó.

Cô ấy ra sức gạt đầu nói: “Đứng đúng, không phải là chị, không phải là chị!”

Lúc tan làm buổi tối, tôi đi từ công ty ra rồi vô thức đi về phía đầu đường phía trước.

Lúc đi được hai bước tôi mới sực nhớ ra, Tổng Duyên Minh mang thai rồi. Lý Hào Kiệt chắc chắn sẽ ở bên chị ta, làm sao còn có thể...

Lúc tôi đang tự mình phủ định thì nhìn thấy đầu đường phía trước có một chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở đó!

Trái tim tôi siết chặt, định quay đầu đi. Nhưng trái tim lại muốn bảo tôi đi lên phía trước.

“Không thể, không thể được!”

Tôi tự cảnh cáo chính mình, có một vài chuyện một khi nhường bước thì muốn đòi vạn kiếp cũng không thể trở lại được nữa.

Tôi rào bước quay trở lại công ty.

Tặng ca.

Tôi ngồi xuống bàn làm việc bắt đầu làm bản thiết kế của hợp đồng mới ký hôm trước.

Lúc hoàn thành được hơn một nửa, tôi ngẩng đầu lên, sắc trời bên ngoài đã tối đen. Tôi lại nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ đêm.

Giờ này chắc chắn Lý Hào Kiệt đã đi rồi.

Tôi thu dọn đồ đạc rồi xuống tầng, lúc đi đến đầu đường, tôi vô thức liếc nhìn về phía trước thì thấy chiếc xe đó vẫn dừng ở chỗ cũ.

Đèn xe mờ sáng choang.

Trong đêm tối, ánh sáng màu vàng đỏ vô cùng chói mắt.

Tôi không đi qua đó, mà mượn đêm đen đi về chỗ chiếc xe không nhìn thấy được, rồi bắt một chiếc taxi về nhà.

Ngày thứ hai.

Ngày thứ ba.

Liên tiếp một tuần Lý Hào Kiệt đều ở đó đợi tôi.

Sau này tôi sợ, nên buổi chiều mỗi ngày đều sắp xếp cho mình công việc kiểm tra hạng mục ở công trường.

Lý Hào Kiệt không ở đó chờ tôi nữa và cũng không liên quan gì tới tôi.

Cứ như vậy, thời gian một tháng thấm thoát trôi qua.

Ngày nào tôi cũng vui mình vào công việc, không hề để bản thân mình nghỉ ngơi hay có suy nghĩ vẩn vơ nào cả.

Chỉ là hôm đó, buổi chiều công ty có cuộc họp nên tôi bị gọi về.

Họp xong là đúng giờ tan làm.

Lúc tôi đang đứng trên đường thì nhìn thấy xe của Lý Hào Kiệt đã không còn đỗ ở đó nữa.

Khoảnh khắc đó, trái tim của tôi có phần mất mát. Nhưng tôi đã tự an ủi chính mình.

“Cũng tốt, cũng tốt thôi mà.”

Ngày hôm sau vừa hay là cuối tuần, tôi cũng được nghỉ ngơi một ngày.

Khuong Thanh đứng đợi đang ở trong nước nên chị ấy rủ tôi đi spa.

Thật ra một người như tôi từ công việc ra, cũng không quá hưởng thụ cuộc sống. Đặc biệt là tôi không quá để tâm đến chuyện dưỡng da này nọ.

Nhưng không thể không nói, đi spa quả thực rất thoải mái.

Tối qua khi hai người chúng tôi được mát xa chăm sóc da toàn thân, lúc ngồi nghỉ ngơi ở đại sảnh, Khuong Thanh phàn nàn về tôi: “Em xem da đề em đẹp lên bao nhiêu kia kìa, nếu còn không chịu để ý chăm sóc mà cứ để như vậy thì khoảng hơn ba mươi tuổi sẽ biến thành bà già đấy, đến lúc đó thì không ai muốn em nữa đâu!”

“Không ai muốn nữa thì thôi.”

Tôi cụp mắt xuống.

Không biết bắt đầu từ khi nào, tôi đã quyết định sẽ sống một mình như vậy cả đời.

“Đừng nhá, dù không có ai cần thì chúng ta cũng phải xinh đẹp. Tuyệt đối không thể để người khác thấy chúng ta không có ai thèm ngó ngang đến, mà phải là những người đàn ông đó không xứng với chúng ta!”

Khuong Thanh ngồi thẳng dậy.

Chị ấy rất có khí chất và còn rất xinh đẹp nữa.

Sắp ba mươi tuổi rồi nhưng cũng chưa kết hôn, quả thật là những người đàn ông đó không xứng với chị ấy.

Chúng tôi đi ra khỏi spa, chị ấy lại kéo tôi đi dạo phố.

Kết quả vừa bước vào cửa hàng thời trang của trung tâm thương mại, tôi đã nghe thấy một giọng nói yêu kiều vang lên: “Cậu Ngô, mấy bộ đồ này bộ em cũng thích, không biết phải chọn cái nào đây!”

Sau đó tôi lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc mà đáng ghét vang lên: “Thế thì lấy hết đi, cục cung được vui vẻ mới là quan trọng nhất.”

Tôi nhìn theo hướng giọng nói thì thấy Ngô Tiến An đang ngồi trên sofa trong quầy thanh toán.

Có một người đẹp ngực trần công mông phòng thủ đang đứng trước mặt hắn.

Trong tay cô ta cầm hai bộ đồ.

Rõ ràng thời tiết đang đầu xuân, chúng tôi đều mặc áo khoác ra ngoài. Nhưng cô ta đã mặc váy siêu ngắn với áo trễ ngực rồi, bộ ngực silicon ngồn ngộn như muốn nhảy ra ngoài.

Mặt mũi thì thẩm mỹ dao kéo hết cả.

“Ặc.” Về mặt Khuong Thanh đây chán ghét liếc nhìn Ngô Tiến An một cái: “Mau đi thôi, không ngứa mắt chết mất.”

Tôi và Khuong Thanh quay đầu bỏ đi, kết quả vẫn bị Ngô Tiến An trông thấy.

Sau lưng truyền đến tiếng kêu lên “người đẹp” của Ngô Tiến An.

Ngay sau đó hắn chậm chậm chạy đến đứng trước mặt Khuong Thanh, hai tay hắn dút vào túi quần, mặt thì vênh vào kênh kiệu: “Người đẹp, em đến mua quần áo à? Ưng ý bộ nào thì cứ lấy tự nhiên, anh đây trả tiền.”

“Không cần, tôi có chân có tay có thể tự kiếm tiền mua đồ cho mình được, hơn nữa...” Khuong Thanh đánh giá bộ trang phục của Ngô Tiến An một lúc rồi cười châm biếm: “Anh nói đồ anh mặc trên người đều được thiết kế riêng, mà lại dẫn con gái nhà người ta đến trung tâm thương mại mua đồ, anh không thấy mất giá à?”

Câu nói này của Khuong Thanh khiến cho cô gái đang hí hửng thay đồ sụ mặt xuống!

Cô ta bước đến khoác lấy tay Ngô Tiến An rồi quan sát Khuong Thanh một lúc: “Cô là ai mà dám ăn nói như thế với cậu Ngô hả?”

Khuong Thanh vừa xinh đẹp vừa có dáng người hoàn mỹ.

Chị ấy lại có vẻ đẹp tự nhiên chứ không phải mặt mũi son sưa, nên đương nhiên Khuong Thanh bỏ xa người đẹp mặt giả kia cả cây số.

Đối diện với sự khiêu khích trong ánh mắt của cô gái kia, Khuong Thanh hoàn toàn không quan tâm: “Tôi là ai á? Tôi chỉ là người đi đường thôi, là cậu Ngô của các cô có ý đuổi theo tôi đấy chứ. Cô không trách anh ta mà lại trách tôi à?”

“Cô đừng có mà tự rât vàng lên mặt nữa, cậu Ngô anh ấy...”

“Đứng đúng, là anh đuổi theo em.”

Người đẹp đó còn chưa nói xong đã bị Ngô Tiến An và một cái rồi.

Mặt mày Ngô Tiến An cười xòa nhìn Khuong Thanh: “Người đẹp, em thích quần áo ở đâu? Bây giờ anh sẽ đưa em đi!”

“Tôi không đi.”

Khuong Thanh kéo tôi bỏ đi.

Ngô Tiến An có lẽ đã biết trước là Khuong Thanh khác với những cô gái khác, thái độ của hắn ta không tức giận với chị mà ngược lại còn lon ton chạy theo: “Đừng thế mà, anh còn có một thông tin quan trọng muốn nói cho em biết về người đẹp bên cạnh em.”

Dứt lời, ánh mắt của hắn ta dừng lại trên người tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Anh ấy lấy ai, tôi cũng không làm phiền

“Tôi?”

Tôi có hơi ngạc nhiên.

“Chính xác, liên quan đến anh hai nhà tôi, Lý Hào Kiệt!” Ngô Tiến An gật đầu rất nhanh.

Dù tôi có hơi hiểu kỳ, nhưng nhớ tới Khuong Thanh ghét hắn ta nên vẫn nói: “Bỏ đi, tôi và anh ấy không còn liên quan gì đến nhau nữa cả.”

Lần này là tôi kéo Khuong Thanh bỏ đi.

Nhưng Khuong Thanh lại đứng sững lại nói: “Anh nói đi, là chuyện gì?”

Thấy Khuong Thanh dao động, Ngô Tiến An lại có voi dòi tiền nhưn mảy lên: “He, đây là bí mật của gia đình anh đấy. Em muốn biết thì chỉ ít phải dùng tiền để trao đổi.”

Hắn ta ngừng một lúc rồi bỏ sung một câu: “Còn số điện thoại nữa.”

“...”

Khuong Thanh nghe xong chỉ liếc mắt khinh thường một cái.

Tôi kéo Khuong Thanh bỏ đi: “Không cần đâu, tôi không còn muốn biết tin tức gì về anh ấy nữa rồi.”

Khuong Thanh bắt động.

Lúc này, người đẹp mặt giả bên cạnh Ngô Tiến An cuối cùng đã không thể nhìn tiếp được nữa, cô ta chỉ vào Khuong Thanh mắng: “Một người phụ nữ như cô sao lại có nhiều thủ đoạn vậy hả? Lại còn lạt mềm buộc chặt nữa, được cậu Ngô xin số điện thoại là điểm phúc của cô đấy!”

Cô ta nói xong lại kéo lấy cánh tay của Ngô Tiến An nũng nịu: “Cậu Ngô, anh xem cô gái này không nể mặt anh gì cả, còn không ngoan bằng một phần nghìn của em nữa. Chúng mình đi đi.”

Khuong Thanh nhìn cô gái đó một cái, dường như cô ấy đó dự một lúc rồi rút một cái danh thiếp từ trong túi xách ra đưa cho Ngô Tiến An: “Anh nói đi.”

Cô gái mặt giả đó lập tức sốt sắng!

Cô ta cũng nhìn ra sự hứng thú của Ngô Tiến An hoàn toàn không đặt lên người mình, bây giờ Khuong Thanh đưa danh thiếp cho hắn rồi, không phải cô ta đã hoàn toàn hết vai sao?

Ngô Tiến An quả thực không còn chú ý đến cô ta nữa.

Sau khi cầm lấy tấm danh thiếp, Ngô Tiến An cẩn thận xem một lượt rồi cười thỏa mãn: “Tiếp viên hàng không à? Không tệ.”

“Có thể nói rồi chứ.”

Khuong Thanh hỏi hắn.

Ngô Tiến An nhìn ngó xung quanh: “Ồ đây đông người, bên cạnh có một quán cà phê cũng được. Anh có thể VIP ở đó, chỉ bằng chúng ta qua đó ngồi vừa uống cà phê vừa nói chuyện đi?”

“Không cần đâu.”

“Được.”

Tôi và Khuong Thanh cùng nói nhưng đáp án lại khác nhau.

“Được, đi thôi!” Ngô Tiến An tự động loại bỏ câu nói của tôi.

Người đẹp mặt giả đó thấy Ngô Tiến An muốn dẫn chúng tôi đi thì có hơi nóng nảy: “VẬY còn em thì sao? Em cũng muốn đi!”

Lúc này Ngô Tiến An cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt kiên nhẫn, hắn rút cánh tay mình từ hai tay của cô gái đó ra, rồi nhìn nhân viên bán hàng trên quầy ban nãy nói: “Gói hết mấy bộ đồ mà cô ấy vừa thử ban nãy lại.”

Người đẹp mặt giả tưởng Ngô Tiến An muốn đưa cô ta đi theo nên mỉm cười ngọt ngào: “Em biết cậu Ngô sẽ không bỏ em lại mà.”

Cô ta vừa dứt lời thì Ngô Tiến An đã nói tiếp: “Cô cầm mấy bộ đồ rồi đi đi, nếu không tôi không trả tiền quần áo cho cô nữa đâu.”

Người đẹp mặt giả ngáy ra, nhưng cô ta cũng không ngốc.

Dù trong mắt cô ta cực kỳ không cam tâm, ánh mắt cô ta nhìn Khuong Thanh đầy đố kỵ và ganh ghét. Nhưng cô ta vẫn lựa chọn bỏ đi.

Trước lúc đi, cô ta vẫn lưu luyến không rời nhìn Ngô Tiến An rồi thút thít nói: “Cậu Ngô, người ta đợi anh liên lạc lại nhé.”

Ngô Tiến An chẳng thèm nhìn cô ta đến một cái.

Hắn dẫn chúng tôi đến quán cà phê.

Dùng thẻ VIP của hắn ta, chúng tôi ngồi trong một phòng riêng trên tầng hai.

Sau đó để nịnh nọt Khuong Thanh, Ngô Tiến An chủ động giới thiệu với chúng tôi về bảng hiệu của chỗ này, cà phê Jamaica Blue Mountain, tiếp theo là đến đẳng cấp của cây cà phê. Hắn ta thao thao bất tuyệt không ngừng.

Khuong Thanh nghe xong chỉ nói bốn chữ: “Mocha, cảm ơn.”

Ngô Tiến An có hơi lúng túng, hắn lại hỏi tôi.

Tôi lắc lắc đầu: “Bình thường tôi không hay uống cà phê, cho tôi hồng trà là được rồi.”

Cuối cùng Ngô Tiến An cũng không gọi loại cà phê mà hắn giới thiệu, mà chọn cà phê mocha giống Khuong Thanh.

Đợi nhân viên phục vụ đi ra ngoài, Khuong Thanh hỏi: “Anh nói đi, có chuyện gì?”

Ngô Tiến An nhìn tôi rồi nói: “Có khả năng anh tôi sẽ không kết hôn với chị cô nữa.”

Tôi vốn không ngạc nhiên với lời nói của hắn, mà còn bỏ sung thêm một câu: “Tin tức của anh lạc hậu rồi, Tống Duyên Minh đã mang thai.”

“Tôi biết.” Mặt Ngô Tiến An vênh lên: “Không phải tôi đã nói là những chuyện của anh hai dường như tôi đều biết hết hay sao.”

“Thế sao lại không kết hôn cho được?” Khương Thanh hỏi giúp tôi.

Sau đó, Ngô Tiến An bắt đầu nói không ngớt.

Cái chính là ngày trước vì mẫu trang phục mà Tổng Duyên Minh thiết kế được trong giới hết mực khen ngợi, Lý Nam Hào cảm thấy chị ta rất có năng lực. Cho nên chuyện kết hôn này dù khá hoang đường, nhưng ông vẫn chấp nhận.

Kết quả tôi tung chuyện đạo nhái của Tổng Duyên Minh ra.

Thêm nguyên nhân cái chết của nhà thiết kế Trần Linh được phơi bày, có ẩn tình khác. Lúc cảnh sát điều tra hình như cũng có chút liên quan đến Tổng Duyên Minh.

Dẫn đến án tượng của Lý Nam Hào với Tổng Duyên Minh từ tốt chuyển thành cực xấu.

Bây giờ Lý Nam Hào đang tìm cho Lý Hào Kiệt một mối khác rồi.

“...” Nghe xong tôi trầm mặc mấy phút mới nói: “Rất tốt.”

“Hả?”

Ngô Tiến An không dám tin vào phản ứng của tôi: “Không phải cô với anh tôi yêu nhau đến chết đi sống lại à? Sao nghe thấy tin tức này cô lại chẳng bất ngờ tẹo nào thế?”

“Ai bảo hai người họ yêu nhau đến chết đi sống lại.” Tôi chưa nói gì, Khương Thanh đã giành nói trước: “Còn không phải là anh hai nhà anh mặt dày mày dạn bám lấy Duyên Khanh sao!”

“Đừng nói linh tinh!” Nghe thấy Khương Thanh nói như vậy, Ngô Tiến An cũng không còn vui vẻ nữa: “Anh tôi ưu tú như vậy, đừng nói là Vĩnh An, những người muốn gả cho anh ấy trong cả nước này mà xếp hàng thì có thể xếp từ đây đến Paris đây!”

“Vây thì quá tốt rồi.” Tôi biết Khương Thanh muốn nói thay cho tôi, nhưng tôi đã giành nói trước: “Phiền anh mau chóng chuyển lời cho anh ấy, đừng có đến quẩn quít lấy tôi nữa.”

“Nói hay đấy!”

Khương Thanh đập bàn một cái rồi kéo tôi bỏ đi.

Nhìn là biết Ngô Tiến An rất sùng bái Lý Hào Kiệt, bây giờ nghe chúng tôi nói như vậy chắc hẳn ta đang tức điên lên rồi, nên không đuổi theo nữa.

Chúng tôi bước ra khỏi quán cà phê, Khương Thanh nhìn tôi một cái: “Em thấy sao?”

“Rất tốt, em được giải thoát rồi.”

Tôi không chút do dự thốt lên một câu.

“Đừng tự lừa mình dối người.”

“Đâu có đâu.” Tôi cụp mắt xuống trầm mặc một lúc: “Thật ra bây giờ em ở bên cạnh anh ấy cũng chỉ là muốn báo thù Tổng Duyên Minh thôi, chỉ cần anh ấy không lấy Tổng Duyên Minh thì cưới ai em cũng không làm phiền và em cũng sẽ vạch rõ ranh giới với anh ấy.”

“Nếu anh ta cứ quẩn lấy em không buông thì sao?”

“... Anh ấy sẽ không làm thế đâu.”

Đến tôi cũng không chắc chắn lắm.

Nhưng gần đây Lý Hào Kiệt không hề liên lạc với tôi, không phải là anh đã quyết định từ bỏ rồi sao? Dù một thời gian dài lúc trước anh luôn ở trước cổng công ty chờ tôi.

Hôm đó tôi và Khương Thanh đi đến một trung tâm thương mại khác mua quần áo và ăn tối.

Khoảng hơn chín giờ tối, chúng tôi mới ai về nhà nấy.

Về đến nhà, tôi tự dọn phòng một chút. Trước lúc đi ngủ, tôi lấy lọ mỹ phẩm dưỡng da mà Khương Thanh giới thiệu ra, đang chuẩn bị thoa lên da theo lời chỉ dẫn của nhân viên spa hôm nay.

“Cộc cộc cộc.”

Một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền vào.

Trái tim tôi đột nhiên hơi căng thẳng.

Trong đầu chỉ có thể nghĩ đến một người...

“Cộc cộc cộc.”

Tiếng gõ cửa lại vang lên lần nữa.

Rất khẽ.

Lúc tôi đang phân vân không biết có nên trả lời hay không thì nghe thấy người bên ngoài nói: “Cô có nhà không? Tôi là Lý Trọng Mạnh.”

Biết là anh ta, trái tim tôi không khỏi trùng xuống.

Mở cửa ra, tôi nhìn thấy Lý Trọng Mạnh đang mặc một thân đồ ở nhà. Một chân anh ta giẫm lên mặt đất, còn một chân thì khẽ chạm xuống như không dùng lực.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy: Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Cứu chị với, chúng ta là chị em một nhà mà

“Anh Lý, anh bị làm sao vậy?” Tôi hỏi.

“Tôi bị trật chân.” Về mặt Lý Trọng Mạnh đau khổ mỉm cười: “Đang muốn hỏi xem nhà em có dầu xoa bóp hay không.”

Trong nhà tôi chỉ có mấy miếng băng urgo và thuốc đau đầu cầm chừng thôi.

Tôi lắc đầu: “Không có, nhưng tôi đi mua giúp anh nhé.”

“Thôi để tôi đi mua, cũng muộn rồi.”

Lý Trọng Mạnh từ chối.

“Nhưng chân của anh...”

“Không sao, tôi vẫn có thể đi tập tễnh được.”

Vì tôi không yên tâm để Lý Trọng Mạnh tập tễnh đi mua thuốc.

Và Lý Trọng Mạnh cũng không yên tâm để tôi một thân một mình đi ra ngoài buổi tối.

Nên cuối cùng hai người chúng tôi quyết định cùng đi.

Bên ngoài khu nhà có một hiệu thuốc mở cửa hai mươi tư giờ.

Trên đường chúng tôi đi có một khúc là đường đá nhấp nhô. Dù Lý Trọng Mạnh đi lại có hơi khó khăn, nhưng anh ta vẫn duy trì khoảng cách với tôi, để tránh cho mình không cẩn thận bị vấp rồi dựa vào người tôi.

Nhìn Lý Trọng Mạnh đi đứng run rẩy, tôi vẫn bước qua đỡ lấy anh ta.

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi cảm kích nói: “Cảm ơn.”

Hai người chúng tôi đi đến cửa hiệu mua thuốc rồi về nhà, vừa đến cổng, tôi đã nghe thấy phía xa truyền đến một tiếng hét chói tai.

“Cứu tôi với, cứu tôi với!”

Hai chúng tôi cùng lúc đứng lại, nhìn qua đó thì thấy một người phụ nữ đầu tóc rối bời đang điên cuồng chạy về phía cổng tòa nhà.

Sau khi nhìn thấy chúng tôi, cô ấy như nhìn thấy hi vọng nên càng chạy nhanh hơn.

Cô ấy vừa chạy vừa tiếp tục gào lên: “Cứu tôi với!”

Cách không xa có mấy người mặc áo đen hình như là vệ sĩ đang đuổi theo phía sau.

Cô gái đó chạy đến trước mặt chúng tôi rồi ngẩng đầu lên, tôi không khỏi ngáy ra.

“Tổng Duyên Minh.”

Lại là Tổng Duyên Minh!

Nhìn thấy tôi, Tổng Duyên Minh trước hết ngăn ra rồi sau đó lại nhìn đến Lý Trọng Mạnh ở bên cạnh tôi.

Lúc nhìn thấy Lý Trọng Mạnh, chị ta không ngáy ra nữa mà đôi đồng tử co rụt lại, vẻ mặt hình như rất sợ hãi, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía tôi.

Tổng Duyên Minh túm lấy ống quần tôi, rồi dùng giọng điệu van xin nói: “Duyên Khanh, cứu chị, cứu chị với. Bọn họ muốn phá bỏ đứa con của chị!”

Rất nhanh mấy người vệ sĩ đó đã đuổi kịp lên bắt Tổng Duyên Minh!

Tổng Duyên Minh dường như bỏ đến sau lưng tôi, rồi đứng núp ở phía sau tôi uy hiếp mấy tên vệ sĩ: “Đừng, đừng! Tôi nói cho các người biết, đứa bé này của tôi là con của tổng giám đốc tập đoàn Hảo Thiên. Bất kể là ai thuê mấy người, chỉ cần họ dám động đến đứa bé thì cũng không sống được yên ổn đâu.”

Nhưng mấy người vệ sĩ đó căn bản không hề để ý đến lời nói của chị ta, họ giơ tay ra tóm Tổng Duyên Minh lại!

Tổng Duyên Minh tóm lấy tôi cầu cứu: “Duyên Khanh, Duyên Khanh! Cứu chị với, chúng ta là chị em một nhà mà.”

“Tôi chẳng qua chỉ là một con chó hoang của nhà họ Tổng thôi, sao xứng làm chị em với chị được.”

Tôi lạnh nhạt nói.

Nghe thấy câu nói của tôi, rõ ràng Tổng Duyên Minh đã ngớ ra.

Lý Trọng Mạnh ở bên cạnh cũng nhìn tôi, sắc mặt anh ta có hơi phức tạp.

“Tránh ra, nếu lỡ chị bị thương chúng tôi không chịu trách nhiệm đâu.”

Mấy tên vệ sĩ thấy tôi đang đứng trước cửa nhà ‘Số 01 Vĩnh An’ nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Còn tôi căn bản không quan tâm đứa bé trong bụng Tổng Duyên Minh sống hay chết.

Tôi lách người ra để lộ Tổng Duyên Minh ra trước mặt mấy tên vệ sĩ!

Trên đường đến đây, chắc Tổng Duyên Minh đã chạy rất lâu rồi, nên tôi vừa lách người ra là chị không hề có phản ứng gì, loạng choạng ngã xuống đất ngay.

Đám vệ sĩ tiến lên trước túm lấy chị ta!

Chị ta hung hăng nhìn tôi: “Tổng Duyên Khanh, mày là con đĩ! Thấy vậy mà không giúp tao! Tao nói cho mày biết, nếu đứa con trong bụng tao mà không giữ được thì tao sẽ biến con mày thành ác quỷ để tìm mày báo thù!”

“Con của tôi dù có là ác quỷ thì người mà nó nên báo thù cũng là chị chứ không phải tôi.”

Lúc nói câu này, trái tim tôi nhỏ máu.

Con của tôi nói không chừng có khả năng vẫn đang phải chịu khổ cực như vậy.

Mấy tên vệ sĩ bắt được người xong định đi thì Lý Trọng Mạnh ở bên cạnh khép khiễng bước qua, một tay anh túm lấy cánh tay Tổng Duyên Minh nói: “Người này là cháu dâu tương lai của tôi, các người muốn mang cô ấy đi thì phải hỏi tôi trước đã.”

Nghe thấy lời nói của Lý Trọng Mạnh, mắt Tổng Duyên Minh phát sáng!

Chị ta vội nói: “Chú Lý, cứu cháu! Cứu cháu với!”

“Xin lỗi, chuyện này không liên quan đến ngài. Tôi khuyên ngài đừng nên can dự vào thì hơn.” Một tên cầm đầu trong đó lên tiếng.

Trong giọng nói của hắn mang vẻ nhếch nhếch, như có thể đoán được người đứng sau lưng Lý Trọng Mạnh chắc chắn cũng không đơn giản.

Nhưng Lý Trọng Mạnh vẫn không chút để tâm, anh ta vẫn dùng một tay túm Tổng Duyên Minh lại: “Tôi không thể để các người mang cô gái này đi được.”

Lý Trọng Mạnh luôn để lại cho tôi ấn tượng ảm áp và khiêm nhường.

Nhưng lúc anh ta nói những lời này lại khiến tôi cảm thấy có một chút bá đạo trong con người của anh ta.

Có vẻ như anh ta nói được thì nhất định phải làm cho được.

Mấy tên vệ sĩ đối mắt nhìn nhau.

Dường như lúc họ định hành động bước tiếp theo thì báo vệ của khu nhà đã đi đến hỏi: “Có chuyện gì vậy!”

Mấy tên vệ sĩ vừa trông thấy tình hình này là quay đầu bỏ chạy ngay.

Và bỏ Tổng Duyên Minh ở lại.

Tổng Duyên Minh khóc lóc nói: “Cảm ơn chú Lý!”

Chị ta nói rồi định bỏ nhào vào lòng Lý Trọng Mạnh, nhưng Lý Trọng Mạnh đang bị trọc chân nên khi bị Tổng Duyên Minh nhào đến, anh ta nhẩy lùi về sau hai bước thiếu chút nữa là té ngã!

Tôi ở bên cạnh đỡ Lý Trọng Mạnh dậy.

Sau đó nói: “Tôi đi đây.”

Nói xong thì tôi quay đầu đi về nhà.

Nhưng Lý Trọng Mạnh lại kéo tôi lại: “Giúp tôi một việc.”

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn anh ta.

Lý Trọng Mạnh nói: “Gọi cấp cứu đi, đợi xe cứu thương đến thì tôi và em cùng về.”

Tổng Duyên Minh vừa nghe đã thấy choáng váng.

Ý này có nghĩa là Lý Trọng Mạnh sẽ không tiếp tục giúp chị ta nữa sao?

“Nhưng... nhưng tôi không có tiền, cũng không có điện thoại.” Tổng Duyên Minh có hơi khó khăn nói.

Lúc này tôi đã bắt đầu cảm điện thoại gọi cấp cứu rồi.

Rất nhanh xe cấp cứu đã đến, chúng tôi đặc biệt dặn dò họ đưa Tổng Duyên Minh đến bệnh viện Thánh Tâm. Vì ở đó có chế độ hội viên, Tổng Duyên Minh chỉ cần chứng minh thân phận với kết quả xét nghiệm ngày trước là được.

Bệnh viện chắc chắn sẽ ưu tiên điều trị trước.

Cuối cùng một mình Tổng Duyên Minh lên xe cứu thương, nhưng rõ ràng là chị ta không hài lòng.

Vốn dĩ từ nhỏ tôi lớn, Tổng Duyên Minh luôn là cô công chúa của cả nhà. Có lần nào đau đầu nhức óc mà mọi người không nháo nhào lên đâu?

Bây giờ chị ta bị thương nặng như vậy mà chẳng có một người nào quan tâm cả, chị ta phải tự ngồi xe cứu thương đến bệnh viện sao?

Chắc chắn là chị ta không thể chịu nổi rồi.

Điều khiến tôi ngạc nhiên là Lý Trọng Mạnh không hề có ý định sẽ đi cùng với Tổng Duyên Minh.

Đội xe cấp cứu đưa Tổng Duyên Minh đi xong, tôi và Lý Trọng Mạnh mới cùng đi về.

Trên đường về, tôi không nhịn được nói: “Anh cứu chị ta, tôi còn tưởng anh sẽ đưa chị ta đến bệnh viện chứ.”

Lý Trọng Mạnh lắc đầu: “Đội có ấy đến bệnh viện rồi, nhất định Hào Kiệt sẽ đến. Tôi đi hóa lại thành không hay.”

Tôi lúng túng gật đầu.

Không khỏi cảm thấy là Lý Trọng Mạnh lo xa thật.

Đúng vậy, có người muốn phá bỏ đũa con của Tổng Duyên Minh, thân làm cha như Lý Hào Kiệt sao có thể không đến chứ?

Ba ngày sau hôm đó.

Buổi tối lúc tôi về nhà mở ti vi lên thì nhìn thấy một mẫu tin tức.

Nội dung có liên quan đến Tổng thị.

Thông tin nói Tổng thị xuất hiện một lỗ thủng tài chính lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể đổ vỡ với việc phá sản.

Sau đó, tiếp theo còn có video mấy phóng viên đi đến tổng công ty Tổng thị để phỏng vấn thì bị nhân viên chặn ở bên ngoài.

Trái tim tôi lộp bộp một tiếng.

Ngày hôm sau tôi sắp xếp lại thời gian một chút, vừa tan làm là tôi đi đến nhà Tổng Tuyết ngay.

Lúc tôi bước vào đã phát hiện, người giúp việc trong nhà rõ ràng đã ít hơn nhiều so với lần trước tôi đến.

Đồ đạc trong nhà hình như cũng bớt đi.

Lúc tôi nhìn ngó xung quanh cũng phát hiện, chiếc bình sứ hoa mai Thanh Hoa từ thời vua Càn Long đặt cạnh ti vi khi trước cũng mất tăm rồi.

Chiếc bình đó là món đồ đích thân Tổng Tuyết đi đầu giá được ngày trước.

Bà ấy vô cùng thích nó nên luôn yêu quý nó như bảo bối...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Thanh mai trúc mã của lý hào kiệt

Tôi có chút ngoài ý muốn.

Nhà họ Tổng có vấn đề thì tôi tin, nhưng không ngờ đã đến bước đường này.

Tổng Tuyết nhìn tôi, rồi nhìn xung quanh, kéo tay tôi nói, "Không sao, không phải chuyện gì lớn cả."

Phòng của Tổng Tuyết rất lớn, đồ đạc trong nhà đã dọn đi không ít, người hầu cũng vui đi nhiều, thoáng cái nhìn vắng vẻ hẳn.

Chỉ là di Thu vẫn còn.

"Bà nội, thật ra căn nhà nội cho con, con cũng không có sử dụng gì, hay là con bán đi, đem tiền..."

"Không cần, xí nghiệp đó không có chuyện gì cả, chỉ là bên ngoài đồn thổi lên thôi."

Tôi nói được một nửa thì bị Tổng Tuyết cắt ngang.

"Nhưng mà..."

Tôi có chút do dự.

Thôi phỏng sao?

Nếu tôi không vào trong nhà của Tổng Tuyết, có thể tôi cũng sẽ cảm thấy như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn thấy người hầu trong nhà cũng ít hơn, đồ cổ cũng không còn nhiều, phòng lớn như vậy lộ rõ sự trống vắng, tôi đã sớm đã đoán ra được sự việc vốn không như Tổng Tuyết nói.

"Không sao, không sao."

Tổng Tuyết ngoại trừ nói không sao, cũng chẳng nói thêm gì.

Tôi đoán chừng bà biết rõ tình hình của Tổng Thị, ngoại trừ nói không sao cũng không biết nói cái gì hơn.

Tôi nhớ đến việc của Tổng Duyên Minh và Lý Hào Kiệt, mới hỏi: "Nếu Tổng... chị con kết hôn với Lý Hào Kiệt, phải chăng sẽ đỡ hơn một chút?"

Vốn dĩ tôi định nói là Tổng Duyên Minh.

Nhưng lúc này, quan hệ của tôi và Tống Duyên Minh không tốt có thể sẽ khiến Tống Tuyết phiền muộn thêm.

Vì vậy tôi miệng liền sửa lại.

Tống Tuyết nghe xong, thờ dãi, "Hừm, phần tình cảm này đến không dễ dàng gì, Duyên Minh dùng cách thức ngu ngốc nhất để thêm điểm cho bản thân, kết quả gây ông đập lưng ông."

Tôi biết bà đang nói về cái gì.

"Nhưng mà, trước đây chẳng phải ông nội của Lý Hào Kiệt đã gặt đầu đồng ý rồi sao?"

"Bây giờ ông Lý lại đổi ý rồi, hơn nữa những việc đó của Duyên Minh ta cũng chẳng còn mặt mũi nào cầu tình."

Trên mặt Tống Tuyết tràn đầy khó xử.

Tôi biết bà đang nói đến chuyện gì.

Nhìn dáng vẻ của bà, tôi lại có chút hối hận...

Lúc đầu nếu tôi không tiết lộ ra Tống Duyên Minh sao chép, có lẽ sự việc sẽ không biến thành như vậy.

Tôi trầm mặc không nói, Tống Tuyết vỗ vỗ vào tay tôi, "Con cũng không cần nghĩ nhiều, việc này không liên quan đến ai cả. Tống Thị cũng giống như ta vậy, già rồi, bệnh cũ tích tụ nhiều năm cũng đến phát tác."

Hôm đó tôi ở nhà họ Tống, hơn nữa không phải tôi ài Tống Tuyết mà là Tống Tuyết an ủi tôi.

Bà dùng giọng nói cứng rắn bảo tôi, dù thế nào cũng không được bán căn 'Số 01 Vĩnh An'.

Tôi chỉ đành tạm thời đồng ý thôi.

Chỉ là nếu Tống Thị có khó khăn, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ bán căn nhà đó đi.

...

Sau đó, cuộc sống trở về guồng quay như cũ.

Bởi vì công việc tôi làm cũng ổn, rồi cuộc đã nhận được hạng mục nhà hàng Tây loại nhỏ.

Nhà hàng Tây này ở ngay đoạn đường phồn hoa rong nội thành, ngày đầu tiên tôi đi đo đạc, chuẩn bị làm bàn thảo.

Bận rộn cả ngày, tôi đến mới quay về khách sạn.

Tôi đang do dự không biết đi đâu để lấp đầy cái dạ dày meo mốc của mình, vừa ngừng đầu đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Lý Hào Kiệt.

Nhiều ngày không gặp, hào quang của người đàn ông vẫn như trước, áo sơ mi thiết kế màu xanh ngọc, quần vải thường, mà bên cạnh là một cô gái đang đứng sóng vai với anh ta.

Hai người đang đi về phía cửa hàng trang sức.

Cửa hàng trang sức đó chuyên bán kim cương, chủ yếu là nhẫn cưới.

Mặc dù chỉ nhìn bóng lưng nhưng tôi hoàn toàn chắc chắn, người phụ nữ đó không phải là Tống Duyên Minh.

Bởi vì tóc của cô ta đen bóng, còn tóc của Tống Duyên Minh thì luôn nhuộm màu.

Hướng hồ, dựa vào thời gian Tống Duyên Minh mang thai lần trước, nếu không xảy ra việc ngoài ý muốn, bây giờ Tống Duyên Minh đã mang thai được ba tháng rồi, tuyệt đối không thể mang giày cao gót.

Dáng người cũng không nua được như vậy.

Rõ ràng đã quyết định phân rõ giới hạn, nhưng tôi vẫn như bị ma xui quỷ khiến đi theo anh ta.

Tôi đi đến cửa của cửa hàng đá quý, len lén nhìn vào.

Tất cả nhân viên phục vụ trong cửa hàng đều vây quanh Lý Hào Kiệt và cô gái đó.

Tôi thấy nhân viên cửa hàng lấy ra một chiếc nhẫn rất lớn, đưa cho bọn họ xem, cô gái đó lắc đầu, nhân viên phục vụ lại đổi cái khác, cô gái lại lắc đầu, nhân viên lại đổi cái khác.

Tôi chắc nhìn cỡ chừng năm phút. Những nhân viên phía sau căn phòng lần lượt không ngừng lấy ra từng hộp từng hộp nhẫn cưới, cô gái nhìn cái nào cũng không ưng.

Lý Hào Kiệt thì đứng ở bên cạnh, trong biểu cảm không hề có tí nào khó chịu.

Cứ ở bên cạnh như vậy.

Trong lòng tôi có chút xót xa.

Nhìn cô gái đó, càng nhìn, cảm giác cô ta có chút...

Quen mắt? Bởi vì giữa hai chân mày của cô ta có một nốt ruồi màu đỏ.

Nói quen mắt với cô gái đó không bằng nói quen mắt với nốt ruồi đỏ.

Bọn họ xem một lúc, dường như đều không vừa ý, bàn bạc giống như muốn đi, tôi hết hồn vội vàng chạy trốn.

Tìm một quán ăn bình thường nhất đi vào, kêu một chén hoành thánh.

Lúc ăn trong đầu hiện lên một hình ảnh...

"Là cô ta!"

Tôi thoáng cái nhớ ra, cô gái đi cùng Lý Hào Kiệt là ai rồi!

Đây là một việc dường như đã bị tôi lãng quên.

Khoảng hai ba năm sau khi tôi cứu Lý Hào Kiệt.

Có một lần cô nhi viện tổ chức cho mấy đứa nhỏ hơi lớn một chút đi tham quan các trường cao đẳng, đại học của Vĩnh An.

Tôi chính là một trong số đó.

Khi đó là ngày một tháng chín, đúng lúc ngày khai giảng.

Có lẽ là trùng hợp, lúc chúng tôi đến cổng trường đại học tốt nhất Vĩnh An, tôi đã nhìn thấy Lý Hào Kiệt...

Gặp lại lần nữa sau nhiều năm không gặp khiến tôi vô cùng kích động.

Đôi mắt tôi luôn nhìn anh ta, quên cả việc đi theo đoàn.

Giáo viên đề ý đến tôi, quay lại gọi tôi, thấy tôi nhìn xuất thần, bèn hỏi: "Nhìn cái gì mà chăm chú dữ vậy?"

Tôi hơi căng thẳng, không tiện nói bản thân nhìn Lý Hào Kiệt.

Thoảng cái chú ý đến cô gái bên cạnh Lý Hào Kiệt.

Tuổi tác chắc cũng cỡ tuổi tôi, tóc đen xõa ngang vai, giữa hai chân mày có một nốt ruồi đỏ.

Tôi bèn nhanh tay chỉ vào cô gái đó, hỏi: "Cô ấy nhỏ tuổi vậy tại sao cũng lên đại học?"

Giáo viên nhìn theo hướng ngón tay tôi chỉ, cười cười, "Cô ấy há, là học sinh của lớp thiếu niên trường chúng tôi, cũng là học sinh nữ duy nhất."

"Lớp thiếu niên?"

Tôi nghiêng đầu hỏi.

Giáo viên kéo tôi đi theo đoàn, mặc dù tôi không muốn nhưng chỉ có thể đi theo.

Trên đường đi, giáo viên mới giảng cho tôi ý nghĩa của lớp thiếu niên.

Đơn giản mà nói, đây chính là một lớp mở ra cho những thiên tài đặc biệt.

Cũng chính là chỉ cô gái đó là một thiên tài.

Lúc đó tôi ngây thơ nghĩ rằng, cô gái đó có thể chính là bạn gái của Lý Hào Kiệt.

Lý Hào Kiệt ưu tú như vậy, có một bạn gái là thiên tài cũng là chuyện hiển nhiên.

Nhưng tôi đã lâu không gặp cô gái đó rồi, Lý Hào Kiệt chưa từng đề cập về cô ta, bây giờ tại sao lại xuất hiện?

Hon nữa dường như Lý Hào Kiệt đang dẫn cô ta đi xem nhẫn cưới.

Là cô ta muốn lập gia đình, hay là...

Cô ta sẽ lấy Lý Hào Kiệt.

Ấn hoàng thánh xong, tôi sắp xếp lại tâm trạng có chút mất mát của mình, chuẩn bị quay về công ty tiếp tục làm việc.

Kết quả vừa ra cửa, đang muốn gọi xe thì thấy chiếc xe của Lý Hào Kiệt chậm chậm chạy đến.

Phản ứng đầu tiên là Lý Hào Kiệt ở trong xe, phải thoát khỏi anh ta!

Xoay người, tôi trực tiếp đụng vào một lồng ngực rắn chắc.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Là Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Trong bụng tôi chính là con tương lai của lý thị

Lỗ mũi tôi bị đụng đau nhức.

Vừa che mũi, vừa nhin không được oán giận, "Không có mắt sao, đi sau lưng người ta!"

"Xin lỗi, xin lỗi."

Lúc tôi đang cúi đầu xoa sống mũi đau đớn thì nghe một âm thanh ôn nhu như nước.

Khoảng khắc nghe thấy âm thanh đó, tâm trạng tôi giống như được xoa dịu vậy.

Tôi ngừng đầu đang muốn nói "Được rồi" thì nhìn thấy hai người trước mặt, chỉ cảm thấy sau lưng ớn lạnh.

Chính là Lý Hào Kiệt và cô gái lựa nhẫn cưới lúc này.

"Lý... Giám đốc Lý." Tôi lựa ra một số cách xưng hô, cuối cùng chọn cách xưng hô an toàn nhất này.

Chỉ là, lúc tôi nói ra, sắc mặt của Lý Hào Kiệt dường như thay đổi.

Cô gái bên cạnh nhìn anh ta, hỏi, "Hai người biết nhau sao?"

"Không..."

"Biết...."

Tôi và Lý Hào Kiệt cùng nhau trả lời.

Tôi phủ nhận, anh ta thì thừa nhận.

Lý Hào Kiệt nhìn sắc mặt của tôi trở nên khó coi.

Cô gái đó dường như hiểu ra điều gì đó, mỉm cười, "Hai người chắc có điều muốn nói đúng không? Vậy tôi tránh đi một chút."

Nói xong, cô bèn tránh sang bên.

Lý Hào Kiệt không đi chuyển, tôi lại trở nên căng thẳng, vội gọi cô gái đó, "Không có không có! Giám đốc Lý là ông chủ lớn của công ty tôi, tôi và anh ấy không có gì để nói chứ."

Cô gái đó dừng bước, nhìn tôi, lại nhìn Lý Hào Kiệt hỏi, "Thật sao?"

"Thật sự!" Tôi liều mạng gạt đầu, "Tạm biệt giám đốc Lý!"

Nói xong, nhanh như chớp chạy đi.

Chờ đến chỗ rẽ của một cửa hàng, tôi mới dừng bước và thăm dò nhìn về phía kia. Lúc này, Lý Hào Kiệt và cô gái đứng trước xe dường như đang nói gì đó.

Sau đó nhanh chóng lên xe.

Lúc đó tôi mới ý thức được tim mình đang đập rất mạnh, đồng thời cũng có cảm giác khó chịu chua xót.

Thế nhưng vừa rồi ở gần quan sát cô gái đó, tôi nhận ra cô ta và Tống Duyên Minh không giống nhau, ăn mặc nề nã, cử chỉ đúng mực, vừa nhìn đã biết là tiểu thư khuê cát.

Chỉ có cô gái như vậy mới xứng với Lý Hào Kiệt.

Nếu cô ta ở bên cạnh Lý Hào Kiệt, nhất định sẽ rất tốt.

Tôi cũng có thể an tâm rồi.

Tôi trở về công ty tiếp tục tăng ca.

Mấy ngày nay tôi đang giúp làm bản vẽ 3D cho hạng mục nhà hàng Tây, ông chủ của nhà hàng Tây này là một đôi vợ chồng trẻ hải ngoại. Người chồng tên Tiểu Kiệt, người vợ là Tô Mai.

Hai người trở về nước lập nghiệp, vì vậy ôm rất nhiều hy vọng với nhà hàng Tây này.

Vì thế cũng thường xuyên tăng ca.

Cối cùng, sau hai tuần tôi hoàn thành một bản vẽ 3D khiến cho hai vợ chồng bọn họ đều vừa lòng rồi tiến hành đưa nó cho bộ phận công trình.

Bởi vì hạng mục này là công việc quan trọng trong tay tôi, khi hoàn thành, thời gian của tôi cũng rảnh rỗi hơn.

Buổi chiều, tôi ngồi ở văn phòng uống nước nẫu, dự định khi tôi về ngủ một giấc thật đã, thì bên ngoài văn phòng truyền đến một trận rối loạn.

Nghe thấy có người nói, "Chủ tịch đến!"

Chủ tịch.

Hiện tại thiết kế Vũ Phong thuộc về tập đoàn Hào Thiên, như vậy chủ tịch chỉ có một người...

Ý thức được là ai, tôi vội vàng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy đi.

Nhưng vừa đến cửa thì bị trưởng phòng ngăn lại, "Tất cả người của bộ phận thiết kế ở lại họp."

Lúc đó, tôi đang đứng trước cửa đối mặt với trưởng phòng.

Tôi vẫn cần công việc, rồi vào đường cùng, tôi chỉ đành ở lại.

Cuộc họp sẽ diễn ra sau mười lăm phút, vì vậy tất cả người của bộ phận thiết kế đều bị gọi tập trung lại.

Mà Lý Hào Kiệt thì ngồi vị trí ở trung tâm, ngồi bên cạnh anh ta là Đặng Tùng.

Cuộc họp lần này chủ yếu bàn về chuyện dưới trướng của tập đoàn Hào Thiên có nhiều công ty liên quan đến thiết kế nội thất, vì vậy công ty quyết định tổ chức một cuộc thi đấu thiết kế nội thất.

Tổng cộng có ba vòng, đầu loại, bán kết, và chung kết.

Chung kết sẽ tiến hành vào hai tháng sau.

Đồng thời thông báo mọi người, nếu đăng ký cần phải đưa ra tác phẩm phù hợp, tác phẩm đưa ra được xem như là tác phẩm vòng loại.

Thời gian cụ thể và quy tắc sẽ công bố vào tuần sau.

Nhưng mọi người có hứng thú có thể gửi chỗ trước.

Bên cạnh đó còn nói một câu, "Tiền thưởng hậu hĩnh."

Thông báo xong, tan họp.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là không tham gia.

Họp xong cũng đến giờ tan làm, sợ đụng phải Lý Hào Kiệt, tôi lấy đồ đạc đi ra ngoài.

Vừa đến cửa thì thấy Tổng Duyên Minh tiến đến.

Một thời gian không gặp, cô ta mặc quần áo rộng rãi, bụng dường như có chút dấu hiệu mang thai.

"Tổng Duyên Khanh!"

Chị ta vừa nhìn thấy đã tiến đến chủ động nói chuyện với tôi.

Tôi không có ý định dừng lại, chỉ nói, "Chị tìm giám đốc Lý hả? Anh ấy sắp xuống rồi đó."

"Ai nói tôi tìm Hào Kiệt, tôi đến tìm cô!" Tổng Duyên Minh cố gắng ưỡn to bụng đứng ở đó, vẻ mặt đắc ý, "Trong bụng tôi chính là đứa con tương lai của Lý Thị."

Lo lắng Tổng Duyên Minh tính kể với tôi, tôi trực tiếp lấy điện thoại ra, quay phim cô ta, sau đó nói vào microphone, "Hiện tại là Tổng Duyên Minh tự đến tìm tôi, còn đứng tại chỗ không đi, nếu chị ta tự mình té ngã, không có bất kỳ gì quan hệ với tôi."

"Mày!"

"Tổng Duyên Minh, chị là hạng tiểu nhân bi ôi, tôi nhất định phải dùng cách thức đặc biệt để phòng chị."

Tôi bình tĩnh nói.

Đồng thời, một chút cũng không có ý định tắt máy quay.

Tổng Duyên Minh cũng không giận dữ, đưa tay sờ bụng mình rồi vui vẻ nói, "Tùy ý, ngược lại rất nhanh thôi tao sẽ là bà Lý."

"Vậy sao?" Tôi nhìn bụng của cô ta, nói, "Tôi lại nghe nói, ông Lý đã tìm một đối tượng kết hôn mới cho tổng giám đốc Lý, không chỉ là chị, đến cả nhà họ Tổng đều bị loại rồi."

"Hử, mày nói bậy!"

Tổng Duyên Minh nghe tôi nói như vậy, sắc mặt rất khó coi.

Rất rõ ràng, cô ta đã biết chuyện này trước rồi.

"Tôi có nói bảy hay không lòng chị tự rõ. Suy cho cùng, cái này chẳng phải trách chị tự làm sao, chỉ cần an phận, bà Lý tương lai chính là chị rồi. Nhưng chị lại muốn làm nhà thiết kế thương hiệu, còn đi sao chép."

Nói đến sao chép, biểu cảm tôi nhìn chị ta càng khinh bỉ vài phần.

Tôi rất hận chị ta.

Nếu không phải vì chuyện sao chép, bà Lý nhất định sẽ là chị ta rồi.

Như vậy, nhà họ Tổng sẽ không xây ra chuyện.

"Tao chẳng phải vì đề cũng có địa vị mình sao! Ai bảo mày làm nhiều chuyện dư thừa!" Tổng Duyên Minh nhìn tôi, ánh mắt có chút ác độc.

"Giấy không gói được lửa! Chị hại bản thân thì thôi đi, bây giờ nhà họ Tổng như vậy, nếu chị thành thật, nhà họ Lý nhất định sẽ ra tay giúp đỡ nhà họ Tổng!"

Tôi càng nói càng tức giận!

Nhưng, Tổng Duyên Minh lại hoàn toàn không cảm thấy bản thân làm sai!

Về mặt chị ta kiểu không sao cả, "Nhà họ Tổng như thế nào có quan hệ gì với tao, vị trí bà Lý này thật ra chẳng liên quan gì đến nhà họ Tổng, là tao dựa vào khả năng của mình mà có!"

"Chị có biết xấu hổ không vậy!"

"Là mày không biết xấu hổ! Ngược lại tao qua trót lọt rồi, còn mày bị loại chắc rồi. Chắc mày đổ lỵ với tao lắm!"

Lúc Tổng Duyên Minh nói, trên mặt vô cùng đắc ý.

Tôi thực sự tức chết, "Chị quá ích kỷ rồi."

"Tao ích kỷ? Máy dừng ra về thánh mẫu, mày luôn ở bên cạnh Hào Kiệt chẳng phải vì muốn hưởng thụ cuộc sống làm vợ người giàu có sao!"

Tổng Duyên Minh chỉ vào tôi lớn tiếng nói.

Tôi vô cùng phẫn nộ, nếu không phải chị ta có thai, tôi nhất định đã ra tay từ sớm rồi.

Nhưng chị ta mang thai, tôi không thể ra tay.

Lúc tôi đang cố gắng khống chế bản thân, hai mắt Tổng Duyên Minh chợt sáng lên, không kịp đề phòng lao vào ngã ra sau!

Tôi giật mình, vô ý thức đỡ lấy chị ta!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tổng duyên mình mất tích

Tổng Duyên Minh nắm lấy tay tôi, ánh mắt lại hướng về người đằng sau tôi.

Trong khoảng khắc, tôi cảm giác sâu sắc có một ánh mắt lạnh lùng xuất hiện sau lưng mình.

Không cần nghĩ tôi cũng biết chuyện này là thế nào.

Tôi xác nhận Tổng Duyên Minh đứng vững, mới buông tay ra, cũng không quay đầu lại nói, "Diễn đủ chưa? Ở đây khắp nơi đều có camera, chị lại muốn diễn tiết mục tôi đẩy ngã chị làm chị hư thai sao?"

"Chị không có."

Tổng Duyên Minh đứng đó với đôi mắt đã ngấn nước, nhìn về phía sau lưng tôi.

"Trên đời này có nhiều chuyện trùng hợp vậy sao? Tổng giám đốc Lý vừa xuất hiện tôi liền đẩy chị ngã, chị ngốc hay là coi tổng giám đốc Lý là đồ ngốc?" Tôi hỏi chị ta.

"Chị không có..."

Ánh mắt Tổng Duyên Minh lảng tránh đảo quanh đầy lúng túng, dường như giây kẻ tiếp sẽ lọt trùng rơi xuống mắt.

Tôi cũng lười đáp lại, nói "Chị từ từ mà tố cáo với tổng giám đốc Lý, nói tôi với chị cãi nhau, sau đó nói tôi muốn đẩy chị làm chị sảy thai, tùy ý."

Lúc này, tôi không muốn giải thích bất kỳ điều gì nữa.

Mệt mỏi!

Tôi về đến nhà, tôi vừa muốn nghỉ ngơi đã nhận điện thoại của Tô Mai.

Cô ấy ngờ ý muốn thiết kế lại khuôn đất trước cửa nhà hàng lại một chút.

Bởi vì bộ phận công trình chiều nay đã đi rồi, ý cô ấy là muốn tôi đi xem, hôm nay có thể đem bản vẽ thiết kế theo kịp không.

Vì chuyện này, hai người còn đặc biệt lái xe đến đón tôi.

Sau đó đưa tôi ngắm nghía khuôn đất trước cửa nhà hàng, nói muốn làm một hồ cá nhỏ, trên mặt sẽ lắp một tấm kính dày.

Tôi đo đạc và bàn bạc với bọn họ một chút, rồi quay về nhà làm lại bản vẽ mới.

Cái này thật sự không khó, chỉ là bọn họ đã có cách nghĩ của mình đối với hình dáng của hồ cá nên tôi phải sửa lại mấy lần.

Lúc đi ngủ đã hơn một giờ khuya.

Sáng sớm hôm sau, tôi khó khăn rời giường đến công ty, đón một vị khách, còn là một hạng mục cần họ.

Cơ bản là trao đổi cách nghĩ.

Bởi vì cả đêm không ngủ ngon, buổi chiều tôi xin nghỉ về nhà đánh một giấc.

Không biết ngủ bao lâu, tôi bị tiếng gõ cửa gọi tỉnh.

Tôi mơ màng ôm bộ dạng ngái ngủ ra mở cửa.

Cửa vừa mở khóa đã bị người bên ngoài đẩy vào, đụng thẳng vào mặt tôi!

Bởi vì bị đau nên cơn buồn ngủ của tôi cũng giảm đi phần nửa.

"Duyên Minh đâu!"

Người tiến vào là Phan Ngọc.

Mất bà ta đó hoe, vành mắt rất đen, vẻ mặt vô cùng tiêu tụy.

Vừa nhìn thì biết đã khóc nhiều, hơn nữa còn có đáng về không được nghỉ ngơi đầy đủ.

Mặc dù có chút hối hận khi mở cửa, nhưng mở đã mở rồi, tôi có thể làm gì nữa?

Tôi xoa mặt, hỏi "Tìm chị ta thì đến chỗ tôi làm gì? Chị ta sao có thể đến chỗ tôi được chứ?"

"Duyên Minh đâu?"

Hai tay Phan Ngọc đặt lên vai tôi, nhìn chăm chăm vào tôi, lại dùng âm thanh khản cầu nói "Xin cô, nói cho tôi biết, Duyên Minh đang ở đâu?"

Tôi rút cuộc cũng tỉnh táo lại, nhìn Phan Ngọc với vẻ mặt không hiểu, "Tìm chị ta thì đến chỗ tôi làm gì? Chị ta sao có thể đến chỗ tôi được chứ?"

"Duyên Minh nhất định ở chỗ này!"

Phan Ngọc khẳng định nói.

"Tại sao? Chị ta ở chỗ ai cũng không thể là chỗ của tôi được."

Tôi có chút nghi ngờ.

Phan Ngọc này có phải uống lộn thuốc không vậy.

Bà ta nhìn tôi, dường như cảm thấy tôi không nói dối, cả người giống như quả bóng xì hơi, đặt mông ngồi xuống đất, hai mắt vô thần nhìn phía trước, lẩm bẩm nói năm chữ, "Duyên Minh mất tích rồi."

"Cái gì?"

Tôi có chút không ngờ tới.

Phan Ngọc ngồi ở đó, li nhí kể lại: "Tôi hôm qua, Duyên Minh không về nhà, chúng tôi tưởng rằng con bé đi đâu nên không để ý. Nhưng hôm nay chúng tôi đã nhận được cuộc gọi từ điện thoại của Duyên Minh..."

Nói đến đây, bà ta dừng một chút, nước mắt theo viền mắt chảy xuống. "Chúng tôi nhận điện thoại, bên đó lúc đầu không có âm thanh gì cả, sau đó thì có giọng nói của mấy tên đàn ông rồi cúp máy."

"... Chị ta bị bắt cóc?" Tôi ngờ vực nhìn Phan Ngọc, "Nếu bị bắt cóc thì báo cảnh sát chứ, tìm tôi có tác dụng gì?"

Phan Ngọc ngẩng đầu nhìn tôi, "Nhưng bọn họ nói, hôm qua lúc Duyên Minh đến công ty tìm máy, đã cãi nhau với máy!"

Thì ra là vì nguyên nhân này!

Tôi lập tức phủ nhận, "Cái này tôi không biết, hôm qua lúc tôi và chị ta cãi nhau tổng giám đốc Lý cũng ở đó, sau đó tôi đi trước. Nếu bà có nghi ngờ thì đi hỏi tổng giám đốc Lý đi."

"Hỏi rồi... Cậu ta nói cậu ta không biết, hơn nữa báo chuyện có liên quan đến Duyên Minh về sau đừng đi tìm cậu ta nữa."

Tôi nhìn ra được, lúc Phan Ngọc nói câu này, vẻ mặt vô cùng tuyệt vọng!

Bà ta đang nói, đột nhiên khóc thành tiếng, "Máy nói xem tại sao thẳng khốn đấy lại tuyệt tình như vậy! Duyên Minh cực khổ như vậy mới có thai với nó. Bởi vì sợ sảy thai, mỗi ngày đều cẩn thận từng li từng tí, nhưng bây giờ Duyên Minh mất tích rồi, nó chẳng thèm quan tâm!"

Phan Ngọc càng nói, càng khóc dữ dội hơn.

Tôi cau mày nhìn bà ta.

Không biết tại sao, lúc này tôi không hề thấy chị ta đáng thương.

Chỉ ít Tổng Duyên Minh mất tích, chỉ cần không chết, tôi cũng sẽ không cảm thấy chị ta đáng thương.

Tôi ngáp một cái, "Bà liên hệ cảnh sát đi, tôi thật sự không giúp được gì cho bà."

"Máy, máy..." Phan Ngọc nghe tôi cũng nói như vậy, đứng phắt dậy, "Sao máy cũng tuyệt tình như vậy, nó chính là chị sinh đôi của máy đó!"

Nói xong, giờ tay định đánh tôi!

Mặc dù tôi buồn ngủ, nhưng vẫn phải có phản ứng, nghiêng người tránh né.

Lùi ra sau một bước, nhìn Phan Ngọc, tôi cũng lười quan tâm Tổng Duyên Minh rốt cuộc có mất tích thật hay không.

Dù sao hôm qua chị ta đến tìm tôi, mục đích đoán chừng lại tính kể tôi gì đó trước mặt của Lý Hào Kiệt.

Tôi cũng không đồng cảm với bà ta mà chỉ vào cái nút báo động màu đỏ trên tường, "Bà Phan, bà đã sớm đuổi tôi ra khỏi nhà họ Tổng, tôi và mấy người đã không có bất kỳ quan hệ gì. Nếu bà vẫn không đi tôi sẽ ấn nút báo động, chưa đầy năm phút, báo an khu vực đã nhanh chóng xuất hiện ở đây."

Dù sao "Số 01 Vinh An" là khu cao cấp, cảnh sát xung quanh cũng đặc biệt chú ý nơi này.

"Máy, máy! Tổng Duyên Khanh, máy đợi đó! Nếu lần này Duyên Minh có gì bất trắc, tao nhất định sẽ khôi tổ máy!"

Phan Ngọc điên cuồng nói cả buổi, nhưng cuối cùng vì sợ cảnh sát nên vẫn rời đi.

Tôi đóng cửa tiếp tục đi ngủ.

Công việc bận rộn như vậy, vốn chẳng có tâm tư đâu để quan tâm Tổng Duyên Minh sống chết ra sao.

Chỉ có điều, tôi nằm trên giường không khỏi nghĩ đến chuyện Tổng Duyên Minh bị mấy người vệ sĩ truy đuổi mấy ngày trước.

Chẳng lẽ là do một nhóm người làm?

Ngày hôm sau, tôi vừa ra khỏi công ty đã bị mấy cảnh sát bao vây. Sau khi xuất trình thẻ cảnh sát của mình ra, họ nói: "Tổng Duyên Khanh, chúng tôi có một vụ án có vài vấn đề muốn hỏi cô một chút."

Ánh mắt của mọi người xung quanh và các đồng nghiệp đi ra cùng tôi đều tập trung lại.

Tôi đoán ngay là vụ án của Tổng Duyên Minh, bình tĩnh nói, "Hỏi đi."

Cảnh sát cũng không nói đã tìm ra Tổng Duyên Minh hay chưa, Tổng Duyên Minh mất tích rốt cuộc là chuyện gì, chỉ hỏi tôi tôi hôm trước đi đâu thôi.

"Khách hàng kêu tôi sửa một vấn kiện nên tôi đi."

Tôi thành thật trả lời.

Cảnh sát lại hỏi, "Có người có thể làm chứng cho cô không?"

"Đương nhiên có! Khách hàng tôi qua đến nhà đón tôi, đi đến hiện trường hạ mục do đặc, sau khi nghe xong sửa chữa ý kiến, lại đưa tôi về nhà."

Tôi đã tỉnh trước rồi mới trả lời.

Nhưng khi nói ra, trong lòng lại cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng xảy ra trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý: Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Cô ta bị côn đồ Cường hiếp

Năm đó, tôi bị hãm hại đẩy Tổng Duyên Minh xuống núi, lúc đó cũng là Đặng Sa Sa tìm tôi, nói phòng cưới có chỗ cần sửa đổi.

Sau khi tôi đi thì gặp Tổng Duyên Minh.

Thế rồi, Tổng Duyên Minh mất tích, Đặng Sa Sa không làm chứng cho tôi, tôi không có nhân chứng...

Nghĩ đến những việc này, tôi không khỏi có chút căng thẳng.

Dường như cảnh sát không nhìn ra điểm bất thường của tôi, gặt đầu, "Vây cô điện thoại liên lạc cho họ đi, tốt nhất là gặp mặt nói rõ."

"Được."

Tôi nói xong thì lấy điện thoại ra.

Nhưng vừa mới định bấm số, tay trơn, điện thoại "bùm" một tiếng rơi xuống đất.

Đến bản thân tôi cũng không chú ý, lúc đang nhớ đến việc mấy năm trước, lòng bàn tay đỏ mồ hôi.

Tôi vội vàng đem lòng bàn tay lau lau vào quần áo, cúi đầu kiểm tra điện thoại.

"Sao vậy?"

Cảnh sát hỏi tôi.

"Không sao." Tôi lắc đầu, sau đó tìm trong danh bạ điện thoại, gọi điện cho Tiêu Kiệt và Tô Mai.

Tôi nhìn một chút, cuối cùng quyết định gọi điện thoại cho Tiêu Kiệt.

Tôi ấn gọi.

Điện thoại bắt đầu âm thanh chờ bắt máy.

Lúc đó tim tôi nhảy bộp bộp, sợ lại xảy ra vấn đề gì.

Tôi gọi một phút, kết quả không có ai bắt máy.

Trong nháy mắt tôi có chút luống cuống.

Sau đó lại gọi điện cho Tô Mai.

Như cũ vẫn không ai bắt máy!

"Tôi, tôi, tôi..." Trong lòng rơi vào trạng thái vô cùng hoảng loạn, "Hôm trước bọn họ đến đón tôi đi nhà hàng Tây, hơn nữa đến khu tôi ở, khu chúng tôi có giám sát, chắc chắn có thể điều tra ra."

Tôi kích động nói.

Cảnh sát theo quán tính nhìn thấy ánh mắt của tôi nên trong lòng dấy lên chút nghi ngờ.

Tôi biết bản thân càng như vậy, nghi ngờ càng lớn.

Nhưng không biết tại sao, tôi không thể khống chế được bản thân.

Trong lòng thậm chí đã nghĩ đến kết cục xấu nhất, bắt đầu đoán rằng, phải chăng tôi đã bị Tổng Duyên Minh hãm hại.

Cảnh sát nhìn tôi, rốt cuộc nói, "Bất kể nói gì, cô không liên hệ được bọn họ thì mời cô cùng chúng tôi về đồn một chuyến trước đã."

"Đừng!"

Tôi hét lớn!

Tôi không muốn đi cục cảnh sát!

Tôi sợ tôi bước vào lại không đi ra được nữa.

"Việc này không do cô quyết định, tâm trạng cô hiện tại, chúng tôi có đủ lý do giám sát cô!" cảnh sát nói.

Quả thật, tôi bấy giờ chỉ gọi điện thoại đã hoảng loạn thành như vậy.

Nếu nói không có khả nghi, đến người ngoài còn không tin được.

Những đồng nghiệp xem náo nhiệt xung quanh vẫn còn, bọn họ đều xì xào bàn tán, dường như đã nhận định tôi đã làm chuyện gì đó phạm pháp.

Lúc tôi đang tuyệt vọng...

"Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ..."

Chuông điện thoại vang lên!

Tôi cúi đầu, nhìn thấy tên trên màn hình là Tô Mai!

Tôi như thể vớ được cọc rom cứu mạng, vội vàng nghe điện thoại!

"Xin lỗi, thiết kế Tổng, tôi và chồng đang chọn vật liệu nên không nghe thấy điện thoại của cô."

Điện thoại kết nối, Tô Mai lập tức xin lỗi tôi.

Lúc đó lòng tôi kích động muốn nhũn ra, nói, "Không sao không sao."

Sau đó bắt đầu nói việc yêu cầu bên phía cảnh sát.

Tô Mai nghe xong không nói hai lời liền đồng ý.

Chưa đầy bốn mươi phút, cô ấy và Tiêu Kiệt đã lái xe đến rồi.

Hai người sau khi xuống xe, vô cùng phối hợp nói rõ tình hình với cảnh sát.

Cảnh sát vừa nghe vừa ghi lại, sau khi ghi nhận xong, có chút không rõ nhìn tôi, "Đây chẳng phải là nhân chứng sao, cô căng thẳng cái gì?"

"Trước đây tôi bị vu khống, vì vậy lần này đặc biệt căng thẳng."

Tôi cười nhạt.

Bọn họ đồng ý làm nhân chứng cho tôi, trong lòng tôi an tâm rồi, thần sắc cũng không quá căng thẳng nữa.

Trước khi đi, cảnh sát nói sơ cho tôi biết một việc liên quan đến Tổng Duyên Minh, cơ bản là tôi qua lúc nửa đêm đã tìm được cô ta, nhưng tình hình không được tốt lắm.

Tình hình không được tốt?

Nói chung là mất đứa con rồi.

Tôi phỏng đoán như vậy.

Chỉ là việc này không liên quan đến tôi.

Sau khi cảnh sát đi, Tô Mai lại hỏi tôi chút chuyện về việc thiết kế, bởi vì cô ấy đã giúp tôi, tôi cũng đặc biệt tin tưởng cô ấy, tất nhiên được hỏi sẽ trả lời ngay, còn thuận tiện giúp bọn họ sửa lại một số điểm của bản vẽ 3D.

Tôi ngồi xe về nhà, mua một số đồ ở siêu thị. Lúc đang làm cơm ở nhà, đầu óc tôi không khỏi suy nghĩ miên man.

Tổng Duyên Minh xảy ra chuyện, nếu không tìm được kẻ chủ mưu đằng sau bức màn, nỗi oan kia nhất định sẽ đổ lên đầu mình.

Đúng như dự đoán.

Tôi còn chưa làm cơm xong, điện thoại reo lên, trên màn hình hiện một dãy số lạ, phản ứng đầu tiên của tôi là khách hàng, không nghĩ ngợi tiếp điện thoại.

Lại không ngờ đến, tôi vừa bắt máy, âm thanh truyền đến trong điện thoại là giọng nói điên cuồng của Phan Ngọc: "Tổng Duyên Khanh! Mày chết không yên! Lương tâm mày bị chó ăn rồi, lại hại Duyên Minh như vậy! Tao sẽ giết mày!"

Mặt tôi không cảm xúc nghe một lúc rồi tắt điện thoại.

Sau đó, cho số điện thoại ấy vào danh sách đen.

Trước đây tôi đã cho số điện thoại của Phan Ngọc, Tổng Giám Chi vào danh sách đen rồi, bọn họ căn bản không thể nào gọi điện thoại cho tôi.

Bây giờ bởi vì cháu tôi, lại dùng số điện thoại mới.

Xem ra, chuyện của Tổng Duyên Minh lần này rất lớn.

Chỉ là đối với tôi thì chuyện này chẳng liên quan gì tới mình.

Sáng sớm hôm sau, tôi đến công ty, vừa tiến vào văn phòng thì thấy mấy đồng nghiệp đứng tụ lại nói chuyện. Mới thấy tôi bước vào, bọn họ lập tức dừng lại động tác.

Ánh mắt của mấy người họ đều nhìn tôi.

Nhưng không ai lên tiếng.

Tôi cũng không phản ứng.

Trịnh Thảo nhìn tôi không có phản ứng, dường như nhện không được, đứng lên hỏi, "Tổng Duyên Minh, chị của cô bị côn đồ cưỡng hiếp, tại sao cô một chút phản ứng cũng không có vậy?"

"Cái gì?"

Tôi sững sờ nhìn Trịnh Thảo.

Trịnh Thảo có chút kinh ngạc, "Không phải cô không biết đấy chứ? Trên mạng có người lan truyền, chị của cô, hôn thê tương lai của Lý Hào Kiệt, tối hôm trước bị mấy tên côn đồ bắt cóc, cưỡng hiếp."

Tôi mờ mịt, lập tức lấy điện thoại và lên wechat tìm.

Tùy ý tìm một hồi...

Quả nhiên, chuyện này đã bị rêu rao khắp nơi trên mạng rồi.

Không phải vì Tổng Duyên Minh nổi tiếng bao nhiêu, mà bởi vì Lý Hào Kiệt quá nổi tiếng.

Anh ta đã từng là người tình trong mộng của không ít các cô gái. Trước đây đã tổ chức hôn lễ một lần, sau lại dây dưa với nhiều đối tượng, cuối cùng chốt một câu muốn lấy Tổng Duyên Minh lần nữa.

Rất nhiều chuyện lan truyền trên mạng.

Mặc dù mọi người không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng ý kiến đối với nhà họ Tổng lại rất lớn.

Mọi người đều cho rằng:

Một người tổ chức hôn lễ hai lần?

Chẳng phải tổn kém tiền của Lý Hào Kiệt sao?

Bây giờ Tổng Duyên Minh bị tung tin côn đồ cưỡng hiếp, bình luận phía dưới càng khốc liệt.

Rất nhiều bình luận đều là:

"Bị cưỡng hiếp tốt đó, bằng không cô tiểu thư này luôn vênh váo tự phụ."

"Mấy tên côn đồ này được đó, C cùng một X với Lý Hào Kiệt."

Những bình luận ác ý rất nhiều.

Cũng có một số cô gái bình luận, cảm thấy Tổng Duyên Minh bị cưỡng hiếp, chắc chắn không xứng với Lý Hào Kiệt rồi, mau nhường vị trí lại!

Tôi nhìn những bình luận này, trong lòng cảm thấy là ả.

Mặc dù tất cả những chuyện này theo tôi chỉ là Tổng Duyên Minh gieo gió gặt bão thôi, nhưng người trên mạng nói như vậy, trong lòng tôi vẫn có chút khó chịu.

Lúc tôi đang đọc tin tức trên mạng, Trịnh Thảo ở bên cạnh nói, "Tôi nghe nói hôm qua cảnh sát đến tìm cô, hơn nữa có người nói, vụ 'Chức Duyên Khanh sinh nhật vui vẻ' khắp thế giới chính là Lý Hào Kiệt mua cho cô..."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Biết người, biết mặt, không biết lòng!

Trịnh Thảo nói được một nửa thì đồng nghiệp khác lên tiếng, "Có phải cô làm không vậy?"

"Đúng vậy, cô và tổng giám đốc Lý rốt cuộc có quan hệ gì?"

"Chị cô bị côn đồ làm nhục, chẳng phải sẽ không còn sức cạnh tranh với cô?"

Ai nấy đều ra sức nói chen.

Trong lòng mọi người đều như nhau, chỉ là thái độ xem kịch nhiều chuyện cho vui thôi.

Nhất là Trịnh Thảo, năm đó Tổng Duyên Minh tìm Trần Hiểu đến vu oan cho tôi, cùng với vợ của Trần Hiểu làm âm trước cửa công ty, cô ta đều biết.

Lúc đó người của thiết kế Vũ Phong, đa số đều có ấn tượng không tốt với tôi.

Cũng bao gồm cô ta.

Tôi nhìn những người đó, gần từng chữ nói, "Quan hệ của tôi và vị hôn phu tương lai của Tổng Duyên Khanh cũng giống như quan hệ của anh ta – tổng giám đốc Lý với các người."

Tôi nói mặc dù có điểm né đi.

Nhưng cũng xem như là rõ ràng.

"Nhưng trước đây cô trộn Formaldehyd hàm lượng cao trong phòng làm việc của anh ta sao khiến cô và chị gái xảy ra khúc mắc đúng không?"

"Tôi và chị ta có mâu thuẫn, nhưng bất luận là Formaldehyd hay chuyện lần này đều không liên quan đến tôi." Tôi nhìn cô ta, thản nhiên nói, "Cho dù có tranh chấp lớn đến đâu, tôi cũng sẽ không làm mấy chuyện như sai người đi cưỡng hiếp chị ta."

Nói xong, tôi lại ngồi xuống.

Không nói chuyện với bọn họ nữa.

Nhưng sau đó tôi luôn ở trên mạng đọc các bài viết liên quan đến Tổng Duyên Minh.

Tôi phát hiện, hình như nửa đêm Tổng Duyên Minh chạy trốn tới được một nhà dân ở ngoại thành, nhờ bọn họ báo cảnh sát.

Sau đó, gia đình đó có một đứa con mới mười sáu tuổi, nhìn thấy Tổng Duyên Minh như vậy mới chụp vài bức ảnh và post lên mạng.

Sự việc này mới bị lan truyền.

Tôi quá quyết kháng định mình không làm việc này với đồng nghiệp và Trịnh Thảo.

Bọn họ bán tin bán nghi.

Nhưng có một số người lại không tin.

Ví như người nhà họ Tống.

Bỏ bữa, tôi mới nghỉ trưa xong thì nhận điện thoại của bệnh viện Thánh Tâm. Người gọi đến là một bác sĩ, dường như có người nhờ ông ta nói với tôi, Tống Tuyết nằm viện.

Nghe tin này tôi không khỏi hoảng hốt.

Sau đó tôi nhanh chóng xin nghỉ rồi chạy ngay đến bệnh viện Thánh Tâm.

Đến bệnh viện, hỏi số phòng của Tống Tuyết, lập tức đi thẳng lên lầu!

Tống Tuyết ở lầu chín.

Tôi nhân thang máy, ở hàng lang thấy một người quen.

Tống Cẩm Chi.

Theo vai về, bà ta là cô của tôi.

Chi là bà ta cũng giống như những người nhà họ Tống khác, sau khi tôi vào nhà họ Tống, đến nhân thẳng tôi cũng không thêm nhìn.

Lúc này bà ta đang gọi điện thoại.

Tôi vốn muốn đi vào, lại nghe bà ta nói, "Tôi đoán mẹ khó qua khỏi lần này, anh mau cho luật sư làm một di chúc già đi. Bằng không đến lúc đó anh tôi lại nhiều cổ phần hơn tôi vì có hai đứa con hoang kia!"

Hai đứa con hoang?

Tôi có chút ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ Tống Cẩm Chi nói đến là tôi và Tống Duyên Minh?

Bình thường bà ta mặc dù không tốt với tôi, nhưng rất tốt với Tống Duyên Minh, thế mà ở sau lưng lại nói tôi và cô ta cùng một dạng?

"Mấy ngày ngày bận rộn, anh tôi gần đây đều quan tâm đến con gái anh ta, chắc chắn không có thời gian để ý những thứ này."

Tôi nghe Tống Cẩm Chi nói vậy, trong lòng đột nhiên có chút kỳ lạ.

Chẳng lẽ người hại Tống Duyên Minh là Tống Cẩm Chi?

Mục đích chính vì sửa đổi di chúc?

Tôi muốn nghe thêm thì Tống Cẩm Chi lại tắt điện thoại, vào phòng bệnh.

Tôi cũng từ trong góc đi ra, bước vào phòng bệnh.

Vẫn chưa đến cửa thì nghe Tống Cẩm Chi khóc nức nở, "Mẹ, mẹ nhất định sẽ khỏe lại mà!"

Vở kịch này diễn thật hay.

Tôi đi đến cửa phòng bệnh, mặc dù cửa đang mở, nhưng tôi vẫn gõ nhẹ lên cửa.

Tống Cẩm Chi quay đầu, nhìn thấy tôi, cả người đột nhiên giống như phát điên. Bà ta hét to, "Mày còn mặt mũi đến đây!"

Nói xong, đứng lên nhào về phía tôi!

Tôi không trốn, chỉ nghe sau lưng bà ta truyền đến âm thanh yếu ớt của Tống Tuyết, "Cẩm Chi, quay lại."

Bà ta đứng lên, tôi cũng thấy được Tống Tuyết.

Cả người Tống Tuyết nằm ở trên giường, mặt mày vàng vọt, trông vô cùng yếu ớt, cơ thể dường như cũng gầy rộc hơn hẳn.

Trên mu bàn tay còn găm ống truyền dịch.

Tống Cẩm Chi bị Tống Tuyết nói, mặc dù ngừng lại, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy tức giận, "Mẹ! Đến nước này mẹ vẫn che chở cho nó? Việc của Duyên Minh, trừ nó, còn ai có thể làm ra chuyện như vậy nữa!"

"Không phải tôi!"

Tôi đứng trước cửa bình tĩnh nói.

"Không phải mày? Không phải mày thì còn ai nữa!"

Tống Cẩm Chi chống nạch, tư thế này giống hệt với Phan Ngọc.

Tôi bình tĩnh nhìn bà ta, nhàn nhạt nói, "Tôi vừa rời ở bên ngoài nghe bà gọi điện thoại, muốn sửa đi..."

"Mày là con ranh con! Hai Duyên Minh còn dám đến đây!"

Tôi còn chưa nói xong, bà ta đã lờm tôi cảnh cáo, "Vừa rồi mày nghe thấy cái gì?"

"Cũng không có gì..." Ánh mắt tôi nhìn nơi khác, tùy ý đáp, "Cũng chỉ nghe bà nói, vì không muốn anh bà có thêm cổ phần, nên muốn nhờ luật sư..."

"Đủ rồi!"

Nghe tôi nói đến đây, Tống Cẩm Chi cũng biết, điều nên nghe hay không nên nghe, tôi đều nghe hết rồi.

Tôi không nói tiếp.

Tống Cẩm Chi cảnh giác nhìn tôi, "Tao có người bạn làm bên viện kiểm sát. Lời vừa rồi, nếu mày dám nói nửa chữ cho người khác biết, mày đừng mong thắng kiện vụ án này!"

"Ha ha, vậy hả? Vậy tôi lại muốn nhìn thử xem!"

Lần này tôi không lo lắng chút nào.

Bởi vì Tô Mai và Tiêu Kiệt không phải Đặng Sa Sa.

Tôi có chứng cứ không ở hiện trường, ai cũng đừng mong vu khống tôi.

Tống Cẩm Chi còn muốn nói gì đó, trong phòng bệnh truyền đến tiếng động.

Chúng tôi cùng nhau nhìn vào, Tống Tuyết yếu ớt lại muốn xuống giường!

Hai người chúng tôi nhanh chóng tiến vào.

Tôi đỡ lấy Tổng Tuyết, đưa bà trở lại giường rồi lo lắng nói, "Bà nội, bà đừng đi chuyển."

Tổng Tuyết không nhìn tôi mà nhìn về Tổng Cẩm Chi phía sau, "Mẹ đã nói rồi, việc lần này chắc chắn không liên quan đến Khanh."

Giọng nói của bà mặc dù suy yếu, nhưng vô cùng chắc chắn.

Tôi nghe xong, trong lòng chợt ảm áp.

"Mẹ, biết người biết mặt không biết lòng!" Tổng Cẩm Chi không cam tâm nói.

"Được rồi." Tổng Tuyết phát tay, "Con ở đây canh cả ngày rồi, Khanh đã đến, thôi con về nghỉ đi."

"Mẹ!"

Tổng Cẩm Chi có chút do dự.

Tổng Tuyết kiên trì đuổi bà ta về, không còn cách nào khác, bà ta đành phải chọn cách rời đi.

Tổng Cẩm Chi đi, tôi mới hỏi Tổng Tuyết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Tổng Tuyết thở dài, kể lại rõ ràng sự việc cho tôi nghe.

Thì ra, hôm đó Tổng Duyên Minh đến trước cửa công ty tôi, sau khi giải bày tôi xong thì cùng đi ăn cơm với Lý Hào Kiệt.

Cũng không biết hai người nói cái gì, tôi đó sau khi Lý Hào Kiệt đưa Tổng Duyên Minh về nhà, Tổng Duyên Minh nào loạn điên cuồng trong nhà, còn cãi nhau với Tổng Cẩm Dương và Phan Ngọc rồi một mình ra ngoài.

Thế rồi cả ngày hôm ấy không về, sang hôm sau nhà họ Tổng mới ý thức được cô ta mất tích rồi.

Sự việc xảy ra, Phan Ngọc liền nhớ lại chuyện Tổng Duyên Minh nói đi gặp tôi.

Chi có điều, Tổng Tuyết còn nói với tôi một chuyện, từ trước đến nay Tổng Duyên Minh đều ở nhà, buổi tối rất khi ít đi đêm không về. Vì vậy một ngày không về, Phan Ngọc đã phát hiện rồi.

Cái này, có thể nói khiến tôi rất ngoài ý muốn.

Tôi ở bệnh viện bên cạnh Tổng Tuyết, sắp tối thì đi Trần đem cháo đến.

Tôi đang dứt cháo cho Tổng Tuyết thì nhìn thấy Phan Ngọc và Tổng Cẩm Dương mang theo một đồng thuốc bỏ vào phòng bệnh.

Bọn họ nhìn thấy tôi, gương mặt tươi cười biến thành phần nộ trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Tất cả mọi người đều nghi ngờ tôi

"Tổng Duyên Khanh! Mày còn dám vác mặt đến đây!" Phan Ngọc ném đồ đạc điện thoại, xông về phía tôi, "Mày hại Duyên Minh thành như vậy! Tao sẽ giết mày!"

Phan Ngọc nói, tiến lên một bước, hai tay trực tiếp bóp cổ tôi!

"Khụ khụ khụ!"

Tôi liều mạng ho khan!

Bàn tay đặt trước mặt, gỡ từng ngón tay của Phan Ngọc.

Tổng Cẩm Dương cũng bắt đầu nói, "Làm trò ngay trước mặt mẹ, bà đủ rồi!"

"Nhưng là nó hại Duyên Minh thảm như vậy, còn chặn số điện thoại chúng ta!" Phan Ngọc dường như dè nén tức giận đã lâu, lần này cuối cùng cũng tìm được nơi trút giận!

Mặc dù trước đó Tổng Cẩm Chi nhìn tôi cũng kích động như vậy.

Nhưng không hề giống Phan Ngọc chút nào.

Tổng Tuyết trên giường thều thào ngán, "Buông tay! Các con còn để mẹ vào mắt không!"

Tổng Cẩm Dương nghe Tổng Tuyết nói, lập tức kéo Phan Ngọc ra, "Bà buông tay ra!"

Lực của ông ta rất lớn, Phan Ngọc lao đảo, thiếu chút nữa té xuống đất.

Tôi cũng bị kéo đi, bỏ nhào về phía trước, cũng may tôi dựa vào bức tường bên cạnh nên không bị ngã.

Mặc dù Phan Ngọc buông tay, nhưng vẫn không buông tha, "Tổng Duyên Khanh, tại sao mày có thể làm ra việc thất đức như vậy! Tổng Duyên Minh là chị của mày đó!"

"Vậy nên?"

"Vậy nên?" Phan Ngọc nghe tôi nói như vậy, lập tức phát điên, "Mẹ xem, mẹ nhìn nó thừa nhận kia!"

"Tổng Duyên Khanh..."

Tổng Cẩm Dương gọi tên tôi bằng ngữ điệu vô cùng dè nén.

Tôi nhìn ông ta siết chặt nắm đấm khiến gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

Tôi dựa vào tường, bình tĩnh nói, "Tôi không thừa nhận, việc này không phải tôi làm, cũng không có liên quan gì đến tôi, tôi có nhân chứng!"

"Mày còn nói káo! Chắc chắn do mày thuê người làm!" Phan Ngọc kích động, bà ta chỉ vào tôi nói, "Duyên Minh lúc đầu chỉ hại mày hai năm tù, mày lại khiến nó bị cưỡng hiếp, mày không phải là người!"

Ha ha.

Cách nhìn đôi thiết cảm động!

Bị cưỡng hiếp và ngồi tù.

Tôi lại cảm thấy chẳng có cái nào nhẹ hơn.

Có điều, tôi nề mặt Tổng Tuyết ở đây, không đòi co với Phan Ngọc mà tiếp tục lặp lại, "Việc này không liên quan gì đến tôi, các người tùy ý kiểm tra. Hơn nữa từ lâu tôi đã không có hứng thú với Lý Hào Kiệt nữa rồi, căn bản không có lý do hại chị ta."

Tôi nói rất bình tĩnh.

Dù sao trong mắt của tôi, cả nhà Tổng Duyên Minh đến người lạ cũng không bằng.

Việc của bọn họ vốn chẳng thể tác động được đến tâm trạng của tôi.

Tổng Cẩm Dương đứng bên cạnh không nói.

Phan Ngọc lại bật khóc nức nở, bà ta ngồi trên ghế sofa, vừa khóc vừa nói, "Chắc chắn là mày, không phải mày thì còn ai vào đây."

Lời Phan Ngọc làm tôi sững sốt.

Đúng vậy.

Nếu không phải tôi thì là ai?

Chỉ có điều, tôi biết bản thân mình trong sạch: "Là ai không liên quan đến tôi, dù gì không phải tôi, tìm hung thủ là việc của cảnh sát."

"Không cần đoán bừa, tất cả đợi Duyên Minh tỉnh lại đã." Tổng Tuyết lên tiếng, bà nhìn Phan Ngọc đang khóc nói, "Có lẽ là vô tình, dù sao hiện tại bên ngoài không an toàn, nó ra ngoài vào ban đêm, lại là con gái..."

"Không thể nào, không thể nào!"

Phan Ngọc lăm bầm.

Thì ra Tổng Duyên Minh vẫn chưa tỉnh lại.

Điều này làm tôi có chút không ngờ.

Lúc bên ngoài tranh luận, có một y tá từ bên ngoài tiến vào, nói, "Bệnh nhân giường số ba tỉnh lại rồi."

Mặc dù không biết Tổng Duyên Minh ở đâu, nhưng tôi đoán đây chính là nói chị ta.

Y tá nói xong, Phan Ngọc kích động đứng lên cùng Tổng Cẩm Dương bước ra ngoài.

Tổng Tuyết không di chuyển.

Vốn dĩ tôi muốn chăm sóc Tổng Tuyết, nhưng Tổng Tuyết vỗ vào tay tôi bảo, "Con cũng đi thăm đi."

Trong mắt bà ấy, chúng tôi vẫn là người một nhà.

Tôi do dự một chút, cuối cùng đồng ý.

Tôi ra cửa, dựa theo số giường mà tìm được phòng bệnh của Tổng Duyên Minh.

Tôi đứng trước cửa, nghe Tổng Duyên Minh đang thút thít bên trong.

Chị ta nói, "Khó khăn lắm con mới có con với Lý Hào Kiệt, đứa nhỏ này khó khăn biết bao nhiêu, kết quả bây giờ lại mất rồi! Con nên làm gì đây... Nhà họ Lý vẫn tìm đối tượng kết hôn mới cho Hào Kiệt, con mất đứa nhỏ rồi, con bài cuối cùng cũng không còn rồi..."

Tổng Duyên Minh khóc thảm thiết.

Trước đây tôi thường thấy chị ta diễn trò, nên khi nghe tiếng khóc phát ra tôi có thể đoán được, chị ta đang khóc thật.

Mà còn khóc rất đau đớn.

Nhưng rất nhanh, tôi nghe thấy tiếng Tổng Duyên Minh nín khóc, trong âm thanh chứa đựng sự căm hận, "Tổng Duyên Khanh! Chắc chắn là nó! Chắc chắn là nó tìm người làm!"

Quả nhiên, Tổng Duyên Minh cũng nghi ngờ tôi.

"Không phải tôi."

Tôi không hề nghĩ ngợi tiến vào.

Thấy tôi tiến vào, mắt Tổng Duyên Minh đỏ cả lên, không để ý đồ đạc vương vãi bên cạnh đã nháy xuống giường, lại bị Tổng Cẩm Dương giữ lại.

"Thà con ra, ba!" Tổng Duyên Minh nhìn tôi, "Nói láo, nhất định là mày! Không phải mày thì còn ai nữa!"

"Đừng, con nghĩ giống mẹ, lúc đó mẹ nghĩ, nếu không phải nó thì còn có thể là ai chứ!"

Phan Ngọc ở bên cạnh hùa theo.

Tôi nhìn ra, hai người này hoặc ba người này từ đầu đã nhận định là tôi rồi.

Bất kể lúc này tôi có nói gì, bọn họ đều sẽ không tin.

Tôi lắc đầu, nói, "Tin hay không tùy."

Sau đó tôi đi ra ngoài.

Lúc mới ra cửa, chưa đi được mấy bước thì thấy thang máy cuối hành lang mở ra.

Lý Hào Kiệt mặc vest nhanh chóng từ bên trong bước ra.

Chỉ là đầu máy cuối mắt đều lạnh băng, không tỏ rõ sự lo lắng.

Hai người chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, đều hơi sững sốt.

Nhưng tôi nhanh chóng cúi đầu, muốn lướt qua anh ta.

Người đàn ông lại giống như bức tường chặn đường tôi đi.

Trong tôi không rõ cảm giác gì, có chút khẩn trương.

Tôi cúi đầu, cố gắng che giấu tâm tình trong lòng, "Tổng giám đốc Lý, Tổng Duyên Minh ở giường số ba."

Nói xong, người đàn ông vẫn im lặng không đáp.

Cả hành lang bệnh viện, chỉ có thể nghe tiếng tiếng khóc mơ hồ của Tổng Duyên Minh truyền ra.

Trong chốc lát, Lý Hào Kiệt mới nói, "Anh không muốn hỏi cái này."

"Vậy tổng giám đốc Lý muốn hỏi chuyện gì? Muốn hỏi chuyện này có phải do tôi làm hay không?" Tôi nghĩ một chút, trước đây tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nghi ngờ và giọng điệu như đinh đóng cột để chụp mũ tôi. Nhịn không được tôi ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt.

Trong ánh mắt của người đàn ông, không có nghi ngờ.

Bình thường giống như chuyện tôi nói không liên quan gì đến anh ta.

Nhưng tôi vẫn nói, "Tổng giám đốc Lý, chuyện này không phải do tôi làm, hơn nữa không liên quan gì đến tôi. Nếu anh không tin, có thể đi điều tra, nhưng lần này chứng cứ của tôi vô cùng xác thực, đừng nghĩ đến việc dễ dàng tống tôi vào ngục như trước."

Nói xong, tôi muốn lách qua Lý Hào Kiệt đi.

Vừa cất bước, cổ tay bị người đàn ông nắm lấy.

Trong lòng tôi căng thẳng.

Tôi quay đầu, nhìn biểu cảm hồ hững của người đàn ông, "Tổng giám đốc Lý còn có chuyện gì sao?"

Người đàn ông nhìn tôi, trong đôi mắt đen kìa phảng phất vài phần tìm tôi nghiên cứu, như thể muốn từ trên mặt tôi nhìn ra được gì đó.

Nhưng kết quả dường như khiến anh ta có chút thất vọng.

Người đàn ông nhìn đủ rồi, mới nói, "Em nhớ phải đăng ký cuộc thi thiết kế."

Anh ta nói xong, tôi mới nhớ đến còn có chuyện như vậy.

Chỉ có điều, khiến tôi bất ngờ chính là anh ta gặp tôi vì muốn nói với tôi chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Vậy thì tôi độc thân cả đời

"Xin lỗi tổng giám đốc Lý, tôi không có hứng thú tham gia cuộc thi này."

Tôi thành thật trả lời.

Sau đó cúi đầu, nhìn tay Lý Hào Kiệt nắm lấy cổ tay tôi, lại ngẩng đầu nhìn anh ta, "Tổng giám đốc Lý, vị hôn thê tương lai của anh vừa mới sảy thai, bây giờ đang khóc lóc trong đó, anh ở đây nắm lấy tay tôi, yêu cầu tôi tham gia cuộc thi thiết kế gì đó... Như vậy không hay cho lắm đúng không?"

Nhưng mà, lời tôi nói không làm thay đổi hành động của Lý Hào Kiệt.

Người đàn ông ấy nhìn tôi, đôi mày rậm nhu lại, tiếp tục nói chuyện liên quan đến cuộc thi thiết kế, "Cuộc thi lần này, tôi sẽ mời nhà thiết kế nội thất quốc tế giỏi nhất làm giám khảo, nếu đoạt giải sẽ nhận được lợi ích rất lớn."

"..."

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt bằng ánh mắt hoài nghi.

Không hiểu nổi, rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì.

Người đàn ông ấy nhìn tôi trầm mặc, tiếp tục nói, "Nếu sau này em muốn một mình đảm đương, vậy cuộc thi này là cơ hội rất tốt để rèn luyện, cũng là con đường tắt để em tự lập cơ sở riêng cho mình."

Lời Lý Hào Kiệt khiến tôi thật sự không hiểu anh ta muốn thể hiện điều gì.

Nhưng không thể phủ nhận, lời anh ta tác động đến tôi.

Lúc tôi còn chưa thể hiện thái độ, Lý Hào Kiệt lại nói, "Trong ban giám khảo có Lance Harris."

Vốn dĩ, tôi chỉ hơi dao động.

Nhưng lúc nghe anh ta nói ra cái tên đó, tôi nhìn anh ta bằng ánh mắt không thể tin nổi, "Ai cơ?"

"Lance Harris."

Lý Hào Kiệt lặp lại cái tên đó một lần nữa.

Người này có thể nói là người có nhiều huyền thoại nhất trong các nhà thiết kế thế giới đương đại.

Được xưng là tên diễn thiên tài.

Ông ấy không những là nhà thiết kế nội thất, mà còn là kiến trúc sư.

Tác phẩm của ông ấy tự duy độc đáo mới lạ, tự tạo ra trường phái riêng, có sự hòa hợp giữa kiến trúc nội thất và ngoại thất.

Nói chung nếu có thể gặp ông ta một lần, thậm chí có thể khiến ông chỉ điểm tác phẩm của mình vài câu, đó chính là ước mơ của rất nhiều nhà thiết kế.

Nhưng đáng tiếc, ông ta là người có hành tung quý dị, cũng không xuất hiện trong các hội thảo đồng người.

Đến Tổng Thống muốn gặp, ông ta cũng không đi.

Tại sao lại đến cuộc thi nhỏ như vậy?

Tôi nhìn chằm chằm Lý Hào Kiệt, muốn từ trong ánh mắt anh ta tìm ra được đáp án, nhưng con ngươi của người đàn ông trầm tĩnh như nước.

Căn bản tìm không thấy đáp án.

Tôi rút cánh tay đang bị Lý Hào Kiệt nắm chặt.

Nhưng rút không ra.

Chỉ có thể ngẩng đầu nói với anh ta, "Cám ơn tổng giám đốc Lý nhắc nhở, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ, anh vẫn nên nhanh chóng đi thăm hôn thê tương lai của mình đi."

Lý Hào Kiệt cụp mắt nhìn tôi.

Một lát sau, anh ta mới nói, "Tất cả việc anh làm đều có nguyên nhân, em cho anh thời gian để xử lý, anh..."

"Tổng giám đốc Lý." Tôi đã đoán được phía sau anh ta định nói gì, chỉ đành mở miệng cắt ngang. "Hôm đó anh đi, tức là đã đưa ra quyết định rồi. Sau này quan hệ giữa tôi và anh nhiều nhất chỉ là quan hệ ông chủ với nhân viên, nếu anh không chịu được việc tôi có người bầu bạn, vậy tôi sẽ độc thân cả đời."

Bị anh ta lừa dối trên đùa nhiều lần như vậy.

Tôi cũng không muốn dây dưa tiếp với anh ta.

Bởi vì tôi biết, như vậy, tôi sẽ lại lằm lạc trên con đường của mình, càng đi càng xa.

Lý Hào Kiệt trầm mặc rất lâu, tôi có thể cảm thấy lực trên cổ tay giảm xuống một chút.

Tôi hất tay ra rồi rời đi, đầu cũng không ngoảnh lại.

Phía trước chính là phòng bệnh của Tổng Tuyệt.

Lúc tôi đi vào, tâm trạng sa sút khó giấu.

"Mấy đứa lại nói gì con sao?" Tổng Tuyệt thấy tôi như vậy, cho rằng do mấy người Phan Ngọc.

"Bọn họ đều nghĩ là con lảm."

Tôi không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận.

Tôi thực sự giận chính mình khi bị ảnh hưởng bởi mỗi lời nói và hành động của Lý Hào Kiệt.

Thế nhưng, bản thân lại không thể khống chế được.

Tổng Tuyết ngoắt tay, bảo tôi lại ngồi bên cạnh bà rồi nắm tay tôi, an ủi: "Khanh à, con cũng đừng trách bà nội, lần này bị bệnh, bà cũng có thể cảm nhận được thời gian của bản thân không còn nhiều..."

"Bà nội, bà đừng nói gởi!" Lời của Tổng Tuyết khiến lòng tôi căng thẳng, vội nói, "Ai mà không có bệnh này đau kia, thân thể bà khỏe mạnh, nhất định có thể sống lâu trăm tuổi!"

Thật ra lần này, tôi cũng không biết vì sao Tổng Tuyết bị bệnh.

Tôi đoán chắc có lẽ liên quan đến chuyện của Tổng Duyên Minh.

Tổng Tuyết nằm trên giường, nhìn tôi rồi nở nụ cười hiền từ, sắc mặt lại có hơi thất thần.

Bà thở dài, nhẹ lắc đầu, "Bà luôn cảm thấy nhà họ Tống có lỗi với con, mặc dù bà cũng nghĩ qua, rõ ràng là sinh đôi, thì sao bệnh viện làm sai sót đến mức chỉ bé một đứa đi. Nhưng hiện tại nghĩ những thứ này cũng không có tác dụng rồi, nếu bà đi, Cẩm Dương, Phan Ngọc hay là Duyên Minh chính là người thân duy nhất của con..."

"Bà nội, bà đừng nói mấy câu không may."

Tôi biết Tổng Tuyết muốn nói gì.

Người già rồi, cảm thấy tinh thần rất quan trọng.

Nhưng bà lại không biết, ba người bọn họ mới là một gia đình, còn tôi có cố gắng đến đâu cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

"Khanh, con là một đứa nhỏ khéo léo hiểu chuyện, Duyên Minh từ nhỏ bị chiều hư, Cẩm Dương và Phan Ngọc giờ còn chưa chấp nhận được con, đợi sau khi hai đứa già đi, qua năm tháng sẽ biết được con hiểu chuyện hơn Duyên Minh biết bao nhiêu."

Tổng Tuyết kéo tay tôi.

Bà nói rất chậm.

Nói đi nói lại cũng chỉ là sự kỳ vọng của người già đối với gia đình.

Nhưng tôi nghe xong, không khỏi hỏi, "Bà nội, lần này bà nội nhập viện vì chuyện của Tổng Duyên Minh sao?"

Vừa hỏi xong, Tổng Tuyết nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo sự kinh ngạc.

Dường như thấy bất ngờ khi tôi không biết chuyện này.

Nhưng rất nhanh lại che giấu đi, ánh mắt có phần hoảng loạn nhìn chai nước biển, "Người già rồi, cơ thể cũng già theo, không bị bệnh sao được?"

Bà cũng chỉ nói đến đây.

Về sau tôi mới thể nào Tổng Tuyết cũng không tiết lộ nhiều.

Hôm nay là thứ sáu, tôi ngờ ý hai ngày nghỉ đều đến, lúc đầu Tổng Tuyết không đồng ý.

Tôi biết bà sợ Tống Cẩm Chi và Tống Cẩm Dương tới, sẽ lại xung đột với tôi.

Nhưng tôi kiên trì khiến bà chỉ đành ưng thuận.

Buổi tối lúc tôi rời đi, tôi có đến phòng làm việc của bác sĩ tăng ca và hỏi thăm bệnh tình của Tổng Tuyết.

Bác sĩ nhìn tôi, đầu tiên thì có chút kinh ngạc, sau đó mới nói, "Cô và bệnh nhân giường số ba là chị em song sinh hả?"

"Phải." Tôi gật đầu.

Bác sĩ xác nhận tôi là người nhà, mới kể bệnh tình của Tổng Tuyết cho tôi nghe.

Tổng Tuyết những năm này vì lo lắng cho Tống Thị, mệt mỏi quá độ, cơ thể và trái tim đều không tốt. Lần này nhập viện thật sự là do chuyện của Tống Duyên Minh dẫn đến, nhưng quan trọng hơn là quá trình di căn bệnh tình.

Việc lần này, có lẽ chính là giọt nước tràn ly.

Bác sĩ còn nói với tôi, tuần tới Tổng Tuyết phải làm một cuộc giải phẫu nối mạch máu tim. Trước lúc đó, Tổng Tuyết không thể chịu bất kỳ kích động nào.

Tôi ý thức được, mặc dù tôi không có bất kỳ phản ứng nào với việc của Tống Duyên Minh, nhưng Tổng Tuyết lại là người trọng gia đình, chuyện lần này ảnh hưởng tới bà nhiều hơn những gì bà thể hiện ra mặt.

Hai ngày cuối tuần tôi đều ở bệnh viện Thánh Tâm, khó tránh khỏi việc gặp Tống Cẩm Chi và Tống Cẩm Dương. Mấy người đó đều lạnh nhạt với tôi, nhưng bởi vì không để Tổng Tuyết kích động nên họ cũng chẳng gây sự.

Chiều chủ nhật, lúc tôi thu dọn đồ chuẩn bị đi thì nghe bên ngoài y tá la hét ở hành lang, "Bệnh nhân giường số ba muốn nhảy lầu!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lety* *Chồng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chỉ muốn gặp mặt anh lần cuối

Giường số ba không phải là Tống Duyên Minh sao?

Lúc ấy, Tổng Tuyết đang ngủ, phản ứng đầu tiên của tôi chính là cầm điện thoại rồi đi ra ngoài.

Ra ngoài, tôi đóng kín cửa.

Lúc này, bên ngoài hành lang đã vô cùng hỗn loạn, giọng của bác sĩ và y tá chồng chéo lên nhau.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Không biết, khi tôi đi kiểm tra phòng thì cô ấy không có trong đó, vốn dĩ tôi cũng không để ý mấy, kết quả vừa rồi, bảo vệ nói phát hiện một bệnh nhân trên sân thượng, tôi đi xem thử thì chính là giường số ba."

Trong giọng nói của vị y tá kể lại lời này mang theo sự tức giận.

Lỡ đâu Tống Duyên Minh xảy ra chuyện gì ổn thì chắc chắn mình sẽ bị liên lụy.

Mấy bác sĩ dẫn theo y tá lên lầu.

Lúc này, Tống Cẩm Dương và Phan Ngọc đều không có mặt ở đây.

Tổng Tuyết lại đang nghỉ ngơi.

Nói cách khác, trong cả bệnh viện Thánh Tâm này, người có liên quan tới Tống Duyên Minh chỉ có một mình tôi.

Tôi theo chân đám người bác sĩ, y tá vào thang máy rồi đi tới tầng thượng.

Bây giờ đã là tháng tư, thời tiết lúc ấm lúc lạnh, sau khi tôi đi lên, tôi thấy Tổng Duyên Minh đang đồng phục bệnh nhân phong phanh đang đứng ở rìa sân thượng.

Chỗ đó có một rào chắn, cao khoảng một mét ba dùng để phòng có người bất cẩn ngã xuống.

Nhưng lúc này, Tổng Duyên Minh đang đứng bên ngoài rào chắn, chỗ đó cũng chỉ rộng khoảng hai mươi centimet.

Chỉ cần một bước chân là sẽ té xuống dưới lầu.

“Đừng kích động!”

Một bác sĩ ở bên cạnh la lên.

Tôi vừa đi lên thì Tổng Duyên Minh đã nhìn thấy tôi, chị ta vốn im lặng này giờ đột nhiên chỉ vào tôi rồi nói: “Cô ta, người phụ nữ kia.”

Ánh mắt của tất cả bác sĩ, y tá đều hướng về phía tôi.

Có bác sĩ hiểu lầm ý của chị ta, lập tức bắt đầu nói: “Xảy ra chuyện gì, không phải kêu mấy người canh chừng không cho bệnh nhân lên đây sao?”

Bảo vệ kể bên lập tức muốn đuổi tôi đi.

Tôi cũng không có hứng thú gì với chuyện này, tôi biết chắc Tổng Duyên Minh sẽ không nhảy thật, nhưng chị ta đang muốn ép người nhà họ Lý ra mặt, cho chị ta một câu trả lời hợp lý.

Tốt nhất là hứa hẹn cho chị ta một thân phận.

Tôi xoay người, đang định xuống lầu thì nghe thấy giọng nói Tổng Duyên Minh vang lên sau lưng: “Không được đi!”

Vì thế, tôi lại bị mời quay lại.

Tổng Duyên Minh chỉ vào tôi nói: “Gọi điện thoại cho Lý Hào Kiệt, nói với anh ta, nếu anh ta không tới thì tôi sẽ không sống nữa.”

Quả nhiên là thế!

Ngày đó, Lý Hào Kiệt đến thăm chị ta một lần, hình như ở lại chưa được mười phút là đã đi.

Anh vừa đi, tiếng khóc của Tổng Duyên Minh vang vọng khắp nơi, tôi đi trên hành lang cũng có thể nghe thấy.

Sau đó, Lý Hào Kiệt không xuất hiện thêm lần nào nữa.

Tổng Duyên Minh vừa nói muốn gọi điện thoại, tất cả bác sĩ đều bảo tôi gọi điện thoại.

Không biết làm sao, tôi chỉ có thể gọi cho Lý Hào Kiệt.

Tuy đã lưu lại số điện thoại nhưng đây số đó vẫn được nhớ kỹ trong lòng tôi như cũ.

Tôi bấm số, vừa gọi đi động lên, áp vào tai thì nghe thấy một giọng nam truyền ra từ trong đó: “Àlo, Duyên Khanh.”

Chưa được một giây, Lý Hào Kiệt đã lập tức nhận cuộc gọi của tôi.

Khi nghe thấy giọng nói của anh truyền tới từ đầu bên kia, tôi không khỏi có chút sửng sốt, vui vẻ như thế, dường như còn mang theo chút vui sướng. Khi tôi nghe thấy, phảng phất như có thể nhìn thấy người đàn ông đang nghe điện thoại đang cong lên môi mỉm cười.

Dường như anh đang rất khó hiểu khi tôi gọi điện cho anh.

Tôi mở miệng, trong lúc nhất thời tôi lại quên mất mình muốn nói gì.

Tựa hồ vì không nghe thấy tiếng của tôi, Lý Hào Kiệt lại hỏi: “Làm sao vậy? Tìm anh có chuyện gì?”

“Tôi...”

“Hà?”

“...” Lời nói của Tổng Duyên Minh nghẹn cứng trong cổ họng tôi.

Lúc này, Tổng Duyên Minh ôm bộ dạng nóng nảy đứng bên rìa sân thượng cách đó không xa: “Làm sao thế! Anh ta không nghe à?”

Bác sĩ, y tá chung quanh đều thúc giục tôi: “Nghe chưa? Cô mau nói với anh ta đi.”

“Làm sao vậy? Chung quanh em rất ồn. Em đang ở đâu?”

Lý Hào Kiệt dường như hoàn toàn không thay đổi cảm xúc vì tôi im lặng.

Ngữ khí của anh vẫn vui mừng như cũ, âm điệu bất giác nâng cao.

“Cái kia...”

“Hà?”

Người đàn ông tiếp lời với cùng nhanh, bác sĩ chung quanh đều thúc giục tôi, cuối cùng tôi cũng mở miệng: “Tổng Duyên Minh đang ở trên sân thượng khoa nội trú bệnh viện Thánh Tâm, nói là nếu không gặp được anh thì chị ta sẽ nhảy lầu, anh mau tới đi.”

Nói xong, tôi lập tức cúp điện thoại.

Thậm chí tôi còn không dám nghe lời nói tiếp theo của Lý Hào Kiệt.

Điện thoại vừa cúp, Tổng Duyên Minh đứng phía xa lại hỏi: “Anh ta nói thế nào? Anh ta có đến không?”

“Anh ta chưa nói gì.”

Tôi trả lời.

Nói chính xác là tôi không nghe.

Nhưng tôi nghĩ chuyện liên quan tới Tổng Duyên Minh thì anh nhất định sẽ đến.

Đứng như dự đoán.

Khoảng nửa tiếng sau, Lý Hào Kiệt xuất hiện trong vòng vây của đám vệ sĩ, ngoại trừ vệ sĩ, phía sau anh còn dẫn theo trợ lý Lê Kiên.

Anh nhìn tôi một cái, đáy mắt trầm tĩnh như nước phảng phất như dâng lên thứ gì đó.

Tôi vô thức rụt cổ.

Lùi về sau một bước.

“Lý Hào Kiệt, em biết anh sẽ đến mà!”

Tổng Duyên Minh nhìn thấy Lý Hào Kiệt thì hai mắt tỏa sáng, giọng nói cũng trở nên có sức lực.

“Xuống dưới!” Lý Hào Kiệt nói.

Tôi đứng phía sau nên không nhìn thấy nét mặt của anh mà chỉ nghe thấy trong lời nói mang theo giọng điệu ra lệnh.

Hai chữ này khiến hốc mắt Tống Duyên Minh đỏ lên: “Không, Lý Hào Kiệt, con của chúng ta mất rồi, em còn bị làm nhục, em cũng không còn thể diện nào để sống trên thế giới này nữa. Em gọi anh tới chỉ là vì muốn gặp mặt anh lần cuối.”

Ha ha.

Nhìn kỹ thuật biểu diễn quen thuộc của Tống Duyên Minh, tôi còn lặng lẽ nôn ra trong lòng, lại nghe thấy bác sĩ bên cạnh nói: “Một cô gái xinh đẹp như thế này, đáng tiếc lại bị kru mạnh vậy bắn, đừng nói là nhân vật lợi hại như tổng giám đốc Lý, chính tôi cũng không tiếp nhận nổi.”

Một bác sĩ khác cũng nói: “Còn không phải sao, mặc dù không cần vợ là gái trinh trắng nhưng bị người thay nhau làm thế này, thật sự không chấp nhận nổi...”

Lời nói của hai bác sĩ khiến trong lòng tôi lạnh lẽo.

Bất kể là ai làm, người kia không phải vô cùng hận Tống Duyên Minh thì cũng là kẻ vô cùng ác độc, không chừa lại đường lui cho người khác.

Hiện tại, chuyện của Tống Duyên Minh đang lan truyền trên mạng.

Đừng nói là Lý Hào Kiệt, ngay cả người thân cũng thấy khó xử.

Thời gian trôi qua rất lâu, tôi không nghe hề thấy tiếng Lý Hào Kiệt nói chuyện.

Tôi hơi nhích về phía bên cạnh một chút, có thể miễn cưỡng nhìn thấy nửa gương mặt của người đàn ông này. Con người màu đen của anh đang nhìn Tống Duyên Minh, thậm chí một chút tình cảm cũng không cảm nhận được.

Môi mông không kiên nhẫn mím thành một đường.

Tống Duyên Minh si ngốc nhìn anh, đợi câu trả lời của anh.

Trong tình huống căng co như thế, Lý Hào Kiệt đột nhiên mở miệng: “Được rồi, bây giờ cũng đã gặp mặt, tôi đi đây.”

Sấm sét giữa trời quang.

Không chỉ tôi, còn có Tống Duyên Minh, tất cả bác sĩ, y tá và bảo vệ chung quanh đều sợ ngấy người.

Tống Duyên Minh đứng ngay mép sân thượng lập tức khóc lên.

“Gặp rồi, gặp rồi. Em có thể an tâm đi chết rồi, có thể yên lòng đi với con chúng ta rồi.”

Chỉ ta nó xong muốn buông tay.

“Đừng, Duyên Minh!” Lúc này, chỗ cửa sau lưng truyền tới giọng phụ nữ.

Tôi thoáng nhìn một cái là tức khắc nhận ra, là Phan Ngọc.

Quay đầu lại, nhìn thấy Phan Ngọc, Tống Cẩm Dương, còn có cô và người cảnh sát.

Phan Ngọc nhìn thấy Lý Hào Kiệt thì xôn xít, giờ nắm tay muốn đánh người đàn ông này nhưng lại bị mấy vị vệ sĩ ngăn cản.

Bà ta không cam tâm, hô to với Lý Hào Kiệt: “Lý Hào Kiệt, mày không phải người!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Vậy em hi vọng anh làm như thế nào__

Lý Hào Kiệt cứ đứng như vậy, Phan Ngọc lại ở bên kia điên loạn la to: “Duyên Minh nhà tao vì mày mà bây giờ đã mất con, bị làm nhục, còn ồn ào đến mức trên mạng đều biết! Mày không được quên đi như thế!”

Lý Hào Kiệt không nói lời nào.

Anh nhìn Phan Ngọc, rồi lại nhìn Tống Duyên Minh ở phía xa một chút.

Tay Tống Duyên Minh vẫn nắm rào chắn như cũ, không có một chút ý định nhảy xuống.

Tống Cẩm Dương giữ chặt Phan Ngọc, nhưng ông ta lại nói với Lý Hào Kiệt: “Cậu Lý, bây giờ con gái tôi đã thành ra như vậy, nếu cậu không quyết một lời rõ ràng, cho dù hôm nay con bé không nhảy xuống thì cứ luẩn quẩn trong đầu như thế, sớm muộn gì cũng có chuyện!”

Mặc dù Tống Cẩm Dương là người nóng tính cộc cằn nhưng chỉ bộc lộ với người ông ta có thể ức hiếp.

Ví dụ như tôi.

Còn đối với Lý Hào Kiệt, ông ta lại không có chút câu kinh nào.

Hiện tại, Tống Duyên Minh chịu thiệt thòi lớn như vậy, tương lai sau này chẳng khác gì đi vào ngõ cụt mà thái độ của ông vẫn y nguyên, không thay đổi dù chỉ một chút..

Giống như đang bàn bạc việc làm ăn với Lý Hào Kiệt.

“Nếu mày không cưới con gái tao, lỡ đâu con bé xảy ra chuyện gì không hay, tao sẽ đi tới công ty mày gây chuyện mỗi ngày, chúng tao sống không tốt thì mày cũng đừng mong được yên ổn.”

Phan Ngọc bị cản lại, dù đứng cách Lý Hào Kiệt hai mét nhưng vẫn ngoác miệng mắng to.

Tôi đứng bên cạnh cũng có thể nhìn thấy nước miếng của bà ta bay loạn trong không khí.

Bà ta thật sự yêu thương Tống Duyên Minh.

Nghe thấy những lời kia, rốt cuộc Lý Hào Kiệt cũng có chút phản ứng, anh hướng tầm mắt về phía Phan Ngọc, chân mày hơi nhíu nhưng lại nhanh chóng giãn ra, con người đen thâm trầm nhìn chằm chằm bà ta, mở miệng hỏi: “Nói đi! Muốn bao nhiêu tiền?”

Phan Ngọc sững sốt, trong lúc nhất thời không thốt nổi nên câu.

Nhưng biểu cảm trên mặt lại thay đổi khôn lường, có mừng rỡ, có rối rắm, có do dự.

Dường như bà ta hoàn toàn không ngờ tới Lý Hào Kiệt lại thẳng thắn trả tiền như vậy.

“Tôi...”

“Chúng em không cần tiền!” Phan Ngọc còn chưa mở miệng, Tống Duyên Minh cách đó không xa nghe rõ ràng mọi thứ, tựa hồ như đang đề phòng mẹ mình nói sai, nên chị ta lên tiếng trước: “Lý Hào Kiệt, em yêu anh không phải là vì tiền của anh, bây giờ em không xứng với anh. Hiện tại em nhảy xuống, chỉ mong anh sau này sẽ nhớ tới em, nhớ tới người con gái thanh thuần yêu anh trước kia là được...”

Tống Duyên Minh nói xong rồi lui về sau một bước.

Tay tay nắm lan can nhưng nửa người đã nhô ra ngoài.

“Đừng!”

Phan Ngọc thấy cảnh này, dường như tất cả ý niệm tham lam trong đầu đều biến mất.

Hai đầu gối bà ta mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Lý Hào Kiệt.

Mặt sát mặt đất, nói với anh: “Lý Hào Kiệt, tổng giám đốc Lý, cầu xin cậu đồng ý với yêu cầu của Duyên Minh, năm nay con bé mới hai mươi bốn tuổi, cuộc đời chỉ mới bắt đầu, không thể cứ chết như vậy được!”

Tổng Cẩm Dương cũng sợ rồi: “Tổng giám đốc Lý, cậu cứu con gái của tôi đi!”

Lúc này, bên cạnh có vài bác sĩ, y tá vây xem mờ mờ: “Mạng người quan trọng nhất, không phải chỉ là một câu nói thôi sao!”

Ánh mắt Lý Hào Kiệt nhìn thoáng qua những người này, lộ ra vẻ không vui, anh nói với Lê Kiên: “Đuổi họ xuống dưới!”

“Vâng!”

Lê Kiên đáp một tiếng rồi dẫn theo vài vệ sĩ đuổi bác sĩ và y tá ra ngoài.

Vốn dĩ họ đến nhiều chuyện, bị đuổi như vậy tất nhiên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, ngang ngạnh không muốn đi.

Có người mắng Lý Hào Kiệt: “Đây là bệnh viện của chúng tôi, dựa vào đâu mà anh đuổi chúng tôi?”

“Chúng tôi không đi!”

“Đừng vậy, phải đi chính là các người.”

Có vài người không muốn đi.

Lý Hào Kiệt vừa nghe thấy thì hờ hững nói: “Được, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, anh nhắc chân muốn đi.

Phan Ngọc vừa thấy, sợ tới mức khóc lớn, lập tức bò qua ôm lấy chân Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, đừng, cầu xin cậu, hãy cứu con gái tôi.”

Cánh sát cũng nhìn ra mấy người bác sĩ kia là rảnh rồi nên gây sự.

Họ không nói gì, phối hợp Lê Kiên đuổi mấy bác sĩ và y tá xuống dưới.

Mọi người đã xuống dưới, cánh sát mới đi tới, khách sáo nói với Lý Hào Kiệt: “Vị giám đốc này, tôi đã hiểu mọi chuyện, chuyện này chỉ cần một câu nói của anh là có thể giải quyết, không bằng anh cứ nói một câu, để cô ấy xuống đây trước đã.”

“Lời tôi nói ra đều sẽ không thay đổi!”

Lý Hào Kiệt nhìn người cánh sát kia một cái, tuy không thẳng thừng từ chối nhưng nét mặt của anh bày tỏ thái độ vô cùng rõ ràng.

Tôi chỉ đứng kế bên, không nói gì.

Bởi vì tôi cảm thấy Tổng Duyên Minh sẽ không nhảy xuống thật.

Tôi tới lui lui cũng chỉ là làm trò thôi.

Tôi chỉ muốn xem thử vở kịch này sẽ kết thúc ra sao.

Cánh sát vừa nghe Lý Hào Kiệt trả lời thì mặt ủ mày ẻ.

Nếu Lý Hào Kiệt đã không muốn nói thì hẳn ta chỉ có thể liên lạc với nhân viên đảm phán bên phía cánh sát thôi, trong lúc này phải tiếp tục kéo dài thời gian.

Cánh sát vừa tiến tới trước một chút, Tổng Duyên Minh lập tức la lên: “Đừng tới đây! Tôi sẽ nhảy xuống.”

“Đừng”

Cánh sát bị dọa sợ lập tức lùi về sau một bước dài, lùi về trong đám đông.

Phan Ngọc cũng sắp bị hù chết: “Đừng mà, Duyên Minh!” Nói xong, bà ta lại năn nỉ Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, cầu xin cậu, van xin cậu! Cậu đồng ý cưới Duyên Minh nhà tôi đi, chuyện này ngay từ đầu đã được đồng ý rồi mà!”

“Đừng vậy, tổng giám đốc Lý, trước tiên phải để Duyên Minh xuống dưới đã.”

Tổng Cẩm Dương dậm thêm một câu.

Trông thấy tình hình trước mắt, tôi xoay người muốn đi, động tác này lại bị Lý Hào Kiệt phát hiện, người đàn ông ấy trực tiếp giữ chặt cánh tay của tôi rồi hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Cứ tình trạng này thì đợi tí nữa, tổng giám đốc Lý chẳng phải sẽ mềm lòng đồng ý sao, sau đó sẽ ôm chị ta xuống. Kết quả thế nào, tôi cũng đã biết rồi, không cần tiếp tục xem nữa.” Tôi dừng một chút rồi nói tiếp: “Hơn nữa, tôi cũng cảm thấy chị ta sẽ không nhảy đâu!”

“Tổng Duyên Khanh, mày ngậm miệng lại! Tao muốn xé rách miệng của mày.”

Phan Ngọc nghe thấy lời của tôi thì buồm Lý Hào Kiệt ra, muốn nhào lên đánh tôi.

Lý Hào Kiệt vốn đang đứng bên cạnh, lắc mình một cái đã chặn phía trước. Anh cảnh cáo: “Đù rồi!”

Phan Ngọc vừa khóc vừa nói: “Van xin cậu, tổng giám đốc Lý, hãy cứu Duyên Minh đi! Nếu không con bé sẽ ngã xuống mất.”

“Nhảy xuống cũng sẽ không chết.” Tôi cười lạnh ở sau lưng Lý Hào Kiệt: “Phía dưới đã được cánh sát trải nệm rồi, cũng lắm là rơi xuống rồi bị nệm bắn ngược lên. Nhờ không ổn thì ngã xuống đất thành kẻ liệt nửa người gì đó, nhưng mà không chết được.”

Tôi nói xong thì liếc mắt Tổng Duyên Minh bên kia một cái.

Sắc mặt chị ta tái nhợt, cơ thể vươm ra lại rụt vào.

Ha ha.

Suy cho cùng, còn không phải là sợ chết ả!

“Cao như vậy, ngã xuống chắc chắn sẽ chết!” Phan Ngọc cũng bị tôi làm cho tức chết rồi.

“Ha ha, phải nhảy xuống một lần mới biết được.”

Tôi thật sự không lo lắng chuyện chị ta sẽ ngã xuống chút nào.

Khi tôi đang cãi nhau với Phan Ngọc, tai nghe thấy giọng nói của Lý Hào Kiệt truyền xuống từ trên đỉnh đầu, anh ta hỏi tôi: “Vậy em hi vọng anh sẽ làm thế nào? Duyên Khanh.”

Giọng anh không lớn nhưng tôi đang đứng kế bên anh nên có thể nghe thấy, cả Phan Ngọc cũng vậy.

“Cậu hỏi nó? Mạng của con gái tôi, tại sao cậu lại hỏi nó. Chắc chắn nó sẽ hi vọng Duyên Minh chết, sợ đi Duyên Minh thành thế này đều là do nó làm”

Phan Ngọc cuống loạn nói.

“Tôi đã nói là không liên quan tới tôi.” Tôi nhìn Tổng Duyên Minh: “Không bằng bà hỏi chị ta xem, mấy vệ sĩ đuổi theo chị ta hôm trước là ai.”

Tôi nói xong, Lý Hào Kiệt nắm tay tôi thật chặt, lại hỏi tôi lần nữa: “Em hi vọng anh làm sao? Tổng Duyên Khanh, chỉ cần em nói, anh đều đồng ý hết.”

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Được, tôi cưới cô

Từng chữ anh nói với tôi đều được nhấn mạnh.

Chung quanh, Phan Ngọc, Tống Duyên Minh và cả Tống Cẩm Dương đều nổ tung rồi!

Đặc biệt là Tống Duyên Minh đang cheo leo ngoài lan can, ánh mắt chị ta nhìn tôi đầy sự ghen ghét và thù hận.

Hắn chị ta đang hận không thể lập tức lao tới đây và giết chết tôi.

Khi tôi đang do dự không biết trả lời anh thế nào thì nghe thấy bên cạnh cửa truyền tới một giọng nói khác: “Đề cho tôi đi lên, đề cho tôi lên, Duyên Minh, cháu gái ngoan của bà.”

Giọng nói này...

“Bà nội!”

Tôi nghiêng đầu, nhìn thấy Tống Tuyết đang đứng ở chỗ cửa ra vào.

Bên cạnh lại không có ai đỡ bà.

Tôi hất cánh tay Lý Hào Kiệt đang nắm tay mình ra, xông lên trước một bước, đỡ lấy Tống Tuyết.

Đồng thời, tôi cũng thoáng trông thấy một bóng người mặc áo khoác dài màu trắng vừa mới rời đi ở lối lên sân thượng.

Tống Tuyết được tôi đỡ lấy, cả người bà yếu ớt đều tựa lên người tôi, nhưng khi nhìn thấy Tống Duyên Minh ở phía xa xa thì cánh tay run rẩy cố gắng duỗi ra: “Duyên Minh, xuống dưới, ngoan nào con!”

“Không, bà nội, con đã không còn mặt mũi sống trên thế giới này nữa.”

Tống Duyên Minh nói, hai mắt chị ta đẫm lệ.

Nhưng tôi lại không thấy bi thương và bất ngờ trên mặt chị ta, càng không có bất kỳ tia lo lắng nào đối với Tống Tuyết.

Giống như Tống Tuyết cũng chỉ là một công cụ để chị ta lợi dụng mà thôi.

Tống Tuyết nắm tay tôi, run rẩy không ngừng: “Duyên Minh, Duyên Minh, con đừng dọa bà nội.”

Lúc bà nói chuyện, hô hấp rõ ràng đã có chút khó khăn.

Tôi hoảng sợ: “Bà nội, bà nội, bà xuống nghỉ ngơi trước đi, nơi này giao cho bọn con.”

Tôi vừa nói vừa muốn đỡ Tống Tuyết rời đi.

Nhưng Tống Tuyết lại vịn một tay lên tường: “Không, bà không đi, bà phải nhìn thấy Duyên Minh xuống mới được.”

Không biết làm sao, tôi chỉ có thể la lên với Tống Duyên Minh: “Tống Duyên Minh, chị xuống đi!”

“Không, chị không xuống, chị đã bị làm nhục, con cũng mất rồi, đến cả Lý Hào Kiệt không cần chị, chị không còn bất kỳ hi vọng để sống nữa.” Chị ta nói xong, lại ngừng một chút rồi tiếp tục: “Duyên Khanh, em phải chăm sóc tốt cho bà nội và bà mẹ thay chị.”

Nói xong, chị ta làm dáng vẻ như muốn nhảy xuống.

“Đừng mà, Duyên Minh!”

Tống Tuyết không biết tình hình ban nãy, bây giờ nhìn thấy Tống Duyên Minh như thế, sợ tới mức muốn tiến lên phía trước.

Nhưng cơ thể bà đã yếu ớt lắm rồi, cả người cũng bắt đầu rết run.

Tôi bị dọa sợ đến mức gào lên với Lý Hào Kiệt: “Gọi bác sĩ, mau gọi bác sĩ!”

Lý Hào Kiệt lập tức kêu Lê Kiến gọi bác sĩ.

Ngay lúc này, Phan Ngọc bắt được cơ hội: “Tổng giám đốc Lý, cậu đồng ý cưới Duyên Minh đi, chúng tôi không cầu gì, chỉ mong con bé còn sống thôi!”

Vừa rồi Tống Duyên Minh có nói về bà thứ chị ta đã mất đi. Hai thứ trước không thể tìm lại, chỉ còn cái thứ ba - Lý Hào Kiệt đang ở chỗ này.

Tống Tuyết nghe xong, bà nhìn Lý Hào Kiệt, rồi nhìn về phía tôi.

Chần chừ một hồi, bà khó nhọc cất lời nhờ tôi: “Khanh, con báo Lý Hào Kiệt đưa Duyên Minh xuống đây đi!”

Tống Tuyết lên tiếng.

Đây không phải là điều Tống Duyên Minh muốn sao?

Tống Duyên Minh có vẻ đứng giữa một trời lộng gió, thân thể chị ta lao đảo như sắp ngã xuống, vậy mà khi nghe thấy lời của Tống Tuyết, chị ta vội vàng nói: “Không cần, con muốn anh đồng ý lấy con, đồng ý là anh ấy sẽ không rời xa con, ngoại trừ Lý Hào Kiệt, cả đời này con không cầu mong điều gì nữa.”

“Không thể!”

Lý Hào Kiệt lên tiếng từ chối trong lúc xung quanh lặng ngắt như tờ.

Tống Duyên Minh vừa nghe thấy, ngồi thụp xuống, sau đó ngồi ngay rìa sân thượng, quay đầu lại nhìn với chúng tôi và nói: “Em hiểu rồi, vĩnh biệt, hẹn gặp lại...”

“Đừng nhảy! Đừng nhảy!”

Tống Tuyết hít thở càng lúc càng khó khăn, sắc mặt cũng tái nhợt.

Lúc này lại có ba bác sĩ đi lên, một người trong đó cầm theo băng ca.

Nhưng Tống Tuyết lại không chịu để bác sĩ dùng vào mình mà lại nói với Lý Hào Kiệt: “Tôi biết tình cảm của cậu và Khanh, nhưng, mạng của Duyên Minh cũng rất quan trọng, cầu xin cậu hãy cưới con bé!”

Cuối cùng, Tống Tuyết cũng nói ra chữ “Cầu xin”.

Nói xong, bà nhìn về phía tôi: “Khanh, bà nội xin con, con khuyên Lý Hào Kiệt đồng ý đi, sau này bà nội sẽ tìm người xứng đáng cho con.”

Lúc này, Tống Tuyết nằm trong lòng tôi đã vô cùng suy yếu.

Một tay bà ôm lấy ngực.

Tôi thật sự bà sẽ xảy ra chuyện không hay, chẳng còn cách nào khác, tôi chỉ có thể gật đầu: “Được, bà nội, con đồng ý, bà nói gì, con cũng đồng ý, chỉ cần bây giờ bà đi theo bác sĩ thôi!”

“Bà ơi, bà phải về phòng bệnh ngay lập tức, nếu không sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng.”

Bác sĩ ở bên cạnh nói.

Tôi sợ Tổng Tuyết gặp chuyện không may, đành ngẩng đầu lên khẩn cầu Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, tôi xin anh hãy cười chị gái tôi.”

Lời này vừa thốt ra, không biết vì sao nước mắt tôi đã chảy tuôn rơi.

Hoàn toàn không kìm nén được.

Hoàn toàn vô thức.

Chỉ khi cảm thấy trên mặt mình ướt ướt, tôi mới nhận ra là mình khóc mất rồi.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, trong con ngươi màu đen phẳng phất như có thứ gì đang dâng lên, anh tự tay lau nước mắt hoen trên bờ mi tôi.

Im lặng, lâu thật lâu.

Tôi cảm nhận được Tổng Tuyết đang suy yếu dần, tôi biết không còn thời gian để sĩ diện nữa nên van cầu: “Tổng giám đốc Lý, van cầu anh cười chị gái tôi, cứu bà nội tôi.” Sợ anh không đồng ý, tôi còn bổ sung thêm một câu: “Anh vừa mới nói, chỉ cần tôi nói chuyện gì, anh đều sẽ đồng ý.”

Nghe xong lời tôi, Lý Hào Kiệt cười khò.

Anh nhìn tôi, im lặng một lát mới nói: “Phải, anh đã nói như vậy, anh còn nói sẽ giữ đúng lời đã định.”

Không biết vì sao, tôi nhìn thấy khóe mắt Lý Hào Kiệt long lanh ánh nước.

Hình như tôi nhìn thấy một mảnh mờ mịt trong con ngươi u tối phẳng lặng của anh.

Anh nhìn về phía Tổng Duyên Minh rồi nói: “Được, tôi cười cô.”

“Thật sao?”

Mặt Tổng Duyên Minh tràn đầy sự vui mừng.

Lý Hào Kiệt đi về phía Tổng Duyên Minh, chị ta không kháng cự.

Lúc này, Tổng Tuyết mới yên tâm. Khi bác sĩ đặt bà lên cáng, Tổng Tuyết nắm tay tôi, tôi nghe thấy bà thì thầm rất nhỏ: “Khanh, xin lỗi con!”

Đôi mắt tôi vẫn nhìn về phía Tổng Duyên Minh và Lý Hào Kiệt..

Tôi nhìn thấy Lý Hào Kiệt đi qua, ôm Tổng Duyên Minh xuống, sau đó cứ ôm chị ta đi về phía mọi người.

Hai tay Tổng Duyên Minh ôm cổ người đàn ông kia, trên mặt là nụ cười hạnh phúc.

Lúc này, bác sĩ nâng Tổng Tuyết rồi đi, tôi cũng theo phía sau.

Đi theo bọn họ xuống lầu.

Vừa xuống, tôi nhìn thấy Lê Kiên. Hắn ta cúi đầu, tình thần có phần sa sút.

Nhưng bây giờ tôi không còn hơi sức để quan tâm hắn ta, tôi đi về phòng Tổng Tuyết cầm theo túi của mình rồi xuống lầu, tìm một nơi thanh tịnh để ngồi xuống.

Nơi Tổng Duyên Minh nhảy lầu vừa rồi rất dễ thấy.

Đám đông phía dưới còn chưa giải tán, cảnh sát xung quanh đang dọn dẹp đệm phao.

Ngoài bệnh nhân đi qua đi lại, còn có bác sĩ và hộ lý ở đó.

Tôi nghe thấy họ nói rằng: “Người nhảy lầu trên kia không phải là cô gái trên tin tức sao, bị mấy tên lưu manh thay nhau cưỡng hiếp, không ngờ Lý Hào Kiệt còn muốn cô ta, đúng là người đàn ông tốt.”

“Đúng vậy, người phụ nữ này thật may mắn.”

“Lý Hào Kiệt không chỉ đẹp trai, có tiền, còn si tình như thế, đúng là hiếm có.”

Tôi nghe đối thoại của mọi người, cắn môi, không để cho mình tiếp tục khóc nữa.

Tôi gắng nhịn rất lâu rất lâu, nhìn đến khi nước mắt thôi tuôn rơi, tôi mới đứng lên, muốn quay lại khoa nội trú xem tình hình của Tổng Tuyết. Vừa đứng dậy, tôi bất gặp Tổng Cẩm Chi đang cầm điện thoại đi về phía tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Không muốn lại có bất kỳ liên quan gì với anh

Tôi vội trốn đi.

Trong lòng cảm thấy có chút buồn bực, vừa rồi tôi không hề thấy bóng dáng Tổng Cẩm Chi đâu, sao bà ta lại ở đây?

Ngay sau đó, tôi nghe thấy Tổng Cẩm Chi nói: “Tôi vừa mới hỏi thăm thứ, cháu gái tôi vừa mới đòi nhảy lầu ầm ĩ cả lên, kết quả là bị mẹ nhìn thấy, lần này khá nặng cao là không qua nổi.”

Khi ấy, tôi sực nhớ ra chuyện lúc trước, mau chóng cầm điện thoại lên và bắt đầu quay video.

Theo cuộc điện thoại lần trước, rõ ràng Tổng Cẩm Chi đã làm giả di chúc.

Nếu bà nội thật sự gặp chuyện không may, tôi chẳng biết tương lai còn xảy ra chuyện gì nữa.

Còn trong cuộc điện thoại lần này, Tổng Cẩm Chi có đá qua chuyện di chúc giả một chút, để cập tới cả việc phân chia cổ phần công ty và tài sản không cần quá chênh lệch, nếu không sẽ rất dễ khiến người ta hoài nghi.

Thật ra, tôi chẳng có chút cảm tình nào với Tổng Cẩm Chi và Tổng Cẩm Dương, nhưng nếu so ra, tôi vẫn hi vọng Tổng Cẩm Chi giành được nhiều tài sản hơn.

Đợi sau khi Tổng Cẩm Chi nói chuyện xong và rời đi, tôi mới về lại khu nội trú.

Lúc này, Tổng Tuyết đang ở trong ICU, bên ngoài không có ai.

Tổng Cẩm Chi, Tổng Cẩm Dương đều không ở đây.

Xem ra khi bà nội hôn mê, bọn họ cũng chẳng thêm giả bộ nữa.

Tôi nghĩ tới việc Lý Hào Kiệt còn đang ở trong bệnh viện, vì tránh sau này chạm mặt khiến cả hai càng thêm xấu hổ, tôi bèn rời đi trước.

Đào mất một cái đã tới thứ hai.

Những thông tin liên quan đến cuộc thi thiết kế đã được phát thông báo trên trang web công ty.

Vì đề kêu gọi mọi người báo danh, công ty còn sẽ dành ra một tuần làm công tác tư tưởng cho nhân viên.

Trong cuộc thi lần này, sáu công ty trang sức tốt nhất cộng thêm mấy phòng làm việc dưới trướng của Hào Thiên đều tham gia.

Tuy trước mắt chỉ có quy tắc vòng đầu loại và bán kết, còn quy tắc của trận chung kết chưa được tiết lộ một chữ nào.

Nhưng tôi lại mơ hồ cảm thấy, Lý Hào Kiệt nhất định sẽ tự mình đến trong trận chung kết.

Hiện tại, tôi chỉ muốn làm một nhân viên bình thường dưới trướng anh, không muốn có bất kỳ liên quan gì với người đàn ông ấy nữa.

Tuy cuộc thi lần này có tổng tiền thưởng lên tới ba tỷ rưỡi, hơn nữa chỉ cần tiến vào trận chung kết thì sẽ có tiền thưởng khiến cho tôi có chút xiêu lòng.

Nhưng cũng chỉ xiêu lòng một chút mà thôi.

Tan họp, khi tất cả đồng nghiệp còn đang thảo luận về cuộc thi thiết kế, tôi đã trở lại chỗ làm việc của mình.

Giờ cơm trưa.

Vương Thanh Thanh đặc biệt chạy tới trước mặt tôi, hào hứng giọng hỏi: “Tổng Duyên Khanh, cuộc thi thiết kế này chị định làm gì?”

“Tôi không tham gia.”

Tôi vui đầu ăn cơm, tranh thủ trả lời cô ấy.

Cô ấy chớp mắt, nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin: “Cái gì? Chị không tham gia!”

“Không tham gia.”

“Nhưng có tiền thưởng kia! Nghe đồn hình như mức tiền thưởng cao nhất hơn một trăm ba mươi triệu lận! Em nghĩ toàn bộ nhân viên của công ty sẽ tham gia.”

Vương Thanh Thanh dường như vẫn không tin.

Tôi ngừng đầu lên, nhìn cô ấy rồi cười khó: “Nhiều công ty và phòng làm việc tham gia như vậy, người tài tăng tăng lớp lớp, cho dù tôi dùng hết tất cả vốn liếng của mình cũng chưa chắc đã vào được trận chung kết.”

“Nhưng...”

Vương Thanh Thanh tựa hồ muốn phản bác, nhưng lại cảm thấy tôi nói có lý.

Chiều nào tôi đi thăm Tổng Tuyết sau khi tan sở.

Bà tỉnh vào ngày thứ hai, lại trở về phòng bệnh bình thường.

Bởi vì tình trạng sức khỏe của mình nên thời gian phẫu thuật lùi lại bốn ngày, đặt lịch ở cuối tuần.

Ngày phẫu thuật, tôi đến bệnh viện rất sớm.

Tôi vào phòng bệnh, Tổng Tuyết nhìn thấy tôi, ánh mắt sáng lên, vui vẻ nói: “Khanh, con đến rồi!”

“Vâng, bà nội. Hôm nay bà cảm thấy thế nào?”

Tôi vừa bước vào vừa nhìn xung quanh. Trừ Tổng Tuyết vẫn luôn nằm ở phòng trong và đi Trần đang ngồi cạnh giường, trên tay bưng chén cháo ra thì trong phòng bệnh chẳng có ai cả.

Tổng Cẩm Dương và Tổng Cẩm Chi đều không ở đây.

Tổng Tuyết húp một ngụm cháo, thở dài thườn thượt: “Tốt hơn nhiều rồi, sáng nay bác sĩ có tới kiểm tra.”

“Vâng, vậy là tốt rồi.”

Tôi gật nhẹ.

Lúc ấy, tôi cho rằng Tổng Cẩm Dương và Tổng Cẩm Chi nhất định sẽ đến.

Nhưng tôi ở trong phòng bệnh với Tổng Tuyết suốt hai tiếng cũng không nhìn thấy bóng dáng của họ. Khi đồng hồ sắp điểm mười giờ, có một bác sĩ trung niên mặc áo blouse trắng đi tới, giới thiệu với Tổng Tuyết: “Chào bà, tôi tên là Bùi Tiến Chung, là bác sĩ mổ chính cho bà hôm nay.”

“Xin chào, xin chào.”

Tổng Tuyết vội chào hỏi với bác sĩ kia.

Hai người bắt đầu trao đổi với nhau, Bùi Tiến Chung hỏi Tổng Tuyết về một vài thói quen ăn uống, những vấn đề liên quan đến bệnh tình để có cái nhìn rõ nét hơn.

Sau khi kết thúc, ông ấy gật nhẹ với Tổng Tuyết: “Tôi đã biết rồi, tôi đi chuẩn bị một chút, sau đó để y tá đẩy bà qua.”

“Được.”

Tổng Tuyết gật đầu.

Lúc ấy, tôi ở bên cạnh Tổng Tuyết, nắm lấy tay bà.

Khi nhìn thấy bác sĩ đi ra, tôi có thể cảm nhận được tay Tổng Tuyết có hơi run rẩy.

Bác sĩ vừa mới ra ngoài, bà lên đưa một bì thư cho tôi rồi nói: “Khanh, con đưa cái này cho bác sĩ vừa rồi giùm bà.”

“...”

Tôi cúi đầu, lẳng lặng mở ra và nhìn thoáng bên trong. Hóa ra đó là một tấm thẻ ngân hàng.

Hiểu ý của bà, tôi vội ra khỏi cửa và đuổi theo Bùi Tiến Chung đã đi tới cửa thang máy.

Tôi gọi ông ấy ra chỗ cửa cầu thang, giao bì thư cho ông: “Bác sĩ Bùi, ca phẫu thuật của bà nội tôi phải làm phiền bác sĩ rồi!”

Ông ấy nhìn bì thư trong tay tôi, nhìn chung quanh một chút mới nhận lấy và cất trong túi áo.

Sau đó nói vài câu để tôi yên tâm rồi đi.

Tôi quay lại với Tổng Tuyết.

Rất nhanh đã có y tá tới phòng, độ nhiệt độ cơ thể cho Tổng Tuyết, đổi giường cho bà rồi đẩy ra khỏi phòng.

Tôi cũng đi theo.

Tổng Tuyết nằm trên giường di động, sắc mặt có phần buồn thương. Bà vừa nắm tay vừa nhìn tôi thật lâu: “Khanh, chuyện Duyên Minh lần trước, bà nội biết con phải chịu thiệt thòi nhiều, nhưng bà không thể nhìn Duyên Minh nháy xuống như thế.”

“Bà nội, con hiểu mà, con không sao.”

Làm sao tôi có thể trách Tổng Tuyết cơ chứ!

Tổng Tuyết thở dài: “Bao uất ức con phải gánh chịu những năm vừa qua, bà chẳng biết mình có thể đền bù cho con hay không...”

“Bà nội, bà đừng nghĩ nhiều, ngủ một giấc là qua ca phẫu thuật thôi.” Tôi động viên bà.

Giường di động đã tới cửa phòng phẫu thuật, tôi bị y tá chặn lại, y tá muốn đẩy giường Tổng Tuyết vào phòng phẫu thuật, nhưng Tổng Tuyết lại kéo tay tôi không chịu buông.

Tôi cúi người, ôm Tổng Tuyết: “Yên tâm đi bà nội. Con ở bên ngoài chờ bà.”

Lúc này, Tổng Tuyết mới chịu buông tay ra.

Tổng Tuyết đi vào một hồi, đèn phòng phẫu thuật sáng lên, tôi ngồi ở cửa ra vào, tâm loạn như ma.

Hai tiếng sau, Tổng Cẩm Chi mới vào mặt đến. Thêm một tiếng nữa, Tổng Cẩm Dương mới xuất hiện.

Hai người cũng chỉ ngồi ở cửa ra vào vài phút rồi đi.

Tôi vẫn luôn canh ở cửa, canh một mạch cho đến hai giờ trưa, bây giờ đã cách lúc Tổng Tuyết vào phòng phẫu thuật năm tiếng đồng hồ rồi.

Nhưng ca phẫu thuật vẫn chưa kết thúc.

Bụng tôi đã đói tới mức kêu vang, tôi vội đứng lên, chuẩn bị ra ngoài ăn cơm thì nhìn thấy một y tá vừa lao về phía tôi vừa la to: “Tránh ra, tránh ra.”

Tôi vội lùi về sau, nhìn thấy trên tay y tá bụng một cái khay đựng túi máu tươi.

Cô ấy lướt nhanh qua người tôi, lao thẳng tới phòng phẫu thuật cách đó không xa.

Lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra một chút, bên trong có một y tá đang chờ.

Y tá ở cửa cầm lấy cái khay trên tay y tá kia rồi đóng cửa lại, tôi khẩn trương tiến lên căn đường vị y tá đưa máu kia và hỏi cô ấy: “Ca phẫu thuật của bà nội tôi thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Tại sao các người lại bắt tay nhau gạt tôi...

Y tá nhìn tôi, có chút căng thẳng, lắc đầu nói: “Là họ bảo tôi đưa máu, tôi cũng không biết.”

Sau đó, không đợi tôi hỏi lại, cô ấy vội chạy đi.

Hành động của y tá khiến cho tôi bất đầu hoài nghi, có phải ca phẫu thuật của bà nội đã xảy ra vấn đề gì không.

Tôi đứng ở cửa ra vào, không dám rời đi dù chỉ một bước.

Tám tiếng trôi qua.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào đã ngả màu vàng cam.

Rốt cuộc đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, cửa mở ra, Tổng Tuyết được đặt nằm trên giường, đẩy ra khỏi phòng.

“Bà nội!” Tôi khẩn trương chạy tới.

Tổng Tuyết nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Bùi Tiến Chung bước ra, tay trên quần áo ông ấy không dính máu nhưng trên mặt, thậm chí là trên tóc cũng nhiễm ít máu.

“Bác sĩ Bùi, ca phẫu thuật của bà nội tôi thế nào, có thành công không?” Tôi căng thẳng hỏi thăm.

Bùi Tiến Chung nhìn tôi, trên gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi: “Bởi vì tuổi tác của bệnh nhân đã cao, ca phẫu thuật xảy ra một ít vấn đề nhỏ, nhưng tất cả đều đã được giải quyết, phẫu thuật rất thành công.”

“Vậy khi nào bà nội tôi mới tỉnh lại?”

Tôi nghe trong lời nói của Bùi Tiến Chung dường như có giấu giếm tôi gì đó.

“Bởi vì mất máu quá nhiều trong khi phẫu thuật, bệnh nhân có thể sẽ hôn mê trong khoảng thời gian ngắn, còn khi nào tỉnh lại thì phải xem chính bản thân bệnh nhân.” Bùi Tiến Chung nói xong, chào tôi rồi đi.

Y tá đẩy Tổng Tuyết đi.

Tôi bám sát phía sau.

Tổng Tuyết được chuyển tới phòng bệnh ICU.

Lúc này, Tổng Cẩm Chi và Tổng Cẩm Dương đều đến, không ngừng kéo y tá lại hỏi: “Tình trạng của mẹ tôi thế nào?”

Y tá nói lại tình huống vừa rồi với họ,

“Cái gì! Các người phẫu thuật thế nào thế hả!” Lúc ấy, Tổng Cẩm Chi lập tức bùng nổ, tức giận hỏi: “Lúc các người xoen xoét bảo mỗi bác sĩ mổ chính tốt nhất cho chúng tôi, sao bây giờ lại xảy ra vấn đề.”

“Được rồi!”

Sắc mặt Tổng Cẩm Dương nghiêm túc.

Nhưng Tổng Cẩm Chi bỏ ngoài tai tất cả, tiếp tục bám riết không tha: “Đó là mẹ tôi! Hiện tại thế này, tôi chắc chắn sẽ truy xét tới cuối cùng, chúng tôi muốn kiện lên tòa.”

Y tá vừa nghe câu đó thì nói: “Các vị chờ một chút!” Rồi rời đi.

Sau đó, Bùi Tiến Chung xuất hiện. Trông dáng vẻ rệu rạo đến chân cũng không nhấc nổi của ông ấy có thể dễ dàng nhìn ra Bùi Tiến Chung đã mệt mỏi lắm rồi.

Ông ấy giải thích một chút về tình huống trong phòng phẫu thuật với Tổng Cẩm Dương và Tổng Cẩm Chi,

Tổng Cẩm Dương tò mò để hiểu, Tổng Cẩm Chi vẫn không muốn bỏ qua: “Chính là ông sai sót trong khi phẫu thuật. Ông đỡ động mạch vốn là tiểu phẫu, tôi đã lên mạng tìm hiểu, nhất định là các người gây ra sai lầm.”

Nói xong, bà ta bắt đầu đứng khóc ở cửa phòng bệnh.

Bệnh nhân và nhân viên y tế đi qua đều nhìn thấy.

Tôi đứng ngay phía sau, đột nhiên cảm thấy có chút tức giận.

Tổng Cẩm Chi đã sớm biết lần này Tổng Tuyết sẽ xảy ra chuyện, lại còn giả bộ vô tình, khóc lóc nhiệt tình như thế.

Mà trên mặt Tổng Cẩm Dương lại không nhìn ra chút bị thương nào.

Bọn họ ở đây, tôi chuẩn bị rời đi.

Án vào thang máy.

Khi cửa thang máy mở ra, bên trong đang có hai người đứng.

Tổng Duyên Minh và Lý Hào Kiệt.

Vốn dĩ hai người đang đứng song song.

Nhưng khi nhìn thấy tôi, tay Tổng Duyên Minh lập tức khoác lên cánh tay Lý Hào Kiệt, cả người dán lên người anh, ông ọp chào hỏi tôi: “Duyên Khanh, chào em.”

Hai người đi ra ngoài.

Tôi không nói chuyện, nhích người vào thang máy, ấn nút đóng cửa.

Thang máy di chuyển xuống dưới.

Trong lòng tôi có chút nhoi nhói.

Lời “Cầu xin anh cưới Tổng Duyên Minh” ngày đó tôi nói với Lý Hào Kiệt ở rìa sân thượng, vẫn luôn quanh quẩn bên tai tôi. Từ đáng về cúi đầu đến nét mặt khi anh lau nước mắt cho tôi đã hằn sâu trong tâm trí.

Giống như hai người yêu nhau sâu đậm bị chia cắt muốn đổi.

Nếu như anh yêu tôi.

Thì tốt bao nhiêu.

Khi cửa thang máy mở ra lần nữa, tôi đi ra ngoài, nghênh đón tôi là một vòng ôm ấm áp.

Người đàn ông ấy dang rộng đôi tay, ôm chặt tôi vào lòng. Tôi có thể nghe thấy hơi thở dồn dập, nhịp tim đập mạnh mẽ, phảng phất cả mùi mồ hôi nhàn nhạt.

Một giây sau, tôi nghe thấy anh nói “Tổng Duyên Khanh, anh rất nhớ em.”

Tôi cũng rất nhớ anh.

Nhưng những lời này lại nghẹn trong cổ họng, tôi biết mình không thể nói ra.

Bởi vì tôi chính là người đã cầu xin anh cưới Tổng Duyên Minh.

Tôi lúng túng cảm nhận vòng ôm của anh, trái tim cũng hòa chung nhịp đập với anh. Tôi gắng kìm nén những rung động và vỡ òa trong lòng mình.

Mất hồi lâu tôi mới lên tiếng: “Anh chạy xuống đây sao?”

“Ừ, chạy xuống.” Lý Hào Kiệt cứ ôm tôi như thế.

Anh chỉ mặc áo sơ mi mỏng, khi tôi dựa vào lồng ngực rắn chắc ấy, thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh.

Nhưng mà...

“Ting ting.” Thang máy bên cạnh truyền tới tiếng mở cửa.

Tôi quay đầu lại đã thấy Tổng Duyên Minh bước ra từ bên trong. Vừa nhìn thấy Lý Hào Kiệt ôm tôi, trong ánh mắt chị ta tràn đầy sự đố kỵ.

Nhưng rất nhanh, lòng đố kỵ và phẫn nộ trong mắt chị ta đều biến thành nước mắt lã chã, chị ta mở miệng nói: “Duyên Khanh, vì sao...”

Lý Hào Kiệt nghe thấy giọng của chị ta thì buông tôi ra, nhưng anh lại che hết nửa người tôi phía sau mình, còn anh nói với Tổng Duyên Minh: “Duyên Minh, tôi hi vọng cô hiểu rõ, có một số việc, cho dù ép buộc cũng không ép buộc được, tôi có thể cho cô tiền, tôi...”

“Em không cần!”

Tổng Duyên Minh la lớn.

Một câu này của chị ta khiến mọi người chung quanh chú ý.

Trong bệnh viện Thánh Tâm, người không biết chị em chúng tôi có rất nhiều, nhưng người không biết Lý Hào Kiệt lại rất ít.

Chỉ có điều chuyện Duyên Minh bị làm nhục vô cùng âm ỉ nên có rất nhiều người biết tới chị ta.

Tổng Duyên Minh chỉ vào tôi và nói: “Là nó kêu anh lấy em, anh đã đồng ý nhưng bây giờ, vì sao anh lại đổi ý, vì sao các người bắt tay nhau gạt em...”

Chị ta tuyệt vọng ngã khuỵu xuống đất.

Nước mắt mỗi lúc một giàn giụa, tất cả đều khiến người nhìn cảm thấy đáng thương.

Có một bà thím không nhận được, đi tới bên cạnh Tổng Duyên Minh, nói với Lý Hào Kiệt: “Cậu Lý, tôi biết cậu, cũng biết chuyện của cô gái này. Chính cô ấy cũng không muốn bản thân mình bị như vậy, cô ấy bị ép mà thôi! Sao cậu có thể bởi vì chuyện này mà bỏ rơi cô ấy?”

“Đúng vậy!”

Trong đám đông xung quanh cũng có người hòa theo.

Tổng Duyên Minh nghe thấy có người giúp mình, chẳng những không cảm ơn mà còn kéo tay bà ta: “Đừng nói anh ấy như vậy, cầu xin mọi người đừng nói anh ấy! Điều là lỗi của tôi, tôi không nên ra ngoài đêm khuya như vậy, không nên để người ta bắt được, Hôn nữa, khi gặp phải chuyện đó, tôi nên chết đi cho rồi, không nên sống một đời khuất nhục như vậy!”

Chị ta càng nói, nước mắt càng rơi nhiều.

Tổng Duyên Minh rất thông minh.

Chị ta ôm hết trách nhiệm lên người mình, người bên cạnh vừa nghe như thế đều than thở: “Đúng là một cô gái tốt, cậu còn không biết quý trọng!”

Đương nhiên cũng có người không quên mắng tôi: “Cô là chị em song sinh với cô ấy phải không? Sao cô có thể cướp bạn trai của chị mình thế hả? Có biết xấu hổ hay không!”

“Đúng đấy! Thật là! Mấy cô gái mới lớn bây giờ, vì tiền mà cái gì cũng dám làm.”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nhân danh công lý, lời đạo đức ra chĩa mũi dùi về phía tôi và Lý Hào Kiệt.

Tiền thể thương xót cho Tổng Duyên Minh một chút.

Tổng Duyên Minh nhận được ích lợi, sợ Lý Hào Kiệt khó xử, chị ta tức khắc đứng lên: “Đều tại tôi, đừng nói nữa, đều là lỗi của tôi, tôi đi thăm bà nội!”

Nói xong, chị ta lập tức lên thang máy bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Thứ tôi đã tặng, không thể nào lấy lại

Mấy bà thím còn lại thấy người trong cuộc đã đi nên cũng giải tán.

Tôi lùi về sau một bước, giữ khoảng cách nhất định với Lý Hào Kiệt, nhìn anh nói: “Tổng giám đốc Lý, cảm ơn anh đã từng đối xử tốt như vậy, sau này, anh chính là anh rể của tôi, chúng ta không nên tiếp tục lên xuống hiện cùng nhau nữa.”

Tôi nói xong, lập tức đi ra ngoài.

Không còn nghe thấy tiếng bước chân của Lý Hào Kiệt sau lưng.

Dù trong lòng không khỏi mất mát, nhưng bản thân tôi biết đó chính là đáp án tốt nhất.

Tuyệt vọng nhất cũng chỉ như cơn sóng trong ao tù mà thôi.

Tôi vừa đi tới cửa bệnh viện, đang bắt xe thì một cánh tay vươn qua trước mặt tôi.

Tôi cúi đầu, nhìn thấy sợi dây chuyền kim cương màu hồng nhạt trong tay người đàn ông kia.

Là món quà sinh nhật anh tặng tôi lần trước.

Tìm tôi khẽ nhói đau, tôi nói: “Tổng giám đốc Lý, tôi không cần cái này nữa.”

“Cầm lấy!” Lý Hào Kiệt chỉ nói hai chữ, sau đó cúi xuống sợi dây chuyền kia vào tay tôi.

“Tổng giám đốc Lý, có chuyện gì nữa không?” Tôi ngừng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, cố gắng lờ ra sự xa cách trong giọng nói của mình.

Một tay anh kéo tôi, tay kia lấy một dây chuyền từ trong túi quần ra.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn chiếc vòng cổ này vào ban ngày.

Dưới ráng chiều vàng ươm, dây chuyền lấp lánh tia sáng, đặc biệt là viên kim cương hình trái tim màu hồng nhạt này.

Nhìn nó hoàn mỹ không tỳ vết, khiến cho người ta vừa lưu luyến vừa ngưỡng vọng.

Nhưng nó và tôi không cùng một giai cấp, không cùng một thế giới.

Giống như Lý Hào Kiệt vậy.

Tôi chỉ nhìn một chút đã muốn trả sợi dây chuyền về trên tay anh: “Xin lỗi anh, tổng giám đốc Lý. Thứ này quá đắt giá, không hợp với tôi.”

“Những gì đã tặng, anh không bao giờ lấy lại.”

Một tay anh nắm tay tôi, tay kia đút vào túi quần, rõ ràng không định nhận lấy.

Tôi muốn trả lại: “Tổng giám đốc Lý, không bằng anh tặng thứ này cho Tổng Duyên Minh đi, cho dù chị ta biết đây là thứ anh từng tặng tôi nhưng tôi nghĩ, chị ta chắc chắn sẽ rất vui vẻ.”

“Đây là tặng cho em.”

Anh nói.

Giọng nói có chút lạnh lùng.

“Nhưng tôi không thích nó.”

“Không thích thì vứt đi.”

Lý Hào Kiệt nói xong câu này, rồi cuộc anh cũng buông tôi ra, xoay người rồi đi.

Tôi dõi theo bóng lưng của người đàn ông ấy mà trong lòng chưa xót không thể nói rõ.

Có vẻ đây giống như một cuộc chia ly.

Sợi dây chuyền này chính là nhân chứng tốt nhất cho sự ly biệt này.

Tôi về đến nhà, tìm một chiếc khăn lông bọc gói cẩn thận, sau đó cất vào một cái túi, để ở nơi sâu nhất, cao nhất bên trong tủ quần áo.

Tôi biết, có thể tôi vĩnh viễn không đeo lại sợi dây chuyền này nữa.

...

Tổng Tuyết vẫn hôn mê.

Ngày hôm sau, tôi vẫn chạy tới thăm bà sau khi tan làm. Khi tôi đến bệnh viện thì nhìn thấy cảnh sát đang đứng đó.

Một người trong bọn họ nhìn thấy tôi, đi thẳng về phía tôi và hỏi: “Cô có phải là Tổng Duyên Khanh không? Chúng tôi có mấy vấn đề cần hỏi cô về chuyện của bà Tổng.”

Cảnh sát đi thẳng vào vấn đề.

Tình huống này tôi đã gặp nhiều lần, cũng không sợ hãi khi gặp chuyện kỳ quái, bình tĩnh gật đầu: “Được.”

Cảnh sát bắt đầu hỏi về chuyện Tổng Duyên Minh nháy mắt và chuyện phẫu thuật của Tổng Tuyết ngày đó.

Tôi đều trả lời rõ ràng.

Bắt đầu không có vấn đề gì, sau đó, cảnh sát lại hỏi tôi: “Trước ngày phẫu thuật, cô đã làm gì, có từng gặp một bác sĩ mổ chính cho Tổng Tuyết không, chính là bác sĩ Bùi Tiến Chung.”

“Không có.” Tôi trả lời.

Nghe thấy câu trả lời của tôi, cảnh sát hỏi lại lần nữa: “Cô khẳng định chứ?”

“Tôi khẳng định.” Tuy tôi trả lời như vậy nhưng khi nhìn ánh mắt của cảnh sát, tôi mới ý thức được trong đó hình như có chuyện gì nên hỏi người lại: “Chú cảnh sát, có phải ca phẫu thuật của bà nội tôi có vấn đề gì không?”

“Thật xin lỗi, tôi không thể tiết lộ về vụ án cho cô biết được.” Cảnh sát nói xong rồi đi mất.

Một ngày sau, tan làm xong, tôi muốn đến bệnh viện lại trực tiếp bị cảnh sát gọi tới cục cảnh sát.

Ở đó, cảnh sát hỏi tôi: “Có phải cô có một tấm thẻ ngân hàng có số đuôi 7891 không?”

“7891?” Tôi nghĩ.

Thẻ lương tôi thường dùng nhất không phải có số đuôi này.

Nhưng... Hình như thẻ ngân hàng Tổng Tuyết đưa tôi có số đuôi này.

Tôi lật tung túi của mình: “Hình như tôi có thẻ ngân hàng số đuôi đó, xin chờ một chút.”

Nhưng tôi tìm hết trong túi, tìm khắp mọi ngăn cũng không thấy thẻ Tổng Tuyết đưa cho tôi.

Tôi đột nhiên nhận ra, có lẽ nó đã mất rồi.

Cảnh sát thấy tôi tìm cả nửa ngày cũng không cầm ra được thứ gì mới hỏi: “Sao thế?”

“Lúc trước, bà nội cô cho tôi một tấm thẻ ngân hàng, tôi vẫn luôn đặt trong ngăn kẹp của túi xách, nhưng hình như mất rồi.”

Tôi thành thật trả lời.

“Không thấy?” Cảnh sát nhìn tôi hỏi: “Có tìm kỹ lại xem”

“Thật sự không thấy, tôi luôn đặt ở một nơi cố định.” Tôi trả lời đúng sự thật.

Cảnh sát nhìn tôi, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc: “Có không cần diễn nữa, Bùi Tiến Chung đã khai báo hết rồi.”

“Cái gì?”

Tôi không hiểu ra sao.

Cảnh sát nói với tôi là Bùi Tiến Chung đã khai ra lần phẫu thuật này xảy ra ngoài ý muốn là do tôi đưa tiền cho ông ta, bảo ông ta làm Tổng Tuyệt hôn mê, tốt nhất là vĩnh viễn không tỉnh, hơn nữa còn cho ông ta một tấm thẻ ngân hàng.

Bọn họ điều tra tấm thẻ ngân hàng kia, trong đó có khoảng một tỷ bảy trăm triệu, mà một tỷ bảy trăm triệu đúng là số tiền được xuất ra từ trong thẻ ngân hàng có số đuôi 7891.

Lúc ấy, tôi nghe xong thì cảm thấy mơ hồ: “Sao có thể? Tôi không có.”

Cảnh sát nhìn phản ứng của tôi, cũng không thấy bất ngờ: “Chúng tôi đã tìm được video theo dõi ngày đó, cũng nhìn thấy cô gọi Bùi Tiến Chung vào góc cầu thang, đưa một phong bì cho ông.”

“Đó là bà nội tôi kêu tôi đưa cho ông ta.”

Tôi sợ ngây người.

Sao chuyện này lại biến thành như vậy?

“Bà Tổng Tuyệt hiện tại đang hôn mê, bà ấy không thể nào làm chứng cho cô được.” Cảnh sát nói.

Trong lúc nhất thời, tôi bối rối.

Suy nghĩ hồi lâu, tôi mới nói: “Nhưng mà, nhưng mà tôi cần bán không có lý do để hại bà nội. Tôi đến nhà họ Tổng, bà nội chính là người tốt với tôi nhất.”

“Nhưng chúng tôi lại nghe nói, vào mấy ngày hôm trước, bởi vì chị gái Tổng Duyên Minh của cô nhảy lầu, Tổng Tuyệt đã ép cô rời khỏi người yêu Lý Hào Kiệt, hơn nữa còn phải khuyên anh ta đồng ý cưới Tổng Duyên Minh, chuyện này có thật không?”

Cảnh sát hỏi.

Tôi lúng túng gãi đầu: “Đúng vậy.”

“Vậy có phải cô đã ôm hận trong lòng đối với bà ấy không?”

“Làm sao có thể!” Tôi lúng túng: “Bà nội đối xử với tôi rất tốt, trong mắt tôi, bà là người thân duy nhất của tôi trên thế giới này, làm sao tôi có thể hận bà! Bà nói gì tôi cũng nghe theo.”

Tôi cố gắng biện giải cho bản thân.

Nhưng trong mắt mấy vị cảnh sát này, lời của tôi chẳng khác gì đang nói dối.

Cuối cùng, tôi bị cảnh sát nhốt lại, nhưng anh ấy lại nói có thể kêu người tôi nợ tiền báo lãnh tôi.

Nợ tiền báo lãnh cho tôi!

Ai có thể nợ tiền báo lãnh cho tôi?

Khuong Thanh? Tôi nhớ hôm nay bạn bè mới đăng, chị ấy đang ở Dubai.

Vậy còn ai đây?

Tôi ngồi trong phòng tạm giam của cục cảnh sát, nhìn đồng hồ bên ngoài song sắt, nó đang di chuyển từng chút một,

Đã mười một giờ.

Khi tôi nghĩ là mình sẽ cứ bị tạm giam thế này, cảnh sát tôi, nói với tôi: “Tổng Duyên Khanh, có người nợ tiền báo lãnh cô, cô có thể rời khỏi đây rồi.”

Là ai?

Tôi thật sự rất kinh ngạc, đi tới cửa lớn cục cảnh sát, nhìn một người mặc bộ vest màu sáng đang đứng nơi đó dưới ánh trăng lạnh lẽo.

Nhìn thấy tôi đi ra, anh ta vẫy tay với tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Nuôi cả đời sao _

Sắc trời u ám, trong phút chốc tôi cũng không nhận ra là ai.

Lúc đang định hỏi anh là ai thì người kia tiến về trước một bước.

Trên mặt tôi tràn đầy nghi vấn, lên tiếng hỏi: “Ngô Tiến An?”

Sao lại là hắn ta?

“Làm gì vậy? Có nghĩ tôi thích đến đón cô lúc nửa đêm à!”

Ngô Tiến An quan sát nét mặt của tôi cũng khá khác gì việc tôi nhìn hắn ta. Hắn ta lờ đi chìa khóa xe xa, hướng về phía chiếc xe thể thao cao cấp cách đó không xa, ấn một cái: “Mau lên xe đi, một hồi nữa anh đây còn có việc.”

“Cảm ơn anh, tự tôi về là được.”

Tôi có ấn tượng không tốt với Ngô Tiến An, cũng không muốn ở chung với hắn ta.

Lúc đầu, Ngô Tiến An không phản ứng, chỉ tự mình lên xe. Khi tôi đi tới giao lộ muốn gọi xe thì xe thể thao của Ngô Tiến An mang theo tiếng động cơ rít gào trước mặt tôi: “Đừng lằng nhằng nữa. Mau lên xe đi, nếu không phải anh cả kêu tôi tới đón tôi, có nghĩ tôi sẽ đến đón cô sao?”

Lý Hào Kiệt?

Biết là anh, trong lòng tôi căng thẳng.

Do dự một chút, tôi vẫn ngồi lên chỗ ghế phụ.

Tôi mới vừa lên xe, điện thoại của Ngô Tiến An vang lên tiếng chuông.

Ngô Tiến An nhìn thoáng qua một cái laptop tức nhận cuộc gọi, tôi nghe thấy hắn ta nói: “Đón rồi. Bà cô của anh còn không vui lòng theo em đi đâu, hận không thể khiến em cầu xin cô ta đó.”

“...”

Tôi liếc nhìn Ngô Tiến An.

Sao người này lại như thế!

Còn chưa nói câu gì, người này trực tiếp ném điện thoại lên tay tôi: “Nghe đi.”

Sau đó, hẳn khởi động xe, nhả chân ga rồi “vèo” như bay ra ngoài.

Tôi nhìn điện thoại trên đùi, chán chừ một chút rồi cảm thấy chuyện này đúng là nên nói với Lý Hào Kiệt một tiếng.

Tôi cầm điện thoại lên: “Àkô.”

“Không sao chứ?”

Đầu kia điện thoại truyền tới giọng nói dịu dàng của Lý Hào Kiệt.

Giọng nói của anh như có khả năng chữa trị, nhưng khi tôi nghe xong, tâm trạng chưa xót không thể nói rõ.

Tôi cầm điện thoại, đầu gật nhẹ: “Không có việc gì! Cảm ơn anh đã cho người tới đón tôi, nếu không tôi cũng không biết phải làm sao.”

“Xin lỗi, chuyện này anh không tiện đón em, chỉ có thể kêu cậu ta đi đón.”

“Không sao, tôi...” Tôi muốn nói một chuyện nhưng khi được một nửa lại sửa miệng, chỉ nói ba chữ: “Cảm ơn anh!”

Sau khi bị nhốt trong cục cảnh sát, tôi đã suy nghĩ chuyện Tống Tuyết gặp sự cố khi phẫu thuật là ngoài ý muốn hay có người cố tình.

Nếu như do người cố ý gây ra, Tống Duyên Minh không phải không có hiềm nghi.

Vừa rồi tôi vốn định nhờ Lý Hào Kiệt tìm người điều tra giúp tôi.

Nhưng nếu Tống Duyên Minh có dính líu trong chuyện này...

Ở đầu bên kia điện thoại, Lý Hào Kiệt dường như nghe ra sự chán chừ của tôi nên hỏi: “Làm sao vậy? Có phải là có chuyện gì hay không?”

“Không có, tôi chỉ hơi mệt thôi, cảm ơn anh!”

Ngoại trừ cảm ơn, tôi cũng không biết nên nói cái gì.

Về chuyện điều tra việc này, tôi nghĩ tôi chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.

Mất đi tấm thẻ của Tống Tuyết, tôi không có tiền.

Phương pháp có tiền nhanh nhất trước mắt, trừ bán nhà thì chỉ có...

Cuộc thi thiết kế!

Tôi cúp điện thoại, giao cho Ngô Tiến An, hẳn ta dùng khóa mắt nhìn tôi một cái, sắc mặt cũng tốt hơn chút: “Cô Tống, cái kia... Đột nhiên, tôi cảm thấy lời vừa rồi của tôi hơi quá đáng, xin lỗi cô.”

“... Không sao.”

Ngô Tiến An nghe tôi nói không sao thì bắt đầu hỏi tôi: “Cô có thể kể tôi nghe một chút về chuyện của Khương Thanh không? Gần đây, tôi gọi điện thoại cho cô ấy mà cô ấy gần như đều tắt máy.”

Thì ra là thế.

Tôi tức khắc hiểu ra Ngô Tiến An chẳng tự nhiên mà có thái độ tốt với tôi như vậy.

Nhưng tôi biết rõ Khương Thanh sẽ không thích loại ăn chơi trác táng nhưng hẳn ta nên trả lời thay cô ấy: “Khương Thanh sẽ không thích anh, tôi cảm thấy anh Ngô vẫn nên dành tình lực đặt trên người cô gái khác đi.”

“Hừ, sao có thể!” Ngô Tiến An rõ ràng không phục: “Cô ấy chỉ cần đi theo tôi, cũng không cần ở trên máy bay, bay tới bay lui suốt ngày, tôi nuôi cô ấy, chỉ cần cô ấy thích, tôi sẽ mua tất.”

“Nuôi cô ấy? Nuôi cả đời sao? Không bao giờ... nuôi người phụ nữ khác nữa sao?”

Tôi nhìn Ngô Tiến An, hỏi thẳng hẳn ta.

Thật ra, hẳn ta không trả lời thì tôi cũng biết rõ đáp án.

Không thể nào.

Quả nhiên, sau khi tôi hỏi xong, Ngô Tiến An ho khan hai tiếng, mãi cho đến khi tôi nhà, chúng tôi cũng không nói thêm gì nữa.

Ngày hôm sau, tôi lập tức đến chỗ đăng ký cuộc thi thiết kế của công ty.

Từ giờ tới khi thi vòng loại còn ba tuần.

Nhưng ngoại trừ tác phẩm thi đấu, tôi còn một chuyện quan trọng hơn, đó là phải tìm luật sư cho vụ án của Tống Tuyết.

Suốt một tuần, tôi đều đến bệnh viện thăm Tống Tuyết vào buổi tối, ban ngày lại dành thời gian chạy tới bảy, tám văn phòng luật sư, lên mạng tìm mấy công ty luật.

Kết quả đều không tìm được luật sư phù hợp.

Luật sư giỏi, nhiều kinh nghiệm thì dù tôi đưa hết tiền bồi thường của vụ án cho họ, họ cũng chường mắt.

Mà luật sư có thể nhận cái giá mà tôi đưa ra đều là một vài luật sư mới hoặc lý lịch không mấy ấn tượng, chẳng nắm chắc sẽ thắng được vụ kiện này bao nhiêu phần.

Mặc dù trong số bọn họ cũng có người nói sẽ cố gắng nhưng cho dù là một phần trăm ngời tù thì tôi cũng không dám nhận.

Tôi không muốn tiếp tục ở trong ngục.

Hơn một tuần rồi, tác phẩm thiết kế của tôi cũng chưa có bản nháp.

Cũng may trước đó, Tống Cẩm Chi già vờ già vật thuê một phòng chăm sóc.

Bọn họ chưa từng tới nên buổi tối, tôi có thể mang máy tính tới và ở trong đó, sau khi trông nom Tống Tuyết lại về phòng làm đồ án.

Có điều, một ngày sau, tôi lập tức nhận được giấy gọi của tòa án, nói cho tôi biết thời gian mở phiên tòa.

Khi tôi nhìn thấy giấy gọi tòa án, tôi mới thực sự ý thức được, “cuộc chiến” này lại sắp bắt đầu.

Roi vào đường cũng, tôi chỉ có thể gọi điện cho Khương Thanh hỏi xem chị ấy có biết vị luật sư nào không.

Mạng lưới quan hệ của Khương Thanh rất rộng, tôi vừa kể mọi chuyện, chị ấy cũng sáng khoái gửi cho tôi tên một công ty luật, hơn nữa còn có tên luật sư và số điện thoại.

Nhưng chị ấy đang đi nước ngoài, không thể cùng tôi giúp tôi.

Tôi nhìn những thông tin trên mà cảm sắp rớt luôn.

Công ty luật này gọi là Ba K, là công ty do ba luật sư giỏi và nổi tiếng nhất Vĩnh An thành lập.

Trước đó, tuy tôi có tìm ra công ty luật này nhưng ngay cả một cuộc gọi cũng không dám gọi điện cho đối phương.

Bởi vì chắc hẳn họ sẽ chứng mất vụ án chỉ có chút tiền ấy của tôi.

Lúc này, Khương Thanh lại giới thiệu, bọn họ có thể đột nhiên nổi lòng từ bi không?

Tôi ríu rắm một chút rồi quyết định thử vận may.

Ngày hôm sau, tôi xin nghỉ, đi đến công ty luật Ba K.

Chỉ đi vào, nói rõ mục đích đến, tôi thuận lợi gặp được vị luật sư Khương Thanh giới thiệu cho mình, tên là Trương Văn Bản.

Vị luật sư có khá đậm người. Ông ta chỉ mặc một áo sơ mi trắng, nút ở cổ áo cũng không cài vào.

Tuổi hơn bốn mươi, có cảm giác như đây là một người đàn ông trung niên bụng bía vậy.

Vừa nhắc tới Khương Thanh, trong mắt ông ta hiện lên chút say mê.

Tôi có chút phản cảm, nhưng vì vụ án, tôi cũng không còn lựa chọn nào khác.

Tôi bắt đầu nói vụ án của mình với Trương Văn Bản, ông ta vừa nghe vừa ghi chép.

Sau khi nghe xong, ông ta nói: “Vụ án của cô hơi khó giải quyết, cộng thêm chứng cứ vô cùng xác thực, làm giả thông tin khá phiền phức đấy.”

“Cái gì? Làm giả thông tin?”

Tôi nhất thời nghe không hiểu.

Trương Văn Bản dùng dáng vẻ tự cho là đúng nhìn tôi: “Cô không cần giấu giếm tôi, rất nhiều người tới tìm tôi đều giống cô, che giấu việc mình làm, chỉ nói kết quả cho tôi biết, thật ra chúng ta là người cùng một chiến tuyến.”

Tôi ngáy người mãi mới hiểu rõ lời của ông ta.

Trong mắt ông ta, chuyện này là do tôi làm.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Chẳng qua chỉ là con giáp thứ mười ba thôi mà, giả bộ iq cao gì chứ!

Lúc đó, tôi đã thấy không vui lắm.

Tôi tìm bao nhiêu luật sư như thế, phản ứng của người nào cũng là tin lời tôi nói, dùng luận điểm "tôi vô tội" làm điểm xuất phát, có thể biện hộ cho tôi.

Mà người Trương Văn Bản này lại cảm thấy "tôi có tội", sau đó nên che giấu giúp tôi thế nào.

Điều này lại khiến tôi cảm thấy ông ta không đáng tin.

Tôi đứng dậy và nói: "Tôi cảm thấy trong quá trình trao đổi, giữa tôi và ông có vài vấn đề, vụ án này tôi tìm người khác vậy."

Nói xong, tôi đứng lên định dọn bước đi.

"Áy, đừng dừng!" Trương Văn Bản nghe vậy, vội vàng ngăn tôi lại, tươi cười nói: "Thực ra nếu như cô bằng lòng cho thêm chút tiền ngoài khoản bồi thường, tôi cũng không phải không bằng lòng dính vào rắc rối."

Nhìn dáng vẻ tươi cười của ông ta, tôi bỗng chốc cảm thấy cái người Trương Văn Bản này càng nhìn càng không đáng tin.

Tôi nói thẳng nói thật với ông ta: "Luật sư Trương, nói thật lòng, điều kiện kinh tế của tôi không phải giàu có lắm, ngoài số tiền bồi thường ra, tôi thực sự không có bao nhiêu tiền để cho ông."

"Không có tiền hả?" Trương Văn Bản nghe vậy, tỏ vẻ hiểu rõ như lòng bàn tay mà nói với tôi rằng: "Cô không cần giấu tôi, chút chuyện vặt của tầng lớp thượng lưu Vĩnh An tôi biết rõ lắm, cô và anh rể cô có quan hệ gì, không cần tôi nói, bản thân cô cũng hiểu mà."

"Anh rể tôi?"

"Đúng vậy, tổng giám đốc của Hào Thiên, Lý Hào Kiệt." Trương Văn Bản ghé đầu tôi, nói nhỏ: "Cho nên vụ án này tuy rắc rối, nhưng cô tìm anh ấy xin chút tiền, không phải là có thể xử lý được vụ này rồi sao?"

Thực sự không ngờ rằng Trương Văn Bản biết cả chuyện này.

Chỉ tiếc rằng ông ta thực sự gây bản tính sai rồi.

Tôi nhìn bộ dạng như câu được con cá lớn của Trương Văn Bản mà cười lạnh: "Luật sư Trương, nếu như tôi và anh rể tôi thực sự có quan hệ như thế, tôi tìm luôn đoàn luật sư của anh ấy không phải ổn rồi sao, còn cần làm phiền Khương Thanh rồi tìm ông sao?"

"Chuyện này..."

Tôi nhìn Trương Văn Bản không nói được thành lời, cười lạnh: "Luật sư Trương, với trí thông minh cỡ ấy của ông, tôi đánh tìm người khác vậy."

Nói rồi đi thẳng luôn.

Sau lưng vang lên giọng nói khó chịu của Trương Văn Bản: "Chẳng qua chỉ là con giáp thứ mười ba thôi mà, giả bộ IQ cao gì chứ!"

Tôi cũng lười cãi cọ với ông ta.

Chỉ có điều, tôi vừa đi đến sảnh lớn của văn phòng luật sư, chuẩn bị ra khỏi cửa đã thấy quầy lễ tân đang đón tiếp một người.

Người đó nhìn thấy tôi, cất tiếng gọi: "Tổng Duyên Khanh."

"Anh Lý, sao anh lại ở đây?"

Là Lý Trọng Mạnh.

Lý Trọng Mạnh đi về phía tôi, trên gương mặt anh là nụ cười thân thiện: "Gần đây gặp phải một chút rắc rối y tế, cổ vấn pháp luật của bệnh viện chúng tôi ở chỗ này."

"Anh đến tìm cổ vấn pháp luật?"

Tôi thấy hơi bất ngờ.

Không phải cổ vấn pháp luật tự đi tìm cổ chủ à, làm gì có cổ chủ nào đi tìm cổ vấn pháp luật chứ.

Lý Trọng Mạnh gật đầu: "Đúng vậy, anh ấy khá bận, tôi đành phải qua đây."

Tôi bỗng chốc cảm thấy, người cổ vấn pháp luật này chắc không phải là Trương Văn Bản chứ?

Nhìn Lý Trọng Mạnh tinh tinh tốt, dễ nói chuyện, nên bắt nạt anh ấy.

Có lẽ luật sư của cả văn phòng Ba K này đều là một đám không đáng tin.

Khi tôi đang suy nghĩ lung tung thì sau lưng có tiếng chọc ghẹo: "Triệu Minh, anh đừng nói xấu tôi chứ."

Lý Trọng Mạnh nhìn về phía sau lưng tôi, khẽ mỉm cười: "Nói thật lòng thôi."

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy có một người đang đứng ở cánh cửa văn phòng làm việc sau lưng mình.

Mái tóc lưa thưa, trông có vẻ lớn tuổi hơn Lý Trọng Mạnh một chút, chắc là khoảng bốn mươi gì đó, nhưng tinh thần trông rất được, không có bụng bia như Trương Văn Bản.

Lý Trọng Mạnh bước lên trước bắt tay cùng người này, sau đó quay người hỏi tôi: "Tổng Duyên Khanh, em đến đây làm gì vậy, cần luật sư không? Có cần tôi giới thiệu cho em không?"

"Tôi..."

Tôi thấy hơi do dự, nhưng nghĩ đến việc mình vẫn chưa tìm được luật sư, nếu Lý Trọng Mạnh giới thiệu chắc là có thể giảm giá nhĩ?

Tôi mặt dày mảy dạn nói: "Đúng vậy, vẫn chưa tìm được."

Lý Trọng Mạnh gọi tôi vào phòng, lúc này tôi mới biết, vị luật sư kia tên là Tô Ngọc Nhiên, là luật sư hàng đầu của văn phòng luật sư này.

Sau khi vào phòng, tôi chỉ nói sơ qua tình hình với Tô Ngọc Nhiên, ông ấy đã gật đầu: "Không thành vấn đề, vụ án này tôi có thể nhận."

"Vậy chỉ phí mời luật sư..." Tôi không ngờ Tô Ngọc Nhiên đồng ý như thế.

Tôi rất sợ ông ấy sẽ đưa ra một cái giá trên trời.

Tô Ngọc Nhiên chưa nói gì, Lý Trọng Mạnh đã lên tiếng trước: "Mỗi năm tôi đều đưa ông nhiều tiền thế, cũng không dùng được mấy lần, vụ này cứ tính cho bệnh viện của chúng tôi đi."

"Thế làm sao được?" Tôi nói ngay: "Tôi có thể gửi tiền được, chỉ là có lẽ không thể có được nhiều như thế ngay lập tức, nhưng tôi có thể trả theo từng đợt mà."

Trước kia hỏi thăm một luật sư giỏi, người đó cũng nói ngoài tiền bồi thường ra cũng phải đưa tiền phí.

Ít thì vài chục triệu, nhiều thì đến cả trăm triệu.

Tô Ngọc Nhiên này, e là không thể rẻ được.

Tô Ngọc Nhiên nhìn Lý Trọng Mạnh một cái, thoáng chút do dự rồi mới nói, "Lần đầu tiên tôi thấy anh nói đỡ cho một người phụ nữ đấy, được rồi, nể tình một lão già ế sung ế sĩa như anh, lần này tính cho anh vậy."

Tôi vẫn định phản đối gì đó, đã bị Lý Trọng Mạnh và Tô Ngọc Nhiên dùng lí do "có chuyện cần bàn" để đuổi tôi ra.

Sau khi ra khỏi cửa, tôi dự tính đợi khi vụ án này kết thúc sẽ cảm ơn Lý Trọng Mạnh cho đàng hoàng, đại loại tặng quà gì đó hay ho một chút.

Chuyện luật sư đã giải quyết xong, tôi vốn tưởng rằng cuối cùng có thể yên lòng xử lý chuyện tác phẩm dự thi thiết kế được rồi.

Thế mà, kiểm sát trưởng, cảnh sát, luận phiên tới tìm tôi.

Câu hỏi giống hệt nhau cứ hỏi đi hỏi lại, tôi sợ bị nhốt lại lần nữa, không dám oán thán nửa lời, luôn trả lời từng câu một.

Mỗi lần rảnh rang được đều là hơn mười giờ.

Tôi cần khoản tiền từ vòng chung kết của cuộc thi đó, bất kể thế nào tôi cũng phải thử.

Cho nên lúc nào cũng phải đợi tới một hồi bắt đầu vẽ, nhưng bận rộn cả ngày rồi, đầu óc tôi đặc quánh như tương, chẳng làm được cái gì cả.

Vì vòng đầu loại, chỉ có thể cố gắng mà vẽ.

Nhưng bất kể vẽ thế nào tôi cũng thấy không hài lòng, thời gian không còn nhiều nữa, tôi chỉ có thể thức đêm mà làm, càng thức đêm, đầu óc càng không tỉnh táo, càng không tỉnh táo, càng vẽ tệ hơn.

Đây đúng là một vòng tuần hoàn ác tính.

Nhìn thời gian cách hạn nộp bài dự thi cho vòng sơ khảo chỉ còn năm ngày, tôi nhìn bản thảo lồm chồm trên tay mình, thực sự xót không ra nước mắt.

Buổi tối, tôi ngồi bên chiếc bàn nhỏ trong phòng chăm sóc đặc biệt, uống liền ba cốc cà phê, sửa lại tác phẩm trên máy tính hết lần này đến lần khác, sau cùng vẫn ngủ gật mắt...

Sáng hôm sau, tôi mở mắt ra, ý thức được sự thật tối qua mình ngủ gật, vô cùng hối hận.

Nhưng cũng không rảnh để nghỉ ngơi nhiều, tôi thu dọn suy nghĩ của mình mà đi làm.

Hôm nay có cuộc họp hàng tuần.

Tôi đến công ty, vào phòng họp trước, mở máy tính ra, muốn xem xem có thể sửa sang như thế nào nữa, nhưng lại phát hiện ra, bản thiết kế trước mắt mình không giống với bản mà mình đã làm trước khi ngủ!

Bản thiết kế trước mặt đã được sửa rất nhiều chỗ.

Hơn nữa có rất nhiều chi tiết đã được điều chỉnh một cách tinh tế và tỉ mỉ.

Ai đã động vào bản thảo của tôi?

Ai lại biết được tôi sửa bản thảo trong bệnh viện?

Nhìn tác phẩm trước mặt mình, trong đầu tôi chỉ hiện ra bốn chữ...

Nàng tiên vô óc.

Nhưng tôi nhanh chóng cười giễu bản thân: "Chỉ là một truyền thuyết thôi mà, trên thế giới làm sao có chuyện như thế được."

Chỉ có điều, sau khi phủ nhận suy nghĩ của mình, tôi phát hiện ra một số chi tiết trên tác phẩm...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chí Lầy Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 128: Không quay về nữa

Người sửa tác phẩm của tôi, luôn vẽ vòng tròn nhỏ ở chỗ sửa.

Làm một dấu hiệu nhỏ.

Cách vẽ của vòng tròn nhỏ này có vẻ khác biệt, hai nét không khép liền vào nhau mà hơi tách ra một chút, hơi giống chữ X được vẽ liền.

Người có thói quen vẽ vòng tròn, tôi chỉ biết một người thôi...

Lương Khanh Vũ.

Nghĩ đến người này, tôi thấy mình căng thẳng.

Không phải anh ấy nên ở quê nhà sao? Hơn nữa lần trước đã nói sẽ mở công ty ở quê nhà.

Sao lại ở Vĩnh An được?

Còn sửa tranh giúp tôi?

Sao có thể thế được?

Nhưng, không phải anh ấy, thì là ai chứ?

Phong cách thành thạo này, phán đoán chuẩn xác này, không phải Lương Khanh Vũ thì còn là ai được?

Đầu óc tôi tràn ngập nghi vấn.

Hôm đó tan làm, tôi đến bệnh viện, hỏi thăm bác sĩ về tình hình Tống Tuyết, Tống Tuyết vẫn trong trạng thái hôn mê.

Theo cách nói của bác sĩ, nếu như cứ tiếp tục hôn mê như thế, có thể Tống Tuyết sẽ bị xác định là người thực vật.

Tôi hiểu khái niệm người thực vật.

Tuy rằng rất nhiều phim truyền hình có tình tiết kỳ tích về việc người thực vật tỉnh lại, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là phim thổi, trong thực tế, khả năng người thực vật tỉnh dậy là một phần triệu.

Tôi đứng trước bức tường kính của phòng bệnh ICU mà Tống Tuyết đang nằm, vô cùng đau thương.

Nhớ tới năm đó khi tôi vừa quay về từ cơ nhi viện, Tống Tuyết kéo tay nói với tôi: "Từ nay về sau, chúng ta là người một nhà rồi."

Cho dù mọi người không thích tôi đi chăng nữa, bà vẫn kéo tôi và nói: "Con là cháu gái của nhà họ Tống."

Khi tôi đang nhìn Tống Tuyết thì điện thoại đổ chuông.

Là cuộc gọi của Tô Ngọc Nhiên.

"Luật sư Tô, chào ông." Tôi nhận cuộc gọi.

"Cô Tống, tôi có vài vấn đề muốn hỏi cô."

Tô Ngọc Nhiên không khách sáo với tôi mà thẳng thừng hỏi tôi vài câu hỏi.

Chủ yếu nhất là thẻ của tôi bị mất trong khoảng thời gian nào.

Tôi nghĩ đi nghĩ lại, thực sự không nhớ ra.

Dù sao thì tôi cực kỳ ít khi dùng tấm thẻ này, cho dù nó bị mất, tôi cũng không chú ý tới.

Tô Ngọc Nhiên nghe xong im lặng một lúc rồi mới nói: "Vậy cô nghĩ kĩ xem, chủ yếu là sau khi bà nội cô nằm viện, có khi nào mà túi xách không ở bên cạnh cô không."

Tôi đồng ý với luật sư.

Cúp điện thoại, tôi quay về phòng chăm sóc, tiếp tục sửa thiết kế.

Để chứng thực chuyện "hàng tiền vô ốc", tôi về được một lát, vốn định già bộ ngủ gật.

Gần đây công việc liên miên, tôi thực sự rất mệt.

Chi vừa nằm gục xuống, tôi đã ngủ thật luôn...

Trong lúc mơ hồ, tôi cảm thấy mình đứng giữa một khoảng tối đen, khoảnh khắc ấy, tôi thấy hơi sợ, cơ thể không ngừng run rẩy.

Giống như mọi lần tôi ở trong không gian tối vậy.

Trong khi tôi đang sợ hãi và không bước được nửa bước, tôi thấy phía trước có thứ gì đó đang cử động.

Nói cho chính xác thì là một người nào đó.

Tôi nhìn kĩ lại, phát hiện ra đó là Tống Tuyết!

"Bà nội!"

Khoảnh khắc nhìn thấy bà, tất cả sợ hãi của tôi dường như bị lùa xa, tôi chạy về phía bà nội, nhưng bất kể tôi chạy thế nào, Tống Tuyết vẫn cách tôi xa như thế!

"Bà nội!"

Tôi vừa chạy vừa hô lên.

Nhưng Tống Tuyết vẫn đứng ở chỗ cách tôi vài bước chân, vẫn nở nụ cười yêu thương trìu mến.

Tôi không biết mình đã chạy bao lâu, khi thấy bà gần hơn một chút thì có thứ gì đó không biết từ đâu bay tới, cắm ngay vào chỗ trái tim của Tống Tuyết!

Sắc mặt Tống Tuyết thay đổi, rồi biến mất trong chớp mắt...

"Bà nội!"

Tôi giật mình tỉnh dậy!

Mở to mắt.

Tôi đang ở trong một căn phòng tối.

Ánh trăng nhờ nhờ xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, tôi có thể nhận ra, đây là phòng chăm sóc.

Chi có điều...

Khi tôi quay đầu nhìn về phía chiếc bàn ăn nhỏ mà trước kia mình ngồi, nhìn thấy chiếc máy tính mà tôi làm việc trước đó vẫn đang sáng, nhờ vào ánh sáng từ màn hình, tôi có thể nhìn thấy một người đang ngồi trước máy tính.

Khi tôi nhìn anh ấy, anh ấy cũng đang nhìn tôi...

Biểu cảm đó, dường như không ngờ rằng tôi sẽ tỉnh dậy.

"Anh Vũ."

Nàng tiên vô ốc kia hóa ra đúng là Lương Khanh Vũ thật.

Nhìn thấy anh, tôi không bắt ngờ một chút nào, nhưng có chút kích động và cảm động.

Lương Khanh Vũ thấy tôi tỉnh dậy, không bật đèn mà đi thẳng về phía giường của tôi, gơ tay chỉnh lại mái tóc rối loạn trong lúc ngủ của tôi, dịu dàng nói: "Ngủ đi, bức vẽ này cứ giao cho anh."

Ánh đèn mờ mờ tối, tôi vẫn có thể nhìn ra được vẻ thương xót trong mắt anh.

"Không cần đâu, đây là việc của em, sao có thể làm phiền anh được." Tôi ngồi dậy, lắc lắc đầu vài cái, xua cơn buồn ngủ đi.

Sau đó bật đèn trong phòng lên.

Ngồi trước máy tính.

Khi tôi nhìn vào, thực ra bức vẽ đã không giống với trước kia lắm rồi.

Anh ấy đứng bên cạnh, nhìn tôi ngồi trước máy tính tất bức vẽ đi, rồi mở một bản vẽ mới mà cười khò: "Em đó, đúng là không thay đổi gì cả, anh đã lưu phiên bản trước đó vào chỗ khác cho em rồi."

"Cảm ơn anh." Theo vị trí mà anh nói, tôi tìm được phiên bản trước đó của mình.

Thực ra nếu anh không lưu vào chỗ khác, tôi thà rằng mình làm lại lần nữa, hoặc từ bỏ cuộc thi chứ không lấy bản vẽ của anh để tham gia cuộc thi.

Bởi vì nhìn phiên bản mà Lương Khanh Vũ sửa với phiên bản của mình, đúng là cách biệt một trời một vực.

Tôi nhìn thứ mình làm ra mà cười khò: "Hay là em xóa đi làm lại nhĩ?"

Lương Khanh Vũ lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh tôi: "Nào, để anh nói với em vấn đề của em nằm ở đâu."

Tôi hóm đó, Lương Khanh Vũ đã chỉ dạy tôi rất nhiều thứ.

Tuy rằng tôi không kịp sửa, nhưng đã ghi hết lại.

Đợi khi anh đã nói gần xong, tôi mới nhớ ra mà hỏi anh: "Tại sao anh lại ở đây?"

Lương Khanh Vũ nghiêm túc nhìn tôi, cổ tỏ vẻ sầu xa: "Bởi vì anh cảm nhận được có lẽ em sẽ cần đến sự giúp đỡ của anh, cho nên anh đến đây."

"Lẽ nào em báo mộng cho anh à?"

Tôi nói xong mà phải bật cười.

Lương Khanh Vũ thấy tôi cười, cũng cười theo tôi.

Nhớ tới hơn một tháng trước, chúng tôi cũng được coi là tình nhân, nhưng bây giờ ngồi đối mặt với nhau, rõ ràng rất gần, nhưng ở giữa cứ như được ngăn cách bởi thứ gì đó không thể vượt qua được.

Sau đó, Lương Khanh Vũ mới nói cho tôi biết, một người bạn của anh ấy bị bệnh, nằm ở bệnh viện này, lúc đến thăm bạn thì nhìn thấy tôi.

Vốn định lên lên xem xem tôi đang làm gì, thế mà thấy tranh của tôi kém quá, mới không kiểm lòng được mà ra tay giúp tôi.

Chúng tôi nói chuyện xong đã là quá nửa đêm, gần bốn giờ sáng.

Tôi giữ anh ấy lại một đêm.

Tôi ngủ trên giường, anh ấy ngủ trên sô pha.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi tỉnh dậy, Lương Khanh Vũ đã thu dọn xong, hơn nữa còn mua cả bữa sáng.

Lúc ăn sáng, tôi hỏi anh ấy: "Bao giờ anh quay về?"

Lương Khanh Vũ liếc mắt nhìn máy tính của tôi với vẻ ghét bỏ: "Vốn định về từ hôm qua rồi, nhưng thấy thiết kế của em cần anh giúp đỡ quá, đành phải ở lại."

"Không cần đâu, hôm qua anh đã nói hết những gì cần thiết rồi mà? Em đã ghi lại cả rồi, phần còn lại em tự làm là được."

"Không được, anh không yên tâm."

"Em thực sự có thể mà."

Tôi rất cảm kích việc mà Lương Khanh Vũ đã làm cho tôi, nhưng tôi không hi vọng anh ấy tiếp tục làm điều gì vì tôi nữa.

Bởi vì không có khả năng, thì không nên tiếp tục cho nhau hi vọng.

Ăn sáng xong, chúng tôi cùng nhau ra khỏi bệnh viện, khi tôi bước vào ga tàu, anh ấy kéo tôi lại và hỏi: "Em với Lý Hào Kiệt bây giờ có quan hệ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 129: Vì muốn thắng kiện mà giường của ai cô cũng chịu trèo lên

"Bạn trai bạn gái."

Tôi cười thản nhiên, che đầy sự chột dạ trong lòng.

"Thật sao?"

Lương Khanh Vũ nhìn tôi, trong ánh mắt anh hiện rõ vẻ không tin tưởng.

Tôi chân chữ trong chốc lát, cuối cùng vẫn đáp lại anh bằng ánh mắt kiên định: "Thật đấy, em lừa anh làm gì, anh ấy đối xử với em rất tốt, bây giờ em sống rất tốt mà."

Lông mày của Lương Khanh Vũ nhàu chặt lại với nhau, đôi mắt trong veo nhìn tôi chăm chăm.

Anh chưa nói gì mà tôi đã thấy hơi chột dạ rồi, vội vàng bổ sung thêm một câu: "Thật đấy, bây giờ em sống rất tốt, cực kỳ tốt."

Nói rồi, tôi rút tay về, bước xuống ga tàu.

Tôi biết, lời nói dối này như tờ giấy, chỉ cần chọc nhẹ là rách.

Nhưng nào còn sự lựa chọn khác.

Bởi vì tôi không xứng đáng với sự tốt đẹp mà Lương Khanh Vũ dành cho mình.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, sau ngày hôm đó, hình như Lương Khanh Vũ đã quay về, tôi không gặp được anh nữa.

Mười ngày sau, về vụ án của tôi, phiên tòa sơ thẩm được khai mạc.

Tổng Cẩm Dương ngồi trên ghế dành cho nguyên cáo, mà tôi, ngồi trên ghế của bị cáo.

Phiên tòa bắt đầu.

Tôi gặp được Bùi Tiến Chung, người bị cảnh sát bắt ngay sau khi phát hiện ra sự việc.

Tại phiên tòa, ông ta chắc chắn rằng đây là sự cố do tôi đưa tiền và ép ông ta cố ý thực hiện.

Nhưng vẫn này, Tô Ngọc Nhiên tìm thấy chứng cứ về những vết non trong sự nghiệp của ông ta trước kia, dẫn đến việc lời làm chứng của ông ta không còn tác dụng, sau đó chỉ cần dùng tình thần để nói chuyện, nhẹ nhàng xử lý xong phiên toàn

sơ thẩm.

Khi tôi và Tô Ngọc Nhiên đi ra khỏi phòng xử án, gặp ngay Tổng Duyên Minh vẫn luôn ngồi trên ghế dự thính.

Chị ta chần trước mặt tôi, đánh giá Tô Ngọc Nhiên rồi cười lạnh: "Tổng Duyên Khanh, vì muốn thắng kiện mà giở lòng của ai cô cũng chịu trèo lên!"

"Sao cơ? Thua kiện rồi mà không tìm nguyên nhân từ phía bản thân mình? Bắt đầu tưởng tượng bởi tội tôi à?"

Tôi lờm Tổng Duyên Minh một cái.

Nói thật lòng, trước kia tôi cảm thấy có người trông giống hệt mình là chuyện rất hạnh phúc.

Nhưng bây giờ nhìn thấy chị à, tôi chỉ thấy phản cảm.

Tổng Duyên Minh đưa mắt nhìn Tô Ngọc Nhiên, nhanh chóng đổi sang biểu cảm vô hại: "Luật sư Tô, ông phải cẩn thận với người bên cạnh một chút đấy nhé, tâm tư của cô ta nhiều lắm."

"Vậy sao?" Tôi đang định giải thích với Tô Ngọc Nhiên thì ông ấy đã lên tiếng trước.

Ông ấy nhìn Tổng Duyên Minh với vẻ thản nhiên, rồi lấy một chiếc bút đen ra khỏi túi áo: "Lời mà cô vừa nói, tôi đã ghi âm lại rồi, nếu cần thiết, tôi sẽ truy tố cô tội phi báng, làm tổn hại danh dự cá nhân của Tổng Duyên Khanh."

"Ông..."

Tổng Duyên Minh thực sự không ngờ rằng Tô Ngọc Nhiên còn có thủ đoạn này.

Mặt mũi chị ta trắng bệch rồi!

Không dám nói thêm một chữ nào nữa, bỏ đi một nước.

"Cảm ơn." Tôi nhìn Tô Ngọc Nhiên với vẻ cảm kích.

Ông ấy huơ cây bút trong tay, mỉm cười: "Lừa cô ấy thôi, đây chỉ là một chiếc bút bình thường."

Chúng tôi ra khỏi tòa án, tôi nhìn Tổng Duyên Minh lên xe rồi đi, đột nhiên nhớ ra, trong thời gian Tổng Tuyết nằm viện, có một lần túi xách của tôi không ở bên người.

Chính là lúc Tổng Duyên Minh nhẩy lều.

Tôi nói chuyện này với Tô Ngọc Nhiên, ông ấy hỏi thời gian cụ thể, ghi chép lại, rồi rời đi trước.

Tôi về công ty tiếp tục làm việc, tan làm về nhà thay đồ, tắm rửa rồi lại tới bệnh viện thăm Tổng Tuyết, buổi tối ở lại đó làm thiết kế.

Đến một giờ đồng hồ trước thời hạn nộp bài dự thi vòng sơ khảo, tôi mới nộp bản thảo của mình.

Một tuần sau đã có kết quả.

Cuộc thi thiết kế có một trang web chuyên biệt, khi tôi lên đó kiểm tra kết quả, phát hiện mình xếp hạng 52, nhưng chỉ vòng sơ tuyển chỉ chọn ra 50 hạng đầu.

Tuy rằng tôi không quá hài lòng với tác phẩm của mình, biết rằng có khả năng sẽ không qua được vòng sơ khảo.

Nhưng khi nhìn thấy mình chỉ thiếu hai hạng, ít nhiều gì vẫn thấy thất vọng.

Khi ấy tôi đang ở văn phòng.

Nghe thấy rất nhiều đồng nghiệp đang chúc mừng Trịnh Thảo, tôi cuộn lên trên xem thử, phát hiện Trịnh Thảo xếp thứ 32.

Khi tôi đang xem xét thứ hạng của cô ấy, Trịnh Thảo đi tới bên cạnh tôi, nhìn vào trang web tôi đang mở mà cười: "Tổng Duyên Khanh, bình thường tôi thấy cô nhận việc cẩn mẫn nhất, còn có cả khách hàng viết thư riêng cho công ty khen thiết kế của cô rất tốt, làm sao mà không qua nổi vòng sơ khảo thế?"

"Không bằng người khác."

Tôi chỉ nói bốn chữ như thế.

Còn về chuyện kiện cáo, bệnh tình của bà nội, tôi cũng không muốn lấy những thứ này ra làm lí do.

"Ha ha ha, cô cũng biết mình biết ta thật." Trịnh Thảo vừa cười vừa quay về vị trí của mình.

Chưa được bao lâu, tôi đã nhận được tin nhắn của Lương Khanh Vũ: Anh thấy kết quả của vòng sơ loại rồi, xin lỗi, anh không cho em được hướng dẫn chuẩn xác, hại em không vào được vòng bán kết.

Lương Khanh Vũ lúc nào cũng vậy.

Rõ ràng là vấn đề ở tôi, nhưng anh ấy lại vo nguyên nhân vào mình.

Nhưng bất kể thế nào, chuyện cuộc thi thiết kế cuối cùng đã kết thúc, sau này tôi cũng không cần thức đêm nữa.

Chỉ có điều, những ngày tháng tốt đẹp vừa qua được ba ngày thì bên phía cuộc thi đưa ra thông báo mới.

Bởi vì trong số 50 tuyển thủ mà vòng sơ loại đã chọn ra, bản thiết kế của hai người nào đó bị phát hiện sao chép khá nhiều từ những tác phẩm của các nhà thiết kế nổi tiếng.

Nên bị tước bỏ tư cách thi đấu.

Tôi vốn nằm ở thứ hạng 52, đột ngột trở thành hạng 50.

Mà trong số hai người bị tước bỏ tư cách thi đấu, có một người là Trịnh Thảo.

Sự việc vừa nổ ra, những người trước đó điên cuồng nịnh nọt Trịnh Thảo lại chụm đầu với nhau.

"Tôi nói rồi mà, chúng ta đều không được chọn, làm sao có chuyện cô ta được vào, lại còn hạng 32, quả nhiên là hàng đạo nhái."

"Đúng thế, trước kia chúng ta khen cô ta tượng trưng mấy câu, coi cái vẻ đắc ý của cô ta kia."

"Chỉ còn gì nữa, bây giờ thì hay rồi, xem sau này cô ta ăn nói thế nào."

Tôi nghe những người đó nói chuyện, chỉ cười bắt đầu đi, cầm túi xách, chuẩn bị ra ngoài.

Hôm nay có hẹn với Tô Ngọc Nhiên.

Tôi ngồi taxi tới gần văn phòng luật sư của Tô Ngọc Nhiên, vừa xuống xe đã thấy đoạn đường trước cửa có một đám người.

Tôi định đi vòng qua đó thì nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Cái dột, tôi có dụng phải bà đâu!"

Ngay sau đó là tiếng khóc lóc của một bà lão: "Chính là cậu, cậu đâm phải tôi, cậu lái xe nhanh như thế, tôi cần bản không thể tránh kịp!"

Tôi đứng đó liếc một cái.

Xác nhận người trong đó có Ngô Tiến An, chuẩn bị đi luôn.

Dù sao hẳn ta cũng là người có tiền, chẳng sợ bị ai lừa lọc.

Thế mà, vừa đi được một bước, tôi đã nghe thấy có người gọi mình: "Tổng Duyên Khanh! Có qua đây!"

"..."

Thế này mà cũng nhìn thấy tôi hả?

Tôi quay người lại, thấy Ngô Tiến An định qua đây, bà lão kia ôm lấy chân hần ta, không để hần đi.

"Tổng Duyên Khanh, cô qua đây giúp tôi, mau lên nào! Hôm đó tôi còn đến đồn cảnh sát đón cô mà!"

Ngô Tiến An cũng không dám đáp bà lão kia quá mạnh, chỉ có thể gọi tôi.

Hôm đó đúng là hần ta đến đồn cảnh sát đón tôi thật.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể đi về phía đó, hỏi thăm đại khái mới biết được sự việc.

Đại khái là hần ta đang đợi đèn giao thông, đèn tín hiệu vốn là màu đỏ, vừa chuyển qua xanh, Ngô Tiến An vừa khởi động xe, bà lão này đã tự ngã trước mũi xe hần ta.

Nói là anh ta khởi động xe quá nhanh, đâm vào bà ấy.

Sau khi nghe xong, tôi lạnh lùng nói ra ba chữ, "Báo cảnh sát."

Chuyện chỉ đơn giản thế thôi mà.

Nói xong định lấy điện thoại ra.

"Không được đâu, không được!" Ngô Tiến An giằng lấy điện thoại của tôi: "Không thể báo cảnh sát!"

"Tại sao?" Tôi nhìn hần ta với vẻ ngờ vực: "Lẽ nào anh đâm phải người ta thật à?"

Ngô Tiến An nghe tôi nói vậy, trả điện thoại lại cho tôi, có vẻ chột dạ ghé tới bên tai tôi nói nhỏ: "Xe này của anh hai đó, nếu anh ấy biết tôi xảy ra chuyện này, sau này không cho tôi mượn xe nữa."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ* *Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Trong lòng muốn đồng ý nhưng miệng lại nói dối

"..."

Hóa ra chiếc xe này là của Lý Hào Kiệt.

Tôi nhớ lại, trong gara của căn nhà tân hôn mà Lý Hào Kiệt ban đầu mua cho Tổng Duyên Minh, có rất nhiều xe đua.

Nhưng trước nay anh không bao giờ lái.

Ngô Tiến An thấy tôi không có động thái gì mới nói: "Cô cũng không phải dân thường thấp cổ bé họng, chuyện này chắc hẳn thuộc sở trường của cô rồi, mau nói đỡ cho tôi, hoặc là dọa bà ấy mấy câu cũng được!"

Tôi cảm thấy, EQ của Ngô Tiến An này chắc là bằng số âm.

Nhờ người ta giúp đỡ mà nói năng như vậy đây.

Tôi lườm hần ta một cái: "Không giúp."

Sau đó chuẩn bị bỏ đi luôn.

"Đừng mà, đừng! Tôi cho cô tiền đã được chưa! Cho cô một tỷ rưỡi! Cô xử lý chuyện này cho tôi, tôi cho cô một tỷ rưỡi!"

Ngô Tiến An vừa kéo tôi vừa nói.

Những người xung quanh kinh ngạc đến mức sững sờ.

"Một tỷ rưỡi hả?"

"Trời ạ, người có tiền đúng là khác bọt mà."

Mà bà lão định lừa tiền Ngô Tiến An vừa nghe thấy Ngô Tiến An muốn cho tôi một tỷ rưỡi để tôi giải quyết bà ấy, lập tức khóc đến mức nghiêng trời lệch đất: "Ồi trời ơi, mau đến xem này, ở đây có người không biết phải trái! Đám phải chân của bà già này, không đưa tiền đã định chạy rồi!"

Bàn tay cũng không ôm chân Ngô Tiến An nữa.

Lúc này thì ai cũng biết là bà lão này vu oan gả họa để bắt vạ người ta.

Tôi lấy điện thoại ra, bật chế độ quay video, vừa quay vừa nói với Ngô Tiến An: "Một tỷ rưỡi? Bấy giờ anh lên xe, đập ga phóng thẳng qua, cũng chỉ cần đến khoảng bảy ti."

"Cái gì?! Chuyện này..."

Nhìn Ngô Tiến An còn định nói gì đó, tôi lập tức nháy mắt với hần ta.

Ngô Tiến An tuy rằng EQ thấp, nhưng đầu óc vẫn còn dùng được.

Hần ta có vẻ bình tĩnh: "Hóa ra là thế! Tôi hiểu rồi!"

Nói rồi bước thẳng lên xe.

Tôi lùi về sau một chút, đẩy những người đang vây xung quanh lùi về sau, để họ chứa một con đường cho Ngô Tiến An.

Bà lão kia ngồi trước mũi xe, nhìn chăm chăm vào đầu xe, nhất thời mờ mịt.

Tiếng khởi động của xe đưa vang lên.

Bà lão kia đã có vẻ muốn đứng dậy.

Sau một tiếng 'brim!', tuy rằng chiếc xe không nhúc nhích gì, bà lão kia đã sợ đến mức quỳnh quáng đứng lên, co giò chạy mất!

Tôi vội vàng lấy điện thoại quay lại bóng lưng chạy biến của bà lão.

Ngô Tiến An tắt máy, xuống xe, nhìn tôi bằng ánh mắt khâm phục: "Được lắm đó, Tổng. Tổng Duyên Khanh đúng không? Không ngờ cô giỏi đến vậy!"

Tôi xòe tay về phía hần ta.

"Đẩy đây đây." Ngô Tiến An cười khà khà, chạy lên xe lấy ra một tập chỉ phiếu, chuẩn bị viết cho tôi.

Tôi vốn chỉ định đùa, không ngờ Ngô Tiến An lại viết thật.

Thế giới của người có tiền đúng là thứ mà tôi không thể tưởng tượng được.

Nhìn anh ta xé chỉ phiếu định đưa cho tôi, tôi xua tay: "Không cần đâu, sau này anh đừng quên lấy Khương Thanh là tôi đã cảm ơn anh lắm rồi."

Tôi nói rồi đi về phía văn phòng luật sư.

Vừa đi được vài bước đã thấy Tô Ngọc Nhiên và Lý Trọng Mạnh đang đứng ở cửa, đồng loạt nhìn về phía tôi.

Tôi bước tới đó, Tô Ngọc Nhiên vỗ tay, cười cười nói: "Không ngờ cô Tổng thống mình và gan dạ như vậy."

"Nào có, nào đó."

Ban nãy tôi chỉ dùng phương thức của mấy kẻ vô lại đối phó với kẻ vô lại, nhưng không ngờ bị Tô Ngọc Nhiên và Lý Trọng Mạnh nhìn thấy.

Lý Trọng Mạnh nói với Tô Ngọc Nhiên: "Tổng Duyên Khanh này trông bề ngoài giống một con mèo nhà, thực ra lại là mèo hoang."

"Ừ, tôi cũng thấy thế."

Hai người vừa trêu chọc tôi vừa đi lên tầng.

Khi lên trên tầng, Lý Trọng Mạnh nói với tôi, ông ấy dựa vào mối quan hệ tìm được camera giám sát của bệnh viện Thánh Tâm, hôm Tổng Duyên Minh nhảy lầu, sau khi tôi rời khỏi phòng bệnh của Tổng Tuyết, có một y tá tiến vào, nhưng chưa đầy một phút sau đã rời đi.

Họ đã trao đổi tình hình này với bên cảnh sát.

Xem ra, chỉ cần chứng minh thế của tôi thực sự đã mất trộm, khoản tiền kia không phải do tôi chuyển đi là có thể rửa sạch tội danh cho tôi.

Tôi nghe đến điều này, đột nhiên nhớ ra: "Vậy camera giám sát có thấy được ai đã gọi bà nội tôi tỉnh dậy, rồi đỡ bà lên sân thượng không?"

"Chuyện này... chúng tôi không chú ý đến." Tô Ngọc Nhiên lắc đầu.

"Vậy có thể xem giúp tôi không?"

Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh bằng ánh mắt thỉnh cầu.

Anh ấy có vẻ hơi do dự, nhưng vẫn đồng ý.

Tôi và Tô Ngọc Nhiên cùng Lý Trọng Mạnh nói chuyện hơn một giờ đồng hồ, nói xong một số chuyện liên quan đến phiên tòa lần sau rồi đứng dậy cáo từ.

Lý Trọng Mạnh tiễn tôi.

Hai chúng tôi vừa đi đến cửa văn phòng luật sư đã nhìn thấy bóng dáng một chiếc xe quen thuộc đang đỗ ở đó.

Mà chủ nhân của chiếc xe này, Lý Hào Kiệt, đang đứng bên cạnh.

Anh nhìn thấy tôi và Lý Trọng Mạnh đi cùng nhau, sắc mặt đang bình thản bỗng chốc trở nên không vui.

Nhanh chóng đi về phía chúng tôi.

Khi tôi nhìn sắc mặt Lý Hào Kiệt mà xác định chắc chắn rằng anh tôi đây để nổi giận thì người đàn ông kia lại dừng bước ở nơi cách tôi một bước chân.

Nhìn tôi.

Dường như đang chuẩn bị gì đó.

Chốc lát sau mới nói: "Đi đâu? Anh đưa em đi."

"Gi cơ?"

Tôi tưởng mình đã nghe nhầm.

Giọng điệu của Lý Hào Kiệt khi nói câu ấy rất bình thường, thậm chí có vẻ dịu dàng, hoàn toàn khác biệt với khi thể khi đi về phía tôi.

"Bây giờ em muốn đi đâu? Anh đưa em đi."

Lý Hào Kiệt lặp lại lời nói kia một lần nữa.

"Không cần đâu, tôi..."

"Vừa khéo, tôi đang có việc, tôi đi trước nhé."

Khi tôi đang vô thức từ chối Lý Hào Kiệt thì Lý Trọng Mạnh đã ngắt lời tôi.

Anh ấy nói xong, đi thẳng một nước.

Không có thêm một câu chào hỏi nào.

Tôi nhìn theo bóng lưng của người đàn ông, rồi nhìn Lý Hào Kiệt, có cảm giác như bị bán đứng.

"Đi thôi." Lý Hào Kiệt nhìn về phía tôi.

Không biết có phải do ảo giác hay không mà trong ánh mắt anh nhìn tôi, luôn có thứ gì đó mà tôi không nhìn ra được.

Có nhiều lúc, con người thực sự không thể chống lại nội tâm.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, anh đi về phía chiếc xe, tôi đành theo sau.

Nhìn bóng dáng người đàn ông cao lớn trước mặt, chắn quá nửa mặt trời, giống như một bức tường, một tòa thành vững chắc.

Mỗi lần tôi tưởng mình có thể thoát ra được, đều phát hiện rằng, đây chẳng qua là tôi nghĩ vậy.

Hóa ra tôi vẫn luôn đứng giữa tòa thành ấy.

Một khắc cũng chưa từng rời khỏi đó.

Đợi khi hoàn hồn lại, tôi đã lên xe của người đàn ông kia rồi.

Lý Hào Kiệt nghiêng người tôi, kéo đai an toàn cho tôi, lúc ấy gương mặt anh cách tôi rất gần, đôi mắt sâu thăm thẳm ấy cứ nhìn chăm chăm vào mặt tôi, toát lên sự dịu dàng vô vàn.

Giống như một vùng nước trong vắt, chỉ liếc mắt là có thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Đây đâu phải Lý Hào Kiệt mà tôi biết.

Cùng với một tiếng "cách", đai an toàn được thắt xong, người đàn ông kia nghiêng người hỏi tôi: "Có muốn tôi định đi đâu à? Anh đi cùng em."

"?"

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, đồng tử của anh vẫn giống như đáng vẻ mà tôi thấy ban nãy.

Bên trong không che giấu bất cứ thứ gì.

Dường như những lời anh nói chính là những gì anh nghĩ.

Thấy tôi không trả lời, Lý Hào Kiệt lặp lại lần nữa: "Tổng Duyên Khanh, anh muốn ăn cơm với em, ăn xong anh sẽ đưa em về nhà."

"Tại sao?"

Tôi buột miệng hỏi.

Tôi luôn luôn ghi nhớ rằng, là tôi đã cầu xin anh lấy Tổng Duyên Minh, tôi không thể nói một đằng làm một nẻo.

"Chẳng tại sao cả." Lý Hào Kiệt nhìn tôi, tiếp tục hỏi: "Com tôi muốn ăn gì?"

"Xin lỗi, tôi còn phải đến công ty một chuyến, có lẽ không thể cùng anh đi ăn cơm được."

Trong lòng tôi muốn đồng ý, nhưng ngoài miệng vẫn nói dối như vậy.

"Được, tôi đưa em đến công ty." Lý Hào Kiệt cũng không nói gì.

Ngồi thẳng người dậy, đập chân ga, nhanh chóng lái xe tới bên dưới công ty của tôi.

Khi sắp xuống xe, tôi không quên nói với anh: "Tôi sẽ tặng ca rất muộn, tổng giám đốc Lý không cần đợi tôi."

Nói dứt lời là quay gót đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Có phải anh đã quên, tại sao chúng ta phải li hôn_

Bởi vì buổi chiều phải đi gặp Tô Ngọc Nhiên, một số công việc của tôi đành gác lại, lúc tôi bận bịu xong, ngẩng đầu lên một lần nữa, bầu trời bên ngoài đã chuyển từ ban ngày sang chập choạng tối.

Tuy rằng góc độ này của văn phòng không thể nhìn thấy mặt trời, nhưng có thể nhìn thấy rằng chiều vàng vọt đang chiếu lên nền trời.

Tôi cúi đầu liếc một cái, bây giờ đã hơn bảy giờ, đã quá giờ tan ca một tiếng đồng hồ rồi.

Quẹt thẻ, tan làm.

Tôi đứng trong thang máy, lên kế hoạch rằng tôi nay ăn bữa cơm, về nhà tắm rửa, sau đó cảm máy tính tới bệnh viện trông nom Tổng Tuyết, sau đó tiếp tục làm thiết kế.

Khi thang máy mở ra, tôi mới nghĩ tới người kia.

Lý Hào Kiệt.

Chắc hẳn anh đã đi rồi nhỉ?

Chắc chắn là đi rồi.

Tôi đoán, có làm sao thì anh cũng không thể ở đây đợi tôi hơn hai tiếng đồng hồ được.

Tôi xách túi đi ra ngoài, vừa đi đến cửa đã nhìn thấy chiếc xe màu đen kia đỗ ở đó.

Nhưng không có cửa sổ rào đóng chặt.

Xung quanh cũng không thấy bóng dáng Lý Hào Kiệt.

Chắc là xe giống xe thôi nhỉ?

Khi tôi đang tự an ủi bản thân, đã thấy cửa xe bật mở, Lý Hào Kiệt từ trên xe bước xuống.

Trên người vẫn là bộ âu phục lúc chiều.

Anh ở đây đợi tôi hai tiếng đồng hồ?

Tôi nhất thời hoảng hốt, nghĩ tới chuyện rất lâu trước đó, khi ấy tôi vẫn còn là bà Lý, hôm ấy Lương Khanh Vũ uống rượu đến mức chảy máu dạ dày, Lý Hào Kiệt cùng tôi đưa anh ấy đến bệnh viện.

Tôi ở bệnh viện cùng Lương Khanh Vũ cả đêm.

Lúc bước ra, nhìn thấy ngay Lý Hào Kiệt đang ở trong xe đợi tôi.

Anh đã đợi tôi cả một đêm.

Khi tôi vẫn đang thất thần thì người đàn ông kia đã tới trước mặt tôi, đôi môi mòng khê nhếch lên, nhìn tôi: "Đang nghĩ gì vậy? Tôi nay muốn ăn gì, anh đưa em đi."

"..."

"Hừm?"

Ánh mắt của Lý Hào Kiệt ngập tràn ý cười.

Dường như chẳng hề để tâm đến việc đợi tôi lâu như vậy.

Tôi lúng túng nhìn anh rất lâu rồi mới nói: "Anh quyết định đi, ăn gì cũng được."

Có lẽ tôi nên nói chuyện cùng Lý Hào Kiệt.

Chúng tôi không thể tiếp tục như thế này được.

Lý Hào Kiệt đưa tôi đến Đồng Phong Lâu, lên tầng cao nhất, nhưng chúng tôi không ngồi trong phòng bao riêng mà ngồi trên ban công.

Xung quanh là ánh đèn đêm.

Thời tiết vào tháng Tư không quá nóng, lúc này gió lạnh hiu hiu thổi, cảm giác rất tuyệt vời.

Lý Hào Kiệt bảo tôi gọi món, tôi vẫn nói: "Anh quyết định đi."

Món ăn nhanh chóng được mang lên.

Không thể không nói, món ăn của Đồng Phong Lâu thực sự rất ngon, món nào cũng ngon.

Khi chúng tôi ăn xong, các món chính đã được dọn đi hết, món tráng miệng được mang lên, tôi ngẩng đầu, nhìn Lý Hào Kiệt, bây giờ mới nói: "Chúng ta nói chuyện nghiêm túc đi."

"Ném thư món này trước đã, đồ ngọt của nhà hàng này cũng rất ngon, lần trước đến đây không gọi được."

Lý Hào Kiệt ngắt lời tôi.

Biểu cảm của anh rất dẫu dàng, nhưng tôi có cảm giác, dường như anh cố ý không cho tôi nói.

Tôi cúi đầu, nhìn món bánh ga-tô trà xanh trước mặt, thử một miếng.

Ban đầu hơi đắng, sau đó lại ngọt.

Giống như tình cảm bao lâu nay của tôi và Lý Hào Kiệt.

Hồi tưởng lại, dường như mỗi một bước đi đều đau đớn, đều toàn vết thương, nhưng tại sao tôi toàn nhớ lại những hồi ức tốt đẹp khi bên nhau.

Tôi chỉ ăn một miếng đã tiếp tục nói: "Tổng giám đốc Lý, nếu như tôi không nhớ nhầm, anh từng nói, cà dờ này anh chỉ có thể dính dáng đến Tổng Duyên Minh, vậy thì bây giờ anh đã cưới chị ấy, tốt hơn biết bao, anh và tôi đây đưa cùng nhau sẽ chỉ tổn thương trái tim chị ấy thôi."

"..."

Lý Hào Kiệt im lặng, cúi đầu nhìn món bánh ngọt trước mặt, không hề nhúc nhích.

"Tổng giám đốc Lý, tôi không muốn làm rõ xem rốt cuộc anh đang hưởng thụ cuộc sống tam thê tứ thiếp hay vì cái gì khác, nhưng bất kể thế nào, nếu anh đã muốn lấy Tổng Duyên Minh thì đừng qua lại gì với tôi nữa, bây giờ tôi rất bận, ngày nào cũng bận đến tối mất tối mất."

Mối nghi ngờ về ca phẫu thuật của Tống Tuyết;

Án kiện quần thần;

Cuộc thi thiết kế.

Bất kì một chuyện nào cũng đủ đến tôi tiêu tốn hết tất cả sức lực.

Tôi thực sự không muốn phải đối phó với Lý Hào Kiệt thêm nữa.

"..."

Lý Hào Kiệt vẫn không nói năng gì.

"Tổng giám đốc Lý..."

"Tổng Duyên Khanh, anh chỉ muốn trong phạm vi tầm mắt anh, luôn có em."

Qua một hồi im lặng rất lâu.

Lý Hào Kiệt cuối cùng cũng lên tiếng.

Nhưng tôi lại không nghe ra.

Anh không phải yêu tôi, không phải thích tôi, không phải nhớ mong tôi.

Chỉ muốn nhìn thấy tôi.

Thực ra có lẽ đàn ông bình thường khác nói ra câu này, tôi sẽ cho rằng người ta thích tôi, nhưng trước mặt Lý Hào Kiệt, tôi không dám mơ hão.

Tôi nhìn anh, nói: "Tôi hiểu, tổng giám đốc Lý đang sợ tôi quá gần gũi với chủ của anh, sợ tôi lại tìm người đàn ông khác, anh có thể yên tâm, không có đâu."

"Em cách xa chú ấy ra một chút, chú ấy không đơn giản như em nghĩ đâu."

Tôi nhắc đến Lý Trọng Mạnh, sắc mặt Lý Hào Kiệt lập tức trở nên nghiêm túc.

Tôi chỉ gạt đầu: "Ừm, tôi biết rồi, chỉ có điều lần này cả nhà Tống Cẩm Dương khởi tố tôi, tôi tìm đến chú anh, chẳng qua vì muốn tự bảo vệ mình thôi mà."

"Vậy tại sao em không đến tìm anh? Anh có đoàn luật sư tốt nhất Vĩnh An."

Lý Hào Kiệt nói.

Trong ngời khi có vẻ bất mãn.

Lại dường như có vẻ đang giận.

Lời của anh lại chỉ có thể khiến tôi cảm thấy tức cười, tôi nhìn anh và hỏi: "Nếu như hung thủ hãm hại tôi là người nhà của Tống Duyên Minh, hoặc chị ta cũng tham gia trong đó, anh sẽ giúp tôi một cách công bằng và chính trực sao?"

Lý Hào Kiệt thấy tôi, vẫn chưa kịp nói gì, tôi đã trả lời thay anh: "Không đâu, anh sẽ uy hiếp tôi rút đơn kiện, nếu không anh sẽ kiên định đứng về phía chị ta."

"Anh sẽ giúp em một cách công bằng và chính trực." Lý Hào Kiệt giải thích.

"Vậy sao?" Tôi nghe lời biện bạch yếu ớt của người đàn ông kia mà cười lạnh: "Tổng giám đốc Lý, có phải anh đã quên chúng ta tại sao chúng ta phải li hôn?"

Tuy rằng ban đầu mối quan hệ vợ chồng của chúng tôi rất tệ.

Nhưng giữa chừng cũng từng thuận hòa.

Tôi vẫn nhớ khi mình bị chị Long bắt cóc, Lý Hào Kiệt từng thay tôi đỡ một nhát chém.

Nếu như không có Tống Duyên Minh, có lẽ bây giờ chúng tôi...

Hai tay tôi bầu chặt lại, nhắc nhở bản thân đừng nhớ tới chuyện của quá khứ, rõ ràng giữa chúng tôi đau khổ nhiều hơn tốt đẹp.

Nhưng khi tôi quay đầu, lại chỉ có thể nhớ tới những chuyện tốt đẹp.

"Lần này không như vậy, sau này cũng không..." Khi nói câu này, mí mắt của Lý Hào Kiệt khẽ sụp xuống.

Dường như đang che giấu vẻ chột dạ trong lòng.

Tôi có ngốc đến mấy cũng hiểu được.

"Tổng giám đốc Lý, tôi ăn no rồi, cảm ơn anh đã chiêu đãi, tôi phải đi đây."

Tôi nhắc túi lên chuẩn bị rời khỏi đó.

Lý Hào Kiệt đứng dậy, anh định tiễn tôi.

Tôi biết mình không thể từ chối, chỉ đành phải đồng ý.

Bởi vì bãi đỗ xe ở Số 01 Vĩnh An cách khu vực nhà ở, anh cố ý dừng xe ở cổng, sau đó cùng tôi bước vào trong.

Sắc đêm rất đẹp, chúng tôi bước trên con đường đá uốn lượn, nhưng không nói bất cứ điều gì.

Cho đến khi về tới cửa, tôi cũng chỉ nói một câu "tạm biệt" rồi lên tầng.

Sau khi về nhà, tôi tắm rửa, thay quần áo, thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị xuống tầng tới bệnh viện.

Dù sao thì bây giờ Tổng Tuyết chỉ đang hôn mê nồng, có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào.

Tổng Cẩm Dương và Tổng Cẩm Chi chắc chắn không ở bệnh viện, tôi sợ khi bà tỉnh lại không có ai bên cạnh sẽ cảm thấy cô đơn.

Tôi thu dọn đồ đạc xuống tầng, vừa đi ra khỏi cửa tòa nhà, đã nhìn trên đường như có người đang ngồi trên bồn hoa cách đó không xa.

Trong đêm đen, có đốm sáng nhỏ nhấp nháy lúc tối lúc sáng.

Đường như là một điều thuốc đang cháy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 132: Người phụ nữ khiến anh cam tâm tình nguyện chạ vào chỉ có mình em

"Lý Hào Kiệt?" Tiếng gọi này là hành vi vô thức của tôi.

Gọi xong tôi thấy hối hận ngay.

Nhưng người đàn ông đó đã nghe thấy, anh ngừng đầu lên nhìn tôi, tuy rằng sắc đêm quá tối tăm, tôi không nhìn rõ được ánh mắt anh, nhưng lại nghe thấy một tiếng cười khổ: "Trước kia anh không thích em gọi cả họ lẫn tên anh, mong em gọi anh là Hào Kiệt, bây giờ, em gọi cả họ lẫn tên anh, anh lại thấy vui."

"Tổng giám đốc Lý, sao anh lại ở đây?"

Không biết tại sao lời anh nói lại khiến trái tim tôi thất lại, có cảm giác chua xót thoáng qua luẩn quẩn trong lòng.

"Anh sao, anh cũng không biết nữa." Giọng điệu của Lý Hào Kiệt có vẻ phiền muộn, anh đứng dậy, hỏi tôi: "Em định đi đâu đây? Có cần anh đưa em đi không?"

"Không cần đâu."

Tôi không muốn nói với anh chuyện tôi đi bệnh viện.

"Anh đưa em đi, dù sao cũng để anh gặp được em rồi." Lý Hào Kiệt bước lên phía trước.

Tôi nhìn rõ gương mặt anh, chỉ một lúc không gặp mà tôi đã cảm thấy anh hơi tiêu tụy rồi.

Có thể chỉ là ảo giác.

Tôi muốn tự đi, nhưng Lý Hào Kiệt không cho.

Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể nói với anh, tôi muốn đến bệnh viện Thánh Tâm.

Thực ra nội tâm của tôi rất mâu thuẫn.

Phán đoán của não bộ muốn tôi để phòng Lý Hào Kiệt, anh là người của Tổng Duyên Minh.

Nhưng hành vi của tôi, trái tim của tôi, tiềm thức của tôi, đều tin tưởng anh.

Đến cả tôi cũng khinh thường chính mình.

Chúng tôi đến bệnh viện Thánh Tâm, tôi lên thăm Tổng Tuyết, Lý Hào Kiệt cũng đi theo tôi.

Tôi đứng bên ngoài phòng bệnh ICU, nhìn bà yên lặng nằm trong đó, hai mắt nhắm nghiền, vẫn là đáng vẻ mà mỗi ngày tôi nhìn thấy, không có một chút thay đổi nào.

Chỉ số hiển thị trên máy móc xung quanh dường như cũng không có biến hóa quá lớn so với trước kia.

Chỉ là dường như có gì đó không giống lắm.

Bởi vì tôi không phải người học Y, không hiểu những thứ đó lắm.

"Lúc trước ông nội anh cũng đến thăm bà." Lý Hào Kiệt đứng bên cạnh tôi, cất tiếng nói.

"Ông Lý?" Tôi quay đầu nhìn về phía Lý Hào Kiệt, có vẻ bất ngờ.

"Đúng vậy." Lý Hào Kiệt gật đầu: "Lúc trước, sau khi Tổng Duyên Minh nháy mắt, bà Tổng gọi điện cho ông nội anh, nói về cuộc hôn nhân này, nhưng ngay lúc đó ông nội anh đã từ chối."

"Có thể hiểu được."

Ban đầu Tổng Duyên Minh hại tôi, tôi vạch trần trò đạo nhái của chị ta.

Dẫn đến việc hình tượng của hai chúng tôi trong lòng Lý Nam Hào tụt dốc không phanh, chắc chắn nói thế nào ông cũng không muốn bắt cứ ai trong số hai chúng tôi làm cháu dâu.

"Nhưng, sau khi ông nội đến thăm bà Tổng thì đổi ý, đích thân gọi Tổng Duyên Minh tới nhà, nói rằng đồng ý cuộc hôn nhân này."

Lý Hào Kiệt nói xong, trái tim tôi siết lại.

Đồng ý rồi?

Thế không phải là sắp kết hôn rồi sao?

Cũng tốt.

Cũng tốt.

"Ừm, vậy chúc mừng chị và anh..." Chữ rề ấy, tôi chưa kịp nói, người đàn ông kia đã ôm lấy tôi từ đằng sau.

Tôi nghe thấy đôi môi mông của anh ghé sát vào tai tôi và nói: "Tổng Duyên Khanh, anh có thể cưới cô ấy, nhưng anh sẽ không chạm vào cô ấy, cả đời này cũng không chạm vào cô ấy, người phụ nữ mà anh chạm vào, người phụ nữ khiến anh cam tâm tình nguyện chạ vào chỉ có mình em"

"Tổng giám đốc Lý..."

"Đừng gọi anh như thế." Lý Hào Kiệt ôm lấy tôi từ đằng sau và hỏi: "Em sống ở đâu?"

Giọng nói của anh có vẻ khàn khàn.

Mang theo vẻ ái muội.

Tôi biết rất rõ, một khi trà lời, sẽ là con đường thế nào.

Nhưng tôi ngốc nghếch thế đấy, luôn bị anh mê hoặc, tôi nói với anh tôi sống ở đó.

Chúng tôi vào phòng chăm sóc, Lý Hào Kiệt bế tôi lên, nhẹ nhàng đặt lên giường, để cơ thể anh lên: "Tổng Duyên Khanh, anh muốn em..."

Có lẽ, có lẽ là vì được chiều chuộng mà sinh ra kiêu ngạo.

Tôi nhìn anh và hỏi: "Anh nói anh chưa từng chạm vào Tổng Duyên Minh, vậy đứa con của chị ta..."

"Không phải con anh."

Đáp án của Lý Hào Kiệt khiến tôi chấn động!

"Không phải con anh?" Tôi nhìn anh với vẻ nghi hoặc: "Sao anh biết được?"

Bàn tay của người đàn ông kia di chuyển từng chút một, làm động tác đạo đầu, đôi đồng tử đen thẫm ấy nhìn tôi vô cùng nghiêm túc: "Anh chưa từng chạm vào cô ấy, ừ nhất là khi anh tỉnh táo, ban đầu anh cũng tưởng đứa trẻ kia là con anh, bởi vì hôm đó anh say rồi, anh tưởng cô ấy là em..."

Nói đến đây, người đàn ông đó gạt tóc ra khỏi má tôi.

Đề lộ ra toàn bộ khuôn mặt, anh nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên má tôi: "Người khác đều nói hai chị em em trông giống nhau, nhưng anh thấy, hai người không giống nhau chút nào, nên sau hôm đó cô ấy mang thai, anh vẫn luôn giữ thái độ nghi ngờ."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó ngày cô ấy sảy thai, anh nhờ người làm giám định, đứa trẻ đó không phải của anh."

Lý Hào Kiệt thần nhiên nói.

Tôi nhìn anh, lại cảm thấy trái tim đau đớn vô cùng: "Lý Hào Kiệt, chị ta lừa anh như thế, anh vẫn còn đối xử tốt với chị ta, nếu như vậy không phải yêu thì thế nào mới là yêu?"

"Xin lỗi..."

Lúc này toàn thân Lý Hào Kiệt đã nóng bừng.

Khi anh hôn tôi, tôi chỉ cảm thấy luồng hơi nóng bóng phủ lên mặt mình, phảng phất như muốn đốt cháy tôi.

Anh không ngừng khiêu khích tôi, tôi không kiềm được âm thanh ái muội và kiểu điểm.

Đến trong phòng đã tắt, ánh trăng lạnh lạnh, tôi không nhìn rõ được biểu cảm của anh, chỉ cảm nhận được động tác của anh đang dẫn dắt tôi, từng chút một.

Lấp đầy tôi.

Bản năng nguyên thủy nhất, khiến tôi ôm lấy cổ anh, tiếp nhận tình yêu mà lúc này anh dành cho tôi.

Sau đó ôm lấy anh mà ngủ.

Khi tỉnh lại lần nữa, nệm giường bên cạnh tôi đã không còn ai, tôi vô thức sờ vào đó, vẫn còn một chút hơi ấm.

Tôi lướt mắt nhìn quanh phòng, bộ âu phục màu đen của người đàn ông kia vẫn còn đó, giày da cũng vẫn còn.

Khi tôi đang tìm người thì thấy Lý Hào Kiệt từ phòng tắm bước ra, trên người không có quần áo, chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh eo.

Bọt nước trên mái tóc ngắn của anh nhỏ giọt xuống.

Anh thấy tôi đã tỉnh, đột nhiên nhào tới.

Tôi biết anh muốn làm gì, nhưng hôm nay tôi phải đi làm!

"Xin lỗi, không được..."

Bây giờ tôi đã tỉnh táo rồi, nghĩ tới hành vi tôi hôm qua của mình, tôi cảm thấy chắc chắn mình điên rồi.

Tại sao lại dẫn sói vào nhà chứ.

Nhưng Lý Hào Kiệt lại ôm lấy tôi: "Em yêu, anh phát hiện ra mình ngủ với em thế nào cũng không đủ, từ lần đầu tiên cùng em, anh đã nghiện rồi, bất kể rời xa em bao nhiêu lâu, anh cũng không cai được."

"Đừng mà... Anh sắp thành anh rể tôi rồi."

Tôi nhún tằm đẩy anh ra.

Đứng dậy, quần ga giường mỏng manh quanh người rồi lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Tắm rửa.

Lúc tôi ra ngoài một lần nữa, Lý Hào Kiệt đã mặc xong âu phục, đứng sừng sững ở đó.

Tôi hơi lúng túng, đứng ở cửa, nhìn anh mà nói: "Tôi đi nhìn bà nội một chút rồi đi làm, anh không cần tiễn tôi."

"Vậy anh cùng em qua đó."

"Không cần đâu."

Có lẽ vì ánh nắng mặt trời ban ngày chiếu vào tôi, tôi rất tỉnh táo, tôi biết mình phải vạch rõ giới hạn với anh.

Lý Hào Kiệt vẫn đi theo tôi.

Tôi biết không cắt đuôi được, cũng không nói gì.

Chỉ có điều, khi tôi lên đó, lại nhìn thấy có mấy người đứng trước cửa phòng ICU của Tống Tuyệt.

Toàn là những gương mặt quen thuộc.

Tổng Cẩm Dương, Tống Cẩm Chi, Tống Duyên Minh...

Tôi sợ đến mức muốn bỏ đi, Tống Cẩm Dương đã quay đầu lại, ánh mắt đầu tiên dường như không phải nhìn tôi mà là nhìn Lý Hào Kiệt sau lưng tôi: "Con rể, sao con lại tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Tai nạn xe

Ông ta vừa mở miệng, tất cả mọi người đều nhìn về phía chúng tôi.

Ngay sau đó, tất cả đều nhìn thấy tôi.

Người có sắc mặt khó coi nhất là Tống Duyên Minh, chị ta nhìn chăm chăm vào tôi, gân xanh trên trán như nổi cả lên, bàn tay siết chặt lại, nhưng vẫn giữ nụ cười mỉm: "Duyên Khanh, Hào Kiệt, sao hai người lại đi cùng nhau?"

"Chúng tôi..."

"Cặp nhau ở dưới tầng nên cùng đi lên."

Khi tôi vẫn đang nghĩ xem phải nói thế nào thì Lý Hào Kiệt ở sau lưng tôi đã nói trước.

Lời của anh khiến trái tim tôi thất lại.

Không khỏi cười lạnh.

Cũng đúng, tôi đang nghĩ cái gì vậy chứ, trước mặt Tống Duyên Minh, tất nhiên Lý Hào Kiệt sẽ xóa sạch sẽ quan hệ với tôi rồi.

"Vậy hà..." Lúc này biểu cảm của Tống Duyên Minh mới khôi phục một chút.

Lời nói dối này khiến cho tôi hoàn toàn tức giận mà hỏi họ: "Tại sao mấy người ở đây hết vậy? Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à."

Tống Duyên Minh đưa mắt nhìn Tống Tuyết trong phòng bệnh, mắt hơi sụp xuống, giọng nói có vẻ ghen ghét: "Nửa đêm, bác sĩ liên lạc với mọi người nói là tình trạng của bà nội không tốt lắm nên tôi đến đây."

"Nửa đêm? Tại sao không có bác sĩ nào thông báo với tôi?"

Thế mà tôi không biết tí ti gì!

Khi tôi nói câu này, đúng lúc có một bác sĩ đi tới, lập tức giải thích ngay: "Tôi qua chúng tôi đi gọi cô rồi, nhưng anh này ra mở cửa, nói cô đang nghỉ ngơi."

"..."

Bác sĩ nói xong, không khí trên hành lang rơi vào im lặng.

Bác sĩ thấy tình hình có vẻ không ổn, quay người bỏ đi.

Tống Duyên Minh ngẩng đầu lên, nhìn Lý Hào Kiệt, nước mắt đã chảy rơi xuống: "Hào Kiệt, chuyện gì thế này?" Rồi lại nhìn về phía tôi: "Duyên Khanh, tại sao hai người phải bắt tay lừa tôi..."

Tống Cẩm Dương nghe vậy cũng tức lên: "Tống Duyên Khanh, lúc trước để Lý Hào Kiệt lấy Duyên Minh là mày, Lý Hào Kiệt, lúc trước cậu cũng đồng ý rồi, bây giờ hai người thế nào đây hả!"

"Ba, thôi vậy, đều tại con, trách con cả, con là người thừa thừa, con nên đi chết..."

Tống Duyên Minh nói xong định chạy đi.

Tống Cẩm Dương kéo chị ta lại, ông ta không rút tay ra đánh tôi được, chỉ có thể nhìn tôi chăm chăm: "Tống Duyên Khanh, lúc trước chúng tao không nên nhặt mày về nhà! Mấy năm nay mày làm bao nhiêu chuyện vô liêm sỉ rồi! Bà nội thương mày nhất, thế mà mày mua chuộc bác sĩ hại bà nội, bây giờ lại muốn những tay vào hôn nhân của Duyên Minh!"

Chỉ vài câu nhẹ nhàng thôi mà nói như thể tôi gánh tội ác tày trời.

Điều này khiến tôi không khỏi nhớ lại những lời Tô Ngọc Nhiên đã nói hôm qua.

Sao có thể trùng hợp như thế, Tống Duyên Minh nháy mắt, có kẻ khác lấy thế của tôi? Ai nói tất cả những thứ này không được sắp đặt từ trước?

"Ông Tống, ông nói những câu ấy mà không thấy mình nực cười à?" Tôi khoanh tay trước ngực: "Ban đầu ông nhặt tôi về là vì cô phiếu, sau đó lợi dụng tôi để gả thay, Tống Duyên Minh dùng khổ nhục kể hại tôi, kết quả bị bà nội vạch trần, tôi gả cho Lý Hào Kiệt, vì muốn khiến tôi biến mất hoàn toàn mà muốn đẩy tôi vào tù!"

"Mày nói linh tinh!"

"Tôi nói linh tinh?" Tôi cười lạnh hơn: "Chuyện xa hơn thì tôi không nói, chỉ nói chuyện gần đây, e là vì mấy người muốn cho Tống Duyên Minh làm bà Lý, sau đó sắp xếp thời gian nháy mắt, trong thời gian này lấy trộm thẻ của tôi chuyển tiền cho bác sĩ, sợ vẫn không đảm bảo nên bấp chấp sự nguy hiểm của bà nội, tìm người ép bà lên sản thượng nói đỡ lời! Kết quả phát hiện nhà họ Lý không đồng ý, các người lấy bệnh tình của bà nội ra để Lý Nam Hào lung lay!"

Thực ra, phần lớn những chuyện trong đó đều do tôi đoán bừa.

Nhưng khi tôi nói xong, nhìn thấy trên mặt Tống Cẩm Dương và Tống Duyên Minh đều có vẻ chột dạ.

Dường như những chuyện tôi nói là sự thật, nói trúng tim đen của họ rồi!

Tống Cẩm Dương im lặng vài ba giây rồi đột nhiên nói: "Mày nói linh tinh cái gì đấy! Thứ ti tiện này!"

Nói rồi giờ tay định đánh tôi.

Ông ta tức giận quá, tốc độ ra tay rất nhanh, tôi biết mình tránh không kịp, vô thức nhắm mắt lại.

Nhưng cái tát này không rơi xuống như tôi dự tính.

Tôi không mở mắt ra, nhưng đã nghe thấy Tống Cẩm Dương nói: "Lý Hào Kiệt, bây giờ cậu cũng bảo vệ nó? Nó là một con hồ ly tinh, nói dối thành tật! Nửa chữ cũng không thể nghe được."

Lúc này, tôi đã ý thức được những lời tôi nói bừa chắc chắn đã đoán trúng phần lớn tình tiết.

Tống Duyên Minh thật độc ác!

Vì muốn gả cho Lý Hào Kiệt mà đến tính mạng của Tống Tuyết cũng không để tâm!

Tôi quyết định cược một ván, ôm lấy cánh tay Lý Hào Kiệt mà nói: "Hào Kiệt, đều tại anh hết, tôi qua anh làm muộn quá, mới khiến em không nghe thấy tiếng bác sĩ gõ cửa."

Tôi nói xong, mặt mũi Tống Duyên Minh xanh lè!

"Tống Duyên Khanh, mày có liêm sỉ không hả! Mày cướp chồng tao!"

Tống Duyên Khanh chỉ vào mặt tôi mà mắng.

Lúc này, tôi cũng chẳng buồn để tâm: "Chồng chị? Đây là cuộc hôn nhân mà chị dùng tính mạng của bà nội ra để uy hiếp được, nếu như không phải nể tình bà nội, chị tưởng tôi sẽ cầu xin anh ấy, chị tưởng anh ấy sẽ đồng ý sao? Bàn mặt thật của chị đã lộ ra rồi, một người đàn ông cho dù có yêu cô đến mấy, cũng sẽ bị hao mòn hết thôi."

Khi nói câu này, cánh tay tôi quấn chặt lấy cánh tay Lý Hào Kiệt.

Tôi sợ anh sẽ rút tay ra.

Như thế nghĩa là tôi thua cuộc.

Một bàn tay của Lý Hào Kiệt đang nắm lấy cánh tay Tống Cẩm Dương, một cánh tay khác bị tôi ôm lấy.

Tôi không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Thế nhưng, sau cùng, người đàn ông kia vẫn dần sức rút tay ra khỏi hai tay tôi.

Khoảnh khắc đó, tôi thấy trong mắt Tống Duyên Minh lóe lên vẻ vui mừng.

Nhưng ngay giây sau đó, cánh tay của Lý Hào Kiệt đã choàng lên vai tôi, bàn tay cũng buông bàn tay của Tống Cẩm Dương ra, nói từng chữ một: "Duyên Khanh nói không sai, nếu như không phải khi ấy tình huống quá đặc biệt, tôi sẽ không đồng ý lấy cô."

"Anh... Hai người..."

Thời khắc ấy, hai mắt Tống Duyên Minh đỏ như.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, tôi sợ mình đã chết cả nghìn lần.

Tôi rủ mắt: "Đi thôi, tôi phải đi làm rồi!"

Tổng Cẩm Chi nhìn tình hình này, cuối cùng cũng lên tiếng: "Tôi qua hai người ở phòng chăm sóc? Tôi đặt phòng chăm sóc là để ở bên cạnh mẹ, không phải để cho hai người qua lại vụng trộm."

"Ừ, sau này tôi không đến nữa."

Tôi lạnh nhạt nói vậy.

Sau đó, quay về lấy đồ đạc.

Rồi bỏ đi.

Lý Hào Kiệt nói anh đi lấy xe, tôi bề ngoài thì đồng ý, nhưng trong lòng đã tính toán tới việc mình gọi taxi tự đi rồi.

Tôi vừa tới cổng bệnh viện, đang đợi taxi, đột nhiên thấy phía đối diện có một chiếc xe đua màu đỏ đang đỗ.

Tôi biết chiếc xe đó.

Là xe của Tổng Duyên Minh, Tổng Duyên Minh cũng ngồi trong xe.

Thấy chiếc xe ở đó, không hiểu sao tôi thấy lòng mình trào lên một dự cảm bất an.

Quả nhiên, ngay sau đó, chiếc xe màu đỏ kia quay đầu lại, lao về phía tôi như bị điên!

Lúc đó tôi sợ đến mức ngất đi ra.

Tôi co cẳng chạy về một hướng khác, nhưng xe đua rất linh hoạt, nó đảo lái tiếp tục xông về phía tôi!

Thấy chiếc xe kia sắp đâm vào tôi, tôi tưởng rằng mình chắc chắn, không còn gì phải nghi ngờ nữa!

Một chiếc ô tô khác màu đen đột nhiên lao ra!

Rầm!

Hai chiếc xe va chạm!

Âm thanh ấy vang vọng cả bầu trời!

Tôi nhìn chăm chú, chiếc xe chắn lại xe của Tổng Duyên Minh là xe của Lý Hào Kiệt...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Cô ấy mới thích hợp làm bà chủ tương lai của nhà họ kỷ!

Túi khí an toàn trên xe đã bật ra, người đàn ông kia bị túi khí trên xe ôm trọn, bất động hoàn toàn.

"Lý Hào Kiệt!"

Khí ấy tôi sợ hết hồn, lao tới, mở cửa xe của Lý Hào Kiệt.

Người đàn ông kia ngồi ngay đơ ở đó, hai mắt nhắm nghiền, trên người và trên túi khí toàn máu là máu, tôi không biết máu ở đâu ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, trái tim tôi cứ như bị một bàn tay nào đó bóp chặt.

Đau lòng.

Rất rất đau lòng!

Nhưng tôi không dám động vào, tôi sợ mình động vào, Lý Hào Kiệt sẽ xảy ra vấn đề.

Cũng may đang ở cổng bệnh viện, vài bác sĩ đẩy băng ca chạy ra.

Lúc này, Tổng Cẩm Dương và Tổng Cẩm Chi đều chạy tới.

Tình hình trong xe của Tổng Duyên Minh nghiêm trọng hơn Lý Hào Kiệt, toàn bộ túi khí đã bật ra, bên trong toàn máu, đầu xe cũng biến dạng một cách nghiêm trọng.

Khi chị ta được nâng ra ngoài, có thể thấy mặt mũi toàn máu với máu, trên trán có một vết thương lớn rất rõ ràng.

Tôi thấy Lý Hào Kiệt được nâng vào trong, muốn theo vào đó, nhưng Tổng Cẩm Dương đã ngăn lại.

Ông ta túm chặt lấy cánh tay tôi, hai mắt hung ác găm chặt vào tôi: "Tổng Duyên Khanh, nếu như Duyên Minh có mệnh hệ gì! Mà chết chắc rồi!"

"Ông Tổng cứ thử xem."

Tôi lườm Tổng Cẩm Dương, tiếp tục đi vào trong.

Lý Hào Kiệt và Tổng Duyên Minh đều được đưa vào phòng cấp cứu.

Phòng cấp cứu mà Lý Hào Kiệt nằm nhanh chóng tắt đèn, tôi vội vàng đứng dậy, nhìn thấy người đàn ông kia được đẩy ra ngoài.

Khi tôi bước tới, đôi mắt của Lý Hào Kiệt đã hơi mở ra, cánh tay trái được cố định bằng nẹp.

Anh nhìn tôi, khẽ cười: "Chuyện nhỏ."

Chỉ một câu nói mà khiến trái tim tôi gần như sụp đổ!

Lần trước, khi bị thương vì bảo vệ tôi, anh cũng nói hai chữ này.

"Đừng nói chuyện!" Tôi bất đắc dĩ: "Vẫn còn bị thương này."

Bác sĩ giải thích với tôi, Lý Hào Kiệt bị thương không nặng, chỉ có cánh tay trái bị thương, cần phải bó bột, chắc phải cần khoảng ba tháng để hồi phục.

Tổng Cẩm Dương cũng nhào tới: "Con gái tôi đâu?"

Bác sĩ liếc nhìn Tổng Cẩm Dương: "Người còn lại bây giờ vẫn đang hôn mê, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm."

Nói xong đẩy Lý Hào Kiệt đi mất.

Tôi cũng không để tâm tới Tổng Cẩm Dương, theo chân Lý Hào Kiệt đi luôn.

Vì lo cho Lý Hào Kiệt, tôi xin nghỉ bên phía công ty, vốn hôm nay có hẹn đo đạc công trường với một vị khách, bây giờ không đi được rồi.

Tôi gửi lời xin lỗi tới vị khách kia, bị phàn nàn một hồi, đợi cúp điện thoại xong, quay về phòng bệnh của Lý Hào Kiệt, cánh tay của người đàn ông kia đã được bó thạch cao.

Bởi vì phần đầu của anh cũng bị chấn động nhẹ, bác sĩ đề nghị nằm viện một ngày để quan sát.

Tôi ở bệnh viện cùng với anh.

Trưa đó, tôi vốn định tới nhà ăn mua vài món, Lý Nam Hào đã dẫn người giúp việc tới.

Người giúp việc lập tức bày bốn món ăn và một món canh lên bàn.

Lý Nam Hào đánh giá tôi một lát, cất tiếng hỏi có vẻ không vui: "Đây là đĩa nào trong hai chị em kia?"

"Ông Lý, con là Tống Duyên Khanh."

Tôi tự mình giới thiệu.

Nghe thấy tên tôi, sắc mặt Lý Nam Hào không có biến đổi gì mấy, chỉ nói với Lý Hào Kiệt: "Cả hai chị em nhà này đều muốn hại chết con, lần này cho dù Tống Tuyết tới nói đỡ, ta cũng sẽ không đồng ý cho con lấy bất cứ đĩa nào đâu!"

"Ông nội," Lý Hào Kiệt nhìn Lý Nam Hào, khẽ nhủ mồm: "Ông như thế, không phải con bị thương là uống phở rồi sao? Khó khăn lắm mới diễn được cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, làm có ấy cảm động, bây giờ ông lại không cho con lấy."

"Không thể lấy được!" Lý Nam Hào nghiêm mặt lại: "Lâm Tuyền tốt biết bao, con xem xem, con ở bên ngoài đây đưa lẳng những với hai chị em nhà này, nó không nói một câu gì, người phụ nữ như thế mới phù hợp làm bà chủ tương lai của nhà họ Lý!"

Lâm Tuyền.

Hóa ra người phụ nữ kia tên là Lâm Tuyền à.

Hai ông cháu này đang nói chuyện, tôi biết mình đứng ở đó không hợp lắm, giả bộ lấy lý do đi vệ sinh để ra ngoài.

Thực ra trong phòng cũng có phòng vệ sinh, tôi chỉ cố ý ra ngoài thôi.

Sau khi ra ngoài, tôi không có việc gì để làm, định đi xem tình hình Tống Duyên Minh.

Xướng tâng, tôi đến phòng cấp cứu, phát hiện đèn trong phòng cấp cứu đã tắt, Tống Cẩm Dương cũng không còn ở đó nữa.

Tôi đi hỏi y tá mới biết được lúc cấp cứu, Tống Duyên Minh bị chảy máu trong, được đưa thẳng lên phòng phẫu thuật.

Tôi lại tới khoa não, đi vào trong, nhìn thấy một người đang kéo bác sĩ lại hỏi tình hình.

Đó là trợ lý của Lý Hào Kiệt, Lê Kiên.

Thế mà hẳn ta cũng ở bệnh viện.

Tôi bước tới đó, vừa đứng lúc nghe thấy hẳn ta hỏi: "Tình trạng của Tống Duyên Minh có nguy hiểm gì không, có ảnh hưởng gì tới cuộc sống không."

"Trước khi ca phẫu thuật này hoàn thành, tạm thời chưa thể chắc chắn được."

Câu trả lời của bác sĩ rất dè dặt.

Tôi đứng đằng sau, không khỏi nghi ngờ, lẽ nào Lý Hào Kiệt bảo hẳn ta tới đây?

Lý Hào Kiệt chơi trò vụn cả đôi đường này rất khá.

Bên kia an ủi tôi, còn nói trước mặt Lý Nam Hào là muốn lấy tôi.

Bên này lại bảo trợ lý tôi quan tâm Tống Duyên Minh.

Nếu như tôi không tới, trùng hợp gặp phải, e rằng vẫn không biết thủ đoạn của anh cao siêu tới mức này.

Tôi bước tới đó, thản nhiên như không mà hỏi Lê Kiên: "Trợ lý Lê thay tổng giám đốc Lý tới đây quan tâm Tống Duyên Minh sao?"

Hắn ta nghe thấy giọng tôi, vội vàng quay người lại.

Không biết có phải ảo giác của tôi hay không, sau khi nhìn thấy tôi, hẳn ta hiển nhiên có vẻ bị dọa.

Trên gương mặt có biểu cảm không tự nhiên cho lắm, hẳn ta ngưng lại trong chốc lát rồi mới nói: "Vâng, tổng giám đốc Lý bảo tôi tới hỏi thăm tình hình của cô Tống Duyên Minh, không có ý gì khác."

"Ồ."

Tôi cụp mắt, không nói gì cả.

Tôi vốn định rời khỏi bệnh viện luôn, nhưng túi xách của tôi vẫn còn ở trong phòng bệnh của Lý Hào Kiệt, hơn nữa bất kể thế nào, Lý Hào Kiệt cũng đã cứu tôi.

Tôi chăm sóc anh ta một ngày, coi như trả nợ nhân tình vậy.

Tống Duyên Khanh ới là Tống Duyên Khanh.

Sao mày vẫn chưa nhìn rõ được tình hình chứ.

Lúc nào cũng bị vài ba câu của Lý Hào Kiệt lừa gạt.

Tôi vừa mắng mình vừa quay về phòng bệnh của Lý Hào Kiệt.

Qua lớp cửa kính ở cửa phòng bệnh, tôi thấy Lý Nam Hào vẫn còn ở trong nên không vào đó nữa mà đi tới nhà ăn, ăn một bữa cơm, đi dạo ở bên ngoài một vòng, lúc quay lại, phát hiện Lý Nam Hào vẫn còn trong đó.

Tôi ngồi ở bên ngoài, nhìn qua cửa sổ mà ngẩn ngơ.

Chưa đầy mười phút sau, Lý Nam Hào bước ra.

Ông ấy nhìn tôi, hình như định nói gì đó, nhưng đôi mắt liếc về phía phòng bệnh, sau cùng vẫn bỏ đi.

Lý Nam Hào đi rồi, tôi đứng dậy quay về phòng bệnh

Nhìn Lý Hào Kiệt, tôi muốn nhắc lại chuyện ban nãy, nhưng lại thấy mình thật ớn eo.

Về tình về lý, Tống Duyên Minh vẫn là vợ chưa cưới của Lý Hào Kiệt, đi thăm một chút thì đã sao?

Chiều hôm đó, tuy vẫn ở bên cạnh Lý Hào Kiệt, nhưng chuyện anh bảo Lê Kiên đi quan tâm Tống Duyên Minh như một vương mắc không hóa giải được trong lòng tôi.

Tôi muốn nói, nhưng không biết phải mở lời thế nào.

Muốn bỏ xuống, nhưng không bỏ xuống được.

Buổi tối, anh bảo Lê Kiên đưa chúng tôi đến bãi đỗ xe dưới lòng đất của khu nhà, đợi xuống xe rồi, tôi muốn đi về phía cầu thang dẫn lên nhà, Lý Hào Kiệt lại ghé tôi, dùng cánh tay phải vẫn còn lành lặn ôm tôi vào lòng: "Em yêu, em nhìn tay anh bị thương rồi này, một mình về nhà, làm gì cũng bất tiện."

Nói rồi, định dẫn tôi về phía nhà anh.

"Không phải trong nhà anh có người giúp việc sao?"

"Đừng vậy," Lý Hào Kiệt khựng lại, hỏi tôi người, dùng ánh mắt ái muội nhìn tôi: "Nhưng anh phải tắm rửa, không thể để người giúp việc phục vụ cả chuyện này đúng không..."

Chương 135: Duyên minh... Mất trí nhớ rồi

Tắm rửa.

Lời nói của Lý Hào Kiệt đã vô cùng lý liễu rồi.

Tôi nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ: "Không lẽ anh đã bị thương tới mức này rồi mà vẫn nghĩ tới chuyện kia?"

"Đâu có."

Lý Hào Kiệt dùng cánh tay giam cầm tôi, chỉ có biểu cảm hơi vô tội: "Anh chỉ muốn nhờ em tắm giúp anh..."

"Không tắm." Tôi thấy hơi tức giận: "Anh đợi Tổng Duyên Minh tỉnh rồi giúp anh tắm rửa không phải được hơn sao?"

"Tổng Duyên Minh?" Nhắc đến chị ta, tôi thấy ánh mắt Lý Hào Kiệt như tối đi: "Ngoài việc lấy cô ấy ra, những việc khác anh sẽ không làm."

"Vậy anh còn nhờ Lê Kiên đi hỏi han quan tâm tình hình của Tổng Duyên Minh?"

Chuyện này tôi cũng không kiểm chế được nữa, giờ phút này lại nói buột ra.

Tôi vừa nói, Lý Hào Kiệt khẽ nháu mày: "Gi cơ?"

"Anh không cần già bộ nữa, tôi biết hết rồi, hôm nay khi ông Lý tới, tôi qua bên Tổng Duyên Minh, đúng lúc gặp được Lê Kiên."

Tôi lườm Lý Hào Kiệt một cái.

Tuy trong lòng tức giận, nhưng giờ phút này anh đang ở bên cạnh tôi, dường như tôi cũng không giận đến mức thế.

Người không có tiền đồ nhất, quả nhiên vẫn là tôi.

Lý Hào Kiệt nghe tôi nói vậy, im lặng trong chốc lát, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Thấy tôi nhìn anh, người đàn ông kia nhếch miệng: "Tôi không dặn dò cậu ấy chuyện này, nhưng người bên cạnh tôi chắc chắn sẽ suy nghĩ tới chuyện mà tôi có thể hỏi."

Lý do này, tôi miễn cưỡng chấp nhận.

Tôi cùng Lý Hào Kiệt đi về nhà, lúc mở cửa, người giúp việc nhìn thấy tôi, tất cả thuận thực quay về phòng dành cho người giúp việc.

Căn phòng trống không chỉ còn lại tôi và anh.

Người đàn ông kia vừa đi vào trong vừa cởi cúc áo sơ mi, cởi được một nửa, quay người nhìn tôi, mặt mũi có vẻ vô tội: "Em yêu, quần áo không cởi được."

"..."

Dáng vẻ lúc đó của Lý Hào Kiệt đâu có giống tổng giám đốc gì, rõ ràng là một bé trai đang đợi mẹ giúp!

Tôi lườm anh một cái, cố ý nói: "Anh tự cởi đi."

"Không cởi được." Lý Hào Kiệt bước tới, tay phải ôm tôi vào lồng, tay trái dùng đưa trước mặt tôi.

Tôi liếc mắt một cái, tay trái của Lý Hào Kiệt được bó bột thạch cao, ống tay áo sơ mi được cuộn lên trên, nếu như cởi cúc ở tay áo ra, chắc là có thể cởi được áo.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của người đàn ông này, không hiểu tại sao tôi cũng không thấy giận nữa.

Bảo anh ngồi lên giường, tôi cẩn thận giúp anh cởi cúc áo trên tay áo sơ mi bên trái, sau đó cởi áo ra.

Vốn tưởng rằng việc này rất đơn giản, tôi cởi cúc xong bắt đầu cởi áo.

"Đau."

Tôi cởi được một nửa, Lý Hào Kiệt bắt đầu kêu đau.

Lúc đầu tôi tưởng anh già bộ, tôi kéo thêm một cái nữa, nhìn thấy người đàn ông kia mặt mũi trắng bệch, trên trán hình như còn rịn ra một chút mồ hôi.

Lúc ấy tôi mới nhận thức được, hình như anh không lừa tôi.

"Đau..."

Lý Hào Kiệt ngừng đầu nhìn tôi như vậy.

Trên gương mặt chỉ thấy vẻ vô tội và chân thành.

Tôi cúi đầu kiểm tra lại, mới phát hiện ra tuy rằng cúc áo đã được cởi, nhưng chỗ giữa tay áo kẹt ở phần thạch cao, cứ kéo áo sẽ động tới lớp bột thạch cao.

Tôi vội vàng kéo tay áo lên, nhủ thầm nói: "Chỉ có thể cắt chiếc áo này thôi."

Nói rồi đi tìm kéo.

Khi tôi cầm kéo khoa chân tay ở đó, thấy Lý Hào Kiệt ngồi thẳng tưng, cánh tay trái duỗi thẳng đơ, gương mặt mà trước kia tôi thấy lạnh lùng cao ngạo như băng tuyết trên cao nguyên, bây giờ lại có vẻ tủi thân và căng thẳng.

Thấy tôi cầm kéo vung vẩy.

Cuối cùng cũng không kiềm lòng được mà nói: "Em cẩn thận một chút, nếu không sẽ hủy mất hạnh phúc nửa đời sau của em đó."

"Của tôi?" Tôi nhếch môi cười, cố tình nói: "Nếu chỗ này của anh hỏng rồi, tôi sẽ đổi người khác thôi, hỏng rồi chỉ có anh... á!"

Tôi chưa dứt câu đã bị người đàn ông kia dùng tay phải kéo vào lồng.

Lật người một cái, đè nghiêng lên giường.

Động này nhanh quá nhanh, chiếc kéo của tôi không được nắm chắc, bay vài vòng rồi "leng keng" rơi xuống đất.

"Đổi người khác?" Lý Hào Kiệt đè lên người tôi, vẻ căng thẳng ban nãy cũng theo chiếc kéo kia rơi xuống đất rồi biến mất hoàn toàn, anh nhìn tôi, trong đôi đồng tử đen thẳm là vẻ bồn chột và ghen tuông: "Đã trải nghiệm qua kích thích của anh rồi, chẳng đàn ông khác không thỏa mãn nổi em đâu."

Nói rồi bắt đầu cúi người hôn tôi.

Tâm tư của tôi hoàn toàn không nằm ở đó: "Tay trái của anh vẫn bị thương kia kia!"

"Không sao." Người đàn ông kia vừa hôn cổ tôi vừa nói: "Thương em đâu phải chỉ có thể dùng tay..."

Một đêm kiểu đêm.

Tôi và Lý Hào Kiệt từ phòng ngủ cho đến phòng tắm, rồi lại quay về phòng ngủ.

Cũng không biết đã quần quýt mấy tiếng đồng hồ.

Sau cùng mới nặng nề thiếp đi trong vòng tay anh.

Dường như vừa mới ngủ chưa được bao lâu, tôi đã bị từng hồi chuông đánh thức.

Tôi mở hé mắt, bầu trời vừa ánh lên sắc vàng nhạt nhạt.

Chắc là khoảng năm sáu giờ sáng gì đó.

Lý Hào Kiệt ở bên cạnh tôi, có vẻ bất mãn mà bất mãn, tôi vẫn nằm trong lòng anh.

Trong phòng rất yên tĩnh, âm lượng điện thoại lại hơi to, tôi nghe rất rõ tiếng của Phan Ngọc vọng ra qua điện thoại: “Cậu Lý, Duyên Minh tỉnh rồi, tình hình bây giờ của con bé rất phức tạp, cầu xin cậu đến đây một chuyến!”

"Cô ấy tỉnh thì tìm bác sĩ."

Lý Hào Kiệt lạnh nhạt nói.

Thái độ của anh không hiểu sao khiến tôi thấy hơi yên lòng.

"Không phải, cậu Lý, tôi cầu xin cậu, đến một chuyến đi, Duyên Minh, con bé... mất trí nhớ rồi."

Tôi cũng nghe rất rõ lời của Phan Ngọc.

Tôi nằm trong lòng người đàn ông kia, nhìn thấy anh khẽ nhủ mày: "Nếu cần thiết, tôi có thể giới thiệu giúp bác sĩ tâm lý."

"Không cần mà! Cậu Lý, cậu đến đây một chuyến, nói đi nói lại, Duyên Minh và cậu cũng từng có duyên mà!"

Phan Ngọc lẳng nhặng đủ kiểu.

Tôi cũng không biết có phải Lý Hào Kiệt vì vương tôi mới từ chối hay không, tôi thấy anh không chịu, đành phải nói: "Đi đi, chẳng lẽ tôi cũng đi."

Lý Hào Kiệt liếc mắt nhìn tôi, miễn cưỡng nói: "Được rồi."

Thực ra, chủ yếu là tôi muốn xem xem Tổng Duyên Minh mất trí nhớ thật hay đang giờ trò gì.

Tôi mặc quần áo cho Lý Hào Kiệt, lần này chúng tôi chọn một chiếc áo sơ mi có tay áo rộng rãi, có thể mặc vào cởi ra dễ dàng.

Chúng tôi đến bệnh viện Thánh Tâm.

Theo số phòng bệnh mà Phan Ngọc nói, chúng tôi đến phòng bệnh.

Lúc lên thang máy, tôi cố ý khoác tay Lý Hào Kiệt.

Cửa thang máy mở ra, quả nhiên Phan Ngọc đứng chờ trước cửa thang máy, khi thấy Lý Hào Kiệt, bà ta lộ vẻ vui mừng, nhưng cũng nhanh chóng nhìn thấy tôi.

Biểu cảm vui mừng ban nãy biến thành kinh ngạc, sau đó biến thành phẫn nộ! Bà ta chỉ vào mặt tôi mà mắng: "Tổng Duyên Khanh, tại sao mày cũng đến!"

"Dì Phan, tôi và anh ấy ngủ trên cùng một chiếc giường, bị đi đánh thức, cũng không ngủ được, tất nhiên sẽ đến xem thôi."

Tôi nói với vẻ xa cách.

Lúc này Phan Ngọc gần đến mức ngứa răng: "Tổng Duyên Khanh! Con ranh này, nếu như không có mày, nhà chúng tao, Duyên Minh của chúng tao cũng không biến thành như vậy!"

Bà ta nói rồi bỏ nhào về phía tôi!

Lý Hào Kiệt dùng tay phải đẩy bà ta ra, Phan Ngọc lao đảo, lùi về sau mấy bước, chống tay vào tường mới không ngã xuống.

Bà ta nhìn Lý Hào Kiệt, biểu cảm có vẻ khó tin: "Cậu Lý, Duyên Minh yêu cậu như thế, sao cậu có thể bị con hồ ly tinh Tổng Duyên Khanh này câu mất hồn phách chứ!"

Hồ ly tinh.

Ừm, chắc đây là xưng hô thống nhất mà gia đình Tổng Cẩm Dương dành cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây* *Chống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Vậy chúng ta kết hôn đã ba năm rồi à_

Tôi cũng không giận, nhìn Phan Ngọc mà bảo: "Vậy có để cho anh ấy thăm Tổng Duyên Minh không? Không cho thăm thì chúng tôi đi trước."

"Mày..." Phan Ngọc nhìn tôi chăm chăm, tức giận đến mức hai mắt sắp phun ra lửa, nhưng nói cho cùng tất nhiên Tổng Duyên Minh vẫn quan trọng hơn!

Bà ta chỉ suy xét trong chớp lát đã nói ngay: "Thăm! Nhưng chỉ có thể để cậu Lý đi, mày không được đi!"

Thực ra, từ cách xưng hô của Phan Ngọc với Lý Hào Kiệt, tôi cảm thấy họ đã sớm nhìn ra hiện thực rồi.

Nếu không, chẳng thể nào gọi Lý Hào Kiệt là cậu Lý một cách xa cách như vậy được.

"Tôi cũng muốn đi." Câu này, tôi nói với Lý Hào Kiệt.

Khi nói câu này, tôi ôm chặt lấy cánh tay người đàn ông kia, bấu vào, có vẻ nũng nịu.

"Ừm, dẫn em đi." Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập vẻ cưng chiều.

Phan Ngọc nhìn hết cảnh tượng này trong mắt, hai mắt như sắp bốc hỏa.

Nhưng chuyện ấy thì có liên quan gì tới tôi?

Tôi chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc Tổng Duyên Minh đang giờ trò gì.

Như thế, tôi và Lý Hào Kiệt cuối cùng cũng bước vào phòng bệnh của Tổng Duyên Minh.

Trong phòng bệnh, đầu Tổng Duyên Minh quấn băng trắng, yên lặng ngồi trên giường.

Khi chúng tôi bước vào, mặt của chị ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, tóc tai rối rung, mặc quần áo bệnh nhân trắng toát.

Nói thế nào nhỉ?

Sạch sẽ và tốt đẹp.

Hình tượng giống hệt như những gì tôi thấy khi với quay về nhà từ cô nhi viện.

Lúc đó tôi khẽ khựng lại, bắt đầu nghĩ ngơ, lẽ nào chị ta mất trí nhớ thật?

"Duyên Minh, cậu Lý đến rồi."

Phan Ngọc đứng bên cạnh chúng tôi mà gọi chị ta.

Đồng thời bà ta cũng hất mạnh tôi ra khỏi vị trí bên cạnh Lý Hào Kiệt, khiến tôi không thể khoác tay anh được nữa.

Khi tôi muốn khoác lại thì Tổng Duyên Minh đã quay đầu, nhìn thấy Lý Hào Kiệt, đôi lông mày mảnh hơi nháu lại, đôi mắt hạnh có vẻ mờ mịt mà nói: "Xin lỗi, anh Lý, đều là lỗi của tôi."

"..."

Lý Hào Kiệt không nói gì.

Tổng Duyên Minh tiếp tục nói: "Đều tại tôi xảy ra tai nạn, mới làm lỡ hôn lễ của chúng ta, hi vọng anh đừng trách tôi."

Chị ta vừa lên tiếng, tôi đã chắc chắn rằng chị ta già bộ mất trí nhớ.

Đầu tiên là chị ta nhớ được Lý Hào Kiệt, chắc chắn không phải hoàn toàn mất trí nhớ.

Cho dù mất trí nhớ một cách chọn lọc thì trí nhớ của chị ta cũng không đúng.

Ban đầu chị ta lừa tôi kết hôn thay mình, bây giờ làm sao biến thành chị ta gặp tai nạn nên làm lỡ hôn lễ được?

Lý Hào Kiệt đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn chị ta: "Cô mất trí nhớ rồi, đó đã là chuyện của nhiều năm trước trong quá khứ rồi."

"Sao cơ?"

Lời của anh khiến Tổng Duyên Minh khựng lại.

Chị ta dò dẫm nhìn Lý Hào Kiệt, hai mắt tròn to, dường như không hiểu nổi anh đang nói gì.

Phan Ngọc thấy vậy, vội vàng kéo Lý Hào Kiệt: "Cậu Lý, chúng tôi vẫn chưa nói cho Duyên Minh biết, sợ kích thích con bé, cậu có thể phối hợp một chút..."

"Phối hợp cái gì?"

Có lẽ thực sự vì chuyện mấy năm nay đã bào mòn hết nhẫn nại của Lý Hào Kiệt.

Anh nghe thấy Phan Ngọc nói phải phối hợp, mặt mũi tỏ vẻ không kiên nhẫn.

Chuyện này dường như cũng nằm ngoài dự đoán của Phan Ngọc, bà ta không ngờ Lý Hào Kiệt sẽ như vậy, lúng bả lúng búng nói: "Thì là, thì là, theo cách nói của con bé mà nói tiếp..."

Hờ hờ, hóa ra là như vậy.

Dường như tôi đã hiểu được gì đó.

Tôi nhìn Phan Ngọc: "Di Phan à, có phải mấy người cảm thấy, già bộ mất trí nhớ, là có thể xóa sạch những chuyện giấu giếm mà các người đã làm trước kia, khiến mọi thứ quay về đêm mà họ kết hôn?"

"Mấy nói những nói cuội cái gì đấy! Mấy im mồm ngay!"

Tôi vừa nói một câu, Phan Ngọc đã gơ tay định đánh tôi!

Tôi gơ tay bắt lấy tay bà ta, cười lạnh: "Bị tôi nói đúng nên thẹn quá hóa giận à?"

"Mẹ, mẹ làm gì vậy, đừng đánh Duyên Khanh mà." gương mặt Tổng Duyên Minh vẫn như trước kia.

Lương thiện.

Vô cùng vô hại.

Nhưng tôi đã trải qua nhiều chuyện như thế, sao có thể bị chị ta lừa lần nữa?

"Con coi nó như em gái, nhưng nó căn bản không coi con như chị gái!" Bàn tay của Phan Ngọc bị tôi túm chặt, bà ta muốn rút ra nhưng không rút được.

Tổng Duyên Minh không tiếp tục nói chuyện này mà nhìn về phía Lý Hào Kiệt, đôi mắt trong veo vô cùng: "Anh Lý, anh vừa nói đây là chuyện đã qua vài năm, là có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ, cô nhìn thời gian trên điện thoại là biết ngay."

Thái độ của Lý Hào Kiệt đối với Tổng Duyên Minh rất lạnh lùng.

Tổng Duyên Minh ngo trái ngo phải, không tìm thấy điện thoại của mình, Phan Ngọc không nhìn nổi nữa, đành phải đưa chiếc điện thoại màu đỏ cho Tổng Duyên Minh.

Chị ta nhìn chiếc điện thoại vui vẻ hơi mơ hồ rồi nói với Phan Ngọc: "Đây là điện thoại của con?"

Phan Ngọc gật đầu.

Tổng Duyên Minh dường như không tin.

Nhưng chị ta thử nhấp mặt mã, nhìn điện thoại mở ra được, sau đó xem một số thứ bên trong, dường như tin rằng đây là điện thoại của chị ta.

Hai hàng lông mày cứ luôn nháu lại.

Chị ta nhìn thời gian, rồi lại nhìn Lý Hào Kiệt, hỏi lại rất chân thành: "Chuyện này... vậy chúng ta đã kết hôn ba năm rồi à? Những năm nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh có thể nói cho tôi biết không?"

Cách tư duy này.

Tôi không có gì để nói.

"Không, chúng ta không kết hôn." Lý Hào Kiệt trả lời chân thực.

Anh nói như vậy, bàn tay Tổng Duyên Minh run lên, điện thoại rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng giòn tan, chị ta nhìn Lý Hào Kiệt, trong ánh mắt hiện rõ vẻ không thể tin được.

Chị ta chán chừ một lúc mới hỏi lại: "Không, không kết hôn? Tại sao?"

Lúc này, ánh mắt của tôi, Tổng Duyên Minh và Phan Ngọc đều hướng về phía Lý Hào Kiệt.

Dường như đang đợi xem anh trả lời thế nào.

Người đàn ông kia ngập ngừng trong giây lát, đột nhiên kéo tôi tới, ôm vào lòng: "Bởi vì trí nhớ của cô sai lệch, lúc đó người phải gả cho tôi không phải cô, mà là Tổng Duyên Khanh."

"Cậu Lý, cậu nói lung tung gì thế!"

Phan Ngọc kinh ngạc đến đơ người!

Bước tới kéo tôi, định kéo tôi ra khỏi vòng tay Lý Hào Kiệt.

Nhưng sức lực của Lý Hào Kiệt quá lớn, bà ta căn bản không kéo được.

Lý Hào Kiệt hơi quay đầu lại liếc nhìn Phan Ngọc: "Nếu như cô ta đã mất trí nhớ, vậy thì tẩy sạch kí ức đi, tốt cho tất cả mọi người."

"Nhưng mà..."

Phan Ngọc vô cùng bất ngờ, dường như không thể nào nghĩ rằng Lý Hào Kiệt sẽ làm như vậy!

Nhưng tôi lại cảm thấy cách làm của Lý Hào Kiệt rất hay.

Nếu như Tống Duyên Minh mất trí nhớ thật.

Vậy thì cứ biến chuyện này thành sự thật mà nói với chị ta, cũng không tệ.

"Thật... thật vậy sao?" Tống Duyên Minh nhìn Phan Ngọc, ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

Tất nhiên, cũng có cả nước mắt.

Cứ như thể chị ta không thể tiếp nhận nổi sự thật này.

"Chuyện này..." Phan Ngọc do dự trong chốc lát, nhưng vẫn nói: "Đúng vậy."

"Mẹ lừa con!"

Tống Duyên Minh nghe thấy đáp án này, đột nhiên bật khóc.

Nước mắt như chuỗi hạt trân châu bị đứt dây, căn bản không thể thu lại được.

Bàn tay chị ta bầu chặt tấm chăn, hơi run rẩy, đôi mắt nhìn Lý Hào Kiệt, bắt đầu dùng răng cắn chặt môi, dường như muốn ngừng khóc.

Dường như bất kể có cố gắng thế nào, nước mắt vẫn rơi xuống không thể ngừng lại được.

Sau cùng chị ta dứt khoát từ bỏ, dùng đôi mắt đầy nước mắt mà nhìn Lý Hào Kiệt, "Anh lừa tôi, anh Lý, anh từng nói với tôi, nếu như cả đời này anh chỉ lấy một người phụ nữ, vậy thì chắc chắn là tôi."

"Trí nhớ của cô sai lệch rồi." Lý Hào Kiệt tiếp tục nói.

Nhưng, tôi đứng ngay bên cạnh anh, tôi nhìn thấy rất rõ, trong đôi mắt cổ tồ và lãnh đạm của Lý Hào Kiệt, có thứ gì đó đang dao động.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy* *Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Tinh lực của anh dồi dào không tưởng nổi

"Không thể nào!" Tống Duyên Minh khóc to hơn: "Cho dù tôi đã mất đi kí ức của ba năm này, nhưng ký ức trước đó của tôi vẫn hoàn hảo, tôi không hề quên, tôi cũng không nhớ sai!"

Nói đến đây, dường như chị ta khóc không thành tiếng!

Chị ta vừa khóc vừa dùng tay ôm lấy miếng băng vải trên đầu: "Hu hu, tôi đau đầu quá, tôi chắc chắn không nhớ nhầm, anh đã từng nói..."

Tống Duyên Minh khóc vô cùng dữ dội, cả hàng lang vang vọng tiếng khóc của chị ta.

Cuối cùng thì y tá cũng chạy tới.

Vừa nhìn thấy tình cảnh này đã có vẻ không vui: "Bệnh nhân vừa tỉnh lại, tình trạng không ổn định, mấy người đừng kích động cô ấy!"

"Vâng..."

Phan Ngọc có vẻ vô cùng hối hận.

Y tá bước vào nhìn thấy tình trạng của Tống Duyên Minh, bất mãn nói: "Mấy người đi hết đi, đứng ở đây nữa."

Cả ba chúng tôi đều bị đuổi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Phan Ngọc luôn miệng mắng tôi như tát nước: "Tống Duyên Khanh, mày hại Duyên Minh nhà tao thảm thế này đây! Bấy giờ nó vất và mất trí nhớ rồi, tại sao mày còn thông đồng với cậu Lý nói những thứ ấy!"

"Nếu không thì nói gì?" Tôi nhìn Phan Ngọc với vẻ không hiểu: "Nói các người ngấm tôi số cổ phiếu trong tay tôi, tiện thể muốn đuổi tôi ra khỏi nhà họ Tống, bắt tay nhau thiết kế ra một màn giả thay? Kết quả Lý Hào Kiệt không những không trúng kế mà ngược lại còn yêu tôi?"

"Mấy..."

"Thế thì kết quả chẳng phải sẽ càng tệ hơn sao?"

Tôi cười lạnh.

"Nếu như có ấy mất trí nhớ thật, vậy thì cứ theo những lời tôi vừa nói đi, hi vọng cô ấy có thể sớm bước ra khỏi cảnh mờ mịt, bắt đầu một cuộc sống mới." Lý Hào Kiệt nói rồi hơi khựng lại: "Nếu như cần tiền, tôi có thể cho một phần thỏa đáng."

"Chúng tôi không cần tiền! Chúng tôi chỉ cần Duyên Minh vui vẻ!" Phan Ngọc nói với vẻ kiên định: "Cậu Lý, tại sao cậu không thể cho Tống Duyên Khanh tiền, rồi ở lại cùng Duyên Minh chứ?"

"Chuyện này không thể miễn cưỡng được." Lý Hào Kiệt nói.

"Nhưng hai đứa nó giống nhau như vậy, cậu ở cùng ai mà chẳng giống nhau?"

Phan Ngọc không cam tâm.

Dường như đã bắt đầu nói năng không biết chọn lựa rồi.

Lời của bà ta thật sự chọc cho tôi phải cười.

Nhưng tôi chưa kịp lên tiếng phản bác đã nghe Lý Hào Kiệt nói: "Không, tôi không hề cảm thấy hai người họ giống nhau ở đâu cả."

Câu này, có lẽ chỉ nói để chọc tức Phan Ngọc.

Nhưng tôi lại thấy vui vậy đây.

Lý Hào Kiệt ôm tôi rồi đi.

Khi chúng tôi xuống tầng, bên dưới đã có một chiếc xe đỗ sẵn.

Tôi vốn tưởng do Lê Kiến lái, nhưng khi tới nơi mới phát hiện ra bên trong là một tài xế trung niên tầm ngoài bốn mươi tuổi, trông có vẻ thành thực và trầm tĩnh.

"Không phải trợ lý Lê à?" Tôi buột miệng hỏi.

Lý Hào Kiệt liếc tôi một cái, khẽ cười: "Sau này cậu ấy sẽ phụ trách chuyện khác."

Tôi không hiểu lời anh nói, nhưng cũng không quá để tâm.

Lái xe đưa tôi tới công ty, tôi xuống xe, ngồi trong văn phòng của mình, đột nhiên cảm thấy tâm trạng hình như hơi khang khác.

Có lẽ vì liên quan tới Lý Hào Kiệt.

Dù sao nếu như Tổng Duyên Minh mất trí nhớ thật, vậy quan hệ của ba chúng tôi sẽ được tẩy sạch, có lẽ tôi và Lý Hào Kiệt thực sự có thể...

"Tổng Duyên Khanh, chị định làm gì cho vòng bán kết?"

Khi tôi đang suy nghĩ lung tung thì giọng nói của Vương Thanh Thanh cắt ngang suy nghĩ của tôi.

"Hả?" Tôi nhìn cô ấy, mặt mũi mờ mịt.

Vương Thanh Thanh nói với tôi, đề thi của vòng bán kết đã được gửi tới mấy ngày rồi, ở ngay trong hòm thư công việc.

Bấy giờ tôi mới mở email ra.

Nhìn thấy có một email lặng lẽ nằm trong hòm thư mà tổng công ty gửi tới, tiêu đề là "Đề thi vòng bán kết".

Mở ra.

Sau tiêu đề chỉ có hai chữ: Bệnh viện.

Tôi không khỏi bật cười.

Trùng hợp thật, gần đây ngày nào tôi cũng ở bệnh viện, thật sự gần gũi với hai chữ này.

"Chị cười cái gì? Có phải đề bài này rất đơn giản với chị?" Vương Thanh Thanh nói: "Em nói cho chị nghe, chị chớ lơ là, đề tài đơn giản nhất thế này mới khó đó!"

"Ừm..." Tôi gật gật đầu, ngừng đầu hỏi Vu Tiểu Tiểu: "Cô cũng vào vòng bán kết hả?"

Tôi nhớ trong lần đầu tiên tôi xem thứ hạng, top 50 hình như không có cô ấy.

Tôi nói vậy, Vương Thanh Thanh trung về mặt đau khổ: "Hả? Chị không biết sao?!"

"Hửm?" Tôi nghiêm túc nói: "Lần trước tôi xem kĩ top 50 rồi, không có cô, cũng không có tôi mà."

Khi đó chỉ có một cái tên quen thuộc.

Trịnh Thảo.

Nhưng bây giờ cô ấy cũng bị loại rồi.

Vương Thanh Thanh bĩu môi nói: "Hầy, chị chẳng quan tâm em gì cả, lúc đó tôi 51, cô 52 đó!"

Tôi nghe vậy, bỗng chốc bùng tình.

Hai người đạo tranh, vậy thì người còn lại có vận may rút trúng đầu được vào vòng bán kết, chính là Vương Thanh Thanh.

Vương Thanh Thanh không hề có tí sắc sảo nào.

Cô ấy nằm bò ra bàn, thao thao bất tuyệt với tôi về suy nghĩ của cô ấy, bởi vì đầu óc tôi trống rỗng, cho nên cũng phụ họa theo vài câu.

Nhưng, nếu đã vào được đến vòng bán kết, cho dù xếp hạng cuối cùng, cũng cần phải cố gắng.

Vào được vào chung kết là có tiền rồi.

Khi tôi và Vương Thanh Thanh đang thảo luận, Trịnh Thảo bước tới, lờm chúng tôi một cái: "Tôi khuyên các cô đừng phí công vô ích, dù sao cũng chỉ có sáu suất, hai người các cô hit khói ở đằng sau cũng không vào được đâu."

"Thế cũng tốt hơn người đạo nhái bị gạt ra!"

Vương Thanh Thanh đối đáp với cô ấy.

Sắc mặt Trịnh Thảo bỗng chốc trở nên khó coi: "Hừ! Tôi chỉ trùng yếu tố thôi! Rõ ràng là bên trọng tài không có mắt! Ai mà biết được có phải vì muốn nhét Tổng Duyên Khanh vào nên tìm hai con cừu thể tội hay không!"

"Cừu thể tội?" Tôi vốn dĩ đã không muốn để ý tới Trịnh Thảo, nhưng cô ấy đã nói như vậy, tất nhiên tôi phải lý luận cho ra ngó ra khoai: "Nếu như cô thấy không phải, có thể lên mạng tìm, dù sao thì tác phẩm của cô với tác phẩm bị sao chép đều được đăng trên mạng, mọi người đều là người cùng ngành, có sao chép hay không, ai mà không nhìn ra được?"

"Cô!"

"Cô đi tìm đi."

Trịnh Thảo tự biết mình đuối lý.

Phùng phùng tức giận bỏ đi.

Cô ấy vừa đi, những người khác trong văn phòng bắt đầu thảo luận, về việc cô ấy đã đạo nhái còn nói lý.

Một tuần sau đó của tôi ngoài bận rộn công việc ra thì dành hết cho vòng bán kết.

Lý Hào Kiệt tuy bị thương, nhưng khi quần lấy tôi, tính lực dồi dào đến mức thừa mứa.

Sau cùng tôi hết cách, đành phải đặt ra quy ước với anh.

Trong đó có một điều khoản là, thứ hai, thứ tư, thứ sáu có thể làm, thứ ba, thứ năm, thứ bảy phải nghỉ ngơi!

Lý Hào Kiệt có không muốn như thế nào đi chăng nữa, nhưng nề tính tôi phải hoàn thành tác phẩm cho vòng bán kết, chỉ có thể đồng ý.

Thời gian trôi qua thêm hai tuần.

Hai tuần này, cuộc sống của tôi vẫn như bình thường.

Hôm tổ chức cuộc họp hàng tuần, tôi từ công trường chạy tới công ty, họp xong lại chuẩn bị về công trường.

Nhưng ở cửa ra vào, gặp ngay phải Tổng Duyên Minh.

Chị ta thả tóc, đầu đội mũ, trời hơi nóng, trên người chị ta chỉ mặc một chiếc váy dài màu trắng ngà.

Trang điểm nhẹ.

Hình tượng này thực sự giống với hồi chị ta còn học đại học.

Hồi còn học đại học, cho dù tác phong phóng đảng, nhưng cách ăn mặc của Tổng Duyên Minh tuyệt đối là một thực nữ.

Chị ta nhìn thấy tôi, khẽ gợn tay lên, gọi tên tôi.

Tuy rằng rất không muốn, nhưng tôi vẫn tò mò chị ta mất trí nhớ thật hay giả, nên vẫn đi tới đó.

Khi tôi gần tới mới nhìn thấy, trên góc trán Tống Duyên Minh có một vết sẹo vẫn chưa liền hẳn.

Chị ta nhìn thấy tôi, hai mắt cong cong như mảnh trăng, thân thiết nói: "Đang đi làm hả? Có mệt không? Chiều nay muốn đi đâu ăn cơm? Có muốn đi ăn cùng tôi không?"

Liền từ từ mấy câu hỏi.

"Không cần đâu, tôi còn có việc, có việc gì thì cô cứ nói đi."

Tôi trả lời như vậy.

Nói thật lòng, bắt kể Tống Duyên Minh mất trí nhớ thật hay giả, quá nhiều sự việc đã xảy ra, tôi và chị ta không thể quay về như lúc trước được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Không, nhất định là cô đang lừa tôi, các người đang lừa tôi!

"Duyên Khanh," Tống Duyên Minh kéo tay tôi, mặt mũi chân thành mà hỏi: "Cô có thể nói cho tôi biết, trong ba năm nay đã xảy ra chuyện gì không?"

"Muốn biết à?"

Tôi nhìn chị ta với vẻ ngờ vực.

Không biết chị ta thành thật, hay đang đặt bẫy tôi đây...

"Ừm, muốn biết!" Tống Duyên Minh kéo tay tôi, vẫn ra dáng một người chị như trước đây: "Tôi hỏi mẹ rồi, hỏi cả ba rồi, nhưng kiểu gì họ cũng không chịu nói với tôi, chỉ nói tôi không kết hôn cùng anh Lý..."

Thực ra Tống Duyên Minh của bây giờ giống một người chị tốt hơn.

Hoặc là chị ta thực sự mất trí nhớ.

Hoặc là kĩ năng diễn xuất của chị ta tốt hơn trước nhiều.

Tôi ngẫm ngợi rồi hỏi chị ta: "Vậy cô nói cho tôi biết trước, tại sao cô lại cảm thấy cô sẽ kết hôn với Lý Hào Kiệt? Dù sao thì trước khi kết hôn hai người cũng vừa quen biết không lâu."

"Chúng tôi... chúng tôi từ nhỏ đã biết nhau rồi mà."

Tống Duyên Minh nhìn tôi, mặt mũi rất vô tội.

"Từ nhỏ đã biết nhau? Sao tôi không biết nhỉ? Cô nói cho tôi biết đi."

Tôi muốn biết xem, Lý Hào Kiệt và Tống Duyên Minh rốt cuộc có lý do gì để không ở bên nhau không được.

Tống Duyên Minh bị câu hỏi của tôi hỏi đến dớ ra.

Chị ta nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng, dường như đang suy nghĩ.

Nhưng chị ta nhanh chóng ôm đầu đau đón ngồi thụp xuống: "Đầu tôi đau quá... đau quá..."

"Không sao chứ?"

Tôi ngồi xuống, muốn nhìn xem có phải chị ta đang giả bộ không.

Trong mắt Tống Duyên Minh ngập đầy nước mắt, hai tay ôm đầu, cơ thể dường như đang run lên, có vẻ rất đau đớn.

Bất kể là thật hay giả.

Tôi gọi điện thoại gọi xe cấp cứu.

Trong lúc chúng tôi đang đợi xe cấp cứu, Trịnh Thảo bước ra, nhìn thấy Tống Duyên Minh, nói thẳng: "Tống Duyên Khanh, đây không phải người chị làm vợ của tổng giám đốc Lý nhà cô sao?"

"Hả?"

Trịnh Thảo vừa nói vậy, Tống Duyên Minh một giây trước còn đau đớn đến mức chặt vật đột nhiên ngừng đau lên.

Túm lấy cổ ấy: "Cô nói gì cơ? Tôi là vợ của ai cơ?"

Trong mắt chị ta ngập đầy nước mắt.

Tống Duyên Minh túm lấy như vậy khiến Trịnh Thảo sợ hết hồn, nhìn tôi như gặp phải quỷ rồi lại nhìn cô ấy, "Tổng, tổng giám đốc Lý đó..."

"Tổng giám đốc Lý nào?"

"Lý Hào Kiệt đó."

Trịnh Thảo nói xong, sợ quá co cẳng chạy mất.

Tống Duyên Minh lấy tay ôm đầu, nhưng mắt lại nhìn về phía tôi: "Cô ấy, cô ấy vừa nói, tôi là vợ của anh Lý, tại sao các người lừa tôi?"

"Cô ấy đang lừa cô."

Tôi bình tĩnh nói.

"Không... không, nhất định là cô đang lừa tôi, các người đang lừa tôi! Tại sao lại lừa tôi!"

Trong đôi mắt của Tống Duyên Minh ngoài nước mắt ra, còn có cả bất an.

Và ngờ vực.

Dáng vẻ này nhìn thế nào cũng không giống giả bộ.

Nhất thời tôi thấy hơi mờ mắt.

Khi chị ta túm lấy tôi, bàn tay vẫn đang run không ngừng, biểu cảm đau đớn, dường như đầu chị ta vẫn đang tiếp tục đau.

Lúc này xe cứu thương đã tới.

Bác sĩ hỏi tình hình của tôi, tôi báo tên bệnh viện Thánh Tâm rồi đi.

Tôi đến công trường một chuyến.

Tôi đó Lý Hào Kiệt ngồi trên xe có tài xế lái tới đón tôi.

Ở trên xe, tôi không kiểm lòng được mà kể lại chuyện chiều này.

Lý Hào Kiệt nghe vậy, im lặng một lúc rồi mới nói: "Chuyện này chỉ có thể quan sát tình hình, anh cũng hỏi một số bác sĩ tâm lý rồi, họ nói kiểu của Tống Duyệt Minh là mất trí nhớ có chọn lọc."

Sau đó, Lý Hào Kiệt kể lại những lời bác sĩ tâm lý nói cho tôi.

Đại khái là Tống Duyệt Minh không chỉ mất trí nhớ mà còn nhận định những căn nguyên sai lầm, thay đổi nó theo suy nghĩ, để nó biến thành kí ức mới.

Tôi nghe xong, nhất thời không hoàn hồn được.

"Còn có thể như vậy được sao?" Tôi nhìn Lý Hào Kiệt với vẻ nghi ngờ: "Vậy hành vi bây giờ của chị ta rốt cuộc có phải giả bộ không?"

"Không biết được, bác sĩ nói cũng có trường hợp sau khi mất trí nhớ thì thay đổi tính nết."

Lời của Lý Hào Kiệt khiến tôi khá mơ hồ.

Nhưng tôi lại cảm thấy, tính cách của Tống Duyệt Minh bây giờ giống với tính cách mà chị ta trước giờ vẫn ngụy trang.

Có khi nào bản thân chị ta hi vọng mình mang tính cách như vậy, cho nên khi mất trí nhớ và sắp xếp lại kí ức, thay đổi luôn cả tính cách?

Chúng tôi cùng nhau về nhà.

Hôm nay là thứ sáu, hôm qua Lý Hào Kiệt đã nghỉ ngơi một ngày, vừa về nhà, chưa kịp ăn cơm, anh đã nhào tới như một con sói đói.

Trước khi ăn cơm, ăn tôi trước.

Cánh tay trái bị thương thực sự không hề ảnh hưởng tới hoạt động của anh một chút nào.

Chúng tôi vận động trước, sau đó mới ăn cơm.

Sau khi ăn xong, tôi ôm máy tính làm thiết kế.

Lần này lấy chủ đề bệnh viện khiến tôi mất trí lúc nhỏ sống ở cô nhi viện, có một người bạn nói với tôi, hi vọng có một bệnh viện ngập tràn kẹo đường, như thế cô ấy sẽ không sợ đi bệnh viện nữa.

Lần này, tôi muốn làm một bệnh viện thật đáng yêu.

Một bệnh viện dành cho trẻ em.

Tuy rằng kẹo trong đó không phải kẹo thật, nhưng vẫn được làm theo tạo hình của viên kẹo.

Trong lúc rảnh rỗi, tôi muốn tìm một ít tư liệu, cho nên mở trang web ra.

Tiện tay lướt weibo một chút.

Kết quả, vài tin tức hàng đầu khiến tôi run rẩy!

Chuyện gì thế này.

Tại sao chuyện của Tống Duyệt Minh lại xuất hiện ở đây?!

Tôi tải lại bằng tin vài lần.

Lần nào cũng có video Tống Duyệt Minh cầu cứu sau khi bị đám côn đồ cưỡng hiếp hiện trên.

Tôi mở phần bình luận ra, bên dưới vẫn là những ô ngôn uế ngữ đó.

Có người muốn hại Tống Duyệt Minh!

Hoặc nói cách khác là đang lợi dụng Tống Duyệt Minh để hại tôi!

Khi tôi ý thức được điều này, tôi lập tức mang máy tính đến thư phòng của Lý Hào Kiệt tìm anh.

Khi tôi bước vào, thấy máy tính của người đàn ông kia đang vọng ra âm thanh: "Cứu mạng, cứu tôi với..."

Tôi lập tức nhận ra ngay, đây là âm thanh trong video của Tống Duyệt Minh.

Lý Hào Kiệt đang nhìn màn hình trước mặt, biểu cảm trầm trọng.

Đến mức tôi bước vào, anh cũng không phát hiện ra.

"Hào Kiệt..."

Tôi gọi tên anh.

Qua mấy giây Lý Hào Kiệt mới nhận thức được mà nhìn tôi: "Hà?"

Tôi gõ máy tính, cũng chỉ về phía video trong máy tính bảng, nhủ máy nói: "Tôi đang xem cái này, đây là do ai làm vậy?"

Lý Hào Kiệt lắc đầu.

Biểu cảm nghiêm túc.

"Tôi đã báo Lê Kiên tìm người xóa đi rồi." Lý Hào Kiệt nói xong rồi khựng lại. "Nhưng cậu ấy báo cáo rằng, dường như lần này có tổ chức, những người đăng video đều dùng tài khoản ảo hoặc tài khoản đóng băng, bên này xóa không nhanh bằng chúng đăng."

"Vậy có biết là ai làm không?"

Tôi nhìn về phía Lý Hào Kiệt.

Không hiểu tại sao, khi chuyện này nổ ra, tôi có cảm giác nguy cơ rất rõ rệt.

Khi tôi đang nói chuyện cùng Lý Hào Kiệt thì điện thoại của anh đổ chuông.

Tôi nhìn qua, tuy rằng dãy số này không được lưu trong danh bạ của anh, nhưng tôi cũng nhận ra, đây là số điện thoại của Phan Ngọc.

Anh nhìn tôi, nhưng vẫn bất máy.

Điện thoại vừa được kết nối, tôi đã nghe thấy tiếng khóc nghẹn trời lệch đất của Phan Ngọc: "Cậu Lý, cậu mau đến thăm Duyệt Minh đi, nó đang tự hại mình."

"..."

Lý Hào Kiệt hơi nhủ mày, hé miệng, định nói gì đó, nhưng lại không nói ra được.

Phan Ngọc không ngớt, dường như nhận ra điều gì đó, lập tức nói ngay: "Cậu Lý, tôi biết Tống Duyệt Khanh đang ở chỗ cậu, cả hai mau đến thăm Duyệt Minh đi, mau đến đi, nếu không Duyệt Minh thì tôi mất mạng mất."

"Được."

Lý Hào Kiệt khàn giọng đáp lại.

Khi chúng tôi đến đó, xe cảnh sát, xe cứu thương đã đỗ cả trước cửa nhà họ Tống.

Chúng tôi vào phòng, nhìn thấy cảnh sát và bác sĩ đang đứng trong phòng khách, Phan Ngọc chặn trước cửa phòng tắm trong phòng ngủ, không cho ai vào cả.

Tổng Cẩm Dương lo lắng đứng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Trở thành quá khứ không bao giờ mong tới nữa

Phan Ngọc thấy chúng tôi đến, hai mắt sáng lên: "Cậu Lý, hai người tới rồi! Hai người mau cứu Duyên Minh đi!"

Nói rồi, nhường ra một con đường.

Lý Hào Kiệt bước lên phía trước, đi mở cửa phòng tắm, nhưng bên trong đã khóa chặt.

Bên ngoài rơi đầy quần áo.

Phan Ngọc lắp bắp nói: "Duyên Minh chắc chắn không mặc quần áo, tôi, tôi không dám để họ tiến vào."

"Con gái bà trần truồng bị người ta thấy được quan trọng hơn hay tính mạng quan trọng hơn?"

Tôi đối lại ngay.

Không phải tôi thấy thương hại Tống Duyên Minh.

Mà tôi cảm thấy logic của Phan Ngọc thật "cảm động".

Chỉ có điều, tôi cũng ý thực được, thứ bên trong rất có khả năng là cái bẫy mà cả gia đình Phan Ngọc, Tống Duyên Minh, Tống Cẩm Dương bày ra.

Bên trong là thứ mà họ muốn cho chúng tôi thấy.

Lý Hào Kiệt đẩy cửa: "Chìa khóa đâu?"

"Cửa này không có khóa, bên trong là một cái then, bên trong chốt rồi thì chỉ có thể đập ra thôi."

Tôi nói vậy, sợ dĩ tôi hiểu rõ vậy, bởi vì căn phòng này lúc trước là của tôi.

Khóa cửa này đã hơi hỏng, vẫn luôn không có ai sửa.

Phan Ngọc găt đầu với vẻ hơi khó xử.

Chúng tôi đứng bên ngoài, có thể nghe thấy tiếng sần sạt, với tiếng khóc khe khẽ, chứng minh rằng Tống Duyên Minh vẫn còn sống.

Chưa tự sát.

Chẳng trách Phan Ngọc không gấp gáp.

"Mau đập cửa ra đi, chúng tôi lo sắp chết rồi, chúng tôi bảo Duyên Minh mở cửa mà nó cũng không chịu mở!"

Phan Ngọc thúc giục Lý Hào Kiệt mở cửa.

Lý Hào Kiệt liếc nhìn bà ta, thản nhiên nói: "Tôi nghĩ, tình huống bên trong hẳn hai người biết rất rõ, nếu các người đã diễn trò lâu như thế, tôi không đập cửa vào cũng không có khả năng."

Anh nói như vậy, sắc mặt Phan Ngọc hơi tái đi.

Bàn tay bắt gác vuốt tóc một cái.

Đây là động tác bắt gác của một người khi chột dạ.

Bà ta không nói gì, Lý Hào Kiệt ở bên ngoài hô lên một câu: "Tôi đập cửa đây!"

Lũ về sau một bước, đập một phát lên cánh cửa!"

Cánh cửa vang lên một tiếng "ầm" rồi đổ về sau.

Cảnh tượng bên trong hoàn toàn lộ ra.

Tôi nhìn vào một cái mà suýt ngất xỉu.

Tôi nhìn thấy máu văng đầy đất, Tống Duyên Minh dường như lửa lò, nhưng hình như cũng không phải, bởi vì phần da trên cơ thể, trên cánh tay, trước ngực đều có màu đỏ.

Có lẽ những thứ ấy đã không thể coi là da nữa rồi.

Trên tay chị ta cầm một búi sắt, đang liều mạng chà sát cơ thể...

Ánh mắt chăm chú nhìn làn da trên cơ thể mình.

Cánh cửa bị đập bung ra dường như không xoay chuyển được sự chú ý của chị ta.

"Duyên Minh!"

Phan Ngọc nhìn thấy cảnh này, ngất ngay tại chỗ!

Tôi bước lên trước nắm chặt lấy bàn tay Tống Duyên Minh: "Đừng chà nữa!"

Tống Duyên Minh dường như chú ý tới có người bước vào, đỡ đầu nhìn tôi, rồi ngừng đầu lên nhìn Lý Hào Kiệt, cười ngây ngốc: "Anh Lý, tôi biết tại sao anh không thừa nhận cuộc hôn nhân của chúng ta rồi, đừng lo, tôi chà sạch lớp da này, tôi sẽ lại sạch sẽ."

Chị ta nói rồi bắt chấp sự ngăn cản của tôi, tiếp tục động tác.

Tôi nhìn thấy sợi sắt trong búi sắt kia cọ lên làn da, mang theo máu, mang theo da vụn, mang theo cả thịt nữa!

"Đừng cọ nữa."

Tôi muốn ngăn cản, nhưng sức lực của chị ta quá khủng khiếp.

Lý Hào Kiệt dường như cũng không nhìn nổi nữa, tiện tay cời âu phục trên người, cúi người lấy búi sắt trên tay cô, ném lên mặt đất.

Dùng âu phục che người chị ta lại rồi bế chị ta lên: "Đừng chà nữa, tôi đưa cô đến bệnh viện."

"Tôi không..." Tống Duyên Minh nhìn Lý Hào Kiệt, nước mắt ì ì chảy rơi xuống: "Tôi không sạch sẽ, cho nên anh mới không cần tôi nữa, đúng không? Tôi nhìn thấy hết trên mạng rồi."

"Không phải, không phải thế..."

Lý Hào Kiệt nhìn Tống Duyên Minh, trong đôi đồng tử đen thẳm ấy ngập tràn vẻ đau xót.

Muốn che giấu cũng khó.

Tôi đứng lặng tại chỗ, đột nhiên cảm thấy nơi nào đó trong tim như bị khoét rỗng.

Tất cả tốt đẹp được dựng ra, dường như bỗng chốc không còn tâm tích nữa.

Tôi cứ đứng như vậy, nhìn Lý Hào Kiệt bế Tống Duyên Minh ra ngoài.

Tâm trạng giống hệt như lần trước ở sân thượng.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt bế Tống Duyên Minh từ trên sân thượng xuống.

Chỉ có điều lần này, tôi càng tuyệt vọng hơn.

Tổng Cẩm Dương đưa mắt nhìn tôi, không nói gì hết.

Lý Hào Kiệt bế Tống Duyên Minh lên xe cứu thương, từ đầu đến cuối không hề nhìn tôi một lần.

Trong mắt anh chỉ có Tống Duyên Minh.

Là già bộ đúng không?

Là khổ nhục kế đúng không?

Tôi không biết.

Nếu như là đóng kịch, là khổ nhục kế, vậy thì Tống Duyên Minh quá giỏi rồi.

Nỡ xuống tay nặng nề như vậy với chính mình.

Nhưng, thế thì đã sao? Không phải Lý Hào Kiệt vẫn bị chị ta đoạt được rồi sao?

Bác sĩ cũng nâng Phan Ngọc lên xe cứu thương, Tống Cẩm Dương cũng đi theo.

Cánh cửa ban nãy còn nóng như thế, bỗng chốc chỉ còn mình tôi.

Trái tim tôi rất đau.

Tôi nghĩ, lần này Tống Duyên Minh lại thành công rồi.

Tôi quay về nhà Lý Hào Kiệt lấy máy tính.

Người giúp việc nhìn thấy tôi mà hô lên: "Bà chủ."

Tôi cười với cô ấy: "Tôi không phải bà chủ, cô cứ gọi cô Tống đi, bà chủ của cô là người khác rồi."

Tôi nói xong, lấy máy tính và đồ đạc của mình rồi rời đi.

Từ sau hôm ấy, tôi không có tin tức gì của Tống Duyên Minh, cũng không có tin tức gì từ Lý Hào Kiệt.

Tô Ngọc Nhiên nói với tôi, vụ án liên quan đến Tống Tuyết cũng bãi kiện rồi.

Bỗng chốc dường như tôi nhẹ nhàng hẳn.

Ngoài công việc ra, chỉ còn chuyện cuộc thi thôi.

Thời gian của tôi rảnh rỗi chưa từng thấy.

Nghĩ tôi nổi khò vì lúc trước bị Lý Hào Kiệt quấn lấy đòi làm, đúng là gánh nặng ngọt ngào.

Là quá khứ không bao giờ mong tới nữa.

Tôi chăm chú làm thiết kế của mình, vào ngày cuối cùng, tôi nộp thiết kế.

Một tuần sau là thời gian công bố kết quả của vòng bán kết, mọi người đều canh chừng trước máy tính.

Thời gian vừa đến, mọi người đồng loạt tải lại trang web.

Thế mà, không có kết quả của vòng bán kết, chỉ có một dòng thông báo.

Tôi mở ra, nhìn thấy ngay tên của mình.

Trên dòng thông báo viết, về việc tôi sao chép tác phẩm của Lương Vũ Hạnh.

Lương Vũ Hạnh.

Là nhà thiết kế hàng đầu của một studio dưới trướng Hào Thiên, cũng coi như có danh tiếng trong nước, hạt giống hàng đầu cho giải cao trong cuộc thi lần này, nếu như không ngoài ý muốn, chắc chắn là cô ấy và một nhà thiết kế nữa tên là Đào Nhi.

Bởi vì thực lực của họ được công chúng công nhận là mạnh nhất.

Thông báo vừa được đăng tải, tất cả người trong văn phòng đều dồn ánh mắt về phía tôi.

Tôi nghe thấy có người quái gờ nói: "Sao chép hả, lần trước có người đạo nhái bị đẩy xuống lầu, lần này vẫn làm à?"

"Lần trước nếu như không có ai đạo nhái, cô ta còn không vào được ấy chứ, chó gap phải ruồi."

"Đúng vậy, hơn nữa còn sao chép của Lương Vũ Hạnh, đúng là kẻ tài cao, gan cũng lớn mà."

Nói xong, một đám người cười rộ lên.

Trên mạng còn có hai tệp đính kèm, lần lượt là tác phẩm của tôi và tác phẩm của Lương Vũ Hạnh.

Tôi tải hai tệp này xuống trước, mở ra xem một lượt.

Bởi vì là thứ mình thiết kế ra, cho nên tôi chỉ nhìn là nhận ra ngay, tác phẩm của Lương Vũ Hạnh chính là bản thảo trước bản thảo cuối cùng của tôi.

Lúc đó tôi vốn đã quyết định cứ thế nộp lên rồi.

Sau đó lại tiến hành một vài chỉnh sửa cho phần đèn.

Tác phẩm của tôi và cô ấy chỉ có phần đèn là không giống nhau.

"Tống Duyên Khanh, đến văn phòng của tôi một lát!"

Khi tôi đang so sánh hai tác phẩm, Đặng Tùng xuất hiện ở cửa.

Biểu cảm của anh ấy rất nghiêm túc, thậm chí có phần phẫn nộ.

Mà đồng nghiệp bên cạnh đều nhìn tôi như xem kịch hay khi thấy tôi gặp nạn.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 140: Hai người phụ nữ hầu hạ một chồng

Tôi theo Đặng Tùng vào văn phòng.

Anh ấy đóng cửa lại, sau đó nghiêm túc nhìn tôi: "Tổng Duyên Khanh, sao cô có thể hồ đồ như vậy! Cho dù tổng giám đốc Lý có muốn nhét cô vào vòng chung kết thế nào, cô cũng không thể sao chép chứ!"

"Tôi không sao chép, là cô ấy sao chép của tôi."

Tôi bình tĩnh nói.

"Cô ấy sao chép cô? Làm sao có thể như vậy! Cô bước vào vòng bán kết với thứ hạng 50 đấy, tác phẩm lần này được hoàn thành cao độ, kết cấu mới mẻ, vừa nhìn đã biết Lương Vũ Hạnh tốn nhiều công sức, cô sao chép ai mà chẳng được, sao cứ phải sao chép cô ấy?!"

Ý tứ trong lời nói của Đặng Tùng chính là không hề tin tưởng lời tôi nói.

Anh ấy chỉ tin rằng tôi sao chép Lương Vũ Hạnh.

Nhưng tôi cũng không trách anh ấy được.

Dù sao trong công ty này, tuy rằng trình độ của tôi cũng không tệ, nhưng không cùng đẳng cấp với Lương Vũ Hạnh.

Lương Vũ Hạnh từng đạt rất nhiều giải thưởng trong nước, đề tài cũng mới mẻ.

Tôi cũng ít nhiều gì quan tâm một chút.

"Tôi không sao chép, trong máy tính của tôi có văn kiện gốc." Tôi nói vậy.

Thực ra tôi biết, cái này không hề có sức thuyết phục, dù sao thứ này nếu muốn phỏng theo, có thể làm ra trong thời gian ngắn.

Nhưng ngoài nó ra, tôi cũng không biết phải làm thế nào để chứng minh mình không sao chép.

Đặng Tùng nhìn tôi, hai mắt ngập vẻ thất vọng, căn bản không có ý định nghe tôi trình bày.

Anh ấy ngồi xuống ghế: "Lần này nếu như cô không sao chép, làm không tốt thì tổng giám đốc Lý vẫn có thể đưa cô vào vòng chung kết, nhưng nếu cô đã không cố gắng, đến cả tác phẩm cũng không làm mà sao chép luôn, vậy thì thần tiên cũng không giúp được cô."

"Nếu anh đã xác định như thế, tôi có nói gì cũng vô dụng."

Tôi cũng lười nói chuyện.

Tôi và Lương Vũ Hạnh, không có ai tin rằng cô ấy sao chép của tôi.

Vừa định đi, đã nghe thấy Đặng Tùng ở phía sau nói: "Này cô đợi đã!"

"Có việc gì?"

"Không phải, tôi chỉ thấy buồn bực, cô nói xem bình thường khả năng của cô cũng không tệ, cũng có vài tác phẩm khá khảm, tại sao cô phải sao chép của cô ấy, cô cần gì phải thế?"

Đặng Tùng ngồi ở đó, đập bàn, lông mày nhàu chặt.

Dáng vẻ nghi ngờ không hiểu nổi.

Tôi nhìn anh ấy, cũng hỏi lại: "Đúng thế, tôi cần gì phải thế nhỉ? Đầu óc tôi có vấn đề, hay là đầu óc anh có vấn đề, phải sao chép thứ của cô ấy?"

"Chuyện này..."

Đặng Tùng nhìn tôi, không ngừng gật đầu.

Suy nghĩ một lát, anh ấy dùng ánh mắt hoài nghi nhìn tôi, hỏi tiếp: "Cho nên, cô không sao chép cô ấy?"

"Tôi không hề, là cô ấy sao chép tôi, nhưng tôi không biết tại sao cô ấy làm vậy."

Tôi trả lời như thế.

Đặng Tùng nhàu mày, khoanh tay trước mặt, lông mày nhàu chặt, bóp trán suy nghĩ: "Đúng vậy, cô ấy cần gì nhỉ? Tuy rằng tác phẩm này của cô rất khá, nhưng chỉ cần cô ấy sử dụng một nửa thực lực, cũng không có khả năng không vào nổi vòng chung kết."

Đặng Tùng nói đến đây, hỏi thêm: "Cô phải có có kẻ thù gì không?"

Kẻ thù?

Tôi có chứ.

Thực ra là rất nhiều.

Khi tôi đang băn khoăn không biết có nên nói với Đặng Tùng không.

Cửa phòng làm việc của anh ấy bị người ta đẩy ra.

Hai người phụ nữ một trước một sau bước vào.

Trong đó có một người tôi không biết.

"Tổng giám đốc Cao." Đặng Tùng nhìn thấy họ, vội vàng đứng dậy, mặt mũi tươi cười.

Tôi đoán, người được Đặng Tùng gọi là "tổng giám đốc Cao" chính là người phụ nữ đi trước này.

Tổng giám đốc Cao chẳng buồn nhìn tôi, đi thẳng tới trước bàn làm việc của Đặng Tùng, vỗ bàn một cái: "Gọi Tổng Duyên Khanh của công ty các anh ra đây."

"..."

Hóa ra đến tìm tôi à.

Đặng Tùng ra hiệu cho tôi: "Cô ra ngoài trước đi, lát nữa tôi sẽ tìm cô."

Tôi nhận thức được anh ấy đang giúp mình.

Tôi băn khoăn một chút, tổng giám đốc Cao này chắc chắn đang gần quá độ, khi tôi đang tính đến chuyện ra ngoài trước, một người phụ nữ có vẻ trẻ tuổi đi sau tổng giám đốc Cao đột nhiên kéo tôi lại: "Cô chờ đi, tôi nhìn thấy tin về chị cô trên mạng rồi, có phải cô là Tổng Duyên Khanh không!"

Tin tức về Tổng Duyên Minh?

E là video Tổng Duyên Minh bị người ta cưỡng hiếp được đăng tải hết lần này đến lần khác dạo trước.

Tổng giám đốc Cao nghe vậy, quay đầu nhìn tôi, ánh mắt như tóe ra lửa: "Cô chính là Tổng Duyên Khanh? Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cô rồi, cô dám sao chép tác phẩm của Vũ Hạnh nhà chúng tôi, là gan cũng không nhỏ nhì."

Tôi nhận thức được, cô gái phía sau này chính là Lương Vũ Hạnh.

Trước kia tôi chỉ nghe thấy tên cô ấy.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy người thật.

Lương Vũ Hạnh không cao, thân hình hơi mập, nhưng ánh mắt rất húng dữ.

"Tôi không đạo nhái." Tôi nói rất nhẹ nhàng.

"Không đạo nhái?" Tổng giám đốc Cao nhìn tôi: "Cô có ý gì vậy? Lê nào cô muốn nói Vũ Hạnh nhà chúng tôi đạo tranh của cô sao? Ha ha ha."

Nói xong bật cười thành tiếng.

Dáng vẻ của cô ta rất huênh hoang, Lương Vũ Hạnh đằng sau cũng hống hách theo: "Đúng vậy, thứ nhà thiết kế hạ hạ ba như cô, cũng không nhìn xem mình có đức hạnh gì, tôi còn phải sao chép cô?"

"Làm sao tôi biết được."

Biểu cảm của tôi vẫn rất bình tĩnh.

Dù sao chuyện này tôi vẫn khá tự tin, cho nên không cần phải dùng giọng nói để chen ép.

"Cô không biết? Xì! Cô đã đạo nhái mà còn ngổn cuồng?" Tổng giám đốc Cao nhìn Đặng Tùng, huênh hoang: "Đặng Tùng, tôi nói cho anh biết, dạng người như thế này, bắt buộc phải đuổi, đuổi ngay!"

Đặng Tùng đứng nguyên tại chỗ, trên mặt là nụ cười bất đắc dĩ, nhìn tổng giám đốc Cao hồ hào, xòe tay nói: "Đừng nóng giận đừng nóng giận, có gì từ từ nói."

"Làm sao mà từ từ nói được? Người của các anh sao chép tác phẩm của Vũ Hạnh nhà chúng tôi, sao đây? Tưởng cô ấy là tình nhân của tổng giám đốc Lý thì có thể cho qua như vậy được à?"

Tổng giám đốc Cao nói thẳng.

"Tình nhân của tổng giám đốc Lý?" Tôi ngược mắt nhìn họ Cao kìa.

Cô ấy cũng nhìn về phía tôi: "Sao nào? Dám làm không dám nói à? Chúng tôi biết rất rõ nhé, muốn giấu cũng không giấu được đâu."

"Đúng vậy, cô và chị cô hai người phụ nữ hầu hạ chung một chồng, tưởng rằng không nói là chúng tôi không biết à? Thiên hạ này làm gì có bức tường nào không lọt gió chứ!"

Lương Vũ Hạnh cũng hùa theo.

Tôi đứng khựng tại chỗ.

Tại sao lại có lời đồn như vậy?

Hai người phụ nữ hầu hạ chung một chồng?

Hờ hờ.

Chuyện ghê tởm như thế, tôi không làm được.

Nhưng tôi cũng nhìn ra, hai người này có chuẩn bị trước, tất nhiên sẽ không thể cho qua như vậy.

Tôi nhìn tổng giám đốc Cao, cũng nhìn Lương Vũ Hạnh: "Hai người đừng hét, chuyện này cũng không phải ai to mồm thì người đó đúng, hơn nữa tác phẩm của hai chúng ta rất giống nhau, tại sao nhất định là tôi sao chép của cô? Lê nào không thể là cô nhận tiền rồi có ý sao chép tôi?"

Tôi nói xong, Lương Vũ Hạnh khựng lại.

Biểu cảm trên mặt cô ta lập tức có vẻ mất tự nhiên.

Tổng giám đốc Cao lại không như vậy mà nở nụ cười lạnh: "Cô ấy sao chép cô? Ai mà không biết Vũ Hạnh nhà chúng tôi có trình độ thế nào, dựa vào cái gì mà phải sao chép nhà thiết kế hạ hạ ba như cô?"

"Làm sao mà tôi biết được?"

Tôi nhún vai.

Đặng Tùng nhìn tình hình: "Hay là thế này đi, hôm nay có cãi nhau cũng không ra kết quả gì, chúng ta quay về, hai người sắp xếp lại chứng cứ liên quan đến tác phẩm của mình, sau đó tìm thời gian, cùng lấy ra, tìm một vài người để phân xử."

Thực ra tôi cảm thấy cách làm mà Đặng Tùng nói rất được.

Nhưng tổng giám đốc Cao lại không bằng lòng: "Dựa vào cái gì? Cô ấy đạo tranh của Vũ Hạnh nhà chúng tôi, chúng tôi còn phải lấy chứng cứ? Đòi chứng cứ? Chúng tôi nộp sớm hơn chính là chứng cứ đấy!"

"Nộp sớm hơn mấy ngày vậy? Trong vòng mấy ngày cho dù tôi có chép cũng không chép ra được, hơn nữa lần này nộp tác phẩm hoàn toàn bảo mật, tôi căn bản không có nguồn nào để biết được tác phẩm của cô ấy."

Tôi và tổng giám đốc Cao tranh chấp không thôi.

Lương Vũ Hạnh cũng ở bên cạnh nói rất hùng hồn.

Nhưng nói đến sau cùng cũng không có kết quả.

Sau cùng vẫn quyết định làm theo cách mà Đặng Tùng nói, dùng thời gian một tuần để sắp xếp tư liệu, chứng minh tác phẩm này là của mình, sau đó một tuần sau sẽ đưa ra cho mọi người trong phòng họp của Hào Thiên xem.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Đi mau, đừng mất mặt nữa!

Tổng giám đốc Cao và Lương Vũ Hạnh rời đi.

Đặng Tùng nhìn tôi, xác nhận lại nhiều lần: "Tác phẩm này thật sự là của cô ư?"

"Đúng vậy."

Tôi chỉ đáp hai chữ.

Đặng Tùng bắt đầu đi, đánh phải gắt đầu: "Vậy thì được rồi. Gần đây cô có thể nghỉ ngơi một chút, nghĩ kỹ lại xem làm thế nào để chứng minh bản thiết kế này là của cô. Nếu cần tôi giúp đỡ thì cứ đến tìm tôi."

Tôi gất đầu đồng ý.

Trở lại văn phòng, các đồng nghiệp thấy tôi, vẻ mặt đều là cười trên nỗi đau của người khác.

Nhất là Trịnh Thảo. Cô ta thấy tôi bước vào, lập tức vui ra mặt, đi đến gần tôi: “Ài chà, Tổng Duyên Khanh, cô nói sao cô lại hồ đồ vậy chứ? Làm gì chẳng được mà lại đi sao chép? Nếu mà làm to chuyện này thì không chừng sẽ bị sa thải đấy. Đến lúc đó chỗ dựa của cô có vững chắc đến mấy thì cũng không đỡ cho cô được đâu.”

Tôi không thèm để ý tới tôi cô ta.

Tôi ngồi vào bàn thư dọn đồ đạc, suy nghĩ sắp tới phải làm thế nào để trong một khoảng thời gian ngắn có thể hoàn thành hết khối công việc khổng lồ này, sau đó chuyển chủ tâm chứng cứ để chứng minh rằng tác phẩm là thuộc về tôi.

Trịnh Thảo thấy tôi không để ý tới cô ta, rất tức giận: “Sao cô không nói gì hết vậy? Chẳng lẽ sếp Đặng muốn sa thải cô rồi hả?”

“Cô ồn quá.”

Tôi liếc cô ta một phát.

Trịnh Thảo ngáy người, nhưng vẫn nói: “Hừ, bây giờ cô có lên mặt thì mấy ngày nữa cũng sẽ bị sa thải thôi. Xem thử cô còn vênh vào kiểu gì!”

Cô ra đi rồi, rồi cuộc chung quanh tôi cũng trở nên yên tĩnh.

Tất cả đồng nghiệp trong văn phòng đều bị đảo thái trong trận thi đấu này, chỉ còn mình tôi ở lại.

Họ đều mang theo tâm trạng xem trò hay.

Tôi cũng không rảnh mà để ý nhiều như vậy. Tôi lập một thời khóa biểu, liên lạc với mấy người khách hàng cùng với người bên công trình, xác nhận thời gian rồi bắt đầu làm việc.

Những việc như gặp khách hàng, hay là liên lạc với bên công trình, bên giám sát, tôi làm vào ban ngày.

Sửa chữa, hoặc là lên màu cho bản vẽ, tôi làm vào buổi tối.

Lượng công việc trong một tuần bị tôi dồn ép thành bốn ngày.

Tối thứ tư, sau khi liên lạc với bên công trình xong, tôi đánh dấu tick vào tất cả kế hoạch làm việc trước đó đã lập ra.

Sau đó tôi trở về văn phòng của mình, mở máy tính riêng ra, bắt đầu nghĩ cách làm thế nào để chứng minh tác phẩm đó là của tôi.

Tôi nhìn tác phẩm trên máy tính, nhất thời đau đầu.

Làm sao để chứng minh được đây?

Chỉ có bản thảo không thôi thì chưa đủ.

Tôi mở bản thiết kế ra. Mặc dù bên trong có cất lỏp, có chi tiết, nhưng cho dù là trông bầu vẽ gáo thì cũng có thể vẽ được một bức như thế này.

Hoàn toàn không thể chứng minh đây là bằng chứng được.

Tôi mất hai ngày để suy nghĩ.

Tôi tìm được một chứng cứ, sau đó lại tự bác bỏ nó.

Thấy chỉ còn một ngày là phải đến phòng họp của Hào Thiên để chứng minh đây là tác phẩm của tôi với mọi người.

Nhưng lại không có tiến triển gì cả.

Thực ra tôi biết, nếu Lương Vũ Hạnh cũng không thể hoàn toàn chứng minh tác phẩm này là của cô ta giống tôi thì người khác cũng sẽ tin cô ta.

Đúng lúc tôi ngồi trước máy tính, hết đường xoay sở thì đi động lại reo lên.

Tôi cúi đầu nhìn, là Lương Khanh Vũ.

Tôi nghe máy, câu đầu tiên mà anh nói với tôi là xin lỗi: “Xin lỗi, trước đó anh nghĩ rằng em không vào bản kết nên không chú ý tới trang web đó. Hôm nay mở ra mới thấy vụ sao chép.”

“Không sao.”

Thật ra nếu không có Lương Khanh Vũ góp ý cho tác phẩm tham dự vòng loại của tôi thì tôi thậm chí không thể vào vòng loại được luôn.

Lương Khanh Vũ hỏi tôi: “Thế bây giờ chuyện này phải giải quyết thế nào?”

Tôi mang tâm trạng thù một lần, nói cho anh nghe về chuyện tôi sắp PK với Lương Vũ Hạnh trên hội nghị ở Hào Thiên ngày mai.

Đồng thời cũng cho anh biết về tình trạng hiện nay của tôi.

Chính là tôi không có cách nào để chứng minh tác phẩm đó là của mình.

Lương Khanh Vũ nghe xong, im lặng trong chốc lát rồi nói: “Để anh suy nghĩ giúp em đi.”

Thật ra lúc này, tôi đã không còn hy vọng gì nữa.

Chỉ nói với anh tiếng cảm ơn.

Đến mười một giờ khuya, tôi đã ngồi trước máy tính cả ngày, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách gì hay để chứng minh tác phẩm là của mình.

Tôi dứt khoát bỏ mặc tất cả.

Ngủ thôi!

Sáng sớm hôm sau, tôi ngủ dậy mở máy tính ra, lại hối hận muốn chết.

Cả đêm, có lẽ tôi sẽ nghĩ ra được cách hay.

Nhưng bây giờ có hối hận thì cũng đã muộn rồi.

Tôi đóng laptop lại, mang nó lên rồi đến tập đoàn Hào Thiên.

Lúc tôi đến cửa tập đoàn Hào Thiên, Đặng Tùng đã đứng chờ tôi. Hôm nay anh ta mặc một bộ suit màu đen đính kim tuyến, thoát nhìn còn rất cao cấp.

Thấy tôi, anh ta lập tức đến gần, hỏi bằng giọng hỏi hớp: “Sao rồi? Có chắc sẽ thuyết phục được mọi người không?”

“Đến đó rồi nói.”

Lần này xem như là hội biện luận thu thập ý kiến, tôi không thể còn chưa bắt đầu đã bản lề được.

Tuy rằng lúc này, dường như tôi đã có thể thấy kết quả rồi.

Đặng Tùng thấy tôi nói chuyện mà không chắc chắn gì, càng bất an hơn: “Gi mà tới đó rồi nói? Rồi cuộc cô có chắc chắn không vậy? Rồi cuộc thì tác phẩm đó có phải là của cô không? Đến lúc đó đừng làm tôi bị mất mặt đấy!”

“...”

Lòng tôi rối bời, không muốn nói chuyện với anh ta.

Đặng Tùng lại không chịu buông tha: “Nếu tác phẩm đó không phải là của cô thì chúng ta đi mau thôi, đừng làm mất mặt nữa!”

“Ồ, đây là sao vậy? Còn chưa bắt đầu mà đã chiến tranh nội bộ rồi à?”

Ngay lúc Đặng Tùng đuổi theo hỏi tôi thì nghe thấy một giọng nữ the thé.

Tôi ngẩng đầu, thấy tổng giám đốc Cao và Lương Vũ Hạnh đang đứng ở cửa thang máy.

Phòng họp ở tầng bảy.

Đi thang máy là cách duy nhất.

Đặng Tùng thấy họ, vốn còn hơi chột dạ, giờ chỉ có thể vờ như bình tĩnh, không có lấy một chút lo lắng, đứng thẳng lưng, chỉnh lại bộ suit trên người, nói bằng giọng thần nhiên: “Tác phẩm này là của Tổng Duyên Khanh nhà chúng tôi. Chúng tôi đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi.”

“Thế cơ đấy? Vậy thì tôi mới mất mong chờ.”

Tổng giám đốc Cao liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt chứa đầy sự khinh miệt.

Đúng lúc đó, thang máy đến đây.

Bốn người chúng tôi cùng nhau đi lên.

Đến tầng bảy, trong phòng họp đã có không ít người.

Tôi liếc nhìn đại khái, đều là những gương mặt lạ. Nhưng cũng có người quen.

Một người là Thư Thanh, một người là Lê Kiên.

Thư Thanh đến, tôi có thể hiểu được.

Lê Kiên là trợ lý của Lý Hào Kiệt.

Tôi không rõ lắm tại sao hẳn lại đến đây nữa.

Cuộc họp bắt đầu vào lúc chín giờ. Bây giờ mới tám rưỡi.

Hai chúng tôi ngồi vào vị trí sưa sang lại đồ đạc. Đặng Tùng liên tục hỏi tôi: “Rốt cuộc cô có chắc không vậy? Có dám chắc không? Nếu cô làm tôi mất mặt thì tôi sẽ sa thải cô đấy nhé!”

“Yên tâm đi sếp Đặng. Tác phẩm là của tôi. Tôi không sao chép ai cả.”

Ngoài những lời này ra, tôi không biết phải nói gì với Đặng Tùng nữa.

Cuối cùng cũng tới chín giờ.

Lê Kiên đứng dậy, đi đến chính giữa phòng họp nói: “Chào mọi người. Tôi là trợ lý của tổng giám đốc Lý, tên tôi là Lê Kiên. Sáng nay tổng giám đốc Lý có việc nên tôi sẽ tạm thời phụ trách cuộc họp lần này.”

Đặng Tùng và tổng giám đốc Cao, cùng với Thư Thanh và những người khác đều rất khách khí với Lê Kiên.

Cuộc họp vừa bắt đầu, Lương Vũ Hạnh lập tức vội vã mở laptop của mình ra, sau đó bắt đầu triển lãm bản thảo của mình cùng với mô hình 3D trên máy tính.

Thấy những thứ đó, tôi không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Rõ ràng bản thảo là do cô ta vẽ, nhưng mô hình mà cô ta triển lãm lại giống hệt của tôi. Điểm tiếp nối cũng giống như đúc.

Có thể nói là cô ta đã lấy được tài liệu gốc của tôi thông qua con đường nào đó.

Điều này đồng nghĩa với việc đã không chỉ là sao chép nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Công khai quan hệ

Lương Vũ Hạnh vừa triển lãm bằng chứng, vừa bắt đầu nói về ý tưởng thiết kế của mình.

Tuy rằng khác với tôi, nhưng cũng rất rõ ràng mạch lạc.

Thậm chí có những điểm nhỏ, tôi chỉ tiện tay vẽ thôi, cô ta có thể nói cái mười mười.

Tuy rằng tôi còn chưa nói gì, nhưng cảm thấy mình đã thua rồi.

Bởi vì tuy rằng tôi là tác giả, nhưng khả năng tổ hợp ngôn ngữ và ứng biến tại hiện trường của cô ta đều hơn tôi rất nhiều.

Tôi biết rõ, lát nữa khi mình lên nói thì chắc chắn sẽ không bằng cô ta.

Sau khi Lương Vũ Hạnh nói xong, tôi lấy mấy thứ ra chuẩn bị nói về lý niệm và ý tưởng thiết kế của mình.

Tôi vừa mở mô hình lên, người bên dưới đều xì xào.

Tôi nghĩ, mọi người cũng giống như tôi, đều phát hiện đây là hai tài liệu mô hình giống nhau y hệt.

Đây không phải là sao chép.

Mà là bản gốc.

Tôi nói về lý niệm và ý tưởng thiết kế của mình.

Để có thể ghi thêm điểm trong lòng mọi người, tôi cũng kể cho mọi người nghe về cuộc sống trong cô nhi viện của mình hồi nhỏ.

Nhưng mọi thứ đều có vẻ nhạt nhẽo trước bài thuyết trình hoàn hảo của Lương Vũ Hạnh.

Lúc thuyết trình, tôi đã cảm nhận được biểu cảm của người bên dưới. Có buồn cười, có khinh thường.

Đường như mọi người đều nhận định rằng tôi là kẻ sao chép.

Nhất là tổng giám đốc Cao. Tuy rằng không cười thành tiếng, nhưng khóe miệng sắp ngoạc tới tận mang tai.

Cuối cùng, tôi nói xong.

Sau khi tôi nói “Trên đây là tất cả ý tưởng về tác phẩm của tôi. Cảm ơn mọi người”...

Tổng giám đốc Cao đứng dậy, nhìn mọi người rồi nói: “Tôi nghĩ mọi người đã biết rõ rồi cuộc tác phẩm là của ai rồi.”

Sau khi cô ta nói vậy, mọi người đều bắt đầu xì xào bàn tán.

Lương Vũ Hạnh càng cười đắc ý hơn, lại nói: “Sếp đừng làm thế. Dù sao thì Tổng Duyên Khanh cũng vất vả lắm mới bịa ra ý tưởng thiết kế như vậy.”

Cô ta vừa dứt lời, người chung quanh đều ri tai nhau.

“Tác phẩm tuyệt vời như vậy, sao có thể là của cô ta được chứ? Mặt dày thật chứ không phải nói.”

“Chỉ còn gì nữa, tôi còn tưởng là sao chép nữa chứ. Bấy giờ xem ra, cô ta đúng là vô liêm sỉ, thế mà lại còn copy nguyên tài liệu gốc của Lương Vũ Hạnh, tự bỏ thêm mấy thứ vào rồi nói là của mình.”

“Loại người này, tôi thấy nên sa thải thì hơn.”

Tiếng bàn tán không lớn, nhưng phòng họp cũng chỉ có chừng đó thôi.

Tôi có muốn không nghe thấy cũng khó.

Lúc này, Đặng Tùng cũng không ngồi yên được: “Cô làm gì vậy? Há? Bấy giờ cô còn nói tác phẩm này là của cô sao? Đáng lẽ tôi không nên đến đây với cô!”

Anh nói rồi đứng dậy muốn bỏ đi.

Tôi sốt ruột đứng dậy, quay về phía Lương Vũ Hạnh nói: “Tác phẩm này vốn chính là của tôi! Tôi không biết cô dùng thủ đoạn gì để ăn cắp, nhưng của tôi chính là của tôi, không thể làm giả được!”

“Ha ha ha ha!”

Tôi vừa nói xong, Lương Vũ Hạnh lập tức bật cười.

Cô ta vốn đã béo, bây giờ bật cười càng khiến cho mỡ trên gương mặt đều run lên.

Cô ta cười, tổng giám đốc Cao bên cạnh cùng với những người khác cũng cười.

Đặng Tùng vốn đã muốn bỏ đi, nghe thấy mọi người cười, lại quay lại gọi tôi: “Được rồi! Cô còn thấy chưa mặt mũi đủ à? Mau đi theo tôi đi!”

“Tôi không đi!” Khi đó, máu bướng của tôi nổi lên, đứng tại chỗ nói: “Vốn là của tôi. Kề mặt mặt không phải là tôi!”

Lúc này, người trong phòng đều ôm bụng cười.

Tôi siết chặt hai tay, móng tay bấm vào lòng bàn tay, uốn thẳng lưng, khiến cho mình không thể chùn bước.

Tôi không muốn bị oan uổng.

Không muốn bị vu khống.

“Trợ lý Lê, kết quả đã rất rõ ràng, chúng tôi đi trước nhé.” Tổng giám đốc Cao nói với Lê Kiên: “Vũ Hạnh nhà chúng tôi có rất nhiều hạng mục trong tay, khách hàng còn đang chờ kia.”

Lê Kiên nhìn tôi rồi nhìn Lương Vũ Hạnh, hờ hững nói: “Tổng giám đốc Lý nói, chờ một chút sắp ấy sẽ tới.”

Chỉ một câu thôi, tổng giám đốc Cao và Lương Vũ Hạnh đều trực tiếp ngồi xuống.

Mọi người cũng nghe thấy Lý Hào Kiệt sắp tới, không dám cười khoa trương như vậy nữa.

Đặng Tùng liếc nhìn tôi, khẽ nói: “Cô đã sao chép rồi mà còn kéo tổng giám đốc Lý nói giúp cho cô nữa à?”

“Tôi không có...”

Thật ra, tâm trạng của tôi lúc này cũng khá là phức tạp. Sau hôm đó tôi đã lâu không gặp Lý Hào Kiệt.

Bây giờ anh ta thấy tôi lại gặp phải chuyện thế này, không biết sẽ nghĩ gì nữa.

Khoảng chừng nửa giờ sau.

Lý Hào Kiệt đến.

Lúc anh bước vào, tất cả các giám đốc, nhất là tổng giám đốc Cao đều chen lên trước chào hỏi với anh.

Lý Hào Kiệt bước vào hỏi tình huống đại khái.

Bởi vì mọi người đều nhận định rằng tôi sao chép, nên đều điên cuồng nói về tôi.

Gi mà những từ ngữ như “Vô liêm sỉ”, “Kề làm nát mặt tập đoàn Hào Thiên”, “Phản từ căn bản trong nhà thiết kế”, có thể nói, có thể dùng, chửi tai cỡ nào, đều áp đặt lên người tôi.

Lý Hào Kiệt nghe, tuy rằng không nhìn tôi, nhưng anh nhàu chặt mày, sắc mặt cũng lạnh lẽo đáng sợ, trong con ngươi đen chứa đầy tức giận.

Những giám đốc ở đây đều là cáo già, thấy cảm xúc Lý Hào Kiệt không tốt, nói mấy câu rồi không dám nói nữa.

Cuối cùng, Lý Hào Kiệt nhìn về phía tôi nói: “Cô nói chút gì đi.”

“Bản về là của tôi.”

Điều này Lý Hào Kiệt rất rõ ràng.

Lúc ấy tôi và anh ở bên nhau, anh nhìn tôi làm ra chúng.

Nhưng lúc này, tôi càng không mong anh sẽ nói ra sự thật này hơn cả anh.

Một khi nói rõ, có lẽ tôi sẽ không thể ở lại công ty này nữa.

“Hừ, lúc này mà cô còn có mặt mũi nói là cô làm à? Cô...”

“Cầm mồm!”

Lương Vũ Hạnh vừa định trào phúng tôi thì Lý Hào Kiệt trực tiếp lên tiếng ngắt lời.

Chỉ nói hai chữ, lại khí thế kinh người.

Khiến cho Lương Vũ Hạnh sợ tới mức run lên, co người trong ghế.

Lý Hào Kiệt dời mắt về phía tôi, ánh mắt chứa sự khó hiểu, dường như đang hỏi tôi rằng tôi mong anh sẽ làm gì.

Trong lúc không khí đang căng thẳng thì tổng giám đốc Cao bỗng đứng dậy: “Tổng giám đốc Lý, tôi có lời muốn nói.”

“Cô nói đi.”

Lý Hào Kiệt nhìn lướt qua cô ta.

“Tôi đã từng nghe nói, anh và cô Tổng Duyên Khanh này có quan hệ không bình thường. Nhưng lần này cô ta sao chép tác phẩm của người của tôi, tôi nhất định phải lên tiếng vì người của tôi. Nếu anh muốn thiên vị thì cho dù chúng tôi có rời khỏi Hào Thiên, cũng phải tìm nơi khác để chứng minh cho sự trong sạch của mình.”

Giọng điệu của tổng giám đốc Cao rất cứng rắn, rõ ràng là muốn chơi tôi cùng.

Cô ta vừa dứt lời, sắc mặt người chung quanh đều thay đổi.

Tất cả mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt khó tin.

“Cao Văn, cô đừng nói vậy!” Lê Kiên rất cuộc lên tiếng.

Lần đầu tiên tôi biết tên của tổng giám đốc Cao là Cao Văn.

“Tôi nói vậy á? Chuyện này, thân là thư ký của sếp Lý, chắc hẳn anh còn biết rõ hơn tôi ấy chứ.” Cao Văn không sợ hãi chút nào.

Hon nữa lúc này Lý Hào Kiệt không lên tiếng. Thật ra chân tướng sự việc đã rất rõ ràng.

Lý Hào Kiệt nhìn cô ta, đi đến chính giữa phòng họp, gần từng tiếng: “Tôi không hiểu thiết kế cho lắm, nhưng tôi biết tác phẩm này là do cô ấy thiết kế. Bởi vì khoảng thời gian đó, mỗi ngày chúng tôi đều ở bên nhau.”

Mấy câu ngắn ngủi, lại như bom ném vào trong nước!

Ánh mắt mọi người đều dồn về phía tôi.

Nhưng tôi lại nhìn Lương Vũ Hạnh. Trán cô ta chảy đầy mồ hôi, dường như không ngờ rằng Lý Hào Kiệt sẽ làm chứng cho tôi!

Tôi đứng tại chỗ, nhất thời không biết phải nói gì. Đúng lúc đó, Cao Văn nói: “Tổng giám đốc Lý, dù gì thì anh cũng là tổng giám đốc của Hào Thiên, thế mà lại nói dối chỉ vì một người phụ nữ!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Tôi hoàn toàn tin vào anh

Lý Hào Kiệt liếc Cao Văn một cái, ánh mắt thản nhiên, hoàn toàn không nổi giận vì lời nói của cô ta.

Ánh mắt ấy, thậm chí trông giống như đang chế giễu vậy.

Tôi hiểu được ánh mắt của anh, Cao Văn nhất định cũng có thể hiểu. Cô ta cá giận: “Tổng giám đốc Lý, tôi tôn kính anh, nhưng con người tôi vốn bao che cho người mình. Lương Vũ Hạnh là tướng mạo dưới tay tôi, nếu tôi không ra mặt cho cô ấy thì ai sẽ ra mặt cho cô ấy đây?”

Bội phục.

Tôi tuyệt đối bội phục Cao Văn rồi.

Hon nữa tôi cũng thấu hiểu cho mọi hành vi của cô ta. Cô ta tin tưởng Lương Vũ Hạnh tuyệt đối, cho nên mới tràn đầy lòng tin như vậy.

Mà lúc này, sắc mặt Lương Vũ Hạnh đã trở nên trắng bệch, biểu tình gượng gạo, đứng sau lưng Cao Văn, ánh mắt káo liên nhìn chung quanh.

Rõ ràng là đang chột dạ.

Lý Hào Kiệt nhìn cô ta, tạm dừng một chút rồi mới hỏi: “Thế cô định làm sao bây giờ?”

“Sà thôi cô ta.” Cao Văn nói rồi, lại nói thêm: “Nếu chúng tôi đều thuộc về tập đoàn Hào Thiên, vậy thì không thể vì một con sâu mà làm rầu cả nồi canh được. Nếu tổng giám đốc Lý có tình riêng với cô ta thì hãy nuôi cô ta ở trong nhà ấy, đừng đến đây làm rầu cả tập đoàn chúng tôi.”

Cao Văn nói rõ ràng mạch lạc.

Cô ta vừa dứt lời, mấy giám đốc bên cạnh đều gật đầu lia lịa.

Tôi nghe, chỉ cảm thấy lời này sao mà quen tai thế.

Hình như từng có người cũng nói với Lương Khanh Vũ như vậy...

Lương Vũ Hạnh vốn còn hơi khấn trương, nhưng bây giờ Cao Văn lại ra sức giúp cô ta phủ nhận chứng cứ của Lý Hào Kiệt, nên cô ta cũng bắt đầu thoải mái hơn, phụ họa một câu: “Đúng, chúng ta là một tập thể mà.”

Tôi nhìn về phía Cao Văn, hỏi cô ta: “Cô tin tưởng cô ta thế sao?”

“Đĩ nhiên rồi!” Cao Văn liếc xéo tôi một cái, ánh mắt chứa đầy sự khinh thường, hừ lạnh một tiếng: “Vũ Hạnh đi theo tôi mấy năm, tôi rất hiểu con người cô ấy. Tuy rằng cô mới vào đây không lâu, nhưng tôi cũng từng nghe nói về chuyện của tôi rồi.”

Trong lúc nhất thời, hiện trường rơi vào bế tắc.

Tôi, Lý Hào Kiệt, Cao Văn và Lương Vũ Hạnh đứng ở bốn góc.

Nhất là Lý Hào Kiệt. Tuy rằng trong lòng mọi người có ý kiến, nhưng cũng không dám tùy ý kết luận.

Nhưng Cao Văn vẫn nói: “Tổng giám đốc Lý, bây giờ kết quả đã rất rõ ràng rồi. Nếu không còn việc gì nữa thì chúng tôi đi trước đây.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi: “Cô có gì muốn nói không?”

“Tôi...”

Tôi cũng không biết nữa.

Tôi có thể làm gì được đây?

Tôi không thể chứng minh tác phẩm đó là của tôi.

Lý Hào Kiệt không ngắt đồng ý, nhưng Cao Văn vẫn định dẫn người rời đi.

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ”

Lúc hai người còn chưa đi đến cửa thì đi động của tôi reo lên.

Là Lương Khanh Vũ.

Tôi nhận điện thoại, liền nghe thấy Lương Khanh Vũ hỏi tôi: “Em còn ở phòng họp không vậy?”

“Còn.”

“OK, em báo mọi người đều nhìn, sau đó trò chuyện video với anh, mời họ giúp đỡ anh kết nối máy tính từ xa.”

Lương Khanh Vũ nói xong rồi cúp điện thoại.

Tuy rằng tôi không rõ anh muốn làm gì, nhưng không hiểu sao trong lòng lại rất tin tưởng. Tôi cúp điện thoại, nhìn Cao Văn và Lương Vũ Hạnh đang chờ tôi gọi điện thoại xong rồi rời đi, tôi nói: “Tổng giám đốc Cao, nhà thiết kế Lương, xin hãy chờ cho một lát.

“Tổng Duyên Khanh, thời gian của chúng tôi rất quý báu.”

Lương Vũ Hạnh nói.

Lúc này cô ta đã ăn chắc rằng tôi không thể tìm được chứng cứ, cho nên lúc nói giọng rất là mạnh mẽ.

“Chỉ một chút thôi là được. Bạn tôi đã tìm được bằng chứng mới cho tôi.”

Tôi vừa dứt lời, sắc mặt Lương Vũ Hạnh lập tức trở nên trắng bệch. Cô ta nhìn tôi, khó chịu nói: “Đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa.”

“Nếu đã đến đây rồi, lãng phí lâu như vậy rồi, vậy thì tại sao có kết quả rồi lại đòi đi?” Tôi nhìn về phía người chung quanh: “Tôi nghĩ mọi người cũng đều muốn biết tác phẩm là của ai đúng không?”

Tôi không biết Lương Khanh Vũ muốn làm gì.

Nhưng tôi hoàn toàn tin vào anh.

Lúc này Lương Vũ Hạnh đã chột dạ: “Chúng tôi không có nhiều thời gian để chơi với cô đâu.”

“Ngồi xuống, chúng ta xem thử cô ta có thể làm trò mèo gì được nữa.”

Lương Vũ Hạnh không muốn ngồi, nhưng Cao Văn không sợ.

Cô ta kéo Lương Vũ Hạnh ngồi về vị trí cũ.

Thấy hai người họ ngồi xuống, tôi bèn mở máy tính lên, kết nối wifi, sau đó kết nối với máy tính của Lương Khanh Vũ từ xa.

Sau khi bên kia đồng ý, máy tính của tôi xuất hiện màn hình desktop khác.

Đó là màn hình desktop của Lương Khanh Vũ.

Đồng thời còn có thể nghe thấy giọng nói của anh.

Trước tiên, Lương Khanh Vũ tự giới thiệu một chút. Chỉ cần vừa nói tên, mọi người ở đây đều biết là anh.

Lương Khanh Vũ bắt đầu triển lãm ba bức tranh trên máy tính.

Một bức là tác phẩm mà Lương Vũ Hạnh đã nộp trong trận bán kết lần này. Hai bức khác tôi đều chưa từng thấy.

Lương Khanh Vũ giới thiệu: “Hai tác phẩm này lần lượt là tác phẩm mà Lương Vũ Hạnh đã hoàn thành trước trận bán kết của cuộc thi thiết kế, cùng với được hoàn thành trong trận bán kết. Còn một bức khác thì tôi không cần phải giới thiệu nữa.”

Anh trưng bày ba bức tác phẩm lên màn hình rồi hỏi mọi người: “Mọi người có phát hiện điều gì khác biệt không?”

Tất cả mọi người đều im lặng.

Lúc này tôi nhìn Lương Vũ Hạnh, sắc mặt cô ta đã trở nên cực kỳ khó coi, bàn tay siết chặt tay vịn ghế dựa.

Ánh mắt như bốc lửa.

Không ai lên tiếng. Lương Khanh Vũ nói: “Trong ba tác phẩm này, hai bức mà tôi vừa triển lãm được làm từ phần mềm phiên bản mới nhất. Còn tác phẩm đầu bán kết thì làm bằng phần mềm cũ. Điểm này, mọi người có thể thấy được từ bóng mờ.”

Lương Khanh Vũ nói rồi lại triển lãm ba tác phẩm.

Lúc này, chung quanh vang lên tiếng bàn luận.

Tôi cũng đã hiểu ra Lương Khanh Vũ muốn làm gì.

Anh không phải muốn chứng minh tác phẩm đó là của tôi, mà là đang chứng minh tác phẩm đó không phải là của Lương Vũ Hạnh.

Chỉ cần tác phẩm đó không phải là của cô ta thì cũng chứng minh được là của tôi.

Lương Khanh Vũ triển lãm xong rồi nói: “Nếu mọi người để ý thì có thể xem những tác phẩm khác của Tổng Duyên Khanh. Con người cô ấy vốn nhớ tình xưa, ngay cả phần mềm hay dùng cũng thế, quen dùng phiên bản cũ rồi liền không thích đổi phiên bản mới.”

“Vũ Hạnh nhà tôi cũng có thể dùng phiên bản cũ mà.”

Lúc này Cao Văn bắt đầu không ngồi yên được. Cô ta vừa nói chuyện vừa nhìn Lương Vũ Hạnh.

Thật ra về chột dạ trong mắt Lương Vũ Hạnh đã bán đứng cô ta rồi.

Cao Văn chợt hiểu ra, lúc nhìn Lương Vũ Hạnh, vẻ mặt đã bắt đầu trở nên tức giận.

Nghe Cao Văn nói vậy, Lương Khanh Vũ ung dung nói: “Xin lỗi, tôi và Lương Vũ Hạnh là họ hàng. Trước đó tôi đã khuyên cô ta thừa nhận rồi, nhưng cô ta kháng kháng không chịu. Sáng hôm nay tôi còn chuyên môn hỏi cô ta về phiên bản phần mềm mà gần đây cô ta đang dùng, chính cô ta cũng thừa nhận là dùng bản mới nhất.”

Chỉ nói mấy câu, sự thật đã được phơi bày trước ánh sáng.

Đặng Tùng thở hắt ra một hơi, cười gượng mấy tiếng: “Ha ha, tôi đã nói tôi tin tưởng nhân viên của mình nhất mà. Nếu không thì tôi cũng sẽ không đến tham gia cuộc họp này với cô ấy.”

Lý Hào Kiệt nhìn chăm chăm vào máy tính của tôi. Mỗi lần Lương Khanh Vũ nói chuyện, sắc mặt của anh có vẻ như không được tốt cho lắm.

Cao Văn nhìn chăm chăm vào Lương Vũ Hạnh, hỏi cô ta một cách nghiêm túc: “Thế là thế nào hả?!”

Mấy ông giám đốc công ty cũng đều nhìn Lương Vũ Hạnh, ánh mắt ban này còn tin cậy giờ đã biến thành quân chúng xem trò hay.

Lương Vũ Hạnh cúi đầu, im lặng thật lâu. Bỗng nhiên cô ta ngẩng đầu, chỉ vào máy tính máng to: “Lương Khanh Vũ, hôm nay là anh ép tôi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Ở bên nhau cả đời

Lương Vũ Hạnh nhìn về phía Lương Khanh Vũ trong máy tính, kêu lên: “Chuyện tới nước này mà anh còn giúp cô ta sao? Anh có biết rằng cô ta có đàn đầu với sếp Lý, tổng giám đốc công ty chúng tôi không hả?!”

“Câm mồm!”

Lúc này Cao Văn biết đuối lý, không muốn lấy chuyện này ra để gây sự nữa.

Nhưng Lương Vũ Hạnh không chịu: “Lương Khanh Vũ, không phải anh nhờ tôi giúp anh tìm ra kẻ đã hại cha mẹ anh sao? Tôi điều tra ra rồi! Kẻ tìm kế toán làm sổ sách chính là trợ lý của sếp Lý, Lê Kiên! Chuyện này là ai làm, chắc chắn anh biết rất rồi!”

Cô ta nói Lê Kiên, nhưng tôi lại nhìn về phía Lý Hào Kiệt.

Chuyện này là ai làm, không chỉ riêng Lương Khanh Vũ, ngay cả tôi cũng biết rõ.

Khi đó tôi tràn đầy nghi ngờ, tuy rằng được Khương Thanh khuyến nhủ một chút, nhưng trong lòng ít nhiều gì cũng vẫn nghi ngờ.

Bấy giờ bị Lương Vũ Hạnh vạch trần, trong lòng tôi bỗng dưng cảm thấy chán ghét.

Chán ghét Lý Hào Kiệt.

Lương Vũ Hạnh dò mắt về phía tôi, nở nụ cười dữ tợn, thịt mỡ trên mặt run rẩy: “Tổng Duyên Khanh, có phải cô cảm thấy tổng giám đốc Lý rất nam hiểm không? Tôi nói cho cô biết, nam hiểm hơn cả là người đàn anh vẫn làm bộ làm dáng như che chở cô đấy!”

“Gi cô?”

“Ha ha ha ha, cô còn chưa biết đúng không? Ban đầu công ty Thiết Kế Vũ Phong có một khoảng thời gian không có việc làm, mọi người còn tưởng là bị ai đó trả đũa. Tôi nể tình là họ hàng nên đã giới thiệu khách hàng cho Lương Khanh Vũ, ai dè khách hàng của tôi nói cho tôi biết rằng chính Thiết Kế Vũ Phong không chịu nhận đơn đặt hàng!”

Tôi biết rõ Lương Vũ Hạnh đang nói về chuyện gì.

Khi đó tôi đã rời khỏi Thiết Kế Vũ Phong, nhưng An Kiều nói với tôi rằng Thiết Kế Vũ Phong sắp đóng cửa rồi.

Khi đó tôi còn sinh lòng nghi ngờ Lý Hào Kiệt...

“Đủ rồi!”

Giọng nói của Lương Khanh Vũ truyền tới từ trong máy tính.

Giọng anh mang theo sự hốt hoảng rõ rệt.

Vì điều gì? Không cần nói cũng biết rõ.

Lương Vũ Hạnh nhìn máy tính của tôi, cười đến đáng sợ: “Sợ hãi? Muốn rồi! Không phải anh còn muốn quay lại với cô ta sao? Vậy thì tôi không đồng ý đâu!”

“Cô...”

Trong máy tính, Lương Khanh Vũ còn muốn nói gì đó, nhưng Lý Hào Kiệt đã đi tới, khép máy tính của tôi lại.

Anh nhìn lướt qua mọi người ở đây bằng ánh mắt lạnh lẽo, hai tay đút trong túi quần, nói từng câu từng chữ: “Hôm nay chuyện xảy ra ở đây, nếu truyền ra ngoài nữa chứ, thì tôi sẽ không điều tra ngọn nguồn mà cam đoan rằng tất cả mọi người ở đây, từ nay trở đi sẽ không thể làm trong ngành nghề này nữa.”

Anh nói xong rồi đi về phía tôi: “Đi thôi.”

Lúc này, tâm trạng của tôi vô cùng phức tạp, hoàn toàn không hơi đâu mà đòi co với Lý Hào Kiệt nữa.

Chỉ có thể nói một câu: “Cảm ơn tổng giám đốc Lý.” Rồi nhanh chóng rời khỏi phòng họp.

Tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân Lý Hào Kiệt đuổi theo sau. Tôi bước đi nhanh hơn, đến trước thang máy. Hai thang máy đang hoạt động, còn phải chờ một lát mới đến tầng này.

Roi vào đường cùng, tôi chọn đi thang lầu bên cạnh.

Vừa bước vào thang lầu, Lý Hào Kiệt đã đuổi kịp tôi, vươn một tay ra ôm lấy tôi.

Tôi đang nổi nóng, vùng vẫy đẩy anh ra.

“A!” Lý Hào Kiệt lùi lại một bước, tựa lưng vào tường, tay phải đỡ lấy tay trái.

Bấy giờ tôi mới nhớ ra...

Tay anh vẫn còn chưa lành lặn. Tuy rằng đã không còn đeo thạch cao nữa, nhưng gãy xương trật gần một trăm ngày, không phải nói lành là lành ngay được.

Lúc này người đàn ông nhìn mặt lại, biểu cảm thoát nhìn cực kỳ đau đớn.

Tôi bước xuống hai bậc thang, anh cũng không có ý định đuổi theo tôi.

Chẳng lẽ thật sự là đau lắm sao?

Tôi rời rắm một lúc, cuối cùng vẫn lại gần, một tay đỡ lấy cánh tay anh: “Anh không sao chứ?”

Lý Hào Kiệt vẫn giữ tư thế tay phải đỡ tay trái, nhả ra một chữ từ trong kẽ răng: “Đau.”

“Xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý đâu. Tôi quên mất tay anh bị thương.”

Tôi không khỏi hoảng sợ, lấy di động ra định gọi cấp cứu.

Lý Hào Kiệt khoát tay, dè di động của tôi lại, nói bằng giọng hơi khàn: “Êm nghe anh nói đã.”

“Nhưng mà...”

“Nghe anh nói đã.” Lý Hào Kiệt nhủ chặt mày nhìn tôi: “Thật ra trước đó anh đã phát hiện manh mối về chuyện Lê Kiên rồi, nhưng cậu ta đi theo anh rất lâu...”

Lý Hào Kiệt nói đến đây rồi dừng lại.

Biểu cảm trên mặt càng đau đớn hơn.

Tôi sợ hãi, muốn tiếp tục cầm điện thoại gọi 120, nhưng Lý Hào Kiệt vươn tay ra giữ lấy tay tôi rồi nói tiếp: “Hơn nữa cậu ta cũng chưa phạm lỗi gì nên anh chỉ nhắc nhở một chút thôi. Chuyện đó thật sự không liên quan gì tới anh, nhưng anh sẽ điều tra rõ để trả lại sự công bằng cho em.”

Người đàn ông nói rồi tựa người vào tường, chậm rãi ngồi xuống.

Biểu cảm càng ngày càng đau đớn hơn.

Chẳng lẽ thật sự bị thương nặng lắm sao? Khi đó tôi rất sợ hãi, cố gắng rút tay mình từ trong tay anh ra, đồng thời nói: “Anh buông ra, tôi gọi 120. Anh cứ thế là không ổn đâu.”

“Không...”

Lý Hào Kiệt nói khẽ.

Tôi sốt ruột ghé sát vào, muốn gỡ tay anh ra. Nhưng vừa đến gần, anh bỗng nâng hai tay lên rồi ôm chặt lấy tôi.

Tôi ngất người.

Sau đó liền nghe thấy anh khẽ bên tai tôi nói: “Ôm em một chút thôi là được.”

...

“Anh làm tôi sợ muốn chết!”

Tôi tức giận vùng vẫy, muốn đánh người.

Lại thấy anh nhủ mày, kêu một tiếng đau đớn, tay phải đỡ tay trái, nói bằng giọng nghiêm túc: “Lần này thật sự bị đau rồi.”

“Đau thì tự đi mà gọi bác sĩ. Tôi đi đây.”

Tôi đã không muốn để ý tới anh nữa, bước tới thang lầu. Đúng lúc đó có một thang máy dừng ở tầng bảy.

Tôi bước vào thang máy, rời khỏi Hào Thiên.

Vừa rời khỏi tòa nhà tập đoàn Hào Thiên, tôi lập tức thấy Tổng Duyên Minh đang bồi hồi ở cửa cách đó không xa.

Hiện giờ trời nóng bức, ngoài dân văn phòng mặc áo sơ mi tay dài ra thì đa số mọi người đều đã mặc áo ngắn tay.

Tổng Duyên Minh mặc áo tay dài.

Tôi muốn né tránh chị ta, nhưng chị ta thấy tôi, vui vẻ đi tới chào hỏi: “Duyên Khanh, sao cô cũng ở đây vậy?”

“... Ừ, đi họp.”

Tôi không muốn nhiều lời với chị ta, chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng Tổng Duyên Minh lại không nghĩ thế. Chị ta kéo tôi lại, mỉm cười kiểu hoa sen trắng đầy quen thuộc: “Duyên Khanh, lát nữa cô có bận gì không? Nếu hôm nay đã gặp nhau rồi thì cùng nhau ăn bữa trưa đi, được không?”

“Tôi không rảnh.”

Tôi trả lời một cách lạnh lùng.

Đối với Tổng Duyên Minh, tôi không nghĩ ra chị ta thật sự mất trí nhớ hay là đang làm bộ như mất trí nhớ nữa.

Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ cảnh chị ta xuống tay hung ác với chính bản thân mình trong phòng tắm.

Nếu hết thấy đau là giả vờ thì Tổng Duyên Minh cũng thật là lợi hại.

Có vẻ như Tổng Duyên Minh cũng không nổi giận vì thái độ lạnh lùng của tôi mà cau mày nói: “Mấy năm nay chúng ta có hiểu lầm nào đó à? Tôi nhớ trước kia quan hệ của chúng ta rất tốt mà...”

“Quan hệ của chúng ta luôn luôn không hòa thuận chút nào hết.”

Tôi thà rằng Tổng Duyên Minh châm chọc khiêu khích tôi chứ không muốn chị ta vẫn làm ra vẻ hoa sen trắng như thế này.

Làm vậy khiến tôi không ứng phó được.

Nhưng chuyện lại cứ diễn biến theo chiều hướng mà tôi không muốn.

Tổng Duyên Minh kéo tôi nói: “Hình như tôi với anh Lý cũng là thế. Chúng tôi cũng không gần gũi thân thiết như trước. Anh ấy đối xử rất tốt với tôi, nhưng tôi cứ cảm thấy có chỗ nào đó khác khác.”

“Tôi có việc bận, đi trước nhé.”

Tôi nghe thấy chị ta nói về Lý Hào Kiệt, không hiểu sao tâm trạng lại trở nên khó chịu.

Lừa gạt bốc lên nghi ngờ.

Tổng Duyên Minh lại không phát hiện mà kéo tôi lại nói: “Đúng mà, trưa nay cùng nhau ăn cơm đi. Chắc hẳn cô cũng phải ăn cơm trưa mà đúng không? Cô nói cho tôi biết trong khoảng thời gian này tôi với anh Lý đã xảy ra chuyện gì đi. Nếu tôi làm sai thì tôi đi xin lỗi với anh ấy. Dù sao thì chúng tôi cũng phải ở bên nhau cả đời mà.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lý, Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Tôi không biết kêu đau, không biết khóc, không biết làm nũng

Phải ở bên nhau cả đời.

Mấy chữ này như những bàn tay vô hình siết chặt trái tim tôi.

Khiến tôi đau đớn khôn cùng.

Khoảnh khắc ấy, lòng đỏ kỳ bồng dâng lên trong tôi. Chị ta kéo tôi khiến tôi càng giận dữ hơn. Tôi dứt tay ra, quát lên: “Tôi không muốn tham dự vào chuyện của các người!”

Có lẽ là tôi dùng sức quá mạnh, bởi vậy Tổng Duyên Minh té ngã về phía sau.

Tôi quay lại, vừa lúc thấy chị ta ngồi bệt dưới đất, biểu cảm hơn đau đớn, thò tay xoa mông.

Người chung quanh đều nhìn về phía chúng tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt chỉ trích.

Tôi không hỏi đau mà làm người tốt, đang định bỏ đi thì thấy ánh mắt người chung quanh nhìn tôi thay đổi phương hướng.

Tôi nhìn theo ánh mắt họ thì thấy một người bước ra từ cổng tòa cao ốc.

Lý Hào Kiệt.

Bộ suit vẫn giống như lúc này. Anh thấy Tổng Duyên Minh đang đứng lên, mau chóng đi tới đỡ chị ta dậy.

Lúc này tôi mới thấy, dưới ống tay áo của Tổng Duyên Minh vẫn là băng vải. Xem ra vết thương của chị ta vẫn chưa lành lặn.

Lại là khổ nhục kế sao?

Xem ra chị ta giả vờ mất trí nhớ rồi.

Chiều này của Tổng Duyên Minh đúng là lần nào cũng xảy ra được, xảy hoài không ngừng.

Tổng Duyên Minh được Lý Hào Kiệt kéo lên. Chị ta nhìn tôi, vội giải thích với Lý Hào Kiệt: “Xin lỗi, em hậu đậu quá! Ngay cả đi đường mà cũng không ổn.”

“...”

Tôi còn tưởng rằng chị ta muốn nói là tôi đẩy ngã chị ta cơ.

Lý Hào Kiệt chỉ nhìn chị ta, phúi bụi trên người chị ta, tức đầu: “Sao em lại đến đây? Không phải bác sĩ đã nói là không được đi lung tung rồi sao?”

“Em... Em chỉ không nhớ đáng về của anh lúc đi làm là gì nên mới đến đây xem thử, không ngờ lại gặp Duyên Khanh.”

Tổng Duyên Minh đứng bên cạnh Lý Hào Kiệt, chiều cao chênh lệch 20 cm khiến chị ta thoát nhìn rất nhỏ nhắn xinh xắn.

Hai người đứng chung một chỗ trông rất đẹp đôi.

Dường như từ cái hôm mà Tổng Duyên Minh ra tay độc ác với chính bản thân mình, mỗi khi tôi và Tổng Duyên Minh đồng thời xuất hiện, ánh mắt Lý Hào Kiệt đã không còn chủ động nhìn về phía tôi nữa.

Đã đến nước này rồi, tôi còn gì mà không hiểu nữa?

Tại sao tôi còn đứng đây tự rước nhục vào thân?

Tôi xoay người muốn đi, lại nghe thấy giọng nói của Tổng Duyên Minh ở đằng sau: “Duyên Khanh, cùng ăn com trưa đi.”

Ha ha.

Tôi xoay người lại. Ánh mắt Lý Hào Kiệt rớt cuộc từ chỗ Tổng Duyên Minh dời đến chỗ tôi.

Nhưng ánh mắt anh nhìn tôi khác với lúc nhìn Tổng Duyên Minh.

Không có cảm giác đau lòng.

Úm.

Dù sao thì tôi cũng khác với Tổng Duyên Minh mà. Tôi không biết kêu đau, không biết khóc, cũng không biết làm nũng.

Sao tôi có thể so với chị ta được chứ?

Đàn ông đều thích kiểu phụ nữ như chị ta.

Loại người vừa thối vừa cứng giống hòn đá như tôi đây, ban đầu có lẽ đàn ông sẽ cảm thấy mới lạ, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ chán ngấy, sau đó xoay người lại nhào vào vườn hoa thom.

Tôi nhìn bọn họ, ngừng một lát rồi nói: “Không được. Chờ khi nào hai vị làm tiệc mừng rồi lại gọi tôi vậy.”

Dứt lời, tôi bỏ đi.

Tím đau quá.

Rõ ràng rất muốn khóc, nhưng nước mắt lại không tràn ra, mà chảy ngược vào tim.

Trái tim tôi tan nát đau đớn.

Tôi lại thua rồi.

Đây không phải là lần đầu tiên, nhưng tôi vẫn rất khó chịu.

Tôi cầm túi xách, đi dạo trên đường, chui đại vào một quán bar.

Tôi gọi ba ly wishky.

Khi tôi gọi tới ly thứ tư, bartender đưa một ly rượu cocktail màu đỏ đến trước mặt tôi.

“Đây là gì thế?” Tôi mơ màng nhìn anh ta.

Bartender nhìn tôi, nhíu mày nở nụ cười khê: “Đây là cocktail mà tôi điều chế vì một quý cô đang đau buồn, tên là Mơ Màng Như Người Say.”

Tôi vừa lắc đầu vừa cười: “Tôi còn tưởng tên nó là Tạm Biệt Quái Khứ cơ đấy.”

“Thế cũng được.”

Bartender đẩy ly về phía tôi.

Tôi uống một ngụm, chất lỏng có vị hơi chua chảy từ cổ họng tôi trong dạ dày.

Sau khi uống xong, khoang miệng hơi ngọt, không để lại bất cứ vị cay của cồn nào cả.

“Đây không phải là rượu đúng không?” Tôi nhìn về phía bartender.

“Chỉ cần cô muốn say thì có phải là rượu hay không cũng đâu còn quan trọng nữa.”

Bartender nói thần nhiên.

Đúng rồi.

Chỉ cần tôi muốn say thì cho dù không uống rượu, tôi cũng có thể say.

Tôi nằm bò trên bàn, đầu óc rối bời. Mấy ngày nay mệt quá. Để chứng minh tôi không sao chép, thật sự là rất tốn công sức của tôi.

Bên tai, di động đang reo lên.

Tôi nghe thấy bartender tốt bụng nhắc tôi: “Quý cô, di động của cô đang đổ chuông kia.”

Tôi không muốn nghe máy.

Tôi không mong chờ cuộc gọi từ bất cứ ai cả.

Tôi mơ mơ màng màng, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu.

Lúc tỉnh lại, trời đã sáng.

Tôi mở mắt ra nhìn chung quanh...

Từ nội thất trong phòng có thể thấy được, tôi chắc chắn rằng mình đang ở khách sạn. Nhưng hôm qua rõ ràng là tôi ngủ ở quán bar, sao bây giờ lại ở đây?

“Cốc cốc cốc.”

Đúng lúc tôi đang khó hiểu thì tiếng gõ cửa vang lên. Tôi xoa đầu rời giường, đi ra mở cửa.

Lúc cửa mở ra, mùi com bay vào men theo khe hở.

Ngoài cửa là một xe com.

Mà người đẩy xe com là...

Lương Khanh Vũ.

“Anh Vũ?”

Tôi nhìn Lương Khanh Vũ, điều đầu tiên xuất hiện trong đầu là chuyện mà hôm qua Lương Vũ Hạnh nói.

Trước đó tôi còn từng có ý kiến với Lý Hào Kiệt vì anh đã ra tay với Thiết Kế Vũ Phong.

Tôi chưa bao giờ nghĩ ngờ Lương Khanh Vũ, cũng không thể ngờ được rằng anh ấy sẽ lừa tôi.

Chuyện này đã trở thành vương mắc trong lòng tôi.

Lương Khanh Vũ đứng ngoài cửa, mỉm cười hiền hòa: “Đậy rồi hả?”

Tôi nghiêng người nhường cửa cho anh, cau mày hỏi: “Sao em lại ở đây?”

Lương Khanh Vũ đẩy xe com vào phòng, sau đó dọn bữa sáng cho tôi, xong rồi mới nói: “Hôm qua sau khi xong việc, anh đã lái xe đến đây. Đến nơi rồi gọi điện thoại cho em, ai dè là một người đàn ông nghe máy. Cậu ta nói cậu ta là nhân viên phục vụ quán bar.”

“Anh Vũ, cảm ơn anh đã giúp em”

Tôi nhìn bữa sáng thịnh soạn trước mặt nói.

Lương Khanh Vũ nhủ mảy, nửa quỳ trước mặt tôi, ngẩng đầu nhìn tôi: “Xin lỗi, anh cũng không biết phải giải thích cho em về chuyện kia như thế nào nữa. Khi đó anh chỉ là rất sợ em sẽ bỏ đi với hắn, nhất thời hồ đồ nên mới...”

“Anh Vũ, em không trách anh.” Tôi mỉm cười với Lương Khanh Vũ: “Em biết anh làm vậy vì để ý em, hơn nữa, thật ra thì chuyện đó anh cũng không làm tổn thương ai cả, chỉ làm tổn thương chính bản thân anh mà thôi”

“Anh...”

“Em thật sự không trách anh đâu, anh mau đứng dậy đi, chúng ta cùng ăn bữa sáng thôi”

Khoảnh khắc Lương Khanh Vũ bày bữa sáng cho tôi, tôi đã suy nghĩ cẩn thận.

Lương Khanh Vũ làm hết thấy là vì để ý tôi, hơn nữa anh thật sự cũng không làm ai bị tổn thương cả.

Lương Khanh Vũ ngồi xuống, ánh mắt nhìn tôi chứa đầy sự thấp thòm

Để khiến anh yên lòng, tôi cầm bữa sáng lên trước, vừa ăn vừa nói: “Cảm ơn bữa sáng của anh.”

Lúc này Lương Khanh Vũ mới chịu cùng ăn com với tôi.

Sau khi ăn sáng xong, tôi nhìn đồng hồ. Thời gian đã không cho phép tôi về nhà thay quần áo nữa.

Nhưng vẫn còn dư lại một chút.

Tôi sửa sang lại quần áo trong toilet xong, đi ra nhìn Lương Khanh Vũ đang ngồi ở đó, gọi anh: “Anh Vũ.”

“Hả?”

Anh ngẩng đầu lên.

Tôi đi đến trước mặt anh, cúi đầu: “Anh Vũ, con người anh, rất rất là tốt, vừa lương thiện, vừa cẩn thận, còn biết chăm sóc người khác. Nếu ai có thể gả cho anh thì cô gái đó chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.”

“Rồi sao nữa?”

Lương Khanh Vũ đã đoán được lời nói đằng sau của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Xin chia buồn

Tôi ngồi xuống giường, cười khổ: “Nhưng người kia sẽ không phải là em.”

“Tại sao?” Lương Khanh Vũ đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh tôi, thò tay ra giữ chặt lấy tay tôi: “Lý Hào Kiệt không có quan hệ gì với em cả, hắn ta sắp cưới Tống Duyên Minh rồi đúng không? Anh đều biết cả. Em là một cá thể độc lập, em là tự do, em không thuộc về ai hết!”

“...”

Tôi không rút tay mình ra, mặc cho anh kéo.

Lương Khanh Vũ nhìn tôi, dường như rút sọt ruột: “Nếu em lo lắng cha mẹ anh thì em cứ yên tâm đi, anh nhất định sẽ xử lý ổn thỏa, không làm cho chuyện trước kia lại xảy ra nữa đâu.”

“Nhưng làm thế là không công bằng với anh.”

“Không sao. Anh không quan tâm. Anh...”

“Anh Vũ.” Trước khi Lương Khanh Vũ nói ra những lời khiến tôi càng áy náy hơn, tôi ngắt lời anh, nói: “Anh Vũ, có phải anh tưởng rằng quan hệ giữa em và Lý Hào Kiệt chỉ bắt đầu từ khi em gả cho anh ấy thay Tống Duyên Minh không?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lương Khanh Vũ gạt mình.

Tôi khẽ lắc đầu, bình tĩnh lại rồi nói từ từ: “Không phải. Em yêu Lý Hào Kiệt, yêu rất nhiều năm. Lần đầu tiên gặp anh ấy là khi em mười tuổi...”

Tôi ngồi bên cạnh Lương Khanh Vũ, kể hết cho anh nghe về lần đầu tiên tôi gặp Lý Hào Kiệt, về những năm tháng cố chấp của tôi.

Anh là người thứ hai biết chuyện này ngoài Khương Thanh.

Lương Khanh Vũ ngồi ở đó, im lặng nghe xong.

Anh buông tay tôi ra, cúi đầu xuống. Tôi nghe thấy một tiếng cười tự giễu.

Anh nói: “Là anh đến quá muộn.”

“... Xin lỗi. Anh ta làm em bị tổn thương đến vậy, em cũng rất muốn đuổi anh ta ra khỏi trái tim mình. Nhưng em đã thử rất nhiều lần, cuối cùng phát hiện mình không làm được. Em chỉ có thể xây dựng tường cao quanh tim mình, khiến anh ta không làm em tổn thương nữa. Nhưng anh ấy lại ở trong bức tường đó, không đi ra được.”

Nếu có thể, tôi mong rằng người mình yêu là Lương Khanh Vũ đến nhường nào.

Vậy thì ít nhất tôi sẽ không vất vả như vậy nữa.

Lương Khanh Vũ nghe rồi gật đầu: “Anh hiểu rồi”

“Xin lỗi”

Tôi vốn định nói rằng An Kiều rất tốt. Nhưng do dự trong chốc lát, tôi vẫn im miệng.

Đây là chuyện của Lương Khanh Vũ, tôi không nên can thiệp vào quá nhiều.

Anh lại ngồi một lát, nhìn thoáng qua đi động, đứng dậy rồi cười nói với tôi: “Đi thôi. Không thì sẽ đi làm muộn mất. Anh chờ em”

Lúc ấy, ánh nắng ban mai chiếu lên khuôn mặt anh, như quảng sáng thần thánh khiến người ta không thể dời mắt được.

Tôi cứ thế nhìn anh, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Một người đàn ông tốt như vậy.

Nếu tôi yêu anh thì tốt biết bao.

Tôi thều thào dưới đáy lòng.

Tiếc rằng mọi chuyện đều không có ‘nếu’.

Lương Khanh Vũ sửa sang lại quần áo rồi cầm túi xách giúp tôi, mở cửa cho tôi.

Chúng tôi cùng nhau xuống dưới lầu. Do thời gian rất gấp nên anh không trả phòng mà đưa tôi đi làm trước.

Anh chờ tôi đến cửa công ty, đưa túi xách cho tôi rồi vẫy tay: “Lần sau anh tới Vinh An rồi lại đến thăm em”

Tôi giật đầu, đóng cửa xe lại, nhìn chiếc xe biến mất trong làn đường đông nghịt, tôi mới quay người vào công ty.

Sáng nay tôi vừa đến văn phòng liền nhận được điện thoại nội tuyến của Đặng Tùng, báo tôi đến văn phòng của anh ta.

Tôi đặt túi xách xuống, ngay cả cà phê cũng chưa kịp pha, đi qua ngay lập tức.

Vừa bước vào, anh ta đã hỏi tôi: “Tổng Duyên Khanh, hôm qua người mà cô gọi là cao nhân nơi nào vậy? Điểm khác biệt chút xíu vậy mà cũng có thể phát hiện được.”

“Bạn của tôi”

Tôi mỉm cười.

Ừm, là người mà tôi tin nhiệm nhất.

Đặng Tùng ngồi trên ghế xoay, nói bằng giọng sung sướng: “Bởi vì tác phẩm tham dự bán kết đạt tiêu chuẩn cực cao của cô, cộng thêm sự kiện Lương Vũ Hạnh, nên cô đã được xác nhận là vào trận chung kết trước rồi. Trờ về chuẩn bị cho thật tốt đi! Đừng làm tôi mất mặt đấy nhé!”

“Vâng, ông chủ”

Thật ra tôi không bắt ngờ vì điều này. Dù sao thì nếu tôi không thể vào chung kết, công ty cũng sẽ không phí công sức nhiều như vậy.

Sau đó tôi báo cáo cho Đặng Tùng về công việc gần đây. Anh ta gọi một nhà thiết kế đến đây, báo cô ấy đi theo tôi. Nếu tôi đi tham dự cuộc thi thiết kế thì cô ấy sẽ tiếp nhận công việc của tôi bất cứ lúc nào.

Hai chúng tôi bàn giao công việc cả buổi sáng.

Đợi đến khi rảnh rồi, tôi phát hiện di động còn ở trong túi xách.

Tôi lấy điện thoại ra khỏi túi xách, thấy bên trên có hai cuộc gọi đến từ Lương Khanh Vũ, còn có bảy tám tin nhắn giọng nói trong Wechat.

Tôi không nghĩ nhiều, mở tin nhắn giọng nói lên. Bên trong truyền tới tiếng ồn ào, sau đó giọng Lương Khanh Vũ vang lên.

“Duyên Khanh, xin lỗi, có lẽ anh không thể đến thăm em được nữa...”

“Tổng Duyên Khanh, anh yêu em”

“Tại sao em không nghe máy? Anh muốn chính miệng nói cho em nghe những lời này...”

“Khụ khụ... Anh... Khụ khụ...”

“Anh yêu em. Em phải sống thật tốt. Em... Khụ khụ khụ...”

“Anh yêu em”

“Anh... Khụ khụ khụ...”

Mấy tin nhắn cuối cùng vẫn lặp đi lặp lại ‘Anh yêu em’.

Khoảnh khắc ấy, trái tim tôi bỗng cảm thấy cực kỳ chua chát, không thờ nổi!

Dự cảm chẳng lành dâng lên trong lòng tôi.

Tôi cầm điện thoại gọi lại cho Lương Khanh Vũ, nhưng không ai nhấc máy.

“Đừng xây ra chuyện gì hết! Đừng xây ra chuyện gì hết!”

Tôi rất hoảng hốt.

Tôi gọi điện thoại cho 120, hỏi vào thời điểm Lương Khanh Vũ gọi điện thoại cho tôi thì trong thành phố có trận tai nạn giao thông nào không, có ai bị đưa tới bệnh viện không.

Bên 120 tra xét một chút, nói với tôi rằng không có tai nạn giao thông, nhưng lại có mấy sự kiện khác.

Tôi hỏi tuổi tác tình trạng của bệnh nhân.

Chắc không phải là Lương Khanh Vũ đâu.

Nhưng tôi rất chắc chắn rằng Lương Khanh Vũ đã xảy ra chuyện rồi.

Thời gian mà anh gọi điện thoại cho tôi đã là hai giờ trước.

Trong hai giờ này, mọi chuyện đều có thể xảy ra!

Đúng lúc tôi không biết phải làm sao thì điện thoại vang lên.

Là điện thoại của Lương Khanh Vũ!

“Anh Vũ!”

Tôi nghe máy, kích động kêu lên.

Người trong điện thoại dường như ngây ra trong chốc lát, im lặng một lúc rồi mới nói: “Thưa cô, cho hỏi cô quen với chủ nhân của chiếc điện thoại này sao?”

“Vâng, quen! Anh ấy sao rồi?”

Tôi đã chuẩn bị tinh thần trước là người nghe máy không phải Lương Khanh Vũ rồi.

Người trong điện thoại tự giới thiệu, chỗ bên họ là bệnh viện nhân dân thị trấn Ngõ, nằm giữa Vinh An và quê hương của Lương Khanh Vũ. Họ nhận được Lương Khanh Vũ ở trên đường cao tốc. Hiện giờ tình trạng của anh đang rất nguy cấp, bởi vì điện thoại của Lương Khanh Vũ có khóa nên vẫn không liên lạc được với người nhà của anh.

Đúng lúc đó tôi gọi điện tới, họ trực tiếp gọi lại nên mới liên lạc được với tôi.

Nghe người bên kia nói, tôi không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Cúp điện thoại, tôi gọi taxi, đi thẳng tới bệnh viện nhân dân thị trấn Ngõ.

Đến đến đó, tôi mất một giờ.

Đến nơi, tôi đi thẳng tới phòng cấp cứu!

Tôi xồng tồng quẩy tiếp tân hỏi tình trạng của Lương Khanh Vũ. Một bác sĩ nam đi tới, thấy tôi hỏi: “Cô là Tổng Duyên Khanh đúng không?”

“Vâng.” Tôi gật đầu, sốt ruột hỏi: “Lương Khanh Vũ đâu rồi? Anh ấy ở đâu? Sao rồi? Đã hết nguy hiểm chưa?”

Bác sĩ nam nhìn tôi. Hắn đeo khẩu trang nên tôi không thấy rõ biểu cảm của hắn, chỉ có thể thấy hân khê cau mày, ánh mắt mang theo chút thương cảm, nói với tôi rằng: “Xin chia buồn.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Khanh, sau này em phải chăm sóc cho mình thật tốt đấy

“Ý anh là gì?”

Tôi ngầy người tại chỗ.

Thấy bác sĩ muốn đi, tôi đuổi theo hắn: “Ý anh là gì? Người mới được đưa đến có mấy giờ mà đã nói với tôi là xin chia buồn rồi sao? Sáng nay tôi còn ăn sáng với anh ấy nữa mà, anh ấy còn đưa tôi đi làm, còn nói...”

“Đi theo tôi.”

Bác sĩ ngắt lời tôi.

Tôi giật nẩy mình.

Tôi đã hiểu hắn muốn đưa tôi đi đâu. Tôi đứng yên tại chỗ, cổ sức ắc đầu: “Tôi không đi! Anh lừa tôi! Anh ấy... Sao anh ấy có thể chết được chứ?!”

Mọi chuyện xảy ra quá đột nhiên.

Không có bất cứ điềm báo nào cả.

Tôi không tin!

Bảo tôi sao mà tin tưởng được chứ?

Mấy giờ trước Lương Khanh Vũ còn yên lành, bây giờ bác sĩ lại nói với tôi rằng anh đã chết rồi?

Tôi không đi xem đâu. Tôi không tin đâu.

Tôi xoay người bỏ đi.

Bác sĩ gọi tôi lại từ đằng sau: “Cô Tổng, tuy rằng lúc anh Lương được đưa đến đây đã hôn mê, nhưng sau khi được chúng tôi cấp cứu, anh ta đã tỉnh lại một lần.”

Tôi quay đầu lại: “Rồi sao nữa? Gì mà tỉnh lại một lần? Nếu đã tỉnh lại thì sao các người lại không cứu sống anh ấy?”

Tôi chất vấn hắn.

Nếu đã tỉnh lại thì tại sao vẫn chết?

“Lúc tỉnh lại, anh ta nói rằng cô nhất định sẽ đến. Nếu cô đã đến thì nhờ chúng tôi chuyển mấy lời cho cô.” Bác sĩ nhìn tôi, ngừng lại một lát: “Anh ta nói anh ta yêu cô. Nếu có kiếp sau, hãy để cho anh ta được gặp cô sớm hơn.”

“...”

“...”

“...”

Tôi cứ thế nhìn bác sĩ, một câu cũng không nói nên lời.

Nước mắt rơi xuống từ khóe mắt.

Trái tim tôi như bị ai đó siết chặt.

Đau quá.

“Đi theo tôi.”

Bác sĩ vẫy tay gọi tôi.

Tôi nhấc chân đi theo hắn xuống tầng hầm.

Nơi này rõ ràng là lạnh hơn bên trên nhiều.

Bác sĩ đưa tôi đến cửa nhà xác, mở cửa, vẫy tay với tôi.

Tôi đi tới, nhìn vào bên trong.

Có vẻ đây là bệnh viện công quy mô nhỏ nên bên trong chỉ đặt một chiếc giường.

Bên trên có một người nằm đó. Chiều dài ấy hình như lùn hơn chiều cao của Lương Khanh Vũ chút xíu. Lương Khanh Vũ cao hơn cơ.

Đúng, Lương Khanh Vũ cao hơn người đó.

Tôi ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Làm tôi gật cả mình. Đây không phải là anh Vũ. Anh Vũ không lùn như thế đâu.

Nói rồi, tôi muốn bỏ đi.

Bác sĩ đứng sau lưng tôi nói: “Lừa mình dối người và trốn tránh đều không có tác dụng gì đâu.”

“Vốn dĩ không phải là anh Vũ!” Tôi cúi đầu, nói bằng giọng điệu mà ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy chột dạ.

“Vậy cô nhìn đi.”

Người kia che vải trắng kín mít.

Tôi không nhìn thấy mặt người.

“Xem thì xem!”

Tôi làm bộ như ung dung, bước vào trong nhà xác.

Đi đến chỗ cách chiếc giường chỉ còn một bước, chân tôi bỗng nặng trĩu như đổ chì, không nhấc chân lên được.

Bác sĩ đi theo tôi vào phòng, đến bên giường hỏi tôi: “Có cần tôi xốc lên giúp cô không?”

“Không cần! Đừng nhúc nhích!”

Tôi can ngăn hẳn.

Tôi rất sợ hãi.

Tôi không biết phải làm sao đây. Tôi rất muốn trở về, nhưng chân tôi không nhúc nhích được.

Bác sĩ thấy tôi như vậy, nâng tay vỗ vai tôi: “Nhìn một chút đi. Tôi nghĩ anh ta cũng mong cô nhìn anh ta đấy.”

Anh mong tôi thấy anh sao?

Thật ư?

Lời nói của bác sĩ như là lời cổ vũ, cuối cùng tôi cũng nổi dũng khí bước lên trước một bước, đứng trước chiếc giường. Tay tôi đặt lên trên tấm vải trắng. Rốt cuộc, tôi cũng hạ quyết tâm xốc tấm vải trắng đó lên.

Chỉ nhấc lên một góc, tôi đã thấy khuôn mặt của Lương Khanh Vũ.

Anh nhắm mắt lại, sắc mặt hơi trắng, nhưng không phải là phờ phạc.

Trông đáng vẻ như đang ngủ vậy.

“Anh Vũ...”

Nước mắt vốn đã dừng, nay lại tràn mi.

Tôi không thể tin vào mắt mình. Người đàn anh vừa rồi còn đưa tôi đến công ty, nay lại nằm ở đây.

Tôi chạm vào tay anh.

Mặc dù hơi cứng ngắt, nhưng vẫn còn chút độ ấm!

Không ngờ lại vẫn còn độ ấm!

“Anh ấy... Anh ấy còn sống! Anh ấy chưa chết!” Tôi nhìn bác sĩ, kéo tay hẳn đi sờ tay Lương Khanh Vũ: “Anh xem, tay anh ấy vẫn còn ấm! Anh ấy còn sống!”

Không phải nói là thân thể người chết đều lạnh sao?

Nhưng thân thể của Lương Khanh Vũ vẫn ấm áp.

Có lẽ anh còn chưa chết đâu!

Bác sĩ rút tay ra, nhìn tôi bằng ánh mắt thông cảm: “Sau khi chết, tuần hoàn máu trong cơ thể đã ngừng lại, nhưng thi thể sẽ không lạnh xuống ngay.”

“Không! Anh.. Có phải là tại các anh không chịu cấp cứu đang hoảng không hả? Anh ấy chưa chết mà! Anh ấy còn chưa chết! Các người thử lại lần nữa đi!”

Tôi khụy gối xuống trước mặt bác sĩ.

Tôi chấp tay trước ngực, van xin: “Xin anh đấy, cứu anh ấy đi! Lại thử lần nữa đi! Anh ấy thật sự chưa chết đâu!”

Bác sĩ nhìn tôi, thờ ra thật dài: “Cô Tổng, người đã chết không thể sống lại được. Tôi cảm thấy cô nên mau chóng báo tin tức của anh ta cho chúng tôi để chúng tôi có thể liên lạc với người nhà anh ta đi.”

Nói rồi, hẳn xoay người đi ra ngoài.

Tôi đuổi theo hẳn.

Vì chạy quá nhanh nên tôi té ngã, tay bị trầy xước, nhưng tôi cũng không để ý mà đuổi theo bác sĩ: “Xin anh đấy, anh ấy thật sự còn chưa chết đâu! Thật sự chưa chết! Anh cứu anh ấy đi!”

Bác sĩ không để ý tới tôi, tiếp tục đi lên lầu.

Tôi đuổi theo lên lầu.

Đuổi theo tôi tận văn phòng bác sĩ.

Lúc này, một y tá đi tới, bông đảm kim tiêm vào cơ thể tôi. Tôi nhìn cô ta, muốn vùng vẫy.

Chỉ mấy giây sau, tôi đã cảm thấy mí mắt nặng trĩu, đầu óc mơ màng.

Đợi đến khi tôi tỉnh lại, thấy mình đang nằm ở một nơi quen thuộc.

Đó là phòng khách sạn.

Tôi nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra thì thấy ngoài cửa là một chiếc xe đẩy, mùi cháo bay vào từ khe cửa.

Tôi ngẩng đầu, thấy Lương Khanh Vũ đứng ngoài cửa, nói với tôi rằng: “Khanh, chào buổi sáng.”

“Anh Vũ...”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh, đầu óc thoáng hỗn loạn.

Nhưng tôi vẫn lùi lại một bước để anh vào phòng.

Anh dọn bữa sáng cho tôi xong rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, cùng ăn bữa sáng với tôi.

Sau đó, tôi vào toilet sửa sang quần áo.

Lúc đi ra, tôi thấy anh đang đứng bên cửa sổ nhìn tôi.

Ánh nắng mặt trời chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, khóe mắt anh hơi cong lên, nở nụ cười nhẹ trông rất đẹp.

Anh nhìn tôi, vẫn dịu dàng như thế, đẹp trai như thế.

Ánh nắng vàng vương vương trên người anh như là quãng sáng thiên thần vậy.

Anh nói với tôi rằng: “Khanh, sau này em phải chăm sóc cho mình thật tốt đấy.”

Anh Vũ...

Tôi nhìn anh, muốn nói gì đó, nhưng lời nói bị kẹt trong cổ họng.

Tôi muốn bước tới giữ chặt lấy anh, nhưng chân lại không thể nhấc lên được.

Sau đó, ánh nắng càng ngày càng chói, chói tới mức tôi không thể nhìn anh rõ ràng được.

“Anh Vũ! Anh Vũ! Anh Vũ!”

Lúc tôi có thể kêu ra tiếng...

Tôi mở choàng mắt.

Trước mắt chỉ toàn là màu trắng.

Tôi lập tức nhận ra đây là bệnh viện.

Mọi thứ vừa rồi chẳng qua là một giấc mơ mà thôi.

Lúc này, một người y tá đi vào, nhìn tôi nói: “Cô tỉnh rồi à?”

“Tôi... Tôi bị sao vậy?”

Tôi nghĩ kỹ lại, hôm qua tôi đuổi theo bác sĩ kia để hắt khám lại cho Lương Khanh Vũ lần nữa, sau đó bị tiêm cho một mũi.

“Hôm qua cô quá kích động nên chúng tôi tiêm thuốc an thần cho cô.” Y tá giải thích với tôi.

Tôi lúng túng nhìn cô ấy, nghĩ tới Lương Khanh Vũ, tôi hỏi: “Anh Vũ đâu rồi? Anh Vũ của tôi sao rồi?”

“Ba mẹ anh ta đã đến đây, đang chuẩn bị đưa thi thể của anh ta về nhà. Bây giờ cô qua đó chắc là vẫn có thể đuổi kịp đấy.” Y tá nói.

Sắp chờ đi rồi sao?

Tôi không cần suy nghĩ gì cả, mang giày vào rồi chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Đừng bao giờ quên rằng lương khanh vũ là bị cô hại chết!

Có lẽ là vì được tiêm thuốc an thần nên lúc này đầu óc tôi còn hơi lộn xộn, lúc chạy bộ và chạm lưng tung. Nhưng tôi lại không để ý được nhiều như vậy.

Vừa đến cửa, tôi thấy một chiếc xe tải lớn đỗ ở đó.

Bên cạnh có bảy tám người đang đứng.

Tôi vừa nhìn là nhận ra ba mẹ của Lương Khanh Vũ.

Họ cũng nhìn thấy tôi.

Tôi đi đến đằng trước. Mẹ Lương Khanh Vũ đi tới, trực tiếp đẩy tôi ra: “Mấy đừng bám theo con trai tao nữa! Đều tại mày! Đồ sao chửi xui xẻo! Nếu không phải tại mày thì con trai tao sao có thể chết được chứ?!”

“Cô ơi, cô đừng giận nữa, cẩn thận thân thể.” Bên cạnh có người đỡ bà ta.

“Bác gái, cháu biết lỗi rồi.” Tôi nhìn thi thể Lương Khanh Vũ trên xe, xin bà ta: “Cháu muốn nhìn anh ấy thêm chút nữa, có được không?”

“Không được!” Mẹ Lương Khanh Vũ chặn trước cửa, liên tục đẩy tôi: “Đồ sao chửi xui xẻo. Mày nhìn, mày nhìn thì con trai tao có thể sống lại được không?”

Mẹ Lương Khanh Vũ khóc thảm thiết.

Bà ta vẫn đẩy tôi ra, khiến tôi và Lương Khanh Vũ cách một khoảng cách.

Tôi biết, thi thể bị đưa đi, tôi không thể thấy Lương Khanh Vũ được nữa.

“Bác gái, cháu...”

Ngay lúc tôi đang định xin bà ta thì một người bước ra từ trong đám đông.

Tôi còn chưa phản ứng lại thì người kia nâng tay lên, một cái tát đánh vào trên mặt tôi!

Tôi chỉ cảm thấy tai ù đi.

Ngẩng đầu lên, người đứng trước mặt tôi là An Kiều.

Cô ta nhìn tôi bằng đôi mắt đỏ ngầu: “Tổng Duyên Khanh, cô cút đi được không? Trước đó cô đã hại Lương Khanh Vũ đến mức đó rồi mà còn không biết hối cải, bây giờ cô đòi cả mạng sống của anh ấy nữa, sao cô vẫn còn ở đây chưa chịu đi? Cô còn muốn làm gì nữa đây?”

“Tôi...”

Tôi bị cô ta đánh, nhưng tôi không hận cô ta chút nào cả. Thậm chí trong lòng tôi tràn đầy áy náy.

Đứng rồi, đều do tôi cả.

Nếu không phải xảy ra chuyện ấy thì Lương Khanh Vũ sao lại chạy tới Vĩnh An được chứ?

Nếu anh không đến thì sẽ không trở về.

Không trở về thì sẽ không xảy ra chuyện.

Đều tại tôi.

Là tôi hại chết anh.

“Cô cút đi càng xa càng tốt! Nhưng xin cô đừng bao giờ quên rằng, Lương Khanh Vũ là bị cô hại chết!”

An Kiều nói rồi vùng tay lên, đóng cửa xe tải lại.

Cô ta đỡ mẹ Lương Khanh Vũ lên xe.

Tôi ngo ngác đứng tại chỗ, nhìn họ lên xe.

Nhìn chiếc xe chở Lương Khanh Vũ đi càng ngày càng xa.

Mãi cho tới khi không thấy chiếc xe nữa, tôi mới ngồi xồm xuống đất, vùi mặt vào đầu gối, nói: “Anh Vũ... Xin lỗi...”

Xin lỗi.

Nếu thời gian quay ngược lại, em thà rằng người chết là em.

Hôm sau, tôi về Vĩnh An.

Tôi xin nghỉ ở công ty.

Tôi cảm phiền, thuê căn phòng mà trước đó Lương Khanh Vũ đã đặt cho tôi.

Tôi cứ thế ở trong đó.

Không làm gì hết, chỉ ngồi trên giường ngắm người, nhìn cánh cửa ấy, chờ đến khi cánh cửa bị gõ vang.

Mong chờ khi cánh cửa ấy mở ra, người bước vào là Lương Khanh Vũ.

Nhưng mỗi lần đều khiến tôi thất vọng.

Người gõ cửa luôn luôn là nhân viên phục vụ khách sạn.

Tôi ở đó bảy ngày.

Vào ngày thứ bảy, cửa lại bị gõ vang.

Tôi hoan hỉ mở cửa ra. Ngoài cửa là Khương Thanh, vung nắm đấm lên: “Em cần quấy đủ chưa?”

“...”

Tôi nhìn Khương Thanh, thều thào: “Sao chị biết mình ở đây?”

“Em đừng quan tâm.” Khương Thanh liếc xéo tôi một cái, tức giận nói: “Em đang làm gì thế hả? Ở đây chờ đến khi mình có siêu năng lực xuyên qua thời không hả?”

“Em...”

Đúng rồi, tôi đang chờ mong gì đây?

Lương Khanh Vũ đã chết rồi. Anh sẽ không trở lại nữa.

“Nói xem thử xem đã xảy ra chuyện gì vậy?” Khương Thanh ngồi trên giường nhìn tôi.

Tôi bắt đầu kể cho cô ấy nghe, bắt đầu từ vụ sao chép trận bán kết, mãi cho tới cái chết của Lương Khanh Vũ.

Kể xong, tôi thều thào: “Đều tại em, tại em không có bản lĩnh, chứ nếu không thì cũng không cần phải nhờ anh ấy giúp đỡ. Vậy thì anh ấy sẽ không đến Vĩnh An, sẽ không đi lên đường cao tốc, cũng sẽ không chết...”

“Tĩnh lại đi! Đều là ngoài ý muốn cả thôi!”

“Không phải là ngoài ý muốn. Nếu không phải tại em thì anh ấy sẽ không đến Vĩnh An.” Tôi kiên quyết lặp lại: “Nếu anh ấy không đến Vĩnh An thì sẽ không đi đường cao tốc trở về...”

Khương Thanh thấy tôi như vậy, ngồi trên giường ôm chặt tôi vào lòng: “Được rồi, hết thảy đều là Lương Khanh Vũ tự nguyện. Cho dù anh ấy có biết là sẽ gặp tai nạn thì chắc chắn anh cũng sẽ trở về thôi. Đây là sự lựa chọn của anh ấy.”

“Nhưng mà...”

“Giờ mà lẩm nhẩm thế? Chắc chắn anh ấy sẽ không hối hận đâu. Vì người mình yêu thì có gì mà hối hận chứ?”

Lời nói của Khương Thanh khiến tôi không khỏi im lặng.

Vì người mình yêu.

Anh yêu tôi, tôi biết. Trước khi chết anh đã gửi nhiều tin nhắn cho tôi như vậy mà.

Nói với tôi rằng, anh yêu tôi.

Nhưng vốn dĩ tôi không xứng với tình yêu ấy.

Khương Thanh trả phòng với tôi, cùng tôi về nhà.

Lúc ở nhà, tôi nhận được điện thoại của Đặng Tùng. Anh ta nói với tôi rằng thế lệ trận chung kết đã có rồi, phải tập hợp rồi xuất phát ở ba ngày sau. Hỏi bên tôi có việc gì không, muốn xin nghỉ tới khi nào.

“Xin lỗi sếp Đặng. Tôi không tham dự trận chung kết nữa đâu.”

Tôi đáp lại một cách hờ hững.

Lúc nghe Đặng Tùng nói chuyện, tôi suy nghĩ lại những việc đã qua. Nếu không phải tại trận đấu bán kết lần này, nếu không phải sự kiện Lương Vũ Hạnh kia thì sẽ không xảy ra những chuyện sau đó!

“Giờ cơ?” Đầu dây bên kia, Đặng Tùng ngắt ngắn cả người, sau đó lập tức khuyên nhủ: “Duyên Khanh, mình đừng nói đùa nhé. Cô vất vả lắm mới chứng minh được rằng mình không sao chép để vào trận chung kết, bây giờ nói không tham dự là sao hả?”

“Sếp Đặng, người giúp tôi chứng minh tôi không sao chép hôm đó đã chết rồi. Là tôi hại anh ấy.”

Tôi ôm điện thoại, ấp úng nói.

Khi nhắc tới chuyện này, nước mắt lại tràn vành mi.

Lòng tôi chưa xót khôn tả.

“Chết rồi?” Đầu dây bên kia, Đặng Tùng ngắt ngắn cả người: “Sao mà... Đột ngột vậy?”

“Đừng rồi. Cho nên tôi không muốn tham dự nữa.”

Nói rồi, tôi cúp điện thoại.

Tôi bây giờ, sống không còn gì lý tưởng nữa.

Khương Thanh nghe tôi gọi điện thoại, đi ra hỏi tôi: “Chuyện gì vậy?”

“Không có việc gì. Chẳng qua là không tham dự trận chung kết thôi.” Tôi nói bằng giọng thản nhiên.

Khương Thanh nghe vậy, sừng sốt trong chốc lát rồi đi tới, vỗ lên mặt tôi: “Em gái à, em điên rồi hả? Trận chung kết lần này đã chứng minh là em không sao chép, là Lương Khanh Vũ đánh đổi bằng cả mạng sống. Anh ấy chết rồi, em lại không tham dự nữa, không cảm thấy mình phụ lòng anh ấy à?”

“Em...”

Mấy ngày qua, đầu óc của tôi vẫn luôn mơ hồ, nhưng lời nói của Khương Thanh lại đột nhiên khiến tôi tỉnh táo lại.

Đúng rồi, sự trong sạch của tôi là được Lương Khanh Vũ chứng minh bằng chính mạng sống của anh ấy.

Sao tôi có thể không tham dự được chứ?

Tôi mau chóng cầm điện thoại lên, muốn gọi điện thoại cho Đặng Tùng. Đúng lúc đó, anh ta lại gọi lại cho tôi, tôi nghe máy rồi nói: “Xin lỗi sếp Đặng. Vừa rồi tôi không nghĩ rõ ràng. Tôi tham dự, tôi sẽ tham dự trận chung kết!”

Nghe tôi nói vậy, Đặng Tùng không khỏi thờ hắt ra một hơi: “Ày dà, Tổng Duyên Khanh, cô làm tôi sợ muốn chết!”

“Tôi tham dự.”

Tôi lặp lại lần nữa.

“Được được. Thông báo về trận chung kết lần này là phát cho cá nhân. Bây giờ tôi gửi vào email của cô nhé. Cô xem thử đi.”

Đặng Tùng nói rồi cúp máy.

Chưa tới một phút sau, hộp thư của tôi đã nhận được email về trận chung kết mà Đặng Tùng gửi tới.

Chương 149: Hiện trường tai nạn không phát hiện bất cứ dấu vết phanh lại

Tôi mở email xem sơ qua, trận chung kết tổng cộng có sáu người. Nhưng hiện giờ trong email không công bố sáu người này rốt cuộc là ai.

Chỉ nói ba ngày sau, mọi người phải tập hợp ở sân bay, do người trong công ty tương ứng phụ trách, thống nhất xuất phát.

Đi đâu, trong email cũng không viết.

Nhưng tôi không để ý mấy cái đó. Nếu đã quyết định đi thì cho dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, tôi cũng sẽ đi.

Tôi đang xem email, Khương Thanh ôm lấy tôi từ đằng sau: “Chị biết em rất buồn, nhưng người chết không thể sống lại được. Lần này anh ấy đến đây cũng là vì lo cho em, nên em càng phải sống tốt mới được.”

Tôi cúi đầu, cảm lấy tay chị ấy, nói: “Trước khi anh ấy đi, em còn từng nói với anh ấy rằng em sẽ không yêu phải anh ấy đâu. Có phải là em đã sai rồi không? Em cảm thấy em nên đồng ý anh ấy mới phải...”

“Nếu em làm thế thì tình cảm mà em dành cho anh ấy chỉ là sự đồng tình, mà không phải là tình yêu.”

“Nhưng như vậy thì anh ấy cũng sẽ không la đời với tâm trạng đau buồn ấy.”

“Nhưng đó vẫn là đồng tình. Em mong người em yêu sẽ ở bên em cả đời vì đồng tình với em chắc?”

Câu hỏi của Khương Thanh, cho dù không đáp lại, nhưng trong lòng tôi cũng đã có đáp án.

Tôi không cần.

Khương Thanh vỗ vai tôi: “Người chết không thể sống lại. Chúng ta không thể thay đổi sự thật rằng anh ấy đã vì em mà chết, cho nên em hãy sống sót thật tốt thay cho anh ấy.”

“Ừ.”

Tôi gật đầu.

Tôi sẽ sống thật tốt, tốt hơn bảy giờ.

Ngày mai Khương Thanh phải đi công tác, lại hơn một tháng không trở lại. Buổi tối tôi nấu đặc sản địa phương cho chị ấy ăn no nê. Hai người chúng tôi lại nằm trên giường hàn huyên thật nhiều chuyện ngày xưa.

Đến hơn nửa đêm, chúng tôi mới chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, lúc thức dậy, tôi thấy Khương Thanh vẫn còn ngủ, bèn đẩy chị ấy: “Cậu còn chưa đi à?”

Khương Thanh mơ màng mở mắt, nhìn thoáng qua, giật bắn cả người nhảy xuống giường: “Sao em không gọi chị dậy sớm hơn?”

Chị ấy vừa cảm râm vừa thay quần áo, xách hàng lý đã thu dọn từ trước đó, thậm chí còn không kịp trang điểm đã lao ra ngoài.

Lúc đưa chị ấy ra ngoài, tôi vừa lúc gặp Lý Trọng Mạnh.

Anh cũng xuống lầu.

Thấy Khương Thanh lao tới, anh bèn giữ thang máy lại giúp chị ấy.

Khương Thanh nói tiếng cảm ơn rồi không khách khí xông vào.

Chờ đến khi chị ấy rời đi rồi, tôi mới chỉnh chu lại bản thân mình, đến công ty bàn giao công việc.

Dù sao thì thế hệ trận chung kết lần này viết rất mờ hồ, chỉ nói ba ngày sau tập hợp ở sân bay. Ngoài ra, đi đâu, đi bao lâu, không có lấy nửa chữ.

Tôi đành phải giao hết khách hàng, công việc trong tay cho người khác một cách không cam lòng.

Bàn giao công việc xong, tôi bước ra từ công ty, nhận được một cuộc gọi xa lạ.

Tôi nhắc máy, đối phương hỏi tôi trước: “Là Tổng Duyên Khanh đúng không?”

“Vâng.”

Giọng nói này rất xa lạ.

Tôi không khỏi nảy sinh cảnh giác.

Đối phương nói: “Chào cô. Chúng tôi là cảnh sát giao thông ở thị trấn Ngô. Tôi có mấy câu muốn hỏi cô về vụ tai nạn trên đường cao tốc mấy tuần trước.”

Cảnh sát giao thông thị trấn Ngô?

“Hỏi tôi?”

Tôi không khỏi sững sốt.

Đương nhiên là tôi biết anh ta nói tới vụ tai nạn giao thông đó, chẳng qua...

“Ý anh là gì? Vụ tai nạn đó không phải là ngoài ý muốn sao?”

Tôi không khỏi trở nên căng thẳng.

“Bây giờ còn chưa thể xác định được. Chẳng qua khi chúng tôi kiểm tra hiện trường thì phát hiện có những điểm đáng ngờ, cho nên có mấy câu muốn hỏi cô một chút.” Cảnh sát giao thông nói một cách quan liêu.

Tôi vội nói: “Được thôi, anh hỏi đi. Tôi sẽ nói hết những gì mình biết cho anh.”

Điều đầu tiên mà cảnh sát giao thông hỏi là chuyện Lương Khanh Vũ gọi điện thoại cho tôi.

Tôi kể cho anh ta nghe về tình huống khi đó, bày tỏ khi đó tôi cũng không nhận được điện thoại của anh ấy. Sau đó anh ấy gửi tin nhắn bằng giọng nói cho tôi.

“Nội dung tin nhắn là gì? Có thể tiết lộ cho tôi được không?” Cảnh sát giao thông hỏi.

Tôi thoáng chần chờ.

Đó là tin nhắn riêng tư mà Lương Khanh Vũ gửi cho tôi.

Nhưng tôi muốn biết nhiều tin tức hơn từ chỗ cảnh sát giao thông, nên dù do dự tôi vẫn nói: “Tôi và anh ấy có khúc mắc về chuyện tình cảm. Anh ấy gửi wechat là muốn nói với tôi rằng, anh ấy yêu tôi.”

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Nếu còn có việc gì thì tôi sẽ liên lạc lại với cô.”

Cảnh sát giao thông không nói thêm gì nữa.

Nghe giọng điệu của anh ta, tôi biết anh ta muốn cúp máy. Tôi vội nói: “À... Có thể nói cho tôi biết, vụ tai nạn đó có điểm đáng ngờ gì không vậy?”

“Ừm...”

“Nói cho tôi nghe chút đi. Lương Khanh Vũ là người rất quan trọng đối với tôi.” Tôi cố ý nói: “Nếu không thì trước khi chết, anh ấy cũng sẽ chỉ gọi điện thoại cho tôi mà không kịp liên lạc với người nhà mình. Đúng không?”

Đầu dây bên kia, cảnh sát giao thông im lặng trong chốc lát rồi mới nói: “Là thế này, chúng tôi không phát hiện bất cứ dấu vết phanh lại nào ở hiện trường tai nạn.”

Ngoài đó ra, cảnh sát giao thông không nói thêm gì nữa.

Tôi cúp điện thoại, đứng ở cửa công ty, đầu óc hơi lộn xộn.

Thế là thế nào? Chẳng lẽ có kẻ nào muốn hại Lương Khanh Vũ ư?

Nếu là vậy thì kẻ đó là ai?

Có khi nào là anh có mâu thuẫn với người khác trong chuyện làm ăn, khiến đối phương nảy sinh ý định giết người không nhỉ?

Tôi biết, mình có suy nghĩ miễn mạn cũng vô ích.

Mọi chuyện vẫn phải giao cho cảnh sát điều tra.

Hai ngày sau tôi phải tham dự trận chung kết. Lần này đi bao lâu cũng không biết nữa.

Cộng thêm chuyện trước đó, đã rất lâu rồi tôi không đi thăm Tổng Tuyết.

Bây giờ vừa lúc có rảnh, tôi gọi taxi đi bệnh viện Thánh Tâm.

Tổng Tuyết vẫn hôn mê trong phòng ICU. Tôi nhìn bà ấy qua vách tường thủy tinh.

Hôn mê mấy tháng, chỉ nhờ vào cung cấp chất dinh dưỡng, Tổng Tuyết đã gầy đi trông thấy, hai bên má lõm vào rõ rệt.

“Bà nội, nhất định bà phải tỉnh lại đây.”

Tôi đứng trước tường thủy tinh thều thào.

Trên thế giới này, có rất ít người khiến tôi cảm thấy quan trọng. Tổng Tuyết, Khương Thanh, Lương Khanh Vũ.

Bây giờ Lương Khanh Vũ đã chết rồi. Tổng Tuyết nhất định không thể xảy ra chuyện gì.

“Ừa, đến sớm thế à?”

“Chứ còn gì nữa? Chắc là đã trông chờ giây phút này từ lâu rồi.”

Đúng lúc tôi đang nhìn Tổng Tuyết thì hai cô y tá đi qua sau lưng tôi.

Tiếng nói chuyện của hai người họ hơi to nên bị tôi nghe thấy hết.

Tôi quay lại, nhanh chóng đi đến gần họ hỏi: “Các cô đang nói gì vậy?”

Một cô y tá trong đó có vẻ không ngờ rằng tôi sẽ đuổi theo họ nên sắc mặt thay đổi, nói ngay tức khắc: “Không có gì đâu.”

Một người khác lại bắt mắt: “Có gì mà phải giấu! Có phải là chuyện mờ ám gì đâu mà.”

“Sao vậy? Có phải là chiều nay đã xảy ra chuyện gì không?”

Tôi vội hỏi.

“Cô không biết à?” Một y tá hỏi tôi: “Người bệnh này đã hôn mê hơn ba tháng rồi. Hôm qua lại làm kiểm tra, bị tuyên bố là người thực vật, đã thông báo cho người nhà các cô chiều nay đến đây để tuyên bố chuyện này rồi.”

“Gì cơ?”

Tôi ngã ra như phỗng.

Hai cô y tá nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu, dường như rất bất ngờ vì tôi không biết gì về chuyện này.

Hai người đi xa. Tôi đứng ở đó một mình, đầu óc như mở bóng bong.

Thế là thế nào? Bị phán định là chết não, chiều nay sẽ tuyên bố chuyện này?

Thế mà không ai nói cho tôi cả. Nếu hôm nay tôi không đến thì chắc chắn sẽ bỏ qua thời khắc này.

Tôi đứng chờ ngoài phòng bệnh một giờ. Tổng Cẩm Dương, Tổng Cẩm Chi, cùng với Tổng Duyên Minh đồng thời xuất hiện.

Họ thấy tôi thì đều sững sốt tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ* *Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 150: Yêu tiền của anh hay là yêu con người anh

“Anh gọi cô ta đến à?” Tổng Cẩm Chi liếc xéo Tổng Cẩm Dương một phát, vẻ mặt đầy bất mãn.

“Anh đâu có đâu.”

Tổng Cẩm Dương lắc đầu.

Ông ta nhìn tôi, khó hiểu hỏi: “Tổng Duyên Khanh, cô tới đây làm gì?”

“Tôi à?” Tôi nhìn họ bằng ánh mắt xa lạ, nói: “Các người tới làm gì thì tôi cũng tới làm cái đó!”

Xem ra, họ đều muốn giấu tôi chuyện này.

“Cò...”

Tổng Cẩm Dương nhìn tôi, vẻ mặt bức bối.

Có vẻ là muốn đuổi tôi đi.

Lúc này, một bác sĩ ôm cặp tài liệu đi tới, thấy mấy người chúng tôi, hỏi: “Đều đến đủ rồi hả? Đến đủ rồi thì tôi nói nhé.”

Tổng Cẩm Dương và Tổng Cẩm Chi liếc tôi một cái. Mặc dù ánh mắt hai người có chứa bất mãn, nhưng cũng không thể giấu chuyện trước mặt bác sĩ.

Bác sĩ mở cặp tài liệu trong tay ra, đọc sơ qua thời gian Tổng Tuyết nhập viện, thời gian hôn mê, cùng với những số liệu khác.

Cuối cùng tuyên bố chết nào.

Sau khi tuyên bố xong, bác sĩ nhìn chúng tôi nói: “Các anh chị hãy trở về thương lượng khi nào tất máy hô hấp.”

Tất máy hô hấp? Thế không phải là Tổng Tuyết sẽ chết sao?

“Tôi không đồng ý!”

Tôi lên tiếng đầu tiên.

Tôi không đồng ý, kiên quyết không đồng ý!

Lương Khanh Vũ vừa chết, bảy giờ nếu ngay cả Tổng Tuyết cũng chết, tôi mất đi hai người quan trọng thì tôi không thể tiếp nhận được!

Tổng Cẩm Chi liếc xéo tôi một phút: “Chỗ này là nhà họ Tống. Cô căn bản không coi là người nhà họ Tống, có chỗ cho cô chỗ mồm vào sao?”

“Nếu tất máy hô hấp thì bà nội sẽ chết mất!”

Tôi nhìn Tống Cẩm Chi.

“Mẹ đã chết từ lâu rồi, chẳng qua là nội tạng vẫn còn hoạt động thôi! Bà ấy đã là người thực vật rồi! Cô có hiểu người thực vật là gì không hả?” Tống Cẩm Chi nói.

Bác sĩ thân nhiên nhìn chúng tôi cãi nhau, chỉ dặn một câu “Chú ý giữ im lặng” rồi bỏ đi.

Chắc hẳn hẳn đã quen với chuyện này rồi.

Tôi cũng biết người thực vật có nghĩa là gì, nhưng tôi vẫn không cam lòng: “Nhưng mà... Không phải là có rất nhiều tin tức về người thực vật hơn mẽ nhiều năm, cuối cùng vẫn tỉnh lại đó sao?”

“Tin tức?” Tống Cẩm Chi lập tức bật cười: “Có phải là khi nói ra hai chữ này, ngay cả chính cô cũng cảm thấy buồn cười không hả? Nếu không phải hiếm thấy thì có thể đưa lên tin tức được sao?”

Nói rồi, bà ta lại nhìn về phía Tống Cẩm Dương: “Anh hai, anh không nói gì hết sao? Bây giờ nhà họ Tống thế nào, anh biết rõ hơn em mà đúng không? Một ngày tốn mấy triệu, một tháng gần cả trăm triệu, chúng ta còn có thể chống chọi được trong bao lâu đây?”

“... Nhưng mà cũng không thể đóng máy hô hấp ngay hôm nay được!”

Tống Cẩm Dương im lặng thật lâu rồi mới nói.

Như thế phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói được những lời này vậy.

Nhưng không thể thay đổi được sự lạnh lùng tuyệt tình trong lời nói của ông ta.

“Vậy thì khi nào mới tắt đây? Nhất định phải tắt trong tháng này. Nếu không thì tôi không trả tiền đâu.”

Tống Cẩm Chi khoanh tay trước ngực, bày tỏ nói được thì làm được.

Tống Cẩm Dương cúi kính nói: “Về nhà rồi thương lượng đi.”

Nếu họ bàn bạc ngay trước mặt tôi thì chắc chắn tôi sẽ can ngăn.

Cho nên phải né tránh tôi.

Tống Duyên Minh nhìn họ cãi nhau, cũng khuyên nhủ: “Cô, ba, xe đến trước núi tắt có đường. Nếu chúng ta vội vã tắt máy hô hấp như vậy, lỡ như bà nội có thể tỉnh lại thật thì chẳng lẽ hai người sẽ không hối hận sao?”

Lời nói của chị ta khiến tôi giật nảy mình.

Nhưng ngẫm lại, cũng không bất ngờ cho lắm.

Dù sao thì Tống Duyên Minh vẫn luôn là một đóa hoa sen trắng như thế mà.

Tuy không biết trong lòng chị ta nghĩ gì, nhưng luôn nói những lời rất êm tai.

Tống Cẩm Dương nhìn chị ta, vẻ mặt không kiên nhẫn: “Nếu là trước kia thì thôi, nhưng bây giờ tình hình nhà mình thế nào, con cũng biết chút ít rồi đó.”

“Đúng đấy. Không thì cháu báo Lý Hào Kiệt của cháu chi tiền đi. Dù sao thì tí tiền đó đối với cậu ta mà nói cũng chẳng đáng là bao đâu.”

Tống Cẩm Chi đứng bên cạnh nói mát.

Nhắc tới Lý Hào Kiệt, Tống Duyên Minh lộ vẻ ngượng ngượng: “Cháu... Cháu sẽ nói với anh ấy thử xem. Nhưng cháu cảm thấy làm thế không ổn lắm đâu. Dù sao cũng là chuyện nhà mình mà.”

“Cũng đúng. Không thì thôi đi, báo cậu ta đầu tư cho Tống Thị thì hơn. Bây giờ Tống Thị đang cần tiền, chút việc còn con thế đứng để nó chiếm mất một on huệ.”

Tống Cẩm Chi nói.

Biểu cảm của bà ta rất đương nhiên.

Nhưng tôi nghe lại nổi giận.

Chút việc còn con?

Mạng sống của Tống Tuyết, trong mắt bà ta chỉ là việc còn con thôi...

“Số tiền này, tôi cũng sẽ nghĩ cách.”

Dù gì đi nữa tôi cũng sẽ không cho phép họ tắt máy hô hấp của Tống Tuyết.

Ba người họ đều nhìn về phía tôi, vẻ mặt khác nhau.

Nhất là Tống Cẩm Chi, vẻ mặt như xem trò hay, cười nói: “Được thôi, Tống Duyên Khanh, tôi chờ xem cô chi tiền.”

Nói rồi bỏ đi luôn.

Tống Cẩm Dương liếc tôi một cái, cũng rời đi.

Nhất thời, ở đây chỉ còn lại tôi và Tống Duyên Minh.

Tôi muốn đi, lại nghe Tống Duyên Minh ở đằng sau nói: “Hay là để tôi đi hỏi mượn anh Lý chút tiền đi.”

Tôi dừng chân, nhìn chị ta, hỏi bằng giọng khó hiểu: “Chẳng lẽ chị không có tiền à?”

Tống Duyên Minh hơi ngượng ngùng, lắc đầu nói: “Không có. Căn đây tôi đi xem lại ghi chép ngân hàng, mấy năm qua, đều là anh Lý gửi tiền cho tôi hằng tháng. Thế tin dụng mà tôi dùng cũng là anh Lý cho.”

“...”

À, thì ra là thế.

Lý Hào Kiệt có bản lĩnh thật đấy.

Vừa tha thính tôi, lại vừa nuôi Tống Duyên Minh.

Không biết vì sao, trong lòng tôi lại rất tức giận.

Tôi liếc xéo Tống Duyên Minh: “Chính cô có tay có chân, tại sao không tự đi kiếm tiền đi?”

“Tôi...” Tống Duyên Minh e thẹn nói: “Tôi chẳng biết gì cả, có phải cô không biết đâu mà. Hồi học đại học, có mấy bài tập là cô làm giúp tôi. Tôi mà ra ngoài đi làm, tiền lương một tháng còn chưa đủ để mua một món quần áo ấy chứ.”

Cũng đúng.

Chị ta nói không sai. Chị ta chẳng biết làm gì cả, chắc chắn cũng không kiếm được đồng nào đâu.

“Thế chị định để cho Lý Hào Kiệt nuôi mãi thế à? Nếu có ngày anh ta không nuôi chị nữa thì sao?”

“Anh Lý không làm thế đâu.”

“Tại sao?”

Tôi không hiểu tại sao Tống Duyên Minh lại nói một cách chắc nịch như thế.

Tôi không bao giờ hiểu được khúc mắc giữa họ.

“Tôi...” Tống Duyên Minh liếc nhìn tôi một phát, ánh mắt hơi phức tạp. Xoắn xuýt cả buổi rồi mới nói: “Dù sao thì không bao giờ đâu, chắc chắn anh ấy sẽ vẫn nuôi tôi.”

“Thế chị yêu tiền của Lý Hào Kiệt, hay là yêu con người anh ta?”

Tôi muốn hỏi câu này từ lâu lắm rồi.

Chẳng qua trước đó quan hệ giữa tôi và Tống Duyên Minh rất căng thẳng, cho nên không có cơ hội.

“Tôi yêu hết.”

Quả nhiên Tống Duyên Minh khiến tôi rất bất ngờ.

Chị ta nói xong rồi bỏ đi.

Cũng không nói nhờ tôi giữ bí mật cho chị ta các thứ, như thế mấy chuyện này cũng không quan trọng với chị ta.

Ấn chắc rằng dù sao thì Lý Hào Kiệt cũng sẽ yêu chị ta thôi.

Tống Duyên Minh mắt trí nhớ thật hay là mắt trí nhớ giả đây?

Tôi càng ngày càng không hiểu nổi.

Tôi rời khỏi bệnh viện, không về nhà mà đến phòng môi giới nhà đất, muốn tìm hiểu xem căn hộ của tôi bây giờ giá trị bao nhiêu tiền.

Môi giới báo giá gần năm trăm tỷ, nhưng không thể cam đoan rằng có thể bán được ngay lập tức.

Còn hai ngày nữa tôi phải đi tham dự chung kết cuộc thi thiết kế rồi, không biết sẽ đi bao lâu.

Trong khoảng thời gian này, nếu căn hộ được bán đi thì tôi cũng không thể trở về.

Số tiền năm trăm tỷ này, tôi cũng không yên tâm mà giao hết cho môi giới làm giúp tôi được.

Tôi suy nghĩ mãi. Lúc về nhà, tôi tìm được phương thức liên hệ với Tống Cẩm Chi. Tôi không gọi điện thoại cho bà ta mà kết bạn wechat trước.

Sau khi bà ta đồng ý, tôi bèn gửi video điện thoại mà Tống Tuyết đã gọi trước khi làm phẫu thuật ở bệnh viện cho bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lầy Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Tổng giám đốc lý, ngài đích thân tới tiễn chúng tôi sao_

Lúc gửi tin nhắn cho Tống Cẩm Chi, tôi lại nhìn thấy avatar Wechat của Lương Khanh Vũ.

Avatar là ảnh chụp của anh ấy.

Lâu nay, tôi chưa từng cẩn thận ngắm nhìn ảnh chụp trên Wechat của anh ấy.

Khi phóng to tấm ảnh lên, tôi mới nhận ra đó là ảnh lúc anh ấy học đại học.

Mặc một chiếc áo T-shirt màu trắng tinh tươm và quần bò đứng ở cổng trường học.

Bộ quần áo này, tấm ảnh này, lúc nhìn thấy tôi cảm thấy có phần quen thuộc.

Cẩn thận nhìn kỹ mới nhớ ra, hình như tấm ảnh này là do tôi chụp cho anh.

Lúc đó chúng tôi còn chưa quen biết.

Khi ấy ở trường học, anh cần tôi lại và nói: "Em khóa dưới, chụp giúp anh tấm ảnh nhé."

Lương Khanh Vũ ngày đó là nhân vật làm mưa làm gió trong khoa chúng tôi, có thể nói rằng anh ấy rất ưu tú.

Tôi vừa nhìn đã nhận ra anh, lập tức đồng ý không chút do dự.

Sau ngày hôm đó, chúng tôi trao đổi Wechat.

Tôi mở khung chat, có bảy tám tin nhắn thoại vẫn đang yên lặng nằm đó.

Vậy mà tôi lại không có dũng cảm bấm nghe lấy một lần.

Sợ hãi nghe được giọng nói anh ấy.

Giống như tôi đang chạy trốn vậy.

Tôi mở bài đăng trong vòng bạn bè của anh.

Tin thứ nhất là mấy ngày hôm trước ba mẹ anh đăng thay anh.

Tin trước nữa đã là của bốn, năm tháng trước.

Là lúc sang năm mới.

Không biết được anh chụp trộm bóng lưng của tôi từ góc nào, cùng một dòng trạng thái: Hy vọng ngày sau hằng năm đều được cùng em đón năm mới.

Lúc tôi nhìn thấy bài đăng đó mà ngại ngần người thì di động chợt báo có cuộc gọi tới.

Tôi nhìn thoáng qua, là Tổng Cẩm Chi.

Tôi điều chỉnh tâm trạng của mình một chút rồi tiếp điện thoại.

"Tổng Duyên Khanh, cô có ý gì? Cô theo dõi tôi có phải không! Có dựa vào cái gì mà nghe lên điện thoại của tôi!"

Vừa nhận cuộc gọi, trong di động lập tức truyền đến tiếng nói cực kỳ chói tai của Tổng Cẩm Chi.

Tôi đưa điện thoại ra xa, dùng tay móc móc lỗ tai cho thông thoáng rồi đáp lại nhạt thếch, "Theo dõi? Chẳng qua tôi chỉ trùng hợp nghe được mà thôi."

"Hừ! Trùng hợp? Ở đâu ra chuyện khéo như vậy."

"Thích tin hay không tùy bà."

Tôi ngồi lên sofa, đặt di động trên đùi, nhàn nhã thoải mái.

Dù sao người đang cuồng cũng chẳng phải tôi.

Ở phía kia, Tổng Cẩm Chi không nói gì hồi lâu, tôi có thể nghe thấy tiếng hít thở truyền đến qua loa.

Phóng chừng nhìn thấy video kia đã khiến bà ta điên tiết quá rồi.

Khoảng ba mươi giây trôi qua bà ta mới mở miệng, "Nói đi, cô muốn gì?"

"Tôi..."

"Tôi nói trước, muốn tiền thì không có đâu." Tôi vừa lên tiếng đã bị bà ta ngắt lời, "Tình huống hiện giờ của Tổng thị cô cũng biết rồi đấy, công ty của tôi và anh trai đều đang nợ nần."

"Cho nên các người mong bà nội chết, sau đó chia di sản của bà lấy tiền cho các người đứng không?"

Tôi nói bình thản.

Dường như tôi đã ngộ ra được lý do vì sao bọn họ lại mong Tổng Tuyết chết.

".... Không phải, không phải!" Tổng Cẩm Chi vội giải thích, "Đó là bà nội cô, cũng là mẹ tôi mà, tôi đâu muốn bà ấy chết, nhưng người đã chết nào rồi! Chúng tôi cũng không có cách nào hết!"

Bà ta nói, âm thanh dường như có chút nức nở.

Có khóc thật hay không.

Tôi không rõ.

"Ồ...." Tôi ồ một tiếng đầy thâm ý, "Yên tâm, tôi không đòi bà tiền."

"Vậy thì tốt."

Tổng Cẩm Chi thở phào một hơi dài.

Tôi nhắm nghiền, "Tôi sẽ bán phòng mình đang ở, sau đó chi trả tiền trị bệnh của bà nội."

"Thật sao?"

Tôi vừa nói xong, giọng Tổng Cẩm Chi đã buông lỏng hẳn đi.

Như trút được gánh nặng.

Tôi dừng một chút, "Đúng vậy, nhưng ngày kia tôi phải tới một nơi khác tham dự trận chung kết cuộc thi thiết kế, thời gian trở về tạm thời chưa xác định. Trước khi tôi về, máy hỗ trợ thờ của bà không được ngưng. Nếu nó ngưng, tôi sẽ phát tán đoạn video đó để mọi người biết bà muốn có di chúc của bà nội."

"Chuyện này.... Lỡ như bố cô muốn dừng, tôi cũng có cách nào đâu. Chỗ tiền này là hai người chúng tôi bỏ ra mà."

"Chuyện này tôi mặc kệ, dù sao nếu dừng tôi sẽ phát tán video."

Tôi cũng không lo nhiều được đến thế.

Bây giờ tôi chỉ nắm được cán chổi của Tổng Cẩm Chi nên đành để bà ta kiểm hãm Tổng Cẩm Dương.

Tổng Cẩm Chi ở đầu dây bên kia lại im lặng một lúc rồi mới nói, "Được rồi, được rồi! Tôi nói cho cô biết, nhiều nhất là một tháng, nếu lâu hơn tôi cũng không lo được!"

"Được."

Một tháng, đủ rồi.

Ngày hôm sau tôi liên hệ với bên môi giới đến chụp ảnh, để họ giúp tôi kết nối trước với người mua, đợi tôi từ trận chung kết trở về thì giao nhà.

Hôm tham gia chung kết, Đặng Tùng chủ động liên lạc với tôi, ngụ ý muốn tiền tôi.

Tôi không muốn để anh ta biết mình sống ở "Số 01 Vĩnh An" bên hẻm gặp mặt anh ta ở trạm tàu điện ngầm.

Anh ta lái xe tới đón tôi.

Trên đường, một chiếc xe đột nhiên đi lệch làn khiến Đặng Tùng bị dọa vội phanh xe lại, đợi tránh được chiếc xe, Đặng Tùng mới nín thở, "Mẹ nó chứ, thời buổi này loại người nào cũng được lái, một đám không có đầu óc!"

Tôi nhìn đáng vẻ giận dữ của anh ta, trong đầu chợt nhớ tới lời nói của cảnh sát giao thông ở thị trấn Ngõ.

Tôi hỏi Đặng Tùng, "Tổng giám đốc Đặng, tình huống giống như vừa rồi, phải trong hoàn cảnh nào mới khiến người lái xe không phanh lại?"

"Gi cơ?" Đặng Tùng liếc nhìn rồi, cười nói, "Không phanh lại? Sao có thể, không phanh lại thì đợi chết sao?"

"Thế nên dù thế nào cũng không thể đúng không?"

"Đương nhiên rồi, trừ khi tài xế ngủ quên."

Đặng Tùng nói khiến tôi sững sờ.

Ngủ quên?

Lúc xảy ra chuyện là buổi trưa sớm, Lương Khanh Vũ vừa rời giường, hẳn là không tới mức ngủ thiếp đi.

Vậy có thể là tình huống gì đây?

Dường như Đặng Tùng không nhận ra tình huống khác lạ của tôi, anh ta ngồi trên xe, có lòng tốt nói với tôi, "Đổi thủ của cô trong lần chung kết này đều rất mạnh, cô có thể vào chung kết ít nhiều cũng có phần may mắn, thế nên không cần quá áp lực."

Buổi sáng hơn mười giờ, chúng tôi tới sân bay.

Lúc đi vào, ngoại trừ mấy gương mặt xa lạ, tôi còn nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc.

Lương Vũ Hạnh, Cao Văn.

"Lương Vũ Hạnh?" Tôi nhủ mày, quay đầu nhìn Đặng Tùng, "Cô ta sao chép tác phẩm của tôi, vì sao còn được ở đây?"

"Chuyện này..." Đặng Tùng treo nụ cười vờ vịt trên mặt, "Vốn dĩ không có cô ta, nhưng Cao Văn cảm thấy Lương Vũ Hạnh bị người ta xúi giục cho nên mới làm chuyện sai lầm, rằng cô ta vẫn có thực lực của mình, thế là đưa chuyện lên cấp trên, mấy người quản lý công ty khác cũng nói giúp, vậy nên Lương Vũ Hạnh được tôi."

"Vậy cũng được ư?"

Tôi nhủ mày.

Tình huống này đã rõ ràng quá rồi.

Thái độ của mấy người quản lý khác hẳn là nhằm vào tôi.

Tôi cùng Đặng Tùng bước tới, Lương Vũ Hạnh nhìn thấy tôi, lập tức trừng mắt lên nhìn.

Cao Văn lại đi đến, lời ngon tiếng ngọt nói, "Tổng Duyên Khanh, lần trước thật ngại quá, Vũ Hạnh nhà chúng tôi cũng bị người khác lợi dụng. Lần này cô ấy tới, hai người có thể cạnh tranh công bằng rồi."

"Ừm, được mà, tổng giám đốc Cao."

Tôi khách khí đáp lời lại cô ta.

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng tôi căn bản không thể tha thứ cho Lương Vũ Hạnh.

Dù sao cái chết của Lương Khanh Vũ cũng có quan hệ mật thiết với cô ta!

Lúc tôi ngẩng đầu nhìn Lương Vũ Hạnh, mấy người trước mặt đều đồng thời nhìn về sau lưng tôi.

Có người lên tiếng trước, "Tổng giám đốc Lý, ngài, ngài, không ngờ ngài lại đích thân tới tiễn chúng tôi?"

Mấy người khác đều xẹt qua, bước tới sau lưng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Bóng ma không thể xóa mờ

Tôi còn chưa quay đầu đã đoán ra được tình huống sau lưng mình.

Quay lại.

Lập tức nhìn thấy một nhóm người vây quanh Lý Hào Kiệt.

Anh ta còn dẫn theo sau bảy, tám người vệ sĩ áo đen.

Ngoài trừ mấy người này, còn có một thanh niên mặc tây trang màu xám, mái tóc hơi xoắn đang xách một rương hành lý nữa.

Đây là một gương mặt mới.

Tôi cũng cho rằng anh ta tới tiễn chúng tôi nên đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Lần trước, Lý Hào Kiệt công bố quan hệ của tôi và anh ta, có mấy người quản lý đã biết rồi, bọn họ nói với Lý Hào Kiệt mấy câu rồi một trong số đó lên tiếng, "Có phải Tổng giám đốc Lý có chuyện muốn nói với cô Tổng không, chúng tôi tới bên kia kiểm tra an ninh trước nhé."

Anh ta vừa nói xong, những người khác cũng kéo đi theo.

Trong chớp mắt xung quanh chỉ còn lại tôi và Lý Hào Kiệt.

Tôi vừa xoay người muốn chạy thì nghe thấy Lý Hào Kiệt ở sau lưng nói, "Trốn cũng vô dụng, lần này anh đi cùng mọi người."

"..."

Tôi quay đầu, nhìn Lý Hào Kiệt đầy hoài nghi, "Tổng giám đốc Lý rành vậy sao? Một cuộc thi thiết kế nhỏ nhỏ mà anh cũng tới."

"Ừm, rành."

Lý Hào Kiệt lập tức thừa nhận.

Tôi không còn lời nào để nói.

"Vậy tổng giám đốc Lý cứ rảnh đi nhé, tôi bận lắm, đi trước đây."

Tôi cũng không biết vì sao, bản thân cứ nhìn thấy Lý Hào Kiệt lại có phản tức giận.

Tôi kéo rương hành lý đi đôi thì, sau đó mới hay chúng tôi phải tới một thành phố du lịch ở phía Nam.

Qua kiểm tra an ninh.

Đội chúng tôi lên máy bay thì biết được cả khoang hạng nhất đã bị Lý Hào Kiệt bao trọn.

Mấy người vệ sĩ tách ra ngồi xuống, Lý Hào Kiệt và thanh niên kia ngồi cùng nhau.

Lúc chúng tôi đi về phía khoang phổ thông thì nghe được người xung quanh đang bàn luận về thân phận của Lý Hào Kiệt.

Cũng đúng thôi.

Bình thường anh ta đều dùng máy bay cá nhân, thỉnh thoảng đi loại máy bay này tất nhiên phải phô trương thân phận.

Chỉ có bảy người chúng tôi vào trận chung kết lên máy bay.

Đi thành một hàng.

Vị trí của tôi gần cửa sổ, ngồi gần một người phụ nữ hình như lớn tuổi hơn tôi một chút.

Cô ấy mặc một bộ váy dài màu tím, khuôn mặt không trang điểm, vắn tóc cao.

Trong tay cầm một cuốn sách về đồ trang sức lật xem.

"Chào chị, em tên là Tổng Duyên Khanh." Xuất phát từ lễ phép, tôi tự mình giới thiệu một chút.

"Xin chào, tôi là Đào Nhi."

Người phụ nữ này nhìn qua khe hở của cuốn sách lên tiếng chào hỏi tôi.

"Đào Nhi? Chị là Đào Nhi ư."

Đây là Đào Nhi.

Biết được thân phận của chị ấy, tôi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Quảng đường này bay hết bốn tiếng.

Phần lớn thời gian, Đào Nhi đều xem sách, thỉnh thoảng tôi nói với cô ấy một câu, cô ấy cũng đáp lại một câu. Tôi không nói, cô ấy cũng im lặng.

Tuy rằng rất cao ngạo lạnh lùng, nhưng vẫn cho tôi một loại cảm giác dễ tiếp xúc.

Buổi chiều, máy bay hạ cánh.

Có xe tới tận nơi đón chúng tôi.

Ngồi xe ba tiếng đồng hồ, xe chạy tới một làng du lịch.

Sau khi chúng tôi đi vào cũng không dừng lại lâu đã lập tức được bảy người phục vụ dẫn tới phòng của từng người.

Đồng thời nói với tôi, nửa tiếng sau sẽ tới đón tôi đi ăn tối.

Nói thật thì phòng ốc không tệ, thêm sân vào nữa thì diện tích đại khái khoảng một trăm mét vuông.

Phòng ngủ có một mặt tường là cửa thủy tinh, ngoài cửa là một bể bơi hình vuông.

Bên ngoài bể bơi có một hàng rào cao chừng một mét ngăn cách.

Nếu người bên ngoài muốn nhìn, vẫn có thể nhìn không sót cái gì.

Tôi nhìn qua một vòng, lại nghỉ ngơi chút rồi theo phục vụ đi ăn cơm tối.

Tới chỗ ăn cơm, ngoài bảy người chúng tôi còn có Lý Hào Kiệt và thanh niên kia cùng đến nữa.

Người thanh niên tự giới thiệu trước, "Chào mọi người, tôi tên là Dương Trung, là trợ lý của tổng giám đốc Lý, tiếp theo tôi nói cho mọi người nghe về quy tắc của trận chung kết."

Sau đó, Dương Trung nói về quy tắc của trận chung kết cho chúng tôi nghe.

Hóa ra cũng không khó.

Đơn giản mà nói, chính là sửa lại phòng ở hiện giờ của chúng tôi.

Thay đổi thể nào cũng được, chỉ cần làm được và hợp lý là ổn.

Tiếp đến, lần này tham gia chấm điểm ngoài ba vị giám khảo thần bí ra còn có quản lý của làng du lịch.

Thời gian thiết kết tổng cộng hai tuần.

Trong hai tuần, chúng tôi đều ở trong làng du lịch này.

Làng du lịch cung cấp tất cả phục vụ bao gồm giặt quần áo, thay đổi đồ dùng vệ sinh. Ngoài điều này, trong làng du lịch cũng có cửa hàng, vật dụng ngày dùng trong cuộc sống ở bên trong, đều có thể đến mua.

Mọi người chỉ có thể dùng di động phổ thông do làng du lịch cung cấp.

Có thể dùng máy tính, nhưng không được dùng wifi.

Chẳng khác gì cắt đứt hoàn toàn với thế giới bên ngoài trong hai tuần.

Ăn xong cơm tối, tôi chuẩn bị đi trước.

Vừa bước khỏi nhà ăn thì Lương Vũ Hạnh đuổi tới, cô ta cười nói, "Tổng Duyên Khanh, đừng tưởng rằng tôi không biết. Thiết kế lúc trước của cô chắc chắn do Lương Khanh Vũ giúp. Giờ anh ta chết rồi, tôi xem cô có năng lực gì để làm ra tác phẩm tốt được như trước."

"Cô cũng biết chuyện của anh ấy?" Tôi liếc xéo Lương Vũ Hạnh, giọng điệu không còn tốt lành gì lắm.

"Dương nhiên là biết, hôm đó không phải anh ta tới Vĩnh An một chuyến sao, ngày hôm sau trên đường về thì tai nạn." Lúc Lương Vũ Hạnh nói, giọng điệu sung sướng khi người khác gặp họa, cô ta nói xong lại thêm một câu, "Đáng đời!"

"Xin lỗi!"

Hai chữ "đáng đời" hoàn toàn chọc giận tôi!

Tôi nắm lấy tóc Lương Vũ Hạnh, cho cô ta một cái bạt tai!

"Bốp" một tiếng, vang lên vô cùng thanh thúy trong đêm.

Những nhà thiết kế khác cũng lục tục chạy ra, nhìn thấy chúng tôi, mọi người lập tức xúm lại.

"Cô dám đánh tôi?!" Lương Vũ Hạnh vùng vẫy.

Tôi căn bản không sợ cô ta, "Xin lỗi, xin lỗi Lương Khanh Vũ, xin lỗi tất cả những lời cô vừa nói ra mau!"

Tôi bùng nổ rồi.

Giơ tay lên, lại tát cô ta một cái.

Nếu không phải lúc đó Lương Vũ Hạnh nói ra chuyện ngày trước, có lẽ Lương Khanh Vũ cũng không quay lại.

Cái chết của Lương Khanh Vũ giống như một bóng ma dính chặt trong lòng tôi.

Tôi sẽ tìm hiểu mọi chuyện cho cặn kẽ.

Lương Vũ Hạnh lều lều vùng vẫy. Tuy rằng cô ta béo nhưng lại rất yếu, lúc này tôi đang giận dữ nên sức mạnh càng lớn hơn.

Cô ta gầy dựa vào cái đã thờ hồng học.

Một số nhà thiết kế cùng chúng tôi đi tới đây đều lại gần quan tâm nói, "Được rồi, đừng cãi nhau nữa, trận đấu quan trọng."

"Không quan trọng, cô xin lỗi đi! Nếu không đừng mong tôi buông tay!" Tôi gắt gao nhìn chăm chăm vào Lương Vũ Hạnh, "Cái loại sao chép tác phẩm của tôi, còn muốn dựa vào tôi như cô, căn bản không xứng tham gia trận chung kết, cô không nên tồn tại ở đây!" "Hừ! Tác phẩm kia của cô chắc chắn là Lương Khanh Vũ giúp cô làm. Năng lực của cô chắc chắn làm không nổi tác phẩm tốt như thế!" Lương Vũ Hạnh kiêu ngạo ngang ngược: "Loại đội sổ vòng loại!"

"Vậy cũng là cô sao chép của tôi." Tôi nắm lấy cổ ta.

Lương Vũ Hạnh vẫn hung hăng như cũ, không chịu xin lỗi.

Người xung quanh đều khuyên giải.

Thật ra lúc này tay tôi cũng mỏi rồi, sắp không giữ được nữa.

"Chuyện gì thế."

Lúc này, trong bóng tối truyền đến giọng nói một người đàn ông.

Tôi không nhìn cũng biết là ai.

Lương Vũ Hạnh ngẩng đầu nhìn về phía đó, vẻ hung hăng vừa rồi lập tức bị giảm đi, cô ta cười nói, "Tổng giám đốc Lý, chúng tôi đang chơi đùa đấy mà!"

Cô ta nói xong lại nhìn tôi, nhỏ giọng, "Tổng Duyên Khanh, cô tha tôi ra."

"Xin lỗi."

Tôi hoàn toàn không có ý nhượng bộ.

"Được được, tôi xin lỗi, tôi sai rồi, sai rồi. Tôi không nên động tới Lương Khanh Vũ, đều là lỗi của tôi." Lương Vũ Hạnh thấy tôi không chịu buông tay, vội bổ sung thêm một câu, "Tôi cũng không nên nói cô, cô người lớn lòng dạ lớn, tha tôi ra đi."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Anh ấy chỉ là... Anh rể của tôi

Tôi hiểu được, không phải đang xin lỗi tôi hay Lương Khanh Vũ.

Mà là sợ đắc tội Lý Hào Kiệt.

Tôi cũng không muốn đứng đây lâu thêm, buống cô ta ra rồi bỏ đi.

Toàn bộ làng du lịch đều đóng cửa trong thời gian trận chung kết đang diễn ra, trọng tài còn chưa tới, ngoại trừ nhân viên làm việc thì chỉ có bảy người chúng tôi là khách và Lý Hào Kiệt, Dương Trung.

Nếu Lý Hào Kiệt tới phòng ép buộc tôi, vậy chắc chắn tôi không có chỗ để trốn.

Để tránh lỡ như, tôi không quay về phòng nữa mà đi dạo ở xung quanh.

Không thể không nói, cơ sở hạ tầng của làng du lịch này rất được.

Có bể bơi, sân golf loại nhỏ, còn có cả rạp biểu diễn xiếc thú.

Nhưng vì không có người, rạp xiếc cũng đóng cửa rồi.

Tôi đi dạo một vòng, liếc qua đồng hồ, lúc này đã hơn mười giờ, có lẽ Lý Hào Kiệt sẽ không đến đâu..

Đang quay người đi về thì bầu trời mấy phút trước vẫn đang lấp lánh hàng ngàn vì sao đột nhiên có giọt mưa rơi xuống.

Đào mất một cái đã rào rào như trút nước.

Tôi vội phóng về, đến lúc thấy đã sắp tới cửa phòng thì chợt đụng vào một người đang lao ra từ một chỗ ngoặt.

Đầu của người đó vừa hay đụng vào khuỷu tay đang ôm lấy đầu của tôi!

"A!"

Người đó ngã trên mặt đất, tiếng kêu đau đớn truyền đến từ trong màn mưa.

"Xin lỗi." Tôi vừa xin lỗi vừa nhìn kỹ lại, không ngờ lại là Đào Nhi, tôi kêu tên cô ấy, "Đào Nhi."

Đào Nhi ngẩng đầu lên, nhìn thấy tôi.

Không nói câu nào đã muốn chạy đi.

Tôi kéo cô ấy lại, "Mưa to thế này, phòng em ở ngay đây, vào tránh mưa đi."

Cô ấy quay đầu nhìn tôi, bầu trời đen đặc, mưa lại lớn, tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cô ấy, chỉ nghe thấy cô ấy nói, "Cảm ơn."

Xem ra là đồng ý rồi!

Tôi cùng cô ấy bước vào phòng.

Từ phép lịch sự, tôi nhường phòng tắm cho cô ấy trước còn mình thì quần một cái khăn lông đứng ở góc chờ.

Đợi cô ấy tắm rửa xong tôi mới vào.

Mỗi một căn phòng trong làng du lịch này đều có thể ở được hai người, cho nên mấy thứ như áo tắm, khăn lông đều đầy đủ.

Lúc tôi tắm rửa xong, mặc quần áo tắm bước ra ngoài, nhìn thấy Đào Nhi đang mặc quần áo tắm ngồi trên ghế sofa ở một bên. Cô ấy nhìn thấy tôi, lên tiếng có chút ngại ngùng, "Cảm ơn em, chắc chỉ là mưa bóng mây thôi, một chút nữa trời tạnh chị sẽ đi."

"Không cần, không cần, không phải vội."

Tôi khách sáo.

Cô gái Đào Nhi này, con người nhìn qua thấy rất tốt, nhưng trên thực tế phải tiếp xúc rồi mới biết, cô ấy cho người ta cảm giác rất bài xích người lạ.

Ở bên ngoài, tiếng mưa rơi đã lâu, tôi đứng trước giường nhìn màn mưa ngoài kia, còn Đào Nhi thì ngồi trên sofa.

Cả căn phòng tràn ngập không khí xấu hổ khó mà không chế.

"Reng reng."

Đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Tôi cũng không nghĩ nhiều đã bước ra mở cửa.

Cửa mở ra.

Đứng ở cửa là Lý Hào Kiệt.

Trên tay anh ta cầm một chiếc ô, tóc dính trên khuôn mặt, nước mưa theo mái tóc chảy xuống dưới. Tôi cúi đầu, ổng quần người đàn ông này đã thấm ướt rồi.

Tôi ngăn người, muốn nói gì đó, nhưng nhớ tới Đào Nhi đang ở trong phòng bèn lên tiếng, "Có chuyện sao?"

"Ài thế?"

Lý Hào Kiệt vẫn chưa nói gì thì Đào Nhi đã đứng dậy bước ra đây.

Cô ấy nhìn thấy Lý Hào Kiệt cũng sùng sốt một phen, "Tổng giám đốc Lý."

Không khí lúc này đã rất xấu hổ, bấy giờ lại càng trở nên kỳ quái. Đào Nhi nhìn tôi, lại nhìn anh ta, nói, "Tôi đi trước đây."

"Đừng."

Mưa bên ngoài rất lớn, nếu Đào Nhi cứ vậy ra ngoài sợ là ngày mai sẽ bị cảm mất.

Lý Hào Kiệt bước ra một bước ngăn cửa lại, giải thích, "Không cần, bên ngoài mưa lớn, tôi chỉ tới để xem cô ấy về hay chưa, sợ bây giờ cô ấy vẫn đang ở bên ngoài."

Câu nói này để giải thích cho Đào Nhi.

Thế nhưng, trái tim tôi lại khẽ run lên.

Anh ta lo lắng cho tôi sao?

Hình như vậy.

"Vậy, vậy tôi cũng nên đi rồi."

Dường như Đào Nhi có phần xấu hổ.

Lý Hào Kiệt vẫn chặn ở cửa, ngăn cô ấy lại, "Đừng, cô đi rồi cô ấy sẽ trách tôi. Tôi đi đây, tôi chỉ sợ cô ấy dầm mưa, về là tốt rồi, tôi yên tâm rồi."

Nói xong, anh ta bung dù lên, dần biến mất trong màn mưa đêm.

Không hiểu sao lại có chút đau lòng.

Tôi đứng ở cửa, nhớ tới lời anh ta vừa nói, rất ít khi thấy anh ta nói nhiều như vậy, giống như thật sự Đào Nhi đi rồi tôi sẽ nổi giận, chỉ đành giải thích nhiều lần.

Trong lòng có một dòng cảm xúc không thoát lên lời.

Nỗi kích động muốn gọi anh ta ở lại mắc kẹt trong cô họng chẳng thể nói ra, đành nuốt trở về.

Đào Nhi đứng bên cạnh nhìn tôi, dường như có chút xấu hổ, "Xin lỗi, vừa rồi chị nên đi, khuấy rầy tôi hai người rồi."

Câu nói của cô ấy khiến tôi ý thức được cô ấy còn đang ở đây.

Vội vàng lắc đầu, "Không, không, em với anh ta..."

Tôi và anh ta liên quan gì đây?

Tôi không biết giải thích thế nào đành đóng cửa lại.

Ừ lấy hai chén trà.

Một chén tôi đưa cho Đào Nhi, Đào Nhi nhận lấy. Cô ấy nhìn tôi, khẽ miệng gọi lên một nụ cười nhẹ, "Thật ra quan hệ giữa em và Tổng giám đốc Lý mọi người đều biết, mấy người chúng tôi trước khi tới đây đều được dặn dò đặc biệt rồi."

"Cái gì cơ?"

"Nói em và Tổng giám đốc Lý là người yêu của nhau, cho nên hai nhà thiết kế nam trong trận chung kết này không được có ý gì với em, trừ khi không muốn làm việc ở Hào Thiên nữa."

Lúc Đào Nhi nói mà cứ cười mãi.

Tôi bỗng chốc có chút xấu hổ, "Thật ra em với anh ta không phải như thế, anh ta chỉ là... anh rể của em thôi."

Tuy rằng tôi vô cùng không muốn thừa nhận.

Nhưng đây dường như đã là một chuyện không thể thay đổi.

"Nhưng anh ấy thích em." Đào Nhi ngồi trên sofa nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa.

"Không đâu." Tôi lập tức phủ nhận, nhớ lại vô số lần trước đây bị Lý Hào Kiệt đùa bỡn, tôi rủ rì, "Trước kia em cũng cảm thấy như vậy, nhưng trải qua rất nhiều chuyện, em đã không còn nghĩ như vậy nữa."

"Nói thật lòng, vừa rồi lúc tổng giám đốc Lý đứng ở cửa lên tiếng giải thích vì sợ em nổi giận, nếu không phải trong lịch du lịch này chỉ có mấy người chúng ta, chị thật sự sẽ nghi ngờ liệu có phải đó là anh em song sinh của tổng giám đốc Lý hay không."

Trong lời nói của Đào Nhi mang theo vài phần trêu chọc.

Nói xong còn tự cười cười.

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Lúc này Đào Nhi khiến tôi cảm thấy gần gũi hơn rất nhiều, trong lúc tôi còn đang xoắn xuýt xem phải nói điều gì thì cô ấy đã đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ nói, "Mưa tạnh rồi, chị đi đây, cảm ơn trà của em."

Cô ấy đặt chén trà trong tay xuống bàn.

Không đợi tôi đáp lời đã rời đi.

Tôi thu dọn đồ đạc rồi lên giường ngủ.

Tôi nằm xuống giường, trong đầu cứ nghĩ mãi về chuyện vừa rồi, là hình ảnh Lý Hào Kiệt cầm ô đứng trước cửa phòng, là vẻ mặt bối rối dường như sợ Đào Nhi đi rồi tôi sẽ nổi giận của anh ta.

Như là anh ta thật sự rất để ý tới tôi.

Cũng không biết bản thân suy nghĩ miên man bao lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Tôi lúc tỉnh lại tôi cảm thấy đầu óc choáng váng, cổ họng khô nóng, vô cùng khó chịu.

Sốt rồi, phản ứng đầu tiên của tôi chính là như vậy.

Tôi muốn uống nước, nhưng lúc vươn tay ra mà mắt ly nước ở đầu giường lại cảm không chắc, cốc nước "bốp" một tiếng rơi xuống mặt đất, lòng tôi cũng lạnh ngắt theo.

Tôi lúc này đau nhức toàn thân, hai mắt biến thành màu đen, ngay cả chuyện đơn giản như đứng dậy rót cốc nước với tôi mà nói dường như cũng là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Tôi vùng vẫy một lúc rồi lại mê man ngủ.

Cho tới khi trên trán truyền đến cảm giác lạnh lẽo.

Tôi khẽ nhú mồm, chỉ thấy dường như có miếng dán hạ sốt đang dán trên trán mình.

Gãy sau, tôi lại cảm thấy có một đôi môi ấm áp khẽ sát môi mình.

Ngay sau đó là một dòng nước ấm được đẩy vào miệng tôi...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Lây bệnh cho anh mà em khỏe lại thì cũng được

"Khu khu khu!"

Tôi liều mạng ho khan, miễn cưỡng nhấc lớp mí mắt nặng trĩch lên, trong lúc mơ mơ hồ hồ, tôi nhìn thấy trước mắt mình có một gương mặt quen thuộc.

Ừm...

Hình như là Lý Hào Kiệt?

Tôi đẩy người đàn ông này ra, nghe thấy anh ta nói bên tai mình, "Tỉnh rồi? Anh đỡ em dậy uống nước."

Tôi lắc lắc đầu.

Anh ta lại nói, "Bác sĩ nói em sốt rất cao, cần uống nhiều nước ấm. Nào, hay anh lại mớm cho em nhé?"

Lời nói của người đàn ông này khiến tôi càng thêm lo lắng.

Tôi nằm ở đó, nhắm mắt lại, "Không cần, như vậy sẽ lây bệnh cho anh."

Nào có ai mớm nước như vậy.

"Truyền bệnh cho anh mà em khỏe lại thì cũng được."

Tôi đang nhắm mắt, nhưng vẫn có thể cảm thấy trong lời nói của anh ta có ý cười.

Thật ra Lý Hào Kiệt không hề biết chăm sóc người khác.

Trong khoảng thời gian tôi tỉnh lại, có khi tỉnh táo, có lúc lại mơ hồ, nhưng bất cứ lúc nào cũng cảm nhận được anh ta đang quay vòng quanh giường tôi, lúc thì sờ sờ đầu tôi, lúc lại sờ sờ tay tôi.

Một hồi thì giúp tôi đắp chăn, một hồi lại giúp tôi đổi miếng dán hạ sốt.

Đương nhiên, còn có cả miệng kẻ miệng mớm nước.

Về sau, có bác sĩ xách theo một cái giá tôi truyền nước cho tôi.

Tôi từ từ tỉnh táo lại.

Mở mắt ra, tôi nhìn thấy Lý Hào Kiệt đang ngồi ở giường bên cạnh, laptop đặt trên đầu gối, hình như đang gửi email.

Ánh mặt trời bên ngoài chiếu từng tia sáng nhọt nhọt tới, trời dường như chạng vạng tối rồi.

Xem ra tôi đã sốt một ngày, ngủ một ngày.

Lúc tôi nhìn anh ta, người đàn ông ấy cũng vừa lúc quay sang nhìn tôi, khi thấy tôi tỉnh rồi, vẻ vui mừng trong mắt anh ta bộc lộ vô cùng rõ ràng.

Anh ta đứng dậy hỏi tôi, "Tỉnh rồi? Có đói không? Có chỗ nào không thoải mái không?"

"....."

"Sao thế? Không khỏe chỗ nào? Anh đi gọi bác sĩ nhé?"

"....." "Sao thế?"

Tôi mãi không nói tiếng nào chỉ nhìn Lý Hào Kiệt, trong mắt người đàn ông ấy có chút lo âu.

Anh ta đặt máy tính sang một bên, nửa quỳ bên giường nhìn tôi, "Có phải em đói không, nh nói phòng bếp mang chút cháo tới."

Gật đầu.

Tôi đói rồi.

Suốt một ngày không ăn uống, thêm việc bị bệnh, lúc này ngay cả sức đề nói chuyện tôi cũng không có.

Lý Hào Kiệt gọi điện cho nhà bếp.

Lúc đợi cháo, người đàn ông ấy luôn miệng hỏi tôi chỗ nào không khỏe, có nóng không, có lạnh không.

Tôi vừa đói vừa khó chịu, không có sức đề trả lời anh ta.

Lý Hào Kiệt lại bắt đầu lo lắng, lăm lăm nói sao cháo còn chưa mang tới, hiệu suất làm việc của đầu bếp ở đây quá kém.

Tôi nhìn dằng vè này của anh ta, nhất thời có chút hoảng hốt.

Người đang ông này, có phải thật sự rất đề ý tới tôi không?

Anh ta vào giờ phút này, dường như thật sự vì bệnh tình của tôi mà sốt ruột.

Lúc này, có người gõ cửa.

Lý Hào Kiệt tưởng rằng người đưa cháo tới, vừa mở cửa vừa nói, "Hiệu suất làm việc của các cô cậu quá chậm."

Nhưng khi cánh cửa được mở ra, tôi nghe thấy tiếng nói của anh ta có phần xấu hổ, "Là cô?"

Tôi nhìn sang.

Là Đào Nhi.

Đào Nhi nhìn vào trong phòng, "Ngại quá, tổng giám đốc Lý, tôi không biết anh đang ở đây, vậy tôi đi trước nhé."

Vốn dĩ tôi nghĩ Lý Hào Kiệt sẽ đề cử ấy đi.

Nhưng lại nghe thấy Lý Hào Kiệt nói, "Đừng, vừa hay tôi đi tới nhà bếp giục họ nấu cháo nhanh lên chút, cô ở bên cô ấy một lúc nhé."

Nói xong, vội vội vàng vàng bỏ đi.

Chỉ đề lại Đào Nhi ở ngoài cửa.

"Còn nói anh ta không thích em?" Đào Nhi vừa đi vào vừa nói, "Chỉ thấy bữa trưa em không tới ăn cơm, buổi chiều vẫn không thấy người đầu nên tôi xem thử, không ngờ em lại bị sốt, xin lỗi, hôm qua chị tâm quá."

Hôm qua tôi đề cho Đào Nhi đi tắm trước, nói thật lòng, cô ấy tắm quá lâu.

Nhưng tôi cũng không ngờ mình lại vì vậy mà phát sốt.

"Không đâu." Đối diện với Đào Nhi, nếu không nói chuyện tôi cũng thấy ngại.

Đào Nhi bước tới bên cạnh tôi, vươn tay sờ trán tôi một chút, nhủu mũi, "Sao lại sốt cao thế này? Chỗ chị có thuốc hạ sốt, chút nữa cầm tới cho em nhé."

Tôi lắc đầu, "Uống thuốc rồi, cũng tiêm rồi."

Lúc này, cửa phòng lại lần nữa được mở ra, Lý Hào Kiệt đứng ở cửa, một người phục vụ đi ở phía sau đang xách theo một chiếc hộp giữ ấm.

Người phục vụ đặt hộp giữ ấm lên trên mặt bàn sau đó vội vàng rời đi.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt mở chiếc hộp ra, múc lấy một chén cháo, cầm chiếc thìa bước về phía tôi.

"Tổng giám đốc Lý, để tôi." Đào Nhi lập tức đứng lên, chủ động đón lấy việc này.

"Không cần, để tôi làm." Lý Hào Kiệt lắc đầu.

Nói rồi ngồi xuống bên giường tôi.

Anh ta múc lấy một muỗng cháo đặt lên môi thổi cho nguội thật cẩn thận, lại dùng môi thử độ nóng rồi mới đưa tới miệng tôi, trong con người đen kịt tràn đầy ánh nhìn ấm áp, giọng điệu anh ôn hòa nói, "Không nóng đâu, em uống đi."

Lời nói này, giống như đang dỗ một đứa trẻ.

Tôi lúng túng nhìn anh ta, trong lòng không biết có bao nhiêu loại cảm xúc.

Một Lý Hào Kiệt cao quý vô cùng, lúc này lại ở đây dứt cháo cho tôi.

Thật giống như không có chút kiêu căng nào.

"Sao thế?"

Lý Hào Kiệt nhìn tôi không há miệng, thu thìa về, tự mình nếm nếm, "Không nóng mà?"

Tôi lắc đầu.

Người đàn ông này lại lần nữa đưa thìa tới.

Tôi nuốt một ngụm, anh ta lại múc một thìa tiếp tục thổi.

Tiếp tục mớm cho tôi.

Tôi cứ thế nuốt xuống một thìa lại một thìa, cũng không biết đã ăn bao lâu.

Lúc tỉnh thần tỉnh táo lại mới chú ý Đào Nhi vẫn chưa đi.

Cô ấy cứ như vậy đứng phía sau Lý Hào Kiệt, ánh mắt nhìn về phía chúng tôi, chính xác mà nói là nhìn Lý Hào Kiệt.

Đào Nhi thuộc kiểu con gái rất dịu dàng, mái tóc dài đen tuyền, nhìn qua thậm chí có phần bảo thủ.

Người con gái thế này luôn hướng nội, không dễ bộc lộ tình cảm của mình.

Nhưng vào giờ phút này, Đào Nhi nhìn Lý Hào Kiệt, điều hiển ra trong ánh mắt cô ấy, là một người phụ nữ, tôi nhận ra ngay lập tức...

Nhưng cô ấy đang nhìn Lý Hào Kiệt, không hề để ý tới việc tôi đang nhìn cô ấy.

Nhưng Lý Hào Kiệt lại nhận ra.

Anh ta quay đầu, thấy Đào Nhi còn đang ở đây, "Cô về trước đi, vừa rồi cảm ơn cô."

"A..." Lúc này Đào Nhi mới lấy lại tinh thần, "Không cần đâu, thuận tiện thôi mà."

Nói xong, quay người bước đi.

Tôi lại nhìn thấy, lúc cô ấy nói chuyện khuôn mặt có hơi ửng hồng.

Lý Hào Kiệt không để ý tới mấy thứ này, dường như cả trái tim đều đặt lên tôi, quay người tiếp tục giúp tôi uống cháo.

Lúc này tôi đã khỏi phục lại chút ít, vươn tay ra khỏi chăn, "Tôi tự uống."

"Không cần, để anh."

Thái độ lúc này của Lý Hào Kiệt vô cùng cứng rắn.

".... Tôi đói, tự uống sẽ nhanh hơn."

Đây là tôi kiêu cố, cũng là lời nói thật.

Từ trước tới nay đều là người khác chăm sóc Lý Hào Kiệt, nào có chuyện anh ta chăm sóc người khác. Vừa rồi anh ta giúp tôi uống cháo, mỗi một thìa đều ít tôi đáng thương.

Lý Hào Kiệt đưa bát cho tôi, tôi tự uống được hai bát.

Lại uống thêm chút nước và thuốc, tinh thần tôi tốt lên một chút, sau khi xuống giường đi rửa mặt lại vì lạnh mà quay về giường.

Có lẽ là vì thuốc cảm cúm, rất nhanh tôi đã ngủ thiếp đi.

Nhưng bị phát sốt khiến cơ thể tôi càng ngày càng lạnh, trong lúc mơ mơ hồ hồ, có hai cánh tay rắn chắc ôm lấy tôi, giúp tôi xua tan cảm giác lạnh lẽo để thân thể ấm áp lại từng chút một.

Tôi có thể cảm nhận được người đàn ông ấy đang ôm lấy tôi thật dịu dàng.

Cảm giác dịu dàng này, trong đầu tôi chỉ có một người...

"Anh Vũ."

Tôi thì thào.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 155: Nếu cô là tôi, cô còn đồng ý ở bên anh ấy nữa không_

Khi tôi gọi ra cái tên này, tôi có thể cảm thấy được hai cánh tay đang ôm lấy tôi kia rõ ràng cứng lại.

Tôi không để ý, chỉ cảm thấy lại có chút lạnh, theo bàn năng rúc vào trong lòng người đàn ông kia.

Lúc tôi tỉnh lại, bầu trời bên ngoài đã sáng.

Tôi ngồi dậy bộp bộp đầu, dường như đã không còn choáng nhiều nữa, sốt cũng giảm bớt.

Nhìn quanh bốn phía.

Trong phòng trống không vắng vẻ.

Tôi đứng dậy đi vào toilet, cửa toilet đang được khép hờ. Tôi đẩy ra, tuy đèn đang tắt nhưng tôi vẫn có thể nhìn ra được bên trong không có người.

Tôi lại quay người muốn đi về phía sân bê bơi.

Mới vừa cất bước tôi chợt nhận ra được, tôi đang đi tìm người.

Tôi tìm Lý Hào Kiệt.

Dưới tình huống vô thức không nhìn thấy anh ta ở đây, trong lòng tôi nổi lên cảm giác mất mát.

"Không được, không thể như vậy."

Tôi lều lều lắc đầu, muốn đẩy hết những chuyện liên quan tới người đàn ông kia ra khỏi đầu.

Dù sao, quan hệ giữa tôi và anh ta từ sớm đã nên phần rõ giới hạn rồi.

Tôi đo nhiệt độ cơ thể, quả nhiên đã hạ sốt rồi.

Lúc này là hơn năm giờ sáng, thời gian bữa sáng còn chưa tới, tôi đi tắm rửa, thay một bộ quần áo khác, khó khăn lắm mới đợi được tới bảy rưỡi.

Vừa đẩy cửa ra thì nhìn thấy Lý Hào Kiệt đứng ở cửa, đang chỉnh lại quần áo trên người,

Anh ta nhìn tôi, lúc đầu sùng sốt một phen sau đó trực tiếp ngăn tôi ở cửa phòng, vẻ mặt rõ ràng không được vui, "Sao lại dậy rồi?"

"Đi ăn sáng."

Không thể không nói, nhìn thấy Lý Hào Kiệt, cho dù tôi muốn giả vờ như không có việc gì thì trái tim đang đập thình thịch trong lồng ngực vẫn bán đứng tôi.

Dáng người Lý Hào Kiệt rất cao, anh ta vừa vươn tay ra đã nắm lấy hai khung cửa, cúi đầu nhìn tôi, "Tổng Duyên Khanh, tình trạng lúc này của em mà ra ngoài ăn cơm, em định buông bỏ trận đấu này sao?"

Bốn mắt nhìn nhau, anh ta nhìn tôi chăm chú khiến trái tim tôi đập lờ lờ một nhịp.

Tôi cúi đầu, "Đầu có, chỉ là ăn một bữa cơm."

"Ăn cơm thì ở trong phòng cũng có thể ăn, anh đã nói nhà bếp làm rồi, đợi chút nữa đưa tới đây."

Lúc Lý Hào Kiệt nói chuyện, hai cánh tay vẫn giữ khung cửa, không hề có ý để cho tôi rời đi.

Tôi đành chịu, lùi một bước quay về.

Lý Hào Kiệt cũng bước theo vào.

Không biết vì sao, tôi cảm thấy hôm nay tâm trạng Lý Hào Kiệt không tốt. Anh ta nhìn tôi, tuy trên mặt không có biểu cảm nào dư thừa nhưng lại có cảm giác như mây đen kín trời.

Tôi ngồi trên sofa mở máy tính muốn tìm chút chuyện để làm. Nhưng mà, vừa mới khởi động máy, người đàn ông kia đã bước tới, sau đó lập tức đóng máy tính của tôi lại, giọng nói có chút lạnh lùng, "Công việc không thể giải quyết hết trong một sớm một chiều."

"....."

Ánh mắt của tôi dừng lại trên cánh tay đang để lên máy tính của người đàn ông ấy.

Tay anh ta rất đẹp, thẳng tắp thon dài.

Chỉ là trên bàn tay màu lúa mạch đang hơi ửng, đầu ngón áp út có một vùng da rõ ràng mang màu sắc nhạt hơn.

Xem ra đây là nơi bình thường anh ta hay đeo nhẫn.

Vị trí này, dựa theo lẽ nghi thì hẳn là nhẫn cưới.

Lúc này không có, chắc vì trước lúc đến muốn gấp tới, cho nên mới tháo ra.

Nghĩ tới chuyện này, tâm trạng tôi không hiểu sao có chút khó chịu, có chút tức giận. Tôi muốn chất vấn anh ta, nhưng nghĩ kỹ hơn thì tôi và Lý Hào Kiệt có quan hệ gì chứ? Dựa vào đâu mà chất vấn.

Trong lòng suy nghĩ rồi rầm mồi, cuối cùng tôi vẫn đè nén vấn đề này xuống.

Cũng may vào lúc này nhân viên phục vụ cũng đưa bữa sáng tới.

Phần bữa sáng của hai người.

Lý Hào Kiệt cùng tôi ăn.

Hai người chúng tôi ngồi đối diện nhau trên bàn ăn cơm, mỗi người tự ăn phần của mình, không ai nói chuyện.

Không khí áp lực trong cả buổi ăn khiến tôi hơi không thở nổi.

Tôi có thể cảm nhận được, cả hai chúng tôi đều đang tức giận.

Tôi giận anh ta tay đeo nhẫn còn bao đồng chuyện của tôi, mà anh ta vì sao lại giận dữ?

Tôi không biết.

"Cốc cốc cốc."

Vào lúc tôi chuẩn bị ăn xong, đang xoắn xuýt không biết làm sao mở miệng để phá vỡ không khí ỉm lặng này.

Thì tiếng gõ cửa vang lên.

Lần này, người ngoài cửa không giống với nhân viên phục vụ to giọng nói ra lý do tới đây của mình như vừa nãy.

Có phải là Đào Nhi không?

Trong một giây suy nghĩ này hiện lên trong đầu tôi, tôi đứng dậy, bước nhanh tới cửa.

Cũng may, ngoài cửa thật sự là Đào Nhi.

Trên tay cô ấy cầm một cái hộp nhỏ, thấy tôi mở cửa, vừa định nói chuyện thì cô ấy giương mắt nhìn thấy Lý Hào Kiệt đang ngồi trên bàn cơm sau lưng tôi, lại nhìn thấy bữa sáng bày đầy bàn. Lúc đầu cô ấy sùng sốt một phen, sau đó nói, "Chỉ còn lo không có bữa sáng, xem ra chị suy nghĩ nhiều rồi."

Nói xong thì muốn đi.

Tuyệt đối không thể để cô ấy đi!

Chuyện này tôi rất rõ, tôi lập tức kéo Đào Nhi lại, "Em còn đang muốn tìm chị đó. Em có mấy câu muốn hỏi chị. Có phải máy tính của chị đang ở trong phòng không, chị đợi em chút, em đi cùng chị."

"Chuyện này..."

"Đợi em một chút, em lấy đi động là đi với chị được ngay!"

Tôi không muốn ở cùng một chỗ với Lý Hào Kiệt.

Loại áp suất thấp này tôi thật sự chịu không nổi, tôi lại không thể ngừng nhấc nhờ bản thân về thân phận của mình.

Nhưng hình ảnh Lý Hào Kiệt đối xử tốt với tôi mấy ngày trước vẫn đang không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu tôi, khiến tôi chẳng biết phải làm sao.

Tôi sợ mình lại lảm lạc.

Tôi muốn rời xa anh ta.

Đào Nhi đứng ở cửa lúng túng.

Tôi rất nhanh chóng vọt vào trong phòng, cầm lấy đi động, nhìn thoáng qua Lý Hào Kiệt đang ngồi trên bàn ăn, sắc mặt vẫn không tốt lắm, lên tiếng nói, "Tổng giám đốc Lý, tôi và Đào Nhi ra ngoài trước, anh đi ra ngoài nhớ giúp tôi đóng cửa."

Nói xong, tôi kéo Đào Nhi rời đi.

Chúng tôi đi được một đoạn, tới một cái chòi nghỉ mát của làng du lịch nằm gần đó ngồi xuống.

Chòi nghỉ mát dùng mấy cột gỗ dựng lên, xung quanh treo vài dải lụa màu trắng, chúng tôi ngồi ở bên trong, gió nhẹ từ từ thổi, dải lụa lay động theo làn gió.

Đào Nhi hỏi tôi, "Tổng giám đốc Lý đối xử với em tốt như vậy, em trốn gì chứ?"

"Em không chịu nổi."

Tôi rũ rũi, cảm giác khó chịu trong lòng không thể nói rõ.

"Chị thấy cô ở trong phúc mà không biết hưởng phúc." Đào Nhi liếc xéo tôi. Trong ánh mắt cô ấy hiện lên chút hăm dọa, "Lúc trước, đồng nghiệp thường thảo luận với nhau tổng giám đốc Lý đẹp trai thế nào, nhiều tiền thế nào, người gả cho anh ấy hạnh phúc biết bao. Chị lúc đó, lại không hề cảm thấy những điểm thu hút này của anh ấy."

Tôi nhìn cô ấy.

Đào Nhi dừng một chút, nhìn về phía xa tiếp tục nói, "Nhưng mà, hai ngày trước em bị ốm, chuyện anh ấy làm khiến chị nhận ra, anh ấy ở bên ngoài là tổng giám đốc bề ngoài trên cao, nhưng khi bên cạnh em, lại đồng ý hạ mình xuống, giống như một người đàn ông bình thường chăm sóc em, giúp em ăn cơm, giúp em uống thuốc."

Đúng vậy, tôi biết.

Đương nhiên tôi biết hết thấy những điều Lý Hào Kiệt làm.

Nhưng như thế thì sao đây?

Tôi nhìn về phương hướng Đào Nhi đang nhìn, nơi đó chỉ có một khoảng trời xanh, ngay cả một đụn mây cũng không có.

"Nhưng mà, giữa em và anh ấy không chỉ có em và anh ấy. Anh ấy, ngoại trừ việc ở trước mặt em là một người đàn ông bình thường, ở bên ngoài là tổng giám đốc bề ngoài trên cao, không chỉ như vậy, anh ấy còn có một người phụ nữ dù thế nào cũng không buông bỏ được."

Tôi nhìn Đào Nhi, ánh mắt có chút thê lương, "Một người phụ nữ hại chết con em, nhưng một đời của Lý Hào Kiệt đã định trước phải dây dưa với cô ta. Nếu chị là em, chị còn đồng ý ở bên anh ấy không?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 156: Không mảnh vải che thân ở trong phòng lý hào kiệt

"Còn có chuyện như vậy?"

Đào Nhi sùng sốt.

Rất hiển nhiên, cô ấy không ngờ còn có chuyện như vậy.

Tôi cười khổ, "Đúng thế."

Tôi chỉ thừa nhận, nhưng không nói tới chuyện kia.

Dù sao bao chuyện xảy ra ngày trước đối với tôi chính là một vết sẹo, hiện giờ vết sẹo này đã đóng vảy ở mức độ nào đó, tôi không muốn rạch nó ra.

Đào Nhi cũng không truy hỏi.

Lúc hai chúng tôi đang ngồi im lặng thì từ xa truyền đến tiếng bước chân.

Tôi nhìn theo phương hướng âm thanh thì thấy Lương Vũ Hạnh đang mặc một chiếc váy dài đi về phía chúng tôi.

Nhìn thấy chúng tôi, cô ta chăm chăm, "Ồi chào, thật hăm dọa các cô rành rồi như vậy, tôi đây chẳng được thế. Tác phẩm lần này của tôi cần quá nhiều thứ tham khảo, thứ cần đề thiết kế cũng nhiều, thời gian phác thảo cũng đủ làm tôi bận rộn rồi."

Lương Vũ Hạnh đứng ở giao lộ nhìn tôi, tựa hồ như đang chờ chúng tôi mở miệng.

Nhưng tôi và Đào Nhi đều tự hiểu ngầm, ai cũng không tiếp lời.

Cô ta nhếch khóe miệng, xấu hổ nói, "Ồi chào, tôi đi trước đây, còn một đồng việc phải làm."

Tôi và Đào Nhi vẫn không nói gì.

Lương Vũ Hạnh vừa đi, tôi bèn nói, "Lần trước cô ta sao chép tác phẩm của em, không ngờ bây giờ còn có thể vào chung kết, thật không tưởng tượng được."

"Đó là vì Cao Văn." Đào Nhi nhìn về hướng Lương Vũ Hạnh rời đi, nhẹ nhàng bâng quơ nói, "Cao Văn này, năng lực làm việc rất cao, mối quan hệ cũng tốt mà còn rất nghĩa khí. Chỉ cần đi theo cô ấy, cô ấy sẽ không để người của mình chịu thiệt."

"Thật ra đây là ưu điểm, nói vậy thì con người cô ấy quả là hoàn chỉnh."

"Đúng thế, cô ấy thật sự không tệ."

Đào Nhi lại nói một vài chuyện liên quan tới Cao Văn cho tôi nghe.

Khiến ấn tượng tốt của tôi với Cao Văn lên cao vùn vụt.

Mất thấy thời gian sắp tới giữa trưa, Đào Nhi phải quay về thiết kế, tôi và cô ấy chia tay nhau.

Quay về phòng, tôi nhìn lướt qua một vòng, trong phòng trống không, xem ra Lý Hào Kiệt đã rời đi.

Tôi ngồi trên sofa, muốn mở máy tính ra lần nữa, bây giờ mới chú ý tới một tờ ghi chú dán ở máy tính, bên trên là nét bút của Lý Hào Kiệt.

“Phòng của anh ở bên cạnh phòng em, có chuyện gì thì cứ tới tìm anh.”

Phòng của tôi nằm ở góc khuất trong làng du lịch, cách vách chỉ có một căn phòng cùng loại.

Căn cứ theo hiểu biết lúc trước của tôi, Lý Hào Kiệt sẽ ở trong một căn phòng xa hoa nhất của làng du lịch.

Tôi không ngờ anh ta sẽ sống ở nơi này.

Nhưng mà chuyện này cũng không liên quan gì tới tôi.

Chuyện tôi phải làm, chẳng qua là làm sao để tạo ra một thiết kết thật đẹp thuộc về mình.

Một tay tôi ôm lấy máy tính, xoay quanh trong phòng. Lúc này tôi mới nhận ra, trước đây mình đã coi thường đề thi này, thật ra nó khó vô cùng.

Thiết kế một căn phòng, người nào cũng biết làm.

Nhưng càng là chuyện đơn giản thì muốn đạt được giải thưởng càng khó khăn.

Hướng chỉ hiện giờ bảy người trong trận chung kết, ngoại trừ tôi, ai cũng là cao thủ hàng thật giá thật.

Đạo mắt đã hết một ngày, tôi đang ngồi trong phòng cảm quyền vờ ký họa viết viết vẽ vẽ, nhưng cuối cùng chỉ tạo ra vô số bản thảo vô dụng.

Tôi ngồi trong phòng hai ngày.

Tới khi một quyền vờ ký họa gần như đã bị tôi xé hết, tôi cuối cùng mới cảm thấy mình có chút ý tưởng.

Lúc đang hạ bút vẽ bản nháp, tôi lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng ồn ào.

Tiếng bước chân hỗn loạn, có tiếng cười của con gái và tiếng nói khê của đàn ông.

Chuyện gì thế?

Nơi này rõ ràng là góc khuất nhất trong làng du lịch, bình thường ngay cả người đi qua đường cũng rất ít, sao trong phút chốc lại nhiều người như vậy?

Tôi đứng dậy, đuổi thất lững rồi đi ra sân.

Bước ra ngoài, tôi nhìn thấy đoàn người lão nháo bước vào căn phòng bên cạnh.

Dường như đều là những người tham gia trận chung kết lần này.

Nói đó....

Phòng của Lý Hào Kiệt?

Bọn họ vào trong làm gì?

Lẽ nào xảy ra chuyện gì?

Không hiểu sao trong lòng lại trở nên hoảng loạn, ngay cả giấy cũng không kịp thay đã lao ra ngoài.

Tôi tới cửa, nhìn thấy một đoàn người đang chen chúc ở đó, ai cũng đang nhìn vào trong phòng, vẻ mặt khác nhau.

Có người kinh ngạc, có người che mắt, có người che miệng.

Bọn họ đều ngậy ngẩn tại chỗ.

Dường như bị kinh hãi rất mạnh.

Không phải Lý Hào Kiệt thật sự xảy ra chuyện chứ!

Tôi nhanh chóng bước tới, đẩy nhóm người đang vây xung quanh để nhìn vào trong....

Sững sờ.

Tôi nhìn thấy trong phòng có hai người.

Một nam,

Một nữ;

Nam là Lý Hào Kiệt.

Nữ không ngờ lại là Đào Nhi.

Trên người Đào Nhi chỉ mặc một chiếc quần lót, cả cơ thể ửng hồng, ánh mắt mơ màng, cứ nhìn thấy Lý Hào Kiệt là nhào lên trên.

Lý Hào Kiệt lắc mình tránh đi, Đào Nhi lại tiếp tục nhào vào.

Cô ấy nhìn Lý Hào Kiệt, giọng nói trong miệng mơ hồ phát ra, "Cho tôi, cho tôi... tôi muốn...."

Giọng nói kia, ái muội, kiều diễm, tràn ngập tình dục.

"Đào Nhi!"

Tôi chỉ sững sờ một giây rồi lập tức lao vào trong, cầm lấy một bộ quần áo Lý Hào Kiệt treo ở bên cạnh. Lúc tôi chuẩn bị ôm lấy Đào Nhi thì một người từ trong phòng tắm lao ra, bung một chậu nước, chậu nước ấy trực tiếp hắt lên người Đào Nhi.

Trong nháy mắt, tôi có thể cảm nhận được một luồng khí lạnh ập tới mặt mình.

Người hắt chậu nước không phải ai khác mà chính là Lương Vũ Hạnh. Cô ta hất xong thì chửi ầm lên, "Đào Nhi, sao cô lại không biết xấu hổ như vậy!"

"Đào Nhi, chị không sao chứ."

Tôi cảm thấy sự việc không thích hợp, nhưng cũng lười dỗi co với Lương Vũ Hạnh, tiếp tục cầm quần áo quần cho Đào Nhi.

Một cái hắt này dường như cũng khiến Đào Nhi tỉnh lại đôi chút. Cô ấy đứng tại chỗ, nhìn trái nhìn phải, vươn tay ra sờ sờ cơ thể mình, lại nhìn tôi đang ở bên cạnh, ánh mắt trừng lớn, hỏi, "Chị, chị làm sao vậy?"

"Em không biết, chị về phòng với em trước nhé."

Tôi nói rồi chuẩn bị đưa cô ấy về phòng.

Lúc này Dương Trung cũng đến, dẫn theo năm, sáu người vệ sĩ. Anh ta nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức nói, "Xin lỗi Tổng giám đốc Lý, tôi tới chậm rồi, anh không sao chứ."

Lý Hào Kiệt đứng ở một bên, sắc mặt trái lại khá bình tĩnh.

Anh ta lấy tay vỗ vỗ quần áo mình, nhìn thoáng qua Đào Nhi, cảm xúc không tốt lắm, "Điều tra xem đây là chuyện gì."

Tuy Đào Nhi được tôi dùng khăn bọc lại, nhưng chân của cô ấy vẫn đang lộ ra bên ngoài.

Dương Trung nhìn thoáng qua, lập tức nói, "Vâng!"

Tôi đang muốn dẫn Đào Nhi về phòng, Lương Vũ Hạnh ở phía sau lại nói, "Vừa rồi tôi thấy Đào Nhi vừa đi vừa cời quần áo đã cảm thấy chuyện này kỳ quái, không ngờ tôi là gan của cô ta lại lớn như vậy, còn dám tới quyền rũ tổng giám đốc Lý."

"Cô im mồm!" Tôi trừng mắt nhìn Lương Vũ Hạnh.

Che chở Đào Nhi đi về phòng.

Chúng tôi đi tới cửa, Dương Trung đi theo, nhưng rất lịch sự không tiến lại gần, anh ta đứng ở chỗ khách ra hơn một mét rồi nói, "Đợi tới lúc tiện hơn xin hãy liên hệ với tôi."

"Được thôi, trợ lý Dương." Tôi nói xong thì đưa Đào Nhi vào phòng.

Vừa bước vào phòng tôi lập tức nhanh chóng cầm lấy khăn tắm lau người cho Đào Nhi, phát hiện cơ thể cô ấy nóng bỏng, hơn nữa vẫn còn hồng rực như cũ.

Cô ấy ngồi ở chỗ kia, liều mạng lắc đầu, lấy tay túm tóc mình.

Tôi đứng đây, vốn muốn rót ly nước cho cô, đợi tới lúc xoay người lại thì thấy cô ấy đang ra sức kéo, trực tiếp dứt một lọn tóc!

"Đào Nhi!" Tôi sợ tới mức vội vàng đặt cốc nước xuống, vọt tới túm lấy bàn tay còn đang tiếp tục dứt tóc của cô ấy, sau đó ôm chặt cô, một tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô, "Không sao, không sao, đã qua hết rồi."

Lúc tôi ôm Đào Nhi, cô thể cảm nhận được Đào Nhi đang run rẩy.

Đại khái qua vài phút, tôi nghe thấy cô ấy nói, "Xong rồi, chị xong rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Chị khó chịu lắm, em tìm một người đàn ông tới cho chị đi

Tôi không tiếp lời, chỉ ôm lấy Đào Nhi.

Cảm xúc của cô ấy vẫn chưa hoàn toàn ổn định, tôi không dám hỏi đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám cử động.

Tôi sợ mình hỏi ra, hoặc hơi buột tay, Đào Nhi sẽ lại dứt tóc mình.

Tôi cứ vậy ôm Đào Nhi hơn nửa tiếng đồng hồ.

Trong khoảng thời gian này, ánh mắt Đào Nhi vẫn luôn ngẩng nhìn về phía nhà tắm, cánh tay không ngừng vùng vẫy.

Tĩnh thoảng còn lần mò vị trí giữa hai chân mình.

Đường như nơi đó rất khó chịu.

"Đào Nhi, Đào Nhi, đi tắm rửa trước đã nhé. Em giúp chị."

Tôi cảm thấy dù chịu đựng bao lâu thì nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể của Đào Nhi cũng không hạ xuống, bấy giờ mới ý thức được, loại thuốc cô ấy dùng hẳn là rất mạnh.

Chị ngồi thế này có lẽ không phải là biện pháp.

Đào Nhi gật gật đầu, cùng tôi tới phòng tắm. Mở vòi hoa sen, dòng nước ấm áp xối xuống rồi lên cơ thể cô ấy, cũng làm ướt tôi.

Đào Nhi cúi đầu, mặc cho nước dội, nhưng cánh tay lại không ngừng lần mò cơ thể mình.

Trong tiếng nước chảy, tôi nghe thấy cô ấy nói, "Tổng Duyên Khanh, chị khó chịu lắm, em tìm một người đàn ông tới đây cho chị đi."

"... Chuyện này, chị kiên trì kiên trì tiếp đi, sẽ nhanh ổn thôi."

Lãng du lịch to như vậy, chỉ có mấy người.

Hai đồng nghiệp nam cùng tham gia trận chung kết và Lý Hào Kiệt, Dương Trung.

Sau đó là mấy người vệ sĩ của Lý Hào Kiệt.

Tuyết kiên kéo một người tới "gái độc" cho Đào Nhi, theo tôi thấy, người cuối cùng chịu thiệt vẫn là bản thân cô ấy.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Tôi đứng trong nước cùng Đào Nhi gần một tiếng đồng hồ.

Nhiệt độ cơ thể Đào Nhi mới từ từ giảm dần, tay cũng không lộn xộn nữa, cả người dường như một mõi rã rồi dựa vào tôi.

Nhỏ giọng nói một câu, "Cảm ơn em."

"Không sao." Tôi biết thuốc trong người Đào Nhi hẳn đã được thải bỏ ít nhiều rồi. Tôi ôm lấy cô, tắt nước, lấy bên cạnh một cái khăn tắm bọc cô ấy lại, "Lau người đi, em lấy cho chị một bộ quần áo, chị thay quần áo trước đã nhé."

Lúc này là mùa hè, tuy rằng ở đây trời đã tới nhưng không khí vẫn rất nóng, chỉ cần đòi một bộ quần áo khô thì chẳng mấy chốc cơ thể và đầu tóc cũng sẽ khô.

Đợi cô ấy thay quần áo xong, tôi cũng lau khô người mình, rót cho cô một chén trà nóng rồi mới hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đào Nhi cầm chén nước, lắc đầu về mồm, "Chị cũng không biết, chị chỉ nhớ mình ăn xong cơm tối thì về phòng thiết kế, đột nhiên cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, thân thể nóng rẫy, chuyện phía sau chị không nhớ rõ lắm."

"Vậy... cơm tối chị ăn ở đâu?"

"Ở nhà ăn, mọi người hầu hết đều ở đó."

Tôi nhìn cô khó sớ đây mặt, không khỏi lên tiếng hỏi, "Vậy, vậy nhiều phòng như vậy, vì sao chị lại tới chỗ đó của Lý Hào Kiệt..."

Thật ra, tôi nói xong thì thấy hối hận.

Lời nói ngày hôm đó của Đào Nhi, kỳ thật đã tỏ rõ lập trường của cô ấy rồi.

Cảm tình của cô ấy với Lý Hào Kiệt đã vượt qua cấp trên và cấp dưới.

Có thể loại thuốc như thế này khiến người ta nhận ra được suy nghĩ thực sự trong lòng mình.

Đào Nhi thấy tôi nói được một nửa cũng đã đoán được ý trong lòng nói, cô cười khổ, "Thực ra chị cũng không biết vì sao lại đi tới chỗ anh ấy, đại khái là trái tim chị muốn đi."

"...."

"Nhưng em yên tâm." Đào Nhi nhìn tôi, "Tổng giám đốc Lý sẽ không nhìn tới chị, lúc chị đi có nhìn thoáng qua, tôi chẳng màng vài che thân đứng trước mặt anh ấy lao vào ôm ấp, anh ấy cũng không có bất kỳ phản ứng nào, xem ra thật sự không có hứng thú."

"Con người anh ấy..."

Tôi muốn an ủi Đào Nhi, nhưng mở miệng ra lại không khỏi nhớ tới khoảng thời gian tốt đẹp trước đây cùng với Lý Hào Kiệt.

Anh ta khi đó quả thực là người tình lực tràn đầy.

Đào Nhi nhìn tôi, khóe mắt cong cong, "Em đỏ mặt rồi, đang nghĩ gì thế?"

"Không có gì."

Tôi lắc đầu.

Đào Nhi vươn tay ra, nhẹ giọng nói, "Cảm ơn em, Tống Duyên Khanh. Nếu lần này không có em, có thể tôi chẳng còn dũng cảm tiếp tục sống nữa."

"Em tới muộn rồi. Nếu em tới sớm, có thể cần đồng nghiệp lại..."

Nói tới đây, tôi không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Lý Hào Kiệt gặp chuyện, chắc chắn sẽ báo cho Dương Trung trước.

Ngay cả Lương Vũ Hạnh nói nửa đường nhìn thấy, cô ta cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy triệu tập tất cả những đồng nghiệp tham gia trận chung kết tới vậy xem.

Trừ khi...

Đầu óc tôi hơi rối loạn.

Đào Nhi dường như đã sớm nhìn rõ mọi chuyện, cô ấy đứng thẳng người, hơi mỉm cười, "Không sai, chị bị tính kế, cho nên trận chung kết này chắc chắn chị không tham gia được."

"Sao có thể, đây là chuyện ngoài ý muốn, liên quan gì tới trận chung kết."

"Không sao, em lấy tác phẩm của mình ra đây, chị xem giúp em."

Về mặt Đào Nhi lạnh nhạt, như đã nhìn ra mọi chuyện từ sớm cũng không muốn tiếp tục nói tới đề tài này với tôi nữa.

Sau đó, tôi đưa một ít bản phác thảo cuối cùng của mình cho Đào Nhi xem.

Đào Nhi liên tục lắc đầu.

Cô ấy nói một tràng vấn đề. Tuy bình thường cô ấy là một người rất ôn hòa, nhưng lúc giúp tôi xác định vấn đề trong tác phẩm thì quả thực là miệng lưỡi có dao.

Không quanh co lòng vòng, vô cùng trực tiếp.

Nói tới mức tôi hận không thể đầu thai sinh lại.

Chờ cô ấy nói xong, tôi chau mày ủ dột nói, "Hay là em bỏ cuộc nhé."

Thật ra, căn bản tôi cũng không có hy vọng lấy được tiền thưởng.

Đào Nhi giờ tay lên xoa tóc tôi, mỉm cười, "Không sao, không phải còn có chị sao?"

"Chị, em không thể lấy thiết kế của chị được."

Câu nói của cô ấy khiến tôi nhớ tới câu nói của Lương Vũ Hạnh.

Vòng loại qua được là nhờ chỉ bảo của Lương Khanh Vũ, tác phẩm đầu bán kết cũng phải diễn tuồng mới xong.

Trận chung kết này tôi nhất định phải dựa vào bản thân, cho dù không lấy được phần thưởng nào cũng không sao cả.

Đào Nhi buột miệng cười, "Ai nói chị muốn để em lấy thiết kế của chị? Là chị chỉ đường cho em."

"Humm? Chỉ đường?"

Tôi có chút hoang mang.

Tôi hôm đó, Đào Nhi ở trong phòng dạy tôi.

Nói cho tôi, yêu cầu khi thiết kế phòng khách kiểu này nên chú ý tới những điểm gì.

Lời của cô là kinh nghiệm của bản thân tích lũy được, mỗi một câu đều khiến tôi vỡ vạc ra nhiều điều.

Đợi tới khi cô ấy nói xong đủ kiểu đủ loại vấn đề, trời bên ngoài đã chuyển từ một màu tối đen sang có chút tia sáng le lói.

Mặt trời sắp lên rồi.

Đào Nhi đuổi thất lưng, cô muốn đi, tôi kéo cô đấy lại, "Cùng ngủ nhé, đừng về nữa."

Chiếc giường lớn một mét tám, cũng đủ cho tôi và cô ấy ngủ.

Cô ấy do dự một chút rồi gật gật đầu.

Vì quá mệt mỏi và nên đầu vừa tựa nên gối đã thiếp đi.

Lúc tôi tỉnh lại đã không thấy Đào Nhi đâu nữa.

Tôi nhìn thoáng qua, quần áo tôi qua cô ấy mặc cũng đã được giặt sạch treo ở bên ngoài.

Lúc đó, tôi còn tưởng rằng cô ấy về nhà rồi.

Nhưng mà, đến giữa trưa tôi tới nhà com, mấy người cùng tôi tham gia cuộc thi đều đang ngồi ở một bàn trò chuyện. Thấy tôi tới đây, có mấy người không hẹn mà cùng nhìn về phía tôi.

Xi xào bán tán.

Tôi mặc kệ bọn họ, tự lấy com rồi ăn phần của mình.

Lương Vũ Hạnh thấy tôi không có phản ứng, gật giong hỏi một câu, "Này, Tống Duyên Khanh, chẳng lẽ cô còn không biết Đào Nhi đi rồi?"

"Gì cơ?"

Đầu óc tôi mơ hồ.

"Sáng sớm hôm nay cô ta tự xin rút lui rồi." Lương Vũ Hạnh đặt đĩa xuống, vẻ đặc ý đầy mặt nói, "Cũng đúng, tôi qua làm làm ra cái chuyện không biết xấu hổ như vậy còn bị chúng ta nhìn thấy cả, cô ta làm sao còn mặt mũi mà ở lại."

Cô ta nói xong, một đồng nghiệp nam ở bên cạnh nói đầy vẻ bi ối, "Há, đáng tiếc không có đi động, nếu không tôi nhất định chụp vài tấm"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 158: Bắt đầu từ hôm nay, anh và em sống cùng nhau

Đồng nghiệp nam kia vừa nói xong, người bên cạnh đều ồ à lên.

"Đúng thế, bình thường cô Đào Nhi này nhìn có vẻ rất bảo thủ, không ngờ đáng người lại đẹp như vậy."

"Đúng thế, ngực nhìn rất to, mông cũng cong."

"Sao cô ấy không tới tìm tôi chứ, tìm tôi, tôi sẽ thỏa mãn đầy đủ cho cô ấy."

Hai người đàn ông ngồi đó nói lời bần thủ.

Tôi nghe không lọt tai mới đứng lên đi tới bên cạnh bàn, "Chuyện này chắc chắn có người hại cô ấy. Làng du lịch nhất định có máy theo dõi, đợi tới lúc phát hiện ra là ai, người đó chờ mà ngồi tù đi!"

Nói xong, tôi quét mắt nhìn mấy người họ một cái, vẻ mặt của bọn họ đều khó coi như nhau.

Nhất thời tôi cũng không nhận ra rốt cuộc là ai làm.

Nhưng tôi nghĩ ngờ Lương Vũ Hạnh.

Lúc danh sách thi đấu bán kết được công bố, cô ta và Đào Nhi đều được mọi người xem trọng nhất.

Lần này Đào Nhi rút lui, chỉ cần Lương Vũ Hạnh không sai sót, trên cơ bản đã ngồi yên trên vị trí quán quân.

Tiền thưởng cũng nghiêm nhiên rơi vào tay.

Tôi cũng không còn tâm trạng gì ăn com trưa nữa.

Tùy tiện và vài miếng rồi quay về phòng.

Mở máy tính ra, những lời tồi qua Đào Nhi nói với tôi đều đã được sắp xếp thành hồ sơ.

Sau đó tôi bắt đầu một lần nữa ngẫm nghĩ tác phẩm của mình.

Hôm qua Đào Nhi nói với tôi, đề thi lần này không phải để khoe khoang kỹ thuật mà là thực dụng.

Thực dụng.

Có sáng tạo.

Cái này mới là quan trọng nhất.

Nhưng cũng khó nhất.

Tôi trái lo phải nghĩ, nếu không cứ dựa theo thi đấu bán kết, làm một căn phòng gia đình?

Nói làm là làm.

Tôi bắt đầu vẽ phác thảo, vừa làm việc đã làm tới hơn hai giờ đêm.

Nằm xuống đi ngủ mới nhớ tôi vừa rồi mãi làm việc chưa vào nhà vệ sinh.

Tôi lười đi bật đèn bên mô mẫm trong bóng tối bước đi, bởi vì đi quá nhanh nên chân đụng vào góc bàn, tôi đau tới mức hít vào một ngụm khí lạnh.

Bật đèn lên.

Trên hai đùi vốn trắng nõn giờ có thêm một vết bầm xanh tím.

Tôi cau mày, nhìn vết xanh tím kia trong đầu chợt lóe sáng, có một ý tưởng sáng tạo!

Tôi có thể làm một căn phòng cho người tàn tật sử dụng!

Không ngu được nữa, tôi lại bật đèn, lần nữa bắt đầu vẽ phác thảo. Một chớp mắt kia, linh cảm tràn đầy, trong hơn bốn tiếng đồng hồ, bản phác thảo đã được tôi vẽ gần hoàn chỉnh.

Trời cũng sắp sáng.

Tôi cũng không có sức đi ăn sáng, vùi đầu vào ngủ.

Tỉnh lại đã là buổi chiều.

Tôi rửa mặt một chút, đến thời gian ăn bữa tối thì tới nhà ăn, ăn xong thì đi.

Cũng không gặp đám người Lương Vũ Hạnh.

Chỉ còn một tuần nữa là tới hạn.

Tôi quay về phòng tiếp tục làm việc, có lẽ vì buổi tối rất yên tĩnh, cứ đến tối tôi lại tập trung cao độ.

Mỗi lần ngẩng đầu lên đã là rạng sáng ba, bốn giờ.

Mỗi ngày đều vào lúc này mới đi ngủ.

Tôi buổi tối chỉ còn cách hạn nộp bản thảo ba ngày, tôi vẫn như ngày thường, làm việc tới rạng sáng.

Trong lúc đang tập trung làm mô hình 3D trên máy tính, đột nhiên tôi cảm giác cả người bị bóng đen bao phủ.

Tôi còn chưa ý thức được chuyện gì thì một giây sau đã bị người ta bế nện ném vào giường!

Tôi nhìn sang...

"Anh làm gì vậy!"

Là Lý Hào Kiệt.

Người đàn ông ấy mặc một bộ quần áo ngủ, mái tóc mềm mại dính trên mặt, đứng ở trước giường từ trên cao nhìn xuống tôi, trên mặt là vẻ giận dữ, "Đi ngủ."

"Đợi chút nữa tôi sẽ ngủ."

Lúc này, trong đầu tôi đều là mô hình vừa rồi làm được một nửa.

Trong đầu vẫn còn sắp xếp một bước này làm gì, bước sau sẽ làm gì.

Nói rồi, tôi muốn xuống giường đi tới chỗ máy tính.

Lý Hào Kiệt chắn trước máy tính tôi, giờ một cái USB trong tay này, "Thứ này, chỉ cần anh cắm vào trong máy tính em, một giây sau máy tính của em sẽ tự động khởi động lại, tất cả những dữ liệu bên trong đều bị xóa hết."

Ác mộng!

Đây tuyệt đối là ác mộng của những nhân viên thiết kế như chúng tôi!

"Đừng! Đừng cảm!"

Mồ hôi trên trán tôi rớt xuống.

Mắt nhìn bàn tay đang cầm USB của Lý Hào Kiệt, sợ anh ta kích động.

"Vậy thì đi ngủ, về sau trước mười hai giờ đêm phải đi ngủ." Lý Hào Kiệt nhìn tôi, lúc nói chuyện về mặt vẫn luôn lạnh lùng...

"Nhưng mà..."

"Hửm?"

Thấy tôi muốn phản bác, bàn tay cầm USB của Lý Hào Kiệt khẽ động.

Tôi sợ tới mức ngoan ngoãn nằm xuống, nghiêng đầu nhìn xung quanh.

Bấy giờ mới nhận ra, người đàn ông này không vào từ cửa mà từ hàng rào ngoài vườn nhảy vào.

"Ngủ! Tôi ngủ! Anh đừng kích động!"

Tôi nói rồi nhanh chóng nằm xuống. Trong lòng tính toán, trước tiên cứ giả vờ ngủ, đợi khi Lý Hào Kiệt đi tới lại dậy.

Sau đó tắt đèn lên ế lăm, vậy hẳn là anh ta không biết đâu.

Quả nhiên, Lý Hào Kiệt thấy tôi nằm xuống thì gắt đầu vô cùng hải lòng, sau đó chủ động tắt đèn cho tôi rồi rời đi.

Trái tim tôi bình ổn lại, lặng lẽ nghe động tĩnh của cửa, xác định người đàn ông đó đi rồi mới rón rén bò dậy.

Rón ra rón rén mở chiếc máy tính vừa mới vào trạng thái ngủ đông.

Mở phần mềm, lúc đang chuẩn bị tiếp tục làm việc.

Kết.

Cửa mở.

Tôi nhìn thấy Lý Hào Kiệt đứng ở cửa, trong tay xách một cái túi nhỏ.

Tôi và anh ta bốn mắt nhìn nhau, nhớ tới cái USB kia, chợt cảm thấy luống cuống. "Xin lỗi! Tôi, tôi tôi tắt máy tính!"

Tôi vừa nói vừa giữ vững tốc độ, đóng máy tính lại.

Dùng tốc độ sét đánh nằm xuống giường.

Nắm mắt.

Chưa tới nửa giây tôi đã nghe thấy bên cạnh truyền đến giọng nói xa xôi của người đàn ông kia, "Vi đề phòng em nửa đêm dậy làm việc, bắt đầu từ hôm nay, anh ở cùng em."

"Cái gì? Không được!"

Tôi sợ ngáy người.

Tôi ngồi dậy, lập tức phản kháng!

"Vi sao?"

Lý Hào Kiệt đặt cái túi ở cửa, bước vào trong phòng.

Tôi nhìn anh ta bước từng bước tới cạnh giường, lòng cuống lên, nhưng hạ quyết tâm nói, "Mấy hôm trước tôi bị bệnh, sau đó không có linh cảm, giờ vừa có được linh cảm, thời gian lại sắp tới rồi, tôi nhất định phải dùng thời gian buổi tối để làm!"

"Thời gian tới rồi?" Lý Hào Kiệt đi tới, ngồi xuống bên giường tôi, cả cơ thể chợt áp đến.

Trong phòng chỉ có ánh trăng mờ ảo.

Ánh mắt người đàn ông rực sáng như ngọn lửa lạnh lẽo, nhìn tôi hỏi, "Nói, em muốn kéo dài tới khi nào? Điều được."

Giờ phút này, khoảng cách khuôn mặt của tôi và Lý Hào Kiệt không tới vài centimeter.

Trái tim tôi đập lên hỗn loạn.

Tôi xoay mặt sang một bên, "Không cần, tôi làm ban ngày là được rồi."

"Tốt."

Lý Hào Kiệt nói xong, cúi đầu, bắt đầu hôn vành tai tôi.

Cơ thể tôi chớp mắt cứng lại, cảm nhận được bụng mình có vật gì đó từ từ lớn lên, đâm vào tôi.

Đó là cái gì? Tôi tất nhiên là biết.

"Không, không được..." Tôi đẩy anh ta.

Lý Hào Kiệt dừng lại, một bàn tay ôm lấy eo tôi, "Em xem người khác cởi hết quần áo đứng trước mặt anh, anh cũng không phản ứng. Anh chỉ chạm vào em là có cảm giác, em không khen thưởng anh một chút sao."

"Vi sao muốn tôi thưởng cho anh." Tôi giận dữ, "Anh đi tìm vợ chưa cưới của anh giúp anh đi."

Dấu vết đeo nhẫn nhạt màu kia giống như một nút thắt trong lòng tôi, không thể tháo được.

Lý Hào Kiệt cầm lấy tay tôi, dùng giọng điệu ái muội nói, "Chỉ có em mới làm anh có cảm giác. Nếu em không đồng ý để anh đi vào, dùng tay cũng được..."

Nói xong, người đàn ông lấy tay mình che kín tay tôi, dùng tiết tấu nhất định, di động lên xuống.

Cơ thể người đàn ông khô nóng khiến tôi cũng có một chút cảm giác khó nói lên lời...

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 159: Em và lương khanh vũ đã ngủ với nhau chưa_

Trong loại chuyện này, cảm giác của đàn ông dường như đều vô cùng nhạy cảm.

Lý Hào Kiệt cảm nhận được biến hóa của tôi, bắt đầu tiếp tục động tác của mình.

Vào lúc tôi đã thuyết phục được bản thân, trong đầu lại nhớ tới Lương Khanh Vũ.

Vì sao vào lúc như thế này lại nhớ tới anh ấy, tôi không biết.

Biểu hiện không tập trung của tôi lập tức bị Lý Hào Kiệt phát hiện. Anh cúi đầu nhìn tôi, mày cau chặt như chữ xuyên, lên tiếng, "Đang nhớ tới ai?"

Bất ngờ.

Anh ta không hỏi tôi đang nghĩ gì, mà là đang nghĩ tới người nào.

Chẳng lẽ người đang ông này có thể đọc thấu lòng người?

Vào lúc tôi đang nhìn anh ta đầy nghi ngờ thì anh ta chợt dùng sức bắt lấy cánh tay tôi, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Chúng tôi đối diện nhau, Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt kia giống như muốn nhìn thấu hết tâm gan tôi vậy.

Chỉ là khoảnh khắc, người đàn ông đó chợt đứng lên, bước vào nhà tắm không hề quay đầu lại.

Rất nhanh tôi đã nghe thấy tiếng nước chảy của vòi hoa sen.

Tôi ngồi ở trên giường, nhìn phòng tắm đầy lũng tung, không biết anh ta có chuyện gì.

Đợi khái là qua nửa tiếng, Lý Hào Kiệt bước ra khỏi nhà tắm, trên tóc vẫn đang nhỏ nước.

Người đàn ông để trần cơ thể, chỉ có phía dưới được quấn một lần khăn tắm, ánh trắng sáng chiếu lên cơ bắp anh ta nổi lên tầng sáng lạnh lạnh.

Tôi không nhìn rõ vẻ mặt anh ta.

Chỉ cảm hơi thở người đàn ông này tỏa ra còn lạnh hơn ánh trắng, khô ráo hơn không khí đêm nay.

Nhìn người đàn ông ấy đi tới bên giường, tôi vội vàng nhắm mắt lại giả vờ rằng mình đã ngủ.

Tôi cảm giác được người đàn ông ấy ngồi xuống, đắp lên cho tôi một lớp chăn mỏng, sau đó nằm xuống, ôm tôi vào lòng.

Mùi hương đầu gối đầu bạc hà thoang thoảng chui vào mũi tôi, khiến trái tim tôi hỗn loạn ngổn ngang.

Tôi ra vẻ bình tĩnh, sợ rằng người đàn ông ấy nghe thấy tiếng trái tim tôi đập loạn nhịp.

Tôi vốn tưởng anh ta sẽ làm gì đó, nhưng cuối cùng anh ta cũng chỉ ôm tôi vào lòng.

Trong đêm tối yên tĩnh, tôi nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhẽ.

Buổi sáng, lúc tôi thức dậy, đã không còn nhìn thấy Lý Hào Kiệt trong phòng nữa.

Tôi đi vào phòng tắm đứng trước tấm gương của bồn rửa mặt, nhìn thấy bên cạnh có một chiếc cốc khác đặt ở đó.

Trên trong có một chiếc bàn chải đánh răng cùng kiểu khác màu với của tôi.

Trong lòng tôi hơi nổi cơn sóng.

Đây là bàn chải đánh răng tôi mua cho Lý Hào Kiệt lúc anh đang sống ở nhà tôi, giờ nhìn thì thấy đầu bàn chải đánh răng rõ ràng đã được đổi một cái mới rồi nhưng thân vẫn giữ nguyên cái cũ.

Chờ tôi đánh răng xong, người đàn ông ấy cũng vừa vận đẩy cửa vào.

Anh ta đang mặc một bộ quần áo thể thao, quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi, mồ hôi trên tóc dưới ánh sáng mắt trời dường như trong suốt vô cùng.

Anh đứng nơi đó, luồng hơi thở tỏa ra trên cơ thể khác biệt hẳn với ngày trước.

Tôi lúng túng đứng tại chỗ, nhất thời có chút thất thần.

Anh nhìn tôi, lại giống như không nhìn thấy, xẹt qua người tôi bước vào phòng tắm.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng nước của vòi hoa sen.

Chuyện này... làm sao thể.

Tôi nhìn thời gian đã tới giờ cơm sáng, nghĩ tới bình thường chưa bao giờ nhìn thấy anh ta ở nhà ăn.

Lý Hào Kiệt hẳn là có nhà ăn nấu cơm chuyên dụng.

Mà tôi cũng không hy vọng bị người khác nhìn thấy tôi ở cùng anh ta.

Tôi hạ quyết tâm nhấn dập lúc anh ta còn đang tắm rửa, vội vàng ra ngoài.

Ngày hôm qua ngủ muộn, hôm nay lại dậy sớm khiến tôi cảm thấy mắt mình vô cùng đau đớn.

Tôi vừa đi vừa dụi mắt, chỉ cảm thấy một lực rất lớn bỗng nhem tùm lấy cánh tay đang dụi mắt của tôi, sau đó tôi nghe thấy tiếng người đàn ông nói, "Vì sao không đợi anh."

Vào khoảnh khắc tôi sững sờ kia đã bị người đàn ông kéo về một phương hướng khác.

"Bỏ tôi ra." Tôi lên tiếng theo bản năng.

Lý Hào Kiệt thản nhiên nhìn tôi một cái, "Nếu em muốn kéo người khác chạy tới đây thì cứ tiếp tục kêu."

Một câu của anh ta, tôi lập tức im bặt.

Người đàn ông ấy dẫn tôi vào một cái sân nhỏ của làng du lịch, bình thường ở đây đều có người trông giữ, chúng tôi chưa từng có ai vào đây.

Thì ra Lý Hào Kiệt ở chỗ này.

Tôi theo anh ta đi vào, phong cách trang hoàng ở nơi này không khác biệt nhiều với bên ngoài, chẳng qua là hiện đại hơn một chút.

Lý Hào Kiệt dẫn tôi đi vào một nhà ăn nhỏ.

Bên ngoài vệ sĩ trông giữ, bên trong có bảy, tám người phục vụ vây quanh chúng tôi.

Chỉ trong chốc lát đã bày lên một bàn đồ ăn bữa sáng.

Tôi nhìn thoáng qua, đãi ngộ khác biệt hoàn toàn với bên ngoài.

Điều này làm tôi không khỏi nhớ tới hình ảnh hoàng đế ăn cơm trên TV.

Cả một bữa sáng, tôi chỉ chú tâm ăn cơm, không nói một lời với Lý Hào Kiệt.

Chẳng qua sắc mặt của anh ta rất tệ, dường như cũng không định nói chuyện với tôi.

Ăn xong bữa sáng, trong lòng tôi chỉ còn nhớ tới chuyện về tác phẩm.

Nếu buổi tối không thể làm, vậy ban ngày phải nắm chắc thời gian.

Tôi nói với Lý Hào Kiệt, "Nếu không có chuyện gì thì tôi về phòng trước đây."

"Anh đã để cho Dương Trung đi lấy quyền ghi chép của em rồi, em tới chỗ này làm việc cùng anh."

Lý Hào Kiệt nói xong lại kéo cổ tay tôi đi về hướng một căn phòng khác.

"Vì sao?"

"Không vì sao cả."

Không biết vì sao hôm nay áp lực quanh người Lý Hào Kiệt lại nặng nề. Anh ta nói xong, tôi hơi rụt cổ lại, sợ tới mức một câu phản bác cũng không nói lên lời.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc anh ta lôi kéo.

Lý Hào Kiệt dẫn tôi tới chỗ anh ta làm việc.

Nơi này vị trí đất rất cao, ba mặt tường làm bằng thủy tinh, nhìn thông suốt hết mọi cảnh sắc trong làng du lịch.

Bên trong có một bàn làm việc rất to, bên trên đặt máy tính và tài liệu, một cái ghế tựa làm việc.

Bên cạnh còn có một chiếc bàn mới được thêm vào.

Xem ra, tôi phải làm việc ở chỗ này.

Chỉ chốc lát, Dương Trung đã mang máy tính và đồ đạc của tôi tới.

Tôi chọn vị trí mặt hướng ra ngoài để ngồi xuống, bắt đầu làm việc.

Lý Hào Kiệt ngồi sau lưng tôi, tôi không nhìn thấy anh ta, cũng không có lòng nghĩ tới chuyện khác.

"Tổng Duyên Khanh, có phải tối qua em nằm mơ không?"

Lúc tôi vừa mới mở phần mềm ra, bắt đầu tiếp tục làm công việc tôi qua chưa hoàn thành thì nghe thấy sau lưng truyền đến giọng nói của Lý Hào Kiệt.

"Gi cơ?" Tôi quay đầu lại, nhìn thấy người đàn ông đó đang cúi đầu, lật giờ tài liệu trong tay.

Cũng không nhìn tôi.

Vấn đề kia giống như chỉ là thuận miệng hỏi thôi.

"Nằm mơ?" Tôi cẩn thận ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu, "Không có."

Sau đó, Lý Hào Kiệt không tiếp tục nói chuyện với tôi nữa.

Mãi cho tới buổi tối mười hai giờ, chúng tôi cùng nhau quay về phòng ngủ.

Tôi qua chưa ngủ đủ, lúc này tôi cảm thấy rất mệt.

Nằm xuống giường lập tức ngủ thiếp đi.

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm thấy có người đứng ở nơi cách tôi rất gần đang nhìn tôi, tuy rằng tôi nhắm mắt không nhìn thấy.

Nhưng lại giống như bản thân có thể nhìn thấy.

Có thể nhìn thấy cặp mắt trong suốt dịu dàng kia.

Khỏe miệng mỉm cười nhẹ nhàng ấy.

"Anh Vũ..." Tôi thì thào, vươn tay tôi bắt, hai tay thật sự đã ôm được cái gì đó.

Mạnh khỏe rắn chắc.

Sau đó tôi lại nghe thấy tiếng thở nặng nề đến từ một người đàn ông.

Tôi không để ý, lúc muốn tiếp tục ngủ thì bỗng nhiên cảm thấy một lực rất lớn đang áp chặt lên cổ tôi.

Hô hấp, khó khăn.

"Ư..."

Tôi cố gắng hít thở muốn hít lấy luồng không khí mới, nhưng mà, khó quá.

Khó sở khiến tôi buộc phải mở mắt ra, chỉ thấy Lý Hào Kiệt đang nửa ngồi trên giường, bàn tay áp chặt lên cổ tôi, ánh mắt nhìn tôi giống như muốn phun lửa.

"Anh... anh làm gì vậy..." Tôi nhìn Lý Hào Kiệt đầy khó khăn, mở miệng hỏi.

Người đàn ông cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống, hỏi, "Cô và Lương Khanh Vũ, đã ngủ với nhau rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Dùng chìa khóa rạch một đường lên mặt mình

"Gi cơ?"

Tôi mê mẩn nhìn anh ta, vừa mới tỉnh lại nên đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng.

Tôi hoàn toàn không hiểu anh ta đang nói cái gì.

Nhưng, người đang ông đó rút tay, lập tức vén quần áo trên người lên, vừa chất vấn tôi, "Nói, cô và anh ta làm thế nào?"

Vừa muốn tiến vào trong.

Tôi lúc này còn chưa tỉnh ngủ, cơ thể trực trặc.

Anh ta cố gắng một lúc cũng không vào được.

Giờ khắc này tôi tỉnh táo lại trong chớp mắt, muốn chạy trốn nhưng người đàn ông đó lại dùng tay gắt gao túm chặt lại!

Anh ta muốn tiến vào, tôi cự tuyệt, hai đùi ra sức kháng lại, mắng anh ta, "Lý Hào Kiệt, anh có phải đàn ông hay không. Ngoài việc ép buộc, còn có bản lĩnh khác hay không?"

"Tôi không có bản lĩnh?"

Đầu mây Lý Hào Kiệt ngả ngớn nhìn tôi, như đang nhìn một câu chuyện cười.

Đúng vậy, ai dám nói Lý Hào Kiệt không có bản lĩnh?

Nếu Lý Hào Kiệt không có bản lĩnh, vậy Vĩnh An liệu có người đàn ông nào có bản lĩnh không.

Tôi lắc cơ thể mình, "Đúng vậy, là không có bản lĩnh, ép buộc một người phụ nữ phát sinh quan hệ thì tính là có bản lĩnh gì chứ!"

Lời nói của tôi giống như một cái bạt tai tát lên khuôn mặt Lý Hào Kiệt.

Anh ta nhìn tôi, nụ cười châm chọc treo trên mặt.

Rút cuộc rút tay về, một quyền đấm mạnh lên đầu giường!

Tôi có thể cảm giác được chiếc giường mình đang làm run lên ba cái.

Người đàn ông đó cúi đầu nhìn tôi, gần từng tiếng hỏi, "Có phải anh ta chết rồi cô mới nhìn rõ trái tim mình, phát hiện ra cô yêu hắn?"

"Đúng vậy, anh ấy chết rồi tôi mới nhận ra anh ấy là người duy nhất đối xử tốt với tôi! Thậm chí anh ấy chỉ yêu tôi, chỉ đối tốt với tôi!"

Tôi đang nói dối, nhưng cũng không hề nói sai.

Người đàn ông đối xử tốt nhất với tôi không phải là Lương Khanh Vũ sao?

Người đàn ông ấy nghe thấy đáp án của tôi, đôi mày nhíu chặt lại một chỗ, trong ánh mắt nhuộm màu ưu thương không hề hòa tan.

Anh ta cứ vậy nhìn tôi, mở miệng, "Tôi cũng có thể."

"Anh có thể?" Tôi nhìn Lý Hào Kiệt đầy trào phúng, "Anh vĩnh viễn cũng không thể, trừ khi có một ngày Tống Duyên Minh chết."

Nhắc tới Tống Duyên Minh, tay Lý Hào Kiệt run lên một chút, "Hôn nhân anh muốn cho cô ấy, trừ điều đó, mọi thứ anh đều có thể cho em."

"Tôi không cần! Tôi không thêm!" Tôi ngồi lên, cầm quần áo ở bên cạnh đi về phía phòng tắm.

Trước khi sắp bước tới phòng tắm, tôi quay đầu nhìn thoáng qua Lý Hào Kiệt, "Trừ khi anh trả lại con cho tôi, nếu không tôi và Tống Duyên Minh mãi mãi là kẻ thù không đội trời chung."

Tôi biết, con của tôi đã chết.

Vĩnh viễn cũng không về được.

Cho nên, tôi vĩnh viễn không thể tha thứ cho Tống Duyên Minh.

Kể cả Lý Hào Kiệt có thực sự vô tội đi nữa thì anh ta cũng là đồng lõa. Tôi không tin Tống Duyên Minh chỉ dựa vào năng lực của mình thì có thể nhân lúc tôi vào tù muốn làm gì làm.

Có lẽ lời nói của tôi làm anh ta tổn thương, ngày hôm sau Lý Hào Kiệt không còn gọi tôi cùng anh ta đi ăn cơm nữa.

Tôi một mình tôi nhà ăn cơm.

Đến cửa nhà ăn vừa hay nhìn thấy Dương Trung, tôi nhớ tới chuyện của Đào Nhi bèn gọi anh ta lại hỏi anh ta vì sao Đào Nhi lại rút lui, chuyện liên quan tới Đào Nhi điều tra thế nào rồi.

Dương Trung bắt đầu đi lắc đầu, "Trước khi Đào Nhi đi tôi có nói chuyện với cô ấy, bản thân cô ấy cũng không có đầu mối, mà máy theo dõi cũng không tìm được hình ảnh khả nghi"

"Vậy là anh để cô ấy rút lui? Sao tôi lại thấy là có người hãm hại cô ấy, sau đó muốn mình đoạt được giải thưởng."

Tôi không nói thẳng là Lương Vũ Hạnh, nhưng chỉ cần biết rõ thực lực của tuyển thủ trong trận đấu này thì hẳn biết được tôi đang ám chỉ ai.

Dương Trung ngừng đầu nhìn thoáng qua tôi đang kích động, "Cô Tống, tôi biết cô và Đào Nhi quan hệ tốt, nhưng chuyện lần này không có chứng cứ nên đừng suy đoán lung tung mới tốt."

"Nhưng mà, mọi người cũng không nên đề Đào Nhi rút lui!"

"Là Đào Nhi tự mình muốn rút lui. Tôi cũng đã khuyên cô ấy, nhưng cô ấy nói không còn mặt mũi ở lại nữa, mà tôi còn nghe người trong công ty họ nói, Đào Nhi đã xin từ chức rồi."

Lời nói của Dương Trung khiến tôi chấn động không thôi.

Đã từ chức rồi?

Vậy chẳng phải tôi không gặp được Đào Nhi nữa ư?

Ở làng du lịch, chúng tôi không thể dùng điện thoại của mình, cho nên ngay cả số điện thoại cũng không trao đổi.

"Nhưng mà chuyện này không trách cô ấy được."

Tôi cau mày, thật sự không biết phải làm sao để biện giải thay cô ấy.

Dương Trung nhìn tôi, mỉm cười, "Thật ra cô không cần lo lắng cho cô ấy. Với năng lực của Đào Nhi, đi đâu cũng có thể sống tốt. Ở nơi này, với chuyện như vậy, cho dù không có ảnh chụp cũng sẽ truyền đi khắp công ty, rồi đi với cô ấy mà nói là chuyện tốt."

Dương Trung cần thận giải thích cho tôi.

Tôi nhìn anh ta, nhất thời có chút hoảng hốt.

Trên khuôn mặt anh ta, tôi lại thấy được vài phần bóng dáng của Lương Khanh Vũ.

Thật ra dáng dấp của bọn họ hoàn toàn khác nhau, chỉ là nét điệu dáng hiền hòa này....

"Hai người đang làm gì đấy!"

Trong lúc tôi đang nhìn anh ta thì bị một tiếng gọi lớn cắt ngang dòng suy nghĩ

Tôi nhìn theo hướng âm thanh chỉ thấy Lý Hào Kiệt hùng hổ đi về phía chúng tôi.

Một tay kéo tôi vào trong ngực, ánh mắt ác liệt đảo qua Dương Trung, lạnh lùng nói, "Cậu bị đuổi việc."

"Tổng giám đốc Lý?"

Khuôn mặt Dương Trung đầy nghi hoặc.

Tôi cũng ngây ra, "Vì sao đuổi việc anh ta?"

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, cảm xúc chất chứa trong ánh mắt, "Làm sao? Em giận rồi?"

"Tôi?" Tôi sững sờ nhìn Lý Hào Kiệt, "Anh ta làm việc rất tốt, anh đuổi việc anh ta làm gì?"

"Làm việc rất tốt?" Lý Hào Kiệt nhìn nhìn tôi, lại nhìn anh ta, "Anh ta nói chuyện với em là sai rồi."

Một câu nói, tôi hoàn toàn hiểu ra.

Đây là ham muốn chiếm hữu của Lý Hào Kiệt.

Không phải anh ta vẫn như vậy sao?

"Tổng giám đốc Kỷ, vừa rồi có Tổng chỉ hỏi tôi về chuyện của Đào Nhi thôi." Lúc Dương Trung nói chuyện vẫn đứng tại chỗ, đầu cúi xuống.

Ngay cả nhìn về phía tôi cũng không dám.

"Tôi là kẻ mù sao?" Lý Hào Kiệt xoa tay, "Tự mình tôi phỏng tài vụ quyết toán tiền lương đi."

"Tổng giám đốc Lý."

Khuôn mặt Dương Trung đầy bất ngờ.

"Bỏ tay ra!" Tôi vùng vẫy khỏi tay Lý Hào Kiệt, "Anh không muốn nhìn thấy tôi nói chuyện với người đàn ông khác chứ gì? Dù sao anh không cần, cũng không cho người khác, có đúng không? Anh không yên tâm về tôi đúng không?"

Lý Hào Kiệt nhìn tôi đầy khó hiểu, tôi lấy chiếc chìa khóa phòng ra khỏi túi, lập tức gào lên rạch một đường trên mặt mình.

Có lẽ vì lực tay, lúc đầu tuy có đau một chút nhưng lại không có cảm giác gì sau đó.

Giống như da không hề bị rạch.

Lý Hào Kiệt xòe tôi giữ chặt lấy tay tôi, curop lấy chìa khóa. "Em muốn làm gì đấy!"

"Đề anh yên tâm." Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, "Tuy tôi không phải cô gái xinh đẹp gì đó, nhưng khuôn mặt cũng coi như có thể gặp người khác. Tôi rạch mặt mình rồi người khác đều sợ tôi, có phải anh sẽ yên tâm không?"

"Không phải, tôi..."

"Tôi và anh ta chỉ nói chuyện với nhau, không hề làm gì khác."

Kỳ thật tôi nhìn ra được Lý Hào Kiệt có phần chột dạ.

Thừa dịp lúc này, tôi vội vàng nói đỡ cho Dương Trung.

Về mặt Lý Hào Kiệt buồn bực, phẩy tay, "Được rồi, đi làm việc đi."

Dương Trung nhìn tôi đầy cảm kích rồi mới rời đi.

Anh ta vừa đi, Lý Hào Kiệt cúi người, chạm lên mặt tôi, "Có đau không, sao em lại xuống tay nặng với với mình như vậy."

Động tác chạm lên miệng vết thương trên mặt tôi của người đàn ông ấy rất nhẹ, về mặt viết lên hai chữ đau lòng.

Dáng vẻ này, một chút cũng không giống như đang đóng kịch.

Trái tim tôi dần dần trào lên cảm giác chua xót, lại len lỏi một chút cảm động ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Đến gần nhau nhưng chẳng thể chạm vào nhau

Tôi rù rù mắt, cố ý nói như thể không có chuyện gì: "Không dùng quá sức lắm, tôi phải về làm việc đây."

"Ừ, đề anh đi cùng em."

Giọng nói của Lý Hào Kiệt cũng dịu lại.

Chỉ là anh ấy vẫn siết chặt chiếc chìa khóa kia của tôi trong tay, hình như là không dám đưa nó cho tôi.

Còn cách ngày nộp tác phẩm chưa đến một ngày nữa.

Sản phẩm của tôi cũng đã làm sắp xong, sau khi tô màu lên thì đã sửa lại vài chỗ.

Cuối cùng cũng kịp mang đến quầy phục vụ trước lúc 12 giờ để copy vào máy tính chuyên dụng của cuộc thi.

Nói này do Dương Trung phụ trách.

Anh ta nhìn thấy tôi liền cười và nói: "Cô Tổng, cảm ơn cô chuyện lần trước nhé."

"Không có gì, không phải lỗi của anh, là lỗi của anh ta."

Tôi xoa tay, nghĩ tới việc Lý Hào Kiệt bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện như âm hồn nên tôi cũng không dám nói nhiều với anh ta.

Lúc tôi copy xong đi ra thì vừa lúc lại nhìn thấy Lương Vũ Hạnh.

Cô ta định đi vào bên trong.

Tôi không yên tâm nên cũng đi vào theo.

Cô ta nhìn tôi, nói với giọng điệu như có chút bất mãn, "Cô đi theo tôi làm gì?"

"Đề phòng kẻ tiểu nhân." Tôi bình tĩnh đáp lại.

Tôi cũng đã sớm biết Lương Vũ Hạnh cô ta là người thế nào.

Trưa nay lúc ăn cơm tôi còn nghe thấy cô ta nói chuyện với người khác là mình đã làm xong từ lâu, cũng đã nộp tác phẩm rồi.

Bây giờ lại còn đến đây, đúng là có hơi kì lạ.

Lương Vũ Hạnh thấy tôi nói vậy thì liền tức đến nổi mặt biến sắc, "Cô nói cái gì cơ!"

"Lẽ nào không phải sao?" Tuy chỉ là suy đoán, nhưng tôi vẫn đứng vững nhìn Lương Vũ Hạnh, "Chuyện của Đào Nhi là do ai làm, tôi nghĩ trong lòng cô rõ nhất!"

"Liên quan gì đến tôi!"

"Liên quan gì đến cô?" Tôi nhìn Lương Vũ Hạnh, "Chuyện của Đào Nhi, cho dù là cô nhìn thấy thì sao cô có thể gọi tất cả những người tham gia cuộc thi đến nhanh như thế được chứ?"

"Tôi..."

"Trừ phi các người đã biết chuyện từ trước!"

Tôi lớn tiếng nói.

"Tôi... Chuyện này liên quan gì đến tôi chứ!"

Lúc này Lương Vũ Hạnh bị tôi nói thế, rõ ràng là đã có phần luống cuống.

Phản ứng của cô ta chính là chứng cứ tốt nhất.

Lương Vũ Hạnh bình thường tuy nghề nghiệp ngang phách lối, nhưng kể từ chuyện ăn cắp ý tưởng lần trước, tôi liền phát hiện ra, con người cô ta, chỉ cần bạn nói đúng trọng tâm, cô ta sẽ liền tự mình thất thế.

Lúc hai chúng tôi cãi nhau, Dương Trung đứng một bên có ý tốt nên hỏi, “Cô Lương, sắp 12 giờ rồi, xin hỏi cô còn cần copy tác phẩm không?”

“Cần, tác phẩm của tôi đã sửa lại một vài chỗ, vậy nên phải copy lại.”

Lương Vũ Hạnh nói rồi, cầm chiếc USB ra bắt đầu copy bài.

Tôi thì đứng ngay bên cạnh, nói với Dương Trung, “Trợ lý Diệp, tôi muốn đặc biệt nói điều này một chút, lần trước lúc thi bán kết anh không ở đây, tác phẩm của tôi và cô ta giống nhau, sau đó mới chứng minh được là cô ta sao chép ý tưởng của tôi, nếu lần này tác phẩm của tôi và cô ta lại có dụng chạm nữa, thì nhớ là cô ta sửa lại sau tôi nhé.”

“Cô có ý gì? Ai thích chép của cô chứ!”

Lương Vũ Hạnh vừa nghe thấy thế thì liền cuống lên.

Tôi liếc cô ta một cái, “Tôi cũng đâu có nói lần này nhất định là cô sao chép của tôi đâu, cô kích động cái gì, lẽ nào...”

“Đương nhiên là không rồi!”

Lương Vũ Hạnh tròn mắt nhìn tôi, cũng không nói nhiều lời thừa thãi với tôi nữa mà đi luôn.

Tôi thấy cô ta đi rồi, cũng đi ra ngoài, sau đó liền nghe thấy Dương Trung ở phía sau gọi với theo tôi, “Cô Tổng.”

“Có chuyện gì sao?”

Tôi quay đầu lại.

Dương Trung ngập ngừng một lúc, hình như đang nghĩ xem nên nói thế nào.

Một lúc sau mới mở lời, “Ngày mai ba vị giám khảo sẽ đến từ sáng sớm.”

“Ừm.”

Tôi gật đầu, hoài nghi nhìn Dương Trung một lúc.

Chuyện này trước kia cũng đã có thông báo, tôi cũng sớm đã biết.

Luôn cảm thấy hình như anh ta vẫn muốn nói chuyện gì khác nữa.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn không hỏi.

Đợi khi tôi trở về phòng, Lý Hào Kiệt vẫn ở đó ôm máy tính để gửi mail.

Làm xong tác phẩm, tôi cuối cùng cũng đã được thành thôi.

Lao vào tắm qua một cái, kết quả tắm được một lúc thì liền nhìn thấy dưới đất có máu.

Đến kỳ kinh nguyệt.

Tôi tắm xong, đồ dùng của phụ nữ đã được chuẩn bị sẵn, thay xong quần áo rồi ra ngoài, thấy người đàn ông đã đặt máy tính xuống, đi lại chỗ tôi.

Anh ấy ôm chặt tôi, nướn cổ lên mái tóc tôi, hít một hơi thật sâu, “Thơm quá, muốn ăn.”

“Không được.” Tôi căng cứng người, hai tay che bụng mình, ngượng ngùng nói, “Đến kỳ kinh nguyệt.”

Nghe thấy bốn chữ này, Lý Hào Kiệt hơi cau mày, “Còn có kỳ kinh nguyệt không hiểu chuyện thế sao?”

Anh ấy ôm tôi, nhẹ nhàng hôn lên cổ tôi, thì thào, “Bảo bối à, cương thế này thì đau lắm.”

“Không được.”

Lúc này đương nhiên là không được rồi.

Cũng không biết tại sao, tôi luôn kiểu từ lúc trước thì tức giận với Lý Hào Kiệt, lúc sau đã lại không biết phải làm sao với anh ấy, tôi như thế này khiến chính bản thân tôi cũng có chút bối rối.

Anh ấy nắm lấy tay tôi, nói như kẻ vô tội, “Vậy em dùng tay giúp anh được không.”

“...”

“Lần sau đợi em hết rồi, anh nhất định sẽ cố gắng.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, hơi nhú mày, ánh mắt trông cũng không thấy vẻ lạnh lùng.

Ngược lại còn có chút tính khí của trẻ con.

Tôi cũng không biết tại sao lại nói câu “Được.”

Tôi bị người đàn ông bế lên giường, dưới sự chỉ dẫn của anh ấy, dùng tay giúp anh ấy.

Sau khi làm xong, tôi mặt mày ừ ừ, vùng vẫy cái tay đang moi muốn chết.

Lý Hào Kiệt vội vàng ngồi dậy, cầm tay tôi đặt lên trước ngực, cẩn thận xoa bóp cho tôi.

Thực ra anh ấy không hề biết xoa bóp, dùng lực thì lúc mạnh lúc yếu.

Thế nhưng tôi ngẩng đầu thấy đáng vẻ nghiêm túc của anh ấy, kìm nén sự oán trách, chỉ là cứ nhìn thế thôi.

Ngày mai ban giám khảo sẽ đến chấm bài, nhiều nhất là ba ngày nữa chúng tôi sẽ phải rời khỏi đây.

Rời khỏi đây rồi, quan hệ giữa tôi và Lý Hào Kiệt sẽ biến thành thế nào đây?

Có lẽ nào sẽ mãi là hai đường tiệm cận không ngừng đến gần nhau nhưng mãi chẳng thể giao nhau.

Đêm đến.

Lần đầu tiên tôi nghe theo con tim, chủ động ôm lấy Lý Hào Kiệt, tựa vào cơ ngực của anh ấy, nghe nhịp tim đập mạnh mẽ của anh ấy.

Cảm giác này lại không làm tôi cảm thấy có một chút an tâm nào cả.

Nhiều hơn thế nữa là sự bất an.

Tôi luôn hiểu rằng tất cả những thứ này đều chỉ là tạm thời.

Thứ hạnh phúc này là thứ tôi vay mượn nhờ vào cơ hội thi đầu lần này, bất cứ lúc nào cũng có thể mất đi.

Tôi cảm nhận được người đàn ông ôm tôi đang hôn lên đỉnh đầu tôi.

Trái tim tôi khẽ run lên.

Nhắm mắt, chìm vào chiêm bao.

Sáng sớm ngày hôm sau ngủ dậy, mở mắt nhìn thì Lý Hào Kiệt đã không còn ở đây nữa, trong lòng tôi không khỏi cảm thấy hoang mang.

Nhưng tôi nhanh chóng nhận ra rằng có lẽ là anh ấy đã đi tập thể dục rồi.

Quả nhiên, người đàn ông rất nhanh đã trở về, mang trên người đầy mồ hôi, sau đó đi vào nhà tắm.

Lúc anh ấy tắm xong, vừa thay quần áo, vừa nói với tôi, “Hôm nay ban giám khảo đến, anh đi trước đây.”

“Ừ.”

Tôi giặt đầu, sau đó đi vào nhà tắm rửa mặt, thay quần áo.

Sửa soạn xong thì ra khỏi nhà, đến địa điểm tập trung, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lý Hào Kiệt, và người phụ nữ bên cạnh anh ấy - Tống Duyên Minh.

Tống Duyên Minh tuy không khoác tay Lý Hào Kiệt, nhưng chị ta đứng đằng sau Lý Hào Kiệt, kề sát bên anh ấy. Bối rối nhìn trước nhìn sau, như thể vô cùng rụt rè.

Lý Hào Kiệt cũng che chở cho chị ta.

Cảnh tượng này dường như đã hóa thành bao nhiêu bản tay vô hình, luồn vào trong lồng ngực tôi, bóp nghẹt trái tim tôi.

Trái tim tôi rất đau.

Tôi biết hạnh phúc của tôi chỉ là thứ vay mượn, nhưng trước giờ chưa từng nghĩ rằng hiện thực lại đến nhanh đến vậy.

Cùng nhìn thấy cảnh này còn có những người khác nữa.

Lương Vũ Hạnh dựa sát lại, mở miệng châm chọc, “Ồi, chính chủ đến rồi, tiêu tam có tâm trạng thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Hai người giống như trẻ sinh đôi

Tôi mặc kệ cô ta, đi thẳng vào trong hội trường bình chọn tác phẩm.

Lần này là bình chọn công khai.

Mọi người cùng mở tác phẩm ra, cùng nhau bình chọn.

Sau khi tôi vào trong thì cũng đã có mấy người ngồi sẵn đó.

Bọn họ thấy vẻ mặt của tôi thì đều rất há hê.

Tôi chẳng nói chuyện với ai, chỉ tìm một góc rồi ngồi xuống.

Rất nhanh, Lý Hào Kiệt liền bước vào trong sự vây quanh của mọi người, phía sau anh ấy là Tống Duyên Minh.

Tống Duyên Minh vốn dĩ đang đi sát theo anh ấy, vừa nhìn thấy tôi thì bỗng nhiên hai mắt sáng lên, gọi một tiếng “Duyên Khanh!” rồi chạy lại chỗ tôi.

Ngồi xuống bên cạnh tôi, vẻ mặt tươi vui, “Chị nghe nói em được vào vòng chung kết nên đặc biệt đến xem, lúc này còn cứ mãi tìm xem em đâu.”

“Bà nội thế nào rồi?”

Tôi nhìn chị ta.

Với Tống Duyên Minh, ngoài chuyện của Tống Tuyết ra thì tôi đã không còn muốn tiếp tục quan tâm đến bất kì điều gì khác nữa.

“Bà nội?” Tống Duyên Minh dường như không ngờ tôi vừa mở miệng liền hỏi về Tống Tuyết, nghĩ một hồi rồi mới nói, “Vẫn vậy, nhưng vốn dĩ cô định tắt máy thờ ơ, kết quả là giờ cô lại nói không tắt nữa, cứ là lạ sao ấy.”

Vẫn may, Tống Cẩm Chi đã làm theo lời tôi nói.

Lương Vũ Hạnh ngồi ở hàng ghế phía trước tôi, thấy Tống Duyên Minh và tôi nói chuyện vui vẻ, cô ta liền sấn tới, nói với giọng vừa đủ để nghe thấy, “Mấy ngày nay, cô ta ngày nào cũng ở cùng tổng giám đốc Lý.”

“...”

Tống Duyên Minh vốn đang nói chuyện rất vui vẻ, vừa nghe thấy Lương Vũ Hạnh nói vậy, lập tức trở nên hung dữ, “Cô đừng nói linh tinh, Duyên Minh không phải loại người như vậy.”

“Không phải? Hai tuần nay ngày nào cô ta cũng ở cùng tổng giám đốc Lý, hai người họ cứ như trẻ sinh đôi ấy.”

Lương Vũ Hạnh nói xong, những người khác cũng nói theo, “Đúng, chúng tôi cũng nhìn thấy.”

Tống Duyên Minh thấy sắc mặt tôi trở nên có chút khó coi. Định nói gì đó nhưng lại không nói nữa.

Lương Vũ Hạnh ở bên cạnh cùng những người khác, dùng giọng vừa hay đủ để chúng tôi có thể nghe thấy, thêm mắm thêm muối để nói về chuyện mấy ngày qua.

Tống Duyên Minh nghe xong, sắc mặt tái nhợt.

Cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, nói, “Chị, chị đi tìm anh Lý trước đây.”

Nói rồi liền đứng dậy rời đi.

Lương Vũ Hạnh nhìn tôi, biểu cảm đều là đang đợi xem kịch hay.

Lúc này, Dương Trung dẫn bốn người từ bên ngoài đi vào, trong đó có một người tôi biết, là giám đốc của khu du lịch này.

Còn có ba người nữa, hai nam một nữ.

Trong đó hai người đàn ông đều là tóc đen da vàng, vừa nhìn đã biết là người trong nước.

Chỉ có người phụ nữ kia là người nước ngoài, tóc vàng mắt xanh.

Tuy mọi người đều chưa gặp Lance Harris, nhưng chắc chắn người đó là đàn ông.

Lẽ nào không đến sao?

Ông ta không đến, tại lại cũng không thấy lạ, dấu sao tính cách con người Lance Harris này rất kỳ quái, cho dù là chuyện đã đồng ý, sau đó lật lọng cũng là chuyện không còn gì lấy làm lạ nữa.

Tôi ngồi ở đó.

Qua khoảng nửa tiếng đồng hồ, màn bình chọn chính thức được bắt đầu.

Đầu tiên là chiếu một lượt các tác phẩm của bảy người chúng tôi.

Trong đó có một căn phòng sân nhà kiểu Trung Quốc khiến tôi bỗng hai mắt sáng bừng lên.

Lúc chiếu đến tác phẩm đó, phản ứng của mọi người đều giống với tôi, đều vô cùng trầm trồ.

Còn Lương Vũ Hạnh thì vô cùng kiêu hãnh.

Không cần đoán cũng biết tác phẩm này chắc chắn là tác phẩm của cô ta.

Giải quán quân này dường như đã chắc như đinh đóng cột rồi.

Tiếp theo đó, bảy người chúng tôi lần lượt từng người một lên phát biểu về tác phẩm của mình, trình bày về ý tưởng thiết kế của mình.

Tác phẩm của tôi có thể nói là chịu ảnh hưởng rất sâu sắc của Đào Nhị, tuy so với tác phẩm của mấy người bạn họ thì rất giản dị. Nhưng lại rất thực dụng, bởi vì là thiết kế cho người khuyết tật, bao gồm cả thiết kế cho người mù, vậy nên trên rất nhiều chi tiết nhỏ đều rất thích hợp.

Lúc tôi phát biểu xong, liền nhìn Lương Vũ Hạnh một cái.

Về mặt cô ta đầy sự khinh thường, thậm chí là có chút châm biếm.

Nhưng tôi lại nhìn về hướng mấy vị giám khảo, mọi người đều rất chăm chú lắng nghe, nhưng lại chẳng thể nhìn ra được điều gì từ biểu cảm của họ.

Lương Vũ Hạnh là người cuối cùng lên phát biểu.

Cô ta phát biểu ý tưởng thiết kế của mình một cách vô cùng thấu đáo, bao gồm cả đi bộ hoán cảnh(bút pháp miêu tả thay đổi điểm nhìn), chấm phá thủy mặc, dùng cái nhỏ để nhìn cái lớn... bên trong sân nhà kiểu Trung Quốc.

Tuy có rất nhiều cái tôi không hiểu, nhưng chỉ nghe thôi cũng cảm thấy rất lợi hại.

Thực ra lúc này, tôi đã khám phục một cách tâm phục khẩu phục rồi.

Sau khi Lương Vũ Hạnh phát biểu xong, mặt đầy tự tin nói câu “cảm ơn”, sau đó lúc đang định đi xuống..

“Ha ha ha ha!”

Một tràng tiếng cười gắt gồng từ ghế giám khảo truyền tới.

Tôi nhìn theo hướng âm thanh phát ra, phát hiện ra chính là một vị giám khảo trong hai vị giám khảo nam kia.

Người này có thể nói là đặc biệt nhất trong ba vị giám khảo.

Khoảng 50 tuổi, để tóc dài, mặc áo sơ mi và quần rộng, đi dép xỏ ngón.

Trông có vẻ hơi giống...

Du côn?

Tôi không phải là nghi ngờ trình độ của người mà Lý Hào Kiệt mời đến, nhưng người này thực sự đem lại cho tôi cảm giác như vậy.

Lương Vũ Hạnh thấy người đó cười, lập tức không vui, “Ông cười điều gì!”

“Ha ha ha ha.” Người đó vẫn đang cười, mãi lúc sau mới khó khăn thu tiếng cười lại, chỉ vào tác phẩm của cô ta và nói, “Cái này của cô mà cũng có mặt mũi gọi là làm viên kiểu Trung Quốc, ban này có còn nói rằng đây là tham khảo thiết kế của Thưa Huyền Bình?”

“Đương nhiên rồi!”

Lương Vũ Hạnh đứng ở đó, tuy lưng uốn thẳng tắp, nhưng rõ ràng giọng nói vẫn có chút lo lắng.

Lẽ nào là cô ta đang nói dối, sau đó gặp phải người trong nghề sao?

Trong lúc tôi đang suy đoán linh tính, người đó bỗng nhiên ngưng tiếng cười, nói, “Vậy tôi sẽ nói cho kẻ kiến thức nông cạn như cô biết, cô sai ở đâu.”

Nói rồi, ông ta liền đứng dậy, đi lên trên bục, cầm một cây bút lên vừa chỉnh máy chiếu, vừa bắt đầu chỉ ra từng lỗi trong thiết kế này là ở đâu.

Thiết kế của Lương Vũ Hạnh có những chỗ trông vô cùng đồ sộ, trông có vẻ vô cùng súc tích, giống như những gì Đào Nhị nói – đang khoe khoang tài nghệ.

Nhưng sau khi vị giám khảo kia nói xong, những chỗ này liền trở thành những điểm biến khéo thành vụng.

Vị giám khảo đó nói xong, vứt bút xuống, lạnh lùng nói, “Kẻ kiến thức nông cạn là cô còn có mặt mũi thiết kế cái này, thật mất mặt.”

Lúc vị giám khảo đó đang nói, sắc mặt của Lương Vũ Hạnh đã vô cùng khó coi.

Ông ta nói câu này xong, Lương Vũ Hạnh cuối cùng không nhịn được nữa, chỉ vào ông ta và nói, “Ông là ai hả, ông dựa vào cái gì mà nói tôi như vậy! Ông ăn mặc thế này đến làm giám khảo, đến phép lịch sự cơ bản nhất cũng không hiểu, còn có mặt mũi nói tôi sao?”

“Tôi là ai?”

Vị giám khảo đó nhìn cô ta một cách chế nhạo.

“Đứng thế!” Lương Vũ Hạnh dường như không muốn bỏ lỡ tiền thưởng của cuộc thi lần này, cô ta đứng thẳng lưng lên, nói, “Tôi nói cho ông biết, cái này là tôi đặc biệt nghiên cứu, thiết kế này cho dù là người của Thưa Huyền Bình đến cũng sẽ không cảm thấy có vấn đề to tát gì đâu!”

“Ha ha ha ha ha!”

Lương Vũ Hạnh vừa nói xong, vị giám khảo đó liền bắt đầu cười ha ha.

Lúc này, Dương Trung không xem nổi nữa, bước đến nói với Lương Vũ Hạnh, “Vị đây là nhà thiết kế nổi tiếng Lance Harris.”

“Cái gì?!” Lương Vũ Hạnh tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Tôi cũng vô cùng kinh ngạc.

Lance Harris là người Trung Quốc?

Tôi thật sự không dám tin vào chuyện này.

Lương Vũ Hạnh rõ ràng là có suy nghĩ giống tôi, cô ta nhìn cả người ông ta từ trên xuống dưới một lượt, cười kẩy, “Mọi người đều nói Lance Harris trước giờ không lộ diện ở những nơi công khai, các người thế này e là tìm phải tên giả mạo rồi.”

“Đừng nói linh tinh.” Dương Trung có vẻ tức giận, định ngăn cô ta lại.

Lương Vũ Hạnh lại tiếp tục nói, “Tôi nói linh tinh? Anh bảo ông ta chứng minh mình chính là Lance Harris đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Muru đạo sinh hai tay ôm tôi

Lúc này, hai vị giám khảo còn lại cuối cùng không xem tiếp được nữa.

Một người đàn ông trong đó đứng dậy tự giới thiệu, “Tôi là Thịnh Vũ.”

“Ngài Thịnh, chúng tôi chắc chắn đều biết ngài rồi.”

Lương Vũ Hạnh kính cẩn nói với Thịnh Vũ.

Hóa ra người này là Thịnh Vũ.

Ông ta là người sáng lập ra tạp chí “Gia Cư” nổi tiếng nhất trong nước, có danh tiếng rất cao trong giới.

Thịnh Vũ nhìn người đàn ông kia và nói, “Tôi chứng minh ông ta chính là Lance Harris, tôi và ông ta là bạn thân giao.”

“Cái này...”

Lương Vũ Hạnh bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có chút không kìm nén nổi nữa.

Trong lúc đang nghĩ xem nên xin lỗi thế nào thì ông Lance Harris kia lại tự mình nói, “Thực ra cô ấy nói không sai, tôi đúng thật không phải Lance Harris.”

Câu nói này vừa nói ra, ánh mắt của Lương Vũ Hạnh liền sáng bừng lên.

Cho rằng mình vẫn còn có thể cứu vãn được.

Kết quả Lance Harris lại nói rằng, “Tên thật của tôi là Muru Đạo Sinh, nếu cô nghiên cứu về Thừa Huyền Bình, chắc là sẽ biết họ này của tôi nhì.”

Lời vừa dứt, mặt Lương Vũ Hạnh liền biến sắc.

Muru?

Có họ này sao?

Tôi còn thật sự chưa nghe đến bao giờ.

Nhưng Lương Vũ Hạnh lại lúng túng gãi đầu, “Biết, biết.”

“Ừm, hôm nay đã nói đến đây rồi, vậy tôi cũng nói luôn nhé.” Muru Đạo Sinh ngồi trên vị trí của mình.

Hình như từ sau khi ông ta nói ra tên của mình, dáng vẻ của ông ta cũng có chút thay đổi.

Tự thế ngồi đã trở nên quy củ hơn.

Ông ta ngồi ở đó, nhìn xuống chúng tôi ngồi bên dưới và nói, “Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Muru Đạo Sinh, là truyền nhân đời thứ 79 của Thừa Huyền Bình.”

Câu nói này vừa nói ra, cả hội trường liền xôn xao.

Gây phút tất cả những câu hỏi đều được giải đáp.

Không phải là do Lương Vũ Hạnh thiết kế không ổn, mà là cô ta gặp phải người lành nghề trong nghề.

Đúng phải người nằm vùng.

Lương Vũ Hạnh vội vàng nói, “Ngài Muru, tôi xin lỗi, tôi sai rồi, tôi đúng là học không kĩ, tôi về sẽ cố gắng học tập hơn nữa, trước lúc đó, tôi sẽ không tiếp tục làm thiết kế về loại này nữa.”

Muru Đạo Sinh nhìn cô ta, lắc lắc đầu, “Từ những lời ban nãy cô nói, tôi dám kết luận rằng cô không phải không học tốt, mà là cô căn bản không xứng để học thiết kế của Thừa Huyền Bình chúng tôi”

“...”

Lương Vũ Hạnh nghe xong, tức đến nổi gân xanh trên trán đều hơi lộ ra.

Rõ ràng vô cùng tức giận nhưng vẫn giữ nụ cười, “Phải phải, ngài nói phải”

Hai vị giám khảo bên cạnh có ý muốn giúp hai người họ hòa giải, liền nói, “Tuy thiết kế này không phù hợp với Thừa Huyền Bình, nhưng tổng thể vẫn rất hoàn chỉnh, rất được.”

“Rất được? Thật sự là chẳng đâu vào đâu!”

Muru Đạo Sinh gác chéo chân, hoàn toàn không để chừa mặt mũi cho họ.

Lương Vũ Hạnh tuy tức giận nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Cô ta có lẽ vốn nghĩ rằng một mình Muru Đạo Sinh có lẽ cũng không thay đổi được gì, nhưng không ngờ giám đốc của khu du lịch xem xong, liền nói, “Tôi cũng thấy thiết kế này không ổn.”

Một câu nói, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn lại.

“Giám đốc.”

Lương Vũ Hạnh nghe xong câu đó thì như sắp khóc cả ra.

Giám đốc nói, “Tôi nói không ổn, ý là thiết kế này không hợp với khu du lịch của chúng tôi”

“Sao có thể chứ?” Lương Vũ Hạnh cuống lên, “Tôi đặc biệt thiết kế dựa theo kích thước của gian phòng đó của tôi, tuy nhìn đồ vật có vẻ nhiều, nhưng thực ra hoàn toàn không có vấn đề gì, hơn nữa đứng ở bất kì một góc nào cũng đều là cảnh.”

Giám đốc lắc lắc đầu, “Đồ dùng này của cô không hề thích hợp với khí hậu nơi đây.”

Một câu nói, tôi cũng đã hiểu.

Nơi thích hợp nhất của làm viên kiểu Trung Quốc chính là miền nam của đất nước chúng ta, khí hậu ở đó cực tốt, hơi nước trong không khí cũng vừa khốp.

Còn ở đây gió to, gần biển, quá ẩm ướt.

Thiết kế này thực sự căn bản không thích hợp với nơi này.

Sau mấy vòng chấm điểm, tác phẩm của Lương Vũ Hạnh lại là tác phẩm đầu tiên bị loại trong bốn tác phẩm.

Mà chỉ còn lại ba tác phẩm, cũng rất bất ngờ.

Thế mà lại có tác phẩm của tôi.

Hai ngày tiếp theo đó, ba vị giám khảo dựa vào tình hình, vị trí trong khu du lịch để quyết định xếp hạng cuối cùng.

Bình chọn kết thúc.

Lương Vũ Hạnh tuy đã bị loại, thế nhưng vẫn chạy đến chỗ Muru Đạo Sinh, vừa xin lỗi, vừa lấy lòng.

Tôi nhìn từ xa, có chút khó hiểu.

Nếu Mưu Đạo Sinh là hậu nhân của Thừa Huyền Bình, một thân phận lợi hại như vậy, tại sao ông ta lại không dùng, lại cứ nhất quyết phải đổi thành cái tên Lance Harris này chứ.

Rồi lại lần lộn ở nước ngoài.

Thậm chí không để người khác biết ông ta là người trong nước.

Buổi tối, lúc tôi trở về phòng thì thấy đồ của Lý Hào Kiệt đều đã bị đem đi.

Tôi nhìn bàn chải đánh răng của mình tro troi trong cốc đựng trên bồn rửa tay, trong lòng không khỏi cảm thấy chua xót.

Không có gì để làm, tôi liền một mình đi dạo bên ngoài.

Đi đến nửa đường, bỗng nhiên bị người ta đập vào đầu một cái!

Trước mắt bỗng tối sầm lại, lập tức mất đi cảm giác.

Không biết qua bao lâu..

Nóng!

Toàn thân nóng không chịu được!

Tôi mở mắt trong tình trạng cả người nóng như lửa đốt, nhìn thấy đây là phòng của mình!

Nóng quá.

Sao trong phòng lại nóng đến vậy.

Đầu tôi hoàn toàn mờ hồ, ý thức đầu tiên chính là tôi phải ra ngoài.

Ra ngoài.

Tôi đi dép lê, căn bản không kịp nghĩ xem mình đang mặc gì trên người mà liền đi ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, bên ngoài vẫn rất nóng.

Tôi bắt đầu hoài nghi, có phải do trên người mình mặc nhiều quần áo quá hay không, tôi bắt đầu định cởi quần áo...

Vừa cởi một chiếc ra...

“Cò làm gì vậy!”

Tôi nghe thấy sau lưng có người đang gọi mình!

Quay đầu lại.

Trước mắt tôi như bị che bởi một chiếc khăn voan mỏng, tôi có cố gắng thế nào cũng không thể nhìn rõ người trước mắt mình là ai.

Chỉ có thể mờ mờ nói bằng giọng khàn khàn, “Tôi nóng, rất nóng... giúp tôi...”

Người đó bước đến gần tôi, giữ tay tôi lại, ôm tôi rồi đi.

Trên đường đi, tôi liên tục giãy giụa, “Tôi rất nóng, tôi muốn cởi quần áo...”

“Đủ rồi! Đừng giãy nữa! Ngoan ngoan chút đi!”

Người đó cảnh cáo tôi.

Giọng điệu rất hung dữ.

Nhưng trong tiềm thức tôi lại có thể cảm nhận được người đó không có ác ý.

Sau đó người đó đưa tôi đến một căn phòng, một căn phòng tôi chưa từng nhìn thấy, vô cùng rộng rãi.

Băng qua căn phòng

Tôi còn chưa kịp phản ứng, cơ thể bỗng nhiên đổ xuống...

Lập tức, tôi cảm giác thấy mình bị rơi vào trong nước.

Trong nháy mắt, nước bắt đầu tràn vào trong lỗ mũi, khoang miệng của tôi!

Tôi bắt đầu vùng vẫy!

Đứng thẳng dậy.

Bể bơi không sâu, tôi chỉ hơi đứng lên một chút là đã có thể chạm đến đáy.

Tôi đứng dậy, ra sức ho, chân mềm nhũn, lại ngã xuống

Tôi lại đứng dậy.

Cứ lặp lại mấy lần như vậy, cuối cùng tôi cũng lấy lại được chút ý thức.

Ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt.

“Ngài Mưu...”

Người trước mặt lại chính là Mưu Đạo Sinh!

Nào tôi bắt đầu nhanh chóng vận hành, tuy không nhớ rõ chuyện trước đó lắm, nhưng vẫn có chút ý thức.

Tôi cúi đầu xuống, thấy trên người mình vẫn mặc quần áo thì liền thở phào nhẹ nhõm.

Định trèo lên trên.

Cố gắng mấy lần nhưng vẫn trượt xuống.

Mưu Đạo Sinh thấy tôi như vậy, đành bắt đầu đi cúi người xuống kéo tôi.

Cả người tôi mềm nhũn, ông ta cũng không có cách nào, liền hai tay ôm lấy cơ thể tôi để tôi dễ kéo lên.

Vừa lên đến nơi, cơ thể nóng rực của tôi bị một luồng khí lạnh bao phủ, tiếp theo đó, sau lưng truyền đến giọng nói tức giận của người đàn ông, “Hai người đang làm gì vậy!”

Lý Hào Kiệt.

Cho dù tôi không suy nghĩ cũng có thể nhận ra giọng nói này.

Quay đầu lại, nhìn thấy Lý Hào Kiệt đứng ngoài hàng rào, mặc trên người bộ quần áo thoải mái.

Còn có Dương Trung đứng bên cạnh anh ấy nữa.

Đầu tôi quay cuồng, có chút nhìn không rõ biểu cảm của anh ấy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Hừ, không làm thì thôi, tôi đi tìm người khác

Lúc này tôi vẫn đứng ở bên cạnh hồ bơi, Muru Đạo Sinh cũng không buông tay tôi ra ngay, mà kéo tôi đến ghế dựa ở trên bờ, sau đó mới buông tay tôi ra.

Tôi cố gắng xua đi mọi thứ trong đầu, để bản thân tỉnh táo hơn.

Muru Đạo Sinh đứng bên cạnh tôi, tôi nghe thấy tiếng bước chân của Lý Hào Kiệt đang tiến đến.

Anh ấy đi đến bên tôi, nói, “Cầm khăn tắm đến đây cho tôi.”

“Không cần, tôi, tôi ổn rồi.” Tôi vội vàng đứng dậy, nói với Muru Đạo Sinh, “Thầy Muru, vừa rồi cảm ơn thầy ạ.”

Muru Đạo Sinh vốn đã định đi về phòng, nghe thấy lời này của tôi, liền nhìn về phía tôi.

Ánh mắt của ông ta chỉ dừng lại trên người tôi đúng hai giây, mờ lờ, “Không có gì.”

Lúc này, Dương Trung đã cầm một chiếc khăn tắm từ trong phòng của Muru Đạo Sinh ra, nói với Muru Đạo Sinh, “Ngài Muru, mượn tạm khăn tắm ở trong phòng ngài một lúc, tôi sẽ lập tức gọi phục vụ cầm cái mới đến cho ngài.”

“Cầm đi đi.”

Muru Đạo Sinh xua xua tay, rồi đi vào phòng.

Lý Hào Kiệt nhận lấy khăn tắm, khoác lên người tôi.

Duỗi tay ra sờ sờ trán tôi, rồi lại sờ mặt tôi, dường như đã nhận ra sự bất thường của cơ thể tôi, khom người, cứ vậy bế tôi lên.

“Sao... sao anh lại ở đây? Là ai đã nói với anh sao?”

Lúc này đầu của tôi đã có chút tỉnh táo rồi, Lý Hào Kiệt xuất hiện ở đây, giống như hôm đó những người tham gia cuộc thi đó xuất hiện trong phòng Lý Hào Kiệt vậy.

Tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Người đàn ông không nói gì cả, chỉ ôm lấy tôi và đi ra ngoài.

Điều này đã khiến lòng tôi bỗng xuất hiện một cái tên, cười lạnh, “Tổng Duyên Minh sao? Là Tổng Duyên Minh phải không?”

“Không phải cô ấy.”

Lý Hào Kiệt đáp lại bốn từ đó một cách nhàn nhạt.

“Không phải chị ta? Chắc chắn là chị ta, lúc trước tôi nghĩ ngờ chị ta không hề mất trí nhớ, bây giờ xem ra là thật rồi, chị ta thật sự đã ra tay rất tàn độc với bản thân.”

Tôi nằm trong lòng của Lý Hào Kiệt.

Không biết có phải là do tác dụng của thuốc vẫn chưa tan đi hay không.

Tôi có thể thoáng ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người đàn ông này, giống như là một loại thuốc kích dục vậy.

Khẩn tôi chỉ nghĩ đến chuyện đó.

Lý Hào Kiệt không nói gì cả, bế tôi về phòng, đặt lên giường, đắp chăn cho tôi.

Khẽ sờ lên cánh tay tôi, hơi nhủm mảy, “Anh sẽ điều tra rõ chuyện này.”

“Điều tra?” Tôi thấy lời của anh ấy giống như truyện cười vậy.

Chuyện có liên quan đến Tổng Duyên Minh, thì mãi mãi cũng chẳng thể điều tra ra kết quả mà.

Có lẽ là tác dụng của thuốc đã khiến tôi phát điên, tôi khẽ nhòm người dậy, ôm lấy cổ anh ấy, môi áp đến gần tai anh ấy, khẽ thổi một hơi, nói, “Tôi khó chịu, giúp tôi đi.”

“....”

Người đàn ông chẳng có cử động gì.

Tôi khẽ cười, “Sao vậy? Sợ Tổng Duyên Minh trách anh sao?”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, đẩy tôi ra, muốn dụ tôi trở lại giường, “Em bị bệnh rồi, anh đi hỏi bác sĩ ở đây, xem có cách gì không.”

Lúc này, vừa mới được nước ở bể bơi làm dịu bớt nhiệt độ xuống thì bây giờ lại tăng lên.

Toàn thân tôi khó chịu, thật sự rất muốn.

Lý Hào Kiệt chính là thuốc giải tốt nhất.

Anh ấy từ chối tôi, để khích anh ấy, tôi đẩy anh ấy ra, nói, “Hừ, không làm thì thôi, tôi đi tìm người khác”

Nói xong, đứng dậy định đi ra ngoài.

Mới đi được hai bước, liền bị người đàn ông đó kéo lại, đè xuống giường.

Người đàn ông từ trên cao nhìn xuống tôi, con ngươi đen lầy đã hừng hực lửa, một tay nắm lấy cổ tôi, “Tìm người khác? Anh đã sớm nói với em rồi, đã thích ứng với kích thích của anh rồi, thì người khác sẽ không thể thỏa mãn được em đâu.”

Ngay sau đó, đè xuống, bắt đầu chiếm lấy tôi một cách điên cuồng.

Hormone của đàn ông và tác dụng thuốc ở trong cơ thể đã xảy ra phản ứng hóa học vi diệu.

Tôi bắt đầu hưởng ứng theo anh ấy một cách kịch liệt mà trước nay chưa từng có.

Mặc dù sau đó tác dụng của thuốc đã sớm tan đi, chúng tôi vẫn tiếp tục điên cuồng.

Ngày hôm đó, chúng tôi cũng không biết đã làm mấy tiếng nữa.

Tôi chỉ biết cuối cùng đến sức lực xuống giường tôi cũng chẳng còn nữa.

Lý Hào Kiệt gọi điện thoại cho quầy phục vụ để gọi bữa trưa, hay bữa xế chiều gì đó.

Phục vụ chưa đến, chúng tôi vẫn tiếp tục dựa sát vào nhau ở trên giường, tôi biết rõ sự phát tiết một cách tùy tiện như thế này, chắc chắn phải nhận lấy hậu quả.

Thế nhưng tôi vẫn không chịu buông tay.

Đại khái là qua mười mấy phút sau, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng động, ngay sau đó, tôi nghe thấy người phục vụ nói, “Cô Tổng, sao cô lại ở đây?”

Cô Tổng

Cả cái khu nghỉ dưỡng này bây giờ chỉ có hai cô Tổng.

Tôi ở trong phòng

Vậy ngoài đó là ai thì không cần nói cũng đã biết.

Lý Hào Kiệt cũng nghe thấy lời nói của người phục vụ, lập tức ngồi dậy, với lấy quần áo ở bên cạnh vội vàng mặc vào, rồi bắt đầu đi ra ngoài.

Tôi liền ôm lấy anh ta ấy từ phía sau, nói, “Lý Hào Kiệt.”

Tôi không nói gì nữa cả, chỉ là gọi tên của anh ấy.

Những lời sau đó cho dù tôi không nói, tôi tin là anh ấy cũng đã rõ.

Lý Hào Kiệt quay đầu lại, nhìn tôi, ánh mắt có chút mập mờ, cuối cùng vẫn là vỗ nhẹj lên cánh tay đang ôm lấy anh ấy của tôi, khẽ nói, “Anh đi một lát rồi sẽ quay lại.”

“Đừng đi.”

Tôi ôm lấy anh ấy, không buông tay.

Cứ coi như là tôi tùy hứng đi.

Tổng Duyên Minh có thể dùng thủ đoạn, sao tôi lại không thể chứ?

Ai quy định tôi nhất định phải hiểu chuyện chứ? Nếu như chuyện này có liên quan đến Tổng Duyên Minh, vậy thì chuyện của Đào Nhi là sao chứ?

Thực ra trong chuyện này có quá nhiều nghi vấn, thế nhưng tôi không muốn quan tâm đến.

Trong chuyện tình cảm với Lý Hào Kiệt tôi chính là một con bạc diện cuồng.

Thế nhưng lần này tôi lại thua rồi.

Anh ấy khẽ dùng lực, gỡ tay tôi ra, vừa đi về phía trước, vừa nói, “Anh đi một lát rồi sẽ quay lại.”

Đây đã là lần thứ mấy tôi thua rồi?

Tôi chẳng thể nhớ nổi nữa.

Tôi nhìn người đàn ông đó đi ra ngoài, cầm lấy quần boxer ở bên cạnh mà anh ấy chưa kịp mặc vào, khoanh khắc mà anh ấy mở cửa tôi liền đẩy anh ấy ra.

Sau đó vút chiếc quần đó ra ngoài.

Đóng cửa lại.

Tôi hét lên sau cánh cửa, “Cút đi! Tôi đã thoải mái rồi, anh có thể cút rồi!”

Sau đó, Lý Hào Kiệt thật sự đã không đến nữa.

Tôi thấy bản thân giống như trò cười vậy.

Nực cười.

Đáng thương

Buổi tối, tôi đã đói đến nỗi không chịu nổi nữa, liền đi đến cửa hàng mua đồ ăn.

Vừa bước vào, liền nhìn thấy Mưu Đạo Sinh.

Nghe đến chuyện ban ngày, tôi có chút ngại ngùng, lại đến đó nói một lần nữa, “Thầy Mưu, hôm nay cảm ơn thầy ạ.”

Lần này, Mưu Đạo Sinh đứng đó nhìn tôi, nhủ thầm, hỏi tôi, “Người khác đều gọi tôi là tiền bối, bậc thầy, người bình thường gọi tôi là ngài, sao cô lại gọi tôi là thầy? Tôi chưa từng dạy cô mà.”

Lời của ông ta đột nhiên khiến tôi bối rối.

Cách gọi này là do lúc đó tôi cảm thấy ông ta rất lợi hại, nên thuận miệng gọi, không ngờ ông ta có thể để ý đến vậy.

Mọi người đều nói con người Mưu Đạo Sinh này tính khí rất kì quặc, tôi vội nói, “Xin lỗi, ngài Mưu, tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

“Haiz, bỏ đi, cô gọi tôi là thầy đi, còn thầy thuận tai hơn chút.”

Mưu Đạo Sinh nói xong, thanh toán rồi đi ra ngoài.

Tôi đi phía sau ông ta.

Ra khỏi cửa hàng ông ta liền hỏi tôi, “Cô thấy tác phẩm lần này của cô thế nào?”

“Của tôi?” Tôi nghĩ đến chuyện ông ta chửi Lương Vũ Hạnh đến mất mặt, cũng không dám nói linh tinh, “Trình độ của tôi, có thể vào được vòng chung kết thực sự đều là do may mắn.”

“Cô thấy vậy sao?” Mưu Đạo Sinh nhìn tôi.

Tôi gật gật đầu.

Ông ta cười lớn, “Cô đánh giá bản thân không chính xác, trình độ của cô, có thể vào được vòng chung kết không phải là do may mắn, mà là dựa vào quan hệ cô ngồi với ông chủ Hào Thiên mà ra.”

Nghe khí của ông ta có chút chế giễu.

Tôi lại thấy xấu hổ đến mức mặt hơi ửng đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Mẹ cô tên là gì

Muru Đạo Sinh nói chuyện đúng thật là có chút độc miệng.

Lời ông ta vừa nói ra, tôi thực sự không thể tiếp nhận nổi, ở đó nghĩ ngợi xem nên nói gì đó rồi sau đó rời đi.

Muru Đạo Sinh dường như không hề nhìn ra sự bối rối của tôi, tiếp tục nói, “Cô đó, tuổi tác còn rất trẻ, thực ra cũng coi như có chút đầu óc, không cố gắng nghĩ nên làm thế nào dựa vào bản thân nỗ lực nâng cao kỹ năng, lại muốn đi cửa sau, anh ta có nhiều tiền hơn nữa, có quan hệ lớn hơn nữa, thì đồ đều là của anh ta, ngày nào đó anh ta đá cô, thì cô còn lại gì chứ? Sẽ chẳng còn cái quái gì đâu!”

Tôi đứng bên cạnh Muru Đạo Sinh, nhìn ông ta mà lúng ta lúng túng.

Ông ta nói không sai.

Lời nói của ông ta thậm chí còn khiến tôi cảm giác như bỏ tôi đang nói chuyện với tôi vậy.

Mà tuổi của ông ta cũng xấp xỉ có thể làm bố tôi rồi.

Trong tay Muru Đạo Sinh đang cầm chiếc kính râm mà vừa rồi mới mua, đeo lên, quay đầu về phía tôi, “Haiz, cô hãy cầm máy tính của mình rồi đến nhà hàng thủy tạ đi, tôi sẽ nói cho cô biết, những điểm có vấn đề trong tác phẩm của cô.”

“Dạ?”

“Nhanh lên chút đi!”

Muru Đạo Sinh chính là thiên tài Lance trong truyền thuyết, trước đây rất mong ông ta có thể kèm một chỉ bảo riêng cho tôi, đây chính chuyện cầu còn chẳng được.

Thế nhưng bây giờ ông ta đã đưa ra đề xuất, hỏi thì thấy có gì đó không biết phải nói sao.

Dù sao quan hệ giữa tôi và ông ta, cũng chẳng qua là do chuyện hiểu lầm vào buổi sáng mà ra.

Thế nhưng ông ta đã mở lời, tôi chắc chắn không thể từ chối.

Không dám trì hoãn, vội vàng đồng ý, chạy về cầm máy tính.

Ở đây không có nhà hàng nào tên là nhà hàng Thủy Tạ, thế nhưng tôi đoán được ra cái nhà hàng mà ông ta nói chính là nhà hàng gần hồ nước.

Chỗ đó và phòng của tôi chính là một góc đối lớn.

Tôi trở về cầm máy tính rồi đến, đã mất hơn nửa tiếng.

Lúc qua đó, tôi đã nhìn thấy Muru Đạo Sinh đang cầm một quyển sổ vẽ về tranh, không hề biết là tôi đến.

Tôi đến gần đó rồi đứng sau lưng ông ta nhìn một lát, ông ta chỉ dùng một cây than chì, phác họa sắc nước ở bên ngoài lên giấy, bởi vì là buổi tối, đèn đường đã tạo ra một hình phản chiếu mờ mờ ảo ảo bên dòng nước.

Ông ta chỉ dùng một cây chì than liền phác họa được tất cả.

Đúng là thần tiên vẽ tranh mà!

Ở giữa để thể hiện được hiệu quả, lại lấy quần áo lau đi không chút câu nệ.

Tôi lại đứng sau ông ta thêm 20 phút nữa.

Đến khi ông ta vẽ xong, quần áo và tay đã vô cùng bẩn rồi.

Ông ta cất chì than vào trong một cái hộp nhỏ, quay đầu nhìn tôi đang ở phía sau, hỏi, “Đến từ lúc nào vậy?”

“Đến được một lúc rồi ạ.”

Tôi nói xong, vội vàng đưa máy tính ra, mở tác phẩm mà bản thân đã thiết kế ra.

Muru Đạo Sinh bắt đầu nói chuyện tác phẩm với tôi.

Ông ta cũng không chỉ toàn nói đến khuyết điểm, cũng nói đến vài điểm tốt trong thiết kế của tôi, chủ yếu chính là những cái thực dụng mà trước đây Đào Nhi đã nói với tôi.

Đợi ông ta nói xong, lúc tôi nhìn góc phải màn hình máy tính, cũng đã là hơn 2 giờ đêm.

Buổi tối hôm nay tôi đã tiếp thu được rất nhiều điều hữu ích, gấp máy tính lại, liên tục cảm ơn Muru Đạo Sinh, chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy Muru Đạo Sinh ở phía sau hỏi tôi, “Mà, mẹ cô tên là gì vậy.”

“Mẹ tôi?” Tôi vốn đã đi ra ngoài, rồi lại quay đầu nhìn ông ta, trả lời, “Phan Ngọc.”

“Phan Ngọc? Vậy... năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“48 tuổi, năm nay là năm tuổi.” Tôi thành thực trả lời xong, rồi hỏi với vẻ mặt đầy nghi hoặc, “Ngài Muru, ngài quen mẹ tôi sao?”

“Không quen!”

Lúc Muru Đạo Sinh nói ra hai chữ này, ngữ khí, biểu cảm hoàn toàn không giống với lúc vừa rồi khi hỏi tôi.

Thậm chí có chút cảm giác kiêu ngạo.

“Ừm.” Tôi có chút không hiểu ông ta.

Muru Đạo Sinh thấy tôi vẫn đứng đó, nói với vẻ hơi bức mình, “Được rồi, cô đi đi, sau này có cứ gọi tôi là thầy Muru là được, ngài cái gì mà ngài chứ.”

Nói xong, ông ta liền rời đi rất nhanh.

Lúc tôi ôm máy tính về phòng, xuyên qua rèm cửa, nhìn thấy đèn trong phòng hình như đang sáng.

Tôi đã quên tắt đèn sao?

Khi tôi đang ôm theo sự nghi hoặc mà mở cửa, liền nhìn thấy Tống Duyên Minh đang nằm ở trên ghế sofa ở trong phòng.

“Dậy.”

Tôi đặt máy tính xuống, gọi chị ta dậy không chút do dự.

Trải qua chuyện ban ngày, cộng thêm với phản ứng của Lý Hào Kiệt, tôi có thể đoán chắc được rằng chị ta đang già vờ mất trí nhớ.

Tống Duyên Minh đang ngủ rất say, bị tôi gọi mấy tiếng, liền tức giận, “Làm gì vậy!”

Ngữ khí này, thật sự rất quen thuộc mà.

Ngay sau đó, Tống Duyên Minh liền ý thức được điều gì đó, lập tức ngồi dậy, nói với tôi rất ngọt ngào, “Duyên Khanh, em về rồi sao, muộn như này, em đã đi đâu vậy?”

“Tôi đến phòng của đàn ông để ngủ với người ta.”

Tôi ngồi lên giường, nói không chút nề nang.

Tống Duyên Minh thấy sắc mặt tôi có chút thay đổi, bối rối nói, “Em, em đừng nói đùa nữa.”

“Tôi không nói đùa, đây không phải là đùa mà chị muốn hay sao? Đáng tiếc chị đã sắp xếp một màn kịch lớn rồi hạ thuốc như vậy, kết quả người giúp tôi giải độc lại là Lý Hào Kiệt, chị có tức không?”

Tôi nói một cách bình tĩnh.

Tôi chỉ là phỏng đoán việc hạ thuốc có liên quan đến Tổng Duyên Minh thôi.

Cho nên mới muốn kích động chị ta, khiến chị ta phải lộ ra.

Dù sao chuyện của tôi không quá thiệt thòi, thế nhưng Đào Nhi thì không như vậy!

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, tay nắm chặt lấy vạt váy, một lúc sau mới nói, “Duyên Khanh, em hiểu lắm chị rồi, chị không biết em đang nói cái gì.”

“Không biết? Vậy thì bỏ đi.” Tôi nhìn chăm chăm vào Tổng Duyên Minh đang ngồi đó, khẽ nói, “Giế sofa đó cũng là một trong những bài chiến trường của chúng tôi đó, chị nằm ở trên đó, không ngại thấy mùi lạ sao?”

Lời vừa dứt, Tổng Duyên Minh nhanh chóng đứng dậy, “Tổng Duyên Khanh! Mày...” Chị ta nhất thời không thể nhịn nổi, thế nhưng rất nhanh lại giống như một con thỏ ngây thơ nhìn tôi, nói, “Cho dù mày có ngủ với anh ấy mấy lần thì có sao? Chỉ cần tao muốn, tao có thể giữ chặt người đàn ông này trong tay tao từng giây từng phút một.”

Về mặt của Tổng Duyên Minh tràn đầy sự toan tính.

Lời của chị ta đã thừa nhận bản thân đang già và mất trí nhớ rồi.

“Ừ, vậy chị tiếp tục đi, con người tôi ấy mà, ưa sạch sẽ, người đàn ông mà có dính liu đến người phụ nữ khác rồi, tôi sẽ không thích, cho nên chị cũng không cần coi tôi như kẻ địch đâu.” Tôi đứng dậy đi mở cửa, “Muộn thế này rồi, mau về ở cùng ngài Lý đi.”

Tổng Duyên Minh lờm tôi một cái, tức giận rồi đi.

Lạ thật, rõ ràng là tôi kêu chị ta đi ở cùng với anh ta mà.

Thế nhưng lòng tôi lại thấy buồn kinh khủng.

Nằm ở trên giường, trời gần sáng tôi mới ngủ.

Lúc thức dậy cũng đã là buổi trưa, lúc ăn cơm được thông báo tình hình là 1 giờ chiều nay sẽ công bố top 3 người trong cuộc thi lần này.

Kết quả của buổi chiều tôi sớm đã đoán ra được.

Tôi là người ở vị trí thứ 3.

Vậy là sắp có khoảng 300 triệu rồi.

Công bố kết quả xong, Dương Trung thông báo, 8 giờ sáng ngày mai bắt đầu đi xe đến sân bay.

Cuối cùng cũng có thể về nhà rồi.

Lúc tôi đứng dậy chuẩn bị đi thu dọn đồ đạc, liền nhìn thấy Mưu Đạo Sinh đứng dậy, chỉ vào tôi và nói, “Đồ, có phải Tổng, Tổng Duyên Khanh không, cô mau đi thu dọn đồ đạc đi, chiều nay cùng đi với tôi.”

Giọng ông ta khi nói câu này rất lớn.

Bảy người tham gia vòng chung kết lúc đó, và hai ban giám khảo khác.

Bao gồm Dương Trung, Lý Hào Kiệt, đều ở đó...

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía tôi.

“Tôi sao?” Tôi quay đầu nhìn Mưu Đạo Sinh.

Không thể hiểu nổi ông ta đang nghĩ cái gì.

“Đừng vậy, chính là cô, mau thu dọn đồ đạc đi nghe rõ chưa, 3 giờ xuất phát.”

Mưu Đạo Sinh dường như không hề để ý đến ánh mắt của người khác.

Lương Vũ Hạnh vốn dĩ đang đi trước tôi, nghe thấy lời của Mưu Đạo Sinh, quay người lại nhìn tôi, trong mắt tràn ngập sự mỉa mai, “Ồi, Tổng Duyên Khanh, cô cũng được đấy, bậc thầy Mưu năm nay đã hơn năm mươi mấy tuổi rồi, vậy mà cũng không thoát khỏi tay cô?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Hoa nở phải bẻ liền tay

Lúc này, tôi hoàn toàn chẳng rảnh mà để ý đến Lương Vũ Hạnh.

Tôi có thể cảm nhận được một ánh mắt vô cùng lạnh lẽo ở phía sau.

Đứng nguyên tại chỗ chẳng hề cử động, sau lưng đã có chút phát lạnh cả người.

Mưu Đạo Sinh lại không hề để ý, nói xong bản thân liền cầm lấy quyền kí họa ở trước mặt mình, rồi đi ra ngoài.

Tôi vẫn đứng đó, lại nghe thấy phía sau truyền đến tiếng giấy da đang ma sát trên đất.

Ngay sau đó liền nhìn thấy Lý Hào Kiệt lướt qua tôi, đi đến trước mặt Mưu Đạo Sinh, nói một cách vô cùng lễ độ, “Ngài Mưu, cuộc thi lần này là do chúng tôi tổ chức, chúng tôi có trách nhiệm đưa tất cả mọi người trở về nhà an toàn, cho nên có ấy không thể đi cùng ngài.”

“Tại sao?” Mưu Đạo Sinh ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, “Ý của cậu là, con bé đi cùng tôi, thì không thể bảo đảm sự an toàn sao?”

“Đừng vậy.”

Lý Hào Kiệt không chút kiêng dè.

Mưu Đạo Sinh đứng đó, quan sát Lý Hào Kiệt, cười lớn, “Tôi nói này cậu thanh niên, không phải là cậu nghĩ một ông già hơn năm mươi tuổi như, còn có thể làm gì con bé đấy chứ?”

“Tôi không có ý đó, thế nhưng cuộc thi lần này là do công ty tôi...”

“Đừng công ty gì nữa, ngày hôm qua cậu thấy tôi ôm con bé, mắt cậu đã bốc hỏa rồi.” Mưu Đạo Sinh ngắt lời của Lý Hào Kiệt, hí hửng nói, “Thừa nhận thích, không muốn để con bé đi cùng tôi, khó nói như vậy sao? Đứng trước chuyện tình cảm, cần gì kiêu ngạo gì đó chứ.”

Mưu Đạo Sinh chỉ nói vài câu, tôi nghe đến ngấy cả người ra rồi.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, im lặng một lúc, chỉ nói, “Đây là quy định, cô ấy không thể đi cùng ngài.”

Không hề thừa nhận tình cảm của anh ta đối với tôi.

Có lẽ anh ta đối với tôi vốn không có chút tình cảm nào.

“Vậy được thôi.” Mưu Đạo Sinh gạt gạt đầu, “Cậu cứ nói đến quy tắc như vậy rồi, vậy tôi sẽ không dẫn con bé đi nữa.”

Có lẽ là gần hơn.

Tôi đi đến bên cạnh Mưu Đạo Sinh, “Thầy Mưu, đợi tôi trở về thành phố Vinh An, nhất định sẽ liên lạc với thầy.”

“Được.”

Mưu Đạo Sinh gật đầu.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt dường như muốn phát hỏa!

Tôi cũng chẳng thêm quan tâm

Thán nhiên quay về phòng.

Lúc này có lẽ đã hơn hai giờ rồi, nghĩ đến Mưu Đạo Sinh đã nói ba giờ sẽ đi, để gặp được vận may, đúng 3 giờ tôi đã đứng ở chỗ bãi đỗ xe trước cổng khu nghỉ dưỡng.

Quả nhiên nhìn thấy hai người Thịnh Vũ, Mưu Đạo Sinh đang ở bên đó.

Bên cạnh có một người phục vụ nam đang giúp họ chuyển hành lý.

Tôi vội vàng chạy qua đó, “Thầy Mưu, cảm ơn thầy vì hôm qua đã chỉ bảo tôi.”

“Không có gì, chỉ là tôi nhất thời cao hứng.” Mưu Đạo Sinh nhìn tôi, “Sao có không cảm đồ đến đây?”

“Đồ?”

“Hành lý đó! Tôi tưởng rằng cô đến là định đi cùng tôi.”

Hóa ra ông ta nghĩ như vậy?

Tôi vội nói, “Tôi vẫn là nên ngày mai đi cùng đồng nghiệp thì hơn, dù sao mọi người cũng là cùng nhau đến mà.”

“Được thôi.” Mưu Đạo Sinh cũng không miễn cưỡng, chỉ nói, “Tôi thấy vị tổng giám đốc Hào Thiên này rất kỳ quái, bản thân nghĩ gì cũng không rõ, cô nằm trong tay cậu ta e là cũng không được lâu đâu, sau này nếu như có khó khăn, cứ đến tìm tôi.”

Ông ta nói xong, Thịnh Vũ ở bên cạnh lại có hứng thú, “Lão Mưu, mấy năm nay ông chỉ ru rú trong nhà, tôi đã rất ít thấy ông quan tâm ai như vậy.”

“Haiz, già rồi, gần đất xa trời, không nỡ để cho tay nghề cả đời mình thất truyền mà thôi.”

Mưu Đạo Sinh thuận miệng nói.

Tôi thực sự nghe nhưng có chút không hiểu lắm.

Ý này của Mưu Đạo Sinh lẽ nào là...

Muốn nhận tôi làm học trò?

Chắc không phải là ý này đâu...

Cho dù có ý nghĩ to gan lớn mật hơn nữa, tôi cũng không dám nghĩ như vậy.

Thế nhưng ý vừa rồi của ông ta, hình như chính là ý đó.

Lúc tôi đang phân vân không biết có nên mở lời hay không, liền nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, ngay sau đó liền nghe thấy phía sau có người đang hét lên, “Ngài Mưu.”

Là Dương Trung.

Tôi quay đầu, nhìn thấy ở chỗ cách đây không xa, Dương Trung đang chạy chậm về phía này.

Chỗ không xa phía sau anh ta, có một người cũng đang đi về phía chúng tôi.

Lý Hào Kiệt.

Cách xa như vậy, nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy vẻ mặt không vui của anh ta.

Thậm chí còn mang theo chút tức giận.

Mưu Đạo Sinh ở bên cạnh liền cười lớn, “Ha ha, đã đuổi đến đây rồi.”

Dương Trung đi đến, nhìn tôi, nói có chút bối rối, “Cô Tổng, sao cô lại ở đây.”

“Tôi đến tiễn thầy Mưu.”

Tôi nói với Dương Trung một cách vô cùng khách sáo.

Chị là nói xã giao một chút, Lý Hào Kiệt đã đi đến bên cạnh tôi, con ngươi đen lấy lạnh lẽo quét qua tôi, hỏi vấn đề giống như Dương Trung đã hỏi, “Sao em lại ở đây.”

Tôi cũng dùng một đáp án giống vậy để trả lời lại.

“Tiễn ban giám khảo là việc của ban tổ chức, từ khi nào mà lại đến lượt em?” Lý Hào Kiệt dường như rất không hài lòng với hành động của tôi.

Tôi còn chưa oán giận anh ta, thì Mưu Đạo Sinh ở bên cạnh đã cười lắc đầu, “Ồi chào, hoàn toàn không ngờ được rằng một ông già như tôi lại vẫn có thể khiến người ta ghen.”

Nói xong, xung quanh lập tức rơi vào bầu không khí ngưng đọng.

Người biết chuyện đều hiểu ý ông ta nói là gì.

Tôi cũng biết với tính cách chiếm hữu của Lý Hào Kiệt, lúc này có lẽ anh ta đang ghen rồi.

Thịnh Vũ cười bối rối, “Được rồi, đi thôi, nếu không không kịp giờ lên máy bay mất.”

“Được.”

Mưu Đạo Sinh gỡ cái kính râm đang cài trên cổ áo ra rồi đeo lên.

Quay đầu nhìn về phía Lý Hào Kiệt, nói với anh ta, “Thanh niên à, hoa nở phải bẻ liền tay, chớ để hoa hết bẻ gì cành không.”

“Ngài Mưu, ngài nên đi rồi.”

Lý Hào Kiệt đứng ở đó, vẻ mặt từ đầu đến cuối đều như một.

Dường như hoàn toàn không hề bị câu nói này đã động.

Mưu Đạo Sinh nhìn anh ta, khẽ lắc đầu bất lực, “Được rồi, lão già tôi đây đã từng chịu thiệt thòi lúc còn trẻ, mới có ý tốt khuyên nhủ cậu một câu, cậu đã không thích nghe, vậy thì coi như tôi nhiều chuyện.”

Nói xong, liền ngồi vào trong xe, đóng cửa xe lại.

Đợi Thịnh Vũ cũng lên xe, xe khởi động, rồi liền phóng đi.

Thấy xe đã rời đi, tôi quay người cũng chuẩn bị trở về phòng, vừa mới bước được vài bước, Lý Hào Kiệt liền đến bên cạnh tôi, nói, “Nếu như anh không đến, có phải em muốn đi với ông ta không?”

“Tổng giám đốc Lý nghĩ nhiều rồi.” Tôi nhún vai, “Tôi chỉ đến để tiễn thầy Muru thôi, dù sao tôi vẫn là nhân viên của Hào Thiên, cuộc thi lần này mặc dù chỉ được giải ba, thế nhưng cũng may còn có giải thưởng là 300 triệu, còn chưa nhận được, tôi sẽ không dám không nghe lời của ngài đâu.”

“300 triệu? Em thích 300 triệu đó?”

Trên đầu truyền đến giọng nói của Lý Hào Kiệt, mặc dù có chút lạnh lẽo, thế nhưng không khó để nghe ra được ở trong đó còn mang theo sự tức giận.

Tôi cười bất lực, “Thiếu mà, rất thiếu thốn, tôi không giống tổng giám đốc Lý ngài, chỉ vài phút là kiếm được vài tỷ, cũng không giống Tổng Duyên Minh, sẽ không mất mặt đến mức cái gì cũng không làm, chỉ biết hỏi đàn ông xin tiền.”

Lý Hào Kiệt có chút trầm lặng.

Hồi lâu sau mới nói, “Nếu như em thiếu tiền có thể nói với anh, đây không phải là em hỏi rồi xin tiền anh, là anh cam tâm tình nguyện cho em.”

“Tổng giám đốc Lý, không cần đâu, tôi có tay có chân, tự mình có thể kiếm tiền.” Tôi nghĩ một chút, lại nói, “Chỉ là tôi hy vọng tổng giám đốc Lý nên hiểu, tiền tôi kiếm được là số tiền sạch sẽ mà tôi dựa vào đôi bàn tay mình để kiếm ra, cũng mong ngài đừng suy đoán lung tung, hãy để cho tôi một con đường sống.”

Lúc nói xong, Lý Hào Kiệt đang đứng bên cạnh tôi rõ ràng đã có chút ngáp ngừng.

Lần này, tôi thật sự đã quyết định rời đi rồi.

Không phải chính là vì Lý Hào Kiệt? Không phải chính là vì đã yêu mười mấy năm sao.

Vậy thì là vì cái gì?

Anh ta đối với tôi không tốt, tôi liền không thể lạnh lùng hờ hững lại với anh ta sao.

Buổi sáng hôm sau, tôi cùng đồng nghiệp ngồi máy bay rời khỏi đây, mặc dù giữa lúc đó Tổng Duyên Minh có giả vờ mời tôi ngồi máy bay tư nhân về với bọn họ, thế nhưng tôi vẫn từ chối.

Trước đây tôi cảm thấy ngồi máy bay tư nhân rất tuyệt vời.

Thế nhưng tôi cũng biết, thế giới đó không thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 167: Để bà cô đi chữa bệnh chỉ có phí tiền

Sau khi xuống máy bay thì tôi thấy trong lịch sử gọi nhờ chẳng có mấy số gọi đến.

Ngoài Khương Thanh thì chỉ có công ty bất động sản gọi.

Tôi gọi lại cho Khương Thanh trước để nói tình hình mấy ngày nay cho cô ấy, sau đó mới gọi lại cho bên công ty bất động sản.

Bọn họ nhận được điện thoại của tôi mà cảm động phát khóc.

Họ báo đã có rất nhiều người qua xem phòng.

Trong đó có một nhà báo đồng ý trả toàn bộ tiền mua nhà.

Điều này đúng là tốt nhất rồi.

Tôi hẹn với công ty thời gian mà mình có thể đến, bên mỗi giới sau khi cúp điện thoại liền đi liên hệ phía người mua.

Rất nhanh sau đó đã gọi lại cho tôi báo thời gian hẹn.

Sau khi về nhà, tôi đặt hành lý xuống rồi thay bộ quần áo khác, sau đó liền trực tiếp đi gặp bên mỗi giới.

Lúc đến đó thì tôi liền thấy một người rất quen thuộc.

Lâm Tuyền.

Sao cô ấy lại ở đây, lẽ nào...

Đang lúc tôi còn chưa hiểu gì thì người môi giới đã đến chào tôi, “Cô Tổng, cô đến rồi, để tôi giới thiệu với cô, đây là cô Lâm người muốn mua nhà.”

Thành phố Vĩnh An này lớn đến vậy, nhiều người đến vậy nên tôi không ngờ được rằng người muốn mua nhà của tôi lại là Lâm Tuyền.

Lâm Tuyền cũng có chút kinh ngạc, “Cô Tổng, cô chính là người muốn bán nhà sao?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Người môi giới thấy chúng tôi trò chuyện liền nói ngay, “Ồi trời, hóa ra hai cô quen nhau sao? Thế thì tốt quá rồi, việc này không nên chậm trễ nữa, chúng ta lập tức xuất phát đi xem nhà thôi!”

Chúng tôi cùng nhau đi về phía cửa.

Lâm Tuyền vẫn giống như xưa, mặc một chiếc váy dài thướt tha, cứ chỉ tạo nhã mà tôi chẳng thể có được.

Lúc trên đường cô ấy hỏi tôi, “Cô Tổng, giao thông ở khu chung cư này khá thuận tiện, cơ sở vật chất cũng tốt, thiết kế cũng khoa học, gần như chẳng có ai bán nhà ở đây cả, tôi hỏi thăm rất lâu cũng không ai bán, vậy sao cô lại muốn bán nó?”

“Tôi cần dùng tiền gấp.”

Tính cách của Lâm Tuyền rất dịu dàng, giọng điệu khi nói chuyện cũng rất ôn hòa, khiến cho người ta có cảm giác rất gần gũi.

Cô ấy hỏi tôi nên tôi cũng không hề giấu diếm...

“Ừm...”

Lâm Tuyền không tiếp tục hỏi thăm.

Không khí có chút ngại ngùng nên tôi hỏi, “Cô Lâm mua nhà là để đầu tư sao?”

“Đầu tư? Không, tôi có một người...” Lâm Tuyền nói đến đây thì hơi ngáp ngừng suy nghĩ rồi mới nói, “Anh họ, anh ấy vẫn luôn ở nước ngoài, mấy năm nay anh ấy có kế hoạch về nước phát triển, nên tôi sợ anh ấy về đây không tìm được chỗ ở thích hợp, thế nên liền thay anh ấy tìm một chút.”

Không có chỗ ở thích hợp cho nên tìm trước một cái.

Giọng điệu hơi hột như thể không phải nhắc đến một căn nhà giá hơn 3 tỷ vậy.

Mà giống như đang nói một căn phòng cho thuê hay là một cái túi xách vậy.

Thế nhưng đây đều là chuyện của người ta, chuyện tôi cần làm là lấy được 3 tỷ này.

Đến căn phòng.

Lâm Tuyền nhìn ngay thấy cái vali da để ở góc tường liền hỏi tôi, “Cô Tổng còn ở đây sao?”

“Không! Mấy ngày nữa tôi sẽ dọn đi.”

Tôi vốn tưởng Lâm Tuyền để ý chuyện đó.

Nhưng không ngờ cô ấy lại nói, “Anh họ tôi gần đây cũng sẽ không về nước, nên dù tôi có mua thì cô Tổng cũng không cần vội chuyển nhà đâu.”

Nhân viên môi giới ở bên cạnh nghe thấy vậy liền vui vẻ ra mặt, “Ồi, đúng là người quen dễ nói chuyện mà.”

Mặc dù Lâm Tuyền nói thế nhưng tôi cũng không thể làm vậy, “Tôi sẽ sớm dọn đi thôi.”

Bởi vì người mua là Lâm Tuyền thế nên mọi chuyện rất thuận lợi.

Đồ nội thất có vẻ không cần thế nên cũng không có gì phải bàn đến, thế là Lâm Tuyền liền trả tiền luôn rồi chúng tôi ký hợp đồng, buổi chiều liền đến cục bất động sản để làm thủ tục sang tên.

Lâm Tuyền rời đi, người môi giới liền giúp tôi liên hệ với một công ty cho thuê nhà.

Bọn họ đúng lúc có một căn tổng gồm 1 phòng ngủ 1 phòng khách, đủ giá hơi cao nhưng nội thất đầy đủ, nước điện mạng đều lắp đặt sẵn, chỉ cần trả tiền mỗi tháng là được.

Đúng là tiện lợi hơn các nhà trọ bình thường.

Tôi vội thuê luôn rồi quyết định chủ nhật sẽ chuyển nhà.

Tôi nghỉ ngơi 1 ngày rồi hôm sau bắt đầu đi làm, tôi đã tìm được số điện thoại của Đường Nhục trong thư tin liên lạc của công ty, lúc gọi cho cô ấy thì cô ấy lại tắt máy.

Lúc này thì Đặng Tùng gọi tôi vào phòng làm việc của anh ta.

Anh ta nói một cách hài lòng, “Tổng Duyên Khanh, trước tôi còn tưởng cô sẽ đứng chốt cơ, không ngờ lại có thể được hạng 3, không tệ, không tệ!”

Tôi nói chuyện với anh ta vài câu rồi nhân tiện hỏi, “Tổng giám đốc Đặng, tôi có thể hỏi ngài số điện thoại của Đường Nhục chút được không? Tôi gọi theo số trên thông tin liên lạc của công ty thì thuê bao.”

“Đường Nhục?” Đặng Tùng đưa tay vuốt cằm, nghĩ chút rồi bảo, “Tôi nghe nói cô ta hình như rời khỏi cuộc thi, sau đó về đây liền thôi việc.”

“Thôi việc?”

“Đúng vậy, tôi có gặp ông chủ của cô ta rồi, cô về khá tức nuối với việc này.” Nói đến cô ta thì Đặng Tùng đẩy tờ mà mà nhìn tôi rồi hỏi, “Các cô đã xảy ra chuyện gì ở đó thế, sao cô ta lại về trước mà còn thôi việc?”

“Không có việc gì.” Tôi cảm thấy không đáng thay Đường Nhục.

Chuyện của cô ấy, tôi cũng sẽ không nói nhiều.

Bởi vì trước đó đã bàn giao công việc trong công ty rồi thế nên giờ lại đi gặp khách hàng mới nên cũng có chút nhàn rỗi.

Tôi nhìn con số 4,6 tỷ trong sổ tiết kiệm.

Tôi cẩn thận tính toán tiền viện phí của Tổng Tuyết, rồi cả máy hô hấp, hộ lý vân vân... mỗi ngày đều phải tốn hơn 66 triệu.

Mà phần lớn trong này đều là tiền phòng bệnh đắt đỏ của bệnh viện Thánh Tâm.

4,6 tỷ thấy thì nhiều nhưng thật ra còn chẳng trụ được 2 năm!

Hai năm sau thì phải làm sao?

Chuyện này nhất định phải thương lượng với nhà họ Tống.

Tôi gọi điện thoại hẹn Tống Cẩm Dương, với Tống Cẩm Chi tối nay gặp ở một quán cà phê.

Mặc dù cả hai không muốn bị một đứa cháu chất như tôi sai khiến nhưng tôi nắm trong tay điểm yếu của Tống Cẩm Chi, mà tôi lại nói với Tống Cẩm Dương là tôi có thể trả tiền.

Lúc tối cả 2 người họ đều đến.

Tôi vào quán cà phê thấy cả 2 đều đến liền nói trước, “Tôi bán căn nhà ở ‘Số 1 Vĩnh An rồi.’”

“Cái gì?!” Tôi nói xong thì Tống Cẩm Chi liền nổi giận đứng đưng, “Căn nhà đó có giá trị rất lớn, đó là mẹ tôi mua cho cô, giờ cô đem nó bán đi thì tiền nhất định phải chia cho bọn tôi.”

Ha ha.

Tôi biết ngay Tống Cẩm Chi sẽ có cái về này.

“Cô nghe con bé nói hết đã.” Sắc mặt Tống Cẩm Dương dù có chút không tốt, nhưng ông ta cũng hiểu tôi sẽ không vô cơ bán nhà.

Tôi nói tiếp, “Số tiền này tôi muốn dùng để trả tiền viện phí cho bà nội với cổ cảm cụ thêm.”

“Cô điên rồi?” Tống Cẩm Chi nghe thế liền không vui, “Cô thi có bao nhiêu tiền? Đưa chúng tôi kinh doanh còn có thể sinh lời, chứ để cho bà có chữa bệnh cũng chỉ có phí tiền thôi, bà ấy chết rồi!”

Tôi ngừng đầu nhìn bà ta rồi chất vấn, “Đó là bà nội tôi, lẽ nào không phải mẹ bà sao?”

Về mặt của Tống Cẩm Chi nghe lập tức đỏ lên, không vui nói, “Đúng vậy, thế thì sao chứ? Người còn sống như chúng ta đây mới là quan trọng nhất!”

“Tổng Duyên Khanh.” Tống Cẩm Dương nhìn sang phía tôi, “Căn nhà đó con bán bao nhiêu?”

“4,6 tỷ.”

Tôi thành thật nói ra.

“Số tiền này lấy để nộp tiền viện phí cho bà con thì đó là cái hiểu của con, nhưng giờ công ty của bố với cô còn thiếu tiền, nên giờ bố giúp đỡ là không thể nào, dù sao thì công ty của bố mà đóng cửa thì tất cả công nhân đều thất nghiệp.” Tống Cẩm Dương trước hết bày tỏ lập trường sau đó nói tiếp, “Số tiền này của con nếu mà đem ra hết thì nhiều nhất cũng chỉ cầm cố được 2 năm, 2 năm sau con định làm sao?”

“Hai năm sau công ty mấy người còn không xoay vòng vốn được?”

Hôm nay tôi tới đây chính là muốn nói chuyện này với Tống Cẩm Dương và Tống Cẩm Chi.

Tình hình bây giờ không tốt thì tôi hiểu, lẽ nào hai năm sau vẫn không tốt?

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 168: Hôm nay mà chắc chắn phải nôn tiền ra

Tống Cẩm Chi nói ngay, “Xem thị trường bây giờ thì đừng nói là 2 năm, 10 năm có khi còn chưa được.”

“Chúng ta trong 2 năm chắc chắn không thể xoay vòng vốn đến độ một tháng có thể thoải mái lấy ra 6,6 tỷ được.”

Hai người mỗi người một câu.

Lập trường rõ ràng ----

Không chi tiền.

Lòng tôi nguội lạnh.

“Nếu không thì thế này đi.” Tổng Cẩm Chi nhìn sang Tổng Cẩm Dương, “Cho mẹ chuyển viện! Chuyển tôi một bệnh viện tuyến 2, giá cả ICU ở đó chắc là sẽ không cao như vậy, đến lúc đó chúng ta chỉ cần mời một điều dưỡng đắt đó chút là được.”

Ha ha, ý đồ đúng là không tệ mà.

Tôi bỏ tiền viện phí, bọn họ bỏ tiền thuê điều dưỡng.

Tiền một tháng thuê điều dưỡng cũng chỉ bằng 2 ngày tiền viện phí.

Thế nhưng tôi cũng không có sự lựa chọn nào khác, tôi không hy vọng Tổng Tuyết bị tháo máy hô hấp sớm như vậy.

Tổng Cẩm Dương cũng đồng ý với ý kiến mà Tổng Cẩm Chi đề xuất.

Thế là hai người bắt đầu gọi điện thoại, cũng xác định luôn một bệnh viện tuyến 2 cách bệnh viện Thánh Tâm không xa.

Giá ICU và những thứ khác ở đây vào khoảng 16,5 triệu.

So với bệnh viện Thánh Tâm thì đúng là một trời một vực.

Hôm sau, bọn họ đã làm thủ tục chuyển viện cho Tổng Tuyết.

Tôi đi xem qua nơi đó, điều kiện chỗ đó đúng là không thể nào so nổi với bệnh viện Thánh Tâm, thậm chí còn có thể nói là đơn sơ, thế nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ có ở đây thì tôi mới có thể không có bất cứ sự buồn phiền nào.

Chú nhật tôi đã liên hệ với công ty chuyển nhà.

Nhà mới dù nhỏ nhưng tôi lại thấy rất ấm áp.

Vì ở đây được quản lý bởi công ty cho thuê nhà chuyên nghiệp nên gian phòng cũng rất sạch sẽ, thậm chí tôi còn chẳng cần quét dọn mấy.

Lần trước ở khu nghỉ dưỡng, tôi đã xem tranh của Muru Đạo Sinh, thật sự rất xúc động.

Buổi chiều rảnh rỗi tôi liền đến chỗ gần học viện Mỹ thuật Vinh An để mua một ít dụng cụ vẽ tranh, định sẽ bắt đầu vẽ lại sau thời gian dài bỏ dở.

Có câu bảo người thì nên đi ra ngoài nhiều, thế mới có thể gặp được niềm vui bất ngờ.

Tôi ngồi tàu điện ngầm đến đó, vừa ra khỏi trạm thì liền thấy một chiếc xe đang dừng ở bên đường, có một người đi xuống từ chiếc xe đó, tôi nhìn phát liền nhận ra...

Tổng Duyên Minh.

Sao chị ta lại ở đây?

Rất nhanh tôi lại thấy một người nữa xuống xe.

Người này trước đó không lâu tôi cũng mới gặp, vô cùng quen thuộc.

Đó là trợ lý của Lý Hào Kiệt, bây giờ có lẽ là trợ lý cũ, Lê Kiên.

Sợ bọn họ nhìn thấy tôi nên tôi liền lùi về sau một bước, núp vào mé cạnh cửa cửa trạm tàu điện ngầm.

Sau đó tôi liền thấy hai người họ ôm nhau.

Lê Kiên đưa chìa khóa xe cho nhân viên đỗ xe, sau đó cả hai thần mật mà đi vào khách sạn.

Tôi nhanh tay lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh.

Chụp xong ngẩng đầu lên nhìn.

Rõ ràng là một khách sạn tình nhân.

Loại khách sạn này được bắt nguồn từ bên Nhật, chuyên cung cấp cho các đôi tình nhân thuê phòng, trang trí của các phòng trong khách sạn đều không giống nhau.

Có thể chơi các loại play.

Đến nơi thế này để làm gì? Không cần nói cũng biết.

Thế nhưng điều khiến tôi hoàn toàn không thể ngờ được đó là hai người họ lại có quan hệ này?

Tôi không khỏi nhớ lại những chuyện trước đây.

Càng nghĩ càng thấy Lê Kiên và Tổng Duyên Minh trước đây hình như cũng không phải hoàn toàn không có liên hệ gì, nhất là rất lâu trước đây.

Lúc tôi đến Hào Thiên thì có nghe hẳn ta gọi một cuộc điện thoại...

Nội dung cuộc trò chuyện, giờ nhớ lại thì nếu nói là gọi cho Tổng Duyên Minh, cũng không phải là không có khả năng.

Tôi ngẩng đầu rồi chụp tên khách sạn, sau đó gửi hết sang email của Lý Hào Kiệt.

Tôi cảm thấy dù Lý Hào Kiệt có rộng lượng thế nào, dù có yêu Tổng Duyên Minh sâu sắc đến nhường nào thì cũng không thể dễ dàng tha thứ chuyện đầu mình mọc hai cái sừng được.

Tôi cũng không tiếp tục đi theo họ nữa mà đi mua dụng cụ vẽ tranh sau đó về nhà.

Cũng chẳng biết tại sao mà tâm trạng tôi vô cùng tốt, lại rất muốn đi ăn lẩu.

Tôi gọi cho Khương Thanh nhưng tiếc là cô ấy không có ở Vinh An.

Một mình tôi liền tìm đến một quán súp cay tổng hợp, ăn được một nửa thì Tổng Cẩm Dương liền gọi đến.

Tôi hơi do dự, nhưng sợ Tổng Cẩm Dương bên kia có chuyện gì gấp nên tôi vẫn nghe máy.

“Duyên Khanh, con ăn xong chưa?”

Vừa nghe máy thì đầu kia đã truyền đến giọng nói của Tổng Cẩm Dương.

Giọng nói của ông ta nghe có chút thương cảm, cảm xúc có vẻ rất kém.

Giọng điệu cũng không có vẻ vênh vào đắc ý như trước.

Tôi hơi hoài nghi mà nhìn về bát súp cay thấp cắm trước mặt, “Ừm, đang ăn.”

“À, thế thì mai vậy, tôi mai bỏ có đặt một bàn ở nhà hàng Hải Thịnh, người một nhà chúng ta đã rất lâu không gặp nhau rồi.”

Giọng điệu của Tổng Cẩm Dương bây giờ nghe có vẻ rất ôn tồn.

Tôi nghĩ đến chuyện sáng nay mình làm thì căn bản là không có khả năng đi ăn bữa cơm này liền từ chối, “Ngai quá, ông Tổng, cái đứa trẻ mồ côi lớn lên ở cô nhi viện như tôi sao có thể đến ăn cơm ở cái chỗ như thế chứ.”

“Đừng nói vậy.” Giọng nói của ông ta đây về hồi lỗi, “Chuyện bà nội của con lần này, con giúp đỡ nhiều thế, bố cũng cảm thấy rất ngại, bởi vì như con nói ấy, đó là bà của con, thì cũng là mẹ bố, bố chỉ muốn cảm ơn con.”

Nói thật, nếu là người khác nói với tôi thế thì tôi chắc chắn sẽ tin.

“Ngai quá, tôi rất bận, chỉ sợ không có phúc đề hưởng.” Tôi nói, rồi cúi đầu nhìn bát súp cay thấp cắm trước mặt, “Cơm nguội mất, tôi cúp máy trước.”

Nói xong liền cúp ngay.

Không cho Tổng Cẩm Dương cơ hội nói tiếp.

Vốn nghĩ chuyện này cứ thế là xong.

Kết quả hôm sau lúc tôi tan ca đi ra khỏi công ty thì liền thấy Tổng Cẩm Dương đứng ở cửa.

Sắc mặt của ông ta tiêu tụy hơn nhiều so với mấy ngày trước tôi gặp.

Đến tận nơi mời tôi cơ à?

Từ lần đầu biết Tổng Cẩm Dương là bố mình đến giờ thì tôi đều không có loại đãi ngộ này.

Tôi nhìn ông ta, nở nụ cười, “Ông Tổng, com thì thôi, nếu ông có việc tìm tôi thì cứ nói thẳng.”

Tổng Cẩm Dương dường như có chút ngại.

Cuối cùng vẫn dẫn tôi đến một quán cà phê.

Sau khi cả phe chúng tôi gọi được mang đến thì Tổng Cẩm Dương mới nói, “Duyên Khanh, chuyện là như thế này, con xem, bà con cũng đã chuyển đến bệnh viện tuyến 2 rồi, một tháng cũng chi tiêu hơn 330 triệu, vậy thì con chắc còn dư lại không ít tiền đúng chứ?”

Ông ta nói tới đây là tôi liền hiểu sao ông ta lại nhiều lần tự hạ thấp mình để đến tìm tôi vậy.

Nói cho cùng thì cũng chỉ là mơ ước chút tiền của tôi.

“Được rồi.” Tôi đẩy cốc cả phe trước mặt ra, lấy một tờ 500 trong túi đặt lên bàn rồi nói, “Tiền đó là tiền tôi dùng cho viện phí của bà, tôi sẽ không cho ai mượn, đương nhiên, chính tôi cũng sẽ không tiêu.”

Tôi nói xong liền đứng dậy rồi đi.

Lúc đi tới cửa thì Tổng Cẩm Dương cũng đuổi theo rồi nói, “Duyên Khanh, bố không phải hỏi lấy của con mà chỉ là mượn thôi, tài chính công ty bố gần đây thật sự không thể xoay vòng vốn nổi.”

“Xin lỗi, không có khả năng.” Tôi từ chối một cách quả quyết.

Bà nội giờ một tháng cần 330 triệu, nói thật nếu chính tôi kiếm thì cũng không có khả năng kiếm được nhiều vậy.

Thế nên số tiền này tuyệt đối không thể dùng đến!

“Duyên Khanh.”

“Ông tần, ông cứ gọi tôi là Tổng Duyên Khanh đi, ông đã đoạn tuyệt quan hệ bố con với tôi rồi, lẽ nào ông quên rồi?”

Tôi vừa nói xong,

Tổng Cẩm Dương vung tay lên!

“Chát!”

Lúc mà tôi còn chưa kịp phản ứng thì một bàn tay đã tát lên mặt tôi, ngay sau đó là tiếng mắng, “Tổng Duyên Khanh, đứng có được đảng chân lẫn đảng đầu! Cái nhà đó là dùng tiền nhà họ Tổng tao mua, hôm nay mày nhất định phải nộp số tiền đó ra!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lầy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 169: Táng gia bại sản cũng phải kiện chết bọn họ!

Cái tát của Tổng Cẩm Dương khiến nửa mặt tôi tê rần, đối với sự thay đổi của ông ta thì tôi chẳng thấy lạ chút nào.

Tôi miễn cưỡng đứng thẳng, ồm ồm má mình rồi nói, “Ồ đây đầu đâu cũng có camera, nếu ông mà muốn ngồi tù thì cứ tiếp tục.”

“Mày đưa tiền cho tao!” Tổng Cẩm Dương mắng tôi, “Tao nói cho mày hay, nếu công ty của tao mà xong đời thì tao chẳng những sẽ rút máy hô hấp của bà nội mày mà còn sẽ lôi mày chết cùng!”

Lúc này tôi thấy má mình vừa nóng vừa rát, có lẽ đã sưng lên.

Tôi biết, Tổng Cẩm Dương đã sớm chẳng quan tâm đến sự sống chết của Tổng Tuyệt, bây giờ còn đang dây dưa kéo dài chỉ vì không muốn ginh cái danh bất hiếu.

Tôi buông tay xuống sau đó nhìn ông ta, không hề sợ hãi mà nói rằng, “Chính ông khiến công ty mình đi tong, là do ông không có bản lĩnh, còn về máy hô hấp của bà nội, ông mà dám động vào thì tôi sẽ không để yên cho ông đâu!”

Người mà, có tiền sẽ có sức mạnh.

Số tiết kiệm ngân hàng của tôi có hơn 3,3 tỷ nên chẳng hề sợ ông ta.

Tôi nói xong liền xoay người đi, căn bản chẳng thèm để ý Tổng Cẩm Dương đằng sau lưng có phải đang tức tới đến giậm chân.

Sau khi về nhà tôi thu dọn chút đồ đạc.

Nhà mới khá nhỏ nhưng cũng rất ấm áp, khiến tôi có cảm giác như một gia đình.

Tôi ngồi trên bệ cửa sổ, dùng túi đá chườm mặt, ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, trong đầu tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện.

Ảnh của Tổng Duyên Minh và Lê Kiên tôi đã gửi được 2 ngày, thế mà Lý Hào Kiệt lại chẳng có phản ứng gì cả?

Lẽ nào ngay cả sủng mà anh ta cũng chịu được?

Đường Nhược đi đâu, tôi muốn tìm cô ấy để cùng điều tra cho rõ chuyện này là như thế nào.

Còn cả Mưu Đạo Sinh.

Ngày đó dù nói liên lạc với ông ta, nhưng tôi cũng không có cách để liên lạc với ông ta, người này vô cùng thần bí, tôi chắc chắn là không hỏi được, nhưng cũng không thể đi hỏi Lý Hào Kiệt.

Còn Lý Hào Kiệt.

Tôi muốn buông tay anh ta để đi con đường của mình.

Chuyện của Tổng Cẩm Dương, tôi còn tưởng ông ta sẽ không đến tìm tôi nữa.

Nhưng không ngờ, mới qua 3 ngày ông ta đã lại xuất hiện trước cửa công ty tôi.

Tôi thấy ông ta liền vòng qua mà đi.

Tổng Cẩm Dương theo kịp, khuôn mặt tươi cười nói, “Duyên Khanh, mặt con còn đau không? Mấy hôm trước là bố sai rồi, bố nóng quá, nên sau khi về bố cũng rất hối hận.”

Giọng điệu của ông ta còn tốt hơn cả trước.

Mở mồm một câu bố, ngậm mồm một câu bố.

Cứ như là một người bố đang dỗ con nít vậy.

Chi tiết tôi đã kín rồi, nên sẽ không bị ông ta lừa nữa.

Tôi vòng sang hướng khác, nhưng ông ta vẫn đi theo, “Duyên Khanh, lần này bố thật sự đến để xin lỗi con, trước đây bố đã làm rất nhiều chuyện khiến con đau lòng, con không cho bố mượn tiền thì bố cũng hiểu, bố không trách con.”

Tổng Cẩm Dương cứ một câu lại một câu bố.

Một câu tận mấy chữ bố khiến tôi nghe phát tức.

Tôi rất cuộc không nhịn được mà quay lại nhìn ông ta, rồi cau mày nói, “Ông Tổng, ông đã biết chuyện trước đây mình làm thì không cần lại quẩn lấy tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Đừng!” Tổng Cẩm Dương nghe tôi nói thế mà trên mặt cũng không lộ vẻ tức giận, “Lần này là bố muốn làm lành với con, lần này bố nghĩ kĩ rồi, con ở cô nhi viện lâu như thế mà gia đình lại không quan tâm chuyện trước đây của con, đều là do bố mẹ đã sai.”

“...”

“Thế nên, bố với mẹ con, còn cả Tổng Duyên Minh đều ở nhà chờ con, lần này chúng ta ăn cơm ở nhà, đều làm những món con thích!”

Tôi đi ở đằng trước, còn Tổng Cẩm Dương cứ như ruồi bọ không ngừng vo ve ở đằng sau.

So với tính tình gia trưởng trước đây thì đúng là thay đổi lớn mà.

Ông ta nói rằng tôi thích ăn, thế là tôi cũng dừng lại rồi quay qua hỏi ông ta, “Ông Tổng, tôi hỏi ông thế tôi thích ăn cái gì?”

Ha ha, ba năm trước kia bọn họ vốn chưa hề hỏi tôi thích ăn cái gì.

Bây giờ còn ở đây vờ vịt?!

Qua nhiên, sau khi tôi hỏi xong thì Tổng Cẩm Dương cũng ngần ra, sau đó ấp úng, “Bố...bố cũng không biết, đều do mẹ con chuẩn bị.”

“Vậy ông gọi điện hỏi bà Phan xem tôi thích ăn cái gì?”

Tôi còn tưởng Tổng Cẩm Dương sẽ từ chối.

Kết quả ông ta vậy mà thật sự lấy điện thoại ra gọi.

Tôi cũng chẳng thêm ngần cản mà cứ để cho ông ta gọi.

Gọi được thì Tổng Cẩm Dương liền hỏi Phan Ngọc, “Bà chuẩn bị món Duyên Khanh thích là món gì đi?”

Sau đó, dù không nghe được Phan Ngọc trả lời, nhưng tôi cũng nhận ra sắc mặt của Tổng Cẩm Dương trở nên có chút xấu hổ.

Nhưng rất nhanh ông ta liền nhìn sang tôi rồi nói, “Cá sốt, tôm nộm Long Tỉnh, còn có...”

“Không cần nói nữa, ông Tổng, đây đều là món ăn mà Tổng Duyên Minh thích, không phải tôi.”

Thật ra lúc tôi hỏi thì trong lòng ít nhiều gì cũng cho thoáng có chút chờ mong.

Thế nhưng khi Tổng Cẩm Dương nói ra thì tôi thực sự đã hết hy vọng.

Tổng Duyên Minh không thể ăn đồ cay, thế nên những món cô ta thích đều là những món thanh đạm, mà tôi thì khác, tôi thích ăn cay, những món tôi thích đều là những món có vị cay.

Tôi đi về phía cửa trạm tàu điện ngầm, Tổng Cẩm Dương đuổi theo tôi, vừa xin lỗi vừa kêu tôi đến nhà ông ta.

Vốn dĩ, ông ta đã đến nước này rồi thì tôi cũng nên đi.

Nhưng ông ta càng thế thì tôi càng cảm thấy là lạ, cứ như thể bữa tiệc cuối cùng vậy.

Tôi sợ mình đi rồi sẽ không quay về được nữa.

Tổng Cẩm Dương đuổi theo đến trạm tàu điện ngầm, tôi quẹt thẻ đi vào, ông ta muốn đuổi theo nhưng mỗi lần quẹt thẻ chỉ có 1 người qua được.

Ông ta bị ngăn ở ngoài không vào được.

Nhân viên công tác đứng ở một bên cũng gọi ông ta, “Thưa ngài, không thể xông vào.”

Đây đúng là giờ tan làm nên có rất nhiều người ra vào ở trạm tàu điện ngầm, tôi theo dòng người đi vài bước, trong lúc vô ý đã quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Tổng Cẩm Dương vẫn còn đứng im ở chỗ đó nhìn về phía tôi.

Sự hối lỗi vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt tâm tôi đầy hận thù.

Chi liếc mắt nhìn mà tôi đã nói hết da gà.

Dự cảm không hay bỗng dâng lên trong lòng tôi.

Hai tuần kể từ sau ngày hôm đó thì đều gió êm sóng lặng.

Không có chuyện gì xảy ra, mọi ngày vẫn cứ như bình thường, ban ngày đi làm, tối về nghỉ ngơi, trong 2 tuần đó thì Khương Thanh có về 1 lần, chúng tôi đã gặp gỡ nhau chút.

Mãi đến ngày cuối cùng của tháng 8.

Tôi nhận được điện thoại từ bệnh viện nơi Tổng Tuyết đang nằm, họ nói với tôi Tổng Tuyết đang trong cơn nguy kịch.

Lúc ấy tôi đang đi làm, đang cùng khách hàng bàn về phương án thiết kế, sau khi nhận được điện thoại thì tôi nhanh chóng nói rõ tình hình với khách rồi thu dọn đồ đạc, mang theo laptop vội vàng đến bệnh viện.

Lúc tôi đến thì Tổng Tuyết đã vào phòng cấp cứu.

Tôi tìm một bác sĩ để hỏi thăm tình hình thì mới biết lần này là do ống dẫn nước tiểu của Tổng Tuyết xảy ra vấn đề, ống dẫn đó chưa được diệt khuẩn thế nên khiến Tổng Tuyết bị lây nhiễm.

Thật ra thì không chỉ mình Tổng Tuyết bị, mà là cả một loạt ống dẫn nước tiểu đợt này bị.

Nhưng vì Tổng Tuyệt là người thực vật nên khả năng miễn dịch kém hơn những người bệnh khác.

Hệ thống miễn dịch bị phá hoại, do tình hình bây giờ rất nguy kịch thế nên mới báo cho tôi biết.

Lúc ấy tôi đã sợ đến mềm nhũn cả người ra.

Tôi ngồi trên hành lang bệnh viện, hai tay làm thành chữ thập rồi cầu nguyện, “Ngăn hẳn xin đừng xảy ra chuyện gì.”

Tôi mới đến được một lúc thì Tổng Cẩm Chi cũng đến.

“Tình hình của mẹ tôi sao rồi?” Tổng Cẩm Chi kéo tôi hỏi.

“Không biết.” Tôi miễn cưỡng nói.

Tổng Cẩm Chi lại đứng dậy hỏi bác sĩ, lúc quay về liền ngồi cạnh tôi rồi than thở đầy bức dọc, “Cái bệnh viện rách nát này đúng là không đáng tin mà, ông tiểu mà còn xảy ra vấn đề?! Mẹ tôi mà có xảy ra chuyện gì thì dù tôi có táng gia bại sản cũng sẽ kiện chết bọn họ!”

Tôi liếc nhìn Tổng Cẩm Chi.

Bà ta lúc này với cái lúc ồn ào đòi tháo máy thở cứ như không phải một người vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chạy Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Người tôi gặp phải lại là lý trọng mạnh

Tổng Cẩm Chi hình như cảm giác được tôi đang nhìn bà ta thế là cũng quay sang nhìn tôi, “Nhìn gì mà nhìn, đó cũng là mẹ tôi!”

“Thế mà trước đây bà còn vội đòi tháo máy thở?”

Sắc mặt của Tổng Cẩm Chi có chút mất tự nhiên, đấu tranh một hồi mới thở dài, “Công ty nhà họ Tổng bây giờ đúng là không ổn, mẹ vừa ngã bệnh thì mấy tên cổ đông đều trở nên hỗn loạn, tôi mà có tiền lẽ nào tôi lại không bỏ ra? Nếu công ty lập tức phá sản thì những nhân viên theo chúng tôi mười mấy năm kia chẳng phải cả com cũng không được ăn hay sao?”

Tôi liếc nhìn Tổng Cẩm Chi mà không nói gì.

Bà ta cũng nhìn tôi.

Dường như sợ tôi không tin, liền giơ cái túi Himalaya của mình rồi nói, “Có xem cái này đi? Giã! Cái thật đã bán từ lâu rồi!”

Nói xong liền lật mấy chỗ ở trong túi ra cho tôi xem.

Thật ra thì tôi hoàn toàn mù tịt với mấy cái túi hàng hiệu thế này.

Nghĩ đến chuyện bình hoa nhà Tổng Tuyệt bị mang đi bán thì tôi cũng cảm thấy lời Tổng Cẩm Chi nói không hẳn là hoàn toàn nói dối.

“Thảm thế cơ à?” Tôi nói tiếp.

“Chứ sao nữa! Cô nghĩ là mở công ty làm chủ dễ lắm à? Chính sách thì thay đổi hàng ngày, còn phải ứng phó với mấy tên quan chức...”

Trong lúc chờ Tổng Tuyệt thì Tổng Cẩm Chi cứ như một người phụ nữ đầy bức dọc mà oán trách chuyện buôn bán khó khăn thế nào.

Tôi im lặng lắng nghe.

Rồi không kìm được nghĩ có phải Lý Hào Kiệt cũng như thế?

Ở trước mặt tôi anh ta luôn giữ vẻ bình tĩnh, dường như chưa từng nhắc đến sự khó khăn nào trong việc kinh doanh.

Trong mắt tôi thì việc kinh doanh của anh ta có vẻ luôn thuận buồm xuôi gió.

Đang lúc tôi không tập trung thì đèn phòng cấp cứu tắt.

Cửa mở ra, một bác sĩ đẩy xe đi ra, bên cạnh còn treo một bình nước, một y tá khác thì đẩy một chiếc xe đẩy đi bên cạnh. Trên đó đặt máy thở.

“Tình hình của bà tôi sao rồi?” Tôi vội qua hỏi.

Bác sĩ nhìn tôi, “Tình hình đã tạm thời ổn định lại, nhưng liệu có qua được ải này không thì còn phải dựa vào người bệnh.”

Tôi đi theo cạnh giường, nắm tay Tổng Tuyệt thì thảo, “Bà, bà nhất định phải kiên cường lên.”

Tổng Cẩm Chi chỉ đứng ở bên cạnh mà không nói gì.

Đêm đó tôi về nhà.

Trong lòng tôi vẫn cứ không yên tâm.

Nửa đêm ---

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ...”

Chuông điện thoại của tôi reo lên, tôi vốn đang ngủ say nhưng trong phút chốc lập tức tỉnh táo, tỉnh táo đến nỗi như bản thân đang ở ban ngày vậy!

Tôi cảm thấy di động.

Số hiện trên màn hình dù không được lưu nhưng tôi vẫn nhận ra đó là số bệnh viện nơi Tổng Tuyệt đang nằm.

“A lô.” Tôi nhận điện thoại, trái tim tôi đập mạnh liên hồi.

Lúc này, giọng nói của bác sĩ truyền đến từ đầu dây bên kia, “Chào cô, tôi gọi từ bệnh viện số hai...” Sau khi bác sĩ tự giới thiệu thì bắt đầu dùng một giọng điệu uyển chuyển nói những thuật ngữ đầy chuyên nghiệp sau đó mới nói, “Nhưng người bệnh vẫn từ trần vào rạng sáng 3 giờ 27 phút 42 giây giờ trong nước...”

Những lời sau đó tôi hoàn toàn không nghe được...

Tôi chỉ cảm thấy tai mình ơng ơng.

Tôi chẳng còn để ý được gì mà chạy vội ra cửa!

Thế nhưng, bây giờ là nửa đêm, dù là gọi xe trực tiếp hay đặt xe qua app đều không đón được xe!

Làm sao bây giờ!

Làm sao bây giờ!

Tôi nhìn app gọi xe đã hiện thị đợi mười mấy phút nữa, đường cùng rồi, tôi chỉ đành chạy thẳng đến bệnh viện.

Bệnh viện mà Tống Tuyết ở cách chỗ nhà tôi gần mười mấy cây.

Nếu chỉ chạy bộ, vậy thì e là phải chạy đến gãy chân.

Nhưng tôi chẳng thể nào để ý nhiều thế được!

Tôi chạy như điên, nhưng vì bình thường thiếu rèn luyện nên chỉ một đoạn tôi đã không còn sức nữa.

Nhưng app gọi xe vẫn không có phản ứng gì.

Tôi vẫn cố gắng chạy.

Thật kì lạ.

Tôi hôm nay trên đường ngay cả một chiếc xe cũng không có.

Bầu trời tối om, không có một ngôi sao nào, cũng chẳng có ánh trăng.

Tôi không biết mình chạy bao lâu, cuối cùng cũng thấy hai luồng ánh sáng chiếu từ ngã tư đường tôi đang phi nhanh đến chỗ tôi!

“Dừng xe! Dừng xe!”

Trong nháy mắt đó, tôi chẳng hề tự hỏi mà xống thẳng đến trước cái xe!

Vì trời quá tối nên cái xe ấy đến rất gần mới thấy được tôi.

Tiếng phanh xe vang lên trong đêm vô cùng chói tai.

Nhưng chiếc xe đó vẫn không phanh kịp mà “ầm” một phát va vào tôi, khiến tôi bay ngược ra sau!

Những cúng may là chủ xe đã phanh lại nên tôi không bị đâm ra quá xa.

Người nọ nhanh chóng xuống xe hỏi thăm, “Cô không sao chứ?”

Mặc dù chân có chút đau thế nhưng lúc này tôi không có thời gian nghĩ về chuyện của mình, thế là liền khập khiễng đi về phía trước, rồi nói, “Xin anh, xin anh đưa tôi đến bệnh viện số hai!”

Lúc mà tôi đến gần chủ xe.

Anh ta đã gọi tôi, “Tổng Duyên Khanh?”

“Anh Lý?”

Ai có thể ngờ được, một Vinh An rộng lớn thế, trong cái đêm tối này người tôi gặp phải lại là Lý Trọng Mạnh.

Anh ta xoay qua quan sát chân tôi, ân cần hỏi, “Cô không sao chứ? Muộn thế này cơ...”

“Đưa tôi đến bệnh viện số 2 được chứ?” Tôi ngắt lời anh ta, “Cầu xin anh!”

“Được, cô lên xe đi.”

Lý Trọng Mạnh cũng không nói nhiều mà mở cửa ghế phụ cho tôi.

Tôi ngồi trên xe nói với anh ta đầy biết ơn, “Thật sự không ngờ có thể gặp anh ở đây, tôi gần như tuyệt vọng mất rồi!”

“Bệnh viện của tôi tối nay có nhận một ca trẻ em nuốt nhầm chất bảo quản, người nhà vô cùng kích động nên tôi ở lại để trấn an họ, đứa bé vừa ra khỏi phòng cấp cứu chuyển đến phòng bệnh nên giờ tôi mới về.” Lý Trọng Mạnh giải thích với tôi.

“Ừm”

Tôi lúng túng gãi đầu.

Có lẽ vì chạy lâu như vậy, nên tâm trạng tôi trở nên có chút chết lặng sau cảm xúc bị ai vừa rồi.

Lý Trọng Mạnh hình như cũng thấy tâm trạng tôi không tốt nên cũng không tiếp tục nói chuyện.

Anh ta cũng không hỏi tôi vì sao đi bệnh viện số hai.

Chờ đến nơi tôi liền nói câu “cảm ơn” rồi vội vã chạy vào bệnh viện.

Lúc này có rất nhiều người trong sảnh lớn của bệnh viện.

Ngoài Tống Cẩm Dương còn có Phan Ngọc, Tống Duyên Minh, và cả chồng con của Tống Cẩm Chi, thêm một số người nhà họ Tống.

Còn có cả bác sĩ và cảnh sát.

Tôi ở bên ngoài nhìn thấy Tống Cẩm Chi đang đứng đầu đôi co gì đó với bác sĩ.

Tôi chen vào nghe một cách cẩn thận mới hiểu Tống Cẩm Chi đang nói với bác sĩ rằng cái chết của Tống Tuyết là do sự cố chữa bệnh của phía họ, thế nên nhất định phải bồi thường.

Bởi vì có cảnh sát giảng hòa nên hai bên mới không có to tiếng cãi vã.

Mà chỉ lý luận.

Tôi nhìn xung quanh thì mới thấy ở chỗ ngoặt của hành lang có một chiếc xe, trên đó có một người đang nằm, bên trên được đắp một tấm vải trắng.

Mọi người đều vì chuyện bồi thường mà cãi vã, mà thì thể của Tống Tuyết lại bị để sang bên cạnh một cách cô quạnh, chẳng ai để ý.

Tôi đi qua đứng vào giữa bác sĩ và Tống Cẩm Chi, nói với họ, “Bà nội đã mất rồi! Tại sao mấy người không nghĩ đến chuyện hậu sự trước mà còn so đo chuyện bồi thường gì đó vào lúc này?”

Tôi nói xong thì tất cả mọi người đều nhìn về phía tôi.

Mồm và mắt của Tống Cẩm Chi đều mở to ra, “Cô nói gì đấy hả? So đo chuyện bồi thường? Có phải có điên rồi không! Bây giờ không nói rõ ràng, chẳng lẽ chờ hòa táng xong mới nói? Đến lúc đó cô có chứng cứ không?”

“Tôi...”

“Nhanh tránh ra đi, đừng có chuốc thêm phiền ở đây!”

Tôi chưa nói gì thì đã bị Tống Cẩm Chi đẩy sang một bên.

Tôi ngừng đầu thì nhìn thấy người nhà họ Tống đều đang nhìn tôi, về mặt của họ khác nhau nhưng từ hành vi của họ thì tôi biết, họ đều đang đợi bệnh viện bồi thường, rồi mong chia chác được phần nào.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Cô ở nhà của tôi

Tôi không cam lòng muốn đi vào trong nhưng lại bị họ hàng nhà họ Tống chen đùn đẩy ra bên ngoài.

Trong đó thì con trai của Tống Cẩm Chi còn cảnh cáo tôi, “Cô mà còn quàn chuyện không đâu thì tôi sẽ đánh cô đấy!”

“Thôi.”

Đang lúc tôi muốn chen vào lần nữa thì có người giữ chặt tôi.

Tôi quay đầu lại thì thấy Lý Trọng Mạnh vậy mà đang đứng sau tôi.

Bởi vì anh ta đang khoác áo blouse trắng nên có vẻ không nổi bật ở trong bệnh viện lắm.

Tôi cup mắt rồi khẽ đi đến cạnh chỗ xe mà Tống Tuyết đang nằm, nắm lấy tay bà.

Cảm giác ấy cũng tựa như lúc tôi nắm tay Lương Khanh Vũ vậy.

Người rõ là đã chết, nhưng lại chưa lạnh hẳn mà vẫn còn vương chút nhiệt độ cơ thể.

Tống Tuyết bởi vì thời gian dài hôn mê mà chỉ có thể dựa vào máy hô hấp với truyền dinh dưỡng để duy trì sự sống, thế nên đã chi còn da bọc xương.

Trong khoảng thời gian này, đây là lần đầu tiên tôi chạm vào bà một cách gần gũi vậy.

Tôi khẽ vuốt bàn tay khô gầy của bà, lại đột nhiên trở nên hoài nghi đối với những điều trước giờ mình hằng tin tưởng.

Hai tay tôi nắm tay Tống Tuyết, cúi đầu thì thào, “Anh Lý, anh bảo người biến thành người thực vật có phải là đã chết rồi không, trước đây tôi bốc đồng muốn dùng máy hô hấp để kéo dài sự sống cho bà, rốt cuộc là đúng hay sai? Bà gầy như thế, có phải trong khoảng thời gian đó cũng rất đau đớn?”

“Đề thế nào thì đây đều là sự hiểu thảo của cô.” Tay Lý Trọng Mạnh vẫn đặt trên vai tôi, “Chỉ cần xuất phát điểm của cô là tốt thì cũng sẽ không có đúng hay sai.”

“Vậy sao?”

“Ừ, bà cô nhất định sẽ cảm động vì sự kiên trì của cô.”

Lý Trọng Mạnh an ủi tôi.

Không biết có phải vì anh ta hay không mà sự bi thương trong lòng tôi cũng đã vơi bớt đi đôi chút.

Tôi nắm tay Tống Tuyết rồi đứng bên cạnh bà.

Tống Cẩm Chi ở đằng sau còn đang cãi vã.

Chẳng biết qua bao lâu.

Một bác sĩ đến nói, “Đề tôi đẩy bệnh nhân đi.”

Sau đó định đẩy Tống Tuyết đi.

Tôi hoang mang nhìn anh ta, “Đẩy đi đâu?”

Có lẽ vì bệnh viện và Tống Cẩm Chi cãi nhau nên thái độ bác sĩ này với tôi cũng chẳng tốt gì, chẳng thèm trả lời tôi mà tiếp tục đẩy.

Tôi đuổi theo ở sau, nhưng Tống Cẩm Chi lại ngăn tôi, “Được rồi, đẩy đến nhà xác, sao nào? Cô còn muốn đi theo đến nhà xác?”

“Tôi đi!”

Tôi lập tức nói.

Tống Cẩm Chi nhìn tôi như thể nhìn người bị bệnh thần kinh vậy, thẳng thừng buông tay, “Vậy cô đi nhanh đi!”

Lúc này, bác sĩ đã đẩy xe giường mà Tống Tuyết nằm đi xa.

Tôi muốn đuổi theo thì lại bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy từ đằng sau, “Đừng đi, đó không phải nơi tốt gì, phụ nữ như bọn cô đi thì dễ bị bệnh lắm.”

“Nhưng...”

“Ngày mai thi thể sẽ được đưa đến nhà tang lễ, cô còn có cơ hội nhìn thấy bà, cô cứ yên tâm.”

Người ôm tôi là Lý Trọng Mạnh.

Giọng nói của anh trầm lắng mà ấm áp, ẩn chứa một sự xoa dịu cho tôi lúc này.

Tôi đứng ở đó nhìn Tống Tuyết cách tôi ngày càng xa, cuối cùng bị bác sĩ đẩy vào trong thang máy, trái tim của tôi không hiểu vì sao trở nên chết lặng.

Chẳng thể khóc cũng chẳng thể hét lên.

Thậm chí ngay cả năng lực suy nghĩ cũng không có.

Cứ như thế tất cả bấy giờ không phải là hiện thực, mà là một giấc mơ, chờ tỉnh giấc thì Tống Tuyết còn sống...

Đợi tôi quay người lại thì người nhà họ Tống đều đi cả rồi.

Lý Trọng Mạnh nói là đưa tôi về nhưng khi tôi tỉnh táo lại thì lại thấy xe đã lái vào “số 1 Vĩnh An” rồi.

Tôi hơi xấu hổ mà giải thích với Lý Trọng Mạnh, “Tôi chuyển nhà rồi, không ở đây nữa.”

“Tôi biết.” Lý Trọng Mạnh dừng xe xong liền xuống xe mở cửa chỗ ghế phụ cho tôi rồi nói, “Cô ở nhà của tôi.”

“Cái gì?”

Tôi ngồi trên xe, nhìn anh ta một cách lúng túng.

Lúc này sự chậm chạp trong đầu óc do tỉnh dậy lúc nửa đêm của tôi cũng đã bắt đầu xuất hiện rồi.

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, rồi khẽ đẩy mắt kính, “Nhà tôi có phòng khách, tôi cũng lo lắng nếu để cô về nhà một mình.”

“...”

“Yên tâm, nếu cô là người trong lòng của Kiệt thì tôi sẽ không làm gì cô đâu.”

Lý Trọng Mạnh nói xong liền khẽ cười.

Lời anh ta nói lại như thể mang gai nhọn khiến tôi đau đớn khôn nguôi.

Tôi là người trong lòng của Lý Hào Kiệt? Chuyện này chưa bao giờ xảy ra cả.

Tôi tin Lý Trọng Mạnh sẽ không làm gì mình, cũng tin anh ta đưa tôi đến nhà anh ta cũng đúng là vì lo cho tôi.

Bây giờ đã gần 5h sáng, tôi cũng chẳng cần ngủ nữa rồi, thế nên cũng cứ lên lầu với anh ta luôn.

Lên trên lầu thì tôi thấy anh ta lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vặn nửa ngày thấy cửa không mở thì anh ta lại đổi chìa khác.

“Số 1 Vĩnh An” là khu chung cư cao cấp, chìa khóa đương nhiên cũng là loại được chế tạo đặc biệt, đầu khóa được thiết kế bằng gốm thanh hoa.

Hai cái chìa khóa, một cái mở được, một cái không.

Tôi không nghĩ nhiều liền trêu anh ta, “Xem ra anh Lý không chỉ có một căn nhà trong khu này.”

“Ha ha, không chỉ một căn, thật ra tôi là một người giàu được giấu kín.”

Lý Trọng Mạnh cũng nói đùa với tôi.

Vào trong nhà.

Lý Trọng Mạnh đưa tôi đến phòng khách rồi nói, “Cô là người đầu tiên dùng phòng khách nhà tôi, yên tâm, mọi thứ đều là mới cả.”

Anh ta nói xong liền đi ra ngoài.

Tôi nhìn trái nhìn phải thì nhận ra nhà Lý Trọng Mạnh đây về “gần đơn”.

Trong nhà không có lấy một đồ vật dư thừa gì, sạch sẽ cứ như thể phòng mẫu vậy.

Nhưng mà giường nhà anh ta lại rất mềm mại, chăn cũng mềm mịn, tôi vừa nằm lên thì con buồn ngủ đã ập đến.

Tôi nhanh chóng lấy điện thoại ra hẹn báo thức 2 tiếng nữa, sau đó thì con buồn ngủ đã bủa vây tôi.

Đợi đến khi tôi tỉnh là do tự nhiên bùng tỉnh.

Lúc tỉnh dậy tôi tự hỏi 1 giây, liền nhớ ra đã xảy ra chuyện gì!

Cầm đi động xem giờ ----

11 rưỡi!

Trời à!

Tôi nhanh chóng rời khỏi giường rồi mở cửa thì thấy Lý Trọng Mạnh ăn mặc chỉnh tề đang ngồi trên sofa, trên tay còn bưng 1 cốc cà phê.

Anh ta nhìn thấy tôi liền mỉm cười, “Cô tỉnh rồi à?”

“À ừm, tôi đi trước đây.” Tôi vừa đổi giày vừa nói với anh ta, “Tôi đặt chuông rồi mà không ngờ lại vô ý tắt mất.”

Tôi còn chưa đeo xong giày thì chợt nghe Lý Trọng Mạnh nói, “Tôi đã gọi cho Kiệt báo nó xin phép cho cô rồi.”

“Cái gì?”

Tay tôi cứng đờ giữa không trung.

Tôi quay đầu nhìn Lý Trọng Mạnh, thì về mặt anh ta như thể không biết xảy ra chuyện gì, “Cậu ta chẳng phải là ông chủ của các cô sao? Cậu ta xin phép không được à?”

Được...

Quá được.

Thế nhưng chuyện lớn thế nào chứ mà đáng để anh ta xin phép hộ tôi.

Tôi cũng không biết mình nên cảm ơn Lý Trọng Mạnh hay là nên buồn bực nữa.

Lý Trọng Mạnh vẫn ôn hòa như cũ mà nói, “Trong nhà vệ sinh có bàn chải đánh răng cho khách, cô sửa soạn một chút rồi cùng đi ăn cơm trưa xong hãy đi làm.”

“Tôi...”

“Công việc của cô có chuyện gấp gì à?” Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, cũng không hề miễn cưỡng, “Vây dễ tôi đưa cô đến công ty luôn.”

Thật ra tôi cũng không có việc gấp cả.

Nghĩ đến hôm qua ít nhiều nhờ có Lý Trọng Mạnh, chi ít thì cũng phải mời anh ta bữa cơm, thế là liền đổi giày, “Không có chuyện gì, chúng ta cùng đi ăn trưa đi.”

Nói xong liền vào nhà vệ sinh đánh răng.

Lúc tôi đánh răng thì cứ cảm thấy mình đã quên chuyện quan trọng gì nhưng nghĩ mãi không ra.

Đến khi tôi sửa soạn xong rồi ngồi lên xe của Lý Trọng Mạnh chuẩn bị đi ăn cơm trưa thì đột nhiên nhớ ra ----

“Laptop của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chị Lớp* *Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 172: Chờ cô bao lâu cũng đượ

Tôi cẩn thận nhớ lại, tối qua tôi vốn định làm việc thế nên đã mang theo laptop đến bệnh viện.

Sau đó thì để ở trên ghế quên cầm đi.

Tối đó nhất thời ngơ ngác không nhớ ra được, thế nhưng nửa đêm đến bệnh viện cũng không có ai nhắc đến chuyện này.

Lẽ nào hôm qua nhốn nháo thế nên họ quên?

Tôi nhanh chóng nói với Lý Trọng Mạnh đang lái xe rằng, “Phiền anh đưa tôi đến bệnh viện số 2.”

“Sao vậy? Quên laptop à?” Lý Trọng Mạnh liếc nhìn tôi.

Tôi gật đầu.

Trong lúc lái xe tôi liền hỏi anh ta, “Bà nội tôi qua đời thì tôi cần phải làm gì?”

Hôm qua người nhà họ Tống cũng không ai nói cho tôi biết tôi phải làm gì, nhưng thân là cháu gái tôi nghĩ mình nên làm gì đó.

“Chuyện hậu sự đều là chuyện của con cái, cô là đời cháu nên chỉ cần đợi thông báo tham gia lễ truy điệu là được.”

“Họ báo cho tôi?”

Lời của Lý Trọng Mạnh nói khiến tôi trở nên bất an.

Tổng Cẩm Chi với Tổng Cẩm Dương chỉ sợ là hận tôi muốn chết, không biết liệu có cho tôi tham gia lễ truy điệu không?

Tôi nhất định phải tự mình biết được thời gian lễ truy điệu.

Đợi đến khi tôi và Lý Trọng Mạnh đến bệnh viện số 2 tôi liền đến quầy lễ tân hỏi về máy tính của mình.

Y tá đưa tôi đến gặp 1 bác sĩ, bác sĩ nhìn thấy tôi liền hỏi một cách khó hiểu, “Tôi qua lúc bệnh nhân qua đời chẳng phải tôi đã đưa cho cô hay sao?”

“Không có mà.”

Tôi nhanh chóng nói.

Bác sĩ gật đầu, khó hiểu hỏi, “Tôi đưa cho cô mà, hôm qua cô mặc một cái váy màu hồng, buộc...” Thấy thuốc nói đến đây thì cũng nghỉ ngơi báo, “Hôm qua tóc cô còn dài mà.”

Anh ta vừa nói xong thì tôi cũng hiểu ngay.

Anh ta đã đưa máy tính của tôi cho Tổng Duyên Minh.

Tôi đúng là bực chết mà, đưa ai không đưa lại đưa cho chị ta chứ.

Tôi bất đắc dĩ chỉ đành cảm ơn bác sĩ rồi gọi điện cho Tổng Duyên Minh.

Mấy lần mới gọi được.

Tổng Duyên Minh vừa nghe máy liền bắt đầu chàm chọc tôi, “Ồi chao, ngọn gió nào làm cô gọi cho tôi thế này?”

“Máy tính của tôi đâu?”

Tôi cũng chẳng rành để nói những nói cuối với chị ta.

“Ồ chỗ tôi này.” Tổng Duyên Minh cười hóm hờ hỏi, “Muốn lấy lại hả?”

“Trong đó có tài liệu của tôi, nhanh trả đây!” Tôi đang điên chết đi được.

Thật ra đa phần cái tài liệu trong laptop của tôi thì đều có trong máy tính ở công ty, nhưng nếu mất cái này thì tôi về nhà làm việc sẽ có chút không tiện.

Nhưng nếu mua cái mới thì máy tính dùng cho công việc yêu cầu cấu hình cao, đó lại là một khoản tiền không nhỏ.

Nếu có thể lấy lại được là tốt nhất.

“Trả lại cho cô? Nằm mơ!” Giọng nói của Tổng Duyên Minh ở đầu bên kia trở nên hung dữ, “Tổng Duyên Khanh, mày hẳn là phải biết rõ mình đã làm gì! Tao nói cho mày biết, nếu tao không chiếm được Lý Hào Kiệt, thì tao sẽ hủy hoại với mày!”

Lời của chị ta khiến tôi nhớ tới mấy tấm ảnh gửi đi mấy tuần trước.

Bởi vì tôi vẫn luôn tập trung vào chuyện của Tổng Tuyệt thế nên quên luôn chuyện đó.

Tôi hừ lạnh, “Tổng Duyên Minh, chính chị không quản được đời sống sinh hoạt của mình, lại đúng lúc bị tôi nhìn thấy, liên quan quái gì tới tôi chứ!”

“Liên quan quái gì tới mày? Nếu không có mày thì sẽ thành thế sao? Mày đừng tưởng tao không biết, lúc trước mày mách với Lý Hào Kiệt, báo sinh hoạt cá nhân của tao hỗn loạn! Nếu không sao anh ấy có thể đối xử với tao như vậy!”

“Đối xử với chị thế nào?”

Tôi tò mò hỏi.

Chẳng lẽ những điều Lý Hào Kiệt từng nói là thật?

Tổng Duyên Minh ở đầu kia im lặng một lúc rồi mới nói, “Tao nói cho mày biết, tao sẽ không trả máy tính cho mày đâu!”

“Ồ.”

Tôi nói thầm, rồi cúp điện thoại luôn.

Bây giờ Tổng Tuyệt đã qua đời, cả mấy tỷ trong tay tôi cũng chẳng cần giữ vì ai.

Mua cái máy tính vẫn thừa sức.

Hon nữa cộng thêm tiền gửi tiết kiệm của mình, tôi thậm chí còn muốn mua lại cái phòng mà Tổng Tuyệt đã mua cho mình...

Cúp điện thoại của Tổng Duyên Minh, tôi liền đi hỏi bác sĩ phụ trách lúc trước, hóa ra thi thể của Tổng Tuyệt đã được đến nhà tang lễ.

Tôi hỏi số điện thoại của nhà tang lễ, cũng phát hiện quả nhiên Tổng Cẩm Dương bọn họ đã định ra ngày làm lễ truy điệu.

Ngày vào sáng mai.

Cả ngày chôn cất cũng đã chọn.

Mà căn bản chẳng ai nói cho tôi biết cả.

Tôi gọi điện cho Đặng Tùng xin nghỉ cả hai ngày truy điệu và ngày hạ táng.

Tôi đứng trong bệnh viện gọi điện thoại gần tới 1 tiếng mới sức nhớ ra Lý Trọng Mạnh còn đang chờ tôi.

Tôi nhìn ra xung quanh thì không thấy anh ta trong bệnh viện.

Đi ra ngoài thì thấy anh ta đang ngồi trên một cái ghế dựa bên cạnh bồn hoa mà nhìn ngắm người qua qua lại lại, dường như rất là nhàn chán.

Tôi nhanh chóng chạy tới nói xin lỗi, “Anh Lý, ngại quá, vừa nãy tôi mãi gọi mấy cuộc điện thoại.”

“Không sao.” Lý Trọng Mạnh vô cùng tốt tính lắc đầu, rồi quan tâm hỏi tôi, “Gọi xong chưa? Hôm nay tôi không có việc gì, chờ cô bao lâu cũng được.”

Anh ta nói thật bình thản và tự nhiên.

Tôi lúng túng nhìn anh ta, cảm thấy có chút xấu hổ, nhất thời liền không biết đáp lại thế nào.

Ngây ra một lúc mới nói, “Không có việc gì, tôi gọi xong hết rồi.”

“Vậy được, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ừm”

Cũng chẳng biết vì sao khi tôi ở cùng Lý Trọng Mạnh thì có cảm giác an toàn như thể đang ở cùng người lớn trong nhà mình vậy.

Lẽ nào là vì tên của anh ta phát âm giống tên của Tổng Cẩm Dương?

Lý Trọng Mạnh đưa tôi đến một nhà hàng chay, lúc đầu tôi có chút không thích thể nhưng khi đồ ăn được bung lên, tôi nếm thử thì thấy hương vị chẳng khác thịt là bao, ăn cũng rất ngon.

Bất giác liền ăn nhiều hơn so bình thường.

Đợi chúng tôi ăn com xong, trên đường anh ta đưa tôi đến công ty thì liền hỏi tôi, “Lễ truy điệu tổ chức lúc nào? Để tôi đưa cô đi.”

“Không cần, tôi...”

“Cứ để tôi đưa cô đi đi, hôm đó tôi thấy quan hệ giữa cô và người nhà không tốt, mà mấy chỗ đó thì xe taxi cũng không muốn đến.”

Vài câu đơn giản của Lý Trọng Mạnh liền làm dao động quyết tâm không làm phiền anh ta của tôi.

Anh ta thấy tôi không nói gì, “Hơn nữa cô cũng không cần lo việc sẽ làm phiền đến tôi, việc làm của tôi là của gia đình nên không tồn tại việc phải xin nghỉ.”

Tôi hơi chần chừ nhưng vẫn nói thời gian lễ truy điệu ngày mai cho anh ta.

Sáng hôm sau.

Lý Trọng Mạnh đứng chờ tôi ở cửa nhà, sau đó đưa tôi đến nhà tang lễ để tham gia lễ truy điệu.

Lúc tôi tới nơi thì thấy Tổng Cẩm Chi ngồi ở bàn chỗ cửa, phụ trách ghi chép khách đến thăm viếng.

Bà ta nhìn thấy tôi liền có vẻ giật mình, rất nhanh liền xụ mặt hỏi tôi, “Ai nói cho cô biết hôm nay là lễ truy điệu?”

“Đây là bà nội tôi, mấy người lễ nào định không cho tôi tới?”

Tôi hỏi lại.

Tổng Cẩm Chi nhìn tôi, vẻ mặt không kiên nhẫn nói, “Được rồi, cô vào đi!”

Tôi đi vào hội trường rồi cầm một nhánh hoa theo như quy củ, sau đó đi qua đem hoa đặt vào trong cái khuông dâng trước quan tài.

Tôi đặt hoa xuống rồi nhìn thoáng qua Tổng Tuyết đang nằm trong quan tài.

Hai mắt Tổng Tuyết nhắm lại, vẻ mặt an yên nằm trong quan tài, bởi vì được trang điểm nên khuôn mặt có chút hồng hào, cả người như thể đang ngủ vậy.

Lúc này đây cuối cùng tôi cũng có cái cảm giác chân thực cho việc Tổng Tuyết sẽ không bao giờ tỉnh lại, sẽ mãi mãi rời xa tôi!

Tôi chỉ cảm thấy những giọt nước mắt đọng đầy trong hốc mắt mình.

Nhưng nghe nói nước mắt rơi trên quan tài sẽ không tốt nên tôi cố nén nước mắt mà xoay người đi ra ngoài.

Chợt nghe thấy có người nói ở đằng sau, “Đây chính là Tổng Duyên Khanh à, tôi nghe báo lúc bà Tổng còn sống rất yêu thương cô ta, thế mà giờ cô ta cũng không rơi lấy một giọt nước mắt.”

“Người đi trà lạnh, đây chắc là vì tiền nên mới về nhà họ Tổng chứ gì, thật đúng là kẻ ăn cháo đá bát mà.”

Một người khác nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Anh ta ôm tôi vào lòng

Tôi nhìn về hướng người đang nói.

Là hai cô gái có khuôn mặt lạ lẫm.

Tôi không suy nghĩ gì cả mà bước lại nói, “Khóc lúc cũng chỉ để cho người sống chứng kiến, không gì có thể bằng tận hiếu lúc người vẫn còn sống.”

Hai cô gái dường như không nghĩ rằng tôi sẽ bước lại mà nói thẳng như vậy.

Cả hai ngơ người một hồi, một cô gái nói, “Tận hiếu lúc người vẫn còn sống? Cô đã tận hiếu như thế nào rồi?”

“Đúng vậy! Tôi nghe nói cô đã lấy được một căn nhà và cả cô phần của bà Tổng?”

“Không sai, nếu như bà ấy cho tôi những thứ đó, tôi cũng sẽ tận hiếu hết lòng.”

Hai cô gái hết người này nói, lại người kia nói.

Chúng tôi vừa âm lên, tất cả mọi người đều nhìn lại.

Tổng Cẩm Chi vội vàng bước đến, khuôn mặt tối sầm lại nói với tôi, “Còn làm ồn gì nữa! Có biết đây là nơi nào không! Chính là lễ truy điệu của bà cô đó!”

“Tôi biết.” Tôi nhìn về hướng hai cô gái, “Còn đây là ai? Trong lễ truy điệu của bà tôi, tại sao lại có lũ chó mèo này?” Lúc này, hai cô gái đó thật sự tức giận.

Một người nói với Tổng Cẩm Chi, “Di à, cháu nể mặt chú nên mới đến đây!”

“Ừ, để đi đuổi cô ta ra ngoài.”

Tổng Cẩm Chi nở nụ cười tươi với hai cô gái đó, sau đó nói với tôi, “Mau ra ngoài đi! Đừng làm loạn ở đây nữa!”

Tôi không hiểu, theo cách xưng hô như này, hai cô gái này là tiểu bối, còn Tổng Cẩm Chi chính là trưởng bối.

Tổng Cẩm Chi sao lại có thái độ tốt đối với hai người họ như vậy?

Nhưng mà, dù gì đây cũng là lễ truy điệu của bà.

Bà vẫn nằm ở đó, tôi không muốn sau khi bà chết cũng không thể yên tĩnh.

Tôi tròn mắt nhìn hai cô gái đó, rồi bước ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, Tổng Cẩm Chi sắp xếp lại tập chữ kí, không thèm ngẩng đầu lên mà nói, “Tổng Duyên Khanh, lúc mẹ tôi còn sống, chỉ có mình cô ấy nhận cô là người của nhà họ Tổng, chúng tôi chỉ là nể tình mà không từ chối, bây giờ mẹ tôi đã chết rồi, cô cũng không còn là người nhà họ Tổng nữa.”

“Di nghĩ rằng tôi thích sao? Trước giờ tôi cũng chỉ coi mình bà là người thân của tôi thôi.” Tôi nói xong, bước về phía trước vài bước, nghĩ đến điều gì đó liền quay lại nói, “Ngày chôn cất bà tôi sẽ lại đến, cũng là lần cuối cùng tôi đến.”

Lần này, Tổng Cẩm Chi mới ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt rồi bởi.

Tôi coi như bà ta đồng ý, nói xong liền rời khỏi nơi đó.

Tôi xách chiếc túi lên bước ra ngoài, vừa ra khỏi liền thấy xe của Lý Trọng Mạnh dừng ở đó, anh ta đang đứng bên cạnh chiếc xe.

Thấy tôi, anh ta liền nở nụ cười.

Tôi bước lại gần, trong lòng cố gắng kiềm nén, vốn dĩ không nói gì, nhưng nghĩ đến việc Lý Trọng Mạnh đưa tôi đến đây, lại đợi tôi lâu như vậy.

Tôi do dự một hồi rồi nói, “Cảm ơn anh.”

Lý Trọng Mạnh dường như cảm thấy tôi có điều gì đó khác thường, một tay đặt lên vai tôi, “Sao vậy?”

“Không sao...”

Tôi rũ mắt xuống, trong đầu tôi toàn là hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy Tổng Tuyết.

Bà ấy cứ thế nằm ở đó, rõ ràng như đang ngủ, sao lại không thể tỉnh lại nữa?

Trong lúc đầu tôi đang rối loạn, tôi nghe thấy Lý Trọng Mạnh nói, “Nào, tôi đưa em đến một nơi.”

Anh ta nói xong, không đợi đến khi tôi có phản ứng gì, cứ thế đẩy tôi vào trong xe.

Chiếc xe khởi động.

Khoảng vài tiếng sau.

Chiếc xe đi đến cổng của một chiếc sân nhỏ, anh ta cầm chìa khóa, ấn lên trên chiếc điều khiển từ xa, chiếc cửa sắt từ từ mở ra.

Anh ta lái xe vào bên trong.

Sau khi dừng xe lại liền kéo cổ tay tôi bước xuống xe đi về hướng căn nhà trong chiếc sân.

Có lẽ tinh thần của tôi vẫn chưa thể hồi phục lại sau cái chết của Tổng tuyết, anh ta làm rất nhiều việc, tôi đều không có ý thức phản kháng.

Cho đến khi anh ta mở cửa căn nhà ra.

Bên trong là một màu đen.

Anh ta kéo tay tôi bước vào bên trong, tôi mới bắt đầu phản kháng.

Trong căn phòng một màu tối đen, tôi sợ không gian như vậy!

Nhưng mà, Lý Trọng Mạnh lại không có ý muốn buông tôi ra, lực của anh ta rất lớn, chắc lát đã kéo tôi vào bên trong.

“A!”

Lúc tôi vừa bước vào, người đàn ông ấy bỗng nhiên đóng cửa lại.

Cùng với tiếng “cạch”, trong lòng tôi bỗng nhiên bắt đầu hoảng hốt, sợ hãi.

Cơ thể không thể kìm nén mà run lên.

Tôi thậm chí còn nghĩ đến việc Lý Hào Kiệt trước đây từng nói với tôi, Lý Trọng Mạnh không phải là người tốt đẹp gì, khuyên tôi tránh xa anh ta ra.

Tôi bắt đầu hồi hận khi không nghe lời Lý Hào Kiệt.

Đứng yên một chỗ, ngay đến động đậy tôi cũng không dám.

Trong lúc tôi đang cảm thấy tuyệt vọng, bỗng nhiên bị hai cánh tay ôm chặt lại.

Tôi hoảng hốt, liền đẩy anh ta ra.

Ngay sau đó tôi nghe thấy một giọng nói ấm áp của một người đàn ông vang lên trong màn đêm ở trên đỉnh đầu, “Bây giờ không có ai nhìn thấy em nữa, ở đây chỉ có em, nếu như muốn khóc thì hãy khóc đi, không cần tỏ ra mạnh mẽ nữa.”

Câu nói này, giọng nói này như có ma lực!

Tôi nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Mùi nước khử trùng dịu dịu trên cơ thể người đàn ông thoáng vào mũi, làm tôi ổn định lại.

Tôi đứng yên bất động, chỉ cảm thấy cái ôm nhẹ nhàng của Lý Trọng Minh, tay anh ta đặt sau lưng tôi, mờ lờ, “Ai cũng đều có người mà mình quan tâm, đều có những lúc yếu đuối, anh không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết, ở nơi này, chỉ có một mình em...”

Ở nơi đây chỉ có một mình tôi.

Rõ ràng biết đây là những lời nói dối.

Nhưng trong lòng tôi dường như đang tan chảy ra!

Tôi đang cánh tay ra ôm lấy Lý Trọng Minh, nước mắt tuôn trào.

Tôi không nói gì cả, chỉ ôm anh ta và khóc.

Trong đầu tôi có đủ loại cảm xúc, từ nhỏ ở trong cô nhi viện bị người khác khinh thường, bị Lý Hào Kiệt làm tổn thương, cái chết của Lâm Khanh Vũ - người thật lòng đối xử tốt với tôi, và rồi Tổng Tuyết lại bỏ tôi mà đi.

Mọi cảm xúc tình cảm, tất cả sự đau lòng dồn lại.

Tôi đứng lên rồi ngồi xuống, bộc lộ hết tình cảm của mình trong căn phòng tối đen ấy.

Tôi cũng không biết mình đã khóc bao lâu, chỉ biết sau đó cổ họng cũng mất tiếng, mắt cũng sưng lên, cuối cùng ngủ thiếp đi trong mùi nước khử trùng dịu nhẹ.

--

Lúc tôi tỉnh lại, xung quanh tràn đầy ánh nắng, tôi sờ chiếc điện thoại nằm đồng hồ.

Bốn giờ ba mươi bảy phút chiều ngày lễ truy điệu.

“Đây là đâu...”

Tôi đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài có đủ các loài hoa cỏ, có lẽ là một chiếc sân nhỏ.

Sân...

Lúc này tôi mới nhận ra, lúc này tôi vẫn đang ở căn phòng tối đen ấy, chỉ là lúc này, chiếc rèm chống nắng đã mở ra, làm cho cả căn phòng từ màu đen trở nên sáng rực.

Trước giường đặt một đôi dép màu trắng.

Tôi đi dép rồi mở cửa phòng bước ra ngoài.

Nhìn thấy Lý Trọng Mạnh đang nằm trên chiếc ghế sofa ở phòng khách, đôi mắt nhắm lại vẫn đang đeo mắt kính, trên người đặt một cuốn sách tiếng Anh.

Từ phòng khách nhìn ra, có thể nhìn thấy ngoài sân treo một chiếc áo sơ mi trắng.

Tôi nhớ lại, lúc tôi khóc nước mắt chảy ra, lúc đó cảm xúc bị kích động, dường như đã tiến lau luôn vào chiếc áo sơ mi của người đàn ông ấy...

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi bỗng trĩu nặng sự ngượng ngùng xấu hổ.

Tôi trở về phòng lấy chiếc chăn mỏng mà mình vừa đắp, nhẹ nhàng bước đến bên cạnh Lý Trọng Mạnh.

Ngồi xuống.

Nghe hơi thở đều đặn của người đàn ông ấy, liền nhẹ nhàng đắp chiếc chăn lên.

Lặng lẽ nhìn Lý Trọng Mạnh, anh ta lớn hơn tôi rất nhiều, nhưng mà làn da vẫn rất đẹp, không có một chút dấu tích của tuổi tác.

Chiếc kính của anh ta đeo trên sống mũi, dường như sắp trượt xuống, tôi nhẹ nhàng giữ gọng kính lại, tháo ra cho anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ* *Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Trong mắt tôi, em vẫn là một đứa trẻ

Lúc tôi tháo mắt kính xuống, tôi bỗng nhiên cảm thấy Lý Trọng Mạnh dường như có gì đó khác thường.

Khuôn mặt của người đàn ông ấy sắc nét, sống mũi cao, đôi môi mỏng.

Bởi vì đã say giấc, khóe miệng không thể nở nụ cười, nhìn anh ta vô cùng lạnh lùng.

Lúc tôi lặng lẽ nhìn anh ta, người đàn ông bỗng nhiên mở mắt ra!

Lúc anh ta nhìn về hướng tôi, cả người tôi bỗng lạnh toát.

Không biết có phải nghĩ sai rồi không, lúc người đàn ông ấy tỉnh dậy lại tràn đầy sự tàn bạo!

Tôi bỗng lùi lại phía sau.

Tay chống xuống đất, rồi ngồi xuống.

“Cạch” một tiếng.

Tôi đoán một hồi sau tôi mới nhận ra được là tiếng gì.

Lý Trọng Mạnh vuốt mặt, hơi nhăn mặt lại, hỏi tôi, “Có nhìn thấy kính của tôi không?”

Tôi nhấc mông lên, tìm kiếm.

Tìm thấy một chiếc kính kim loại, cầm lên rất nhẹ.

Vội trọng lượng đó rõ ràng chỉ có một gọng kính, tôi tìm lại, và nhanh chóng tìm thấy những mảnh kính.

Lý Trọng Mạnh từ đầu đến cuối đều nhìn tôi bằng một khuôn mặt với biểu cảm cười nhạt, vì vậy tôi cũng cảm thấy ngượng ngùng, rồi đưa những mảnh kính và gọng kính vào tay anh ta, ngại ngùng nói, “Xin lỗi, tôi vốn dĩ thấy kính của anh sắp rơi xuống nên định tháo kính ra giúp anh.”

Lý Trọng Mạnh cúi đầu xuống kiểm tra lại chiếc kính của mình, xác nhận không thể dùng được nữa, nhăn mặt, “Chiếc kính này tôi cũng đeo nhiều năm rồi, cũng có nhiều tình cảm với nó.”

“Tôi xin lỗi.” Anh ta nói vậy, tôi lại càng cảm thấy có lỗi, vội vàng nói, “Hay là tôi đi chọn cho anh chiếc kính giống y hệt như vậy nha.”

“Chiếc kính này từ mấy năm trước rồi, chắc chắn không còn sản xuất nữa.”

Lúc Lý Trọng Mạnh nói, ánh mắt nghiêm nghị mà tôi rất ít khi chứng kiến.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hối hận, tại sao lại giúp anh ta tháo kính xuống, người ta có ý tốt muốn an ủi tôi, tôi lại ngồi vớ kính của anh ta...

Lúc trong lòng tôi vẫn đang bối rối, Lý Trọng Mạnh bỗng nhiên đưa tay lên đặt lên đầu tôi, xoa nhẹ mái tóc, “Nếu như em đi chọn cùng tôi, tôi sẽ tha lỗi cho em.”

“À?”

Tôi ngẩng đầu lên, lúng túng nhìn anh ta.

“Không muốn đi?”

“Muốn! Muốn!”

Tôi gật đầu lia lịa.

Lý Trọng Mạnh nở nụ cười, đứng dậy, sửa soạn lại bộ đồ trên người rồi nói, “Em đợi tôi đi thu đồ ở ngoài, rồi chúng ta đi.”

“Để tôi đi.”

Xem như là lấy công chuộc tội vậy.

Tôi vội vàng chạy ra bên ngoài thu đồ, gấp lại cẩn thận, rồi mới đưa cho Lý Trọng Mạnh, anh ta bước vào một căn phòng khác, sau khi treo xong quần áo mới bước ra ngoài.

Cầm chìa khóa và nói, “Đi thôi, đi chọn kính.”

Tôi thấy Lý Trọng Mạnh định lái xe, liền có chút lo lắng, “Anh, anh không có kính cũng có thể lái xe sao? Hay là chúng ta gọi xe đi.”

“Em sợ à?”

Lý Trọng Mạnh quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt như nhìn thấu tôi.

Tôi gật đầu.

Anh ta đưa tay ra xoa xoa mái tóc tôi nói, “Đừng sợ, tôi không bị cận thị.”

Lúc này tôi mới yên tâm bước lên xe của anh ta.

Căn nhà này nằm ở ven thành phố Vĩnh An, không được xem như trung tâm thành phố, nhưng cũng không phải ngoại ô, ở một căn nhà yên tĩnh giữa sự tấp nập như này, giá cả chắc chắn cũng không rẻ.

Câu hỏi này chỉ nằm trong tâm trí tôi mà không nói thành lời.

Thấy Lý Trọng Mạnh lái xe một cách thành thạo mọi con đường trong thành phố, lúc này tôi mới tin anh ta thật sự không bị cận thị, không kiểm chế được mà hỏi, “Anh không bị cận thị, tại sao lại đeo kính?”

Lý Trọng Mạnh vẫn chuyển tâm lái xe.

Dường như không nghe thấy câu hỏi của tôi.

Tôi vốn dĩ không để ý, cũng không có ý định hỏi lại lần nữa, thì người đàn ông ấy bỗng nhiên trả lời, “Nhìn về ngoài cửa tôi có vẻ hung dữ, nếu như không đeo kính chắc có thể sẽ hù những đứa trẻ khiến chúng sợ hãi.”

“Những đứa trẻ?”

“Đúng vậy, trong mắt tôi em vẫn là một đứa trẻ.”

Đúng lúc đèn đỏ, Lý Trọng Mạnh quay đầu lại nhìn tôi, thật sự như những gì anh ta nói, khi không đeo kính mặc dù mắt anh ta cong cong, khóe miệng nở nụ cười, nhưng vẫn làm cho người ta có cảm giác xa lạ, không dễ tiếp cận.

Tôi có chút không phục liền nói, “Anh chẳng qua cũng chỉ lớn hơn tôi một chút, có tư cách gì mà nói tôi là trẻ con?”

“Em 25 tuổi, tôi 36 tuổi, khi tôi học hết tiểu học em mới bắt đầu ra đời, vì vậy trong mắt tôi, em chính là một đứa trẻ.”

Lý Trọng Mạnh nói một cách tự nhiên.

Tôi chau mày, không thể tìm được lý do gì để có thể phản bác lại.

Nhưng mà nghĩ lại lúc còn nhỏ khi ở cô nhi viện, những cô giáo ở trong đó thường nói với tôi, “Khi em lớn lên, phải biết chăm sóc những người nhỏ tuổi hơn em.” “Em đã mười tuổi rồi, phải giúp các em giặt quần áo.”

Cứ như vậy, còn rất nhiều.

Từ khi tôi có thể nhớ được, tôi đã có thể giặt đồ, và chăm sóc những em bé nhỏ tuổi hơn.

Cô giáo vẫn luôn nói tôi là một đứa trẻ trưởng thành, phải làm những gì.

Nhưng trước giờ chưa ai nói tôi là một đứa trẻ.

Tôi lúng túng nhìn anh ta.

Lúc này đèn đường đã chạy sang màu xanh, Lý Trọng Mạnh nhìn về phía trước, tay vỗ vai tôi, “Em có thể xem tôi như trưởng bối, trước mặt tôi có thể là một đứa trẻ.”

Lời nói của Lý Trọng Mạnh thật sự đâm trúng trái tim tôi.

Ngày hôm đó tôi đi cùng anh ta đi chọn kính, sau đó anh ta lại đưa tôi đi ăn cơm.

Lúc rời đi, có một cặp đôi yêu nhau mặc đồng phục trường cấp ba trước cổng trung tâm mua sắm, cô gái nói muốn bóng bay, cậu con trai liền đi mua cho cô một quả bóng bay.

Tôi chỉ nhìn vậy.

Lý Trọng Mạnh lại chạy đi mua cho tôi một quả!

Lúc anh ta trả tiền, tôi vội vàng chạy theo nói, “Anh mua cái này làm gì?”

“Cho em bé.” Lý Trọng Mạnh vừa nói, vừa đưa quả bóng bay vào tay tôi, nở nụ cười, “Em bé, hãy cầm lấy nào.”

Tôi lúng túng nhìn anh ta.

Có lúc cũng thất thần.

Không biết có phải là vì hôm này Lý Trọng Mạnh không đeo mắt kính hay không, nhưng tôi cảm thấy lúc này anh ta như có một loại ma lực.

Khiến tôi cảm thấy những lúc ở bên cạnh anh ta đều rất vui.

Tôi đem theo quả bóng bay đi về nhà.

Sáng sớm hôm sau, khi tôi mở mắt nhìn thấy quả bóng bay, tâm trạng bỗng trở nên tuyệt hơn rất nhiều.

Lúc tôi ăn bữa sáng ở nhà ăn của công ty, Vương Thanh Thanh nhìn thấy tôi từ xa, liền bê chiếc khay đặt bên cạnh tôi.

Sau khi ngồi xuống liền bí mật nói, “Tổng Duyên Khanh, trong chung kết cuộc thi đã xảy ra chuyện gì, mà vừa kết thúc, cả hai vị ‘đại thần’ lại đều rời khỏi.”

“Cái gì?”

Nghe những lời cô ta nói thật không hiểu gì cả.

Vương Thanh Thanh thấy tôi không hiểu gì, liền chau mày nói, “Á? Cô vẫn không biết sao? Hôm qua công ty đã thông báo, Lương Vũ Hạnh đã bị đuổi việc rồi.”

“Bị đuổi việc?” Chuyện này đối với tôi mà nói giống như một quả bom vậy! Tôi vội vàng hỏi, “Tại sao?”

“Không biết.” Vương Thanh Thanh lắc đầu, “Nói là vì đã vi phạm quy tắc trong trận chung kết, lần này đến giám đốc Cao cũng không thể đứng ra giúp cô ta nữa.”

Vi phạm quy tắc trong trận chung kết?

Đã vi phạm điều gì?

Tám mươi phần trăm là chuyện của Đào Nhi!

Vậy bị đuổi việc chẳng phải xem thường cô ta quá rồi sao?

Vương Thanh Thanh nhìn biểu cảm của tôi, lập tức hứng thú, “Oa, quả nhiên cô biết, mau nói cho tôi là chuyện gì đi.”

Lúc tan làm ngày hôm đó, tôi đi đến tập đoàn Hào Thiên.

Lúc tôi đang do dự có nên đến gặp Lý Hào Kiệt không, liền nhìn thấy Dương Trung từ tòa nhà bước ra.

Anh ta nhìn thấy tôi liền chủ động chào hỏi, “Cô Tổng.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 175: Hủy hôn ước

Nhìn thấy Dương Trung làm tôi bỗng nhiên nhận ra, anh ta mới là nơi có thể hỏi chuyện tốt nhất cho tôi.

Tôi lập tức bước lại chào hỏi lại anh ta.

Sau đó liền hỏi chuyện của Lương Vũ Hạnh.

Dương Trung do dự một hồi, rồi nói nhỏ, “Lương Vũ Hạnh vi phạm quy tắc vì đã sử dụng điện thoại trong lúc nghỉ mát ở trong thôn.”

“Sử dụng điện thoại? Cô ta đã liên lạc với ai?”

Tôi lại hỏi.

Nhưng mà lần này Dương Trung không nói gì.

Anh ta vừa lắc đầu vừa vẫy tay với tôi, “Cái này không thể nói ra.”

“Tại sao?”

Tôi cố gắng hỏi, khuôn mặt Dương Trung khó xử, “Cô Tổng, trước kia cô đã từng giúp tôi, tôi rất cảm kích mới nói cho cô, còn về chuyện của cô ta, tôi thực sự không thể nói cho cô biết.”

“Tôi biết rồi.”

Anh ta nói đến đây, tôi đã hiểu rồi.

Còn có thể là ai?

Không cần đoán tôi cũng biết. Tôi cảm ơn Dương Trung rồi một mình trở về nhà.

Ngồi trong căn phòng nhỏ, ngẩng đầu lên nhìn quả bóng bay đang bay trên trần nhà, tâm trạng của tôi dường như đã tốt hơn rất nhiều.

Tôi cảm thấy cuối cùng cũng có thể thở buông bỏ Lý Hào Kiệt rồi.

Đây là một chuyện tốt.

Để tránh không để bản thân nghĩ lung tung, tôi mở ti vi rồi cầm chiếc điện thoại lên mạng đọc tin tức.

Bởi vì máy tính đã bị Tổng Duyên Minh cầm đi rồi, tôi về nhà cũng không thể làm việc được.

Khí tôi vừa cầm chiếc điện thoại để lên weibo, liền nhìn thấy tin “Lý Hào Kiệt – tổng giám đốc tập đoàn Hào Thiên tuyên bố hủy hôn ước”.

Tin tức này khiến tôi sững sờ.

Tôi mở ra, đọc lướt qua nội dung trong đó, tâm trạng rối bời không thể tả nổi.

Trong bài báo này viết rõ ràng, Lý Hào Kiệt tuyên bố hủy hôn ước với Tổng Duyên Minh, khí phóng viên hỏi nguyên nhân, anh ta lại nói, trước kia phải gánh vác quá nhiều thứ, bỏ lỡ người mà anh ta thật sự quan tâm.

Lúc đọc tin tức này, trong lòng tôi bỗng thất chặt lại.

Người đó, lẽ nào là tôi?

Nhưng mà phần cuối của bài báo cũng viết, phóng viên nghi ngờ chuyện này có liên quan đến cuộc khủng hoảng của tập đoàn Tổng Thị, trước nguy cơ phá sản Tổng Thị vốn dĩ dựa vào hôn ước này mà đứng vững.

Bây giờ Lý Hào Kiệt lại tuyên bố hủy hôn, chắc chắn sẽ là một đòn mạnh làm cho Tổng Thị sụp đổ.

Tôi lại tìm những từ có liên quan khác.

Cũng có người giải thích chuyện hủy hôn của Lý Hào Kiệt và Tổng Duyên Minh.

Hon nữa có người tiết lộ, hôm nay Tổng Thị đã bất ngờ mở cuộc họp cấp cao.

Giới báo chí cho rằng, lần họp này có liên quan đến việc phá sản.

Thật ra, mối quan hệ giữa Tổng Thị và tôi chính là Tổng Tuyệt, bây giờ Tổng Tuyệt đã chết, Tổng Thị có phá sản hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Tôi tắt điện thoại, đi tắm rồi đi ngủ.

- - -

Ngày hôm sau, sau khi tan làm, tôi thu dọn đồ và bước ra ngoài, liền nhìn thấy ánh mắt của các đồng nghiệp có gì đó khác thường.

Khí tôi đi ra, đã nhìn thấy Lý Hào Kiệt đứng ở trước cổng.

Người đàn ông mặc một bộ đồ vest công sở màu xanh dương.

Trong tay cầm một đóa hoa cẩm tú cầu đứng ở đó.

Tôi đứng yên tại chỗ, liền nhận ra, anh ta đứng ở đó chờ tôi!

Phản ứng đầu tiên của tôi không phải bước về phía trước mà ngược lại, tôi lùi về phía sau.

Không, không phải lùi về phía sau, mà là quay đầu chạy!

Lúc tôi đang chạy, tôi nghe thấy tiếng của người đàn ông ấy đang đuổi theo, tôi cảm thấy bản thân mình đã bị người nào đó ôm chặt từ phía sau, một giọng nói khàn khàn của một người đàn ông vang lên trên đỉnh đầu, “Cái gì cần chấm dứt, anh cũng đã chấm dứt rồi, em có thể cho anh một cơ hội không?”

Sức lực của người đàn ông ấy rất lớn, trói chặt tôi trong lòng anh ta, tôi nghiêng đầu, nờ nụ cười lạnh nhạt, “Anh chấm dứt rồi thì liên quan đến tôi?”

“Em không tha thứ cho anh cũng không sao, anh có thể theo đuổi em.”

Giọng nói của Lý Hào Kiệt như có ma lực.

Chỉ mấy lời nói nhẹ nhàng đã có thể làm cho tim tôi đập nhanh hơn.

Nhưng mà, bjanh ta lừa dối hết lần này đến lần khác, từ lâu tôi đã không còn là một người ngây thơ nữa, tôi nhẹ nhàng thoát ra khỏi cái ôm của anh ta, quay người lại ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông ấy, nhìn anh ta bằng ánh mắt lạnh lùng, hỏi, “Tổng giám đốc Lý, vậy anh hãy nói cho tôi biết, nguyên nhân thật sự khiến Lương Vũ Hạnh bị đuổi việc đi, cô ta đã vi phạm quy tắc gì?”

Quả nhiên câu nói này của tôi đã khiến sắc mặt Lý Hào Kiệt thay đổi.

Anh ta nhìn tôi, mặt hơi nhẩn lại, nét buồn nhẹ trong ánh mắt cổ giấu bí mật mà tôi đã đoán ra được.

“Anh không nói cũng không sao, tôi sẽ đoán.” Tôi nhìn anh ta nói, “Có phải là cô ta đã lên giường điện thoại, sau đó liên lạc với Tổng Duyên Minh mục đích là để hại tôi, Lương Vũ Hạnh vì muốn lấy ba tí này nên đã đưa ra điều kiện để đuổi Đào Nhị.”

Lúc tôi nói đến đây, biểu cảm của Lý Hào Kiệt trở nên không được tốt cho lắm.

Tôi cười đau xót, “Tôi đoán đúng rồi đúng không? Mặt ngoài Lý tổng nói đã chấm dứt tất cả, nhưng thật ra bên trong vẫn giữ mối quan hệ không thể chấm dứt.”

Tôi thoát ra khỏi cái ôm của người đàn ông ấy, đi ra ngoài.

Lý Hào Kiệt vẫn như trước, đuổi theo sau tôi, muốn nắm lấy cổ tay tôi.

Lần này, anh ta chạm vào tay tôi, tôi lập tức hất tay ra, đúng lúc muốn nói điều gì đó, nhưng thấy những người đang đứng xung quanh, rất nhiều người là người của công ty tôi.

Lý Hào Kiệt là tổng giám đốc tập đoàn Hào Thiên, nếu như hôm nay tôi cứ làm như vậy ở nơi này, vậy ngày mai nhất định không chỉ lên tin tức, e rằng còn bị các fan nữ của anh ta mắng chửi.

Tôi trầm lặng một hồi sau rồi nói, “Lên xe đi.”

Lý Hào Kiệt dường như cũng biết suy nghĩ của tôi, anh ta không nói gì, liền bước đến trước xe.

Đến cạnh chiếc xe, tôi nhìn thấy bó hoa cẩm tú cầu vừa bị anh ta ném xuống, cảm thấy có chút đáng thương, ngồi xuống nhặt đóa hoa lên, Lý Hào Kiệt ngăn tôi lại, “Nếu em thích anh có thể mua bó mới cho em.”

“Cái này không liên quan đến chuyện thích hay không.” Tôi vừa nhặt bó hoa lên vừa nói, “Hoa nở một mùa đẹp như vậy, nếu như không biết trân trọng, vậy thì sẽ lỡ mất, cho dù anh có mua hoa mới, thì cũng không còn là những bông hoa này nữa.”

Lúc này tôi dường như hiểu ra câu nói của Mưu Đạo Sinh: Hoa nở đáng bề thì bề ngay, đừng chờ hoa rụng bề cảnh không.

Lý Hào Kiệt ngồi xuống nhặt hoa lên cùng tôi.

Ngay đến cả những chiếc lá hoa anh ta cũng nhặt lên, đến khi thấy trên mặt đất không còn cánh hoa nào nữa, anh ta mới đứng dậy mở cửa xe phía trên cho tôi.

Tôi bối rối nhìn anh ta.

Bước lên xe.

Lý Hào Kiệt ngồi ở ghế lái hỏi tôi, “Tôi nay em muốn ăn gì?”

“Ăn gì cũng được, xin Lý tổng tự sắp xếp.”

Tôi chỉ muốn mau chóng nói rõ ràng, rồi kết thúc mối quan hệ này.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, “Em muốn ăn gì?”

Tôi rũ rứt xuống, chế giễu nói “Thứ tôi muốn ăn, e rằng Lý tổng không thể nuốt nổi.”

Vốn dĩ chỉ là một câu nói vô tình, nhưng Lý Hào Kiệt lại nhìn tôi nghiêm túc nói, “Anh cũng là một người bình thường, có gì mà không thể nuốt nổi, nói đi, em ăn gì anh cũng ăn được cùng em.”

Tôi nhìn về hướng Lý Hào Kiệt, có lẽ do tâm lý muốn trả thù, tôi nhìn anh ta, tìm một địa chỉ ở trên điện thoại rồi nói, “Vậy cũng được, đi đến nơi này đi.”

Địa chỉ tôi đưa ra là một quán ăn ở gần công viên.

Thật ra tôi cũng không biết rõ bây giờ quán ăn này còn không nữa.

Lúc còn nhỏ chúng tôi không có tiền tiêu vặt, đều phải ăn trong nhà ăn.

Sau đó một chị giành được giải thưởng cấp ba, mới đưa tôi đến quán ăn này ăn cơm.

Một người vẫn luôn ăn trong nhà ăn như tôi, lần đầu tiên được ăn cơm ở bên ngoài, lúc đó tôi cảm thấy đó chính là thứ ngon nhất trên thế giới này!

Sau khi lên đại học, tôi cũng vẫn đến đó vài lần.

Khi Lý Hào Kiệt lái xe đến giao lộ thì không thể lái vào đó được nữa.

Bên ngoài chỉ có một con đường đi bộ vào bên trong.

Ngọt hết chỗ này đến chỗ kia, cuối cùng cũng đến quán ăn đó, điều làm cho tôi cảm thấy ngạc nhiên chính là quán ăn nhỏ ấy vẫn còn mở.

Từ bên ngoài bước vào trong, ông chủ vẫn là người cũ.

Ông chủ nhìn tôi cười chào, “Ai chà, chẳng phải là Tiểu Khanh đây sao? Mấy năm rồi mới gặp cô đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: Lần này đổi lại hãy để anh yêu em

“Ông chủ vẫn nhớ cháu.”

Tôi cảm thấy rất bất ngờ.

“Vẫn nhớ, mấy năm qua cũng không thay đổi gì, tôi muốn không nhận ra cũng khó.” Ông chủ cười nói, ánh mắt nhìn về hướng Lý Hào Kiệt, “Đây là người yêu cô à? Trông cậu ấy quý phái thật, vừa nhìn đã biết không phải người bình thường.”

Không thể không nói, ông chủ quán ăn cũng thật biết nhìn người.

Tôi mỉm cười, “Không phải, anh ta chỉ là...”

“Tôi là người yêu của cô ấy.”

Lý Hào Kiệt biết tôi định nói gì nên liền cắt lời.

Tôi nhìn anh ta, cũng không muốn tranh biện gì.

Ông chủ cười, cảm thực đơn đến để lên trên bàn của chúng tôi, “Cãi nhau sao? Không sao, ăn xong đồ ở quán tôi sẽ làm lành thôi.”

Thực đơn của quán ăn vẫn thế, vẫn là những trang giấy, tên và giá món ăn ghi trên đó đều là ông chủ tự viết.

Đã mấy năm trôi qua, giá cũng không tăng lên nhiều.

Tôi nhìn giá của những món ăn mà nhăn mặt, “Ông chủ, ông buôn bán như này không sợ sẽ lỗ vốn sao?”

Ông chủ cười và nói, “Không sợ, buôn bán cũng chỉ để vui vẻ, những khách hàng quen như cô đến đây nói chuyện với tôi là tôi vui rồi, kiếm tiền không phải mục đích chính.”

Tôi gọi hai món tôi vẫn thường ăn trước đó, rồi đưa thực đơn cho Lý Hào Kiệt.

Hỏi anh ta muốn ăn gì.

Lý Hào Kiệt nhìn thực đơn, khuôn mặt dường như mơ màng, cuối cùng mở lời, “Em gọi là được rồi.”

“Anh chàng này vừa nhìn đã biết là một ông chủ lớn, nào, để tôi giới thiệu cho cậu.” Ông chủ nhiệt tình vội vàng cầm thực đơn đến giới thiệu với Lý Hào Kiệt.

Giới thiệu một lúc lâu, Lý Hào Kiệt cũng chỉ chọn một món thịt xào thập cẩm.

Sau đó ông chủ đi làm thức ăn.

Cả một quán ăn nhỏ chỉ có hai người là tôi và anh ta, lúc này tôi mới nói, “Tổng giám đốc Lý cũng đã thấy rồi đấy, đây chính là cuộc sống của tôi, tôi và anh là người thuộc hai thế giới khác nhau.”

“Trước đây chẳng phải vẫn rất tốt sao, sao bây giờ lại nói những lời này.” Lý Hào Kiệt nhăn mặt.

Tôi cúi đầu xuống, do dự một hồi rồi ngẩng đầu lên nói rõ từng chữ một, “Lý Hào Kiệt, trước đây là do tôi yêu anh, rất yêu anh, cho dù chúng ta có phải là người ở một thế giới hay không, đâu có sợ sự khác biệt lớn nhường nào, tôi cũng nguyện khắc phục mọi khó khăn để bên anh, nguyện cố gắng để hợp với anh, chỉ cần một ánh mắt của anh, tôi cũng đều bất chấp mọi gian nguy.”

Lý Hào Kiệt nghe thấy những lời này của tôi, trong ánh mắt không một chút vui vẻ.

Ngược lại còn có một nỗi đau không thể hóa giải.

Tôi tiếp tục nói, “Nhưng mà trải qua nhiều sự việc như vậy, sự chân thành của tôi, cũng đều trở nên lãng phí, tôi không muốn yêu anh nữa, tôi mệt rồi.”

“Duyên Khanh, anh...”

“Thức ăn đến rồi!”

Lúc Lý Hào Kiệt đang muốn nói điều gì đó, ông chủ bỗng nhiên bụng một đũa thịt xào thập cẩm ra, chỉ ngửi hương thơm tôi cũng biết, đã mấy năm không ăn, tay nghề của ông chủ vẫn không thay đổi chút nào. Vẫn giòn như ngày nào.

Ông chủ đứng ở một bên tự khen, “Mau nếm thử đi, không phải tôi nói quá, nhưng đầu bếp nhà hàng năm sao cao cấp cũng chưa chắc đã làm ngon hơn tôi đâu.”

Lý Hào Kiệt nhìn ông chủ, dường như là đang đợi ông chủ rời khỏi.

Tôi hiểu ông chủ, ông ấy rất nhiệt tình, sẽ không dễ dàng rời đi như vậy đâu.

Tôi cười và nói với Lý Hào Kiệt, “Ăn đi, lúc ăn com không nên nói đến những chuyện không vui, nếu không sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị, có gì ăn xong hãy nói”

Lý Hào Kiệt do dự một hồi mới gật đầu đồng ý.

Nếm một miếng thức ăn, nhìn biểu cảm của anh ta, tôi biết, anh ta rất thích ăn món ăn ở đây!

Sau đó ông chủ đem hết các món ăn ra.

Sau khi ăn xong, Lý Hào Kiệt hỏi ông chủ, “Ông có muốn mở tiệm ở chỗ khác không? Tôi sẽ đầu tư cho ông”

“Ha ha, cảm ơn tổng giám đốc đã quan tâm.” Ông chủ cười lỏn tiếng, “Cả đời này tôi sẽ không đi đâu nữa, tôi phải giữ cái tiệm này, dù gì đây cũng là quán ăn mà tôi và vợ tôi cùng nhau gây dựng”

Ông chủ nhắc đến vợ, tôi liền thuận miệng hỏi, “Bà chủ đâu rồi? Sao không thấy bà ấy?”

Trước kia lúc đến đây ăn com, đều là ông chủ làm món ăn, bà chủ đưa thức ăn lên.

Hôm nay lại không nhìn thấy bà chủ đâu.

Nhắc đến bà chủ, khuôn mặt của ông chủ lộ rõ ánh mắt thất vọng, một hồi sau mới nói, “Bà ấy, mấy năm trước mắc bệnh, phải tiêu tốn rất nhiều tiền, vốn dĩ nghĩ rằng có thể chữa khỏi, kết quả năm ngoái lại tái phát, bà ấy mất rồi...”

“Xin lỗi ông chủ, tôi không biết.”

Tôi nhận ra bản thân mình đã nói sai.

Người vừa mất đi người bà như tôi lúc này thật sự hiểu rõ cảm giác của ông chủ, mất đi người quan trọng, cảm giác đau đớn nhường nào.

“Không sao không sao.” Ông chủ cúi đầu đau buồn, “Tôi thấy cả cuộc đời bà ấy cũng chưa từng đón một sinh nhật trọn vẹn, kiếp sau nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, để bà ấy có một cuộc sống tốt hơn.”

“Có một người chồng như ông, đó chính là những ngày tháng đẹp nhất.”

Tôi an ủi ông chủ.

Lúc chúng tôi thanh toán tiền xong rồi khỏi quán, Lý Hào Kiệt muốn trả số tiền nhiều hơn nhưng đã bị ông chủ từ chối.

Rời khỏi quán ăn, chúng tôi đi bộ dọc theo con đường nhỏ, trời cũng đã tối, đèn đường mập mờ, hai người chúng tôi đều không nói gì hết.

Nhìn thấy sắp đến chiếc xe trượt nước, tôi nghe thấy tiếng người đàn ông nói ở phía sau, “Em yêu, lần này không cần em yêu anh, hãy để anh yêu em, không cần em phải cho đi, anh sẽ cho đi mọi thứ.”

Chỉ mấy chữ ngắn gọn, nhưng lại làm trái tim tôi thất chặt lại.

Hai tay tôi đặt về phía trước, đan chặt vào nhau, một lát sau mới nói, “Không, Lý tổng, tấm lòng của anh, cho dù cho bất kỳ người nào cũng sẽ có hồi đáp, anh không cần phải lãng phí công sức vào tôi đâu.”

Xung quanh hoang vu không một chiếc taxi.

Tôi chỉ có thể lựa chọn ngồi xe của Lý Hào Kiệt về nhà, lúc tôi xuống xe, Lý Hào Kiệt lại nói, “Hãy để anh yêu em, em có thể dần dần đón nhận, anh chỉ hi vọng em sẽ không trốn tránh.”

Tôi không dám nhìn anh ta, không nói lời nào, cứ thế rời khỏi.

--

Mấy ngày sau, chính là tang lễ của Tổng Tuyệt.

Ngày hôm đó, tôi mặc một bộ đồ màu đen, đến nơi làm lễ tang, lần này cũng chỉ có một vài người đến, cũng đều là những gương mặt quen thuộc.

Tôi bước lại, Tổng Cẩm Dương vừa nhìn thấy tôi đã tức giận, đẩy tôi một cái rồi chửi, “Mày còn có mặt mũi đến đây sao! Mau rút ra khỏi đây!”

Ông ta hét lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía tôi, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Phan Ngọc cũng chửi theo, “Mày làm cho nhà họ Tống thành ra nóng nổi này, còn có mặt mũi đến đây sao! Mau rút đi!”

Mặc dù tôi không biết lần này hai người họ tại sao lại kích động như vậy.

Nhưng tôi rất rõ mục đích của bản thân mình.

Tôi lạnh lùng nhìn mọi người, “Tôi đến thăm bà của tôi, không phải đến để thăm các người”

“Mẹ tôi còn sống, cũng không muốn gặp cô đâu!” Tống Cẩm Chi cuối cùng cũng lên tiếng, “Tổng Duyên Khanh, cô đã phá nát tập đoàn Tống Thị, cô vui rồi chứ!”

“Tổng Thị bị phá sản liên quan gì đến tôi?”

Tôi nhăn mặt.

“Liên quan gì đến cô?” Tống Cẩm Dương tức giận xông lại đòi đánh tôi.

Tôi đã chuẩn bị từ trước nên liền né tránh.

Tống Cẩm Dương nhìn tôi chằm chằm, “Mày quyến rũ Lý Hào Kiệt, khiến anh ta đến thời điểm này còn huy hôn với Minh Minh! Thật là một người phụ nữ độc ác!”

Hóa ra là vì nguyên nhân này.

Tôi quay mặt nhìn về hướng Tống Duyên Minh đang khóc nức nò, “Ông hãy hỏi chị ta xem, nếu như chị ta không hết lần này đến lần khác làm ra những chuyện quá đáng, Lý Hào Kiệt lại có thể không thể chịu đựng chị ta như vậy sao? Liên quan gì đến tôi”

“Hu hu hu, đều là lỗi của tôi...” Tống Duyên Minh không ngừng khóc, cũng không nói tại sao.

Cho dù cả nhà họ Tống không ghen ghét đón tôi, nhưng đây là lễ tang của Tống Tuyệt, tôi phải ở đây, tôi phải nói lời tạm biệt cuối cùng với bà.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 177: Để cho mày cảm nhận những gì tao đã trải qua

Bây giờ tôi đã nhận ra, khi con người ta không cần đến thể diện, thì họ sẽ không phải sợ điều gì nữa.

Tôi đứng yên ở đó, Tổng Cẩm Dương, Tổng Cẩm Chi cũng không còn cách nào với tôi.

Người của công ty làm tang lễ dựa theo thời gian chôn cất Tổng Tuyết, tôi cũng tự mình vun một nấm đất, “Tạm biệt bà.”

Từ nay, tôi sẽ không đến nhà họ Tổng nữa.

Sau khi chôn cất xong, tôi không ở lại thêm một giây nào nữa mà vội rời đi.

Chiều hôm đó, tin tức lại cập nhật, Tổng Thị tuyên bố phá sản, số tài sản đã bị một người bí mật mua.

Còn về người bí mật này là ai, mọi người đều có những ý kiến khác nhau.

Nhưng tôi lại cảm thấy, ngoài Lý Hào Kiệt ra còn có thể là ai?

Tôi thậm chí còn cảm thấy, không lâu sau Lý Hào Kiệt sẽ tặng tập đoàn Tổng Thị lại cho Tổng Duyên Minh, liền mỉm cười.

Có lẽ tôi đã đợi khoảng một tuần, nhưng sự việc này vẫn chưa xảy ra.

Trong thế giới của tôi, một tuần qua, Lý Hào Kiệt mỗi ngày đều đến đón tôi, cho dù tôi từ chối như thế nào, anh ta cũng không để ý, mặc dù công việc của tôi có lúc phải đi công trường, nhưng đi đâu cũng vẫn phải báo lại với công ty.

Lý Hào Kiệt cũng có thể nắm rõ từng động thái của tôi.

Ngay đến việc chạy trốn tôi cũng không làm được.

Nhưng mà, chỉ tiếp diễn trong một tuần, buổi tối ngày thứ bảy, khi tôi vừa đi ra khỏi công trường, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Lý Hào Kiệt như mọi ngày.

Tôi đoán, có lẽ anh ta đã bỏ cuộc rồi?

Rõ ràng trong lòng cũng thất vọng, nhưng tôi cảm thấy như vậy cũng tốt, có thể yên tĩnh rồi.

Tôi ngồi xe buýt trở về nhà.

Không biết tại sao, rõ ràng Lý Hào Kiệt không đến đón tôi, nhưng tâm trạng của tôi lại không vui lên chút nào.

Thậm chí tôi không có hứng làm những việc khác.

Về đến nhà, tôi liền gọi đồ ăn ngoài.

“Ting toong.”

Lúc tôi đang đợi ship đồ ăn đến, điện thoại bỗng nhiên vang lên thông báo tin nhắn.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là liệu có phải tin nhắn của Lý Hào Kiệt không.

Khi tôi mở điện thoại ra, nhìn ba chữ trên đó “Người bảo trợ”.

Trong lòng trời dậy một sự thất vọng nhẹ nhẹ.

Tôi ấn vào tin nhắn, nhìn dòng chữ viết trên đó, “Dạo này có ổn không? Công việc có gì phiền phức không, có cần tôi giúp gì không?”

Tôi suy nghĩ rồi bắt đầu soạn tin nhắn, lúc đó chuông cửa cũng vang lên.

Nghĩ rằng đó là người ship hàng, tôi vừa trả lời tin nhắn vừa mở cửa.

Khi tôi mở cửa ra vừa ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy một người mặc bộ đồ đen đứng ở bên ngoài, đội một chiếc mũ lưỡi trai, vành mũ che xuống rất thấp.

Trong tay không mang gì cả.

Khoảnh khắc đó, trong lòng tôi bỗng nhiên trời dậy một dự cảm không tốt!

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là đóng cửa lại!

Nhưng thấy tôi đóng cửa lại, chân của người đó nhanh chóng chặn cửa lại!

Tôi hoảng sợ, không nghĩ được gì, cũng không có thời gian báo động thậm chí gọi 110, tay tôi cứ thế ấn gọi cho người bảo trợ!

Cuộc gọi đang truyền đi.

Khi tôi đang cầu nguyện đầu dây bên kia bắt máy, cửa bỗng nhiên bị đẩy ra!

“Bịch” một tiếng.

Chiếc cửa gỗ đập vào mặt tôi.

Khi tôi đang cảm thấy chóng mặt, người mặc đồ đen ở ngoài cửa bước vào, bịt một thứ gì đó vào miệng tôi, tôi bỗng nhiên mất đi lý trí.

- -

“Bốp!”

Tiếng của một cái tát mạnh, sự đau đớn trên má làm thần trí của tôi dần dần hồi phục lại.

Tôi mở mắt, nhưng nhìn mãi vẫn không thể nhận ra người trước mặt là ai, chỉ nghe thấy cô ta nũng nịu nói, “Duyên Khanh, dậy thôi.”

Tổng Duyên Minh!

Thần trí của tôi bỗng nhiên tỉnh hơn, trấn tĩnh lại, tôi mới nhìn rõ được Tổng Duyên Minh.

Chị ta mặc một bộ đồ thể thao, mái tóc ngắn, mặt không trang điểm.

Từ ngoại hình nhìn vào, có vẻ giống đàn ông.

“Chị...” Cô họạ tôi không nói lên lời, muốn nói nhưng cảm giác đầu choáng váng.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, tay sờ vào thứ đồ ở dưới cơ thể.

Lúc này tôi đang nằm trên một chiếc giường rộng một mét tám, ga giường mềm mại, vừa nhìn đã thấy nhãn hiệu Simmons cao cấp.

Còn về căn phòng này ở đâu tôi cũng không phân định được rõ ràng, nhưng có thể thấy được sắp xếp rất cao cấp.

Xung quanh đều là bốn bức tường màu trắng, dụng cụ trong nhà, chiếc ghế sofa cũng màu trắng...

Tôi muốn đứng dậy, tiếng xích “lạch cạch” vang lên, tay tôi khựng lại, nghiêng đầu mới nhìn thấy tay tôi đã bị xích.

“Ha ha, Duyên Khanh, ngạc nhiên không?”

Tổng Duyên Minh thấy những động tác của tôi, bật cười, biểu cảm của ánh mắt giống như chị ta là một bông hoa sen trắng.

Đầu tôi rất đau, nhưng rất nhanh tôi đã nhận ra được chuyện gì đang xảy ra.

Tôi nhìn Tổng Duyên Minh, tức giận nói, “Tổng Duyên Minh, chị làm trò gì vậy? Lại bắt cóc tôi?”

“Nào, chẳng phải em nên gọi chị một tiếng chị gái sao?” Tổng Duyên Minh quay người ngồi trên giường, đưa tay sửa soạn lại mái tóc rối của tôi, “Em gái tốt của chị.”

Ngay sau đó, đưa tay lên, tắt “bốp” một cái vào mặt tôi!

Lực của chị ta rất mạnh!

Một cái tát, tai của tôi như ù cả đi, mặt bên trái nóng bừng!

Mặc dù tay tôi bị trời lại, nhưng chân thì không!

Tôi đưa chân đập vào bụng Tổng Duyên Minh! Hối, “Rốt cuộc chị muốn làm gì?”

Lực ở chân của tôi cũng không hề nhẹ, lúc Tổng Duyên Minh bị đập, cả người chị ta lùi lại phía sau, biểu cảm trên mặt đau đớn vô cùng.

Chị ta ôm bụng, ngồi ở góc giường một lát rồi mới đứng dậy.

Lấy một chiếc máy tính xách tay ở phía sau chiếc bàn!

Tôi vừa nhìn đã nhận ra, đó chính là máy tính xách tay của tôi!

Chị ta cầm chiếc máy tính bước về phía tôi, khi tôi vẫn chưa nhận ra được chị ta sẽ làm gì, chị ta liền giơ tay lên đập thẳng chiếc máy tính vào tôi!

Tôi thấy vậy liền đưa tay lên đỡ, vừa đưa tay lên, cổ tay đã bị dây xích làm chững lại, vốn dĩ không thể nào giơ cao được đến mặt!

Đến khi tôi muốn quay đầu lại nhưng không kịp nữa.

Cả chiếc máy tính, đập thẳng vào mặt tôi!

“Bốp” một cái.

Một lát sau tôi cũng không cảm nhận được sự đau đớn.

Cứ thể bị đập cho ngơ người!

Chiếc máy tính này tôi dùng để làm việc, bởi vì cần làm và kết xuất hình ảnh vì vậy cấu hình rất cao, cân nặng cũng rất đáng sợ!

Khoảng hơn ba mươi giây sau, tôi mới cảm nhận được sự đau đớn ở xương sọ khi bị thiết bị kim loại đập vào!

Dường như có một chất lỏng chảy ra từ khoang mũi.

Tổng Duyên Minh thấy tôi như vậy, chau mày nói, đứng dậy lấy mấy tờ giấy ở trên bàn, bước lại chỗ tôi, nhẹ nhàng lau dưới mũi tôi.

Lúc lấy ra những tờ giấy kia đã nhuộm một màu đỏ.

Lúc này, đầu tôi, từng bộ phận trên mặt tôi mới cảm thấy vô cùng đau đớn.

Tổng Duyên Minh thấy tôi vậy liền cười rồi nói, “Duyên Khanh, mày biết không, hôm nay tại sao mày lại ở đây?”

Đầu tôi bị đập đến ngơ người, lúc này ngay cả một câu tôi cũng không trả lời được.

Tổng Duyên Minh cầm máy tính lại, bàn tay chà trên máy tính, “Duyên Khanh à, nếu như tao không nhìn thấy những thứ trong này, có thể cũng sẽ không làm những chuyện tuyệt tình như vậy, nhưng tao đã thấy rồi, tao muốn mày phải ném trái những gì mà tao đã phải trải qua.”

Tôi nheo mắt lại nhìn chị ta, không hiểu chị ta đang nói gì.

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, cười nhả nhận, “Không ngờ đúng không, tao đã phá giải được tệp ẩn bí mật mà mày đã giấu?”

“Tệp ẩn bí mật gì?”

Tôi ngơ người.

“Đến bây giờ mà mày vẫn còn giả ngốc!”

Tổng Duyên Minh vừa nói vừa mở máy tính ra, quả nhiên chị ta đã nhanh chóng tìm ra được tệp ẩn trong ổ E!

Tệp này tôi cũng chưa từng xem.

Chị ta ấn đúp chuột vào tệp, trên màn hình hiện ra một khung yêu cầu nhập mật mã, sau đó nhanh chóng nhập một dãy số, tệp được mở ra.

Từ trong đó chị ta chọn ra một đồng ảnh.

Tôi xem qua dường như có thêm vài đoạn ghi hình.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Không dám tin anh ta vì tôi mà chết

Tổng Duyên Minh quay đầu lại nhìn tôi, khuôn mặt đáng sợ, “Đây là gì, mày nói cho tao biết đây là gì!”

“Đây là gì?”

Tôi mơ màng.

Thật lòng mà nói, mặc dù tôi cũng biết một số thao tác máy tính, nhưng vốn dĩ không biết còn có tệp ẩn này.

Càng không biết tệp lại có thể đặt mật khẩu.

Tôi chưa từng được chứng kiến những thao tác nhanh chóng của chị ta.

Tổng Duyên Minh nhìn chăm chăm vào tôi, “Đừng giả bộ nữa!”

“Tôi thật sự không biết.” Tôi nheo mắt, cố gắng nhìn rõ trong những bức ảnh đó là thứ gì, nhưng màn hình máy tính của tôi chỉ có 15 Inch, hơn nữa những bức ảnh này thật sự quá nhỏ.

Tôi vốn dĩ không nhìn rõ được.

Bộ dạng của Tổng Duyên Minh như thế nhìn thấu tôi, “Mày nghĩ rằng mày già bộ vô tội thì tao sẽ tha cho mày sao? Đừng mơ!”

Nói xong, chị ta mở một đoạn ghi hình ra.

Khi đoạn ghi hình vừa được mở ra, sắc mặt tôi bỗng trắng bệch.

Nội dung đoạn ghi hình ghi lại Tổng Duyên Minh bị những tên khốn XXX!

Những thứ này... Sao có thể ở trong máy tính của tôi?

Khi tôi ngạc nhiên nhìn màn hình máy tính, Tổng Duyên Minh cứ thế nắm lấy tóc của tôi, trợn trừng mắt nhìn tôi, “Tại sao mày không sớm lấy đoạn ghi hình này để uy hiếp tao? Mày còn đợi gì nữa? Có phải đợi đến khi Lý Hào Kiệt muốn kết hôn với tao, mới lấy cái này ra không?”

Chị ta túm chặt lấy tôi, làm cho tôi không thể không nhìn chị ta.

Diễn xuất của Tổng Duyên Minh trước nay vẫn rất tốt.

Nhưng lúc này, tôi nhìn thấy vẻ mặt khó ưa khi chị ta nhìn tôi, tôi cảm thấy đoạn ghi hình này có vẻ chị ta thật sự đã tìm thấy trong máy tính của tôi.

Nhưng không phải là chị ta muốn bắt cóc tôi, mà đang cố ý muốn xử lý tôi.

Tổng Duyên Minh nhìn chăm chăm vào tôi, “Sao? Không còn gì để nói nữa rồi sao?”

“Tôi...”

“Ha ha, tao khuyên mày hãy suy nghĩ kỹ trước khi nói, đây có thể sẽ là lần cuối mày có thể được tùy ý nói, hôm nay tao sẽ để mày nhận những tội mà trước kia tao phải nhận!” Tổng Duyên Minh ngắt lời rồi lại nói, “Đương nhiên, tao không chỉ chụp lại, mà còn tặng cho mày một món quà lớn.”

Lúc nói những câu này, nụ cười của chị ta đáng sợ đến bất thường.

Cả người tôi bỗng nhiên ướt đầm mồ hôi.

Chị ta đã phải trải qua những gì? Trong đoạn ghi hình đều đã rõ ràng, bây giờ vẫn còn đang phát, những tên khốn trong đó từng người từng người một xâm phạm chị ta, Tổng Duyên Minh phản kháng lại, thì họ sẽ đánh.

Góc quay hình đã đổi, quay lại rõ ràng từng động tác.

“Không, dừng!”

Tôi hoảng sợ! Tôi nhất quyết không muốn bị đối xử như vậy.

Lẽ nào trong căn phòng này, ngoài tôi và chị ta ra, còn có những người khác?

“Không?” Tổng Duyên Minh nhìn tôi cười và nói, “Có biết không? Người mà tao tìm lần này còn nhiều hơn mày, để thỏa mãn mày, hơn nữa đều là người da đen, đảm bảo mày sẽ được cung chiều! Những người đàn ông khác sẽ không thể làm thỏa mãn mày nữa!”

Tổng Duyên Minh nói xong liền bật cười!

Lúc này, bỗng có tiếng bước chân ở bên ngoài.

Từ biểu cảm của Tổng Duyên Minh, tôi nhận ra, chị ta không phải đang trêu đùa, thật sự có người đang đợi tôi!

“Không, không, dừng! Chuyện lần trước thật sự không liên quan gì đến tôi, thật sự không phải do tôi làm! Đây là lần đầu tiên tôi thấy đoạn ghi hình này! Tôi đảm bảo, tôi sẽ không làm lộ nó, chị có thể xóa đi.” Tôi nghĩ một hồi, cảm thấy bản thân mình nói không đúng, “Chuyện này nhất định có người đứng sau giờ trò, để hai chúng ta trả thù nhau, bây giờ người mà chị cần đối phó không phải là tôi, mà là đi tìm người đứng sau làm ra mọi chuyện.”

“Đừng già bộ nữa!” Tổng Duyên Minh đưa tay lên tát vào mặt tôi, “Nhất định là mày! Trên thế gian này ngoài mày ra thì còn có ai hận tao như vậy chứ?!”

“Tôi hận chị, nhưng tôi không thể làm ra những chuyện như thế này!”

Tôi cố gắng hết sức để giải thích với chị ta.

Tổng Duyên Minh cười lạnh lùng, “Không sao? Tao là người đã giết đứa con của mày và Lý Hào Kiệt, còn hại mày phải ngồi tù, mày lại không làm như vậy sao? Chỉ sợ trong tâm trí mày đang muốn hàng nghìn con dao đâm vào tao ấy!!!”

Đúng vậy, chị ta nói không sai.

Chị ta đã làm những chuyện này, tôi hận rằng mình không thể giết chết chị ta, làm cho chị ta không thể đầu thai được nữa!

Nhưng mà, dù tôi có hận chị ta như thế nào đi nữa, tôi cũng không thể làm ra những chuyện như thế này!

“Tôi đã nói rồi, tôi không làm chuyện này!” Tôi hét lên.

“Vậy sao?” Tổng Duyên Minh cứ thế đề lên eo tôi, dựng thẳng lưng, từ trên cao nhìn về phía tôi, “Những chuyện tao làm có lẽ mày đều đã biết rất rõ.”

“...”

“Làm cho mày phải ngồi tù, dù chỉ mới bắt đầu, nói những chuyện gần đây đi, tao đã mua chuộc Lương Vũ Hạnh để cô ta làm việc cho tao, nhưng cô ta lại dám mặc cả với tao, nói muốn xử lý luôn Đào Nhị, điều làm cho tao bất ngờ đó chính là mối quan hệ của mày và người tên Đào Nhị đó lại tốt như vậy.”

Tôi đã đoán trước được chuyện này.

Tôi không cảm thấy ngạc nhiên.

Tổng Duyên Minh thấy tôi không có phản ứng gì thì liền lắc đầu, “Xem ra, chuyện tao làm đều không thể khiến mày tức giận?” Chị ta ngừng lại một lát, rồi sát mặt lại chỗ tôi, nở một nụ cười khác lạ, “Không sao, tao biết có một chuyện sẽ phải làm cho mày tuyệt vọng.”

Nhìn nụ cười của chị ta, tôi bỗng nhiên có dự cảm không lành.

Tổng Duyên Minh móc trong túi áo ra một chiếc đĩa CD nhỏ, hỏi tôi, “Mày biết cái này là gì không?”

Tôi do dự rồi lắc đầu.

Tổng Duyên Minh nhìn biểu cảm của tôi bỗng nhiên bật cười lạ thường.

Chị ta không nói gì cả, chỉ tắt đoạn ghi hình đang phát trên máy tính, sau đó bỏ chiếc đĩa CD vào trong máy tính.

Không lâu sau đó, máy tính đã nhận được nội dung của chiếc đĩa.

Tổng Duyên Minh mở ra, tìm kiếm và nhấp đúp chuột vào một tệp.

Đó là một tệp ghi âm.

Sau khi mở ra, một đoạn đầu không có tiếng.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Tổng giám đốc Lý, mọi chuyện đã thu xếp ổn thỏa, chỉ là xe của anh ta sắp lên cao tốc, một khi gặp phải sự cố bất ngờ, nhất định sẽ xảy ra chuyện, đến lúc đó, không chết, cũng sẽ tàn tật.”

Tôi chưa từng nghe thấy giọng nói lạ lẫm ấy.

Nhưng những gì mà anh ta nói, tôi suy đoán, trán ướt đầm mồ hôi.

Không!

Không phải như vậy!

Trong lòng tôi gào thét.

Nhưng ngay sau đó, tôi liền nghe thấy một âm thanh mà tôi không muốn nghe.

Trong máy tính vang lên một giọng nói khác, “Chắc chắn không có người nhìn thấy chứ?”

Giọng nói lạ ấy trả lời lại, “Chắc chắn, tôi làm việc thì anh cứ yên tâm.”

Giọng nói ấy, tôi không thể không nhận ra.

Lý Hào Kiệt.

Hóa ra, vụ tai nạn của Lương Khanh Vũ có liên quan đến Lý Hào Kiệt! Hóa ra chính là anh ta đã làm!

“Không, không phải như vậy, Lý Hào Kiệt không có lý do nào mà lại hại Lương Khanh Vũ, tôi và Lương Khanh Vũ đã chia tay nhau, chúng tôi cũng đã không còn liên hệ với nhau nữa, lần đó Lương Khanh Vũ đến chẳng qua là do tôi bị người khác hãm hại, vì vậy anh ta muốn giúp tôi! Hơn nữa việc anh ta đến, Lý Hào Kiệt cũng không biết...”

Tôi như vỡ òa, vẫn không dám tin những chuyện đang xảy ra.

Ngay sau đó, tôi ngẩng đầu nhìn Tống Duyên Minh, “Cái này chỉ là giả thôi! Chuyện này nhất định không phải sự thật! Hiện nay, có rất nhiều phần mềm điều chỉnh âm, tùy ý cũng có thể tạo ra âm thanh như vậy!”

Đứng, đứng!

Nhất định là như vậy, người hại Lương Khanh Vũ nhất định không phải người của anh ta.

Không thể là Lý Hào Kiệt.

Không phải vì tôi!

Tôi cần bàn không có cách nào chấp nhận Lương Khanh Vũ vì tôi mà chết!

Bộ dạng sợ hãi của tôi, dường như cuối cùng cũng làm cho Tống Duyên Minh thỏa mãn, chị ta đưa tay tắt đoạn ghi âm đang phát lại lần hai.

Chị ta nhìn tôi, nói từng chữ một, “Không tin? Máy dựa vào cái gì mà không tin? Hãy nghỉ thử xem, Lý Hào Kiệt là ai.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Sẽ không còn ai cảm thấy chúng ta giống nhau nữa

Tôi nhìn Tống Duyên Minh không hề nói gì cả.

Tống Duyên Minh khoanh tay trước ngực, thu lại nụ cười: “Lý Hào Kiệt là chủ của Hào Thiên, là người đứng ở trên đỉnh cao của thành phố Vĩnh An, hồ mưà gọi gió, có gì là không làm được, người đàn ông như vậy chắc chắn năng lực không chế dục vọng là vô hạn.”

“...”

“Mấy cư nghĩ mà xem người có một quá khứ quá nhiều người không chịu nổi như vậy, anh ấy lại vì muốn giữ lại tao mà chịu đựng, cái ngày mà mày có đáng hiển cho anh ấy tất cả thì anh ấy đã coi mày là vật sở hữu của anh ấy.”

“Không phải...”

“Đừng tự lừa dối mình nữa!” Tống Duyên Minh cắt ngang lời tôi nói: “Chắc hẳn mày cũng biết rất rõ Lý Hào Kiệt lòng ham muốn chiếm giữ của anh ấy lớn tới mức thế nào! Lần ấy Lương Khanh Vũ lại lén lút ngăn chặn xa xôi tới thăm mày, hơn nữa lại còn để cho Lý Hào Kiệt biết Lương Khanh Vũ đang tính kế với anh ấy!

Còn nữa, mày cảm thấy Lý Hào Kiệt không hề biết chuyện anh ta đến sao? Chuyện trong thành phố Vĩnh An, chỉ cần anh ấy muốn, thì có cái gì mà anh ấy không biết chứ?”

Không thể không nói, từng câu từng chữ mà Tống Duyên Minh nói đều chính xác.

Thế nhưng tôi lại không hề muốn chấp nhận!

Tuy tôi và Lý Hào Kiệt từ nay sẽ không còn gặp gỡ, nhưng tôi vẫn không muốn tin rằng anh ta lại làm ra những chuyện như vậy.

Không thể tin được anh ấy lại ra tay lấy mạng Lương Khanh Vũ!

Tôi cố gắng ổn định lại tâm trạng, nhìn về phía Tống Duyên Minh, cười một cách bình tĩnh: “Xin lỗi, tôi không tin, trừ phi Lý Hào Kiệt tự nói với tôi, nếu không tôi sẽ không tin một lời nào hết!”

Tống Duyên Minh hình như không thể ngờ rằng tôi vẫn không chịu tin.

Vô cùng sững sờ, nhìn tôi một cách kinh ngạc, bắt đầu mặt không hề cảm xúc.

Sau đó đột nhiên cười như điên!

“Ha ha ha ha! Xem ra tình cảm của mày với anh ấy cũng không phải sâu sắc bình thường đâu.” Chị ta dừng lại một lát, cảm giác không cảm lòng nói: “Cũng không uống công khi anh ấy uống nhiều, lại ôm tao rồi gọi tên mày, ha ha ha ha!”

Tống Duyên Minh không thể kiềm chế được nụ cười.

Chị ta cười vô cùng lộ liễu.

Biểu cảm vô cùng đau lòng.

Cuối một lúc, khước mắt của Tống Duyên Minh lại rơi xuống những giọt nước mắt, chị ta không cam lòng lau chúng đi, mạnh mẽ nắm chặt gương mặt của tôi: “Nhưng mà tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc trong ngày hôm nay! Từ nay về sau, anh ấy sẽ không bao giờ nhắm vào với mày nữa!”

“Chỉ chị muốn giết tôi sao?”

Tôi nhìn thấy chị ta luồn tay vào trong túi.

Rất nhanh sau đó lại rút ra một thứ gì đó!

Bởi vì thứ đó không lớn lắm, tôi không nhìn thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy qua kẽ tay của chị ta, hình như là một thứ gì có màu bã chè.

Hình như là một chiếc lọ!

“Giết mày? Như thế thì không ổn lắm!” Tống Duyên Minh lại làm ra vẻ đáng thương: “Mày lại là em của tao, sao tao lại nỡ giết em của mình chứ?”

Chị ta dỗi tay, dùng ngón tay trỏ và ngón cái lấy ra một vật ở trong túi.

Lúc này tôi nhìn thấy rõ được hình dáng của cái lọ.

Đó là một chiếc lọ thủy tinh nhỏ màu bã chè, không chỉ thân lọ bằng thủy tinh mà cái nắp cũng là thủy tinh, bên trong có chất lỏng đang lỏng lảnh.

Do chiếc lọ màu bã chè nên không thể nhìn thấy chất lỏng đó màu gì.

Chiếc nắp và thân lọ được gắn với nhau bởi màng bọc, như thể tránh cho chất lỏng bên trong rót ra ngoài.

Đây là cái gì?

Mà lại phải cần một lọ thủy tinh để đựng?

Đáp án chính là hình như là một loại chất lỏng có tác dụng ăn mòn loại mạnh...

“Thả tôi ra!”

Trong đầu tôi lập tức nhớ lại những lời chị ta đã nói mấy ngày trước.

Chị ta nói, nếu chị ta không có được Lý Hào Kiệt thì sẽ kéo tôi chết chung!

“Thả mày ra?” Tổng Duyên Minh lắc chiếc lọ thủy tinh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chất lỏng bên trong lọ: “Tổng Duyên Khanh, mày có biết không? Tao ghét nhất chính là mày và tao có gương mặt giống nhau, ngày trước lần đầu tiên tao gặp mày ở trường, phản ứng đầu tiên của tao chính là ghê tởm!”

Tao không thể ngờ được rằng, bà nội lại đón mày về nhà!”

“Bà nội đã chết, tôi và chị đã không còn có quan hệ gì nữa rồi!”

Tôi đã nghĩ ra Tổng Duyên Minh định làm gì rồi!

Không được!

Tôi không thể để cho chị ta làm như vậy!

“Không còn quan hệ gì?” Tổng Duyên Minh cúi đầu nhìn tôi, gương mặt không lộ cảm xúc gì: “Sao lại không có quan hệ gì? Từ khi mày làm lọ quá khứ của tao cho Lý Hào Kiệt biết, sau đó lại làm lọ việc tao ăn cắp tác phẩm của người khác, rồi lại còn tìm người hiếp dâm tao, hiện giờ Lý Hào Kiệt đã hủy hôn, không còn cần tao nữa, Tổng thị cũng đã phá sản, những ngày bình yên của tao cũng đã biến mất!”

“Tổng Duyên Minh, chị có tay có chân, có thể tự làm việc.”

“Tự làm việc? Dựa vào đâu mà tao phải tự làm việc, phụ nữ không phải sinh ra là để đàn ông bao nuôi sao? Tại sao tao lại phải nuôi bản thân mình!” Tổng Duyên Minh cúi đầu, trừng mắt nhìn tôi: “Hôn nữa, để trở thành bà Lý, tao đã không còn đường lui nữa rồi, nếu mày hủy hoại giấc mộng của tao, vậy thì chúng ta cùng chết chung đi!”

“Không! Không!”

Tôi hoảng sợ!

Bắt đầu liều mạng gây gục.

Thế nhưng chị ta đang ngồi ngang hông tôi, dù tôi cố gắng thế nào cũng không thể đá được chị ta.

Tôi bắt đầu dùng cách xoay người, muốn gạt chị ta xuống khỏi cơ thể mình.

Rất may, Tổng Duyên Minh rất nhẹ.

Tôi vội dốc sức đạp chân vào thành giường, chị ta đã không thể giữ được.

Khi thấy chị ta sắp ngã xuống, đã hét lên: “Mấy người vào đây đi!”

Vừa dứt lời, bên ngoài có năm người đàn ông bước vào!

Đều là người da đen.

Cao khoảng chừng mét chín.

Cơ thể cơ bắp lực lưỡng, trong số đó có người mà tay của họ còn to hơn cả chân của tôi!

Trong chớp mắt, mồ hôi của tôi chảy xuống.

“Không, không, đừng mà, không thế nào!” Tôi không muốn bị những người đó làm nhục, lúc này tôi vội cùng sợ hãi mà giải thích với Tổng Duyên Minh: “Không phải tôi tìm mấy tên côn đồ hăm hiếp chị đây, những chuyện đó không hề có liên quan đến tôi! Chúng ta đều bị người khác hăm hại!”

Tổng Duyên Minh không hề nghe, chị ta đưa tay lên sờ soạng cơ bắp của một người đàn ông: “Em à, em nhìn xem chị tốt với em biết bao, em tìm những tên côn đồ nhỏ thó, còn chị lại tìm cho em những người lực lưỡng nhất thế giới, chắc chắn là sẽ thỏa mãn được em”

“Không!”

“Mấy người các anh, hãy giữ chân nó lại!”

Tổng Duyên Minh dùng tiếng phổ thông để nói với họ.

Mấy người da đen này đứng đó, không hiểu ra sao.

Xem là là không hiểu tiếng phổ thông.

Tổng Duyên Minh thấy họ không hiểu, hình như biết họ không hiểu chị ta nói gì, mới nói bằng tiếng Anh bập bẹ, chỉ vào chân tôi: “Hold this!”

“No!”

Tôi liều mình lắc đầu, đá chân.

Nhưng mấy người đó không hề nghe tôi, có lẽ họ đã hiểu loáng thoáng ý của Tổng Duyên Minh, nên nhanh chóng chạy tới bắt lấy chân tôi, rồi mau chóng đưa tôi lên giữa giường.

Còn hai người thì giữ tay tôi!

Lúc này Tổng Duyên Minh mới từ từ mở lọ thủy tinh trong tay.

Gió lên gần với mắt của tôi, nhìn tôi và nói: “Đừng sợ, chỉ cần một chút thôi, rót xuống thì sẽ không còn ai cảm thấy chúng ta giống nhau nữa, cũng không ai khi nhìn thấy tao lại kêu tên mày nữa.”

Một mùi hắc sộc lên, chứng tỏ bên trong là Axit Sulfuric!

“Không! Chị điên rồi! Tổng Duyên Minh! Chị điên rồi!” Tôi thực sự hoảng sợ.

Sợ đến cực điểm

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, tròn tròn mắt: “Đừng vậy, tao điên rồi! Cũng bởi vì mày đã làm đảo lộn cuộc sống của tao, nên tao mới phát điên!”

Nói rồi, tay chị ta khẽ nghiêng...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Gương mặt bị hủy hoại

Tôi sợ tới mức tái mặt!

Một bàn tay gĩa ra bên cạnh, trong nháy mắt giữ chặt tóc tôi, buộc tôi phải xoay mặt lại!

“Không...”

Tôi cố gắng gĩa gĩa.

Chỉ cảm thấy chất lỏng ấy rót trên mặt mình, chỉ khoảng 0.1 giây mà tôi đã thấy nửa mặt bên trái đã như bị cháy xém!

“A!”

Đau đớn tới mức tôi không thể nhận được mà gào lên!

Đau!

Bóng rớt!

Cảm giác bóng rớt vô cùng đau đớn, khiến trái tim tôi có cảm giác mong muốn được sống một cách mãnh liệt!

Bỗng tôi co tay lại, rút tay ra khỏi người da đen ở bên phải!

Theo quán tính “Bốp” một cái lọ thủy tinh trong tay Tổng Duyên Minh vỡ ra!

Trong khoảng khắc chiếc lọ bay ra ngoài, tôi có thể nhìn thấy rõ, chất lỏng trong bình vấy tung tóe!

Hình như Tổng Duyên Minh không ngờ tới, giờ phút này, tôi không còn để ý gì nữa, nắm tóc của Tổng Duyên: “Thả tôi ra! Thả tôi ra! Cứu tôi!”

Bên mặt trái của tôi như bị lửa cháy xém, tôi không dám động vào, chỉ có thể nắm lấy tóc của Tổng Duyên Minh.

“Buông tay ra!”

“Chị thả tôi ra! Đưa tôi đi bệnh viện!”

Tôi cảm giác sự bóng rớt bên mặt trái đang lan ra, lúc này hình như nửa mặt vô cùng đau đớn khó chịu.

Một người da đen bước tới, bẻ cổ tay tôi, tôi đau đớn, vừa động tay đã kéo mở tóc giả của Tổng Duyên Minh ra.

Tổng Duyên Minh nhanh chóng đứng lên, đáng vẻ vô cùng sung sướng: “Tổng Duyên Khanh! Bây giờ mày thật xinh đẹp! Tao thực sự hận không thể cho Lý Hào Kiệt thấy mày lúc này! Ha ha ha!”

Chị ta hơi lùi về phía sau!

Tôi biết chị ta định bỏ đi, hét to: “Đừng mà! Thả tôi ra! Tôi muốn tới bệnh viện!”

Tôi không muốn gương mặt mình bị hủy hoại!

Không hề muốn!

“Tới bệnh viện?” Gương mặt của Tổng Duyên Minh tràn ngập nụ cười độc ác: “Mày còn chưa hưởng thụ hết dịch vụ mà tao đã chuẩn bị cho mày, sao lại có thể tới bệnh viện chứ?”

Nói xong, nhìn những người da đen, suy nghĩ một lát rồi miễn cưỡng nói: “Do ỉ!”

Chỉ hai từ đơn giản đó mà mấy người da đen đó đã hiểu.

Một người đang nhàn rỗi trong họ cởi bỏ quần áo trên người, lộ ra cơ bắp lực lưỡng!

“Không, đừng mà, đừng qua đây!”

Đau đớn, sợ hãi và hoảng loạn đang xâm chiếm cảm xúc của tôi!

Tổng Duyên Minh cười vô cùng đắc chí, cầm tóc giả trên đất, đáng nhẽ định đi ra, đột nhiên quay lại nói với tôi: “Tao còn chuẩn bị cho mày một quà tặng lớn, trong năm người họ có một người bị AIDS, ha ha ha!”

Nói xong xoay người bỏ đi.

AIDS?

Không!

Lúc này mấy người da đen đã nhào tới!

“Không!” Tôi cố gắng dùng tiếng anh để giao tiếp với họ, trong ánh mắt họ, tôi biết chắc chắn họ hiểu lời tôi nói.

Nhưng không hề bị lay động.

Mấy người đó đã xé rách quần áo của tôi, tôi lều lều gĩa gĩa!

Lại bị một người trong số đó đánh cho một cái!

Cú đấm của họ như một quả tạ, chỉ một cú đấm khiến tôi cảm thấy choáng váng, đầu đau như búa bổ.

Nhưng có lẽ những phản kháng vừa rồi của tôi khiến họ khó chịu, một người trong số họ đánh tôi một cách điên cuồng!

Tôi còn gĩa gĩa vài lần nữa.

Nhưng sau đó, ý thức của tôi càng ngày càng mơ hồ, cơ thể không thể động dậy nữa, chỉ có gương mặt vẫn đau đớn và bóng rớt khiến tôi hơi tỉnh táo.

Thấy tôi không còn động dậy nữa, hình như là tưởng tôi đã hôn mê.

Nên không hện mà cũng dừng lại.

Không chỉ đánh tôi mà còn có hành vi sờ soạng tôi.

Bởi vì mặt bên trái đau đớn vô cùng, tuy ý thức mơ hồ, nhưng hình như vẫn nghe thấy họ bàn bạc gì đó.

Có người hỏi: “Rốt cuộc chúng ta nghe ai đây?”

Có người trả lời: “Đương nhiên là người nào đưa chúng ta nhiều tiền hơn thì nghe người đó!”

Là có ý gì?

Lúc này sự đau đớn đã không thể giúp tôi tỉnh táo lại, cuối cùng cũng hôn mê.

“Duyên Khanh!”

Trong khi tôi hôn mê, tôi nghe thấy có người gọi tôi.

Giọng nói rất khẽ, lại rất quen thuộc.

Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại phát hiện thấy mình đang ở trong một vùng tối tăm, không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Trong mảng bóng tối này, có một nơi đang dần dần sáng lên, tôi nhìn thấy Lương Khanh Vũ.

Anh ấy đứng cách tôi hơn một mét, mặc một bộ vest trắng tinh, giống như chú rệp vậy...

“Anh Vũ...” Tôi nhìn thấy anh ấy, vội vàng muốn tới đó.

Muốn ôm lấy anh ấy.

Nhưng khi tôi cất bước, lại phát hiện ra Lương Khanh Vũ đứng cách xa tôi, dù tôi chạy nhanh tới đâu cũng không thể thay đổi khoảng cách giữa tôi và anh ấy...

“Anh Vũ, em rất nhớ anh, anh tới đây đi!”

Tôi cuống lên.

Lương Khanh Vũ vẫn đứng đó, đôi môi cười một nụ cười dịu dàng nhưng yếu ớt, nhìn tôi, ánh mắt vô cùng đau đớn.

Đột nhiên, trên trời như bắt đầu mưa, những giọt “nước mưa” nhỏ xuống trên bộ vest trắng tinh của Lương Khanh Vũ, bỗng trở thành màu đỏ máu vô cùng bắt mắt!

“Mưa” càng lúc càng lớn, bộ quần áo của anh ấy bị nhuộm thành màu đỏ máu!

“Anh Vũ! Anh Vũ! Anh tới đây đi, anh ở đây nguy hiểm lắm!” Tôi hoảng sợ muốn giơ tay nắm lấy Lương Khanh Vũ.

Nhưng lại trượt mắt!

Tôi chỉ có thể chạy thục mạng về phía trước, anh ấy vẫn đứng ở đó, nhìn tôi.

Giương mặt mang một vẻ đau buồn.

Lúc này tôi cảm thấy vô cùng bất lực, chỉ có thể tro mắt nhìn anh ấy bị nước mưa màu máu nhấn chìm.

Cuối cùng, hai đầu gối khụy xuống, đột nhiên té xỉu xuống đất.

Lương Khanh Vũ ngã xuống, cả người như ngã vào vũng máu...

Tôi quý xuống điên cuồng nắm lấy tay Lương Khanh Vũ nhưng lại không thể chạm tới, chỉ có thể điên cuồng gào thét: “Anh Vũ! Anh Vũ! Anh Vũ...”

Khi tôi hét to lần thứ ba, đột nhiên mở mắt!

Trước mắt là một mảng trắng xóa, giống như màu bộ vest của Lương Khanh Vũ.

Tôi sững sờ mới chú ý tới, bản thân mình đang ở trong bệnh viện.

Đồng thời tôi cũng xác nhận đây không phải thiên đường, mà là một bệnh viện mà tôi chưa bao giờ tới.

Vì sao tôi lại ở đây?

Giờ phút này, trong đầu tôi vô cùng hỗn loạn, nhưng chuyện đã xảy ra trước đó giống như những mảnh vỡ, như những đoạn ngắn không hoàn chỉnh...

Tôi nằm trên giường, cố gắng suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra một chút manh mối.

“Cô ấy sao rồi?”

“Vẫn chưa tỉnh.”

Khi tôi đang tự hỏi có chuyện gì xảy ra, bên ngoài đột nhiên lại vang lên cuộc đối thoại của một nam và một nữ.

Ngay sau đó, cửa phòng bệnh của tôi được ai đó mở ra, tôi vội vàng nhắm mắt lại, ra vẻ như mình chưa hề tỉnh lại.

Có thể nghe thấy trong hai người, người đàn ông đi tới bên cạnh giường tôi, dừng lại một chút rồi nói: “Nếu như cô ấy tỉnh thì đừng nói những chuyện trước đó cho cô ấy biết.”

“Tôi biết rồi.”

Hai người đó xem xét một lát rồi đi ra ngoài.

Chuyện gì cơ chứ?

Tuy tôi không biết chuyện gì, nhưng có điều tôi có thể khẳng định, chính là giọng nói của hai người đó tôi đã từng nghe thấy!

Tôi nằm ở đó, sự việc trước khi bị hôn mê lại xuất hiện trong đầu...

Người da đen, gương mặt bị hủy hoại, Lương Khanh vũ chết...

Từng chuyện từng chuyện một không hề sót, toàn bộ được xâu chuỗi với nhau!

Mặt của tôi!

Tôi hít một hơi, đưa tay lên sờ má trái của mình, mặt tôi quần băng gạc, qua cả mũi, chỉ để lại lỗ mũi và miệng...

Dưới băng gạc là gì...

Tôi nhẹ nhàng ấn xuống, cảm giác đau đớn tới rùng mình!

Thực sự đau đớn thấu da!

“Gương mặt tôi bị hủy hoại rồi...” Tôi ngồi trên giường, tay đặt ở thành ghế sofa không ngừng run rẩy.

Trái tim đang đứng trước bờ vực của sự sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Có thai

Nhưng một giây sau tôi lại nhận ra có một chuyện đáng sợ hơn của chuyện gương mặt bị hủy hoại!

Tôi sờ nơi đó của mình, chân động đậy, không hề có cảm giác gì cả.

Chẳng lẽ là do tôi đã hôn mê quá lâu chăng?

Hay là...

Nơi đó của tôi hình như không hề có cảm giác bị xâm phạm, trước đây khi tôi và Lý Hào Kiệt làm chuyện đó thời gian dài, thì ngày hôm sau tôi sẽ cảm thấy đau đớn.

Mấy người da đen đó nếu thực sự đã làm chuyện đó, thì chỗ đó của tôi không thể không có chút cảm giác nào cả.

Lẽ nào...

Tôi chưa bị hãm hiếp?

Nhưng sao lại có thể như thế!

Họ là người do Tống Duyên Minh cử tới, làm sao Tống Duyên Minh có thể buông tha cho tôi dễ dàng được.

Khi tôi đang chần chừ, thì lại nghĩ tới mấy lời nói của người da đen trước lúc tôi hôn mê.

Ý của bọn họ nói, có lẽ còn có một người khác...

Lúc này đầu tôi mới mở hẳn dần, còn chưa suy nghĩ được gì thì cửa lại đột nhiên được mở ra.

Tôi nhìn thấy một người đàn ông trung tuổi đứng ở cửa bước vào, xách một chiếc giỏ nhỏ trên tay, nhìn thấy tôi thì tròn tròn mắt, lúc đầu ngỡ ra, rồi mới mở miệng: “Cô đã tỉnh rồi sao? Tôi đi gọi bác sĩ.”

Nói xong quay người lại đi ra ngoài.

Tôi nhìn thấy ông ta thì càng có thể chắc chắn tôi chưa hề gặp người này.

Ông ta là ai?

Một lát sau, người đàn ông ấy tới dẫn theo hai người bác sĩ và một y tá, tôi nhìn thấy trên biển tên ở trước ngực bác sĩ có viết “Chức nhiệm khoa Bù Lược”.

Theo như tôi biết, thì bác sĩ chủ nhiệm khoa vô cùng lợi hại.

Hai bác sĩ khám tổng thể cho tôi, nhưng lại không hề kiểm tra chỗ đó.

Tôi đành hỏi: “Sao mọi người lại tìm được tôi vậy? Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?”

Người đàn ông trung niên trả lời: “Là ông chủ của tôi đã tìm được cô thông qua định vị điện thoại của cô, trước khi đưa tôi đây cô đã hôn mê rồi, bây giờ đã được mười tiếng đồng hồ rồi.”

“Ông chủ của ông?”

“Đúng, ông chủ tôi là nhà tài trợ của cô, tôi là trợ lý của anh ấy, tôi họ Vương.”

Người trợ lý họ Vương nói tới đây thì đối diện với tôi.

Nhưng tôi vẫn không nhận được mà hỏi tiếp: “Vậy khi mọi người tìm được tôi, tôi...”

Câu tiếp theo, tôi không thể nói thành lời.

Bác sĩ hình như cũng hiểu, chủ động nói: “Chúng tôi sẽ tránh đi, có vấn đề gì thì cô có thể hỏi y tá.”

Nói xong mấy người đó lại đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn tôi và cô y tá.

Lần này tôi không còn do dự gì nữa, hỏi: “Khi tôi được đưa tới thì đang ở trong hoàn cảnh nào?”

“Chuyện này...” Cô y tá nhìn tôi, như muốn nói gì đó nhưng lại hơi do dự, dừng lại mấy giây rồi mới nói: “Cô, khi cô được đưa tới, là bị người ta cưỡng hiếp! Chỗ đó sưng cả lên, chúng tôi, tôi đã bôi thuốc cho cô, mới ổn hơn chút!”

Khi cô ta nói chuyện giọng rất to.

Mà tôi còn chú ý thấy, tay cô ta nắm chặt, có vẻ rất hồi hộp.

“Cô nói dối!” Tôi nhìn chăm chăm vào cô ta, nói từng chữ một.

Lời vừa nói ra, cả người cô y tá đều vô cùng kinh ngạc!

Nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng: “Nói dối? Việc gì tôi phải nói dối! Trong bản ghi chép bệnh lý cũng có ghi.”

“Nhưng chỗ đó của tôi sao lại không có cảm giác gì, cũng không hề sưng.”

Khi tôi nói chuyện vẫn chăm chú nhìn cô y tá.

Răng trên của cô ta cắn lấy môi dưới, đôi mắt trừng xuống không nhìn tôi, có lẽ là hơi hoảng loạn.

Những hành động này rõ ràng là đang nói dối!

Cô y tá không chịu thừa nhận: “Đó là do hiệu quả của thuốc chúng tôi, cô muốn tin hay không, bản thân bị cưỡng hiếp hay không, trong lòng cô là rõ nhất.”

“Đương nhiên là tôi rất rõ.” Lúc này tôi đã hiểu được điều gì đó, người hơi vờn ra khỏi giường, nắm lấy cánh tay cô y tá đang đứng cạnh giường, giọng hỏi: “Là ai bảo cô nói dối?”

“Há! Tôi... tôi không có!” Y tá kinh ngạc, phản ứng đầu tiên là rút tay lại: “Tôi không nói dối.”

Tôi không hề nắm chặt cô ta.

Nên cô y tá có thể rút ngay tay ra, sau đó bỏ đi!

Khi tôi muốn đuổi theo, thì mấy bác sĩ và ông trợ lý Vương kia lại bước vào.

Bác sĩ thấy tôi muốn xuống khỏi giường lập tức ngăn tôi lại: “Cô mau nằm xuống đi.”

“Hôm qua khi tôi tới đây trong tình trạng như thế nào? Rốt cuộc tôi có phải bị người ta cưỡng hiếp mới đưa tới đây không?”

Lúc này tôi không còn để ý được nhiều như vậy nữa.

Hỏi thẳng hai bác sĩ.

Còn cả trợ lý Vương nữa.

Tuy trong lòng tôi chắc chắn tôi chưa hề bị cưỡng hiếp nhưng vẫn không thể nào chắc chắn, dù sao Tống Duyên Minh tìm người làm nhục tôi, mấy người đàn ông đó đã làm tôi vậy mà lại không hề làm nhục tôi sao?

Sao có thể chứ!

Tôi cần một lý do để khẳng định được phán đoán của mình!

Ba người không khỏi lo lắng.

Không ai nói gì, cuối cùng trợ lý Vương mở miệng: “Khi người của ông chủ tìm thấy cô, thì chỉ còn lại một mình cô, thực sự là quần áo không chỉnh tề, nhưng còn những chuyện khác, tôi cũng không biết...”

“Chúng tôi chỉ làm kiểm tra tổng thể, trước mắt không hề phát hiện...”

Bác sĩ chưa nói xong tôi đã hiểu anh ta định nói gì, tôi nhìn anh ta chần chừ nói: “Tôi bị người uy hiếp sẽ bị cưỡng bức, mà trong số người ấy có người còn mắc AIDS!”

Tôi nói một câu, hai người đó không hẹn mà cùng lùi về phía sau.

Chỉ có một người không hề động đậy đó chính là Chủ nhiệm khoa Bùi Lộc.

Tôi nhìn về phía anh ta định gắng hỏi, thì Bùi Lộc lại mở miệng trước: “Con đường lây nhiễm truyền thống của HIV rất ít, tiếp xúc bình thường không thể lây nhiễm được.”

Mấy từ đó ngay lập tức giải thích cho hành động của anh ta.

Không phải bởi vì biết tôi không hề bị lâm nhục, mà và AIDS không lây truyền qua con đường tiếp xúc thông thường.

“Nhưng tôi...”

Tuyệt vọng! Tôi muốn nói với chính mình gì đó nhưng lại không không thể nói lên lời.

“Nếu như cô không thể xác định cô có bị lâm nhục không, hoặc là không thể xác định được người đó có nhiễm HIV không, vậy thì khuyên cô nên bắt đầu sử dụng thuốc phòng ngừa phơi nhiễm.”

Bùi Lộc cho tôi một lời khuyên.

“Thuốc phòng ngừa phơi nhiễm?” Lần đầu tiên tôi nghe thấy từ này, không hiểu gì hết.

“Thuốc phòng ngừa phơi nhiễm chính là thuốc sử dụng dự phòng phơi nhiễm, người biết đến còn rất ít...” Bùi Lộc bắt đầu giới thiệu cho tôi về thuốc phòng ngừa phơi nhiễm.

Sợ sợ là tôi hiểu đó là thuốc dự phòng lây nhiễm, nhưng phải dùng trong 28 ngày, sau đó mới có thể đi kiểm tra xem có lây nhiễm hay không.

Hơn nữa, loại thuốc này phải dùng muộn nhất trong vòng 72 giờ, trong 24h sẽ đạt được hiệu quả tốt nhất.

“VẬY... hay là tôi dùng thử.”

Sợ đi tôi nói vậy, bởi vì tôi tưởng rằng thuốc này giống như thuốc tiêm phòng chó dại, chỉ cần dùng mỗi ngày mà thôi.

Nhưng Bùi Lộc nói cho tôi biết: “Loại thuốc này có nhiều tác dụng phụ, cô mới chỉ là có khả năng, phải nghĩ cho kỹ.”

“Dùng đi.”

Tôi chần chừ một lúc rồi đồng ý.

Để tránh điều không hay xảy ra, thêm một lớp bảo vệ nữa cũng tốt mà.

“Không được, cô không thể sử dụng cái đó được!” Nghe xong việc tôi dùng thuốc phòng chống phơi nhiễm, trợ lý Vương liền nói.

Giọng nói của ông ta rất lớn, cảm giác như thể vô cùng kích động.

Tôi và hai bác sĩ đều nhìn về phía ông ta.

Chẳng lẽ ông ta biết chuyện gì?

“Trợ lý Vương, vì sao?” Tôi hỏi ông ta.

“À đúng rồi, chủ nhiệm Bùi, cô ấy mang thai.”

Trợ lý Vương còn chưa kịp nói, bác sĩ bên cạnh đã nói với Bùi Lộc.

Lời nói của anh ta, giống như sấm sét giữa đồng bằng!

Tôi trừng mắt nhìn về phía bác sĩ kia: “Cái gì? Anh, anh vừa nói cái gì?”

Tôi không thể tin được vào lỗ tai mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chí Lý* *Chống* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Chọn lựa

Tôi có thai ư? Với ai?

Đáp án đã hai năm rồi mười.

Cả đời này, nếu như hôm qua tôi không bị lâm nhục, vậy thì bố của đứa bé chỉ có thể là một người.

Nhưng là lúc nào...

Chẳng lẽ là lúc giải thi đấu thiết kế sao? Đạo này chỉ có ngày hôm đó tôi và Lý Hào Kiệt có làm chuyện ấy, hơn nữa cũng không hề dùng biện pháp an toàn nào cả...

“Có thai, nếu như uống thuốc vào thì chắc chắn đứa bé sẽ không thể giữ lại được.”

Bùi Lộc nói một cách bình tĩnh.

Giống như thể chuyện này đối với anh ta là một chuyện hết sức bình thường.

“Tôi không làm nữa.”

Hình như tôi không hề do dự mà nói ra bốn từ này một cách quyết đoán.

Bùi Lộc hơi bất ngờ: “Không làm nữa? Cô gái à, con mắt rồi thì có thể có lại, nếu ngộ nhờ cô nhiễm HIV thì cả đời này đều phải dùng thuốc đấy.”

Đúng như vậy.

AIDS là bệnh gì đương nhiên tôi vô cùng rõ ràng!

Là một căn bệnh nan y mà trên thế giới này chưa có phương pháp điều trị dứt điểm.

Nếu đã mắc phải thì chỉ có thể ngồi chờ chết mà thôi.

Đối với tôi mà nói, chết không hề đáng sợ, trên thế giới này không còn ai khiến tôi phải lưu luyến nữa.

Tôi ngừng đầu lên nhìn Bùi Lộc: “Tôi muốn hỏi anh, nếu như thực sự tôi bị lây nhiễm, thì có ảnh hưởng gì tới con của tôi không?”

“Chuyện này, tỷ lệ truyền nhiễm từ mẹ sang con là 20- 40%, tình trạng của cô khá đặc biệt, nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể đảm bảo 100% là không bị truyền nhiễm.”

Khi Bùi Lộc giải thích đã khiến tôi rơi vào sự tuyệt vọng.

Dù khả năng chỉ là 1%, tôi cũng không hi vọng mình sẽ lây truyền cho con.

Cách duy nhất bây giờ chính là...

Trong đầu tôi nhanh chóng hiện ra cuộc nói chuyện của mấy người da đen trước khi tôi hôn mê và cô y tá vừa này!

“Cô y tá vừa này đâu?” Tôi nắm lấy tay Bùi Lộc: “Tôi muốn tìm cô ấy.”

Bùi Lộc giật mình vì hành động của tôi.

Tôi nhìn về phía trợ lý Vương: “Cô y tá vừa này có vấn đề gì đó, chắc chắn cô ta biết người đứng đằng sau là ai!”

Tôi nói xong, nhìn ba người đều không hiểu gì, hình như không có ý định đi tìm, tôi thờ dõc, xuống giường đi giày định tự đi tìm cô ta!

Tôi đi ra khỏi phòng bệnh, ba người cũng đi theo.

Đi ra ngoài, tôi đứng ngay ở tầng bốn xem xét, nhưng cả tầng hầu như không có ai.

“Tình trạng hiện tại của cô không thích hợp để đi lại.” Bác sĩ còn lại khuyên tôi, tôi không hề để ý tới lời nói của anh ta.

Bùi Lộc hình như cũng không thể nhận được nữa, giữ lấy một y tá đi ngang qua hỏi: “Thầy Trang đâu?”

Y tá này nhìn thấy Bùi Lộc, vẻ mặt hơi phức tạp: “Thầy Trang sao, vừa này sau khi ra khỏi phòng bệnh lại nói muốn nghỉ việc, y tá trưởng bảo cô ấy tháng sau hãy nghỉ...”

“Nghỉ việc?” Bùi Lộc nhàu mày.

“Đứng vậy.” Y tá kia nhẹ nhàng gạt đầu: “Nhưng cô ấy không nghe, khẳng khái đòi nghỉ luôn, kết quả là vừa mới xuống lầu, không biết thế nào lại bị một chiếc xe máy đâm phải, bây giờ đang ở trong phòng cấp cứu.”

“Sao cơ?”

Bùi Lộc sợ tôi ngất người!

Bỏ lại chúng tôi, vội vã chạy xuống lầu.

Tôi muốn đi theo, trợ lý Vương lại giữ tôi lại: “cô Tổng, cơ thể cô đang rất yếu, hơn nữa lại bị thương nặng, tôi sẽ đi xem cho, cô ở đây đợi tin tức của tôi.” Sau đó rút từ trong túi ra một tờ danh thiếp đưa cho tôi: “Đồ của cô ở trong tủ phòng bệnh.”

Nói xong vội vàng chạy theo Bùi Lộc.

Tôi nhìn trên danh thiếp vô cùng sạch sẽ viết hai chữ Vương Siêu.

Bên dưới còn có cả hòm thư điện tử và số điện thoại.

Tôi cầm lấy danh thiếp quay về phòng, trong đầu vô cùng hoảng loạn.

Rốt cuộc là bắt ngờ hay là cố ý giết người?

Sao lại trùng hợp tới vậy!

Tôi không muốn bỏ đứa bé này, thế nhưng nhờ tôi thực sự mắc bệnh, lại lây truyền bệnh này sang cho con thì tôi phải làm sao đây?

Dù xã hội có thay đổi như thế nào, thì thành kiến của mọi người với bệnh này không hề thay đổi.

Như thế, chắc chắn con của tôi sẽ bị người khác xem thường.

Sẽ cả đời không ngóc đầu lên được, cả đời sẽ phải sống trong bóng tối.

“Làm thế nào đây...”

Bước vào phòng bệnh, tôi ngồi sụp xuống đất, hai tay ôm đầu, trong lòng tràn ngập sự tuyệt vọng!

Tôi thực sự không thể chọn lựa được!

Tôi đã mất một đứa con, làm sao có thể nhẫn tâm giết chết đứa bé thứ hai đây.

Nhưng ngộ nhỡ, ngộ nhỡ tôi đã bị làm nhục, bị nhiễm AIDS thì phải làm sao đây?

Tuy trong lòng tôi, tôi có thể kết luận rằng việc tôi bị làm nhục là do người khác dàn dựng, người đó muốn khắc sâu sự mâu thuẫn giữa tôi và Tổng Duyên Minh.

Thậm chí có thể là vì Lý Hào Kiệt.

Nhưng dù thế nào đi nữa, tôi cũng không đồng ý nhận lấy khả năng 1/10000 này.

Tôi nhớ Bùi Lộc nói trong vòng 72 tiếng có thể dùng thuốc, nhưng thời gian càng ngắn thì khả năng chống phơi nhiễm càng cao, tôi đã hôn mê chưa 10 tiếng, như vậy có lẽ vẫn còn thời gian!

Thời gian này nếu như tôi tìm được người đứng đằng sau thì có lẽ là có thể...

Nhưng chỉ dựa vào tôi thì không được.

Nhất định phải có người giúp tôi.

Người đó lại phải cam tâm tình nguyện, mà tôi lại có thể tạm thời tin tưởng được.

Cân nhắc mọi chuyện, chỉ có một người có thể lựa chọn: Lý Hào Kiệt.

Chỉ có mỗi anh ta!

Tuy Lương Khanh Vũ đã chết, có thể có liên quan đến anh ta, nhưng chuyện này có thể tạm thời gác lại.

Tôi phải cứu con tôi trước đã!

Xác định chuyện này xong, tôi không hề do dự mà lấy điện thoại của tôi ở trong ngăn tủ.

Nhưng khi tôi mở tủ ra, lại phát hiện ra máy tính của tôi cũng ở trong đó, tôi giật cả mình!

Nhớ tới những thứ mà Tổng Duyên Minh cho tôi xem, tôi vội vàng mở máy tính, dựa theo cách của chị ta ngày hôm đó, hiển thị các thư mục bị ẩn.

Nhưng trong máy vì tính của tôi không hề có thư mục bị ẩn nào!

Đầu tiên tôi tưởng mình đã làm sai, lại lên.baidu tra cứu mãi, mới khẳng định là mình không hề sai, mà thực sự là không có thư mục đó.

“Vì sao lại như vậy.”

Tôi càng hoang mang.

Toàn bộ chuyện này tôi không thể hiểu nổi nữa, nghĩ ngợi cẩn thận lại cảm thấy lạnh cả sống lưng, vô cùng sợ hãi.

Tuy tôi không biết người đó là ai, lại có thể gài bẫy khiến tôi và Tống Duyên Minh cạnh tranh quyết liệt.

Mà lại không để lại chút dấu vết nào cả.

Người đó, chắc không phải là Lý Hào Kiệt chứ?

Chắc chắn không phải là anh ta.

Tôi cảm thấy Lý Hào Kiệt dù thế nào đi nữa cũng không hèn hạ tới mức như vậy.

Tôi đóng máy tính lại, gọi điện cho Lý Hào Kiệt.

Lúc đầu anh ta không nhận điện thoại, khoảng 5 phút sau anh ta lại gọi lại cho tôi, câu đầu tiên anh ta nói là: “Vừa nãy anh đang họp, nhìn thấy điện thoại của em nên ra ngoài.”

Giọng nói của anh ta rất nhẹ nhàng, thậm chí còn có cảm giác thích thú.

Giống như thể không hề biết tôi đã xảy ra chuyện gì...

Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói với Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, tỷ nữa tôi sẽ gửi địa chỉ của tôi cho anh, anh đến đây đi, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Giọng điệu của tôi hơi cứng nhắc, thở hắt ra, giọng nói uyển chuyển hơn, hỏi lại: “Có được không?”

“Được chứ.”

Lý Hào Kiệt lập tức đồng ý ngay.

Anh ta không hỏi gì cả mà đồng ý luôn.

Tắt điện thoại, tôi dùng phần mềm định vị địa chỉ tra ra địa chỉ của mình đang ở là Bệnh viện An Tín.

Tôi đứng ở cửa ra vào ở dưới lầu nhìn qua, biết được phòng bệnh của mình ở tầng 3, lại nhìn số giường rồi gửi cho anh ta.

Nơi này rất gần Hào Thiên, chắc chắn anh ta sẽ nhanh chóng tới đây, hơn nữa sẽ sớm sáng rõ cùng.

Tôi bước vào phòng vệ sinh, soi gương, nhìn thấy gương mặt mình quần đầy băng gạc...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 183: Bảo bối, anh muốn hôn em

Băng gạc che hết toàn bộ nửa mặt bên trái và mũi của tôi, chỉ để lại một khe trống nhỏ để thở.

Có lẽ để phòng ngừa nhiễm trùng, băng gạc quấn rất chặt, khiến cho gương mặt tôi như bị méo mó vậy.

Tay tôi vuốt lên chiếc băng gạc, nhẹ nhàng ấn xuống vẫn cảm thấy đau đớn.

Ở phía dưới sẽ như thế nào nhỉ?

Tôi không khỏi tò mò.

Có phải là rất xấu không?

Đột nhiên tôi sợ Lý Hào Kiệt sẽ nhìn thấy bộ dạng này của tôi.

Đi ra ngoài đến quầy y tá để tìm một chiếc khẩu trang, vội vàng đeo vào, vừa định quay về phòng thì nhìn thấy Lý Hào Kiệt bước ra từ trong thang máy.

Anh ta mặc bộ vest màu bạc, không thắt cà vạt, cúc áo sơ mi bên trong cũng được mở ra.

Mấy ngày không gặp anh ta, anh ta vẫn vô cùng phong độ.

Anh ta nhanh chóng nhìn thấy tôi.

Tuy tôi đeo khẩu trang, cũng chỉ che khuất được gương mặt bị quần băng, nhưng băng gạc trên mũi vẫn lộ ra ngoài.

“Mặt em bị sao vậy?”

Lý Hào Kiệt nhanh chóng bước tới trước mặt giờ tay ra.

Tôi tưởng anh ta định bỏ khẩu trang của tôi ra, tôi sợ hãi lùi về phía sau, tay giữ lấy khẩu trang, cúi đầu nói: “Đến phòng bệnh của tôi rồi nói sau.”

Lý Hào Kiệt đi cùng tôi tới phòng bệnh, gương mặt tràn đầy áy náy: “Xin lỗi, mấy ngày hôm nay anh bận quá, không chú ý tới em, sao em lại phải nhập viện? Có chuyện gì vậy? Có cần chuyển viện không?”

Tôi lắc đầu, hai tay giữ lấy miệng của mình, cũng che chiếc băng trên mũi.

Không biết vì sao, vừa nhìn thấy Lý Hào Kiệt trong đầu tôi hiện ra đoạn thu âm mà Tống Duyên Minh cho tôi nghe.

Chẳng lẽ cái chết của Lương Khanh Vũ thực sự có liên quan đến Lý Hào Kiệt sao?

Đây là chuyện cấp bách nhất mà tôi muốn biết, nhưng tôi không thể hỏi, vì con của tôi, tôi vẫn muốn Lý Hào Kiệt giúp tôi.

Tôi ngồi lên giường, duy trì khoảng cách với Lý Hào Kiệt, rồi mở miệng: “Hôm qua tôi bị Tống Duyên Minh bắt cóc.”

“Bắt cóc?” Lý Hào Kiệt nghe thấy hơi nhủ nhủ, tay sờ vào trong túi, hình như đã định kêu người điều tra việc này.

“Đội đã.” Tôi vội vàng ngăn anh ta lại, giọng điệu hơi gấp gáp: “Đề tôi nói xong đã.”

Tôi đã kể lại cho Lý Hào Kiệt nghe chuyện ngày hôm qua Tống Duyên Minh bắt cóc tôi, sau đó bảo mấy người da đen cưỡng hiếp tôi và trong số mấy người da đen đó có người bị mắc AIDS.

Có lẽ là do ham muốn bản thân, nên tôi không hề nói chuyện chị ta đã tạt axit vào mặt tôi.

Chỉ nói là mặt bị thương.

Lúc tôi nói, gương mặt của anh ta vô cùng khó coi, cánh tay đặt trên đùi nắm chặt lại, gân xanh nổi lên rõ rệt.

Anh ta đang tức giận chuyện gì? Tôi không biết, cũng không muốn biết.

Tôi nói xong mọi chuyện rồi mới nói: “Sau khi tôi tỉnh lại, vùng kín không hề có cảm giác bị làm nhục, nhưng tôi không dám mạo hiểm, nên đáng nhẽ muốn dùng thuốc chống phơi nhiễm để tránh, nhưng...”

“Nhưng...”

Lý Hào Kiệt đứng dậy, bước từng bước về phía tôi.

Hành động của anh ta giống như muốn nói với tôi rằng anh ta không quan tâm tới việc tôi có mắc AIDS không.

Tôi lại lùi về phía sau, do dự một lát rồi vẫn nói cho anh ta biết: “Nhưng, tôi đã có thai.”

“Có thai?” Lý Hào Kiệt vô cùng sững sốt, đôi lông mày cong lên sung sướng, bước vài bước tới bên giường, bế thốc tôi lên, ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: “Có nghĩa là gì, có phải là anh đã được là bố rồi phải không?”

Dáng vẻ ấy của anh ta khiến tôi vô cùng buồn cười, anh ta vui mừng như phát điên, nhưng do có khả năng bị nhiễm AIDS nên khi biết mình mang thai tôi không hề vui sướng gì, mà giờ phút này tôi cũng vui lấy.

“Thà tôi xuống.” Tôi cau mày: “Tôi chỉ nói là tôi có thai, không hề nói đứa bé là con của anh.”

“Con của em, đương nhiên là con của anh.”

Lý Hào Kiệt nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường, quỳ cạnh giường tôi, nắm lấy tay tôi.

Đôi mắt sâu sắc tràn đầy tin tưởng, không hề có gì khác.

Dáng vẻ ấy của anh ta lại khiến tôi không biết phải làm thế nào: “Nhưng tôi không thể lấy mạng của con ra để đánh cược, ngộ nhỡ không có việc bị làm nhục, chỉ là bản thân tôi sau khi bị kích động trong lòng tự sinh ra cảm giác tự bảo vệ, rồi tự lừa gạt bản thân thì làm thế nào đây?”

“... Anh biết, giờ anh sẽ liên hệ với cảnh sát, tìm Tống Duyên Minh.”

Lý Hào Kiệt nói xong thì rút điện thoại ra.

“Cảnh sát?”

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt đầy vẻ nghi ngờ, đây là lần đầu tiên anh ta gọi cảnh sát về chuyện của Tống Duyên Minh.

“Đừng.” Lý Hào Kiệt giờ tay ra, sờ lên tóc tôi: “Anh đã nợ Tống Duyên Minh, nhưng đã nhiều năm như vậy, xem như cũng đã trả hết rồi, sau này anh không còn nợ cô ấy nữa, đương nhiên là có thể đi đường thẳng rồi.”

“Lý Hào Kiệt...”

Tôi nhìn người đàn ông trước mặt trong lòng khẽ rung động.

Thậm chí còn có một suy nghĩ, nếu như anh ta không giết Lương Khanh Vũ...

Khi suy nghĩ này bộc phát, lại bị tôi nhanh chóng đè xuống, tôi đôi chút đề: “Trước khi tôi bị đánh tôi ngắt đi, nghe thấy mấy người da đen đó nói...”

Tôi đã nói về việc phán đoán khả năng vẫn còn có một người khác đứng đằng sau và chuyện cô y tá vừa xảy cho anh ta nghe.

“Được, anh hiểu rồi.”

Lý Hào Kiệt bắt đầu gọi điện thoại.

Tôi nghĩ tới lời của Bùi Lộc, giữ anh ta lại dặn dò: “Bác sĩ ở đây nói, trong vòng 24 giờ đầu có thể dùng thuốc thì hiệu quả cao nhất, còn muộn nhất không được quá 24 tiếng.”

Nghe tôi nói xong, sắc mặt của Lý Hào Kiệt tối đi, giờ cảnh tay ra, cúi người ôm lấy tôi, vỗ về sau lưng tôi: “Yên tâm, trong vòng 24 tiếng sẽ giải quyết xong hết mọi chuyện.”

Giọng nói của anh ta rất nhẹ nhàng, nhưng vào tai tôi lại cảm thấy vô cùng tin cậy.

Thật sự như thế là chỉ cần anh ta nói thì tôi sẽ tin vậy.

Lý Hào Kiệt cầm điện thoại đi ra ngoài, mọi suy nghĩ của tôi vẫn còn đang ở chỗ cô y tá lúc nãy.

Nếu như cô ta còn sống, thì mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Tôi muốn lên lầu xuống lầu xem xem, vừa tới cửa thang máy lại nhìn thấy Lý Hào Kiệt đang đứng nói chuyện điện thoại bên cửa sổ cạnh thang máy.

Anh ta nhìn thấy tôi khẽ nhíu mày, bước mấy bước ôm tôi vào lòng, cũng không hề nói gì với tôi mà tiếp tục nói chuyện điện thoại.

“Ưm được, vậy thì nhờ vào anh.” Anh ta nói xong thì tắt điện thoại rồi mới cúi đầu xuống nhìn tôi: “Em đang định đi đâu thế?”

“Tôi... tôi muốn đi thăm cô y tá đó.”

Khi nói chuyện tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

Lý Hào Kiệt là một người đàn ông tuấn tú, đáng người đẹp, khí chất cao quý, từ khi anh ta bước vào khu điều trị, toàn bộ ánh mắt của y tá đều hướng về anh ta.

Lúc này anh ta lại thăm mặt với tôi, những y tá đó lại nhìn với ánh mắt bốc lửa!

“Không được.” Lý Hào Kiệt không nói lời nào, cuối đầu chặn chân tôi lại, bế tôi giống như kiểu bế trẻ con: Ở ngoài gió to lắm, phụ nữ có thai cơ thể yếu ớt, không thể ra gió, những việc này, anh bảo người làm là được rồi.”

“Anh, anh bỏ tôi xuống đi.”

“Đừng làm loạn, người trong viện nhiều như thế, anh chỉ có thể ôm em thế này.” Lý Hào Kiệt ngược mắt nhìn tôi, tư thế giữ chặt lấy hai tai tôi, tôi chỉ lộ mỗi đôi mắt ra ngoài, rồi hôn tôi.

Mặt của tôi “soạt” một tiếng rồi đỏ bừng lên.

Đến lúc bước vào phòng bệnh, anh ta thả tôi xuống giường, cong môi nói: “Đương Trung đang ở dưới, anh vừa bảo anh ta đi xem rồi, anh ta nói, cô y tá đó chưa tỉnh.”

“À...”

Tôi đáp lại.

Đôi mắt đen kịt của anh ta lại nhìn tôi chăm chăm, giống như kiểu mê mẩn vậy, giờ hai tay ra đột nhiên đè tôi xuống giường, cuối người xuống, một tay kéo khẩu trang của tôi ra, cầu khẩn: “Bảo bối, bỏ đi được không, anh muốn hôn em.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Thời gian không còn nhiều nữa

Trái tim đập rộn ràng lỗm mất một nhịp.

Tôi vội vàng che miệng mình lại, ra sức lắc đầu: “Không được, AIDS có thể lây qua đường nước bọt đó.”

Lý Hào Kiệt không hề quan tâm, một tay đặt cạnh tai tôi nói: “Đừng sợ, nếu thực sự có chuyện đó xảy ra, vậy chúng ta sẽ cùng dùng thuốc chống phơi nhiễm.”

Tay của anh ta giữ chặt eo tôi, hơi thở nóng bỏng phủ trên mặt tôi.

Tuy đã cách một lớp khẩu trang nhưng tôi vẫn cảm nhận được.

Đến tận khi anh ta cuối xuống hôn vào cổ tôi, trán đặt ở trên miệng tôi...

“À...”

Đau!

Tôi hít một hơi thật sâu.

Lý Hào Kiệt sợ hãi đứng dậy: “Sao vậy?”

“Mặt tôi bị đau.” Tôi lấy tay đỡ mặt, gương mặt vô cùng tủi thân.

Thực sự rất đau.

Lý Hào Kiệt như biết được chuyện gì đó, nghiêm túc hỏi tôi: “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“...”

Tôi trầm xuống, thực sự không dám nói cho Lý Hào Kiệt biết chuyện gương mặt mình bị hủy hoại.

Nếu như anh ta biết sẽ ra sao đây.

Bây giờ tôi không biết tình trạng dưới lớp băng gạc như thế nào.

Khi tôi đang do dự, điện thoại di động của Lý Hào Kiệt lại vang lên, anh ta rút điện thoại nhìn thoáng qua rồi đi ra ngoài nghe.

Khoảng 5 phút sau anh ta lại quay lại.

Sau lưng có một người đang ông bước theo.

Người đàn ông cao khoảng 1m6 cơ thể vô cùng gầy gò, nhưng nhìn mặt thì biết chắc anh ta là một người trưởng thành.

Người đó vừa bước vào, lại nhìn ngang nhìn dọc: “Máy tính đâu, tôi muốn xem xem.”

Tôi hơi sững sốt.

Người này không hề giới thiệu gì mà lại muốn lấy máy tính của tôi.

Việc này khiến tôi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Nhưng Lý Hào Kiệt lại giới thiệu thay anh ta: “Đây là Trần Bình, chuyên gia máy tính, đưa máy tính của em cho anh ta xem.”

“Được.”

Tôi gạt đầu, nhanh chóng lấy máy tính ra, mặc dù không có dây sạc điện, nhưng vẫn may có mang theo pin.

Tôi đưa máy tính cho người tên là Trần Bình, anh ta nhanh chóng bật máy tính lên, cũng xem qua mấy hệ thống dữ liệu mới hỏi: “Lúc ấy thư mục ẩn đó nằm ở ổ đĩa nào?”

“Ổ E.”

Tôi trả lời.

Trần Bình vuốt cằm, nhanh chóng làm những động tác vô cùng nhuần nhuyễn, trong nháy mắt ổ E đã hiện ra những thư mục mà tôi chưa từng nhìn thấy trước đó.

Nhưng bên trong lại không hề có dữ liệu gì.

Anh ta nhìn lướt qua lại thao tác thêm một số cái mà tôi không thể hiểu được, cuối cùng chỉ vào ổ C không có thư mục ẩn nói: “Máy tính của cô bị nhiễm virus, con virus này có thể chạy khi cô kết nối mạng bằng thông rộng và tải những thư mục được chỉ định về trong máy.”

“Ổ chỗ nào?”

Tôi nhìn lại màn hình một cách cẩn thận, anh ta chỉ cho tôi xem, nhưng lại chỉ là một thư mục bình thường.

“Đã được xóa bỏ. Con virus đó được giấu rất kỹ, có lẽ là lần trước cô mở máy, virus đã tự động xóa bỏ video đó đi, những văn bản còn sót lại nếu trong máy tính có trình tự động diệt virus, cũng sẽ diệt hết mọi dấu vết, như vậy, trong máy tính sẽ không còn giữ lại dấu vết nào của virus đó.”

Trần Bình thao thao bất tuyệt về nguyên lý của virus đó cho tôi nghe.

Tôi giống như lọt vào trong sương mù, nhưng có thể hiểu một các sơ sơ, ý là video đó không còn nữa.

“Vậy, có thể tìm ra ai làm những việc này không?”

Lý Hào Kiệt hỏi Trần Bình.

“Có thể thì có thể, nhưng tôi phải mang máy tính về.”

“Cần khoảng bao lâu?”

Tôi nhìn Trần Bình.

Không phải tôi lo lắng cho chiếc máy tính, nhưng chúng tôi không còn nhiều thời gian nữa.

Trần Bình nghĩ ngợi: “Lâu nhất là khoảng 2-3 tiếng, nhưng bây giờ tôi về ngay cũng tốn một chút thời gian.”

“Được.” Bây giờ chỉ có thể thử thêm một chút.

Trần Bình cầm máy tính rồi đi mất, điện thoại của Lý Hào Kiệt lại vang lên.

Lần này anh ta không ra ngoài mà nghe luôn ở trong phòng bệnh, tôi nghe thấy anh ta nói: “Dương Trung, điều tra thế nào rồi?”

Sau đó sắc mặt của Lý Hào Kiệt vô cùng xấu.

Tay cầm điện thoại siết chặt, khớp xương trắng bệch.

Anh ta không nói gì, chỉ nghe những lời Dương Trung nói.

Khoảng hai phút sau, Lý Hào Kiệt mới nói: “Tôi biết rồi, tiếp tục điều tra, dù có đuổi tới chân trời góc bể cũng phải tìm ra cô ta.”

Nghe thấy vậy, hình như tôi đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Quả nhiên, sau khi Lý Hào Kiệt tắt điện thoại nhìn về phía tôi: “Tổng Duyên Minh đã ra nước ngoài, mặc dù là du học thời gian ngắn, nhưng ở nước ngoài thì cũng rất khó tìm.”

Tôi hơi rủ mắt xuống.

Sự liên kết lại bị đứt mất rồi.

Nếu như không thể điều tra ra được, thì cuối cùng chỉ có thể bỏ thai và dùng thuốc chống phơi nhiễm mà thôi.

Tôi, thực sự không cam lòng!

Lý Hào Kiệt thấy tôi không hề vui vẻ, vì muốn an ủi tôi nên mới bước tới cạnh tôi, ngồi lên giường ôm tôi vào lòng: “Đừng sợ, anh đã cho người thăm dò ghi chép điện thoại của Tổng Duyên Minh, anh nghĩ là sẽ nhanh chóng có kết quả thôi, còn nữa mấy người áo đen, cảnh sát cũng đang tìm họ thông qua băng ghi hình.”

“Ừm, tôi tin anh.”

Tôi cuối đầu, giờ phút này, ngoại trừ tin tưởng Lý Hào Kiệt, tôi không còn cách nào khác.

Dù sao thì với năng lực của tôi, đừng nói là 24 tiếng, cho dù là 240 tiếng thì e rằng cũng không thể tra ra được.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Tôi ngồi trên giường, để tay lên bụng, nghĩ ngợi đây là bé cưng của tôi, trong lòng tôi lại dấy lên hi vọng, nhưng lại nhanh chóng tuyệt vọng.

Sau đó Lý Hào Kiệt không ngừng nghe điện thoại.

Thế nhưng lại không hề có những tin tức hữu dụng, tất cả mọi chuyện đều bị đứt quãng theo Tổng Duyên Minh ra nước ngoài vậy.

Đến trưa, Lý Hào Kiệt bảo người giúp việc mang cơm tới cho tôi, tuy tôi không muốn ăn nhưng lại nghĩ tới bé cưng trong bụng.

Nghĩ tới con vẫn còn có cơ hội được sống, tôi đành phải miễn cưỡng ăn cơm.

Ba giờ hơn, mắt thấy sắp tới thời hạn 24 tiếng.

Tôi nằm trên giường, nhìn lên trần nhà lòng dấy tuyệt vọng, cửa phòng bệnh được mở ra, tôi quay đầu lại, nhìn thấy Bùi Lộc đang bước vào.

Anh ta nhìn thấy Lý Hào Kiệt trong phòng bệnh thì khẽ dừng lại rồi nói với tôi: “Tiểu Trung đã được cứu sống, nhưng chưa biết bao giờ mới tỉnh lại.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ Bùi.”

Tôi ngồi dậy trả lời.

Bùi Lộc nhìn thấy đáng vẻ của tôi, rồi nhìn đồng hồ, không thể chịu được thuyết phục: “Hon 10h tối hôm qua cô được đưa tới đây, còn cách thời hạn 24 tiếng khoảng 7 tiếng nữa, đương nhiên là phải nhanh chóng quyết định càng sớm càng tốt.”

“Ồ, tôi biết rồi.”

Tôi ngồi trên giường, đầu óc như chết lặng.

Làm sao bây giờ.

Bỏ thai rồi dùng thuốc chống phơi nhiễm sao?

Tôi không nỡ bỏ thai.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, nước mắt tuôn rơi.

Anh ta đi tới bên cạnh tôi, ôm tôi vào lòng, lấy tay lau nước mắt trên má tôi: “Đừng khóc, còn chưa hết thời gian, người của anh vẫn đang điều tra.”

“Nhưng, ngộ nhỡ, ngộ nhỡ...”

“Không có ngộ nhỡ gì hết, em sẽ không sao cả, con của chúng ta cũng sẽ không sao cả.”

Lý Hào Kiệt vỗ về lưng tôi.

Tôi biết anh ta đang an ủi tôi, tất cả mọi chuyện, chưa tận mắt chứng kiến, hoặc không phải do chính miệng mấy người da đen nói ra thì không thể là đáp án cuối cùng.

Khi tôi khóc nức nở không thành tiếng, điện thoại của Lý Hào Kiệt lại vang lên, anh ta nhận điện thoại, nghe phía bên kia nói chuyện, gương mặt lại càng khó coi hơn lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Tôi không muốn đánh mất con của mình!

Đợi anh ta tắt máy, tôi lấy lại tinh thần, hỏi anh ta: “Sao vậy?”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, chân mày cau lại, lặng lẽ, lắc đầu: “Không sao.”

“Không sao.”

Trong công việc Lý Hào Kiệt luôn là người không biểu lộ cảm xúc ra ngoài bao giờ.

Nhưng lần này đến anh ta cũng không thể kìm chế được cảm xúc của bản thân.

Chúng tôi chuyện này rất nghiêm trọng.

Tôi đưa tay vòng qua Lý Hào Kiệt, khuôn mặt áp vào chiếc bụng nhỏ của anh: “Nói tôi biết đi, tôi không sợ.”

Lý Hào Kiệt trầm lặng một lúc mới nói: “Cảnh sát nói, ở ven hồ vùng ngoại ô phát hiện thi thể của mấy tên da đen kia.”

“Bọn họ chết cả rồi?” Tôi gần như không dám tin, nước mắt đã ướt đầm băng gạc trên khuôn mặt của tôi.

Nhưng tôi vẫn là không thể kìm được nước mắt.

“Đừng sợ, cho dù mất đứa con này, chúng ta vẫn có thể sinh thêm mà, chỉ cần em còn sống là được.” Lý Hào Kiệt vỗ về tôi.

Tôi biết, lúc này anh ta cũng có suy nghĩ giống tôi, cũng đã nghĩ tới trường hợp xấu nhất.

Nhưng, tôi thật sự rất sợ.

Tôi ngừng đầu nhìn anh ta: “Lý Hào Kiệt, anh nghĩ Tổng Duyên Minh có thể làm ra chuyện này sao? Đằng sau chị ta nhất định còn có một người lợi hại hơn, cho dù họ làm với mục đích gì, nhưng không thể không thừa nhận rằng, họ thật sự rất lợi hại, nếu không tìm ra được họ, thì lần sau họ vẫn tiếp tục, vậy khi đó chúng ta phải làm sao?”

Nghe tôi nói vậy, thần sắc của Lý Hào Kiệt vẫn không hề thay đổi.

Tôi biết, anh ta đã nghĩ đến chuyện này từ trước.

Anh ta vỗ nhẹ phía lưng tôi: “Anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để bất kỳ ai làm hại em đâu.”

“Bảo vệ tôi bằng cách nào? Nhốt tôi trong phòng không được phép đi đâu sao?”

“...”

Lý Hào Kiệt trầm lặng khi nghe thấy tôi nói vậy.

Tôi biết, tôi đã đoán đúng.

Thật ra tôi và Lý Hào Kiệt bên nhau lâu như vậy, bây giờ anh ta nói anh ta yêu tôi nên mới đối xử rất, rất tốt với tôi như vậy.

Nhưng nếu anh ta yêu đến cực đoan, bất chấp tất cả khống chế tôi, thì đó hoàn toàn không phải là điều không thể.

“Lý Hào Kiệt, anh buông tay đi, tôi không xứng với anh.”

Tôi không muốn lấy con tôi ra đánh cược nữa.

Hon nữa, tôi đã có quyết định từ bỏ anh ta từ trước.

Anh ta không nói gì, cứ như vậy mà ôm chặt tôi.

Đợi đến khi ăn tối xong đã là 8 giờ tối rồi.

Bùi Lộc lại đến: “Nghĩ kỹ chưa? Phẫu thuật có thể làm muộn một chút, nhưng thuốc chống phơi nhiễm nên dùng ngay, quá 24 giờ, sẽ càng nguy hiểm hơn đó.”

“Tôi...”

Tôi do dự.

Tay đặt trên bụng, đứa bé này lại phải ra đi sao?

Tôi vừa mới biết đến sự tồn tại của nó còn chưa đến 10 tiếng đồng hồ mà.

Lý Hào Kiệt biết tôi do dự, anh ta bước tới, nắm chặt tay tôi, nói một cách ảm áp: “Đứa bé không còn nữa, chúng ta có thể lại sinh, nhưng nếu em thật sự nhiễm HIV, thì cả đời này sẽ không ổn chút nào, như vậy, cả đời này em sẽ không thể có con được nữa.”

Anh ấy nói không sai.

“Nhưng...” Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt: “Tôi không nỡ.”

Sao tôi có thể nỡ lòng nào được chứ?

Đời con người đen lấy của Lý Hào Kiệt cũng mang theo nỗi buồn man mác, nhưng anh ta vẫn an ủi tôi: “Đứa con sau, anh đảm bảo, anh đảm bảo nó sẽ được sinh ra một cách bình yên, khoẻ mạnh mà trưởng thành, được không em?”

“Nhưng...”

“Cô Tổng, cô mau quyết định đi, chà, bây giờ cô không phải là đang chạy đua với thời gian mà là đang chạy đua với thần chết đó, một đứa con, chỉ cần sau này muốn, thì sẽ có thôi.”

Bùi Lộc cũng khuyên tôi.

Có lẽ, sống chính là hi vọng.

Tôi nhìn đồng hồ cứ từng phút từng phút trôi qua, cuối cùng cũng đưa ra quyết định: “Được rồi.”

Nghe thấy tôi đồng ý, hai người đàn ông bên cạnh rõ ràng đều đã thờ phào, Bùi Lộc vội vàng nói: “Tôi đi lấy thuốc chống phơi nhiễm, cô đợi ở đây là được rồi.”

Chưa đầy 20 phút, Bùi Lộc đã pha mang thuốc chống phơi nhiễm đến.

Tôi nhìn 3 viên thuốc trước mặt, có chút do dự muốn từ bỏ.

Lúc này, Lý Hào Kiệt nhận được một đoạn tin nhắn, anh nhìn về phía tôi, nói: “Uống đi, khi xét nghiệm mấy thi thể của những tên da đen kia, chính xác đã xét nghiệm ra một người nhiễm HIV.”

Bất buộc phải uống sao?

Tôi nhìn ba loại thuốc trước mặt, chỉ cần uống nó thì con tôi sẽ vĩnh viễn sẽ không còn nữa.

Nhưng Tổng Duyên Minh nói không sai, mấy người da đen đó thật sự có 1 người nhiễm HIV...

Cô ta thật độc ác, nếu tôi nhiễm bệnh thì cả đời này tôi cũng sẽ không thể có con được nữa.

Trong lúc tôi quyết định uống nó...

Điện thoại của Lý Hào Kiệt lại một lần nữa kêu lên!

Tôi nhìn qua, là điện thoại trong danh bạ zalo gọi tới!

Lẽ nào là Trần Bình gọi đến?

Tôi kích động nhìn Lý Hào Kiệt, dường như đang bám chặt chiếc phao cứu hộ cuối cùng!

Lý Hào Kiệt do dự một lúc, vẫn là ấn nút nghe, sự thật đã được chứng minh, là Trần Bình gọi đến, anh mở video nghe điện thoại.

Bùi Lộc thấy tình hình vậy, liền nói: “Chà, tôi ra ngoài trước, nửa tiếng sau sẽ quay lại, chuyện này không thể kéo dài thêm được.”

Khi Bùi Lộc đi ra ngoài, Trần Bình liền nói: “Anh Kiệt, vừa nãy khi tôi kiểm tra máy tính, ỏ cũng bị nhiễm virus đó quá nhiên có gửi đến đoạn video, tôi thấy... cần thiết phải cho anh xem.”

“Được.”

Lý Hào Kiệt lập tức đồng ý.

Trong lòng tôi bắt đầu bất an!

Trần Bình quay camera sau, bắt đầu phát đoạn video trong máy tính, tôi vừa nhìn đã nghiễm mặt lại.

Video trong máy tính là hình ảnh “tôi” không một mảnh vải che thân, đang bị 5 tên da đen vây quanh cưỡng hiếp.

Hon nữa video quay rất rõ nét, có thể thấy rất rõ từng chi tiết bị xâm hại.

Còn “tôi” trong đoạn video thì nhắm mắt, nhìn là biết đang bị hôn mê.

Ánh mắt tôi dán chặt trên màn hình, khi có vẻ nhìn ra được chút manh mối...

Bỗng “tạch” một tiếng, Lý Hào Kiệt A lập tức tắt màn hình điện thoại!

“Trời!” Tôi ngẩng đầu muốn Lý Hào Kiệt mở lại đoạn video, lại thấy mặc dù anh ta không có biểu cảm gì nhưng trông anh ta tối sầm như đám mây đen.

Anh ta cầm lên ba viên thuốc, cầm lên một cốc nước, cứ thế đưa đến trước mặt tôi: “Mau uống đi em!”

Ngữ điệu vô cùng chán chường.

Mặc dù khi này tôi không thấy rõ, nhưng tôi đã nhận ra được một chuyện...

“Người vừa nãy không phải là tôi, là Tổng Duyên Minh!”

Mặc dù người trong đoạn video có bộ tóc, màu tóc giống tôi, nhưng là Tổng Duyên Minh!

Tôi bỗng nhiên nhớ lại khi đó Tổng Duyên Minh mang tóc giả, khi tôi gạt bộ tóc giả của cô ta, cô ta có đeo lưới chụp tóc, tóc bên trong đó hình như là màu đen.

Lẽ nào cô ta đã chuẩn bị để quay video từ trước?

“Anh biết em không thể chấp nhận được chuyện này, nhưng em và cô ta anh vẫn không phân biệt được.” Giọng điệu của Lý Hào Kiệt cứng nhắc đáng ghét.

Tôi vội vàng: “Anh không phân biệt được? Đến bản thân tôi tôi còn không nhận ra sao?”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, dường như ý thức được giọng điệu của bản thân không ổn, thở một hơi dài, hạ thấp giọng: “Anh biết em không thể chấp nhận được, nhưng anh không quan tâm, những ngày sau này của chúng ta còn rất dài, em là bà Lý của anh, chúng ta vẫn có thể sinh thêm rất nhiều con, em muốn bao nhiêu đứa chúng ta sẽ sinh bấy nhiêu, được không?”

Anh ta nói xong, muốn nắm chặt tay tôi.

“Không, không được!” Tôi nhanh chóng rút tay lại, bước xuống giường, vội vàng chạy đến giải thích với anh ta: “Người đó thật sự không phải là tôi, anh tin tôi đi, được không?”

Tôi không bị cưỡng hiếp, tôi không thể bị nhiễm HIV, tôi không muốn đánh mất đứa bé này!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Y tá, tôi muốn nhìn thấy gương mặt của mình

Lý Hào Kiệt nhanh chóng chạy đến ôm chặt tôi trong vòng tay anh ta!

Mặc dù ánh mắt anh ta dịu dàng, nhưng lực trên tay rất mạnh: “Em yêu, đừng sợ, mọi chuyện sẽ trôi qua nhanh thôi!”

“Không, buông tôi ra!”

Tôi hét lớn.

Bởi vì tôi quá kích động, động tác quá mạnh mà đã động vào vết thương chưa khỏi trên mặt, gương mặt bên trái đau vô cùng.

Nhưng tôi đã cảm nhận được quyết tâm của Lý Hào Kiệt, anh ta thật sự có ý định muốn khống chế tôi, sau đó ép tôi uống thuốc.

Tôi không muốn.

“Ngoan, uống thuốc đi, được không?” Lý Hào Kiệt bước lên trên, ôm chặt tôi

“Không, tôi không uống, uống thuốc thì con tôi sẽ không còn nữa!” Tôi ra sức đấu tranh, đánh, đập vào cơ thể anh ta, muốn anh ta buông tôi ra.

Nhưng với sức lực của người phụ nữ như tôi cuối cùng vẫn không thể chống lại được Lý Hào Kiệt.

Anh ta ép tôi nằm xuống giường, một tay lấy bỏ ống thuốc đến, lần lượt lấy ra từng viên thuốc bên trong đó: “Ngoan, uống đi, uống rồi sẽ tốt.”

“Không, người trong video đó thật sự không phải là tôi, cầu xin anh hãy tin tôi...”

Tôi muốn tiếp tục nói, muốn Lý Hào Kiệt tin tôi.

“Được, anh tin em, anh tin em.”

Miệng Lý Hào Kiệt nói như vậy nhưng tận sâu trong đáy mắt anh ta lại chứa đựng một nỗi đau, đó là thứ tôi có thể cảm nhận được nhưng nhiều hơn vậy đó chính là nỗi hận.

Hận anh ta muốn giết con tôi!

Tôi biết, anh không tin.

Anh ta vừa nói, tay vừa cầm viên thuốc đưa ra, bỏ vào trong miệng tôi.

Tôi bị anh ép buộc hoàn toàn, toàn thân không thể động đậy.

Nhưng, khi anh đưa thuốc vào miệng tôi bỗng anh ngẩng người: “Em, mặt của em...”

Anh nhìn tôi, dường như đã quên mất mục đích của bản thân mà khựng lại cách khuôn mặt tôi vài mm, biểu cảm tràn đầy sự đau xót.

Tôi không biết tại sao anh ta lại nhìn tôi như vậy, là vì do vết thương của tôi do tranh chấp vừa xảy mà bị nứt ra, bị tê liệt sao.

Ngoài chuyện này thì tôi không thể cảm nhận được thứ gì cả.

Lý Hào Kiệt không để ý, cơ thể tôi có chút thả lỏng, tôi mạnh mẽ nhấc chân đạp đúng chỗ mềm yếu nhất của người đàn ông!

“A...” Lý Hào Kiệt đau đớn, theo phản xạ mà khom người bảo vệ nơi đó của mình.

Tôi tìm đúng cơ hội, thoát khỏi cơ thể anh ta, chạy một mạch ra ngoài!

Tôi chạy không nhanh, nhưng, có lẽ là ông trời cũng đang giúp tôi!

Khi tôi chạy ra ngoài, vừa hay thấy Bùi Lộc đi ra từ thang máy, khi anh ta đi ra từ thang máy, thấy biểu cảm của tôi có chút khác thường, tôi cần bản không có thời gian để chào hỏi anh ta, trong giây phút cửa thang máy phải đóng lại.

Tôi nhanh như chớp chạy vào đó!

Khi tôi quay người lại, thấy Lý Hào Kiệt đuổi theo, thấy cửa thang máy đóng lại, tôi đứng bất động trong đó không chút nhúc nhích.

Khi đó, tôi ngẩng thơ cho rằng tôi đã chạy thoát được rồi.

Nhưng, khi cánh cửa thang máy mở ra, mọi hi vọng của tôi đều bị dập tắt trong nháy mắt!

Thay vào đó là sự tuyệt vọng.

Ba vệ sĩ áo đen đứng vây quanh thang máy, họ nhìn thấy tôi, cứ thế đi đến túm chặt tay tôi.

Phía sau, Dương Trung đứng ở đó.

Nhìn thấy anh ta tôi kích động nói: “Trợ lý Dương, thả tôi ra được không! Cầu xin anh đó!”

“Xin lỗi, cô Tổng.” Dương Trung xin lỗi.

Nhưng, tôi không cam tâm.

Trong lúc này, một thang máy khác lại mở ra, tôi thấy Lý Hào Kiệt từ trên đó đi ra, đi đến trước mặt tôi, khuôn mặt đầy áp lo lắng: “Ngoan, về nào, về uống thuốc đi.”

“Không, tôi không muốn...” Tôi ai oán nhìn Lý Hào Kiệt, nước mắt không kiềm được mà tuôn rơi: “Tôi thề, cả đời này tôi chỉ cầu xin anh có một chuyện, nếu sau chuyện này tôi thật sự nhiễm bệnh, tôi sẽ tự chịu, sẽ không liên lụy đến anh.”

“Không liên lụy đến anh?” Lý Hào Kiệt cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt mang theo nỗi tức giận không thể kiềm chế.

Tôi do dự một lúc, vẫn là ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Đúng, tôi sẽ chết cùng đứa con trong bụng mình.”

Dẫu sao trên thế giới này, cũng không còn ai đáng để tôi lưu luyến cả.

Nếu nhất định nói có, vậy có lẽ là Khương Thanh.

Có điều cô ấy cũng sẽ gặp được người yêu cô ấy, nhất định sẽ hạnh phúc.

“Em định như vậy sao?” Trong lúc tôi nhớ đến Khương Thanh, lại nghe thấy câu nói phát ra từ kẽ răng anh ta.

Giọng nói này dường như tăng bằng giá buốt vậy, tôi nghe xong cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

“Phải, tôi quyết như vậy, hoặc là đưa bé này sống, hoặc là tôi và con cùng chết.”

Lúc này, tôi đã có quyết định rõ ràng.

Nếu đưa bé này chết.

Tôi cũng không muốn sống nữa.

Lý Hào Kiệt thay đổi sắc mặt với hai người vệ sĩ, ra hiệu họ buông tôi ra.

Sau đó hai tay nắm chặt hai tay tôi, cười lạnh lùng: “Được, rất tốt, rất tốt!”

Anh ta trực tiếp cúi người, bế bổng tôi lên: “Được, em muốn cược phải không? Vậy anh cùng em cược!”

Nói xong, anh ta bế tôi đi ra ngoài.

“Buông tôi ra!” Tôi không biết Lý Hào Kiệt có ý gì!

Nhưng, không biết tại sao, anh ấy của bây giờ chỉ khiến tôi cảm thấy sợ!

Lúc này, Bùi Lộc cũng nhanh chóng chạy đến, thấy Lý Hào Kiệt ôm tôi đi ra ngoài, liền vội vàng đuổi theo: “Xảy ra chuyện gì? Thuốc vẫn uống chứ?”

“Không uống nữa.”

“Không uống nữa.”

Tôi và Lý Hào Kiệt đồng thanh trả lời.

Bùi Lộc nhìn hai người chúng tôi, anh ta nhìn chúng tôi như thể đang nhìn sinh vật lạ vậy, nhưng sau đó dường như cũng hiểu ra được gì, thở dài: “Được, nếu hai người đã quyết định rồi vậy thì tôi không can thiệp nữa, nhưng bệnh này sau này mỗi tuần phải đến kiểm tra một lần, duy trì trong hai tháng, nếu kiểm tra đều là âm tính mới có thể biết mức độ di truyền là bao nhiêu.”

Phải qua hai tháng sau mới biết được? Thật sự là một quá trình gian nan mà.

Khi trong lòng tôi tràn ngập nỗi buồn, Lý Hào Kiệt bỗng nhiên đứng khựng lại, nhìn Bùi Lộc, hỏi anh ta: “Bệnh này tỉ lệ di truyền là bao nhiêu.”

Không phải là 100% sao!

Tôi luôn cho rằng là 100%!

“Chuyện này...” Bùi Lộc nháy mắt: “Bình thường mà nói, tỉ lệ truyền bệnh của nam cho nữ cao hơn của nữ truyền cho nam, nhưng cũng ở mức độ dưới 10%.”

Có lẽ là vì tôi khẳng định bản thân không hề phát sinh quan hệ với mấy người da đen kia, cho nên không hề cảm nhận được tỉ lệ truyền nhiễm cao đến mức nào.

Lý Hào Kiệt gật đầu.

Bùi Lộc nhìn khuôn mặt của tôi: “Đã như vậy rồi các người còn muốn đi đâu? Còn không băng bó lại vết thương trên mặt, tiện cho việc chữa trị sau này sao.”

“Được.”

Lý Hào Kiệt nhanh chóng đồng ý.

Bùi Lộc dẫn tôi đi xử lý lại vết thương, một mình Lý Hào Kiệt theo sau là đủ rồi còn để vệ sĩ đứng ngoài canh nữa.

Trong phòng điều trị, trước khi y tá muốn giúp tôi gỡ bỏ băng gạc, tôi nhìn Lý Hào Kiệt đứng bên cạnh: “Anh có thể ra ngoài đợi tôi được không...?”

“... Được.”

Mặc dù Lý Hào Kiệt do dự một lúc, nhưng cuối cùng anh ta vẫn đồng ý.

Khi anh ra ngoài, y tá giúp tôi gỡ băng gạc, tôi mới biết khuôn mặt tôi bị rách ra, chảy máu, máu chảy đầm băng gạc, trong lúc tháo gỡ băng rất đau.

Hai tay tôi nắm chặt, nghiến răng cắn môi, nhưng nước mắt vì không kim được mà chảy xuống.

Trước đây tôi không thích khóc vì khóc cũng vô dụng.

Khi y tá tháo gỡ băng rồi bôi thuốc lên, tôi do dự một lúc, hỏi cô: “Y tá, có gương không, tôi... muốn nhìn thấy gương mặt của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Thứ anh không thể chấp nhận được chính là mất em

“Chuyện này...” Y tá dường như không ngờ rằng tôi sẽ lại hỏi như vậy, vội vàng nói: “Không có gương đâu, hơn nữa bây giờ đang trong thời gian điều trị, đợi một thời gian nữa cấy ghép da cho cô là ổn thôi.”

Cô ấy càng nói vậy, tôi càng ý thức được, khuôn mặt của tôi hiện giờ có thể dùng từ “kính dị” để hình dung.

Trước khi y tá bôi thuốc, tôi nhẹ nhàng chạm vào vết thương.

Cảm giác sờ vào da thịt khiến tôi nhớ đến những thầy ma trong phim.

Có lẽ bây giờ tôi cũng đang ở bộ dạng đó.

Đợi y tá thay băng xong, lại băng thêm một lớp gạc đệm trên đó, như vậy, khuôn mặt của tôi đã hoàn toàn bị băng gạc bịt kín, chỉ còn hờ những nơi như mắt, mũi, miệng.

Khi tôi ra ngoài, Lý Hào Kiệt nhìn tôi với biểu cảm không chút thay đổi, dường như không hề vì khuôn mặt tôi bị bó kín mít băng gạc mà xa lánh chế bai.

Anh ta đưa tôi ra ngoài, tôi ngờ hoặc nhìn anh ta: “Đi đâu?”

“Về nhà.”

Lý Hào Kiệt ôm tôi vào lòng, mặc dù trong lòng tôi có chút hoảng loạn, không tin anh ta, nhưng tôi biết, tôi chạy không thoát, chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Xe nhanh chóng đến khu vực thành phố Vĩnh An quen thuộc.

Tôi nhìn thấy nơi đây mới ý thức được, thật sự đã về nhà.

Dương Trung cho xe đỗ trong hầm, đưa chúng tôi đến cửa thang máy, tôi thấy đằng sau có một chiếc xe chạy đến.

Bước xuống xe là 4 người vệ sĩ, họ đứng đó canh gác.

Trái tim tôi lập tức lạnh ngắt.

Tôi không nói gì và cũng không có gì để nói.

Khi thang máy lên tới tầng cao nhất, Lý Hào Kiệt đưa tôi đi thẳng vào trong phòng ngủ.

Anh ta kéo tôi để kịp bước chân anh ta, hỏi tôi: “Tại sao không nói cho anh biết chuyện mặt em bị thương...”

“...”

“Là sợ anh ruồng bỏ em sao?”

Đứng.

Tôi thẳm trả lời trong lòng.

Rõ ràng đã phải rời xa anh ta, nhưng tôi vẫn hi vọng trong tâm trí anh ta luôn lưu giữ những hình ảnh đẹp nhất của tôi.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, dường như không hề quan tâm tới những thứ trên gương mặt tôi, từ từ đỡ tôi nằm xuống giường: “Dù em như thế nào đi nữa thì đối với anh mà nói đều không có ý nghĩa gì, chi cần là em là được.”

Lời của anh ta khiến trái tim tôi nóng rực.

Trái tim vô thức đập nhanh hơn một chút.

Khi tâm trí tôi đang rối loạn, Lý Hào Kiệt bỗng làm một động tác khiến tôi càng kinh ngạc hơn!

Bộ quần áo bệnh nhân tôi mặc trên người, bàn tay Lý Hào Kiệt liền đặt trên đó bắt đầu cởi ra...

“Anh, anh điên à!”

Tôi kinh ngạc, theo phản xạ đẩy anh ra.

Khi đó thứ tôi nghĩ là tôi đang mang thai, nếu làm chuyện vợ chồng thì sẽ gây nguy hiểm cho đứa bé.

Nhưng, Lý Hào Kiệt cúi người hôn lên xương quai xanh của tôi, hành động mà tay anh ta đang làm vẫn không có ý định dừng lại, vừa làm vừa nói: “Không phải bác sĩ đã nói, phát sinh quan hệ thì tỉ lệ lây nhiễm là dưới 10% sao? Vậy trong hai tháng này, mỗi ngày chúng ta ít nhất sẽ làm hai lần, làm cho đến khi tỉ lệ lên đến 100%, nếu em bị nhiễm bệnh, vậy thì anh sẽ cùng em.”

“Cái gì?” Câu nói của Lý Hào Kiệt khiến tôi kinh ngạc đến ngất người: “Anh bị điên rồi sao?!”

“Nếu em chết thì anh mới bị điên đó.” Lý Hào Kiệt nói rồi hành động càng thêm nhanh.

Tôi ra sức vùng vẫy, nhưng anh ta không hề quan tâm đến lời nói lẫn hành động của tôi!

Tôi cố gắng đẩy anh ta ra: “Không được, anh làm như vậy sẽ ảnh hưởng tới báo bối của chúng ta!”

“Anh sẽ nhẹ nhàng.”

Rõ ràng chỉ là mới bắt đầu, nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng vật cứng đó của anh ta đã đâm vào tận đáy nơi vùng bụng của tôi.

Dường như đạn đã lên nòng, không thể không phóng đi!

“Không, không được!”

Kích thước của Lý Hào Kiệt tôi có thể không biết sao? Cho dù anh có nhẹ nhàng cẩn thận cũng không thể làm được!

Nhưng, dường như anh đã dần lên đỉnh!

Anh dùng sức mạnh của bản thân để ép buộc tôi.

Đêm đó Lý Hào Kiệt giống như một tên điên vậy!

Nói nhẹ một chút, nhưng động tác tác lại điên cuồng hơn bình thường rất nhiều!

Giống như lần đầu của tôi và anh vậy, anh tùy ý trút con giấm dữ lên tôi, khiến tôi khỏi thương tiếc cho bản thân mình.

Dường như người khác làm chuyện này là vì tình yêu, còn chúng tôi làm là vì hận!

Sau đó tôi mệt mỏi không chút sức mà ngủ thiếp đi.

Trước khi ngủ, dường như tôi nghe thấy anh thì thầm bên tai tôi: “Anh xin lỗi.”

Đến khi tôi thức dậy thì mặt trời đã lên cao rồi.

Tôi thấy bộ quần áo bệnh nhân có phảng phất hương thơm của nước xả vải.

Lẽ nào quần áo đã được giặt rồi sao?

Tôi có chút nghi ngờ, vừa muốn thức dậy, liền cảm thấy đầu óc quay cuồng, vô cùng chóng mặt.

Lúc này, lại cảm thấy trong ruột có thứ gì đó đang cuộn trào...

Là triệu chứng khi đang mang thai sao.

Lần trước khi tôi mang thai tôi cũng có triệu chứng buồn nôn, nhưng lần này lại khác.

Khi tôi đang suy nghĩ viễn vông, liền nghe thấy tiếng nói của người làm bên ngoài: “Ông chủ, ông không sao chứ ạ?”

Lý Hào Kiệt xảy ra chuyện gì sao?

Tôi gắng sức đứng dậy đẩy cửa ra ngoài, theo âm thanh đó mà đi đến thư phòng, thấy Lý Hào Kiệt ngồi trước bàn đọc sách, anh ta đang làm việc bằng máy tính.

Anh ta nhìn thấy tôi, lập tức đứng dậy: “Em dậy rồi?”

“A...”

Tôi nhìn bộ dạng của anh ta, bất giác có chút đau lòng, nhất thời không nhẫn tâm trách anh chuyện tối qua.

Vì tôi cảm thấy khó chịu thất thường, tinh thần không tốt, đứng đó một lúc mới nói: “Tôi thấy hơi khó chịu, tôi đi nằm tiếp đây.”

“Ừm.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt có chút lúng túng, tinh thần cũng như tâm trí có chút lơ đãng.

Tôi quay người định đi về phòng ngủ, một người làm bưng một đĩa quả đó, vừa đi vừa nói: “Ông chủ, đến giờ uống thuốc rồi.”

Khi người làm đi khuất qua người tôi, tôi chớp mắt, đá nhìn ba viên thuốc trên đĩa...

Đó là...

“Đây là gì...?”

Tôi đã biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

Ba viên thuốc này chính là ba viên thuốc chống phơi nhiễm mà tôi uống hôm nọ, bởi vì hình dạng đặc biệt nên tôi không thể quên được nó.

Lý Hào Kiệt miệng nói muốn cùng tôi mắc bệnh, cùng tôi chết, nhưng bây giờ lại uống thuốc này.

Anh không trả lời, tôi khinh bỉ nhìn anh, nói “Tổng giám đốc Lý, anh cứ từ từ uống.”

“Không chỉ mình anh uống, em cũng phải uống.”

Câu nói của anh khiến tôi cảm thấy rất buồn cười.

Tôi không mắc bệnh, sao phải uống thuốc chứ?

Nhưng tôi không nói, mà chỉ quay đầu cười lạnh lùng với Lý Hào Kiệt: “Không đâu, tổng giám đốc Lý, anh sợ chết, nhưng tôi không sợ.”

“Em sợ hay không sợ đều phải uống, khi em hôn mê, đứa bé đã bị phá rồi, hơn nửa thứ thuốc này em đã uống hai lần rồi, bây giờ là lần thứ ba.”

Lời nói của Lý Hào Kiệt như một trái bom nổ tung bên cạnh tai tôi vậy!

“Anh, anh nói cái gì?!”

Tôi kinh ngạc, nhìn Lý Hào Kiệt, nước mắt không kìm được mà chảy xuống.

Tôi từng bước từng bước đi về phía Lý Hào Kiệt, huhu: “Anh, anh đang lừa tôi đúng không?”

“Anh không lừa em.”

“Không! Anh đang lừa tôi!”

Hai tay tôi nắm chặt vai Lý Hào Kiệt, giống như đang lên cơn điên mà lay người anh ta!

“Anh không lừa em.”

“Không, anh lừa tôi! Anh hãy nói anh đang lừa tôi đi!”

Tôi cảm thấy bản thân như muốn phát điên rồi.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, thần sắc anh không có chút gì áy náy hay hồ thẹn cả, nhìn tôi, nói: “Anh xin lỗi, so với việc mất đi con, thì điều anh càng không thể chấp nhận được chính là mất em.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 188: Tại sao không chịu tin em

Bộ dạng của Lý Hào Kiệt nhìn tôi bây giờ, khiến tôi có thể cảm nhận rõ ràng được rằng, anh ta đã thật sự giết chết con của tôi!

Tôi đi đến trước mặt anh, giờ tay, dùng hết sức lực của bản thân mạnh mẽ giáng xuống mặt anh ta!

Theo đó là “bốp” một tiếng, tôi chỉ cảm thấy bàn tay mình hơi rãt.

Anh ta vẫn nhìn tôi như vậy, khuôn mặt có chút hơi thay đổi.

Bị tôi đánh, Lý Hào Kiệt không chút giận dữ, ngược lại còn kéo tay tôi nói: “Đau không, nếu bớt giận rồi thì uống thuốc nhé.”

Nhìn anh ta như hề chưa xảy ra chuyện gì, trong lòng tôi kinh ngạc vô cùng.

Tôi rút tay về, giấu tay về phía sau lưng, nhìn anh: “Lý Hào Kiệt, anh, không muốn tôi sinh ra đứa con của anh phải không?”

“Sao có thể chứ.” Lý Hào Kiệt ngẩng đầu nhìn tôi: “Anh rất muốn có đứa con của chúng ta.”

“Vậy tại sao anh không tin người trong video đó không phải là tôi?”

Tôi hét lên hỏi anh ta!

Tại sao không chịu tin tôi, tại sao lại lấy đi con của tôi.

Đến bây giờ tôi vẫn không dám tin, tôi vẫn đang chìm đắm trong niềm vui mang thai, bây giờ không thể không thừa nhận, đứa bé đã không còn nữa rồi!

Lý Hào Kiệt chớp mắt, do dự một lúc mới nói: “Sau đó anh có xem lại đoạn video, những đặc trưng trên cơ thể em anh đều rất rõ, người trong video đều có... bao gồm cả nốt ruồi bên trong khe đùi em.”

“Cái gì?”

Câu nói của Lý Hào Kiệt khiến tôi sững sờ.

Nốt ruồi đó, nằm ở vị trí rất kín, thật không ngờ đến chuyện này mà Tống Duyên Minh cũng có thể làm được.

Nhưng, lợi ích sau chuyện này rốt cuộc là gì? Tại sao cô ta lại phải làm như vậy, lẽ nào chỉ vì muốn khiến cho Lý Hào Kiệt chấm dứt hoàn toàn với tôi sao?

Lý Hào Kiệt dường như cho rằng tôi bị kinh ngạc đến phát run, anh đưa tay, ôm tôi vào lòng, an ủi nói: “Không sao, hôm nay chúng ta bắt đầu uống thuốc, còn có 27 ngày, sau đó đợi hai tháng sau khi chắc chắn chúng ta không nhiễm bệnh, lúc đó, em muốn sinh mấy đứa, chúng ta sẽ sinh bấy nhiêu, được không?”

“Cùng nhau uống thuốc? Tôi không hề bị mắc bệnh, tôi không bị hăm hiếp, dựa vào đâu mà chúng ta phải cùng uống thuốc!”

Tôi muốn thoát ra khỏi lòng anh ta, nhưng lại bị anh ta ôm quá chặt.

Anh ta nói: “Anh biết, anh biết, cứ cho là anh sai đi, vậy để chuộc lỗi, anh cùng em uống thuốc, sau này chuyện gì anh cũng nghe theo em, được không?”

“Anh sai rồi? Anh đền bù cho tôi như thế nào? Anh đền bù cho tôi đứa con sao?”

“Được, sau này anh đền em, bao nhiêu anh cũng đền cho em.”

“Không, không, tôi muốn đứa bé mà anh đã lấy đi của tôi.”

Tôi biết, tôi biết!

Từ đầu đến cuối Lý Hào Kiệt luôn cho rằng tình thân tôi không được ổn định, không thể chấp nhận được sự thật này, vậy nên mới thay tôi quyết định.

Nhưng chỉ có tôi mới biết, người trong video đó không phải là tôi.

Tại sao...

Tại sao anh không không chịu tin tôi?

Lý Hào Kiệt ôm tôi gọn trong lòng: “Ngaoan, nghe lời, đứa bé đã không còn nữa, chuyện này là anh ngy em, là anh không bảo vệ được em, tất cả là lỗi của anh, nếu em muốn trách anh, vậy hãy trách đi, em có thể lựa chọn cả đời này sẽ ở bên cạnh anh để trừng phạt anh, đây vò anh, chỉ cần em không bỏ đi, chuyện gì anh cũng chấp nhận hết.”

“Được.” Tôi nằm trong vòng tay anh, khóe miệng nhếch nụ cười toan tính: “Anh nói rồi đó, không được hối hận.”

Anh tưởng rằng tôi đã đồng ý, cuối cùng cũng buông lỏng tôi, hôn lên đỉnh đầu tôi: “Không hối hận.”

Lý Hào Kiệt cho người làm mang đến ba viên thuốc cho tôi, tôi già bộ dạng đang uống.

Thật ra đều giảu thuốc ở dưới lưỡi.

Tôi nói tôi không được khỏe, trở về phòng, việc đầu tiên làm chính là vào nhà vệ sinh nhỏ ra ba viên thuốc vừa uống, rồi xả nước trôi đi.

Tôi đứng trước gương, nhìn bộ dạng xấu xí với đầy băng gạc của mình.

Nhớ lại bộ dạng Lý Hào Kiệt nhìn tôi không chút thay đổi.

Anh ấy yêu tôi sao?

Có lẽ có một chút yêu.

Nhưng anh ta không tin tôi, giết con của tôi, quan hệ của tôi và anh ta ngoài mối quan hệ không đội trời chung thì e rằng sẽ không thể có mối quan hệ nào khác.

Một tuần sau đó, Lý Hào Kiệt lại làm việc ở nhà, chúng tôi cứ cách 12 tiếng lại uống một lần thuốc.

Bởi vì lần đầu tiên uống thuốc là tôi hôn mê cả một ngày, hai lần thuốc trước là uống thật sự.

Cho nên ngày hôm đó sau khi tỉnh dậy mới cảm thấy không giống bình thường.

Nhưng sau đó tôi không uống thuốc nữa, những cảm giác không giống bình thường đó cũng không xuất hiện nữa.

Ngược lại với tôi, Lý Hào Kiệt lại đang rất nghiêm túc uống thuốc, tác dụng phụ của loại thuốc chống phơi nhiễm này ngày một thể hiện rõ trong cơ thể anh ta.

Mỗi ngày tôi đều nhìn thấy anh ta nhiều lần đi vào nhà vệ sinh, khi đi còn bị ngã, mỗi ngày đến cơm cũng không thể nuốt được, có rất nhiều lúc anh ta nằm dài nghỉ ngơi trước mắt tôi.

Nhìn anh ta như vậy, tôi không tránh khỏi xót xa.

Muốn nói với anh ta đừng uống nữa.

Nhưng tôi biết, anh ta sẽ không tin tôi.

Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện bỏ trốn, nhưng, những ngày này, trong, ngoài nhà Lý Hào Kiệt, bao gồm cả cửa thang máy luôn có vô số vệ sĩ đứng gác.

Cuối cùng sau một tuần, do Bùi Lộc gọi tôi đến, cho nên tôi mới có thể đến bệnh viện để thay băng.

Và đương nhiên cũng là do xe của Lý Hào Kiệt đưa tôi đi.

Đến bệnh viện, Bùi Lộc tìm y tá thay băng gạc, đổi thuốc cho tôi, lần này, tôi đã cố ý mang theo một chiếc gương.

Băng gạc từng lớp từng lớp được tháo ra, tôi nhanh chóng lấy gương, muốn xem xem khuôn mặt mình rốt cuộc ra sao.

Nhưng khi tôi vừa cầm lên chiếc gương, bên trong đó nhìn thấy một màu đỏ thẫm.

Da mặt đã đang tự phát triển, nhưng do da bị tổn thương bởi lửa, cơ thịt bên nửa trái khuôn mặt tôi hơi thay đổi, thật sự khác biệt so với nửa phải khuôn mặt!

Ngay cả sống mũi cũng bị sụp xuống.

“Chuyện này...”

Y tá mang thuốc quay lại, thấy tôi trên tay cầm chiếc gương, vội vàng giật lấy: “Áy, bây giờ vẫn đang trong thời kỳ hồi phục, cố đừng nhìn xem.”

Tôi nhìn cô y tá: “Mặt của tôi, có thể phục hồi sao?”

“Có thể phục hồi đến tám, chín mươi phần trăm.”

Tôi hỏi xong, phía sau vọng lại tiếng nói của Bùi Lộc, tôi hơi quay đầu lại nhìn.

Bùi Lộc đi đến trước mặt tôi, dường như cũng đã gặp không ít người có bộ dạng giống tôi, chăm chú nhìn: “Tôi đã kiểm tra cho cô, cô vẫn là còn rất may mắn, tên này chắc không mua được axit sunfuric đậm đặc nên mới mua axit clohydric.”

“Axit clohydric?”

“Nếu là axit sunfuric đậm đặc thì khuôn mặt của cô chắc chắn không thể phục hồi được, cả đời này cũng sẽ như vậy, mặc dù axit clohydric cũng làm tổn hại đến một phần cơ thịt, nhưng có điều vẫn nhẹ hơn rất nhiều, cô làm vài lần phẫu thuật chỉnh hình, thì có thể hồi phục đến tám chín phần.” Bùi Lộc chép miệng: “Có điều không thể hồi phục hoàn toàn như trước đây được.”

Lời nói của Bùi Lộc, dường như là gộp cả hi vọng và thất vọng vào đó vậy.

Nhưng, không mua được axit sunfuric đậm đặc?

Tôi không tin!

Người đứng phía sau Tống Duyên Minh, đã cố gắng lực tìm được tên da đen, cố gắng lực làm máy tính tôi bị nhiễm virus, còn sắp xếp mọi chuyện hoàn hảo đến vậy!

Thì sao có thể đến axit sunfuric đậm đặc cũng không thể mua được?

Tôi bỗng cảm thấy, người này mới là người thật sự đáng sợ nhất.

Hắn ta dường như muốn khi tôi đang tuyệt vọng lại cho tôi chút hi vọng.

Hủy hoại tôi nhưng lại không hủy hoại triệt để.

Hắn ta là ai?

Vừa nghĩ đến sự tồn tại của người này, muốn hãm hại tôi đến cùng liền cảm thấy dựng cả tóc gáy.

Khi Bùi Lộc nói chuyện, điện thoại trong túi bỗng rung lên, anh ta lấy ra nhìn lướt qua rồi lại cất vào trong.

Nhìn thấy điện thoại, trong lòng tôi lập tức dấy lên hi vọng!

Tôi nói với Bùi Lộc: “Bác sĩ Lộc, anh có thể cho tôi mượn điện thoại một lúc được không, tôi... tôi muốn nhờ Lý Hào Kiệt giúp tôi mua chút đồ dùng cá nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Hốt hoảng vậy, đang gửi tin nhắn cho tình nhân à

Bùi Lộc không nghĩ gì nhiều, đưa điện thoại cho tôi, sau đó liền đi ra ngoài.

Kỳ thật Lý Hào Kiệt đang chờ ở bên ngoài, tôi cầm điện thoại lên, coi như cuộc sống chết một lần vậy!

Cầm đi động, tôi suy nghĩ một hồi, cuối cùng nghĩ tới một người thích hợp.

Lý Trọng Mạnh.

Y tá lại xử lí vết thương cho tôi một lần nữa, mặc dù rất đau, nhưng trong lòng tôi chỉ toàn nghĩ tới việc thoát khỏi sự khống chế của Lý Hào Kiệt!

Tôi cố nhớ lại số điện thoại của Lý Trọng Mạnh, không dám gọi điện, chỉ có thể gửi tin nhắn. Tôi nhắn: “Anh Lý.”

Tôi nhận được tin trả lời rất nhanh: “Tổng Duyên Khanh, có chuyện gì à?”

Anh ta gọi cả tên cả họ của tôi, khiến tôi cứ cảm thấy là lạ.

Tôi không để ý tới nữa, tiếp tục nhắn: “Tôi bị Lý Hào Kiệt bắt đi rồi, tôi muốn thoát khỏi anh ta, anh có thể giúp tôi được không?”

Sau khi tôi gửi tin nhắn này, qua một hồi lâu mà không thấy bên kia nhắn lại.

Tôi nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay toát mồ hôi, có lẽ vì đang mãi nghĩ chuyện khác nên trong lúc xử lí vết thương, tôi không thấy đau gì cả.

Lúc y tá băng bó gần xong rồi, Lý Trọng Mạnh vẫn không trả lời tôi.

Tôi bỗng hơi hối hận, suy cho cùng thì Lý Trọng Mạnh cũng là chú ba của Lý Hào Kiệt.

Bây giờ nghĩ lại, cho dù Lý Hào Kiệt đối xử với Lý Trọng Mạnh không tốt, nhưng Lý Trọng Mạnh chưa từng nói “không” với Lý Hào Kiệt...

Bùi Lộc bước vào, hỏi tôi: “Dùng điện thoại xong chưa?”

Tôi giật nảy mình: “Sắp rồi!”

Vừa nói, tôi vừa nhắn mấy chữ cho Lý Trọng Mạnh: “Đừng trả lời nữa”, sau đó vội vàng xóa hết tin nhắn đi, rồi mới trả điện thoại lại cho Bùi Lộc.

“Hoàng hốt vậy, đang gửi tin nhắn cho tình nhân à?” Thấy tôi như thế, Bùi Lộc cười nhạo.

Ngay lập tức, tôi căng thẳng hẳn lên, lắc đầu: “Làm gì có.”

Bùi Lộc cắt điện thoại đi, cười ha ha: “Nói đùa thôi, đừng để ý, tôi là đàn ông còn cảm thấy Lý Hào Kiệt đúng là một người đàn ông tốt hiếm có, chắc chắn cô còn hiểu điều đó hơn cả tôi ấy.”

“Ừm...” Tôi trả lời lúng túng.

Người đàn ông tốt hiếm có?

Có lẽ là như vậy, tiếc là tôi đã phải trải nghiệm quá nhiều rồi, chẳng thể nào chấp nhận nổi nữa.

Sau khi xong xuôi, tôi đi ra ngoài, Lý Hào Kiệt đang chờ ngoài cửa.

Sắc mặt của anh ta rất kém, trong lúc đứng lên, người anh ta hơi chao đảo một chút, Bùi Lộc nhíu mày nhìn anh ta: “Thuốc phòng bệnh HIV này phản ứng ở mỗi người mỗi khác, có người bị tác dụng phụ lớn, có người thì ít bị tác dụng phụ, hai người chính là sự khác biệt rõ ràng nhất.”

Thấy tôi đứng yên ổn ở đây, Lý Hào Kiệt nở nụ cười: “Không sao, cô ấy ít bị là được, tôi chịu tác dụng phụ lớn một chút có là gì.”

Câu nói của anh ta như một bàn tay vô hình bóp nghẹt trái tim tôi.

Thật khó chịu!

Chuyện mà anh ta làm, luôn bắt tôi phải nhẩn tâm, rồi lại khiến tôi chẳng thể nhẩn tâm nổi.

Trên đường trở về, cánh tay của Lý Hào Kiệt khoác lên vai tôi, dường như chẳng dùng chút sức lực nào, nhưng lại giống một chiếc lồng giam khổng lồ, khiến tôi không thể động đậy được.

Suốt dọc đường đi, không ai lên tiếng cả.

Đến tới, tôi và Lý Hào Kiệt cùng “uống” thuốc phòng bệnh, sau đó tôi ngã mình sớm.

Khoảng một tiếng sau, tôi nghe thấy tiếng Lý Hào Kiệt lao đảo bước tới, rồi anh ta vào phòng tắm.

Tiếp đó, tiếng nồn mưa của anh ta, cùng với tiếng nắm đấm nện vào trên sàn nhà vọng ra từ phòng tắm.

Có vẻ như thời gian càng lâu, tác dụng phụ của thuốc ức chế trong người anh ta càng nghiêm trọng hơn.

Trái tim tôi thất lại.

Chẳng thể khống chế được mà đau lòng.

Thậm chí tôi còn đang tự hỏi, phải làm gì để Lý Hào Kiệt tin rằng người trong video không phải là tôi, thật sự tôi không thể bị bệnh được.

Nửa tiếng nữa lại qua đi, trong phòng tắm có tiếng vòi hoa sen.

Lúc tôi sắp chìm vào giấc ngủ, Lý Hào Kiệt ra khỏi phòng tắm.

Anh ta ôm lấy tôi, tôi cảm nhận được cơ bắp rắn chắc áp vào sau lưng mình, hương thơm của dầu gội đầu vấy quanh tôi.

Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy tiếng nói của người đàn ông đó vang lên: “Có phải mỗi giây mỗi phút em đều nghĩ cách để chạy thoát khỏi anh không?”

“Dù em không trả lời thì anh cũng biết là em đang nghĩ, không có lúc nào là không nghĩ tới nó.”

“Nụ cười mà em dành cho anh không phải thật lòng, em nghe lời anh cũng chẳng phải là thật sự nghe lời.”

“Em bây giờ, khiến anh không thể tìm lại em của lúc trước nữa, như một con chim bị nhốt trong lồng, không dám nói với chủ nhân rằng mình muốn bay lượn.”

“Dù vậy, anh vẫn không muốn thả em ra, anh có dự cảm, nếu anh cho em tự do, thì em sẽ không trở lại nữa.”

Từng câu từng chữ mà anh ta nói rơi vào trong tai tôi.

Khiến tôi dần tỉnh táo lại.

Trái tim xót xa vô cùng.

Nhưng anh ta nói đúng, nếu tôi đi, tôi sẽ không trở lại nữa.

Tuần thứ hai, tất cả đều y như trước, vì tác dụng phụ của thuốc ngừa nhiễm HIV, cộng với áp lực công việc, cuối cùng Lý Hào Kiệt cũng đổ bệnh.

Tôi ở bên cạnh chăm sóc cho anh ta.

Mặc dù đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, tay của Lý Hào Kiệt vẫn nắm chặt lấy tay tôi.

Những lúc tôi định rời đi, anh ta cứ nắm chặt lấy tay tôi không chịu buông, rồi rằng đã không còn tình tảo nữa, nhưng khi tôi định đi đâu đó, anh ta lại đột nhiên mở miệng: “Đừng...”

Sức lực từ bàn tay lại tăng thêm một chút.

Tôi do dự giây lát rồi ngồi xuống.

Hai tuần bị tác dụng phụ của thuốc ngừa nhiễm HIV tra tấn, Lý Hào Kiệt gầy đi nhiều rồi, khuôn mặt hốc hác hẳn ra, quần thâm mất hiện rõ.

Thế nhưng tôi lại chẳng thể làm gì.

Anh ta tin, vậy thì cứ tin đi.

Lúc đầu tôi còn ngồi mãi với anh ta được, nhưng tôi khi muốn đi vệ sinh, tôi chỉ đánh bắt đác đi rút tay ra: “Lý... Lý Hào Kiệt, tôi muốn đi vệ sinh, buông tay ra đi”

Hai mắt anh ta nhắm nghiền, tay thì cầm chặt hơn nữa.

Lúc này, thậm chí tôi còn hoài nghi là Lý Hào Kiệt đang giả vờ hôn mê.

“Lý Hào Kiệt, tôi muốn đi vệ sinh thật ấy!”

Tiếp tục siết chặt hơn.

Lúc đầu tôi còn nghĩ là nhện một chút, lát nữa anh ta sẽ tỉnh thôi, nhưng một tiếng sau, Lý Hào Kiệt vẫn chưa tỉnh.

Thực sự không thể nhịn được nữa, tôi ngấm ngấm một hồi, áp mặt lại gần, hôn nhẹ một cái lên mặt Lý Hào Kiệt rồi làm nũng: “Honey, cho em đi vệ sinh đi.”

Vừa nói xong, tay anh ta liền nói lỏng ra một chút, rút tay ra rồi tôi mới phát hiện tay mình đã đỡ lên một mảng lớn.

Sau đó tôi ở bên cạnh Lý Hào Kiệt suốt cả một ngày.

Đến gần tối anh ta mới dần khôi phục lại.

Thấy tôi ngồi bên cạnh, đôi mắt không chút sức sống của anh ta ảm áp hẳn lên, đôi môi mỏng khô nứt cong lên, có vẻ như rất thỏa mãn.

Một lúc lâu sau anh ta mới mở miệng: “Em vẫn ở đây, tốt quá.”

Trái tim tôi chất chứa, rồi lại ảm áp vô cùng.

Hình như trong lòng, trong mắt của người đàn ông này chỉ có mình thôi thật.

Hay là ở lại đi.

Ở bên anh suốt đời, rồi chúng tôi cũng sẽ có con lại thôi.

Giây phút ấy, tôi đã nghĩ như vậy.

Thế nhưng mọi điều tốt đẹp chỉ là bọt biển mĩ lệ.

Đâm nhẹ vào, là vỡ nát ngay.

Ngày thứ ba sau khi Lý Hào Kiệt khỏi bệnh.

Buổi sáng, tôi vẫn uống thuốc rồi vào nhà vệ sinh nhà ra. Nhưng khi tôi nhà ra, tôi bỗng thấy xung quanh lạnh lẽo tột cùng.

Quay đầu lại, tôi thấy Lý Hào Kiệt đứng ở cửa nhà vệ sinh nhìn tôi, đôi mắt lạnh lẽo như bão giông đang nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Tôi không giống tôi, anh ta không giống anh ta

“Lý...”

“Vi sao?!” Tôi vừa định mở miệng, Lý Hào Kiệt liền bước tới, hai cánh tay ghim lấy vai tôi.

Chỉ phút chốc tôi đã bị đẩy vào tường, về mặt anh ta vô cùng giận dữ, giọng hỏi: “Vi sao lại nhà thuốc ra!”

“Tôi, tôi không bị nhiễm bệnh, người phụ nữ trong video không phải là tôi thật mà!”

Tôi sốt sắng giải thích với Lý Hào Kiệt.

“Không phải cô? Cô nói đi, làm thế nào để chứng minh người trong video không phải là cô!” Về mặt của Lý Hào Kiệt từ phần nộ biến thành tuyệt vọng, hỏi tôi: “Cô biết là đàn ông ai chẳng có lòng chiếm hữu, nhưng tôi đã cố gắng thuyết phục mình, ngay cả chuyện đó tôi cũng không để ý, chỉ là uống thuốc phòng ngừa thôi, sao lại khó khăn đến thế!”

Giọng nói của Lý Hào Kiệt gần như gào thét, không còn trầm thấp như lúc đầu nữa.

Đôi bàn tay siết chặt lấy vai tôi.

Nhìn anh ta, tôi hé miệng, rồi lại không biết phải nói gì.

Đúng vậy, đàn ông ai chẳng có lòng chiếm hữu.

Nhưng Lý Hào Kiệt vẫn chấp nhận tôi, chắc hẳn anh ta đã bước một bước lớn trong chuyện này.

Lý Hào Kiệt nhìn chăm chăm vào tôi: “Cô biết không? Tôi luôn tự nhủ với lòng mình rằng, chỉ cần chúng ta cùng uống thuốc là có thể bắt đầu lại từ đầu, nhưng cô thì sao? Cô đã làm gì!”

“Tôi... Thật...”

“Đủ rồi!”

Lý Hào Kiệt buông một tay ra, lấy điện thoại ra khỏi túi rồi bấm một dãy số, anh ta nói vọng vào trong điện thoại: “Mấy người đi lên đây.”

“Làm gì?”

Lúc anh ta nói, tôi bỗng cảm nhận được sự nguy hiểm.

Nhưng không còn kịp nữa, Lý Hào Kiệt kéo tôi vào trong một căn phòng diễn thuyết không có cửa sổ, nói với mấy người giúp việc: “Mua một cái giường để vào trong này!”

“Anh định làm gì?!”

Tôi ra sức giả vờ, Lý Hào Kiệt không hề để ý tôi tới.

Anh ta kéo tôi lê lết vào phòng, ép tôi vào một góc, đôi mắt đen nhìn tôi lạnh lùng: “Tôi tin cô như vậy, thế mà cô lại lừa gạt tôi, vậy thì mười hai ngày còn lại, tôi sẽ giám sát cô uống thuốc.”

“Nhưng trước đó tôi đã...”

“Cấm miệng!”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, đôi mắt như sắp chảy cả ra máu, người tôi run rẩy lên, núp trong góc tường nhìn anh ta, không nói lời nào nữa.

Rất nhanh, bốn tên vệ sĩ lên tới nơi.

Lý Hào Kiệt dẫn họ vào cầu.

Tối trưa, bên công ty đồ gia dụng chuyển một cái giường tới.

Ác mộng của tôi bắt đầu từ ngày hôm đó.

Buổi tối, có thể coi như đây là lần đầu tiên tôi uống thuốc, một tay Lý Hào Kiệt cầm cốc nước, một tay cầm ba viên thuốc đi tới.

Anh ta ngồi xuống giường, nhìn tôi, đặt ba viên thuốc vào lòng bàn tay tôi: “Ngoan, uống đi.”

“Không...”

“Vậy anh dứt cho em.”

Lý Hào Kiệt nói, đặt cốc nước sang một bên, một tay bắt lấy mặt tôi, tay còn lại thì nhét từng viên thuốc vào miệng tôi!

Đau!

Đau quá!

Mặt tôi còn bị thương, anh ta làm như vậy đã chạm trực tiếp vào vết thương của tôi, vì quá đau, nước mắt tôi trào ra lúc nào không hay!

Nhưng Lý Hào Kiệt không hề có ý định dừng lại, mà là lấy cốc nước đưa tới trước mặt tôi, lạnh lùng nói: “Uống đi, nuốt vào, nếu em dám nhả ra...”

“Tôi uống!”

Tôi sợ, thật sự sợ!

Tôi không muốn đau như vừa rồi nữa.

Gờ khắc này, Lý Hào Kiệt như một con sói khủng khiếp, tôi như cảm thấy mình sẽ bị ăn sống nuốt tươi ngay sau đó.

Nhận lấy cốc nước, tôi ngoan ngoãn uống hết.

Anh ta vẫn không yên tâm: “Há miệng ra.”

Tôi làm theo.

“Lười.”

Tôi lại lật lưỡi lên cho anh ta xem.

Sau khi đã chắc chắn tôi đã nuốt rồi, Lý Hào Kiệt mới hài lòng gật đầu, vỗ nhẹ vào đầu tôi: “Được rồi, ngủ sớm một chút đi, ngày mai vẫn phải uống.”

Nhìn bóng lưng của anh ta, lần đầu tiên cảm thấy anh ta khủng bố đến nhường này.

Trước kia Lý Hào Kiệt có đối xử với tôi thế nào đi chăng nữa tôi vẫn chưa từng cảm thấy anh ta khinh khùng, nhưng lần này, tôi cảm thấy anh ta âm u từ trong ra ngoài.

Thời gian chúng tôi uống thuốc là chín giờ.

Vừa uống thuốc xong, tác dụng phụ của thuốc liền xuất hiện. Tôi vừa buồn nôn vừa choáng đầu, chẳng có lòng dạ nào mà nghĩ những cái khác, nằm trên giường mơ mơ màng màng.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cảm giác như có ai đó ôm lấy tôi, nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, nói khẽ vào tai tôi: “Xin lỗi.”

Tôi rất khó chịu, ngủ say vô cùng, vì thế không tỉnh lại nổi.

Tối khi mở mắt ra thì đã là sáng sớm.

Lý Hào Kiệt tới rất đúng giờ, hôm nay anh ta mặc một bộ quần áo ở nhà màu trắng, trông dịu dàng hơn rất nhiều.

Nhưng thấy anh ta, tôi không khỏi rụt lui vào góc tường.

Lần này, tôi ngoan ngoãn uống thuốc, uống nước.

Nhưng ngoại trừ lúc đi vệ sinh, thời gian còn lại tôi đều không được ra khỏi căn phòng này.

Tôi cũng chẳng nói gì cả.

Cho dù Lý Hào Kiệt tới nói chuyện với tôi, ngoại trừ gật đầu và lắc đầu, tôi chẳng hề miệng nói dù chỉ một câu.

Tối ngày thứ ba, tác dụng phụ của thuốc phòng ngừa HIV càng thêm rõ ràng, tôi không muốn ăn gì, kể cả cơm, không muốn ngồi dậy khỏi giường, không muốn nhúc nhích.

Ngoại trừ nằm trên giường, tôi chẳng thể làm gì cả.

Chín giờ tối, Lý Hào Kiệt mang thuốc tới, lúc trông thấy anh ta, người tôi run lên một cái.

Dù rằng anh ta chẳng làm gì tôi cả, chỉ bảo tôi uống thuốc, vậy mà tôi lại sợ anh ta đến thế, chỉ cần anh ta hơi lại gần một chút là tôi cảm thấy nguy hiểm.

Có vẻ như Lý Hào Kiệt cũng nhận ra điều ấy. Hôm nay, sau khi cho tôi uống thuốc, anh ta ôm lấy tôi, hỏi: “Em sợ anh à?”

Tôi khẽ gật đầu.

Chần chừ một hồi lâu sau tôi mới nói: “Thà tôi đi được không?”

Anh ta siết chặt lấy tôi.

Nói cũng nói rồi, nói cho hết đi thôi: “Đừng gầy vò tôi nữa, cũng đừng gầy vò chính anh. Anh thả tôi đi, coi như tôi chết rồi, được không?”

“...”

“Van xin anh.”

Anh ta cứ ôm tôi như thế, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta.

Anh ta không nói gì cả, sau một hồi trầm mặc, Lý Hào Kiệt vỗ vào sau lưng tôi: “Ngủ đi, hôm nay anh ngủ với em.”

“Lý Hào Kiệt...”

“Đù rồi! Ngủ đi!” Lý Hào Kiệt nổi giận ngắt lời tôi.

Tôi sững người, hoảng hốt im bất lại.

Trong khoảng thời gian này, tôi không giống tôi, anh ta không giống anh ta.

Chúng tôi cứ giằng vò lẫn nhau, giằng vò bản thân, giằng vò đối phương.

Tôi nằm trên giường, anh ta ôm lấy tôi từ đằng sau, khẽ hôn lên tóc tôi, nói: “Anh hỏi bác sĩ rồi, mặt em có thể khôi phục lại như lúc trước, vậy nên em yên tâm đi.”

“...”

Tôi không trả lời, nhưng tôi biết, Lý Hào Kiệt vẫn luôn nghĩ tới chuyện của tôi.

Dù vậy, tôi vẫn không hề muốn ở lại bên cạnh anh ta.

Ngày hôm sau vẫn như bình thường.

Nhưng tôi tới, Lý Hào Kiệt gọi một thợ trang điểm tới nhà để trang điểm cho anh ta, cách cánh cửa, tôi nghe thấy mấy người giúp việc nói chuyện với nhau.

Hình như hôm nay Lý Hào Kiệt sẽ ra ngoài, đi mừng thọ cho Lý Nam Hào thì phải.

Lý Hào Kiệt không ở nhà, liệu tôi có thể trốn thoát được không?

Đang nghĩ tới đây, cửa phòng diễn thuyết bỗng mở ra, Lý Hào Kiệt đứng ở cửa.

Anh ta mặc vest màu đen, tóc vuốt lên, nhò có bản tay khéo léo của thợ trang điểm, trên mặt anh ta không còn chút gì là nhợt nhạt.

Anh ta nhìn tôi, mở miệng: “Đi ra ngoài thay quần áo, anh đưa em đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Tôi rời khỏi anh ta thật rồi

“Cái gì?”

Tôi ngẩng người ra.

Anh ta định dẫn cả tôi đi?

“Muộn thế này rồi, đi đâu?” Tôi vô như không biết, hỏi anh ta.

Lý Hào Kiệt hơi cup mắt, gằn từng chữ một: “Anh phải tới tham gia ngày sinh nhật của ông nội, nhưng anh không yên tâm để em ở nhà một mình, vậy nên anh phải đưa em đi cùng.”

“Anh điên rồi à?!” Tôi nhìn anh ta: “Tôi thế này thì đi kiểu gì! Nếu hôm nay là Halloween, tôi ra ngoài dọa người ta còn hiểu được.” Tôi tự giễu.

Lúc này, tôi chẳng thể gặp người khác được.

Lý Hào Kiệt lời tôi ra khỏi phòng, nói lạnh lùng: “Em chờ anh ở trên xe, anh cho hai vệ sĩ ở lại với em, anh vào tặng quà rồi ra ngay.”

“...”

Lý Hào Kiệt cũng thật cẩn thận, sinh nhật của Lý Nam Hào còn phải kéo cả tôi đi.

Tôi biết tôi không thể khiến anh ta đổi ý, cho dù không muốn thì kết quả cuối cùng cũng là bị kéo đi.

Chẳng còn cách nào khác, tôi chỉ đành đồng ý.

Tôi không cần trang điểm, thay quần áo rồi đi theo anh ta.

Kỳ thật, tôi đi ra ngoài với bộ dạng thế này đúng là vô cùng buồn cười.

Nhưng tôi không có sự lựa chọn nào khác.

Tôi và Lý Hào Kiệt cùng ngồi xe đi tới nhà của Lý Nam Hào.

Lúc xe dừng lại, Lý Hào Kiệt vỗ nhẹ vào tay tôi, nói mềm mỏng: “Anh vào đó nhiều nhất là nửa tiếng sẽ ra.”

“Ừm.” Tôi chẳng biết nói gì khác.

Đối với tôi mà nói, câu nói này của anh ta không liên quan gì tới tôi cả, anh ta đi bao lâu thì tôi vẫn phải chờ ở đây mà?

Dù không ở đây thì cũng là ở trong căn phòng diễn thuyết kia.

Chẳng có gì khác biệt.

Sau khi Lý Hào Kiệt đi rồi, hai vệ sĩ đứng ở ngoài xe. Vì tác dụng phụ của thuốc phòng bệnh, người tôi rất khó chịu, đầu óc choáng váng, vậy nên tôi nằm xuống ghế sau.

Liếc ra ngoài cửa sổ, hai tên vệ sĩ đứng im ở đó như hai cây cột.

Chạy trốn, chỉ có thể là nằm mơ thôi.

Tôi cứ thế nhìn vệ sĩ ngoài cửa sổ, đã qua nửa tiếng mà Lý Hào Kiệt còn chưa ra.

Chẳng lẽ anh ta lỡ giờ à?

Không thể nào, anh ta luôn rất đúng giờ...

Liệu có xảy ra chuyện gì không?

Trong lúc tôi đang suy nghĩ, có tiếng người nói vọng lại từ đằng xa: “Tiểu Kiệt uống say rồi, hai người đi đón nó đi.”

Hai tên vệ sĩ không dám hành động.

Tôi nhận ra giọng nói này – là Lý Trọng Mạnh!

Anh ta đẹp cặp kính mà tôi đi chọn với anh ta hôm đó.

“Anh Lý!” Tôi vội vàng ngồi dậy.

Lý Trọng Mạnh đang nói chuyện với hai tên vệ sĩ, trên bãi đỗ xe trống vắng chỉ có ba người họ.

“Không được, tổng giám đốc Lý đã căn dặn rồi, anh ấy không đến thì không thể đi được.” Vệ sĩ trả lời.

Lúc này, rõ ràng là hai vệ sĩ rất dễ phòng Lý Trọng Mạnh, cả hai đứng sát lại gần nhau.

“VẬY Ạ.” Lý Trọng Mạnh lắc đầu tỏ vẻ khó xử.

Vào lúc tôi không chú ý, anh ta bỗng lấy thứ gì đó ra khỏi túi, xịt vào mặt hai tên vệ sĩ!

Chỉ sau hai giây, cả hai tên vệ sĩ đều ngã xuống!

Lý Trọng Mạnh lại lấy chìa khóa xe ra, nhấn vào chốt mở.

Cửa mở ra!

Anh ta vội gọi tôi ra khỏi xe, quăng chìa khóa vào trên người vệ sĩ. Vì khó chịu trong người, tôi đi đường còn run run, anh ta bế luôn tôi lên đi về phía xe.

“Anh Lý.” Tôi hơi xấu hổ.

Lý Trọng Mạnh cũng không có thời gian nói chuyện với tôi, bước nhanh đặt tôi vào ghế phụ.

Thắt dây an toàn vào cho tôi xong, anh ta khởi động xe, rồi khởi tòa nhà họ Lý.

“Anh Lý, sao anh lại ở đây?”

Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, vẫn còn chưa hết sững sờ.

Lý Trọng Mạnh vừa lái xe vừa liếc nhìn tôi: “Thì em bảo tôi cứu em mà?”

Lúc này tôi mới nhớ tới hôm trước ở bệnh viện tôi đã gửi tin nhắn cho Lý Trọng Mạnh.

“Tôi không ngờ...”

“Không ngờ là tôi sẽ cứu em à?” Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, trông nét mặt như đã đoán ra tôi nghĩ gì.

Tôi khẽ gật đầu, lại cảm thấy là lạ, bèn hỏi anh ta: “Lý Hào Kiệt đâu? Anh cứ thế mà đưa tôi đi, chắc chắn Lý Hào Kiệt sẽ đi tìm chúng ta!”

“Nó ấy à.” Lý Trọng Mạnh nói với vẻ mặt bình tĩnh: “Thấy gần đây nó vất vả quá nên tôi cho nó nghỉ ngơi một lát, ước chừng tới sáng mai mới tỉnh lại, tới khi nó tỉnh lại thì chúng ta đã ở nước ngoài rồi.”

“Hà?”

Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, không hiểu anh ta đang nói gì cho lắm.

Ngẫm nghĩ một hồi tôi mới hỏi: “Anh định đưa tôi ra nước ngoài à? Đi đâu? Tôi chẳng mang theo cái gì cả.”

Thấy đáng vẻ sốt sắng của tôi, Lý Trọng Mạnh cười nói: “VẬY em nghỉ lại xem những thứ cần để ra nước ngoài đang ở đâu?”

“Ồ...”

Tôi ngẫm nghĩ rồi nhớ ra rằng - chúng ở nhà hết.

Tất cả đều ở căn nhà mà tôi chuyển tới, bởi vì tôi giao tiền thuê nhà của cả năm rồi nên dù tôi không về một thời gian thì đồ đạc vẫn ở đó.

Lý Trọng Mạnh nói: “Sau khi em gửi tin nhắn cho tôi, tôi nhớ bạn tìm hiểu, sau đó dùng giấy tờ của em trong vụ kiện Tô Ngọc Nhiên để làm chứng minh giao cho bên công ty thuê nhà, báo họ mở cửa cho tôi.”

“Nghĩa là anh đang giữ hộ chìa của tôi à?”

“Đúng rồi.”

Lý Trọng Mạnh khẽ gật đầu, dừng xe ở ven đường, nhìn tôi nói: “Tôi đã làm thế sau khi nhận được tin nhắn của em. Kế hoạch của tôi là đưa em ra nước ngoài một thời gian trước, nếu em có ý định gì khác thì tôi sẽ trả lại đồ đạc cho em, em muốn làm gì cũng được.”

Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh.

Anh ta lớn tuổi hơn tôi, trên người có hơi thở của một người đàn ông trưởng thành, khiến tôi cảm thấy đáng tin.

Hơn nữa, dưới một góc độ nào đó, ra nước ngoài mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Tôi muốn rời xa Lý Hào Kiệt!

“VẬY tôi sẽ ra nước ngoài với anh.” Tôi lưỡng lự một chút: “Hình như thẻ ngân hàng của tôi ở chỗ của Lý Hào Kiệt thì phải...”

Nghe tôi nói vậy, Lý Trọng Mạnh mỉm cười: “Yên tâm, mặc dù anh không giàu bằng Tiểu Kiệt, nhưng nuôi mình em vẫn dư dả.”

Tôi hiểu ý anh ta, nhưng nói thế này lại khiến tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

Đêm đó, tôi đi theo Lý Trọng Mạnh ngồi máy bay ra nước ngoài.

Tôi khi ngồi trên máy bay, nhìn mây vờn ngoài cửa sổ, tôi mới nhận ra rằng, tôi thực sự đã thoát khỏi sự khống chế của Lý Hào Kiệt rồi!

Trên máy bay, Lý Trọng Mạnh nhìn tôi: “Bây giờ đã cắt cánh rồi, nói với tôi đi, đã xảy ra chuyện gì vậy.”

“Tôi...” Tôi muốn nói, nhưng vì tác dụng phụ của thuốc phòng ngừa HIV, lại còn bị ù tai trên máy bay nữa, khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Tôi phải đi toilet ngay lập tức.

Tôi khi quay lại, Lý Trọng Mạnh đã ngủ rồi.

Tôi ngồi trên máy bay, nhìn ra ngoài cửa sổ, không hiểu sao trái tim bỗng đau thắt lại.

Mười tiếng sau, máy bay hạ cánh.

Lại ngồi ô tô thêm ba tiếng nữa mới tới một thị trấn nhỏ.

Mũi xe hạ xuống, trở thành chiếc mũi trần.

Ven đường toàn là kiểu kiến trúc cổ xưa, người đi trên đường đa số toàn là người già, trong quán cà phê, một bà lão ôm một con mèo béo ngồi đó nhắm nháp cà phê.

Có người trông thấy chúng tôi thì chủ động chào hỏi.

Tất cả là hơi thở của sự sống.

Thấy vậy, tâm trạng nặng nề của tôi cũng tốt hơn nhiều.

Cuối cùng, xe dừng lại trước một căn nhà hai tầng nhỏ, tôi đứng ở ngoài cổng nhìn vào, bên trong toàn là hoa râm bụt rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Lý hào kiệt, tôi phải làm sao với anh bây giờ

“Từ nay em cứ ở đây, anh ở bên cạnh.”

Lý Trọng Mạnh xuống xe, đi theo phía sau tôi.

“Bên cạnh?” Tôi nhìn sang bên cạnh, là một căn nhà với lối kiến trúc tương đồng với căn này, nhưng trong sân không trồng gì cả.

Lý Trọng Mạnh đưa một túi nhỏ cho tôi: “Hộ chiếu, giấy tờ của em ở trong này cả, tôi còn mua cả đi động cho em, có sim của vùng này trong đó rồi. Đứng rồi, có tiền mặt đó, nếu em muốn rời khỏi đây, bất cứ lúc nào cũng được.”

Tôi mở túi ra, xem xét những thứ trong đó.

Cảm giác này thật vì diệu.

Trước đó Lý Hào Kiệt nhốt tôi không cho tôi đi, tôi liều mạng đòi đi. Bây giờ tới đây, Lý Trọng Mạnh cho tôi đủ mọi thứ, tôi hoàn toàn tự do, nhưng tôi lại cảm thấy nơi này khá tốt.

Lý Trọng Mạnh đưa chìa khóa cho tôi, bảo tôi vào nhà nhìn xem.

Tôi đi vào trong, thấy anh ta vẫn đứng ở cổng mới quay đầu hỏi: “Sao anh không vào?”

“Bây giờ em mới là chủ nhân của căn nhà này, chủ nhân không mời, đương nhiên tôi không thể vào rồi.” Lý Trọng Mạnh cười nhẹ một tiếng.

Tôi sững sốt, đưa tay làm hành động “mời”.

Lúc này Lý Trọng Mạnh mới bước vào.

Anh ta đi tham quan căn nhà với tôi một lượt. Căn nhà này chia làm hai tầng, bên dưới là phòng khách, phòng ăn và phòng bếp.

Trên lầu có một phòng thay quần áo, phòng làm việc cùng với một căn phòng ngủ lớn.

Cửa sổ của phòng ngủ nối liền với ban công, ngoài ban công bày biện mấy cái ghế, trên đó trồng các loại hoa cỏ.

Y như một căn nhà trong truyện tranh vậy.

“Thích không?”

Trong lúc tôi ngẩn người nhìn hoa trên thềm cửa sổ, Lý Trọng Mạnh hỏi tôi từ phía sau.

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Lý Trọng Mạnh cũng gật đầu: “Vậy là tốt rồi, tôi sẽ tìm người mua đồ dùng hằng ngày và quần áo cho em, em nghỉ ngơi trước đi, lát nữa chúng ta vào thị trấn ăn cơm.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay: “Nửa tiếng sau xuất phát.”

“Cũng được.”

Sau khi Lý Trọng Mạnh đi, tôi lại gần cửa sổ, ngồi lên ghế nhìn ra xa xa, ánh chiều tà đang ngả xuống từng chút một.

Hết thây đều yên tĩnh, tốt đẹp.

Thế nhưng, tôi lại cứ nhớ tới một người.

Lý Hào Kiệt.

Hiện tại anh ta ở đâu? Ra sao rồi? Vẫn tiếp tục uống thuốc chứ?

Anh ta không tìm thấy tôi thì sẽ thế nào?

Rõ ràng là tôi mong ngóng rời xa anh, rõ ràng tôi hận anh tự ý hủy hoại đứa con của tôi, nhưng bây giờ thật sự đi rồi, trong đầu óc tôi chỉ toàn hình bóng anh.

Nửa tiếng trôi qua rất nhanh, tôi như quên đi thời gian.

Trong lúc tôi ngẩn nhìn mắt trời lặn, bỗng có tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên từ đằng sau, tôi cảm giác thấy có người đứng sau tôi, hỏi: “Đang nghĩ gì vậy...”

Giọng nói này...

“Lý...” Tôi định gọi tên Lý Hào Kiệt trong vô thức, nhưng khi quay đầu lại, trông thấy người đứng sau, chẳng hiểu sao trong lòng tôi lại rất thất vọng. Tôi miễn cưỡng nở nụ cười: “Anh Lý, sao anh lại tới đây?”

Lý Trọng Mạnh chỉ vào đồng hồ đeo tay: “Chúng ta đã hẹn là sau nửa tiếng sẽ đi ăn mà.”

“À.” Bây giờ tôi mới nhớ tới chuyện này, áy náy nói: “Xin lỗi, tôi quên mất.”

Lý Trọng Mạnh lắc đầu: “Không sao, đã đói chưa? Nếu chưa đói thì lát nữa chúng ta đi cũng được, thời gian bên này chênh lệch so với bên kia...”

“Đói rồi.” Tôi ngắt lời anh ta rồi đứng dậy.

Dù sao cũng là tôi nhờ Lý Trọng Mạnh cứu tôi, bây giờ anh ta làm theo ý tôi, tôi không thể tỏ ra buồn phiền thế được.

Anh ta không làm gì sai cả.

Nếu có người sai thật, thì người đó chính là tôi.

Lý Trọng Mạnh nói muốn dẫn tôi tới ăn ở một quán ăn, nghỉ tới mặt mình, tôi từ chối.

Nhưng anh ta cam đoan với tôi rằng sẽ không có ai để ý cả.

Cuối cùng tôi gỡ khăn bịt mặt xuống, để nguyên khuôn mặt còn bó băng gạc đó, đeo khẩu trang vào rồi đi ăn cơm.

Lý Trọng Mạnh dẫn tôi tới một quán ăn rất tập nập. Lúc chúng tôi vào trong, gần như mọi chỗ ngồi đều đã có người. Trông thấy Lý Trọng Mạnh, chủ quán vội vàng ra chào hỏi anh ta, nhìn thấy tôi cũng chỉ cười nhẹ.

Sau đó bà ấy dẫn tôi vào một góc ở sâu bên trong.

Chủ quán của nơi này là một người phụ nữ trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Bà ấy không hề để bụng vẻ của tôi, ngược lại nhiệt tình giới thiệu các món ăn có tiếng của quán.

Chúng tôi mới tới đây lần đầu nên gọi món theo lời đề nghị của bà ấy.

Khi thức ăn được bung lên, nói thật, thức ăn ở đây không ngon như lời giới thiệu của bà chủ, cảm giác rất kì lạ, nhưng vì chúng tôi là người nước ngoài nên bà ấy tôi hỏi chúng tôi xem có ngon không suốt mấy lần liền.

Không muốn phụ sự nhiệt tình của bà ấy, tôi chỉ có thể ăn hết thức ăn.

Đúng như những gì mà Lý Trọng Mạnh nói, người xung quanh không hề để ý tới bộ dạng của tôi, khiến tôi thoải mái hơn nhiều.

Sau bữa ăn, Lý Trọng Mạnh lo tôi đi đường mệt mỏi nên bảo tôi về nghỉ ngơi trước, đồng thời còn hẹn tôi ngày mai đi dạo trong thị trấn.

Tôi ngơ vác nhìn Lý Trọng Mạnh: “Anh Lý, bình thường công việc của anh bận lắm cơ mà, anh đi thế này, bệnh viện phải làm sao?”

“Yên tâm, không có tôi thì vẫn sẽ hoạt động bình thường thôi.” Dứt lời, biểu cảm của Lý Trọng Mạnh bỗng trở nên nghiêm túc, nhìn tôi: “Còn em ấy, lần này tôi dẫn em đi, là vì muốn em nghỉ cho kĩ càng, tự hỏi bản thân mình xem rốt cuộc em cần cái gì.”

Cần cái gì...

Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, dường như đã hiểu ý của anh ta.

Lý Trọng Mạnh vuốt tóc tôi: “Đi nghỉ ngơi đi, nếu cần gì thì có số của tôi ở trong điện thoại đó, hoặc là trực tiếp sang nhà tôi tìm tôi cũng được, trong chùm chìa khóa của em có một cái là chìa khóa nhà tôi.”

Nói xong, có vẻ như anh ta sợ tôi hiểu lầm, vội nói: “Tôi không có chìa khóa nhà em đâu, lúc tôi là do em không khóa cửa, tôi gọi mà không thấy trả lời nên tôi mới lên lầu.”

Nhìn anh ta vội vàng như vậy, tôi cười: “Tôi biết rồi, anh Lý quân tử à.”

Anh ta luôn có chứng có mực, không để tôi phải lo lắng chút nào.

Lý Trọng Mạnh ngăn ra, bật cười ha ha: “Cứ coi như là thế đi.”

Nói xong, anh ta về nhà.

Tôi cũng đi về, thay quần áo, tắm rửa, lên giường nằm một mình với những suy nghĩ rối bời.

Trong lòng, trong đầu chỉ toàn là Lý Hào Kiệt.

Tôi cầm điện thoại, không hiểu sao lại muốn gọi cho anh.

Có phải tôi điên rồi không.

Khó khăn lắm mới trốn được, tại sao tôi lại muốn trở về chứ?

Cho dù là về, thì cũng phải đợi tới hai tháng sau, để Lý Hào Kiệt tin rằng tôi không bị nhiễm bệnh.

Nghĩ tới đây, tôi bỗng nhận ra rằng, người không bình thường không phải là tôi, mà là Lý Hào Kiệt. Anh tin rằng tôi chính là người trong video, sau đó thuyết phục bản thân, ép buộc bản thân.

Đồng thời, cũng ép buộc cả tôi nữa...

Nằm trên giường nghĩ về Lý Hào Kiệt, tôi mơ màng thiếp đi.

Có lẽ là ngày nghĩ gì thì đêm mơ nấy, đêm đó tôi mơ thấy Lý Hào Kiệt, mơ là anh đứng trong một vùng sa mạc hoang vu, không ngừng gọi tên tôi.

Anh ta điên cuồng tìm tôi, nhưng tôi không ở đó. Thế nhưng anh ta cứ gọi mãi, gọi mãi, cho tới khi sức cùng lực kiệt.

Tôi nhìn anh ta, cho tới khi tia nắng ban mai đánh thức tôi, tôi mới cảm nhận được nước mắt nơi khóe mi.

Lý Hào Kiệt.

Lý Hào Kiệt!

Tôi phải làm sao với anh bây giờ?

Tôi phải làm sao đây!

“Kính cong.”

“Chào buổi sáng!”

Lúc tôi rửa mặt xong, thay một bộ quần áo mà Lý Trọng Mạnh chuẩn bị cho tôi rồi xuống lầu, anh ta đã đứng chờ tôi ở cửa.

Bên cạnh anh ta có hai chiếc xe đạp, một chiếc màu xanh, một chiếc màu hồng.

Thấy tôi đi ra, anh ta vẫy tay với tôi: “Đi, dẫn em đi ăn sáng.”

Tôi nhìn anh ta, sửa sang lại tâm trạng bị thương của mình, thay thành một khuôn mặt nhẹ nhàng rồi bước tới: “Đi thôi.”

Nói rồi, tôi chủ động chọn chiếc xe đạp màu hồng.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chí Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Em là người thứ hai được ăn cơm tôi nấu

Đây là một thị trấn gần biển, chúng tôi đạp xe mười phút là tới bờ biển. Anh ta dẫn tôi tới một quán ăn cũ để ăn sáng.

Ngồi ở nơi này có thể nhìn thấy dọc bờ biển.

Không biết mê muội thế nào mà nhìn biển tôi cũng nhớ tới Lý Hào Kiệt được.

Trong đầu tôi chỉ toàn là Lý Hào Kiệt.

Lý Trọng Mạnh nhận ra tâm tư của tôi: “Có phải em đang nhớ tới Tiểu Kiệt không?”

“Không phải.”

Tôi trả lời ngay lập tức.

Nghe tôi trả lời vậy, Lý Trọng Mạnh không khỏi bật cười: “Nếu em trả lời mà hơi lưỡng lự một chút, có thể tôi sẽ tin em.”

“Tôi...” Anh ta nói vậy khiến tôi hơi xấu hổ.

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi: “Đừng ngại, chuyện của em và Tiểu Kiệt anh cũng biết đôi chút. Nói thế nào nhe, ít nhiều gì thì đàn ông cũng sẽ e dè chuyện này, Tiểu Kiệt bằng lòng tiếp tục ở bên em, tôi tin tưởng nó yêu em thật.”

Lý Trọng Mạnh nói không sai.

Nếu chuyện này là thật, vậy thì theo lẽ thường, chắc chắn đàn ông sẽ không thể chấp nhận được.

Thế nhưng Lý Hào Kiệt lại chấp nhận nó...

Lúc này, tôi bỗng thấy thật đáng ghét: “Anh Lý, anh nói xem, tôi nên làm gì bây giờ?”

Tôi nên làm gì...

“Tôi đưa em tới đây, em có hối hận không?” Lý Trọng Mạnh uống một hớp cà phê, hỏi tôi.

“Không hối hận.” Tôi chỉ hơi ngẫm nghĩ giây lát liền trả lời.

Nghe được câu trả lời của tôi, Lý Trọng Mạnh cười nói: “Đừng chừa, đây mới là lời nói thật, câu vừa rồi của em là nói dối.”

Tôi hơi sụp mắt xuống.

Lý Trọng Mạnh không hỏi tôi nữa, chỉ nói: “Thứ bảy tuần sau tôi sẽ về nước một chuyến, em có một tuần rưỡi để suy nghĩ. Đến lúc đó, nếu em nghĩ ra rồi thì về với tôi, nếu vẫn chưa nghĩ ra thì chờ tôi trở lại.”

“Cám ơn.”

Một tuần rưỡi sao?

Tôi biết, kỳ thật tôi không chỉ muốn gặp Lý Hào Kiệt, mà còn lo lắng cho anh.

Suy đi nghĩ lại, tôi nói với Lý Trọng Mạnh: “Anh Lý, tôi rất lo cho Lý Hào Kiệt, bởi vì trước khi tôi đi, hành vi của anh ta hơi bất thường, tôi sợ anh ta sẽ làm ra chuyện gì đó cực đoan.”

“Em nói vậy làm tôi cũng cảm thấy biểu hiện của nó trên lễ mừng thọ hôm đó không được bình thường cho lắm thật.” Lý Trọng Mạnh gật đầu: “Tôi sẽ thay em để mắt tới nó, em yên tâm đi.”

Buổi chiều, Lý Trọng Mạnh dẫn tôi đi mua đồ.

Lúc đầu tôi tưởng là siêu thị, nhưng anh ta lại dẫn tôi tới nơi giao dịch hàng secondhand, ở đây cái gì cũng có.

Ngoại trừ quần áo, đồ gia dụng, còn có cả thức ăn.

Lý Trọng Mạnh dẫn tôi mua rất nhiều thức ăn, rồi mua cả một bộ đồ nấu nướng.

Tốt thật đấy, người ở nơi này không chỉ trò tôi gì cả.

Đang lúc chuẩn bị rời khỏi chợ, có một bà lão ngồi ở cổng, bày thức ăn ở trước mặt, một trong số đó là ---

“Cái này bán bao nhiêu?”

Lúc tôi nhìn thấy rau thơm, Lý Trọng Mạnh cũng bước tới.

Bà lão liếc nhìn Lý Trọng Mạnh, xòe năm ngón tay ra.

Giá này đắt hơn nhiều so với những thứ đồ ăn khác, lại càng đắt hơn nhiều so với ở nước mình. Nhưng Lý Trọng Mạnh không hề nghĩ ngợi, lấy luôn ba mươi ngàn ra đưa cho bà lão ấy, sau đó cầm hai bó rau thơm rồi đi.

Trên đường trở về, tôi nói với Lý Trọng Mạnh một cách đương nhiên: “Anh mua thức ăn mà không hỏi tôi cần mua gì à? Nhớ tôi không biết làm thì sao?”

“Tôi biết làm mà.”

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, vẻ tươi cười tràn đầy tự tin.

“Anh á?”

“Ừ, tôi biết em khôn ngoan ăn những món kia, vậy nên từ nay về sau, cơm canh cứ giao cho tôi, trách nhiệm của em chính là đi mua thức ăn với tôi.”

Lý Trọng Mạnh khiến tôi hơi sững sốt: “Anh nấu cơm? Anh biết nấu cơm á?”

Kỳ thật tôi vẫn không tin cho lắm.

Anh ta cười nói: “Ai được ăn thì đều nói là ngon cả.”

Lần này, tôi và Lý Trọng Mạnh cùng về nhà anh ta, phong cách trang trí trong phòng của Lý Trọng Mạnh hoàn toàn khác với nhà tôi.

Gống với căn nhà ở Vĩnh An của anh ta vậy, cách sắp xếp rất hợp lý, không có chút gì là dư thừa.

Tôi đứng đó, nhìn Lý Trọng Mạnh rửa thức ăn, thái lát, những thứ không dùng thì cho vào hộp thực phẩm bỏ vào tủ lạnh, những thứ cần dùng thì bày la liệt trên mặt bàn bếp, dao cũng cắt gọn gàng.

Trông như sắp tiến hành phẫu thuật trên bàn giải phẫu... .

“Có gì cần tôi trợ giúp không?” Tôi đứng một bên, nhìn anh ta làm đầu ra đây, không biết mình có thể làm gì được.

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, nói nghiêm túc: “Em phụ trách nghỉ ngơi, với cả lát nữa ăn cơm thì phụ trách việc khen ngon.”

“Phụt.” Tôi bật cười.

Tôi đứng ở chỗ có ánh sáng chiếu vào suốt cả buổi, nhìn Lý Trọng Mạnh thuần thục làm thức ăn.

Từ thịt, rau tới canh.

Nhìn cách anh ta nấu cơm đúng là một loại hưởng thụ, như thể anh ta đã lên kế hoạch cho những gì phải làm, làm cái gì trước, làm cái gì sau.

Cho tới khi mọi thứ đã hoàn thành, bàn bếp cũng đã rất sạch sẽ, như chưa hề sử dụng tới nó.

Lý Trọng Mạnh làm hai món nhạt một món mặn, còn có một bát canh cà chua trứng.

Anh ta bung bốn món đó tới trước mặt tôi: “Nào, nếm thử xem.”

“Ngon quá, ngon quá, ngon quá, ngon quá!”

Tôi nói bốn lần ngon quá liên tục.

Lý Trọng Mạnh nghe xong thì lắc đầu bất đắc dĩ: “Em hoàn thành tốt trách nhiệm của mình đấy.”

“Ngon thật nà!” Tôi khẳng định.

Tôi là một người rất tin tưởng vào tài nấu nướng của mình, nhưng không thể không nói, Lý Trọng Mạnh nấu ăn ngon hơn!

Một người đàn ông giỏi làm việc, còn giỏi cả nấu cơm, đúng là hiếm thấy.

Nghe tôi nói vậy, Lý Trọng Mạnh ngồi xuống, cười nói: “Cám ơn, em là người thứ hai được ăn cơm tôi nấu đấy.”

“Anh nấu cơm ngon thế này, sao trước kia lại phải ăn mì tôm?”

Tôi nhớ có lần tới nhà Lý Trọng Mạnh, anh ta đang ăn mì tôm, khiến tôi tưởng ằng anh ta không biết nấu cơm.

“Tôi ở một mình, công việc lại bận rộn, thời gian đầu mà nấu nướng.” Lý Trọng Mạnh ăn một miếng thức ăn: “Em cũng biết lúc nhỏ tôi không ở nhà họ Lý rồi đấy, khi đó tôi ở với mẹ, nhà rất nghèo, mẹ tôi lại bận, về tới nhà thì đã khuya, việc vặt trong nhà đều do tôi làm, đương nhiên cũng phải nấu cơm rồi.”

“Xin lỗi, tôi...” Nghe Lý Trọng Mạnh nói vậy, tôi bỗng thấy lúng túng.

Mặc dù lúc nhỏ tôi ở trại trẻ mồ côi, bình thường phải chăm sóc những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn tôi, nhưng suy cho cùng chưa từng phải lo lắng cơm ăn áo mặc.

So ra thì Lý Trọng Mạnh phải vất vả hơn nhiều.

Thấy tôi rầu rĩ, Lý Trọng Mạnh lắc đầu: “Có gì mà phải xin lỗi, tôi cảm thấy quá khứ của mình rất tốt, nếu vừa sinh ra mà tôi đã ở nhà họ Lý, chưa biết chừng sẽ trở thành một cậu ấm ăn chơi trác táng nữa.”

Anh ta đang an ủi tôi.

Nếu được lựa chọn, ai chẳng muốn chọn một hình thức đơn giản để bắt đầu?

Sau đó, cuộc sống của tôi và Lý Trọng Mạnh cứ thế lững lờ trôi qua.

Cuộc sống như vậy rất kì diệu, mặc dù bình thân không nhấp nhô, nhưng lại có cảm giác rất êm đềm, khiến tôi cảm thấy rằng, cứ tiếp tục như vậy cũng rất tốt.

Vài ngày sau tôi mới biết được nguyên nhân mà Lý Trọng Mạnh lựa chọn nơi này. Thị trấn nhỏ này từng xảy ra một vụ cháy lớn, rất nhiều người từng bị thương trong vụ cháy, vậy nên có người dán băng gạc, đeo khăn bịt mặt ra ngoài, mọi người cũng không để ý tôi.

Hon nửa vùng này rất am hiểu cách xử lí vết bỏng.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, tôi tới bệnh viện trong thị trấn, bác sĩ tiến hành trị liệu sâu hơn với mặt tôi, vì đã từng chữa trị rồi nên vết thương đã lành, thế nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, hai bên mặt tôi không đều nhau, trên mũi cũng có sẹo, tôi không cần bịt mặt, chỉ đeo khẩu trang là ra ngoài được.

Bác sĩ nói, nếu muốn khôi phục tốt hơn thì chỉ có thể cấy da.

Cấy da là một quá trình khá dài, nếu tôi định làm ở đây, ít nhất phải ở lại nửa năm trở lên.

Chỉ chớp mắt đã tới ngày Lý Trọng Mạnh về nước.

Hôm đó, tôi vẫn đi mua thức ăn với anh ta, trên đường về, Lý Trọng Mạnh hỏi tôi: “Nghĩ thế nào rồi? Ngày mai có muốn về với tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Cũng vì như vậy, anh mới ghen đến phát điên

Có muốn về không?

Tôi hơi do dự, không biết vì sao tôi lại thấy đắm chìm với cuộc sống hiện tại, cuộc sống yên bình này tốt đẹp quá.

Mấy hôm trước tôi còn đi hỏi thăm công việc ở trong thị trấn.

Dù rằng thu nhập của nhân viên phục vụ ở đây chỉ vào khoảng mười triệu, nhưng vì giá cả rẻ mạt nên cuộc sống lại rất tốt.

Giờ phút này, tôi muốn ở lại đây, thậm chí muốn ở lại đây cả đời, thật là tốt.

Lúc tôi và Lý Trọng Mạnh trở về, một chiếc xe với tiếng động cơ chói tai lao vút về phía chúng tôi

Ngay khi sắp đâm vào chúng tôi, nó bắt đầu phanh lại!

Tiếng phanh xe vọng lại trên con đường vắng vẻ của thị trấn.

Nhìn chiếc xe ấy, trong lòng tôi căng thẳng.

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc áo khoác đen bước xuống.

Lý Hào Kiệt.

Tôi phải nhìn hai lần mới nhận ra anh ta.

Lý Hào Kiệt ở trước mắt đã thay đổi hoàn toàn, anh ta gầy đi nhiều, chiếc áo khoác đen có vẻ rất rộng, thấy tôi và Lý Trọng Mạnh, trong mắt anh ta toàn là vẻ chăm chọc: “Chú ba, chú lừa bảo bối của tôi tới nơi này, khiến tôi tìm mệt thật đấy.”

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, đôi mắt đen của anh ta lạnh lùng đến đáng sợ, khí thế hung hăng.

Sự sợ hãi thấm vào người tôi!

Lý Trọng Mạnh kéo tôi ra sau để bảo vệ tôi: “Tiểu Kiệt, vốn dĩ chú định ngày mai sẽ về nước tìm cháu nói chuyện, nếu cháu tới đây rồi thì chúng ta...”

“Cầm miệng! Mẹ kiếp, ai muốn nói chuyện với chú! Chú có tư cách gì nói chuyện với tôi!”

Lý Hào Kiệt thô bạo ngắt lời Lý Trọng Mạnh, vươn tay vác tôi lên vai!

“A!” Tôi giật nảy mình: “Lý Hào Kiệt, thả tôi xuống!”

“Nằm mơ.” Lý Hào Kiệt nhét tôi vào trong xe, quay đầu nhìn Lý Trọng Mạnh, gằn từng chữ một: “Chú ba, chuyện của hai chúng ta, đợi khi trở về rồi từ từ tính.”

Nói xong, anh ta đóng cửa xe lại, lái chiếc xe đi.

“Cô ở đâu?”

“Cái gì?” Tôi sững sốt.

“Cô ở chỗ nào? Nói!” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt như đã thú khát máu.

“Tôi...” Tôi không biết anh ta định làm gì, không dám nói địa chỉ của mình cho anh ta.

Cảm xúc hiện tại của Lý Hào Kiệt khiến tôi cảm thấy, anh ta tới nơi ở của tôi thì sẽ lập tức đốt căn nhà ấy.

Anh khựng lại một chút, cười lạnh: “Không đúng, có phải tôi nên hỏi là, hai người ở đâu không?”

“Không phải.” Tôi biết Lý Hào Kiệt đã hiểu lầm: “Tôi và anh Lý ở riêng.”

“Anh Lý? Tôi đã nói từ trước rồi, chú ta là chú ba của tôi, cô có lập trường gì gọi chú ta là anh? Có gọi thì cũng phải gọi là chú ba như tôi! Hiểu chưa!”

Lúc Lý Hào Kiệt nói chuyện, tay anh ta nắm chặt lấy cổ tay tôi

Mới chỉ hai tuần không gặp, anh ta lại như biến thành một người khác, táo bạo, và khát máu.

Tôi đã từng ngồi tù, đó là loại người mà tôi sợ nhất.

Trong tù, người như vậy rất nhiều, họ uy hiếp tôi, ép buộc tôi, nhưng tôi lại không biết phải phản kháng thế nào!

“Nói, ở đâu?” Lý Hào Kiệt nhìn tôi: “Nếu cô không nói, tôi sẽ đốt từng nhà từng nhà một, tới khi nào đốt được căn đó thì thôi.”

“Anh điên rồi!”

“Đừng vậy, tôi điên rồi, chính cô đã ép tôi phải phát điên!” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, đôi mắt rất đáng sợ.

Tôi sợ, tôi thua.

Tôi nói ra địa chỉ của mình.

Lý Hào Kiệt kéo tôi xuống xe, đẩy cửa bước thẳng vào.

An ninh của thị trấn này rất tốt nên tôi không hề khóa cửa.

Sau khi vào trong, Lý Hào Kiệt nhìn xung quanh, có vẻ như anh ta nhận ra rằng nơi này chỉ có mình tôi thật, sắc mặt dịu đi rất nhiều, giọng nói hòa hoãn lại: “Hộ chiếu, chứng minh thư của em ở đâu, dẫn anh đi lấy.”

“Hử?”

“Mang hết đi! Đi theo anh!” Lý Hào Kiệt nói gắt gỏng.

Tôi không dám chọc giận anh ta, chỉ đành nói cho anh ta là ở trong ngăn kéo lâu hai, Lý Hào Kiệt dẫn tôi lên lầu, lấy xong rồi lại dẫn tôi xuống dưới.

Suốt cả quá trình, anh ta như một đũa tre đang nổi giận, còn tôi là một con rối rách nát không có quyền lên tiếng trong tay anh ta.

Mang theo giấy tờ, Lý Hào Kiệt kéo tôi lên xe.

Chiếc xe chạy thẳng một đường, nhanh chóng ra khỏi thị trấn nhỏ đó.

Chạy khoảng hai tiếng đồng hồ, chiếc xe tới một thành phố lớn, tôi biết nơi này, đây là nơi chúng tôi xuống máy bay, nói cách khác, tôi phải trở về sao?

Không, tôi không muốn về cùng Lý Hào Kiệt!

Tôi có thể cảm giác được, nếu tôi trở về, anh ta sẽ nhốt tôi lại, không còn được thấy ánh mặt trời nữa!

“Lý Hào Kiệt, anh nghe tôi nói, tôi và anh Lý... Tôi và chú ba của anh không hề có chuyện gì với nhau cả, chúng tôi chỉ ở cạnh nhà, chỉ...”

“Chỉ đi mua thức ăn hàng ngày, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau ngắm bình minh, ngắm hoàng hôn đúng không?!”

Lý Hào Kiệt ngắt lời, anh ta hỏi tôi:

Tôi lúng túng nhìn anh ta, ngẫm nghĩ rồi... Gật đầu.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi như muốn nói đùa, anh ta áp tôi vào lưng ghế, mặt kẻ sát tôi: “Nếu anh nói với em rằng, cũng vì như vậy nên anh mới ghen đến phát điên lên, em có tin không?”

Tôi sững sờ.

Lý Hào Kiệt ôm lấy tôi, định tháo khẩu trang của tôi xuống.

Mặc dù tôi đã đối mặt với Lý Trọng Mạnh quen rồi, nhưng tôi vẫn không có can đảm đối diện với Lý Hào Kiệt.

Tôi cố gắng giữ lấy khẩu trang, thấy tôi như vậy, Lý Hào Kiệt cười lạnh: “Sao? Em dám đối diện với anh ta, vì sao không dám đối diện với anh? Anh không đáng để em tin thế sao?!”

“Tôi...”

Đúng vậy, Lý Trọng Mạnh thì không sao, nhưng Lý Hào Kiệt thì không được!

Tôi không muốn anh ta nhìn thấy mặt tôi, không muốn anh ta chán ghét tôi!

“Tháo ra.”

“Không.” Tôi lắc đầu lia lịa, không, chỉ có cái này là không thể!

“Ba.”

Anh ta bắt đầu đếm ngược, tôi biết ý của anh ta.

Tôi van nài: “Không, đừng nhìn có được không?”

“Hai.”

“Xin anh.”

“Một!”

Dứt lời, anh ta thô bạo giật lấy khẩu trang của tôi.

Ngay sau đó, khuôn mặt xấu xí của tôi lộ ra trước mặt anh ta...

Giây phút này khiến tôi đau khổ hơn cả lột quần áo của mình ra!

Trông thấy mặt tôi, có vẻ như Lý Hào Kiệt vẫn hơi sững sờ, nhưng sau đó bình thường trở lại rất nhanh, nói thản nhiên: “Không sao, sẽ khỏi thôi.” Dứt lời, anh ta lại nói thêm một câu: “Cho dù không khỏi cũng không sao, người phụ nữ của Lý Hào Kiệt anh, ai dám chê bai!”

“Nhưng tôi chê! Tôi hận lắm! Tôi không muốn dùng khuôn mặt này đứng cạnh anh!”

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, rốt cuộc cũng biết bản thân mình để ý điều gì.

Lý Hào Kiệt là ai? Quý tộc kiêu ngạo hơn người! Một người phụ nữ xấu xí như tôi sao có thể ở lại bên cạnh anh ta?

Không thể, tuyệt đối không thể!

Thấy tôi như vậy, có vẻ như tâm trạng của Lý Hào Kiệt bỗng tốt hơn nhiều, một tay anh ta ôm lấy tôi: “Anh đã nói là anh không quan tâm rồi, anh muốn sống hết cuộc đời này với em, nghe rõ chưa? Nếu thích đẹp thì em có thể đi phẫu thuật, dù em có biến thành thế nào đi chăng nữa, chỉ cần là em thì đều được.”

Những gì mà Lý Hào Kiệt nói như một liều thuốc chữa trị, khiến tôi cảm thấy ấm áp.

Mọi sự sợ hãi vừa rồi tiêu tan hơn phân nửa chỉ với mấy câu nói đơn giản của người đàn ông này.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 195: Định để một ngày nào đó anh gọi em là thím sao

Tôi cụp mí mắt xuống, không nói lời nào, chỉ cầm lấy khẩu trang lẳng lẽ đeo lên. Lý Hào Kiệt dùng một tay kéo tôi, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Không khí trong xe yên ắng mà ngọt ngào, mãi đến khi Lý Hào Kiệt đột nhiên mở miệng: “Sau này đừng qua lại với chú ta nữa.” Chú ta? “Chú ba anh?” Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, trong lòng có chút rối bời. “Ừm, đừng qua lại với chú ta, con người chú ta...” Lý Hào Kiệt ngập ngừng một lúc: “Không phải cứ mặc trang phục màu trắng thì là thiên sứ, con người chú ta, nếu cắt trái tim ra ẽ rằng toàn là máu đen.” Mấy ngày nay, ấn tượng của tôi với Lý Trọng Mạnh rất tốt. Anh ta làm việc có chừng mực, không để tôi khó xử, lại rất chu đáo. Nghe Lý Hào Kiệt nói như vậy, tôi không kiềm nén được nói: “Anh nói chú ấy như vậy, nhưng từ trước đến nay chú ấy chưa từng nói anh dù chỉ một chữ, tôi thấy giữa hai người các anh có hiểu nhầm.” “Ha ha, chưa từng nói anh dù chỉ một chữ, lẽ nào chính là tốt sao?” Lý Hào Kiệt nhìn về phía tôi, dường như vì tôi nói giúp cho Lý Trọng Mạnh, sự không vui trong mắt anh ta có thể dễ dàng nhận ra: “Biết người biết mặt không biết lòng, câu này chắc em từng nghe rồi chứ, đừng vì chú ta cười với em vài cái thì em cảm thấy chú ta là người tốt!” “Tôi...” “Ngu xuẩn! Không có nào!” Lý Hào Kiệt nói một cách thô lỗ. Về mặt anh ta rất bực bội, đến một chữ cũng không muốn nói với tôi! “Tôi ngu xuẩn?” Tôi quay sang nói với Lý Hào Kiệt: “Không sai, tôi ngu đấy! Nên tôi mới bị anh làm tổn thương hết lần này đến lần khác mà vẫn quay về bên anh! Anh ấy có xấu xa đến thế nào đi chăng nữa nhưng anh ấy chưa từng làm tổn thương đến tôi! Anh ấy...” “Đủ rồi!” Lý Hào Kiệt tức giận chặn lời tôi! Anh ta xoay người nhìn tôi, sự dịu dàng khi này, cái gì mà “chỉ cần tôi ở cạnh anh ta là được rồi” sự dịu dàng ấy đã không còn sót lại chút nào. Chiếm trọn anh ta bây giờ là sự lạnh lùng nơi địa ngục. Lý Hào Kiệt giật lấy cái khẩu trang của tôi: “Cho nên? Cho nên em định làm gì? Nếu anh cho em một cơ hội, em còn định một ngày nào đó để anh gọi em một tiếng thím sao?” Tôi sững sờ. “Cái gì cơ?” Tôi khó lòng mà tin được nhìn Lý Hào Kiệt: “Anh đang nói cái gì vậy? Tôi kém anh ấy nhiều tuổi như vậy, trong mắt anh ấy, tôi chỉ là đứa trẻ, anh ấy cũng như bậc cha chú tôi, lẽ nào trong mắt anh, giữa nam và nữ chỉ có tình yêu thôi sao?!” Lý Hào Kiệt nghe những lời của tôi, khuôn mặt tràn đầy sự châm biếm. Anh ta nhấc tay tôi lên, ánh mắt sáng quắc: “Em nghĩ như vậy, em có chắc chắn chú ấy cũng nghĩ như vậy không? Anh là người làm kinh doanh, chú ấy cũng là người làm kinh doanh, chú ấy giúp em nếu không phải vì tình cảm, vậy thì là vì lợi ích!” Lời của Lý Hào Kiệt khiến tôi ngây ra. “Anh ấy chỉ...” Trong chốc lát, tôi không thể nói ra được chỗ nào không đúng. Quả thực Lý Trọng Mạnh rất tốt với tôi. Nhưng làm sao tôi có thể tin phía sau còn có lợi ích gì?

Lý Hào Kiệt nhìn đáng vẻ của tôi, nhẹ nhàng xoa tóc tôi: “Người yêu em chỉ có anh, cho nên em nên và cũng chỉ có thể ở bên cạnh anh thôi.” “Nhưng, trên người tôi hoàn toàn không có thứ gì có thể mang lại lợi ích cho anh ta mà?” Tôi không cam

tâm giải thích. Làm sao tôi dám tin tất cả những điều mà Lý Trọng Mạnh đối xử với tôi, chẳng qua là xuất phát từ lợi ích gì đó? Nếu là như vậy, tôi sẽ rất thất vọng. Lý Hào Kiệt nhìn tôi, dường như nhận ra tôi không cam lòng, do dự một lúc, anh ta ôm tôi vào lòng: “Không có gì, quên chú ta đi, sau này anh sẽ không để em gặp lại chú ta nữa đâu.” Lời của anh ấy khiến tim tôi đột nhiên nhảy lên. Đó có nghĩa là gì? Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, “Chắc không phải anh định...” “Không đâu, chú ta là chú anh, sao anh có thể làm ra chuyện đó được?” Giọng anh vừa hạ xuống, xe cũng dừng lại. Tôi quay đầu nhìn, thấy bên cạnh chiếc xe chính là sảnh xuất phát của sân bay, nhìn từ ngoài vào thì đây chính là cái sân bay mà lúc tôi đến đây. Lý Hào Kiệt đưa khẩu trang cho tôi: “Đi thôi, anh dẫn e đi mua vé.” Có Lý Hào Kiệt, đương nhiên là sẽ mua vé khoang hạng nhất rồi. Rất nhanh đã có thể lên máy bay, lúc chúng tôi cùng lên máy bay, thì có hai người ngồi bên cạnh phía ngoài. Một cô gái trong đó đeo một chiếc kính đen to đùng, chiếc kính đen ấy che khuất nửa khuôn mặt. Cho dù là như vậy, nhưng tôi lại cảm thấy cô ta có chút rất quen. Lúc tôi nhìn cô ta, thì dường như người đó cũng đang nhìn tôi. Hoặc có thể nói là nhìn chúng tôi. Cô ta nhìn một giây, rồi lập tức bỏ kính xuống, đứng dậy nhiệt tình nói: “Tổng giám đốc Lý, cô Tổng, lâu rồi không gặp, hai người vẫn khỏe chứ.” Đây là... Vừa nhìn tôi liền nhận ra ngay cô gái đó! Đặng Sa Sa - người hâm hại tôi. Năm đó tôi bị hại vào tù, cô ta cũng có chút công lao, không đúng, phải là công lao không để đầu cho hết ấy chứ. Lý Hào Kiệt nhìn cô ta một cái, không nói gì rồi kéo tôi ngồi xuống. Nhưng dường như Đặng Sa Sa không hề để ý đến sự lạnh lùng của Lý Hào Kiệt, cười nói: “Tổng giám đốc Lý, nguồn tài nguyên tốt mà anh cho tôi năm đó, tôi vẫn chưa cảm ơn anh cho thật tốt! Sau đó tôi luôn muốn liên lạc với anh nhưng mãi không liên lạc được...” Đặng Sa Sa năm đó hại tôi như vậy, vậy mà bây giờ gặp tôi lại không có chút xấu hổ nào? Điều này quả không bình thường. Hơn nữa cô ta nói nguồn tài nguyên tốt bấy giờ của cô ta là do Lý Hào Kiệt cho... Trừ khi... “Tôi nhớ cô đã hứa với tôi sẽ không về nước.” Lúc tôi đang suy đoán lung tung, đột nhiên Lý Hào Kiệt bên cạnh mở miệng. Câu nói này khiến khuôn mặt của Đặng Sa Sa biến sắc, cô ta nhìn Lý Hào Kiệt một cách không được tự nhiên cho lắm “Tổng giám đốc Lý, tôi, tôi không phải... không phải... Bỏ tôi bị bệnh, tôi thực sự không còn cách nào khác mới làm như vậy, hơn nữa bây giờ Tổng Duyên Khanh đó đã...” “Đi xuống!” Lúc Đặng Sa Sa nói đến tên tôi. Lý Hào Kiệt thẳng thừng đuổi người. Đặng Sa Sa lúng túng, cho đến tận bây giờ, dường như cô ta vẫn chưa nhận ra được tôi là ai! “Anh Lý, tổng giám đốc Lý... Tôi...” “Xuống máy bay! Đứng đề tôi nói đến lần thứ 3.” Giọng nói của Lý Hào Kiệt lạnh lùng như băng. Việc đến nước này, tôi dù có ngốc, có ngu đến thế nào đi chăng nữa cũng biết đã xảy ra chuyện gì! Dường như Đặng Sa Sa hoàn toàn không dám nhắc tới Lý Hào Kiệt, Lý Hào Kiệt muốn cô ta xuống máy bay, mặc dù cô ta không bằng lòng thế nào nhưng cũng phải xuống. Cô ta đang cầm hành lý chuẩn bị đi xuống thì tôi giờ tay ra kéo cô ta lại: “Đừng đi, nói cho hết đi.” Tôi lại nhìn Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, làm sao? Sao không để cô ta nói nốt? Là chuyện gì mà không thể để cho tôi biết?” Vừa mở miệng, Đặng Sa Sa đã nhận ra được tôi là ai! Mặt cô ta trắng ngắt như tờ, ra sức thoát gạt tay tôi ra, miệng mím chặt. Một chữ cũng không dám nói! Đây đầu phải là Đặng Sa Sa năm đó, tôi cần xin cô ta làm chứng, cô ta ngừng nghẹn nói với tôi: “Tôi đang quay phim ở vùng khác!” “Nói đi! Sao tổng giám đốc Lý lại cho cô tài nguyên? Có làm cái gì?” Dù cho rất nhiều chuyện đã qua rồi. Nhưng vết thương lại không lành lại, khoảnh khắc mà Đặng Sa Sa xuất hiện, vết thương mà đã giấu kín sâu trong lòng một lần nữa lại nứt ra. Chỉ toàn là máu me nhầy nhụa!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lậy: Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Cô ta từng cứu anh năm anh mười bốn tuổi

“Tôi đi xuống máy bay, đi xuống đây.”

Đặng Sa Sa đã biết rõ tôi là ai, cũng nhận ra bản thân đã làm ra chuyện thật tệ gì. Việc đến nước này, làm sao tôi có thể để cô ta đi được nữa!

Tôi nhất quyết tóm lấy Đặng Sa Sa, đồng thời một tay cầm lấy cái túi trên ghế, mắt nhìn Lý Hào Kiệt và Đặng Sa Sa một lượt: “Nếu có không nói, vậy thì tôi xuống máy bay.”

Trong chiếc túi ấy có vé máy bay, hộ chiếu, chứng minh thư của tôi, còn có cả điện thoại, vì tiền mà tôi dùng trong nước do Lý Hào Kiệt đưa cho.

Muốn gì được nấy!

Cầm những thứ này đi xuống, tôi đi đâu mà chẳng được.

“Đã qua rồi, ngồi xuống đi.” Lý Hào Kiệt xoay người, nắm lấy cánh tay tôi, hạ giọng nói: “Ngoan, có chuyện gì để về rồi nói.”

“Không qua được!” Tôi ra sức gạt tay anh ấy ra, nhìn anh rồi lại thay đổi giọng điệu: “Ừm, phải đó, trong lòng các người đương nhiên chuyện này đã qua rồi, vì người ngồi tù chịu khổ không phải các người! Người mất đi đứa con không phải các người!”

Tôi trừng mắt với Lý Hào Kiệt, khấn cầu anh ấy: “Xin anh, nể tình tôi đã mất đi hai đứa con, xin anh hãy cho tôi biết sự thật đi.”

Tôi muốn biết, trong chuyện này, rốt cuộc Lý Hào Kiệt đóng góp công sức gì, rốt cuộc anh ta làm cái gì.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi rồi vươn tay ra muốn ôm tôi, tôi lùi ra sau một bước, càng ôm chặt cái túi trong tay hơn.

Khoang tàu hạng nhất có mấy người chúng tôi, tiếp viên hàng không thấy chúng tôi cãi nhau cũng không dám đến.

“Không nói? Được, tôi đi!”

Một mình tôi đứng bên ngoài, nếu muốn đi, không ai có thể ngăn được.

Lần này, dường như Đặng Sa Sa đã thấy rõ mối quan hệ của tôi và Lý Hào Kiệt, khi Lý Hào Kiệt dùng giọng nói nhẹ nhàng nói với tôi ban nãy, cô ta khiếp sợ đến nỗi cảm cũng sắp rơi ra rồi.

Lý Hào Kiệt không còn cách nào khác, anh ta nhìn tôi, đôi mắt đen kịt cuối cùng nhìn về Đặng Sa Sa: “Cô nói đi.”

Không thể nhìn ra điều gì từ ánh mắt của anh ta, tôi không khỏi lo lắng Đặng Sa Sa liệu có nói ra sự thật không.

Nhưng sự thật chứng minh, tôi đánh giá cao IQ của Đặng Sa Sa.

Cô ta nhìn Lý Hào Kiệt, nói lắp bắp: “Năm đó, vốn dĩ tôi rất hài lòng với bản thiết kế của cô, nhưng Tổng Duyên Minh gọi điện thoại cho tôi, bảo tôi giúp cô ta một chuyện.” “Sau đó thì sao?”

Quả nhiên là Tổng Duyên Minh cầm đầu.

“Sau đó Tổng Duyên Minh bảo tôi hẹn cô ra đó, thực ra lúc đó bộ phim của tôi đã quay xong, cô ta nói đúng lúc, còn giới thiệu cho tôi diễn vai phụ trong một bộ phim khác, thế là tôi đi, hơn nữa theo yêu cầu của cô ta, bảo một trợ lý ở lại chỗ hẹn cô...” Cho đến tận bây giờ, cũng không có Lý Hào Kiệt.

“Chuyện sau đó thì tôi không biết, mãi đến khi mở phiên tòa sau đó, anh Lý...” Đặng Sa Sa nhìn Lý Hào Kiệt một cái, chần chờ một lúc nói: “Anh Lý liên lạc với tôi, cho tôi tài nguyên cấp cao nước ngoài, sau đó bảo tôi chứng minh không có...”

Nói đến đây đột nhiên Đặng Sa Sa nghẹn lại.

Ánh mắt của cô ta cứ nhìn quanh Lý Hào Kiệt, mặt trắng bệch, gọi người phụ nữ ngồi cùng cô ta ở phía sau: “Tổng giám đốc Lý, tôi, tôi đi xuống máy bay!”

“Mẹ!”

“Thưa bà, cậu chủ vừa chơi ở vườn thiếu nhi bên ngoài một lúc!”

Lúc Đặng Sa Sa đi ra bên ngoài lại có một cô ôm một thằng bé đi vào khoang tàu hạng nhất.

Tôi nhìn qua, thằng bé ấy tầm khoảng một tuổi, khuôn mặt trắng trẻo bụ bẫm.

Mặc một bộ vest chỉnh tề.

Đầu tóc được chải chuốt cẩn thận.

“Đứa trẻ này thật đáng yêu.” Nhìn thấy đứa bé ấy, lập tức tôi có chút đau lòng, xã xâm nhìn Lý Hào Kiệt: “Anh nói xem, nếu con chúng ta còn sống, có phải cũng lớn như thế này rồi không?”

Đặng Sa Sa hoảng hốt đến nỗi sắc mặt càng khó coi hơn, vừa đón lấy thằng bé, nói với cô kia: “Đi thôi, chúng ta không về nữa!”

“Tại sao vậy ạ? Ông chủ còn...”

“Câm miệng! Mau đi thôi!”

Đặng Sa Sa đi đôi giày cao gót 10 phân, rào bước như bay, như sợ tôi cướp con cô ta vậy.

Sắc mặt của Lý Hào Kiệt khó coi là thường.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, muốn khóc, nhưng lại cố ép bản thân mình cười: “Lý Hào Kiệt, anh thật ác độc, anh có thể nói cho tôi biết, lúc đầu khi anh làm chuyện đó, anh nghĩ như thế nào được không?”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, hít một hơi, cuối cùng nhả ra ba chữ: “Anh xin lỗi.”

“Xin lỗi?” Tôi nhìn anh ta, nỗi căm phẫn tràn ngập: “Xin lỗi có tác dụng gì! Có thể trả con lại cho tôi không? Hai đứa con của tôi, đều là vì Tổng Duyên Minh mà mất! À không... Lần này là vì anh!”

“Đó là vì...”

“Tôi không bị hép, không bị nhiễm HIV, không phải tôi đã nói rồi sao, tại sao anh không tin tôi!” Tôi chất vấn: “Anh cùng tôi làm, rồi cùng tôi uống thuốc chống phơi nhiễm HIV, có phải anh cảm thấy việc anh làm rất cảm động không?”

Lý Hào Kiệt không nói gì.

Nhưng tôi biết anh ta cảm thấy vậy.

Tôi cười lạnh nhạt: “Đừng tự mình cảm động, mọi chuyện hoàn toàn không cần thiết, chuyện anh làm, chỉ khiến tôi cảm thấy ngu xuẩn hết mức.

Người trong thiên hạ đều nói Lý Hào Kiệt thông minh, có lẽ tôi là người đầu tiên nói anh ta ngu xuẩn.

Lý Hào Kiệt im lặng không nói, tôi lại hỏi anh ta: “Cầu xin anh, xin anh nói cho tôi biết, rốt cuộc là vì chuyện gì khiến anh lại giúp Tống Duyên Minh như vậy, có lẽ anh phải rất hiểu Tống Duyên Minh là loại người như thế nào chứ?”

Cô ta tuy tiện, tham lam, ích kỉ!

Người phụ nữ như vậy, sao Lý Hào Kiệt lại âm thầm muốn cưới cô ta hết lần này đến lần khác, lại nhường nhịn cô ta hết mức.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ngập ngừng một lúc, ngồi xuống, vỗ ghế bên cạnh mình nói: “Em ngồi xuống đi, hứa với anh không xuống máy bay anh sẽ nói cho em biết.”

Đầu sau ở nước ngoài, Lý Hào Kiệt tìm tôi còn rất rắc rối.

Tôi chân chữ một lúc rồi lại ngồi xuống.

Tôi rút cuộc muốn biết, rốt cuộc Tống Duyên Minh và Lý Hào Kiệt có ngọn nguồn gì, khiến anh ta vì cô ta mà làm nhiều chuyện như vậy!

Sau khi tôi ngồi xuống, Lý Hào Kiệt không nói gì.

Mãi đến khi máy bay cất cánh, đi vào tầng bình lưu, tôi mới tiếp tục nói: “Có thể nói được chưa? Tống giám đốc Lý, đây là không trung cao 10 nghìn mét, chắc anh không phải lo tôi nhảy từ đây xuống chứ.”

Lý Hào Kiệt không nói gì mà giờ tay ra

Tôi nhanh chóng rút ra.

Anh ta có chút không vui: “Đề anh nắm lấy tay em, thì anh sẽ nói.”

“.....”

Lúc này Lý Hào Kiệt lại có chút giống trẻ con, không còn cách nào khác, tôi chỉ đành đưa tay ra cho anh ta.

Lý Hào Kiệt nắm lấy tay tôi, rồi từ từ mở miệng: “Tống Duyên Minh từng cứu mạng anh, năm anh 14 tuổi.”

Chỉ là vài câu mở đầu liền giống như trái bom nổ tung trái tim tôi ra.

Lý Hào Kiệt lớn hơn tôi 4 tuổi, năm đó tôi cứu anh ta cũng vừa hay tôi 10 tuổi, anh ta 14 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ* *Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Xin lỗi, không phải em

Lúc anh ấy nói đến chuyện này, thực ra tôi cảm thấy đã không cần nói rồi.

Chuyện sau đó tôi đều đã biết rồi.

Nhưng tôi vẫn cố gắng nhịn không nói gì.

Anh ta nói: “Năm đó anh bị bắt cóc, bọn bắt cóc tổng tiền ngoài muốn tiền ra, còn hung hăng anh là người giàu có, lúc bắt cóc đã đánh anh rất tàn nhẫn, sau đó mặc dù bố mẹ anh đồng ý đưa tiền nhưng chúng đã đánh anh đến còn chút hơi tàn.”

Thì ra là như vậy.

Lý Hào Kiệt tiếp tục nói: “Lúc đó bọn bắt cóc tổng tiền thấy anh sắp chết, sợ đến nỗi tiền cũng không cần nữa, liền vứt anh vào một xường cũ bỏ hoang rồi chạy, vì là mùa đông, nên xường ngừng hoạt động, ở đó đến một bóng dáng người cũng không có, lúc anh thực sự nghĩ rằng bản thân sắp chết lúc đó...”

“Anh gặp cô ta.”

Tôi nói thay anh ta.

Chính xác mà nói là anh ta gặp tôi.

Lý Hào Kiệt ngẩng người một lúc, rồi nhìn tôi: “Cô ta từng nói cho em?”

“Tôi...” Tôi chân chữ một lúc, vốn định nói ra chân tướng, nhưng tôi muốn biết hơn, rốt cuộc Lý Hào Kiệt khi đó dùng tâm trạng gì để nhìn tôi, tôi lắc đầu: “Đoán cũng có thể đoán ra được, mấy câu chuyện ngôn tình.”

Lý Hào Kiệt cười thầm tình, tiếp tục nói: “Ừm, sau đó cô ta đưa anh đến bệnh viện, vì lai lịch của anh không rõ ràng, cô ta lại là trẻ con, bệnh viện không chịu nhận anh, cô ta liền quý xuống cầu xin bác sĩ, lúc đó, anh...”

“Anh yêu cô ta, cưới cô ta cho bằng được, nên trong bệnh viện tìm ra cô ta, cưới cô ta, đúng không?”

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt

Nhất thời cảm thấy nực cười hết sức!

Hoá ra từ trước đến nay người cướp công không phải là tôi mà là cô ta!

Lý Hào Kiệt gật đầu: “Quả thực anh tìm cô ta rất nhiều năm nhưng không tìm thấy, lúc ông nội sắp xếp một cuộc liên hôn cho anh lúc đó, anh vốn dĩ không đồng ý, mãi đến khi ông nội đưa anh cô ta cho anh, anh vừa nhìn liền nhận ra cô ta.”

“Sao anh khẳng định chính là cô ta?” Mà không phải là tôi?

Câu hỏi sau tôi cố nén chặt trong lòng không hỏi ra.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi: “Vốn dĩ anh cũng không chắc chắn, nhưng lần đầu tiên anh và cô ta gặp nhau, anh nhắc đến chuyện đó, Tống Duyên Minh lập tức nói ra, hơn nữa cô ta còn nói cả tình tiết quý xuống dập đầu một cách rõ ràng, lúc đó người nhà anh sau đó mới đến, cho nên chuyện này ngoài anh và cô ta ra, không có ai khác biết.”

Tôi ngẩng ra.

Lý Hào Kiệt nói không sai, chuyện đó ngoài tôi và anh ta ra không một ai biết cả.

Tại sao Tống Duyên Minh lại biết.

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt, chân chữ một lúc rồi nói: “Vậy tại sao anh lại tin là cô ta, mà chưa từng nghĩ qua người đó thực ra là tôi, chuyện này, thực ra là tôi nói cho cô ta...” “Là em?”

Anh ấy nói ra hai chữ đó, tôi có thể nhìn thấy rõ trong ánh mắt anh có tia sáng loé lên.

Đường như, đây chính là đáp án tốt nhất mà anh ấy mong đợi.

Tôi nhìn anh, hỏi anh: “Nếu là tôi, anh tính làm thế nào?”

“Là em, anh liền cười em, trước đây anh đã từng làm rất nhiều chuyện sai trái, nhận nhầm người, anh sẽ dùng cả đời anh để bù đắp cho em.” Lý Hào Kiệt vừa nói vừa đang rộng hai cánh tay ôm chặt tôi.

Bờ môi mông ghé vào tai tôi hỏi: “Là em sao?”

Là tôi.

Nếu không có chuyện của Đặng Sa Sa khi nãy, thì có lẽ tôi sẽ trả lời một cách không do dự, nhưng giờ này phút này tôi lại do dự, hỏi anh ấy: “Vì chuyện này, anh có thể bất chấp nguyên tắc mà làm bất kì chuyện gì sao?”

“Ừm.”

Lý Hào Kiệt trả lời một cách không do dự.

“Xin lỗi, không phải em.”

Tôi cũng nói ra 5 chữ ấy một cách không do dự.

Lý Hào Kiệt như vậy, tôi thì không cần còn hơn.

Cảm giác rõ ràng, lúc tôi nói ra 5 chữ ấy, anh ta ôm lấy cánh tay tôi chặt hơn, sự thất vọng ấy, từ một hành động của anh ấy liền có thể phát hiện.

Tôi nhắm mắt lại, tự bản thân cũng có thể cảm nhận được sự thất vọng của mình, nhiều năm như vậy, tôi luôn muốn đem chuyện này nói cho Lý Hào Kiệt nghe.

Bây giờ cơ hội ngay trước mắt, tôi lại tự từ bỏ.

Tôi muốn dùng bí mật này để đổi lấy tự do.

Từng bị nhốt trong những tháng ngày ở phòng truyền thông.

Tôi sợ rồi.

“Xin lỗi, không phải tôi, nên buông tha cho tôi đi.” Tôi lặp lại câu nói đó cho anh ta nghe, đồng thời thêm cả sự khẩn cầu của tôi.

Vừa nói, tôi vừa đẩy anh ra.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Lý Hào Kiệt, sự thất vọng sâu đậm ấy đến bây giờ vẫn chưa hết.

Tôi đoán, chắc hẳn ban nãy anh ta ôm hi vọng cực lớn để nói ra câu này.

“Không thế nào.” Lý Hào Kiệt vẫn nắm lấy tay tôi, nhìn về phía trước, kiên định nói: “cho dù không phải là em, nhưng trước kia anh đã từng làm những chuyện đó, anh phải giữ em lại bên cạnh để bù đắp cho em!”

“Giờ không sợ tôi mắc HIV rồi sao?”

Ánh mắt tôi mang theo sự châm chọc nhìn anh ta.

Nhắc đến chuyện này, trong đôi mắt của Lý Hào Kiệt hơi đỏ, nắm lấy bàn tay tôi, nhẹ nhàng dùng sức, lúc sau mới nói: “Nếu em mắc, vậy thì chúng ta cùng nhau gánh chịu, anh không thể để em một mình cô đơn chịu tất cả được.”

Thật sự rất cảm động, nếu như tôi bị mắc bệnh này, có thể tôi sẽ bị cảm động bởi những lời lẽ của Lý Hào Kiệt.

Tiếc là tôi không bị.

“Đừng tự mình cảm động nữa tổng giám đốc Lý à.” Tôi cũng nhìn về phía trước, nói một cách lạnh nhạt: “Thực ra em chỉ cần về thành phố Vĩnh An, chỉ cần tổng giám đốc Lý muốn thì sẽ biết mọi hành động của tôi hết mà? Hà tất gì mà nhất định phải nhốt tôi như một con chim hoàng yến, từ đó thoả mãn tâm lí áy náy mà anh dành cho tôi?”

“.....” Lý Hào Kiệt không nói một lời.

Tôi cũng không đợi anh ta, nhắm mắt lại ngủ.

Đến khi tôi ngủ dậy thì đã sắp đến thành phố Vĩnh An.

Máy bay hạ cánh, chúng tôi xách hành lí, tôi nhìn Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, em muốn nói rằng, căn phòng đó của anh rộng lớn quá, không có hơi người, tôi thích ở căn nhà nhỏ của mình.”

“Vậy anh đi cùng em.”

“Không cần đâu, chuyện này tổng giám đốc Lý tìm tôi, e là phải bỏ qua rất nhiều công việc rồi, chỉ bằng anh về làm việc trước đi.” Tôi do dự một lúc, cầm hộ chiếu trong túi đưa cho anh ta: “Cái này cho anh, tôi không trốn nữa, anh yên tâm đi.”

Muốn trốn, cũng trốn không thoát mà, không phải sao?

Có lẽ là vì cầm được hộ chiếu của tôi, trong lòng Lý Hào Kiệt mới thấy yên tâm, anh ta lấy ra một chiếc chìa khoá từ trong túi đưa cho tôi: “Chìa khoá nhà của em.”

Ra khỏi sân bay, tôi và anh ta mỗi người đi một ngã.

Giây vò lâu như vậy, công việc của tôi đã mất từ lâu rồi.

Về đến nhà, tôi nằm trên giường, lên kế hoạch cho cuộc sống tương lai, vì sự dành dụm trước đây, cộng thêm tiền thưởng thi đấu, kể cả thuê nhà tôi cũng có không ít tiền.

Cho dù “số 01 Vĩnh An” tăng giá, chắc tôi cũng mua được.

Nhưng lần trước bán nhà là do trung gian liên hệ, tôi không có số điện thoại, nếu muốn liên lạc với người ta, ngoài việc hỏi Lý Hào Kiệt, thì còn có một cách chính là đi đến trước cửa nhà đó để lại thư.

Để sau khi chủ nhà nhìn thấy thì sẽ trả lời tôi.

Bây giờ trời đã tối rồi, tôi định ngày mai rồi mới đi.

Đi lâu như vậy, đồ trong tủ lạnh đã hỏng gần hết, tôi dọn dẹp một chút, xuống dưới nhà đổ rác, rồi tiện đi chợ mua rau.

Vì là cuối tuần nên chợ rất đông người, người qua người lại.

Có mấy đứa trẻ con đang chơi đùa giữa kệ hàng.

Trong đó có một đứa bé chạy rất nhanh, ngã dưới chân tôi, tôi vội vàng đi lên trước đỡ thẳng bé lên hỏi: “Cháu không sao chứ.”

“Cháu cảm ơn...” đứa trẻ vừa nói được một nửa, nhìn thấy khuôn mặt tôi đột nhiên khuôn mặt sợ hãi, sững sờ hét lớn: “Ma lem! Mau đến xem, ma lem này!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Ma lem! Ma lem!

Cách gọi ấy dường như giống như một cơn dao sắc nhọn đâm sâu vào trái tim tôi. Trước đây mặc dù tôi có để ý tướng mạo của mình nhưng từ trước đến nay chưa có ai nói tôi như vậy!

Thực ra tôi đeo khẩu trang, nhưng mũi vẫn lộ ra một ít vết sẹo!

Đứa trẻ đó vừa hét lên, thì những đứa trẻ cùng chơi khác cũng họp lại, chỉ chỏ vào tôi cười lớn, hét lớn: “Ma lem! Ma lem!”

Cũng không biết bố mẹ của những đứa trẻ này ở đâu!

Những người lớn xung quanh thấy vậy đều xúm lại góp vui, cũng có người chỉ chỉ trò trò tôi.

“Không, không, không phải!” Trong phút chốc tôi rơi vào giữa sự tự ái cực lớn!

Cuối cùng, bố mẹ của những đứa trẻ ấy đi đến, kéo chúng rời khỏi, nhưng lại không một ai xin lỗi tôi!

Lúc đó tôi liền tức giận, xông đến trước mặt mấy người lớn ấy, nhìn họ: “Xin lỗi đi, con của các người làm sai, mau xin lỗi tôi!”

“Oa oa oa, ma lem đuổi đến rồi!”

Một thằng bé trong đó lù lù riu hét to!

Mẹ của đứa trẻ đó cũng không nói nó? Bà ta nhìn tôi một cái, cười lạnh nhạt: “Với bộ dạng này của cô đi ra ngoài, tôi còn chưa trách cô dọa con tôi đấy! Cô lại bảo tôi xin lỗi à!”

“Đúng đó!”

Mẹ của một đứa trẻ khác đứng bên cạnh cũng nói theo.

Những đứa trẻ đó cũng nói theo: “Ma lem! Ma lem!”

Cách gọi ấy, thực sự rất tàn nhẫn, tôi đứng một bên, lòng bàn tay chảy mồ hôi, chỉ cách có một bước chân!

“Nhìn thấy chưa, trước này trẻ con không nói dối, bản thân xấu xí không phải là lỗi của cô, còn đi ra ngoài dọa người chính là lỗi của cô.” Người mẹ ấy không hề cảm thấy con mình làm sai chút nào.

“Mấy người các người hoàn toàn không xứng đáng làm bố mẹ!” Tôi tức giận nói. Nếu là con tôi, tôi nhất định sẽ không dạy nó thành như thế này!

“Cô thì xứng? Cô xấu như vậy, có đàn ông nào muốn cô không? Cô muốn sinh con cũng không sinh được!” Người mẹ ấy làm ầm ĩ lên.

Cuối cùng bên cạnh có người nhìn chương mắt không chịu nổi nữa: “Sao con người cô lại có thể ăn nói như vậy, con cô giáo dục không tốt, còn nói người khác.”

“Đúng đó, ban nãy con của các người chạy trong chợ, các người cũng không quản, ngã trước mặt người ta, cô gái này còn tốt bụng đỡ nó đấy, con nhà các người liền hét lên bảo người ta là ma lem!”

“Mẹ nào con nấy.”

Trước sự chỉ trích của những người xung quanh, cuối cùng thể diện của mấy bà mẹ ấy cũng không giữ được nữa, thẹn quá hoá giận: “Làm sao? Đã xấu còn không cho người khác nói? Có bản lĩnh thì đừng có xấu đi!”

“Không đúng sao!”

Mấy bà mẹ ấy không có chút hối hận về hành vi của mình.

Còn lúc đó tôi cúi đầu rất thấp, muốn bỏ chạy rồi.

“Người ta xấu xí, nhưng tấm lòng lương thiện, không giống các người, bề ngoài thì giống người nhưng lại không làm việc người làm, không nói tiếng người.”

Bên tai, vang lên giọng nói của đàn ông.

Tôi ngẩng đầu dậy, nhìn thấy người đang nói giúp mình lại là Tô Ngọc Nhiên.

Ông ấy mặc bộ đồ thể thao, tay kéo xe đồ đồ, bên trong để vài túi rau.

Mặc dù Tô Ngọc Nhiên không còn trẻ, nhưng khí chất không tồi, cộng thêm mẹ của mấy đứa trẻ kia cũng không còn trẻ, nhìn thấy Tô Ngọc Nhiên, đôi mắt lập tức cũng không rời.

Nhưng nghĩ đến ông ấy đang mắng mình, lại mất mặt, kéo con mình đi nói: “Thôi đi.”

Mấy người ấy đang định đi, Tô Ngọc Nhiên nhanh chân đi đến, lấy xe đồ đồ của mình chắn ngang mấy người phụ nữ ấy nói: “Xin lỗi.”

Vừa nói, vừa lấy ra danh thiếp của mình: “Tôi là luật sư riêng của cô gái này, hành vi tiền hành công kích cá nhân ban nãy của mấy người với cô ấy đã đủ để cấu thành tội phi báng...”

“Ông, ông nói hồ đồ gì đấy! Ban nãy chúng tôi cũng không làm gì, ông đừng nói linh tinh!”

Hai bà mẹ ấy vừa nghe thấy điều này liền bị sợ.

Tô Ngọc Nhiên điềm tĩnh chỉ tay về chiếc camera giám sát cách đó không xa: “Đầu đầu trong chợ cũng là camera, cộng thêm những người này làm chứng, các bà muốn phủ nhận cũng không thể!”

Lúc này, lập tức xung quanh có người bày tỏ thái độ: “Phải báo công an không? Chúng tôi làm chứng!”

Mấy bà mẹ đó đã nhận thức ra được tình hình bất ổn, nhưng những đứa trẻ hư lại vẫn không nhận ra.

Chúng cứng cổ nhìn Tô Ngọc Nhiên: “Cô đó chính là ma lem! Người ngom xấu xí! Dọa chết cháu rồi!”

“Ồ, cháu có thể nói tiếp, như vậy cháu càng bồi thường thêm nhiều tiền.” Tô Ngọc Nhiên nói thản nhiên.

Vừa nghe Tô Ngọc Nhiên nói như vậy, cuối cùng mẹ của chúng cũng nhận ra không đúng, tát thẳng bé một cái: “Con nói bậy cái gì vậy!”

“Oa! Chính là ma lem! Ma lem!”

Đứa trẻ hư vừa thấy mẹ đánh mình liền nằm sõng soài xuống đất, bắt đầu ăn vạ.

Bà mẹ tức đến nổi khuôn mặt từng vết xanh tím, cũng không dám dắc tội Tô Ngọc Nhiên, vội vàng xin lỗi: “Tôi xin lỗi, là do chúng tôi không biết dạy con.”

Một người khác cũng nói theo: “Các người đại nhân đại lượng, đừng tính toán với người nhà quê như chúng tôi, về nhà chúng tôi nhất định sẽ quản lý bọn trẻ thật tốt.” Hai người nói xong thì kéo con đi. Mọi người giải tán, tôi mới đến bên cạnh Tô Ngọc Nhiên, cảm kích nói: “Cảm ơn ông, luật sư Tô.”

“Không có gì.” Tô Ngọc Nhiên nhìn khuôn mặt tôi, hơi chau mày: “Mặt cô bị sao vậy? Mới một thời gian không gặp, sao lại bị thương nặng đến vậy...”

“Tôi...”

“Ồ, tôi chỉ quan tâm chút thôi, không muốn nói thì có thể không nói.” Tô Ngọc Nhiên cười.

Tôi gạt đầu chỉ nói: “Cảm ơn.”

“Không cần khách sáo, hôm nay Trọng Mạnh trở về, tối nay nó mời tôi đến ăn cơm, tôi gọi thêm vài món ngon, coi như nó thay cô cảm ơn tôi.” Tô Ngọc Nhiên nói xong liền vẫy tay đi.

Lý Trọng Mạnh về nước rồi sao?

Tôi đứng đó nghĩ, thứ trong đầu lại nghĩ tới những lời mà Lý Hào Kiệt nói.

Lý Trọng Mạnh giúp tôi rất nhiều lần, mặc dù mỗi lần đều giống như trùng hợp, nhưng quả thực kết quả là anh ta giúp đỡ tôi.

Vậy thì rốt cuộc anh ta giúp tôi vì cái gì?

Thật sự có lợi ích ở bên trong sao?

Ngày hôm sau, tôi ở nhà viết một tờ note-stick, định dán trước cửa nhà, nhưng lúc tôi thu dọn xong chuẩn bị ra khỏi nhà thì lại do dự.

Sự việc xảy ra hôm qua ở chợ còn rành rành trước mắt, thậm chí tôi không dám ra ngoài, sợ rằng việc của hôm qua sẽ lại xảy ra lần nữa.

Nhưng bây giờ tôi cũng không dám chỉ tiền đi thăm mộ, đầu sao tôi còn muốn mua nhà...

Do dự một lúc, tôi vẫn ra khỏi nhà.

Lần này khá thuận lợi, dường như không ai chú ý đến khuôn mặt của tôi, hoặc là chú ý đến cũng không nói.

Khi tôi đến “số 01 Vinh An”, mới nhớ ra, lúc trước tôi có để thẻ ra vào cho Lâm Tuyên, bản thân tôi ở đây không có thẻ, hoàn toàn không vào được.

Ôm hi vọng, tôi thử nói với bảo vệ, tôi quên mang thẻ rồi.

Vẫn may bảo vệ còn nhớ tôi, liền giúp tôi quẹt thẻ dùng chung.

Tôi lên trên gác, đứng trên căn phòng mà vốn dĩ thuộc về tôi, tôi gõ cửa.

Không có ai ra mở cửa.

Cũng đúng, theo như lời Lâm Tuyên nói, làm sao tôi có thể tình cờ gặp được người này ở nhà?

Tôi nhìn xung quanh, rồi cuộn tờ note-stick lại, cẩn thận bọc vào tay nắm cửa, rồi lại dán chặt, rồi mới yên tâm rời khỏi đó.

Tôi vừa đi đến cổng để bắt xe, nhìn thấy một chiếc xe đi đến, dừng trước cửa, hình như người trong xe chuẩn bị xuống xe, tôi vội vàng chạy đến.

Chuẩn bị lên xe mới phát hiện người bên trong là Lý Trọng Mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Đồng ý đủ ba yêu cầu của anh ta

“Duyên Khanh.” Lý Trọng Mạnh xuống xe nhìn thấy tôi, anh ta hơi ngáy ra.

Tài xế cho rằng tôi đang đợi Lý Trọng Mạnh, anh ta vừa xuống xe thì liền lái xe đi luôn.

Lý Trọng Mạnh nhìn thấy tôi liền hỏi: “Sao em lại đến? Đến tìm tôi à?”

“Không.” Tôi xua tay, do dự một lúc, vẫn nói cho anh ta: “Căn nhà này là do bà nội tặng tôi, trước đây vì để chữa bệnh cho bà nên mới đem bán đi, kết quả không ngờ bà ra đi nhanh chóng, bây giờ tôi muốn mua lại căn nhà này, nhưng tôi không có phương thức liên lạc với người mua nhà...”

Lý Trọng Mạnh gật đầu: “Tôi biết, tôi sẽ giúp em để ý, nếu người đó trở về, tôi sẽ liên lạc với em.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Tôi vốn định chuẩn bị đi khỏi thì đột nhiên Lý Trọng Mạnh gọi tôi: “Duyên Khanh, việc liên quan đến khuôn mặt em, hôm qua Ngọc Nhiên đã nói với tôi.”

“Luật sư Tô ấy à, hôm qua may có ông ấy giúp tôi.”

Quan hệ của Tô Ngọc Nhiên và Lý Trọng Mạnh rất tốt, nên đem chuyện này nói cho anh ta cũng không có gì là kì lạ.

Lý Trọng Mạnh thấy tôi thờ dãi: “Tôi vốn muốn để em chữa khỏi ở đó xong rồi về, Kiệt nóng vội quá, nhưng không sao, kĩ thuật trên phương diện này ở trong nước cũng rất tiến bộ, em xem xem bao giờ thì làm cái này, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi, tôi dẫn em đi gặp bác sĩ.”

“Ồ....”

Tôi trả lời một cách lơ đãng.

Về chuyện này, Lý Trọng Mạnh là người trong ngành, kiến thức của anh ta nhiều, đương nhiên là tôi tin tưởng anh ta.

Chỉ là... Nếu như chuyện này bị Lý Hào Kiệt biết, chắc chắn sẽ lại hiểu nhầm.

Lý Trọng Mạnh hiểu nhầm tôi: “Em không cần lo lắng vấn đề tiền nong, em là bạn tôi, miễn phí làm cho em.”

“Vậy sao được.”

“Không sao, em chỉ cần nghĩ kĩ rồi liên lạc với tôi là được.” Lý Trọng Mạnh xoa đầu tôi: “Trẻ như vậy, dùng suốt ngày tâm sự nặng nề.”

“Vâng, thưa chú.”

Tôi cười mỉm.

Lúc đang nói chuyện, một chiếc xe màu đen từ hầm để ô tô đi đến, tôi vốn không để ý, nhưng trong ánh mắt lại phát hiện hình như chiếc xe đó đang lái về phía tôi!

Đến khi tôi phát hiện điều gì không đúng, lúc nhìn lại, chiếc xe đó đã đổi đầu xe, lái thẳng về phía chúng tôi.

Lý Hào Kiệt.

Tôi che trước người để bảo vệ Lý Trọng Mạnh theo bản năng, anh ta đã nhanh chân chắn trước mặt tôi.

Tốc độ chiếc xe không nhanh, cũng không có nghĩa là muốn đâm chúng tôi, rất nhanh đã dừng ngay trước mặt chúng tôi.

Lý Hào Kiệt xuống xe, chỉ nhìn tôi, giờ tay nói: “Lại đây.”

“.....”

“Kiệt.”

Lý Trọng Mạnh bảo vệ tôi.

“Im miệng.” Lý Hào Kiệt lạnh lùng lườm Lý Trọng Mạnh: “Chú ba à, có phải chú rất thích bàn gãi của tôi không? Sao tôi vừa ra khỏi nhà thì liền nhìn thấy hai người?” “Không phải, tôi đến là muốn liên lạc với người mua nhà của tôi, tôi muốn mua lại căn nhà trước đây của tôi.” Tôi quay sang giải thích với Lý Hào Kiệt: “Nhưng trùng hợp lại gặp anh ấy.”

“Vậy sao?”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi.

“Đương nhiên rồi.” Tôi đi ra khỏi sự bảo vệ của Lý Trọng Mạnh: “Nếu không còn việc gì khác, vậy thì tôi đi trước đây.”

Vốn dĩ không phải việc gì xấu hổ cả, cũng hoàn toàn không cần giấu giếm.

“Không được!” Lý Hào Kiệt kéo tôi lại: “Đi đâu? Anh đưa em đi?”

Tôi biết, tôi không thể làm Lý Hào Kiệt đổi ý được, cũng chỉ đành mặc anh ta kéo tôi đi, định ngồi lên xe của anh ta đi.

Anh ta mở cửa xe cho tôi.

Tôi vừa lên xe thì liền nghe thấy Lý Trọng Mạnh nói: “Kiệt à, việc liên quan đến Duyên Khanh...”

“Chú ba.” Anh ta vừa nói được một nửa thì bị Lý Hào Kiệt ngắt lời, tôi ngồi trên xe chỉ có thể nhìn thấy lưng của Lý Hào Kiệt, nghe thấy giọng nói lạnh lùng đáng sợ của anh ta: “Đừng để tôi nghe thấy chú gọi cô ấy là Duyên Khanh lần nữa.”

Lý Hào Kiệt như vậy, tôi rất sợ.

Nhưng trong đôi mắt sáng như gương của Lý Trọng Mạnh, lại không có chút gì là sợ hãi, anh ta cười nhẹ: “Được rồi, chú muốn nói, cháu hỏi cô ấy chuyện xảy ra ngày hôm qua, xem xét xem về vấn đề trị liệu, nếu cần chú giúp đỡ nào thì cứ liên lạc với chú bất cứ lúc nào”

“Chú ba à, việc của bạn gái cháu, bản thân cháu sẽ tự lo, chú cứ lo quản lí tốt bệnh viện của chú đi!”

Lý Hào Kiệt nói xong thì lên xe.

Lý Trọng Mạnh nhường đường.

Xe vừa khởi động, Lý Hào Kiệt liền hỏi tôi: “Hôm qua xảy ra chuyện gì.”

“Hôm qua ở chợ, có đứa trẻ hư không hiểu chuyện, gọi tôi là ma lem...” Tôi kể lại chuyện hôm qua cho Lý Hào Kiệt một cách qua loa.

Anh ta im lặng.

Xe chạy nhanh đến hầm để xe của tập đoàn Hào Thiên, anh ta nhìn tôi hỏi: “Anh phải lên trên hộp, em đi lên cùng anh nhé, yên tâm, sẽ không có ai nhìn thấy em đâu.”

“Không, tôi, tôi đợi anh ở xe.”

Trong lòng tôi sợ hãi, việc hôm qua như đã ám ảnh tôi, khiến tôi không thể lau đi được.

Lý Hào Kiệt xuống xe, đi thẳng đến ghế phụ, bế tôi lên: “Mệnh lệnh đây, để anh xem xem, ở địa bàn của anh, ai dám nói em chữ nào.”

Nói xong, anh ta cưỡng ép kéo tôi lên thang máy.

Đây là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, bình thường không ai dùng.

Đến tầng cao nhất, lúc thang máy mở ra, bên ngoài có một gái thân hình tuyệt đẹp, tóc đỏ xoã xuống vai.

Trên người mặc bộ trang phục chuyên ngành, mặc dù cổ áo đã được đóng cúc, nhưng vẫn không thể ngăn lại làn sóng lớn trào dâng của cô ta.

Hoàn mỹ đáp ứng được ba yêu cầu của đàn ông – to, cao, gọn sóng.

“Tổng giám đốc Lý, anh trở về rồi.” Nhìn thấy Lý Hào Kiệt, cô gái ấy vội vàng chào, và ánh mắt sau đó là nhìn tôi.

Cô ta ngẩng người ra một lúc, không nói được điều gì.

“Đây là phu nhân tổng giám đốc tương lai.” Lý Hào Kiệt thẳng thắn giới thiệu tôi với cô gái đó.

Cô ta ngẩng ra một lúc, nhưng vẫn nặn ra nụ cười mím kiểu mẫu nói: “Phu nhân tổng giám đốc, chào cô.”

Mặc dù miệng nói vậy nhưng tôi nhìn ra, trong ánh mắt của cô ta lộ ra sự khinh bỉ và mỉa mai.

Chúng tôi đi ra khỏi thang máy, Dương Trung đi đến.

Thấy tôi và Lý Hào Kiệt đi cùng nhau, gọi một cách rất tự nhiên: “Tổng giám đốc Lý, cô Tổng.”

“Thông báo mọi người tới họp.” Lý Hào Kiệt nói với Dương Trung.

“Vâng.”

Dương Trung vội vàng về phòng làm việc của mình, đi thông báo họp.

Tôi đi theo Lý Hào Kiệt vào văn phòng, rất nhanh chóng có gái lúc này bùng vào hai li nước, một cốc đặt trên bàn Lý Hào Kiệt, một cốc đưa cho tôi, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Phu nhân tổng giám đốc, cà phê của cô.”

“Cảm ơn cô.”

Tôi có thể cảm nhận được lòng thù địch của cô ta.

Người phụ nữ này, trước đây tôi chưa từng gặp qua, đây là lần đầu tiên gặp.

Lý Hào Kiệt nhìn thấy dường như không phát hiện ra có điều gì kì lạ, chỉ nói: “Amanda, chăm sóc cho cô ấy.”

“Vâng thưa tổng giám đốc Kỳ, tài liệu họp tôi đã chỉnh sửa xong để trên bàn của anh.”

Amanda đứng dậy, cười mỉm với Lý Hào Kiệt.

Thấy Lý Hào Kiệt bảo đi, cô ta nhẹ nhàng khom lưng cúi chào.

Lúc Lý Hào Kiệt rời khỏi văn phòng, cô gái tên Amanda đó đi thẳng đến bên cạnh tôi, nhìn tôi từ trên xuống dưới, hỏi thẳng: “Mặt cô sao vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lệy* *Chồng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Một nụ cười cũng không muốn cho anh

Amanda rất xinh đẹp, nhất là sau khi trang điểm, khuôn mặt càng trở nên vô cùng sắc nét, có một cảm giác của người phụ nữ Âu Mỹ.

Trước mặt cô ta, tôi không khỏi cảm thấy tự ti.

Tôi vô thức đưa tay lên che mặt, lắc đầu.

Amanda cười: “Tôi là thư kí mới đến của tổng giám đốc Lý, tên là Amanda.” Cô ta giơ tay ra với tôi, khách sáo nói: “Chào cô, phu nhân tổng giám đốc.”

Amanda đọc rất nặng năm chữ phu nhân tổng giám đốc.

Tôi một tay nắm lấy tay cô ta, tay còn lại lại che mặt.

Hai tay Amanda khoanh trước ngực, kiêu ngạo, lạnh lùng nói: “Thật không biết, tổng giám đốc Lý thích cô ở điểm gì, một cô gái xấu mặt đầy khuyết điểm mà thôi.”

Mặc dù việc hôm qua khiến tôi tự ti về khuôn mặt của mình, nhưng trước sự khiêu khích của Amanda, tôi vẫn không hề chùn chân chút nào, tôi tựa vào ghế sofa, buông hai tay xuống, điềm tĩnh nói: “Cô xinh đẹp như vậy, dáng vóc cũng chuẩn, thì cũng có ích gì? Có phải đến nhìn thẳng anh ấy cũng chưa từng nhìn cô?”

Nói xong, tôi nhìn Amanda một cái.

Khuôn mặt cô ta hơi biến sắc: “Tôi làm thư kí, tôi chưa từng có suy nghĩ vượt quá với tổng giám đốc Lý, cũng không dám tham vọng bản thân có số tốt như vậy.”

“Vây thì tốt.”

Lúc này điện thoại trong tay tôi reo lên.

Tôi cầm lên, nhìn thấy trên màn hình là tin nhắn của nhà tài trợ “Vết thương trên mặt cô sao rồi?”

Nhớ lại lần trước vẫn là nhà tài trợ cứu tôi, còn tôi không từ mà biệt, đến câu chào hỏi cũng không được cho anh ấy, bắt gặp có chút áy ngại, vội vàng trả lời tin nhắn, nói về tình hình gần đây, cuối cùng thêm câu cảm ơn.

Đợi đến khi tôi gửi xong tin nhắn, nhìn một cái, Amanda lại vẫn ở bên cạnh tôi nhìn tôi.

Đường như đang xem tin nhắn của tôi, tôi lập tức hơi bực bội: “Thần lâm thư kí tổng giám đốc, lẽ nào lúc tổng giám đốc không có mặt, thì ngồi ở đây tuý ý như vậy?”

“Văn phòng của tổng giám đốc, từ trước đến nay tôi đều tự ý đi vào.” Amanda cười, nhưng cũng không dám tiếp tục ở lại, chùn vai đứng dậy: “Phu nhân tổng giám đốc, tôi cảm thấy vị trí này của cô ngồi không được lâu đâu.”

“Ừm.” Tôi lạnh nhạt nói.

Tôi cũng không định ngồi quá lâu. Vị trí này và cả con người Lý Hào Kiệt này, đối với tôi mà nói đều là sự hợp thể mâu thuẫn, nhưng xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi cũng muốn rời khỏi.

Tầm nửa tiếng sau, Lý Hào Kiệt quay lại.

Lúc mở cửa, khuôn mặt của anh ta vẫn có sự lạnh lùng, nhưng lúc nhìn thấy tôi thì đột nhiên tan ra, cười nói: “Đi thôi, mình về nhà.”

“Ừm.” Tôi gật đầu. Đứng dậy rời khỏi cùng anh ta.

Lúc chúng tôi đi qua Amanda, nhìn thấy sự hậm hực tràn đầy trên khuôn mặt cô ta, đôi mắt diêm dúa loè loẹt lờm tôi, dường như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.

Tôi và Lý Hào Kiệt lúc trên xe trở về nhà, chần chờ một lúc: “cô Amanda đó...”

“Sao vậy, ghen à?”

Lý Hào Kiệt nhàoai người ra, thất dậy an toàn cho tôi, ánh mắt chứa đựng sự dịu dàng.

Ghen?

Không biết tại vì sao, tôi lại có một cảm giác tin tưởng kì lạ với Lý Hào Kiệt, ít nhất là với kiểu chẳng hoa ghẹo bướm bên ngoài, tôi tin đến một cái nhìn Lý Hào Kiệt cũng sẽ không.

Anh ấy thấy đáng về thân thiện của tôi, không còn cách nào khác ắc đầu, nghiêng người hôn vào trán tôi một cái: “Cô ta là mỹ nhân kế mà đối thủ cứ đến.”

“Hả? Mỹ nhân kế?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Lý Hào Kiệt, rõ ràng biết là mỹ nhân kế mà anh ta lại vẫn bình tĩnh như vậy?

“Ừm, anh cũng khá bất ngờ, vì muốn phá huỷ anh, hẳn ta tặng cả người tình tôi.” Lý Hào Kiệt vừa khởi động xe vừa nói.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh ta hoàn toàn thân thiện như đã nhìn thấu rõ mọi chuyện. Tôi nhìn anh ta, vốn định không muốn nói gì, anh ta lại nhìn tôi: “Anh không thể đuổi việc cô ta được, nhưng anh đảm bảo, anh không có bất cứ ý gì với cô ta.”

Lúc nói chuyện, bờ môi mông của anh ta hơi cong cong, khoe miệng cong cong, mềm mại.

Dưới ánh đèn lờ mờ trong hầm để xe, tôi nhìn anh ta, bất giác tim đập nhanh hơn.

Xe đi ra khỏi chỗ để xe nhưng lại không đi về hướng “số 01 Vĩnh An”, tôi hơi bất ngờ: “Đi đâu vậy?”

“Chỗ khác.”

Lý Hào Kiệt nói hơi hột hai chữ ấy.

Tôi biết, có hỏi nữa cũng không có tác dụng gì.

Trên xe tôi vẫn có chút không hiểu: “Tại sao anh lại sắp xếp người của đối thủ bên cạnh mình, như vậy rất nguy hiểm?”

Lý Hào Kiệt lái xe, liếc nhìn tôi: “Yên tâm, vài hôm nữa anh sẽ trả lại, mấy ngày nay cứ cảnh giác trước đã.”

Anh ta nói như vậy, tôi cũng không thể nói gì nhiều hơn nữa.

Xe đi đến cổng vành đai ba thành phố Vĩnh An, đây là một căn biệt thự khác, đến cổng, tôi có thể nhìn thấy bên trong là một căn biệt thự nhà vườn riêng biệt.

Lý Hào Kiệt dừng lại trước cổng trước, nói: “Sau này chúng ta sẽ ở đây.”

“Chúng ta?”

Anh ấy không đáp lại tôi, tiếp tục lái xe đi thẳng về trước, gần 2-3 trăm mét, thì có một dãy thương mại, chỗ anh ấy dừng lại, tôi nhìn qua, là một bệnh viện thẩm mỹ...

Lý Hào Kiệt dẫn tôi đi vào, một bác sĩ mặc áo trắng ra đón, cũng không có khách sáo nhiều mà nói: “Đây chính là cô Lý á? Nào, theo tôi đi vào kiểm tra.”

Cô Lý.

Cách gọi vừa lạ vừa quen.

Tôi theo vị bác sĩ đó vào trong, cởi bỏ khẩu trang, bác sĩ tiến hành kiểm tra tổng quát với vết thương trên mặt tôi.

Cuối cùng, anh ta cầm lấy một loạt kết quả, trong phòng tĩnh dưỡng nói với tôi và Lý Hào Kiệt: “Mặt ngoài vết thương này là do axit HCl tạo thành, vấn đề không lớn, có điều cái này nếu muốn hoàn toàn hồi phục phải tiến hành phẫu thuật nhiều lần, hơn nữa, thời gian hồi phục rất dài, ít nhất là một năm, trong thời gian này, e rằng là không thể gặp ai.”

“Ừm, được.”

Lý Hào Kiệt trả lời thay cho tôi.

Nhót tôi ở một nơi không gặp ai, không phải là điều mà Lý Hào Kiệt hi vọng sao?

Hồi phục vết thương trên mặt là chuyện tôi bắt buộc phải làm, nhưng tôi lại không muốn để Lý Hào Kiệt giam cầm một năm, nếu một năm này tôi để Lý Hào Kiệt giam cầm mình, vậy đến khi tôi ra ngoài, e rằng tôi sẽ giống như ra tù, lại trở thành phế nhân một lần nữa.

Tôi khó xử nhìn bác sĩ: “Tôi xin lỗi, tôi cần phải suy nghĩ nữa đã.”

“Tại sao?” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, ánh mắt xa xăm, dường như đã nhìn thấu rõ lòng tôi rồi vậy.

Đáp lại ánh mắt của anh ta, tôi kiên quyết đứng dậy, giải thích: “Dù sao cũng cần những một năm, tôi cần phải suy nghĩ.”

Nói xong tôi liền đi ra ngoài.

Lý Hào Kiệt đi theo phía sau.

Tôi vừa ra ngoài, anh ta liền nói: “Em không muốn ở bên cạnh anh, nên không chấp nhận phẫu thuật, phải không?”

“Đúng vậy.” Tôi không hề phủ nhận.

Ngay lập tức từ phía sau phát lên tiếng cười lạnh: “Tổng Duyên Khanh, anh muốn hỏi, anh đối với em không tốt sao? Trước đây làm tổn thương em, nhưng sau đó anh đã biết sai, anh vẫn luôn bù đắp em, nhưng em thì sao?”

“Tôi sao?” Tôi quay người nhìn Lý Hào Kiệt.

Trong đôi mắt đen tuyền của anh ta tràn đầy sự tổn thương: “Lương Khanh Vũ chết rồi, em vì Lương Khanh Vũ mà không chịu quên đi, em và Lý Trọng Mạnh ở nước ngoài hai tuần, sống hoà thuận với chủ ta, duy chỉ có anh!” Anh ta ngập ngừng, khoẻ miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng: “Duy chỉ có anh, anh bây giờ dùng đủ mọi cách để lấy lòng em, nhưng lại ngay đến nhìn anh một cái, cười với anh một cái em cũng không muốn cho anh!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lạ* *Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Tôi nằm trong tay 51% cổ phần tổng thị?!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khu này rất phù hợp với tên gọi của nó, mỗi căn hộ bên trong đều độc lập tách ra, có sân trước và cả sân sau, còn có chỗ có thể để được hai chiếc xe, ở thành phố Vĩnh An này thì khu nhà ở như vậy cũng không có nhiều.

Xe lái vào, Lý Hào Kiệt mở cửa xe giúp tôi, hạ hết kính của 4 cửa xe

Rồi chủ động nắm lấy tay tôi nói” Thật xin lỗi, vừa này anh hơi kích động, anh biết trước đây đã làm nhiều việc khiến em tổn thương, anh luôn biết vừa này em từ chối chữa trị là do không muốn ở một năm bên cạnh anh, nên anh...”

“Tôi biết” mượn cơ hội này tôi hỏi Lý Hào Kiệt “Anh có thể nói cho tôi biết cái chết của Lương Khanh Vũ có liên quan đến anh hay không?”

“Cái gì?”

Câu hỏi của tôi khiến Lý Hào Kiệt sững sờ

Anh cau mày “Tại sao em cảm thấy cái chết của anh ta có liên quan đến anh?”

“Bởi vì em đã nghe qua một đoạn ghi âm...”Tôi nói cho Lý Hào Kiệt về đoạn ghi âm được Tống Duyên Minh mở lúc bị bắt cóc

Không phải tôi ngốc mà là tôi hiện giờ, chỉ có một mình, chỉ có thể nói ra mà bản thân thì không có bản lĩnh đi điều tra gì cả.

“Nếu anh nói không liên quan, em tin không?” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, con ngươi đen hơi lóe sáng giống như đang đợi chờ điều gì.

Tôi lặng người một chút rồi trả lời “em tin.”

Nghe vậy, tôi có thể cảm nhận anh ấy thờ phào một hơi, nhẹ gật đầu “Giáo cho anh, cái chết của cậu ta nếu không phải là ngoài ý muốn thì anh sẽ tra rõ giúp em.”

Anh nói xong, kéo tôi đi vào trong một căn nhà

Khi vừa bước vào tôi liền phát hiện căn nhà này không giống với căn nhà ở “ Số 1 Vĩnh An” với mỗi phòng đều xây rất kín, trống trải mà quang đãng chút nào. Trái lại các phòng trong căn hộ này không lớn, được trang trí với chất liệu chủ yếu bằng vải, mỗi góc đều đặt cây xanh, vài con búp bê vải, nhìn vào vô cùng ấm áp.

Lý Hào Kiệt kéo tôi vào căn phòng chính giữa, ánh mắt mang theo tia mong đợi nhìn tôi “ Thích chứ?”

Bên ngoài đã vào thu, nhưng trong phòng đều ánh sắc ấm khiến căn phòng lộ rõ sự ấm áp lạ kỳ

Tôi gật đầu nhẹ nói “Cảm ơn anh.”

Lý Hào Kiệt vỗ nhẹ đầu tôi “ Là anh nợ em, anh sẽ dần dần bù đắp cho em, còn vết thương trên gương mặt, em nghỉ kĩ lại một chút.”

“Vâng.”

Tôi có ngốc cũng nhận ra được sự quan tâm thật lòng của Lý Hào Kiệt.

Tối hôm ấy, chúng tôi ngủ chung phòng, anh ôm lấy tôi, lòng tôi chợt trở nên an ổn mà vững vàng.

Lý Hào Kiệt ban ngày đi làm, tôi ở nhà một mình, người giúp việc nhà đều làm theo giờ theo yêu cầu của tôi.

Trong lúc nhàn hạ, ngoại trừ lướt mạng xem trang trí nhà cửa thì thời gian còn lại tôi ở nhà nhàn rồi đến nỗi người cũng muốn lên men.

Đến ngày thứ năm, tôi quyết định ra khỏi nhà đến siêu thị mua một ít trái cây.

Tôi đeo khẩu trang ra ngoài, mua xong đồ, lúc tính tiền bất chợt nghe có người gọi từ phía sau “Tống Duyên Khanh?!”

Tôi quay đầu xem, đứng phía sau lại là Tống Cẩm Dương và Phan Ngọc

Gặp bọn họ tôi bất chợt nghĩ đến Tống Duyên Minh ở nước ngoài.

Phan Ngọc gặp tôi, trong phốc chốc mắt đục đỏ ngầu, không phải vì đau lòng mà đầy sự phẫn nộ.

Cô ta bước nhanh đến trước, một tay muốn gỡ xuống khẩu trang của tôi, tôi liền lùi lại một bước dè dặt khẩu trang.

“Còn muốn chạy.”

Phan Ngọc nứ chặt tôi “ Tống Duyên Khanh, Mày có phải thấy bản thân không còn mặt mũi gặp mặt tao phải không! Việc mày làm nếu để bà nội mày dưới mồ mà biết được, tao đoán bà ta sẽ bị mày làm tức chết một lần nữa đó!”

“Cái gì? Tôi đã làm gì chứ?” Lời của Phan Ngọc khiến tôi đột nhiên không muốn rời đi nữa, tôi quay người nhìn cô ta hỏi “Tôi đã làm gì chứ? Lúc bà nội bệnh là tôi bỏ tiền mua phòng ơ! Tôi vốn không làm gì có lỗi với nhà họ Tống cả!”

Nếu có chính là việc đồng ý chuyển viện mà thôi!

Nếu lúc đầu không vì chuyển viện, đồ dùng y tế xảy ra vấn đề, bà nội nhất định sẽ không mất nhanh như vậy.

Lúc này, Tống Cẩm Dương cũng đi tới nhìn tôi “ Tống Duyên Khanh, hình như hiện nay mày sống rất tốt nhì, mặc đồ đều dùng hàng hiệu, mày dùng tiền của Tống Thị có phải rất vui sướng đúng không.”

Tôi mặc gì dùng gì đều do Lý Hào Kiệt chuẩn bị cho, tất nhiên là đồ tốt rồi.

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên app mê tình truyện

“Dùng tiền của Tống thị? Tống Thị không phải phá sản rồi hay sao, nếu anh nhắc đến là tiền bán nhà thì tôi không có động đến đâu đấy.”

Hon nữa tôi còn muốn mua lại căn nhà đó mà, càng sẽ không động đến số tiền ấy

“đừng già ngu!” Phan Ngọc thấy tôi như vậy, hô to nói “ Mấy trước kia điên quá hay rồi đó, chúng tao đều bị mày lừa, nếu không tra ra 51% cổ phần Tống Thị đều dưới tên mày thì bây giờ chúng tao còn chẳng hay biết gì đâu!”

“Cái gì?”

Lời Phan Ngọc khiến tôi sững người.

“Đừng già ngu nữa! mày chẳng lẽ không biết sao?” Phan Ngọc tức giận xông đến, nắm ngay lúc tôi không đề ý, dặt khẩu trang của tôi xuống mắg “Còn đeo khẩu trang, tưởng mình là ngôi sao hả?!”

Cô ta nói xong thì nhìn thấy mặt tôi, nháy mắt chợt sững lại.

Tôi không kíp che mặt, toàn bộ bị Tống Cẩm Dương, Phan Ngọc và người xung quanh nhìn thấy sạch!

“Trà khẩu trang lại đây!” Tôi bất chợt ló mắt xuống

Phan Ngọc sững sờ một chốc, đột nhiên chợt cười to “ Ha haaaa ! Tổng Duyên Khanh, có phải làm chuyện xấu quá nhiều nên bị quai báo không!”

Về mặt Tổng Cẩm Dương cũng vô cùng vui vẻ nói “Tổng Duyên Khanh, mấy cũng có ngày hôm nay.”

Người xung quanh nhìn tôi chỉ chò.

Ma lem!Ma lem!

Lời bọn trẻ hù nói ngày trước đột nhiên xuất hiện trong đầu tôi.....

“Không, tôi không phải là ma lem!” Rõ ràng không ai nói gì tôi cả, tôi lại như nghe thấy như vậy!

Vừa lăm bắm, dùng tay che mặt và xông ra đám đông!

Bọn người phía sau còn nói gì đó tôi cũng nghe không rõ ràng nữa rồi.

Tôi về nhà, đầu óc rối bời.

Ngồi rất lâu mới nhớ lại lời Phan Ngọc nói, 51% cổ phần của Tổng Thị đang ở trong tay tôi?!

Nếu cho tôi đoán việc này do ai làm ra, tôi chỉ có thể nghĩ đến một người

Tôi tính đợi Lý Hào Kiệt trở về hỏi anh. Nhưng anh ấy lại gọi điện báo phải đi công tác, hai ngày mới trở về.

Tôi cho rằng bản thân phải chờ hai ngày ở nhà, nhưng chỉ qua một tiếng, anh ấy có mặt ở nhà nói với tôi “ Sắp xếp hành lý theo anh đến Thành Phố N công tác.”

“Em đi?” tôi nhanh chóng lắc đầu “ Em như vậy rồi tốt nhất là không đi, ở nhà đợi anh, em đảm bảo lúc anh về em có ở nhà.”

Việc lúc chiều, ánh mắt kì thị của mọi người khiến tôi sợ hãi khi ra khỏi nhà.

Bản thân hận không thể ở nhà một mình, không muốn đi nơi nào khác cả.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 202: Chưa xa đã thấy nhớ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Theo nhận biết trước đó của tôi, quần áo của cánh mày râu không phải rất đơn giản hay sao? Làm sao có nhiều chủng loại như vậy.

Lý Hào Kiệt nói gần xong, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt mê man của tôi nhìn anh ấy, không nhận được ghé mắt một cái” quên đi, anh tự mình làm, em có ý như vậy đã khiến anh rất vui rồi”

ý như vậy? ý anh nói là việc ở bên cạnh anh ấy lâu dài.

Chỉ tiếc vừa nãy là tôi hứng khởi phút chốc, trong lòng khắc sâu biết rằng tôi không muốn luôn phải ở bên cạnh Lý Hào Kiệt.

Người phụ nữ anh cần phải là một người mạnh mẽ có thể bảo vệ được bản thân, mà không phải là loại người như tôi.....

Mất đi 2 đứa bé, từ một góc độ khác mà nói cũng có một phần nguyên nhân do tôi thôi.

Là vì tôi không đủ mạnh mẽ.

Tôi hiện nay cũng đã không thể đi làm, không bằng.....

Thấy Lý Hào Kiệt đã tự mình sắp xếp hành lý gần xong, tôi mới hỏi anh “Anh bây giờ có thời gian chứ? Em muốn mua một chút đồ dùng vệ sinh.” Sợ anh từ chối, tôi vội nói “Chỉ mua lần này thôi, em sẽ cố gắng mua toàn bộ, nhưng mà nếu anh vội thì đợi đến lần sau anh quay về cũng được.”

Tôi vội muốn mua chẳng qua là vì trong những ngày này có chút việc để làm thôi.

Như vậy sẽ không nhân rồi không có việc gì làm muốn đi bên ngoài dạo.

“Được, mình đi thôi” Lý Hào Kiệt lập tức đáp ứng, dường như việc này không cần phải suy nghĩ thêm gì cả.

Anh ấy nhắc hành lý đi xuống lầu, đến dưới lầu, tôi mới phát hiện bên ngoài đỗ hai chiếc xe.

Chúng tôi bước ra, cánh cửa một chiếc xe mở ra, Dương Trung bước xuống xe vội vàng vàng giúp Lý Hào Kiệt nhắc hành lý.

Anh ta để hành lý vào cốp xe sau, Lý Hào Kiệt mới nói “Bọn cậu đi sân bay trước, tôi cùng cô ấy đi mua chút đồ.”

“Nhưng, thời gian.....”

“đi đi.”

Dương Trung nghe thấy lời này, đáng lẽ định nói gì đó nhưng bị Lý Hào Kiệt ngắt lời.

Tôi mới biết được, bọn họ phải đuổi kịp thời gian để bay.

Tôi vội nói “Không sao, không sao, để ngày khác em tự đi mua, anh nhanh đi đi”

“Anh đây rảnh rồi” Lý Hào Kiệt một chữ cũng không nói thêm kéo tôi ngồi cạnh ghế lái, bản thân thì tự mình lái xe.

Dương Trung đáng lẽ phải lái xe, thấy Lý Hào Kiệt như vậy, anh ta đi qua chiếc xe khác.

Trong nháy mắt anh ta mở cửa xe, tôi liền thấy ghế sau chiếc xe có một người đang ngồi.

Tuy không nhìn rõ, nhưng vờn vờn nhìn đường nét khuôn mặt tôi liền biết, người đó là Amanda!

Amanda cũng cùng đi công tác với Lý Hào Kiệt?

Không biết vì sao, rõ ràng tôi không hề bận tâm người phụ nữ này, nhưng giờ khắc này trong lòng lại có chút khó chịu.

Lý Hào Kiệt theo tôi đến tiệm bán dụng cụ về trong thành phố Vĩnh An, thoáng cái mua giúp tôi khá nhiều đồ về, bởi vì xe không chờ hết được nên nhờ chủ tiệm liên hệ với dịch vụ đưa hàng.

Trên đường đi về, lòng tôi có chút áy náy “Anh đi sân bay trước đã, việc còn lại giao cho em được rồi.”

“Không được, vật dụng đều rất nặng, cứ để anh”

Lý Hào Kiệt hình như hoàn toàn để việc công tác sau đầu, tất cả luôn ưu tiên tôi.

Anh ấy càng làm như vậy, tôi càng thấy có lỗi, nghĩ đến 51% cổ phần, tôi dần do mới mở miệng “Cám ơn anh mua lại Tổng Thị.”

“Cái gì” Lý Hào Kiệt đang lái xe, ánh mắt nghiêng nhìn tôi hơi nhàu mày “ Anh không có mua Tổng Thị.”

“Không mua?”

Lời anh ấy làm tôi mê man

“Sao vậy?”

“Vừa này em gặp Phan Ngọc và Tống Cẩm Dương, bọn họ nói có người mua lại Tổng Thị, đề 51% cổ phần Tống Thị dưới danh nghĩa của em, em còn tưởng là.....”

“Để anh tra xem.”

Tôi còn chưa dứt lời, Lý Hào Kiệt đã móc điện thoại từ túi quần ra, hình như là gọi cho Dương Trung, điện thoại vừa nổi sóng, anh ấy liền nói “Điều tra xem là ai thu mua Tống Thị, lập tức báo cáo cho tôi”

Truyện được cập nhật trên app mê tình truyện

Nói xong liền cúp điện thoại.

Lúc liên quan đến công việc, Lý Hào Kiệt không nghĩ ngờ gì vẫn là anh như lúc trước, không nhiều lời mà mạnh mẽ vang dội.

Chúng tôi còn chưa đến nhà, Dương Trung đã gọi điện lại, anh ta nói một lúc, Lý Hào Kiệt chỉ nghe, về mặt càng lúc càng danh lại.

Nghe khoảng 5 phút đồng hồ, điện thoại cúp máy, Lý Hào Kiệt nhìn tôi “ thu mua Tống Thị là một người có tiền bí ẩn.”

“Người có tiền bí ẩn?” Tôi chớp chớp mắt có chút khó tin “chẳng lẽ ở thành phố Vĩnh An còn có người mà anh không tra ra được?”

Lý Hào Kiệt lái xe, về mặt có chút chăm chú “Anh đoán được là ai làm, nhưng người này trước đây chưa từng lộ mặt nơi công cộng, tài sản cũng đều ở nước ngoài, phạm vi hoạt động ở thành phố Vĩnh An của anh ta anh biết nhưng chỉ biết mà thôi, nhưng mà dưới danh nghĩa anh ta có thứ gì anh cũng không biết rõ được.”

“Sợ là bọn Tống Cẩm Dương nhầm lẫn, người lợi hại như vậy không thể nào mua xong Tống Thị sau đó lại đem 51% cổ phần cho em.”

Thật sự tôi không cảm thấy mình có tài đức gì mà có thể nhận được sự coi trọng của người như vậy.

Lý Hào Kiệt cũng không nói thêm gì nữa.

Anh ấy đưa tôi về nhà, trông coi đám người giúp chuyển dụng cụ về đến lầu hai, cùng tôi sắp xếp xong đồ vật mới chuẩn bị rời đi.

Gặp anh ấy muốn bước đi, tôi không khỏi nhớ đến Amanda.....

“Anh đi công tác cũng dẫn theo Amanda sao?”

“Ghen rồi?” Anh ấy quay đầu nhìn tôi, ánh mắt phảng phất trộn lẫn ý cười xấu xa.

Lòng tôi có chút ề ẩm đau, cảm thấy bản thân ghen tị không có ý nghĩa gì, dứt khoát tắc đầu “Chỉ là thấy nên tùy ý hỏi chút thôi.”

Anh ấy nhìn ra tâm tình của tôi, trực tiếp kéo tôi đến bên cạnh “ghen thì đi theo anh, nhìn chăm anh là được.”

“Không được.”

Nếu để người ta biết người phụ nữ của Lý Hào Kiệt là cái dạng này, tôi cũng cảm thấy mất mặt thay anh.

“Đi nha, bé cưng.” Anh ấy trực tiếp ôm lấy tôi, hôn lướt qua hai cánh môi tôi “Anh muốn em đi theo anh, em muốn đem theo thứ gì vừa này mua cũng được.”

Có cái gọi là tâm tình, gọi là chưa xa mà đã nhớ.

Tôi không biết mình có được tính là như vậy không, nghĩ đến việc anh phải đi, trong lòng tôi càng không nở.

Trong lòng xúc động nói “Vây, vậy em chỉ đem theo quyền sở về tranh và bột vẽ màu nước thôi.”

“Được, anh cùng em đi lấy.”

Anh ấy nhanh chóng hiểu ý tôi nói rồi cùng tôi lên lầu lấy đồ.

Lúc chúng tôi đến sân bay, Dương Trung và Amanda đã ở phòng chờ rời, nét mặt của Dương Trung không thay đổi gì cả, nhưng Amanda thì đem về không kiên nhẫn mà viết lên mặt hết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Hứa với anh, ở cạnh anh mãi mãi đừng rời xa!

Chẳng qua khi nhìn thấy Lý Hào Kiệt thì về mặt ngay lập tức thay đổi, đi tiến tới lấy lòng: “Tổng giám đốc Lý, phu nhân tổng giám đốc, tôi giúp hai người đi lấy về máy bay.”

“Chúng tôi tự đi.”

Lý Hào Kiệt nói xong, kéo tôi đi rồi.

Amanda bị lạnh nhạt nên không vui nhưng cũng không dám biểu lộ ra.

Chúng tôi đi vào sảnh chờ sân bay, chỉ có tôi và Lý Hào Kiệt ngồi ở phòng chờ hạng VIP, một lát sau, Dương Trung cũng đến, anh ta nhìn tôi hơi khó nói: “tổng giám đốc, đã xác nhận được 51% cổ phần Tống thị đứng dưới tên cô Tống, với lại.....”

Nói đến đây Dương Trung ngập ngừng.

Lý Hào Kiệt nhíu mày nhìn anh ta.

Dương Trung mới nói tiếp: “vội lại công ty này tuy rằng không còn hoạt động mạnh nhưng vẫn tài trợ cho một vài trường tiểu học, tất cả đều dùng tên của cô Tống quyền góp.”

“Cái gì?” Tôi chợt sững sờ.

Người đó là ai? nhà từ thiện lớn sao?

Tự nhiên dùng tên tôi đi làm từ thiện!?

“Tại sao lại lấy tên cô ấy, việc của Tống thị đáng lẽ không liên quan đến cô ấy.” Giọng Lý Hào Kiệt khi nói dường như lộ ra một chút không hài lòng.

Rõ ràng là việc người này làm đã vượt ra khỏi dự tính của anh.

Mấy Dương Trung hơi nhàu lại: “đúng là như vậy, bản thân cô Tống đã nắm giữ 5 phần cổ phần của Tống Thị.”

Việc lúc sau mặc dù lúc hiểu lúc không, nhưng tôi cũng hiểu rõ đa phần, từ một góc độ nào đó mà nói, tôi chính là cổ đông Tống thị.

Hon hết là hiện nay từ cổ đồng nhỏ trở thành cổ đồng lớn.

Lý Hào Kiệt nghe xong lời nói Dương Trung, về mặt trong phút chốc khó coi, lông mày nhú sâu, đợi một lát mới nói: “tôi biết rồi, việc này đợi tôi về rồi tính tiếp.

Dương Trung đi khỏi, tôi mới nhìn Lý Hào Kiệt nói: “việc này..... có phải sai sai ở đâu không, có lẽ em có quen biết người này?”

Tôi chỉ thuận miệng nói ra thôi, dù sao tôi không cảm thấy trong những người tôi quen, ngoài Lý Hào Kiệt ra còn có người có bản lĩnh như vậy.

Lý Hào Kiệt móc điện thoại ra, nhìn cũng chẳng nhìn tôi mà chỉ nói: “không được nghĩ linh tinh.”

Thành phố N là nơi chúng tôi đến trong chuyến đi này, là thành phố phát triển nhất miền nam đất nước.

Khi chúng tôi đến nơi đã hơn 11 giờ tối, khách sạn đưa người đến đón chúng tôi, khi đến nơi thì được quản lý khách sạn tự mình tiếp đón rồi đưa thẻ phòng cho chúng tôi.

Mặc dù đã là đêm khuya, nhưng khách sạn này đèn đuốc vẫn sáng trưng, khách hàng qua lại đều mặc quần áo trang trọng.

Dường như chỉ có tôi như một con vật xấu xí đứng sau lưng Lý Hào Kiệt.

Không biết vì sao người xung quanh càng gọn gàng đẹp đẽ thì lòng tôi càng nặng trĩu.

Thậm chí liền dừng khí ngắt đầu khi đi tới cũng chẳng có.

Mặc dù thái độ người phục vụ tiếp đãi tôi rất đáng hoàng nhưng tôi như cảm thấy là vớ có mặt Lý Hào Kiệt mới được như vậy.

Tôi cho rằng chúng tôi chỉ ở phòng bình thường, nhưng khi người phục vụ dẫn chúng tôi vào phòng tôi lập tức nger ngác.

Đây là lần đầu tiên tôi bước vào phòng tổng thống trong truyền thuyết.

Phòng rất lớn, trang trí phục cổ rực rỡ mà lộng lẫy, cửa sổ kính trong suốt từ sàn đến trần với góc cong 180 độ.

Chúc quý vị buổi tối vui vẻ hài hòa.” người phục vụ nói câu đó xong liền đóng cửa rồi đi.

Căn phòng này ít nhất mấy chục triệu một đêm, tôi nhìn Lý Hào Kiệt một cách không thể tin được: “ Anh ở bên ngoài lần nào cũng phung phí xa xỉ như vậy sao?”

Nhìn mọi thứ trước mắt mình, tôi cảm thấy thật không tương tượng nổi.

Lý Hào Kiệt vừa tháo nút áo sơ mi vừa lắc đầu: “Bởi vì cuộc họp tham gia được tổ chức ở khách sạn này, nếu thuê phòng ở đây sẽ biểu lộ rõ khả năng kinh tế của anh.

“Ừm”

Tôi nhẹ gật đầu dù hiểu mà không hiểu.

Lúc này anh đã tháo gần hết nút áo sơ mi, ném áo khoác qua một bên, trực tiếp áp tôi vào sắt tường, một tay nhẹ gỡ xuống khẩu trang của tôi, nhẹ nhàng hôn.

truyện được cập nhật trên app mê tình truyện!

Ánh trắng ban đêm mập mờ, ánh ấy nhấp nháy môi tôi, động tác từ dịu dàng dần mãnh liệt, sau đó hơi thở bá đạo chỉ của riêng anh bắt đầu chiếm lấy từng centimet trong miệng tôi.

Tôi cảm thấy không khí như loãng đi, tay anh ấy cũng không dừng lại mà không ngừng kích thích cơ thể tôi, khiến cơ thể tôi dần dần khô nóng.

Anh ấy đưa tay “cạch” một tiếng, đèn càn phòng đều tắt ngủm, nguồn sáng duy nhất là ánh đèn led trang trí của các tòa nhà nhà đồ sộ ngoài cửa sổ rọi vào.

Cả căn phòng bị nhuộm thành nhiều màu sắc khác nhau trong thoáng chốc.

Anh ấy ôm tôi vừa đi vừa hôn, đi thẳng đến phía cửa kính trong suốt rồi áp tôi lên đấy.

Ánh đèn neon nhiều màu rực rỡ ngoài cửa sổ ánh lên mặt anh, khiến khuôn mặt trong treo mà lạnh lùng trước kia trở nên quyến rũ mà dịu dàng.

Anh ôm lấy tôi, đôi mắt xiết quanh eo anh, động tác di chuyển lên xuống nhịp nhàng khiến tôi như bị rơi vào vòng xoáy.

Khi cùng nhau đến cao trào, tôi nghe thấy anh thì thào bên tai rằng: “Hứa với anh, ở cạnh anh mãi mãi đừng rời xa.”

“Lý.....”

“Đừng nói những việc làm anh đau lòng vào đêm nay.”Anh ấy ôm tôi thật chặt, hôn xuống xương quai xanh của tôi: “Thực ra anh mới phát hiện rằng, khi em không ở cạnh thì tinh thần anh cũng trở nên bất thường, chỉ có em mới có thể chữa khỏi.”

Tim tôi nhảy thình thịch, cảm nhận được hơi thở dồn dập nơi anh.

Anh ấy quá hoàn mỹ.

Một người tàn tạ xấu xí như tôi làm sao có thể xứng đáng với một người đẹp đẽ tốt đẹp như anh? Sự tự ti ngập tràn khiến tôi bối rối không biết phải làm sao đây.

Đáng lẽ tôi cho rằng có thể yên lòng rồi khỏi anh. Nhưng lại phát hiện, Lý Hào Kiệt có sức lôi cuốn quyến rũ kì lạ, dù anh đã làm nhiều việc tổn thương tôi, nhưng càng ở bên cạnh anh tôi càng không nỡ rời xa anh..

“Vậy khi chúng ta quay về, em sẽ làm phẫu thuật”

Tôi choáng cổ anh rồi trả lời lại.

“Được.....”anh chăm chú đáp.

Đêm đó, tôi như hòa làm một với anh.

Ngày kế tiếp tôi bị tiếng nói chuyện bên ngoài đánh thức, ý thức được có người ngoài phòng mà toàn thân tôi thì trần truồng, tôi bị dọa vội vàng bật dậy.

Mùi vị mập mờ ám muội khắp toàn thân còn chưa tan mất, tôi thận thưng đi vào phòng tắm tắm gội làm thơm thân thể.

Mặc áo tắm bước ra, tôi lẽ ra định mặc quần áo ngày hôm qua nhưng không tìm thấy chúng. Không thể làm gì khác hơn là bất chấp tất cả, đeo khẩu trang rồi nhón nhén mở hé cửa phòng ngủ.

Nhìn hướng về phòng khách bên ngoài có đặt ba kệ quần áo di động đa năng, trong đó 2 kệ treo đầy quần áo đàn ông gồm các bộ đồ vest còn có áo sơ mi. Kệ còn lại đều là quần áo phía nữ gồm trang phục dạ hội, quần áo thường ngày.

Đứng bên cạnh còn có ba người phục vụ. Đọc truyện miễn phí tại Vietwriter.com

Lý Hào Kiệt dường như nghe thấy tiếng tôi mở cửa, nói với mấy người phục vụ: “ Các cậu đem tất cả treo trong phòng thay đồ đi.”

Khi các phục vụ viên làm việc, anh ấy đã đi về phía tôi

“Những bộ đồ này.....” Tôi nhìn các phục vụ viên cầm từng bộ từng bộ qua lại với động tác vô cùng cẩn thận.

“Quần áo phải mặc trong mấy ngày này, từ bên kia đem theo để bị nhần nên anh để cửa hàng bên này đưa tới” Lý Hào Kiệt nói vài câu qua loa.

Trong lòng tôi chỉ nghĩ đến năm chữ—— Nhà tư bản độc tài.

Lúc này, một phục vụ viên cầm một bộ trang phục dạ hội, cẩn thận chuyển vào trong, tôi chỉ tay hỏi: “vậy thứ này là sao?

"Chuẩn bị cho em” Lý Hào Kiệt nhẹ nhàng giữ chặt tay tôi, “buổi tối mấy ngày kế đều có tiệc, nếu như em muốn lên đi xuống tham dự, nếu như không muốn đi, anh cũng không ép.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 204: Yêu em thành nghiện

“Chuẩn bị cho em.” Lý Hào Kiệt nhẹ nhàng giữ chặt tay tôi, “buổi tối mấy ngày kể đều có tiệc, nếu như em muốn liền xuống tham dự, nếu như không muốn đi thì anh cũng không ép.”

Lòng tôi ấm áp, cũng biết anh thật sự nghĩ cho tôi, nếu như tôi muốn đi, liền chuẩn bị sẵn trang phục cho tôi. Nếu như không muốn đi cũng không sao cả.

“Cám ơn anh, em, em không đi đâu.” Tôi biết ơn vì sự quan tâm của anh, nhưng cũng không muốn đem lại phiền phức cho anh.

Thoảng chớp phục vụ viên đã dọn dẹp xong quần áo, đẩy giá quần áo đi ra khỏi phòng.

Từ các hành động hàng loạt này khiến tôi nhận thức được đợt công tác này rất quan trọng đối với Lý Hào Kiệt

Tôi ngoan ngoãn ở trong phòng là tốt nhất.

Lý Hào Kiệt cũng không ép tôi nữa: “Em quyết định như thế nào cũng được, không được cảm thấy sẽ đem lại phiền phức cho anh.”

Anh ấy vào phòng thay đồ, tôi nhìn theo bóng lưng của anh mà thấy có chút kỳ diệu.

Nhớ lại đêm tân hôn. Cái người áp tôi dưới thân, còn nói tôi đến chỗ cái cũng không xứng lắm, hiện tại bộ dạng đối với người mình yêu thì ra là như vậy.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, tôi chuẩn bị đi gọi Lý Hào Kiệt thì nghe bên ngoài giọng Dương Trung vọng tiến vào: “Tổng giám đốc Lý, xe đã đến rồi.”

“Anh ấy đang thay quần áo, xin đợi một chút.”

Tôi còn mặc áo tắm nên cũng không mở cửa, vội vàng đi vào gọi Lý Hào Kiệt.

Anh ấy vừa mặc xong áo ngoài, thấy tôi, dùng ngón tay dè lại khẩu trang của tôi rồi ấn vào môi tôi nói: “Đợi anh về.”

Nói xong liền rời đi

Tôi tìm một bộ đồ đơn giản mặc vào sau đó ngồi vào bàn trang điểm.

Trong phòng này phòng tắm và bàn trang điểm đều có, rất lớn, tôi ngồi đó, lấy xuống khẩu trang, lặng nhìn khuôn mặt xấu xí gập ghềnh của mình.

Nếu che đi má bên trái thì tất cả đều khá tốt.

Che khuất má phải thì má trái khá xấu

Nhưng đồng thời lộ ra cả hai bên mặt thì dường như đạt hiệu quả 1 cộng 1 vậy, vô cùng xấu xí, dừ dẩn.

Bộ dạng của tôi như vậy sao có thể theo Lý Hào Kiệt tham dự dạ tiệc được chứ.

Đột nhiên cảm thấy ý nghĩ ban nãy vô cùng ngu ngốc mà buồn cười.

Tôi đứng lên tìm quyển sổ vẽ tranh và màu nước, ngồi bên cánh cửa sổ to lớn kia tiến hành vẽ tranh.

Lâu rồi không cầm lại bút vẽ, nhưng không đặt bút xuống mới thấy được tôi chưa hề quên đi kỹ thuật vẽ cả, đối với tôi việc vẽ tranh vẫn luôn có sự nhiệt tình yêu thích đến lạ

Ngồi bên cửa sổ vẽ tranh không ngừng, một bức rồi thêm bức nữa.

Từ lúc mặt trời tỏa nắng đến khi lặn xuống phía Tây.

Đến khi bụng kêu ục ục tôi mới ý thức được bản thân đã một ngày chưa ăn gì.

Không muốn ra ngoài nên chỉ có thể gọi điện cho người phục vụ mà thôi.

Khoảng hơn 11 giờ tối Lý Hào Kiệt mới trở về, khoảng khắc anh ấy đẩy cửa bước vào, mùi thuốc lá, mùi rượu còn lẫn theo mùi nước hoa nồng nặc của phụ nữ cũng theo đó phả vào mặt.

Tôi không nhận được nhũn nhũn, hỏi: “Anh đã đi đâu vậy?”

“Đi xã giao thôi.”

Lý Hào Kiệt thấy tôi, nói lòng cả vạt, trực tiếp ôm tôi, áp lên khẩu trang hôn tôi: “Cục cưng, cả ngày hôm nay rất nhớ em.”

Lúc anh ấy hôn, mùi rượu cũng lan vào khẩu trang, tôi có thể cảm giác được anh ấy đã uống rất nhiều, tất nhiên còn lẫn cả mùi nước hoa nữa cơ.

Về nước hoa thì tôi biết không nhiều, cũng phân biệt được đây là mùi son phấn nước hoa của phụ nữ.

Trong lòng dậy sóng, đẩy anh ra: “được rồi, anh đi tắm đi, hồi quá đi.”

“Vậy em tắm cùng anh?”

Lý Hào Kiệt hình như không phát giác được sự không vui của tôi, anh ôm tôi đi vào phòng tắm.

Bồn tắm trong phòng tắm là loại hình tứ giác rất lớn, bên trong không có giọt nước nào.

Lý Hào Kiệt có vẻ uống khá nhiều, trực tiếp ôm tôi rồi ngồi vào trong, tôi hết hồn la lên.

Anh ấy cũng không để ý, lúc ngồi vào mới thò tay mở khóa vòi nước cạnh đấy, nước ấm chảy ra từ vòi.

Lý Hào Kiệt ngồi dưới,còn tôi thì nửa ngồi trên đùi anh, nước nóng dần dần bao phủ đầu gối, dần dần tràn lên, toàn bộ quần áo sắp bị ướt hết.

“Quần áo của anh...”

Quần áo của Lý Hào Kiệt đều là may riêng bằng tay cao cấp, thường không nên trực tiếp đụng nước.

“tập trung chút.”anh kiềm chặt cảm tôi rồi hôn tôi tấp, hình như không có tâm tình mà để ý đến gì mà quần áo, giá tiền...

Hình như phát giác ra tôi quá đau lòng vì tức của, anh buông tôi ra, giàng ngang cánh tay: “nếu em đã ý thì giúp anh coi.”

Đến đây quần của Lý Hào Kiệt đã ướt hết, áo cũng ướt hết gần nửa, tôi biết là giờ mà coi cũng muộn nhưng cũng chủ động giúp anh coi ra.

Chiếc quần ướt đã không còn cách nào cứu chữa nên tôi giúp anh coi áo sơ mi trước. Lúc muốn tháo nốt dây thắt lưng nhưng tôi tìm mọi cách cũng không tháo được vì tim không ra nơi mờ. Chế độ massage của bồn tắm cũng đã được khởi động, những bọt khí xối xả vào tay tôi, nhưng tôi có thể cảm giác được có thứ còn cứng hơn đụng vào tôi...

Lý Hào Kiệt thấy tôi tay chân vụng về thì hơi phiền, anh ôm tôi tự mình làm tiếp bước tiếp theo.

Còn chưa coi xong hết anh ấy đã vội ôm eo tôi để tôi ngồi phía trên...

nước trong bồn đã lên đến phần eo của tôi, anh ấy ôm tôi, hôn tôi rồi thì thào: “Cục cưng, cả ngày nay anh đều thấy nhớ em, ngày mai ra ngoài cùng anh được không hoặc là...buổi tối cũng được, anh phát hiện anh đã yêu em thành nghiện, từ trước đến nay muốn cai cũng cai không được nữa.”

“Em, em ở nhà đợi anh thôi.”

Tôi rất tình táo. Nhất là lúc ngồi trước cửa sổ kính, chỉ cần ngẩng đầu lên tôi liền thấy khuôn mặt phản chiếu trên kính, tuy Lý Hào Kiệt không để ý nhưng tôi thì có.

“Anh không để ý, cũng không ai để ý đến đâu.” Lý Hào Kiệt ôm eo tôi lên xuống nhịp nhàng Đọc truyện miễn phí tại Vietwriter.com

Nơi chốn làm chuyện ấy của tôi và Lý Hào Kiệt từ bốn tấm chăn trên giường, trong lần này dường như sức lực của anh là bất tận, liên tục gầy vò tôi không dứt.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Sáng sớm ngày thứ hai tôi tỉnh dậy, Lý Hào Kiệt đã rời đi.

Căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình tôi. sự lộn xộn khắp phòng chứng minh cho sự điên cuồng ngày hôm qua.

Hôm nay cũng giống như hôm qua. Chỉ có nơi về tranh thi đã thay đổi.

Chạng vạng tối, khi ăn xong người phục vụ hỏi tôi có thể dọn dẹp phòng hay chưa, nghĩ về căn phòng lộn xộn, hơi do dự tôi liền đồng ý. đợt quét dọn này có tới 10 người phục vụ phòng, họ quét dọn từng góc ngách của căn phòng. Thừa lại mình tôi đứng đây, cảm thấy quá buồn chán liền thay đồ rồi lấy thẻ phòng cùng túi xách xuống lầu.

Tôi vẫn đeo khẩu trang, kính mắt, buông lơ mái tóc che đầy cực kỳ kín kẽ.

Thậm chí bước tới sảnh lớn còn nghe được có người chỉ tôi nói: “người kia có phải ngôi sao hay không vậy?”

Tôi chưa hề đến thành phố N bao giờ nên cũng không biết nên đi đâu.

Nhưng tôi cũng không sợ bị lạc, bởi khách sạn chúng tôi ở là tòa nhà sáng chói lớn nhất khu này.

Tôi bước chậm trên đường phố mà không biết đi đâu, khi gần đi tới đầu đường thì bất gặp một tên đàn ông túm lấy tóc một cô gái lôi vào trong con hẻm nhỏ.

Amanda?

Cho dù là buổi tối tôi cũng nhận ra được thân hình duyên dáng quyến rũ của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Van anh, đừng đánh nữa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Amanda run rẩy nói: “Xin lỗi, cái đó, cái đó thật sự được chép từ máy tính của Dương Trung! em tận mắt chứng kiến Dương Trung in ra rồi niêm phong đem đi!”

“Bỏ đây không nên tin mấy mớ đúng!”

Anh ta nói xong, vọt ra vài tiếng đánh đấm đánh Amanda.

“áaa! đừng đánh nữa! Anh Kiệt, Anh Kiệt!” tôi nghe được tiếng khóc cầu xin của Amanda: “cho em thêm một cơ hội nữa, lần sau sẽ không thất bại nữa, van xin anh.”

“ơ hội?” anh ta nghe vậy cười to hai tiếng “mày còn không kịp hiểu được lời Lý Hào Kiệt nói hôm nay sao? Hắn ta nói “khiến cho tao vất vả hơn nửa ngày hôm nay mà vẫn công toi rồi”, ý thằng chó đó đã sớm biết mày là gái của tao, lần này đưa mày đến đây là thằng chó đó muốn trả nầy lại cho tao đó!”

“Anh Kiệt, Anh Kiệt!” Amanda khóc lóc thảm thiết.

“Mẹ nó, gọi gì mà gọi.”

“Anh Kiệt!”

Người này là đối thủ của Lý Hào Kiệt sao? Tôi nhẹ đưa đầu ngó ra nhìn. Liền thấy người đàn ông tên gọi Anh Kiệt đứng đấy, Amanda quỳ trước mặt anh ta đang cúi động còi dây thắt lưng cho anh ta, vừa cúi ra vừa nói: “Đừng bỏ em, anh không phải nói thích nhất lời của em sao? Anh muốn nó phục vụ anh rồi chứ?”

nói xong liền thành thạo khẩu giao cho anh ta.

Anh ta ban nãy còn tức hăng liền nhắm mắt lại hưởng thụ vui sướng.

Mắt tôi trừng to nhìn đến đấy, cảnh tượng quá nóng bỏng khiến tôi nhìn muốn đui mù luôn.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Đang muốn bỏ đi liền thấy mặt Amanda nghiêng hướng về phía tôi, dọa tôi vội vàng thụt đầu lại, liền nghe giọng mắng của Anh Kiệt nọ vọt ra từ bên trong: “Tiếp tục đi!”

“Vâng!”

Amanda run rẩy trả lời hắn.

Tôi cũng không chắc Amanda có nhận ra tôi không nữa, có lẽ là không..... Truyện Thay Chị Lấy Chồng cập nhật nhanh nhất và miễn phí tại Vietwriter.com

Dù sao đêm thì rất tối mà tôi lại còn mang khẩu trang và kính mắt.

Tôi quay đầu đi về, nghĩ đến lúc trước còn lo lắng cho Lý Hào Kiệt khi anh để người đàn bà của đối thủ bên cạnh, đích thật là tôi đã nghĩ nhiều rồi. Lý Hào Kiệt trong mấy năm nay nếu như không có tài thì sẽ không thành công đến như vậy.

Tôi về đến cửa khách sạn, từ xa đã nhìn thấy Lý Hào Kiệt đứng trong sảnh lớn của khách sạn, bên cạnh đứng Dương Trung còn có vài người nữa, nhìn lướt quá một lượt tôi đoán họ toàn là các ông chủ lớn.

Đồ xấu xí như tôi cũng không cần phải qua góp vui thêm phiền.

Lý Hào Kiệt và vài người nói chuyện phiếm, dường như nói đến cái gì. Lý Hào Kiệt liền móc điện thoại gọi điện.

Tôi vốn trốn trong một góc...

“Em có thể đi phía sau anh, giống chiếc bóng mờ du núp dưới ánh sáng...” Nhạc chuông du dương vọng ra từ túi xách. Thì ra người anh ấy gọi điện là tôi!

Tôi muốn tắt máy cũng không kịp nữa, ánh nhìn của anh đã hướng về tiếng chuông nhìn lại, anh nhìn thấy tôi, trong mắt không hề có sự tức giận nào cả.

Anh bình thản đi qua, “lời” tôi đang trốn từ phía sau cây cột gần trước cửa ra rồi đi hướng về phía đám người nọ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Đây là vợ chưa cưới của tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Anh ấy kịp phản ứng lại, cúi đầu hôn thêm sâu.

Khuôn mặt hoàn hảo này là công sức cả buổi chiều của Amy nên tôi không muốn Lý Hào Kiệt làm hỏng, bèn vội vàng đẩy anh ra, khẩn trương nói: “đứng nha, anh làm hư da mặt của em mất.”

Amy ở bên cạnh liền ho khan hai cái, để đảm bảo chót lọt, anh ta dận dò Lý Hào Kiệt các việc cần chú ý một lần nữa.

Lý Hào Kiệt nghe qua rồi gật đầu, “được.”

Tôi đã chọn xong trang phục dạ tiệc, ngồi trước gương cẩn thận nhìn một lượt khuôn mặt của mình, thực sự như Amy nói, chỉ có thể cười mỉm, nếu cười to một chút liền lộ ra sự bất đối xứng giữa má bên trái và bên phải.

Nhưng cũng không có vấn đề gì cả, tôi cẩn thận chút là được mà.

Cẩn thận qua một buổi tối mà thôi.

Trong lòng lặng lẽ tự nhủ với chính bản thân như vậy.

Tối đến, bữa tiệc đã bắt đầu, lúc tôi và Lý Hào Kiệt ra cửa, Dương Trung đã đứng bên ngoài đợi sẵn.

Dương Trung nhìn tôi cũng sững sờ một lát, sau đó liền cười cười: “hôm nay Cô Tổng đẹp lắm.”

“Cám ơn” tôi cười nhẹ một tiếng.

Đường đi tôi đáng lẽ rất ung dung nhưng khi tôi ra thang máy, mắt thấy đã bước đến cửa vào sảnh bữa tiệc, liền bất giác mọi người ăn mặc dù loại trang phục chỉnh chu, thu hút. Bọn họ đều trang điểm bình thường chỉ có mình tôi là mang nửa bên mặt giả tạo...

Nghĩ đến đây tôi chợt thấy vô cùng khẩn trương.

Lúc này cánh tay Lý Hào Kiệt khoác lên vai tôi, anh cúi người nói: “đừng lo, mọi chuyện để anh lo.”

Tôi biết đã đứng ở đây thì không nên chùn chân lùi bước nữa.

Đã có người nhìn thấy chúng tôi đứng trước cửa vào.

Có hai người đàn ông đi ra chào hỏi: “Tổng giám đốc Lý.”

Ánh mắt của họ dừng trên người tôi, ánh mắt kinh ngạc, một người trong đó nói “Chao ôi, Tổng giám đốc Lý dẫn theo bạn gái đến đây? Sao mấy bữa trước không thấy dẫn theo vậy nha?”

Một người khác tiếp lời: “nếu anh mà có bạn gái đẹp như vậy thì cũng dẫn đến cái hang sói này à?”

“Ra là vậy”

“Hôm nay bạn gái Tổng giám đốc Lý thật rất đẹp.”

Hai người này vừa nịnh hót lại a dua.

Nhưng mà tôi nghe ra lời hai người này nói chỉ xem tôi như kiểu bạn gái một lần của Lý Hào Kiệt vậy.

Tôi vốn cũng không để tâm cho lắm, nhưng lại nghe giọng anh vang lên: “Đây là vợ chưa cưới của tôi”

Giọng nói có hơi không vui.

Lời này vừa thốt ra, khuôn mặt hai người họ liền bày tỏ sự ngạc nhiên: “Vợ, là vợ chưa cưới à! Khi nào kết hôn nhớ gọi cho bọn tôi đến, bọn tôi sẽ đến uống rượu mừng góp vui.”

Hai người họ người này nói một câu, người kia đáp một câu, nói xong cũng đi khỏi.

Bọn họ vừa đi khỏi,tôi cũng hơi thả lỏng, cảm thấy dùng khuôn mặt này một buổi tối chắc không có vấn đề gì lớn cả.

Sau đó có rất nhiều người đến đây chào hỏi.

Lý Hào Kiệt đều dùng thân phận“vợ chưa cưới” để giới thiệu tôi cho mọi người.

Đứng giữa đám người, không ngừng có tiếng “đẹp quá”, “xinh thật đó”, “ham tài nữ sắc” vang lên bên tai.

Đáng lẽ nên cảm thụ vui sướng nhưng lòng tôi lại như có gánh nặng ngăn cản, thờ không ra hơi, chỉ hi vọng bữa tiệc chỉ thuộc về khuôn mặt giả tạo này có thể nhanh chóng chấm dứt.

Sau khi trải qua một vòng chào hỏi, cuối cùng thì có thể ngồi một góc để nghỉ ngơi một chốc

Lúc này bỗng một hồi xôn xao vang lên ở cửa vào.

Tôi ngược nhìn lên, ngăn cách bởi nhiều người nhưng tôi cũng có thể nhìn thấy một người đàn ông, cơ thể rất cao, cao đến khoảng hai mét.

Anh ta mặc một bộ vest màu trắng, áo khoác vest khoác lên trên vai.

Mái tóc xoăn tít màu vàng với các bím tóc được thắt bím nhuộm đủ màu.

Các bím tóc nhìn hơi dài.

Rất ít người để kiểu tóc như vậy trong giới này.

Nhìn thấy thân hình cao lớn này, lòng tôi chợt bất an, nhìn lại chỉ thấy người đàn ông họ ôm lấy Amanda!

Chính là người đàn ông tên gọi Anh Kiệt!

Cảnh tượng tôi kia Anh Kiệt đánh Amanda, Amanda đau khổ van xin rồi còn giúp anh ta khâu giao chợt hiện lên trong tâm trí tôi.

Tôi nhìn Amanda, Amanda cũng thấy được tôi, khóe miệng cô ta liền lộ vẻ cười gằn ác độc, lòng tôi chợt dâng lên nỗi bất an.

“Lý Hào Kiệt, chúng mình, chúng mình đi thôi.”

Tôi kéo lại tay áo của Lý Hào Kiệt.

Anh ấy cũng vừa nhìn thấy Anh Kiệt và Amanda.

Anh Kiệt nhìn chúng tôi, cũng không quan tâm đến ai nữa, nhắm hướng chúng tôi đi thẳng tới.

Ánh nhìn không nghiêng centimet nào dừng lại trên người tôi.

Tôi biết, hẳn ta và Lý Hào Kiệt là đối thủ, mặc dù có chút lo lắng nhưng người ta đã đến rồi thì bên mình cũng không nên tỏ ra thua cuộc tránh né nữa.

Tôi ra vẻ bình tĩnh đứng bên cạnh Lý Hào Kiệt, không nhúc nhích một tí nào.

Hắn ta đi tới, Lý Hào Kiệt liền mở miệng: “Tổng giám đốc La thật là một người rộng lượng, hôm qua cô ta hại anh thua lỗ nhiều như vậy, hôm nay còn dẫn cô ta ra ngoài chơi.”

“Hết tiền thì có thể kiếm lại được, còn người phụ nữ phù hợp thì khó mà tìm kiếm lắm.” Tổng giám đốc La nhếch miệng cười, khóe mắt cong kỳ lạ.

“Cũng đúng.” Lý Hào Kiệt gật đầu.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Tầm mắt tổng giám đốc La dừng trên người tôi: “tổng giám đốc Lý, bên cạnh anh lúc nào xuất hiện đại mỹ nhân như này, tại sao không giới thiệu cho tôi biết hả? Hay sợ tôi cướp mất?”

Lý Hào Kiệt đưa tay kéo tôi vào lòng: “Đây là vợ chưa cưới, hôm nay cô ấy thấy buồn nên dẫn cô ấy ra ngoài.”

“Ồ...” tổng giám đốc La hứng thú ở một tiếng: “trước đây thấy đáng về xem phụ nữ như quân áo của Tổng giám đốc Lý, tôi liền cho rằng là người cùng lý tưởng không ngờ là không phải, tiếc thật, đáng tiếc”

“Tôi và Tổng giám đốc La đen trắng hai màu, màu sắc đối lập.” Lý Hào Kiệt nói

Nhìn hai người giống như đang chào hỏi nhau, nhưng thật ra đã tỏ rõ lập trường.

Amanda nhìn Lý Hào Kiệt ôm lấy tôi, ánh mắt như đang bốc lửa vậy!

Tổng giám đốc La thấy ánh mắt người phụ nữ của mình như dính vào người Lý Hào Kiệt, không vui liền chìa ngón tay dài kiểm chặt cầm cô ta: “sao đấy? ở với Tổng giám đốc Lý hai ngày, hôn cũng bị câu mất rồi?”

Giọng nói trầm thấp, nghe qua hơi hột nhưng mang đầy cảnh cáo.

Nhưng Amanda hiểu quá rõ giọng nói trầm thấp như vậy có ý nghĩa gì.

Cô ta run một cái, vội nói: “Đâu có, em chỉ hơi hiểu kỳ, mấy ngày trước bộ dạng cô Tổng còn xấu xí như ma lem, hôm nay đột nhiên như tiên nữ giáng trần, em đang nghĩ rốt cuộc cái nào mới là thật đấy.”

“Người phụ nữ của tôi, bộ dạng ra sao cũng không có vấn đề gì cả.” Lý Hào Kiệt thản nhiên nói.

“Thật chứ?” Amanda cười khẩy một hồi: “vậy tại sao anh khiến cô ấy trang điểm mới bước ra, tại sao không để bộ dạng xấu xí như ma lem của cô ấy xuất hiện, nói đến cùng thì sợ cô ta làm mất mặt anh đúng không?!”

Amanda lúc nói mấy câu này giọng đề rất to, người xung quanh đều nghe rõ mồn một.

Tầm nhìn cũng hướng về phía tôi tụ lại.

Lòng tôi chợt hoang mang hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Silicon mà tiêu nhiều quá, sẽ ảnh hưởng đến đầu óc!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

☐ Chẳng biết vì sao, tôi hơi không vui khi nghe Amanda nói vậy.

Tôi đồng ý là Tổng giám đốc La này dù sao cũng cao hơn so với Lý Hào Kiệt, cũng đồng ý là trẻ hơn so với Lý Hào Kiệt.

Nhưng mà đẹp trai hơn Lý Hào Kiệt thì.....

Tôi cũng không dám ừ bừa đồng ý đâu.

Đàn ông mà đánh phụ nữ thì đẹp trai chỗ nào chứ?

Chỉ có điều tôi cũng không nói ra câu này, mà khẽ sờ cằm “ồ, lần trước gặp mặt, cô nói tôi sẽ ngồi ở vị trí phụ nhân Tổng giám đốc không lâu nữa đâu, tôi tưởng là cô định dành chỗ tôi, hình như do tôi hiểu lầm thì phải.”

“Ồ?”

Tôi vừa nói xong, tổng giám đốc La liền thốt ra một tiếng rất khê.

Biểu cảm hơi hứng thú, nhìn không ra vui hay buồn.

Nhưng Amanda bị hù dọa chết người, tranh thủ ngăn đầu giải thích với tổng giám đốc La: “Em không có nói qua những câu này.” Sau đó vươn tay muốn đánh tôi!

Tôi đang định tránh, một cánh tay từ bên cạnh vươn ra chặn lại tay của cô ta.

Ngay sau đó, nghe thấy giọng Lý Hào Kiệt không vui thốt lên, “Tổng giám đốc La đến người đàn bà của mình cũng dạy dỗ không xong? có ý định muốn để tôi dạy thay đúng không?”

Từng chữ từng lời đều lạnh như băng.

"Chuyện nhỏ như vậy, không dám làm phiền đến Tổng giám đốc Lý." Về mặt của Tổng giám đốc La lúc này cũng viết lên hai chữ không vui, ôm eo Amanda liền quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người dễ nhận thấy vẫn là một đôi trai tài gái sắc ôm nhau thân mật rồi khỏi bữa tiệc, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy tay Tổng giám đốc La lại bóp chặt eo Amanda.

Gân xanh trên bàn tay hiện lên rõ ràng.

Amanda mang giày cao gót bước đi cong cong vẹo vẹo, chân không cẩn thận vấp một cái.

Chuyện xảy ra kể tiếp dù tôi không nhìn cũng có thể đoán ra được.

"Rất tốt." Hai người kia vừa đi khỏi, Lý Hào Kiệt liền ôm tôi vào lòng, "Càng ngày càng có bộ dáng người phụ nữ của anh."

Ánh mắt tôi liếc xéo Lý Hào Kiệt, khóe miệng anh ấy hơi nhếch qua một bên, nhìn ra được tâm tình cực vui.

Nhưng tôi biết, hôm nay tôi làm như vậy li do hơn hết là vì gương mặt này.

Gương mặt hoàn hảo được Amy cẩn thận đắp nặn mà ra.

Nếu như không có nó thì hôm nay gặp Amanda tôi cũng chỉ muốn trốn tránh mà thôi.

Vỡ kịch vừa rồi ra bắt đầu thì những người xung quanh tuy không ai lại gần nhưng cũng đều nhìn sang hóng hớt, bây giờ Tổng giám đốc La vừa đi khỏi, bọn họ cũng ồn ào đi qua chào hỏi Lý Hào Kiệt.

Còn không quên khen tôi xinh đẹp, thông minh.

Qua một lượt chào hỏi, không dễ gì được nghỉ ngơi một chút, Tôi mới hỏi Lý Hào Kiệt, "Người đàn ông vừa này là ai vậy?"

"La Anh Kiệt, một người mới ngoi đầu lên trong hai năm này." Lý Hào Kiệt nói đến đây liền dừng lại.

Nhưng từ ánh mắt mọi người xung quanh nhìn hẳn ta khi hẳn bước vào, rồi bộ dạng ngang ngược vừa này thì tôi đoán người này không chỉ có như vậy mà thôi.

Bữa tiệc gần kết thúc.

Một người đàn ông trung niên xuất hiện ngay cửa hướng về phía Lý Hào Kiệt vẫy tay.

Anh ấy thấy vậy liền nói với tôi: “Anh qua đó một lát liền quay lại.”

“Được.” Tôi gật đầu đáp lại.

Thấy Lý Hào Kiệt bị gọi đi, Amanda bọn họ cũng đã rời đi bữa tiệc khiến tôi đỡ căng thẳng, tôi đứng ở một góc sảnh bữa tiệc, tự mình thành thói uống nước trái cây.

Có lẽ chưa đến năm phút, đột nhiên——

Đèn chột phụt tắt khiến cả căn phòng tối đen như mực.

Lòng tôi chột hoang mang, toàn thân lạnh vào sự sợ hãi giống như cảm giác khi vào tù trước kia vậy, sự sợ hãi cũng xuất hiện trong khoảng khắc này.

Lý Hào Kiệt không ở bên cạnh tôi, hai tay tôi vội vàng vàng không biết đặt ở đâu cho phải.

Lúc này, có người lấy điện thoại bật đèn lên, nhịp tim của tôi dường như đang đập chậm lại vậy, cũng muốn lấy điện thoại từ trong túi xách ra.

Vội vội vàng vàng vừa lấy điện thoại ra liền không cẩn thận làm rơi xuống sàn.

Tôi muốn cúi xuống tìm liền nghe thấy một âm thanh cười mỉn vang lên trên đầu.

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện!

Trong chớp mắt, liền thấy mình bị gọi nước nóng lên đầu!

Tôi rên một tiếng, muốn kêu lên cũng không kịp nữa.

Nước rất nóng nhưng không đến mức có thể làm phỏng người khác.

Trong một giây tôi liền ý thức được chuyện gì sẽ xảy ra ngay sau đó!

Cũng biết được mục đích của người làm việc này là gì rồi!

Không quan tâm đến chiếc điện thoại ra sao nữa, tôi đưa tay sờ mặt mình, thấy mặt nạ bên trái bị nước nóng gọi lên đã bị mềm ra, ngón tay chạm đến chỗ nào chỗ ấy liền lồm vào.

Tieu đời!

Tôi vội vã xông ra bên ngoài!

Mới đi được vài bước, đèn cả căn phòng chột bật sáng trở lại

Tôi vừa đi đến vị trí trung tâm của đại sảnh, xung quanh có rất nhiều người.

“A!” cô gái đứng bên cạnh tôi đột nhiên chỉ vào tôi kêu lên: “Trời ơi, mặt của cô...”

Chỉ một câu làm tất cả mọi người đều nhìn sang tôi.

Tiếng xì xào bàn tán vang lên,

Dù một giây tôi cũng không dám dừng lại mà điên cuồng chạy ra ngoài.

Đến trước cửa liền đụng vào một người.

Tôi đang cúi đầu chỉ thấy đôi giày cao gót màu đỏ chói liền biết được người đó là ai rồi!

“Ồ, là cô Tổng, phu nhân tổng giám đốc, chuyện gì xảy ra vậy? Có chạy gì mà chạy?”

Giọng Amanda đầy khiêu khích nói.

Ban này tôi có thể dừng cảm cùng cô ta đối mặt đáp trả, nhưng bây giờ khi không còn lớp mặt nạ che đây, tôi liền không còn lại gì nữa

Chỉ còn lại sự tự ti, không chấp nhận cả chính bản thân mình.

Tôi che mặt, cúi đầu: “Tránh ra.”

“Không tránh đó, cô có thể làm gì tôi?” Amanda cười gằn: “Ôi chao, Tổng giám đốc Lý tại sao không có ở đây? Chẳng lẽ đoán trước được sẽ bị mất mặt nên đi trước rồi chứ gì?”

Lúc này, tiếng nghị luận của mọi người tham gia bữa tiệc cũng vang lên sau lưng tôi.

“Trời đất, mặt của cô ta bị gì vậy.”

“Tôi chỉ nghe nói có phẫu thuật thẩm mỹ, chứ đây là đắp nạ da mặt đó!”

“Vừa nãy tôi còn thấy cô ta lớn lên xinh đẹp, không ngờ mọi thứ đều là giả.”

“Đúng á, thật sự là xấu xí ma lem.”

Ma lem!

Tôi chỉ muốn biến mất khỏi đây, nhưng Amanda cứ cản lại không cho tôi đi.

Tôi bước sang trái thì Amanda cũng bước sang trái, bước qua phải cô ta lại chặn bên phải.

Lúc này, có người phía sau kêu to: “mau nhìn, vừa rót xuống thứ gì đó?”

“Má ơi, đó là da mặt đó! Cả khuôn mặt đều là đồ giả?”

“cũng không biết Tổng giám đốc Lý có biết được cô ta lớn lên xấu xí vậy không nữa.”

“Nhất định là không biết rồi!”

Tôi cúi đầu thấy sắp dính trên mặt đã bị nung chảy xuống khá nhiều, còn có một chút thì thông qua khe hở bàn tay nhỏ xuống dưới sàn.

“Mau, mau cho mọi người nhìn thấy cô lớn lên trông như thế nào nào? Tôi thấy vị trí Lý phu nhân của cô sắp ngồi không được bao lâu nữa đâu, không phải cô không tin sao?” Amanda quả nhiên quay lại báo thù!

“Tôi cũng muốn nhìn thấy.”

Lúc này, La Anh Kiệt không biết xuất hiện từ đâu, không nói câu thứ hai liền trực tiếp giạt tay tôi đang che mặt ra.

Túm tóc của tôi, nắm mặt tôi xoay lại

Tất cả mọi người nhìn thấy đều ngấy người ra.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 208: Chúng ta sinh một đứa có được không?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Không, tôi không muốn làm mất mặt Lý Hào Kiệt.

Tôi lúc này hèn mọn chỉ muốn chui xuống đất, trong lòng chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Lý Hào Kiệt anh là người hoàn mỹ như vậy, đáng vẻ luôn “cao cao tại thượng”, không được, tôi không thể khiến anh bị mất mặt được.

“phải, là tôi lừa anh ta, anh ta không biết bộ dạng tôi như vậy đấy!” nói xong, tôi lên gối đá ngay vào bộ phận “yếu nhót” của La Anh Kiệt.

Quả nhiên bọn đàn ông đều sợ điều này!

La Anh Kiệt nhanh chóng buông ra tôi, tay vô ý thức di chuyển bảo hộ “cái đó”, khuôn mặt điển trai nhăn nhúm lại.

Amanda vội vàng chạy qua nhìn La Anh Kiệt!

Tôi nhân cơ hội này điên cuồng chạy ra ngoài.

Người xung quanh thấy tôi, vẻ mặt họ đều thay đổi giống như thấy quỷ vậy.

Chạy một đường đều nghe được giọng nói từ mọi phía vang lên không dứt.

“Nhìn kia, người phụ nữ kia lớn lên giống quỷ vậy á.”

“Trời ơi, cô ta thật xấu xí!”

“Sao mà có người lớn lên xấu như vậy!”

Xấu quá.

Đường như tất cả mọi người đều đang bình luận về tôi.

Đường ra sảnh bữa tiệc với đèn đuốc sáng trưng nhưng trong mắt tôi chỉ còn là một mảnh đen tối u ám.

Cuối cùng cũng chạy từ khỏi sảnh tiệc ra đường lớn.

Đã vào cuối thu, mặc dù thành phố N ấm áp hơn rất nhiều so với Vĩnh An, nhưng lúc này gió thổi qua vẫn mang theo sự rét lạnh thấu gan.

Khi tôi kịp nhận thức thì trên chân đã thiếu đi một chiếc giày, tôi cũng đá luôn chiếc còn lại đi.

Hình như lúc trước cũng từng trải qua chuyện như vậy. Bữa tối ngày ấy tôi gặp Lý Trọng Mạnh.

Nhưng mà lần này sẽ không gặp được bất cứ ai cả.

Đêm đã tối khuya, không khí rất thấp, trời như muốn mưa, không có nhiều người đi trên đường.

Tôi đi về phía trước, thỉnh thoảng nghe thấy có người hét to: “ma, có ma!”

“Gặp ma rồi!”

“Ma nữ!”

Dần dần trời bắt đầu mưa tí tách.

Tôi không biết mình phải đi đâu, lòng tràn đầy ý nghĩ đó là cách xa Lý Hào Kiệt càng xa càng tốt.

Ngày hôm nay khiến Lý Hào Kiệt mất mặt, đồng hình chụp kia có lẽ sẽ bị phát tán đầy trên mạng vào ngày mai...

Mưa càng lúc càng trêu hạt, lòng tôi cũng bị xối ướt mèm.

Tôi cứ vậy mà đi tiếp thì bất gặp một đứa trẻ.

Đứa trẻ nhìn tôi nhưng không nói tôi xấu xí, cũng không hét lên có ma, mà kéo tay mẹ nó hỏi: “mẹ ơi, đi đó bị gì vậy?”

Mẹ đứa bé nhìn lướt qua tôi, hơi ngại người một chốc rồi nói: “Đi bị bệnh rồi.”

“Ồ.”đứa bé nghe xong, không có sự sợ hãi nào mà đi đến trước mặt tôi nói: “đi ơi, đi bị bệnh thì mau về nhà đi, mẹ con nói, đi đường bằng chân đất sẽ bị lạnh đó.”

Tôi lúng túng xem đứa bé trước mặt mình, nhất thời không biết phải nói gì.

Đứa bé thấy tôi tuy hơi sợ sệt nhưng không có bất cứ cảm xúc chống cự lại.

Tôi ngày người nửa ngày mới nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì, tạm biệt đi ạ.”

Nhìn bóng lưng đứa trẻ lòng tôi bất chợt ấm áp lại.

Tôi muốn có một đứa con.

Tôi muốn có một đứa con.

Lúc này trong thâm tâm tôi chỉ có một suy nghĩ, tôi muốn một đứa con, muốn trở thành một người mẹ, nuôi dạy con mình thành một người thông minh hiểu lí lẽ.

Day nó không được cười nhạo trên nỗi đau khuyến khích của người khác.

....

Tôi đứng đấy, đứng rất lâu, rất lâu.

Đến khi nước mưa trên đầu không rơi vào người nữa.

Tôi ngẩng đầu lên, thấy trên đỉnh đầu là một chiếc dù màu đen, mà người cầm dù, là Lý Hào Kiệt.

Trời quá tối tôi không thấy được biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy anh nói: “Tìm em cả nửa ngày rồi, theo anh về thôi.”

“Lý...” tôi nhìn anh, trong lòng đủ thứ cảm xúc tuôn trào, vươn người ôm lấy cổ anh ấy, nói: “chúng ta sinh một đứa con được không?”

Sinh một đứa thôi!

Tay anh ấy dừng trên lưng tôi, cánh môi dán sát vành tai tôi: “được, đêm nay làm.”

Nói xong liền xoay lưng, một tay nâng lưng tôi, một tay thì luồn xuống đầu gối tôi bế tôi lên.

Tôi giúp anh cầm dù.

Bởi vì hiện trạng khuôn mặt như vậy, tôi chôn mặt sâu trong lồng ngực anh: “Quay về em liền làm phẫu thuật.”

“Được.”

Anh ấy đáp lời.

“Xin lỗi anh, em làm anh mất thể diện, bị người ta chụp lại bộ dạng này.”

“không sao, anh không để ý, anh nói rồi, người phụ nữ của anh dù thế nào cũng không sao cả.”

“Lý Hào Kiệt..”

Mặt tôi chôn sâu trong ngực anh.

Trừ tiếng mưa rơi tí tách thì chỉ còn tiếng tim đập của anh thỉnh thoảng mạnh mẽ vang lên bên tai.

Còn có nhịp đập tim tôi.

Tối đó khi về phòng, tôi và Lý Hào Kiệt trải nghiệm việc ấy không kiêng kị gì cả.

Ngày thứ hai chúng tôi trở về thành phố Vinh An.

Tôi đến bệnh viện khám, bác sĩ tiến hành kiểm tra khuôn mặt của tôi, sau một tuần, bác sĩ đã đưa ra phương án điều trị hoàn chỉnh cho tôi rồi.

Đồng thời đưa quá trình khôi phục thể nào cũng nói ra.

Dựa theo phương án điều trị của bệnh viện thì tôi phải trị liệu trong một năm và quá trình hồi phục cỡ nửa năm, như vậy khuôn mặt mới hồi phục đến bộ dạng ban đầu. Nhưng ít nhiều cũng khác biệt so với trước kia.

Tôi đều chấp nhận.

Hôm ấy, tôi và Lý Hào Kiệt đến bệnh viện kí thỏa thuận, dự định tiến hành trị liệu vào tuần sau.

Tôi mua rất nhiều đồ dùng về nên việc không ra khỏi nhà đối với tôi không còn là vấn đề nữa.

Mỗi ngày đều ở trong cái tổ ấm áp của mình, cho dù chỉ phát thảo về trái cây cũng khiến tôi vui vẻ.

Thời gian từng ngày lại ngày trôi qua.

Mất thấy đến ngày điều trị, lòng tôi bỗng khẩn trương đến lạ, sợ khi điều trị gặp phải nguy hiểm, sợ hồi phục không như ý...

Trước ngày trị liệu một ngày. Tôi mất ngủ.

Mỗi tối tôi đều ngủ cùng Lý Hào Kiệt, nhưng mất ngủ đêm hôm đó, vì không làm phiền đến anh tôi chỉ nhắm mắt giả vờ ngủ cả đêm.

Không biết qua bao lâu liền nghe thấy âm thanh rời giường của anh phát ra từ sau lưng.

Lúc đầu tôi tưởng là anh đi tiểu đêm.

Nhưng qua hơn một tiếng anh ấy còn chưa quay lại.

Anh ấy đi đâu?

Lòng tôi chợt thấy bất an.

Tôi rón rã rón rén rời giường, ra phòng thì thấy cửa phòng sách đang khép hờ,

Lén đi lại gần thì thấy anh ấy đang lưng quay về phía tôi, anh đeo tai nghe ngồi trước laptop, từ tầm nhìn của tôi nhìn qua, vừa lúc thấy được màn hình laptop.

Trên màn hình đang hiển thị một căn phòng nhỏ.

Nhìn sơ giống như nhà tù vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lỳ, Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Hình như tôi chưa bao giờ hiểu rõ anh!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc này, có một người không đứng vững, không cẩn thận ngã xuống dưới, tôi nhìn thấy những con sói kia tiến đến cùng nhau!

Trong nháy mắt trên màn hình máu tươi bắn ra khắp nơi! khi người kia bước chân lên, lộ ra một đoạn xương trắng hếu!

Tôi thấy bốn người trong màn hình hướng về phía màn hình đập đầu!

Rốt cục Lý Hào Kiệt mở miệng, "Nói hay không nói."

Tôi không biết người ở bên trong đang nói gì.

Cũng không biết Anh ấy đang làm gì.

Nhưng là, tôi đứng ở phía sau, nhìn thân trạng của bốn người bên trong màn ảnh, thậm chí có thể cảm nhận được sự lạnh lùng đối với mọi thứ của Lý Hào Kiệt.

Giống như sinh mệnh trong mắt anh trước giờ không đáng một đồng!

Trong khoảng khắc tôi chợt hoảng sợ, giống như chưa từng hiểu rõ người này!

Tôi lặng lẽ đi khỏi, nằm lặng trên giường, trong đầu đều là hình ảnh vừa nãy của bốn người trong màn hình.

Bọn họ là ai?

Tại sao Lý Hào Kiệt lại làm vậy với bọn họ?

Đầu tôi loạn cào cào, thậm chí cảm thấy mình đang ở bên cạnh ác ma!

Qua hơn một giờ, tôi nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ truyền từ hành lang.

Tra hỏi kết thúc rồi?

Mấy người kia còn sống không?

Anh ấy đi vào rồi nằm lên giường, tôi đưa lưng về phía anh, anh ấy ôm eo tôi khiến thân thể tôi không khỏi run một chút!

"Còn chưa ngủ?"

Sau lưng, Lý Hào Kiệt hỏi tôi.

"... Tôi." Tôi nuốt nước bọt, chần chờ một chút mới nói ra, "Ngày mai phải làm phẫu thuật em không ngủ được."

"Đừng sợ, tôi ở cạnh em."

Thanh âm của anh hơi khàn khản.

Tôi cảm nhận được bàn tay lạnh buốt của anh.

Tôi không nói gì rồi nhắm mắt lại, trong lòng hơi lo sợ bất an.

Lý Hào Kiệt, đến cùng anh còn có bao nhiêu bộ mặt?

Ngày thứ hai vốn là ngày bắt đầu điều trị.

Lúc chúng tôi đến bệnh viện, bác sĩ lại nói, "Tổng giám đốc Lý, cuộc phẫu thuật cần một loại thuốc nhập khẩu từ nước ngoài, mấy ngày gần đây đã hết thuốc, nhanh nhất còn phải chờ hai tuần mới..."

"Sao các người không sớm mà chuẩn bị trước?!" Lý Hào Kiệt nghe xong, trên mặt liền lộ rõ nét mặt không vui.

Gờ khắc ấy đầu tôi hiện lên hình ảnh video tối hôm qua, sợ Lý Hào Kiệt nói lời độc ác, tôi nói: "Không sao, không sao, thật ra tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý cho tốt, chờ hai tuần cũng được."

Tôi cười gượng.

Tôi nói như vậy, Lý Hào Kiệt cũng không nói gì nữa, chỉ là về mặt vô cùng không vui.

Đêm hôm đó, Lý Hào Kiệt ôm tôi, muốn tôi, nhưng tôi không có một chút hứng thú nào.

Tôi nhìn khuôn mặt anh, nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, không kiềm được hỏi, "Lý Hào Kiệt, anh từng giết người chưa?"

"Tại sao hỏi như vậy?" Lý Hào Kiệt nhìn tôi, vẻ mặt mang vẻ nghi ngờ.

Tôi lắc đầu, "Chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Anh hôn nhẹ lên trán của tôi: "Giết người là phạm pháp, tôi tại sao có thể đi giết người, tôi phải ở cùng em đến thiên trường địa cửu, sẽ không đi làm chuyện như vậy."

Thật không?

Tôi cup mắt, lòng nặng trĩu vô cùng.

Chỉ nói, "Tôi mệt rồi." Xoay người đi ngủ.

Ngày thứ hai, kỷ kinh nguyệt của tôi đến, tôi cùng anh ngủ cùng giường nhưng là mỗi lần nhắm mắt đều cảnh tượng trên màn hình ngày đó.

Ban đêm tôi sẽ mơ thấy cảnh tượng trên màn hình, thậm chí có thể nghe thấy trong màn hình những người kia kêu khóc thảm thiết, cầu xin tha thứ!

Ba ngày trôi qua, tôi rốt cục chịu không được nữa.

Khi Lý Hào Kiệt mở cửa vào, tôi ôm lấy anh ấy: "Lý Hào Kiệt, xin lỗi anh, ngày ấy, ở phòng đọc sách tôi nhìn thấy anh đang nhốt mấy người nọ!"

Tôi nhất định phải nói, nếu không nói ra tôi sợ tự mình bức điên chính mình mất.

Anh ấy hình như không kinh ngạc tí nào, một tay ôm tôi, bình thản nói, "Tôi biết, hôm ấy em hỏi tôi từng giết người hay chưa, tôi liền biết, em khẳng định đã nhìn thấy."

Thì ra Anh ấy đã biết, tại sao không hỏi tôi?

Chẳng lẽ anh đợi đến tôi mở miệng hỏi?

Gờ này khắc này, tôi thà rằng Lý Hào Kiệt lừa gạt tôi, làm bộ kinh ngạc, giải thích cho tôi nghe.

Anh ấy bấy giờ càng khiến tôi thêm phần sợ hãi.

Tôi không biết nói cái gì, anh ôm tôi, mở miệng: "Những người kia, chính bọn họ động vào xe vũ Lương Khanh Vũ."

"Cái gì?"

Tôi ngẩng đầu, khó có thể tin nhìn Lý Hào Kiệt.

"Bọn họ là một tổ chức ngầm, bình thường chuyên làm loại việc này." Lý Hào Kiệt nói.

"Làm sao mà anh biết được?"

Nếu là tổ chức ngầm...

"Việc bọn họ làm sẽ không dễ để người khác dò đến và không để lại dấu vết thuộc về bọn họ ở hiện trường vụ án, mục đích đúng là vì cảnh cáo người thuê, nếu như người thuê bị phát hiện muốn nói ra bọn họ, bọn họ sẽ dùng điều này kiểm chế lại người thuê." Lý Hào Kiệt giải thích cho tôi nghe: "Tôi vì rà soát việc này mới biết được."

"Vậy... người thuê là ai, bọn họ nói ra sao?"

"Tạm thời không tra được." Lý Hào Kiệt trầm lặng, "Nhưng mà em hãy yên tâm, tôi đã đáp ứng điều tra, sẽ..."

"Được rồi." Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt, "Đừng tra nữa, tôi không muốn biết nữa, chuyện đã qua coi như thôi."

Vừa nghe thấy Lý Hào Kiệt nói những câu kia, tôi thấy hơi bất an.

Tôi nhớ được lúc anh ấy gấp mặt La Anh Kiệt có nói, "Trắng đen hai đường, màu sắc rõ ràng."

Lý Hào Kiệt nhất định là bên trắng, mà những người này cùng Lý Hào Kiệt nhất định không cùng một đường.

"Sao? Lo lắng cho tôi rồi?" Lý Hào Kiệt đã sớm đoán được tâm tư của tôi, áp tôi lên tường.

Anh nhìn tôi, đôi ngươi trong đôi mắt màu đen như có sức quyến rũ câu hồn người vậy.

"Lo chứ." Tôi biết, là tôi hiểu lầm Lý Hào Kiệt, "xin lỗi, là em hại anh vượt ranh giới."

Anh ấy phải làm những chuyện này, thì ra là bởi vì đã đáp ứng tôi tra rõ việc của Lương Khanh Vũ.

Đối mặt những người nọ thì chỉ có thể dùng cách như vậy.

Lý Hào Kiệt nhếch môi, cúi người, nhẹ nhàng nhấp nhấp môi tôi, "Yên tâm, tôi có chừng mực, chỉ có lần này, sẽ không có lần sau."

Tôi ở lì trong nhà thấy khó chịu, ngẫu nhiên ở trên mạng tra ra có một buổi triển lãm, liền định vào ban ngày đi qua xem một chút.

Lần này, tôi trang điểm đậm, che hết vết sẹo trên sống mũi, sau đó đeo khẩu trang ra cửa rồi đến nơi.

Xem qua một vòng, vừa chuẩn bị đi, đã nhìn thấy một người đàn ông bước vào.

Ông ấy mặc bộ đồ vest, dưới chân lại mang một đôi giày thể thao.

Mới đầu, tôi chỉ là bị cách ăn mặc của ông hấp dẫn lực chú ý.

Nhưng lúc tôi nhìn thấy mặt ông, lập tức hiểu ra, đang muốn gọi ông, phía sau liền vang lên tiếng gọi, "Ngài Muru!"

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chí Lý* *Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Chẳng lẽ nhìn trúng tôi rồi?

Muru Đạo Sinh không nhìn lại người kia mà nhìn về phía tôi trước.

Ông xác nhận lại một chút, liền giơ tay chào hỏi, "Cô gái, đã lâu không gặp, trước đó có báo cô gọi điện thoại cho tôi, cô cũng không gọi qua nha."

"Thầy Muru, ngài có thể nhận ra tôi?"

Tôi hơi ngoài ý muốn.

Dù sao tôi bây giờ người ngom che kín mít, Muru Đạo Sinh có thể nhận ra tôi, quả thực là kỳ tích.

Muru Đạo Sinh cười cười, "Đúng vậy, không nhìn ra được ai chứ không thể không nhìn ra cô."

Lúc này, người vừa gọi Muru Đạo Sinh cũng đi tới, hơi không vui nói, "Ngài Muru, tôi gọi ngài mà sao ngài lại không để ý tới tôi."

Là một người đàn ông tuổi tác trạc gần Muru Đạo Sinh

"Không thấy tôi đang nói chuyện với học trò của tôi sao?"

Muru Đạo Sinh nói chuyện, tôi nhìn hướng ngón tay của ông chỉ, ngay người một lúc, mới xác định người ông ấy nhắc đến là tôi.

Nghe vậy, người nọ ngẩng ngẩn cả người, "Ngài nói cái gì? Học trò!? Đây là học trò của ngài!?" Ông ấy tranh thủ thời gian nhìn về phía tôi, hai tay giơ ra, "Xin chào, Xin chào, thật là vinh hạnh, tôi là Hội trưởng nơi này, gọi Trần Trung Hiếu."

Thái độ vô cùng cung kính.

"Xin, xin chào." Tôi hơi ngoài ý muốn nhìn về phía Muru Đạo Sinh, "Thầy Muru, chuyện này..."

"Là học trò tương lai."

Muru Đạo Sinh bồi thêm một câu.

Trần Trung Hiếu kính nể nhìn về phía tôi, "Chao ôi, nhìn cô nhóc tuổi không lớn lắm, có thể được Ngài Muru nhìn trúng chọn làm học trò, khẳng định tố chất hơn người, qua hai năm học thành tài, nhất định phải..."

"Được rồi, tôi còn chưa nhận học trò đâu, chỉ là dự định mà thôi, ông mà dọa nó chạy mất tôi liền không để yên cho ông đâu!"

Trần Trung Hiếu cười ha ha lấy lòng: "được rồi, được rồi, chuyện sau này rồi nói, chúng ta đi vào trong ngồi nói chuyện một chút."

"Vây tôi xin phép đi trước."

Tôi thấy bọn họ muốn đi vào, không định vào cùng bọn họ.

Kết quả, Muru Đạo Sinh đột nhiên không vui nói: "Tôi đều nói nhận cô làm học trò tương lai, cô không đi cùng khiến tôi cảm thấy không còn mặt mũi nào mất."

"há?"

Tôi có chút ngơ ngác, nhưng cũng hiểu rõ ý của Muru Đạo Sinh, vội gật đầu: "Không đi, không đi nữa."

Thấy tôi nói vậy, Muru Đạo Sinh mới vui vẻ trở lại.

Tôi cứ vậy bị hồ đồ bị kéo vào phòng khách của phòng triển lãm

Phòng khách này được trang trí với phong vị khá cổ kính, bên trong là bộ bàn ghế bằng gỗ Sưa rất đắt.

Trạm khách tĩnh xáo.

Đây tuy chỉ là bộ bàn gỗ nhưng trong mắt tôi nơi nơi đều là tiền đó!

Mà tôi sợ là có tiền cũng mua không được đâu.

Trần Trung Hiếu vô cùng lễ phép mời Muru Đạo Sinh ngồi xuống.

Ai biết Muru Đạo Sinh lại mặt mày không tình nguyện khi ngồi trên ghế gỗ Sưa: "Ồi chao, ông tại sao giống hệt mấy ông già cổ hủ vậy, còn xem trọng cái này, ngồi thứ này không thoải mái bằng ngồi sofa chút nào."

"Toàn do mọi người đến đây đều thích nó nên không thể không lấy ra sử dụng." Trần Trung Hiếu cười nói, hỏi: "vừa này có phải ông đã xem qua các tác phẩm trong buổi triển lãm này rồi, cảm thấy chúng như thế nào?"

"Xấu quắc."

Muru Đạo Sinh gợn gàng nói ra hai chữ.

Trần Trung Hiếu cũng không tức giận mà tiếp tục hỏi: "Vây Ông chỉ điểm cho tôi với?"

Nói xong, lấy ra album tác phẩm triển lãm lần này đưa cho Muru Đạo Sinh xem.

Tôi ngồi bên cạnh thấy Muru Đạo Sinh vừa lật album xem vừa làm bộ dạng mắc ói, Trần Trung Hiếu ngồi bên cạnh cười trừ.

Phát giác quan hệ của hai người khá vi diệu kì lạ.

Trần Trung Hiếu gọi Muru Đạo Sinh là ngài Muru nói rõ quan hệ giữa hai người không đến nỗi nào.

Thế nhưng thái độ lại vô cùng cung kính hoàn toàn không giống như là người quen.

Nhưng thái độ của Muru Đạo Sinh đối với th lại giống như người quen vậy.

Đợi Muru Đạo Sinh làm bộ ói xong, tùy tiện tìm ra một tác phẩm rồi bắt đầu chỉ ra vấn đề ti mi ở đâu.

Tôi ngồi bên cạnh nhìn trộm, lặng lẽ lấy ra cuốn sổ rồi ghi chép lại.

Đợi Muru Đạo Sinh nói xong, tôi vừa muốn cất sổ đi thì ông ta đột nhiên hỏi tôi: "nhớ kĩ rồi chứ?"

"há?"

Tôi luống cuống nhìn Muru Đạo Sinh, nhất thời không kịp phản ứng lại là chuyện gì xảy ra.

Mặt Muru Đạo Sinh nhất thời lộ vẻ không vui: "em cho rằng tôi nói cả nửa ngày là nói cho ông ta nghe sao? Tôi đây là nói cho em nghe đó!"

“Cho... cho tôi?” tôi lảng lảng nhìn Mưu Đạo Sinh, ngây cả người.

Còn không kịp phản ứng lại, th lại vui mừng: “Chao ôi, tôi liền thấy lạ, tưởng ngài Mưu hôm nay bị gì vậy, không ngờ là tôi hưởng sái ánh sáng của cô.”

“Dạ, cảm ơn thầy Mưu.”

Miệng nói cảm ơn nhưng trong lòng khá sững sờ.

Mưu Đạo Sinh ông ta, cộng thêm lần này cũng vừa gặp mặt có hai lần, từ hành động của ông ta chứng tỏ ông tuyệt đối là một người rất độc lập. Mà lại rất không dễ ở chung, cũng không thêm quan tâm ánh mắt của người khác.

Hết lần này đến lần khác đối xử với tôi...

Tôi còn chưa nói bài làm thầy liền chủ động nói tôi là học trò của ông.

Còn chủ động dạy bảo tôi

Nhớ đến Lý Hào Kiệt có nói qua, giúp người không phải vì tình cảm thì là vì lợi ích.

Chẳng lẽ...

Tuy Mưu Đạo Sinh đã hơn năm mươi tuổi rồi, chẳng lẽ ông ta nhìn trúng tôi rồi? Không thể nào nha.

Tôi áp chế câu hỏi trong lòng, đi cùng Mưu Đạo Sinh bước ra nơi triển lãm, nhìn không được hỏi ra: “thầy Mưu, thầy đối xử tốt với em như vậy, em vô cùng cảm động, nhưng mà...”

“Em không phải là đang nghĩ tôi đây đã già mà còn muốn trâu già đi gặm cỏ non đó chứ?”

Mưu Đạo Sinh nhìn về mặt tôi dạ của tôi liền đoán ra ý nghĩ của tôi.

Nói thẳng không chút đáng đo.

Tôi vội lắc đầu.

Mưu Đạo Sinh quan sát tôi hỏi: “mặt em bị gì vậy?”

“Em...”Tôi hơi chần chờ: “lúc trước bị người ta dội axit, mặt bây giờ bị thương, còn chưa làm phẫu thuật để hồi phục.”

Mưu Đạo Sinh vừa nghe, lập tức tức giận: “cái gì? Do ai làm? Bắt được kẻ đó chưa? Chuyện là như thế nào, em nói cho thầy nghe, thầy tìm người giúp em bắt kẻ đó.”

“Không cần đâu, cảm ơn thầy Mưu.”

Tôi không muốn Mưu Đạo Sinh cũng tham gia vào việc này.

Mưu Đạo Sinh nhìn tôi, thờ dãi: “Ồi, quên đi, hủy dung thì hủy dung, dù sao tay còn chưa tàn, đầu óc còn sử dụng được là được.”

“...”

Ông ấy nhìn tôi: “đưa bút và sổ em ghi chú ban nãy cho tôi xem.”

“hà, được ạ.”

Tôi vốn cho là Mưu Đạo Sinh muốn nhìn ghi chép của tôi, tuy hơi ngại nhưng cũng không dám trả treo ông.

Khi tôi đưa qua, ông ấy không có xem các trang trước mà trực tiếp lật đến trang cuối cùng, viết gì đó, nhanh chóng gấp lại đưa cho tôi: “Lần trước chưa đưa số điện thoại cho em, lần này lưu lại số, khi nào chuẩn bị làm học trò của tôi thì gọi cho tôi.”

Nói xong, ngồi lên một chiếc xe đạp cỡ dựng ngay cửa rồi chạy đi mất.

Chỉ để lại mình tôi đứng tại chỗ, tiêu hóa lại những chuyện vừa xảy ra.

Tôi vừa định lấy điện thoại ra lưu lại số, liền nhận được một cuộc điện thoại gọi đến.

Trên màn hình hiện “Khương Thanh”.

Thấy là chị ấy gọi đến, tôi mới nhớ đến đã lâu rồi không nói chuyện điện thoại với chị ấy.

Tôi ấn nghe liền có một giọng nói bắt đầu truyền tới: “Cố em, bà nội của tôi ời gần đây xảy ra chuyện gì vậy? Chị không liên lạc với em, em liền không liên lạc với chị luôn sao?”

“Em không có, ời, dạo này nhiều chuyện xảy ra lắm.” Nghe thấy giọng nói của Khương Thanh, lòng tôi cũng thả lỏng bớt phần nào.

“Chuyện gì kể chị nghe xem.”Khương Thanh nói xong, cười hi hi: “còn có việc này, tuần sau là sinh nhật chị, bánh sinh nhật để chị tự mua, còn em mà không có tiền mua quà thì thôi, nhưng dù bận rộn thế nào cũng phải đến sinh nhật của chị, nhất định phải đến nha!”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 211: Chỉ có một đôi số 37

Tôi tính tính ngày, quả nhiên ngày 24 tháng 11 tuần sau là đến sinh nhật Khương Thanh.

Ngày tháng trôi qua thật mau, chớp mắt mà đã một năm.

“Không có vấn đề gì, em bây giờ có tiền rồi, quà cáp tất nhiên là không thiếu phần chị.” Tôi cười đáp.

“Ok, thật là ngoan!”

Tôi và Khương Thanh trò chuyện vài câu mới tắt điện thoại.

Nhưng vừa cúp điện thoại, lòng tôi chợt hơi thấy phiền não.

Tặng gì đây?

Về đến nhà, ngồi trước laptop, mở công cụ tìm kiếm tìm tìm kiếm kiếm, chợt nghe thấy giọng đọc từ phía sau vang lên: “Nữ cường nhân thành công trong sự nghiệp thích món quà như thế nào.”

Tôi giật nảy mình!

Quay đầu liền thấy Lý Hào Kiệt mặc đồ tây đang khom lưng sau lưng tôi, tầm mắt nhìn vào màn hình.

“Sinh nhật của ai?”

Lý Hào Kiệt thẳng eo vừa mở đai lưng vừa hỏi tôi.

“Khương Thanh.” Tôi cũng không có ý giấu diếm gì mà nói ra với Lý Hào Kiệt

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện

“Là cô ta à.” Lý Hào Kiệt trầm mặc một chút: “Em xem đi, nếu cần ra ngoài mua anh sẽ đi cùng em.”

Tìm tòi cả nửa ngày trên mạng, đa số ý kiến đều nói rằng, tám tư bọn con gái đều là mềm như nước, đừng nhìn dù tỏ ra mạnh mẽ chẳng qua là dùng lớp áo giáp cứng che đậy, khiến cho người khác không nhìn thấy tâm hồn yếu đuối của mình mà thôi. Cho nên không cần thiết phải đối xử khác biệt đối với các chị ấy.

Tôi nhìn trúng một vài ý tưởng đến cả tôi cũng thích, chắc chắn Khương Thanh sẽ thích.

Thật ra nhiều năm trôi qua như vậy, mỗi khi tôi tặng quà cho Khương Thanh, trừ những món quà thích hợp với chị ấy, thì còn lại đa số các món quà đều là tặng theo suy đoán của tôi.

Tặng quà cho phụ nữ thì tất nhiên thích hợp nhất đó là túi xách.

Bởi vì khuôn mặt của tôi nên Lý Hào Kiệt đã trì kỷ dành một ngày để cùng tôi đi mua quà cho Khương Thanh.

Chúng tôi đi dạo cả trung tâm thương mại, nhìn một lượt túi xách hiệu.

Đọc FULL truyện thay chị lấy chồng tại Vietwriter. Com

Từng chiếc túi như đều chứa khuyến điểm vậy, chọn qua chọn lại cuối cùng quyết mua một chiếc túi dây xích màu hồng.

Lúc tôi lấy túi đi tính tiền thì đi ngang một cái tủ trưng bày, bên trong là một đôi giày cao gót lấp lánh rất đẹp.

Đôi giày đôi màu từ đầu đến gót, có hai màu.

Từ ánh mắt đầu tiên liếc thấy nó, trong lòng tôi liền biết, nó vô cùng thích hợp với Khương Thanh!

Tôi để lại túi xách dây xích vừa này, kéo Lý Hào Kiệt qua xem giày, chợt nghe thấy có tiếng gọi từ bên cạnh: “Anh hai!”

Giọng nói này cho dù đã lâu không nghe thấy nhưng tôi vẫn nhận ra được.

Ngô Tiến An.

Nói ra cũng thật kì lạ, đã rất lâu rồi không gặp Ngô Tiến An, lần này ra ngoài mua quà cho Khương Thanh lại gặp được cậu ta.

Chẳng lẽ hai người này có duyên phận đặc biệt gì sao?

Tôi nghĩ vậy rồi ngẩng đầu nhìn thấy Ngô Tiến An đang đứng không xa bên này, bên cạnh có một người phụ nữ đang ôm lấy cánh tay cậu ta...

Chớp mắt tất cả nghĩ ngợi trong đầu chợt tan thành mây khói.

Hai người đó bước lại gần, người phụ nữ bên cạnh Ngô Tiến An thấy đôi giày cao gót trong tay tôi liền nói: “Wow, Tiến An à, em cũng thích đôi giày này.”

“Được, chúng ta mua nó.” Ngô Tiến An hào phóng nói, tiền tôi hết lên với nhân viên cửa hàng: “Tẩy một đôi cho người phụ nữ của tôi.”

“Em muốn cỡ 37!”

Người phụ nữ đó hô lên.

Nhân viên nọ nghe xong lắc cỡ 37, liền cũng không đi vào kho lấy mà trực tiếp nói ra: “Thật xin lỗi, quý khách, đôi này là phiên bản số lượng có hạn, một cỡ chỉ có một đôi duy nhất, đôi số 37 đang được vị khách nữ này cầm trong tay.”

“Tiến An...”

Vừa nghe xong người nhân viên nọ nói, người phụ nữ kia liền lay lay cánh tay Ngô Tiến An, đôi mắt long lanh như chảy nước.

Ngô Tiến An chịu không nổi bộ dạng làm nũng của cô ta, tầm mắt nhìn về phía tôi, mặt nịnh hót nói: “Chị dâu à, đôi giày này...là đôi chị muốn mang sao?”

“Không phải, là tặng cho người khác.”

Tôi ăn ngay nói thật.

Vừa nghe tôi nói vậy, Ngô Tiến An liền thấp giọng nói: “Chị dâu à, tặng quà cho người khác không quan trọng ở món quà mà quan trọng là tấm lòng người tặng, chị thấy đúng không?”

“Đúng vậy.” Tôi cũng không phủ nhận.

Ngô Tiến An gật gù cái đầu: “Chị thấy đó, cục cưng nhà em thích đôi giày này, mà người chị tặng quà chắc cũng không đến nỗi nói với chị là cô ta chỉ muốn đôi này thôi, đúng không?”

“Đúng luôn.”

Tôi gật đầu đồng ý

Lúc này, người phụ nữ bên cạnh Ngô Tiến An về mặt liền kích động như bay lên, hào hứng ra mặt. Cô ta cho rằng việc này đã nói xong, giờ chỉ còn việc chuẩn bị tính tiền là xong.

Cô ta nhìn đờ giày trong tay tôi, hào hứng nói: “Vậy, vậy tôi thử giày trước được không? Nếu không thích hợp với tôi, thì chị mua cũng không muộn.”

“Không được.” Tôi quyết đoán nói lời cự tuyệt.

“Coi!” Người phụ nữ đang định phát cáu, tầm mắt phiêu về hướng Lý Hào Kiệt liền ịu xù, rồi nhìn qua Ngô Tiến An: “Anh yêu à...”

Tôi giấu giày vào phía sau lưng, cười nói: “Ngài Ngô à, tôi hỏi cậu một câu hỏi được chứ, nếu trả lời được, tôi liền xem xét nhượng lại đôi giày này.”

“Hỏi đi!”

Ngô Tiến An vừa nghe liền lên tinh thần nói:

“Cục cưng này của cậu, tên đầy đủ là gì vậy nhĩ?”

Tôi vừa đề ra câu hỏi, quả nhiên về mặt của Ngô Tiến An giống y như tôi dự đoán, cứng lại rồi.

Lý Hào Kiệt cười khẽ.

Người phụ nữ kia cũng ý thức được vấn đề: “Tiến An, anh...”

“Biết rồi, biết rồi!” Ngô Tiến An nhìn về phía cô ta, cậu ta hít sâu một hơi, rồi lại hít sâu một hơi nữa, buộc miệng nói ra hai chữ: “Cục cưng.”

“Tên của cục cưng mà cũng không nhớ à?” Lý Hào Kiệt đứng bên cạnh “hát” phụ họa, giờ tay khoác lên vai tôi: “Tôi thì nhớ rất rõ tên cục cưng của mình đó.”

“Anh hai.” Ngô Tiến An bắt đầu đi nhìn Lý Hào Kiệt.

Người phụ nữ kia đã thật sự phát cáu, cô ta cũng không ôm tay Ngô Tiến An nữa mà hai tay khoan trước ngực nói: “Hừ, Tiến An, thì ra đến tên của em anh còn không nhớ nổi! Nếu anh không mua được đôi giày này cho em thì đừng hòng em tha thứ cho anh.”

Cô ta cũng biết phải cho bản thân tìm bậc thang.

Phụ nữ của Ngô Tiến An nhiều như vậy, tất nhiên là đào mỏ được bao nhiêu thì cứ “đào” rồi.

Cô ta cũng không thêm đề ý đến chuyện Ngô Tiến An có nhớ tên cô ta không luôn.

“Được được được, mua mua mua!” Ngô Tiến An tất nhiên cũng không muốn chọc cô ta giận, nói với tôi: “Anh hai, chị dâu!”

Tôi nhìn hướng Ngô Tiến An, cười nói: “Tiến An, cậu biết tôi đang muốn mua tặng cho ai không?”

“Ai?”

“Sinh nhật của Khương Thanh, đây là quà sinh nhật tôi mua cho cô ấy.”

Khi tôi vừa mới thốt ra hai chữ Khương Thanh, Ngô Tiến An lập tức đổi vẻ mặt, một giây cũng không do dự: “Chị dâu, đôi giấy này bọn chị mua đi.”

Cô gái kia ngẩng người: “Tiến An.”

“Nhiều giấy như vậy, tại sao cứ khẳng khẳng muốn đôi này?”

Cũng không biết có hiểu sai không, khi tôi vừa nhắc đến Khương Thanh, thái độ Ngô Tiến An đối xử với người phụ nữ kia liền thay đổi khá nhiều.

“Nhưng em rất thích đôi này, anh, anh đã đáp ứng mua cho người ta rồi nha” cô ta nói đến đây, Ngô Tiến An đã thấy khá phiền phức, cũng không để ý đến cô ta nữa, mà lấy lòng nói với tôi: “Chị dâu à, nếu em đã không biết sinh nhật Khương Thanh thì thôi, bây giờ biết rồi vậy quà cáp không thể thiếu món nào.”

“Không cần đâu.”

Tôi lấy đôi giấy chuẩn bị đem đi thanh toán.

Ngô Tiến An ở phía sau nói vọng lên: “Chị dâu, về sau chị có việc gì cần nhờ đến em cứ nói ra, còn việc hôm nay tuyệt đối đừng nói cho Khương Thanh biết!”

“Được rồi, đi mà đồ cưng của cậu đi.”

Lý Hào Kiệt cuối cùng nhịn không được nói ra.

Tôi mua giấy xong về nhà, việc này vốn cho là đã lắng xuống rồi. Ai ngờ đến ngày thứ hai khi Lý Hào Kiệt về nhà lại mang theo hai chiếc hộp đẹp để tinh xảo.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 212: Cũng là mãi mãi

Hai chiếc hộp, một hộp tím, một xanh lam.

“Đây là gì vậy?” vừa thấy hai chiếc hộp tôi liền xác định được trong đây là đồ trang sức.

Anh ấy vừa cởi áo vest vừa nói: “cái màu tím là của Ngô Tiến An gửi tặng cho Khương Thanh.”

“Còn màu xanh lam thì sao?”

“Là của tôi tặng cho em.”

“Tặng cho em?” Tôi lấy hộp màu xanh lên, bên ngoài được gói lại bằng dây ruy băng trắng.

Đang do dự có nên tháo ra, anh ấy đã thay đổi xong quay lại, vươn tay ôm lấy eo tôi, cầm ti vào vai tôi: “người phụ nữ khác có quà để nhận, cưng cưng của anh tất nhiên cũng có.”

“Cảm ơn...”

Lòng tôi ấm áp.

“Không cần nói cảm ơn với anh, anh nói rồi, lần này đến lượt anh yêu em.” Anh ấy nói xong, hai tay giúp tôi gỡ hộp: “Em mở ra xem thử, thích hay không.”

“Ừm”

Tôi mở hộp, phía trong là một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền thì cong cong giống như khuôn mặt cười vậy.

Tôi nhớ lúc trước có thấy một người đồng nghiệp đeo qua.

Thấy nó tôi bỗng nhớ đến sợi dây chuyền mà Lý Hào Kiệt đưa cho tôi hồi trước....

truyện được cập nhập trên app mê tình truyện

Lý Hào Kiệt đưa tay lấy sợi dây chuyền ra, một giây sau tôi liền cảm nhận được lạnh lạnh nơi cổ.

Anh ấy vừa đeo cho tôi vừa nói “Đây là Dương Trung giới thiệu cho tôi, nói là một dây chuyền, anh đoán là em sẽ thích nó.”

“Thích lắm, cảm ơn anh...”

Lúc này anh ấy đã giúp tôi đeo xong.

Tôi cúi đầu, sờ vào sợi dây chuyền trên cổ, trong lòng thì có nhiều lời không thốt ra được.

Tối đó, khi tôi và Lý Hào Kiệt ăn cơm xong, ngồi trên sofa, anh ấy xem tin tức tài chính và kinh tế, còn tôi thì ngồi vẽ phát họa.

Có Lý Hào Kiệt ngồi cạnh, đối tượng vẽ của tôi vĩnh viễn đều là anh ấy.

Mỗi tối, mỗi khía cạnh đều vẽ ra.

Cuộc tình này, đã gặp nhiều trắc trở, lần này tôi hi vọng có thể thiên trường địa cửu cùng anh.

Nhưng trong lòng lại luôn hiện hữu một phần bất an.

Giống như cuộc tình này chỉ như sao nơi xa bầu trời, cho dù tôi đã cố gắng bắt lấy, đến cuối cùng cũng chỉ còn là “khách qua đường” không bao giờ có được.

Cho nên tôi vẫn sẵn lòng mà cứ tiếp tục vẽ anh.

Giữ lại sau này mới tỏ lên màu vẽ.

Coi như là vĩnh hằng.

Khi chuẩn bị kí họa bức thứ hai mà tôi vẽ cho anh về của tôi hôm nay, điện thoại anh liền vang lên.

Anh ấy liếc qua điện thoại, hơi nhíu lấy mày rồi do dự một hồi, cuối cùng đứng lên bước đến ban công.

Tôi thấy anh đứng bên ban công nhận điện thoại, trong khi trò chuyện bước chân liên tục đi qua đi lại không ngừng bước.

Đi qua đi lại chỗ ban công, giữa mày thì nhuu chặt dường như đã xảy ra chuyện lớn vậy.

Tôi cũng quên luôn vẽ tranh, chỉ tập trung quan sát anh ấy.

Khoảng 10 phút đồng hồ qua đi, anh ấy quay người nhìn tôi, do dự một chút, rồi nói: “em tắt đèn và ti vi rồi bước lên lầu nghỉ ngơi, nếu có người đến nhà thì lập tức gọi điện cho anh, không được lên tiếng, kêu nhỏ một tiếng là được, sau đó...”

Anh ấy nói đến đây chợt dừng lại.

Đường như còn đang nghĩ tới còn việc gì chưa dọn dò nữa hay không.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi nhìn anh.

Anh ấy dường như chưa trải qua việc này bao giờ. Trầm lặng một chốc nói: “Không sao, anh giúp em tắt đèn trước.”

Lý Hào Kiệt nói xong liền đi khỏi.

Tôi ngồi trong phòng khách, cả lâu một chỗ còn ánh sáng từ tivi, lúng túng nhìn vào bản vẽ chỉ vừa phác họa được đường nét khái quát, lòng ảm ảm dâng lên nỗi bất an.

Tôi tắt tivi đi, rồi lên lầu tắt hết đèn đi.

Tuy hơi sợ hãi, tìm đập thành thịch, nhưng vì làm theo lời Lý Hào Kiệt nói mà tận lực khắc chế.

Nằm một mình trên giường.

Giống như đang chờ đợi cái gì đến vậy.

Tôi nằm rất lâu, chuyện gì cũng không thấy xảy ra, cũng không ngủ được.

Tâm vo thành một vò rối bời, rất nhiều suy đoán ập vào đầu.

Thậm chí đang nghỉ ngơi có phải anh sẽ không quay lại nữa?

Nương nhờ ánh trăng bên cửa sổ, tôi thấy kim đồng hồ chỉ giờ treo trên tường đã kéo đến số 3.

Đã ba giờ rồi, Lý Hào Kiệt còn chưa quay lại, có phải đã xảy ra chuyện rồi không?

Tôi có nên gọi điện cho anh? Lỡ như anh hiểu lầm tôi gặp chuyện không may thì sao đây?

Đang lúc rối trí

“Kèn kẹt.”

Dưới lầu vang lên tiếng mở khóa cửa.

Tôi như mắc ghèn ở cổ họng.

Cả người núp trong chăn, tìm đập thành thịch.

Ngay sau đó có tiếng bước chân lên lầu.

Là Lý Hào Kiệt.

Tôi đối với nhịp bước chân khi bước lên lầu của anh vô cùng quen thuộc.

Xác định đó là anh, tôi nhanh chóng bật dậy, đến bên cửa phòng ngủ thấy được anh đã bước ra từ cầu thang.

“Ông xà!”

Tôi xông tới, ôm mạnh cổ Lý Hào Kiệt.

Đợi đến khi ý thức được từ vừa hết lên, tôi liền thấy hoảng hốt.

Nhưng rất nhanh tôi cũng không để ý đến nữa, ôm lấy cổ anh ghé sát lấy cơ thể anh, lầm bầm: “Ông xã, em muốn gọi anh là ông xã, có được không, chúng ta kết hôn có được không? Em không cần gì khác cả, chỉ muốn gọi anh là ông xã.”

Anh ấy nhẹ nhàng cơ thể tôi, ôm tôi đi đến phòng ngủ.

Phòng tối đen, tôi không nhìn biểu cảm của anh, nhưng mà có thể cảm nhận được sự mệt mỏi trên người anh.

Thấy anh chẳng nói chẳng rằng, mượn nhờ ánh trăng nhìn mặt anh và hỏi: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì phải không?”

“...”

Lý Hào Kiệt trầm mặt một lúc cũng không nói, tôi có thể cảm nhận được anh chặn chờ một lúc sau đó vươn đôi tay ôm lấy cơ thể tôi, anh dùng lực rất mạnh giống như muốn nghiền tôi vào cơ thể của anh vậy.

Đầu anh tì vào vai tôi.

Thời gian cứ như ngừng trôi trong khoảng khắc ấy.

Nhịp đập tim tôi nháy nhót: “sao vậy anh?”

“Xin lỗi em, tôi, tôi không thể kết hôn với em được.”

Lý Hào Kiệt ôm tôi chặt như thể nhưng lại nói ra những lời như vậy.

“Tại sao chứ?”

“Bối vì...” anh ấy ôm tôi mấy lần muốn nói rồi thôi, cuối cùng cất tiếng: “Tôi cần chuẩn bị.”

“...được.”

Tôi biết rằng lý do không phải như vậy, nhưng càng biết rõ, anh ấy sẽ không nói ra lý do thật sự cho tôi biết.

Cái ôm tiếp diễn rất lâu, lâu đến mức tôi đều quên mất thời gian đang trôi qua, anh ấy lại nói: “ngủ đi, ngày mai không phải em còn phải đến sinh nhật của Khương Thanh à.”

“Ừm”

“Xin lỗi em, tôi chắc không đi cùng em được, nhưng mà tối đến tôi sẽ cố gắng qua đón em về.”

“Được.”

Tôi cũng không ép buộc gì anh ấy.

Tôi biết được dường như có điều gì đó đã xảy ra vượt qua sự khống chế của anh.

Trước nay đối với việc có thể hay không thể đi đón tôi, chỉ có hai đáp án, có hoặc không, không có “cố gắng” hai chữ này.

Tôi nằm trên giường, anh ấy thì đi tắm, ngủ không được, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm vang lên thật lâu, thật lâu.

Lúc tôi tỉnh đi vào nhìn xem.

Tiếng nước đã ngừng chảy.

Anh ấy bước ra, tôi hiếm khi thấy anh mặc chiếc áo choàng tắm màu xanh dương đậm này, anh lau người qua loa rồi nằm trên giường.

Anh nằm sau tôi, đây là lần đầu tiên anh không ôm tôi.

Nhưng có thể do anh ấy nằm bên cạnh nên tôi ít nhiều thấy an tâm, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Nửa đêm nửa tỉnh nửa mê, dường như tôi nghe thấy tiếng thở dài rất khẽ của người đàn ông nằm bên gối.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Bọn họ đứng chung với nhau hết như một cặp đẹp đôi

Ngày hôm sau, khi tôi thức dậy, bên cạnh đã không còn ai.

Tôi đưa tay sang, gối chân đã lạnh lẽo tự bao giờ, có lẽ người đàn ông ấy đã rời đi lâu.

Tôi vừa định vào phòng tắm thì bên trong truyền ra tiếng nước chảy.

“À?”

Tôi hoảng sợ.

Lúc này, một người giúp việc bước ra từ trong phòng tắm, nhìn tôi với ánh mắt xin lỗi: “Cô Tổng!”

“Sao cô lại tới vào giờ này? Không phải ngày nào cô cũng tới vào buổi chiều sao?”

Tôi hơi nghi ngờ nhìn người giúp việc kia, tuy thường ngày chuyên dọn dẹp trong nhà đều do một tay cô ấy lo liệu.

Nhưng sau chuyện hôm qua, không hiểu vì sao tôi lại cảnh giác với mọi thứ xung quanh mình.

Người giúp việc cung kính đáp: “Ông chủ đã phái người tới đón tôi vào buổi sáng để tôi đến dọn dẹp vệ sinh.”

Tôi cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái nên đi tới gần phòng tắm.

Bên trong đã được quét dọn gọn gàng, chiếc áo tắm màu xanh hôm qua Lý Hào Kiệt mặc cũng không còn treo ở chỗ cũ “Áo tắm đâu? Cái màu xanh dương ấy!”

“À, cái đó à! Tôi vừa tới đã thấy nó bị vứt dưới đất nên cầm đi giặt luôn rồi à!”

Người giúp việc giải thích.

“Vậy à!”

Tôi trả lời. Không biết vì sao, trong lòng tôi cứ cảm thấy có gì đó rất lạ nhưng không rõ ở đâu.

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ.”

Khi tôi muốn hỏi thêm một chút, trong phòng ngai vang lên nhạc chuông điện thoại. Không cần xem, tôi cũng biết người gọi là Khương Thanh.

Tôi vừa nhấn nút nhận cuộc gọi thì cô gái bên đầu kia đã thét lớn: “Đã mấy giờ rồi mà sao em chưa tới hả? Chị đây đang tức lắm đấy!”

“Xin lỗi, xin lỗi chị! Em ra ngay đây!” Tôi ngẩng đầu thoáng nhìn qua đồng hồ, đã hơn mười một giờ rồi. Đêm qua tôi ngủ trễ nên quên đến giờ mới dậy.

Tôi cúp điện thoại, sửa soạn qua loa một chút rồi thay đồ.

Tôi vốn định ngồi taxi nhưng vừa ra khỏi cửa, tôi đã thấy xe của Lý Hào Kiệt đang đậu ở cổng.

Thấy xe của anh, tôi có hơi hoảng hốt. Tưởng anh muốn đưa tôi đi, tôi nhanh chóng chạy tới chỗ ghế phụ, vừa mở cửa xe, định chào anh thì...

“Cô Tổng!”

Người đàn ông trong xe đã chào tôi trước.

Là Dương Trung.

Giờ phút này, tôi không giấu nổi sự mất mát trong lòng nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười, ngồi vào chỗ ghế phụ: “Thư ký Dương, là anh à!”

“Vâng, tổng giám đốc Lý bận việc nên bảo tôi đến đưa cô đi.”

Dương Trung cung kính trả lời.

Tôi chỉ ừ một tiếng, trên đường đi, cả hai không nói một câu. Khi sắp tới nhà Khương Thanh, tôi mới mở miệng: “Thư ký Dương, đêm qua Lý Hào Kiệt đã đi đâu? Anh có biết không?”

“Buổi tối hả? Tôi cũng không biết, thời gian làm việc của tôi đa số là vào ban ngày, khi đó tôi mới đi theo tổng giám đốc Lý.”

Dương Trung thần nhiên đáp.

Anh ta trả lời rất máy móc, hơn nữa ngữ điệu còn rất nhanh.

Như thể anh ta đã chuẩn bị sẵn câu trả lời này, chỉ đợi tôi hỏi thôi vậy.

Tôi biết Lý Hào Kiệt giấu mình việc gì đó, nhưng tại sao anh lại không dặn dò thư ký trước chứ?

Xe nhanh chóng chạy tới nhà Khương Thanh.

Tôi cảm món quà lên lầu.

Lại nói tiếp, đây là lần đầu tiên tôi gặp mặt chị ấy sau khi mặt bị biến dạng

“Cốc cốc cốc!” Tôi gõ cửa.

Chưa được ba giây, cửa đã được mở. Cô gái bên trong dang hai tay ra ôm tôi: “Ồi, đã lâu không gặp! Nhớ muốn chết rồi!”

Chị ấy cúi đầu nhìn hai món quà trên tay tôi, miệng cười lên tìm bảo: “Ha ha, đã nói không cần mang quà rồi mà em còn nhọc lòng như thế làm chi.”

Nói xong, chị ấy cầm lấy hai món quà, đầu ngẩng lên nhìn gương mặt đang đeo khẩu trang của tôi: “Ồi chào, tới nhà chị thôi mà em còn trang bị đầy đủ như thế. Em càng ngày càng có dáng vẻ của một phu nhân nhà giàu đó!”

Khương Thanh tự nghĩ tự nói, một tay gạt lên tháo khẩu trang của tôi xuống khi tôi còn chưa kịp phản ứng.

Khoảnh khắc đó, vẻ mặt vui sướng của chị ấy cứng lại, biến thành biểu cảm ngạc nhiên chỉ trong tích tắc: “Sao mặt em lại thế này?”

“Hãy, nói ra rất dài!”

Tôi đưa chân bước vào, hôm nay, nhà Khương Thanh khá gọn gàng sạch sẽ. Tôi nhanh chóng tìm được một chỗ để ngồi xuống.

Khương Thanh ngồi đối diện với tôi.

Trong khoảng nửa tiếng, tôi nói hết toàn bộ từ việc bị Tổng Duyên Minh bắt cóc, bị gả da đen nhiễm HIV mà chị ta thuê đưa ra nước ngoài, rồi được Lý Hào Kiệt tìm thấy và việc quyết định phẫu thuật thẩm mỹ cho Khương Thanh nghe.

Chị ấy nghe xong thì sợ ngây người: “Sao Tổng Duyên Minh kia không biết xấu hổ như thế! Cô ta còn dám chạy trốn à! Tốt nhất đừng để chị bắt gặp ở nước ngoài, nếu không chị chắc chắn sẽ lột da cô ta.”

“Vâng vâng, chị gái của em!” Hôm nay là sinh nhật Khương Thanh, tôi thật lòng không muốn kể nhiều chuyện phức tạp như vậy cho chị ấy nghe.

Tôi cầm hai món quà, đưa cho chị ấy rồi cười nói: “Một trong hai món quà này là của em tặng chị, món còn lại là người khác tặng chị.”

“Còn người khác nữa à?”

Khương Thanh nghỉ hoặc nhìn tôi.

Tôi thần bí gật nhẹ một cái.

Khương Thanh dứt khoát mở món quà của tôi ra trước, khi chị ấy nhìn thấy đôi giày cao gót bên trong thì trên mặt hiện lên sự hưng phấn: “Oa, đây là bản giới hạn!”

Khương Thanh mau chóng lấy giày ra, úm vào chân rồi đi một vòng trong phòng.

Sau khi cởi ra, chị ấy dùng tay phui để giày rồi tôi gần tôi với vẻ mặt ngất ngây, đôi môi đỏ trao tôi một nụ hôn: “Chị rất thích món quà này!”

“Chị thích là tốt rồi!”

Tôi cố ý nói như vậy, không để lộ ra món nào do mình tặng.

Thật ra, tôi còn chưa mở quà của Ngô Tiến An ra nên cũng không biết bên trong là thứ gì.

Khương Thanh cắt giấy vào hộp, sau đó thuần thục mở chiếc hộp màu tím ra.

Trước mắt là một chiếc vòng tay phong cách Bohemian màu sắc rực rỡ đang nằm lẳng lẳng bên trong.

Rất đẹp mắt, rất phổ trương.

Khương Thanh lấy vòng ra khỏi hộp, đeo vào tay rồi lắc lắc vài cái, trên mặt lại không có chút biểu cảm dư thừa nào.

Tôi cũng không nhìn ra chị ấy đang vui hay khó chịu.

Tôi cứ ngỡ rằng Khương Thanh không thích thứ này, khi tôi đang định nói cho chị ấy biết chiếc vòng tay đó do Ngô Tiến An tặng, chị ấy đã lên tiếng trước: “Đây là do ai tặng thế? Người này rất hiểu chị đấy!”

“Hà?”

Tôi có hơi bất ngờ, nhìn chị ấy.

Khương Thanh đeo vòng tay, quay đầu nhìn tôi: “Phải, chị biết giày cao gót là do em tặng, thế cái vòng tay này là do ai tặng? Chị cảm thấy mình phải làm quen với người có đôi mắt tinh tường như vậy.”

“Cái này...” Nghe chị ấy nói xong, tôi lập tức không biết nên mở miệng thế nào.

“Không phải là Lý Hào Kiệt nhà em tặng chị đấy chứ?” Khương Thanh thấy tôi khó xử thì trêu chọc: “Ồi, sao trước kia chị không cảm thấy anh ta hiểu phụ nữ như thế...”

Khi Khương Thanh nhắc tới “hiểu phụ nữ”, dường như chị ấy nhận ra điều gì đó.

Chị ấy hỏi tôi với vẻ mặt buồn bực: “Không phải là do Ngô Tiến An tặng chứ?”

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

“Đừng vậy!” Tôi bất đắc dĩ gật đầu, nhớ tới Lý Hào Kiệt đã nói đỡ cho hán khi chuyện ngày đó bị vạch trần, tôi cũng chỉ có thể nói: “Lúc em đi mua quà thì trùng hợp gặp anh ta!”

“Gặp anh ta? Khẳng định là anh ta đi mua quần áo với người phụ nữ nào đó rồi!”

Đúng, Khương Thanh quả thật rất hiểu con người Ngô Tiến An.

Đưa quà xong cũng đã qua giờ cơm trưa.

Tôi và Khương Thanh ra ngoài dạo phố. Sau khi chị ấy mua rất nhiều quần áo, chúng tôi mới quyết định tìm một quán cafe để nghỉ chân một lát.

Khi hai chúng tôi vừa định tiến vào một quán cafe thì bỗng nhiên thấy một cặp nam nữ đang đi ra khỏi quán cafe kiểu Pháp cách đó không xa.

Một người mặc áo khoác đen, một người mặc áo choàng trắng.

Đứng chung với nhau giống như một cặp đẹp đôi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 214: Anh đang ở đâu? tôi muốn gặp anh

“Đó không phải là Lý Hào Kiệt sao?” Khi tôi còn chìm trong suy nghĩ, Khương Thanh ở bên cạnh đã không giữ được bình tĩnh, chị ấy muốn tiến lên.

“Chị đứng đi!” Tôi lập tức giữ chặt chị ấy, mở miệng giải thích: “Cô gái kia tên Lâm Tuyền, là thanh mai trúc mã của Lý Hào Kiệt.”

“Thanh mai trúc mã?” Khương Thanh nhìn tôi, trên mặt hiện lên tia tức giận: “Thanh mai trúc mã chẳng phải chỉ là tên khác của ‘gian phu dâm phụ’ sao?”

Tôi biết rằng Khương Thanh muốn tốt cho mình.

Tôi nhìn về phía người đàn ông, hai người đang đứng ở chỗ cửa ra vào. Cách cửa ra vào không xa có một chiếc xe Sedan màu trắng, cho tới bây giờ, tôi từng thấy Lý Hào Kiệt ngồi chiếc xe này.

Hai người đi tới trước chiếc xe, Lý Hào Kiệt mở cửa cho Lâm Tuyền.

Anh kéo tay Lâm Tuyền một chút mời để cô ta ngồi vào trong xe.

Trong lòng tôi quặn đau.

Ngay cả thờ cũng trở nên khó khăn.

Dù vậy, tay tôi vẫn giữ chặt Khương Thanh, tôi sợ chị ấy tiến lên sẽ khiến Lý Hào Kiệt khó xử.

Cho tới khi hai người kia ngồi vào xe rồi lái đi, tôi mới buông Khương Thanh ra.

“Như thế là sao? Không phải em với Lý Hào Kiệt đang yêu nhau sao? Buổi trưa em còn kể cho chị nghe một câu chuyện có tích giữa ban ngày, tình yêu đẹp như tiểu thuyết, chẳng lẽ đều là em tự bịa ra?”

Tình cách của Khương Thanh thật nóng nảy.

Lời nói thẳng thắn của chị ấy đâm thẳng vào tim tôi.

Tôi đứng tại chỗ, trong lòng cảm thấy dường như bản thân đã bị Lý Hào Kiệt xoay vòng vòng như trò đùa?

Trong thời gian ngắn ngủi như vậy, có phải vì anh đã dễ dàng có được tấm chân tình của tôi nên mới không quý trọng nó không?

Nhớ lại lời nói tôi qua, thậm chí tôi đã bắt đầu hoài nghi rằng, cho tới nay, có phải anh ta chưa từng nghĩ tới chuyện cưới tôi không?

Nhưng, suy cho cùng, hôm nay chính là sinh nhật Khương Thanh, tôi không thể khiến chị ấy khó chịu.

Tôi dè dặt sự khó chịu trong lòng xuống rồi nói với Khương Thanh: “Không có! Không sao đâu! Anh ấy thường hay liên lạc với Lâm Tuyền, chỉ là gặp mặt bình thường thôi, anh ấy đã nói với em rồi.”

Nói xong, tôi kéo Khương Thanh vào quán cafe đã chọn trước.

Khương Thanh bắt tay tôi ra: “Tổng Duyên Khanh, sao mỗi lần em gặp chuyện liên quan tới anh ta thì đầu óc em đều trì trệ vậy?”

“...”

“Không được! Đưa điện thoại cho chị, chị muốn gọi cho anh ta!”

“Thôi!”

Tôi không muốn gọi điện thoại cho Lý Hào Kiệt.

Thật ra, trong lòng tôi biết rõ rằng mình đang sợ.

Tôi sợ chờ khi mình gọi điện, chờ đợi tôi chính là đáp án đau đớn ấy, tất cả chỉ vòn vẹn một giấc mộng.

Thảo nào tôi vẫn luôn cảm thấy bất an như vậy.

Hóa ra người đàn ông này thật sự có chuyện không muốn để tôi biết.

“Thôi? Không được!” Khương Thanh không nói lời nào, lời điện thoại ra bắt đầu gọi.

“Đừng mà chị!” Tôi sợ tới mức muốn tiến lên gạt lấy di động của chị ấy.

Dáng người Khương Thanh cao ngất, tôi hoàn toàn không với tới.

Nhưng không giống như tôi đã nghĩ, Khương Thanh vốn không gọi cho Lý Hào Kiệt, vậy chị ấy gọi cho ai?

Khi tôi đang rầu rĩ, tôi nghe thấy chị ấy hỏi: “Ngô Tiến An, anh đang ở đâu? Tôi muốn gặp anh.”

“Hà?”

Ngô Tiến An?

Dù thế nào tôi cũng không ngờ được Khương Thanh còn có chiêu này.

Chị ấy luôn không ưa Ngô Tiến An, nhưng vì tôi, chị ấy lại liên lạc với hắn, vì vậy tôi càng thêm áy náy.

Nhưng cuối cùng tôi cũng không lay chuyển được Khương Thanh.

Khoảng nửa tiếng sau, Ngô Tiến An mặc bỏ đồ vest màu bạc đầy vẻ cột nhà xuất hiện ở quán cafe.

Trên cổ tay Khương Thanh vẫn còn đang đeo vòng tay do hắn tặng.

Người đàn ông kia chỉ nhìn thoáng qua đã phát hiện điều này nên khẽ cười nói: “Khương Thanh, chúc mừng sinh nhật! Không biết cô có thích món quà tôi tặng không?”

“Thích chứ!” Khương Thanh đặt tay lên bàn cafe, chị ấy nhìn Ngô Tiến An bằng ánh mắt quyến rũ.

Lúc này, tôi đã biết Khương Thanh muốn làm gì rồi.

Tôi đang định lên tiếng ngăn cản thì Khương Thanh đã mở miệng trước: “Anh Ngô, có phải anh rất có hứng thú đối với tôi, muốn tôi làm bạn gái của anh không?”

“Đúng vậy!”

Tuy Ngô Tiến An sững sốt một chút nhưng cũng nhanh chóng thừa nhận.

“Khương Thanh, em sẽ liên hệ với Lý Hào Kiệt. Chị không cần tìm anh ta.” Tôi kéo Khương Thanh rồi nói.

Nhưng dường như chị ấy đã quyết tâm, không để ý tới tôi mà cười nói với Ngô Tiến An: “Anh Ngô, nói thật lòng, tuy có rất nhiều người theo đuổi tôi nhưng người vừa đẹp trai, vừa có tiền, có tài, còn hiếu phụ nữ thì chỉ có mình anh thôi. Tôi cảm thấy mình nên suy nghĩ thật kỹ.”

Ngô Tiến An nghe tới đó, tuy hắn rất vui vẻ nhưng trong lòng hiểu rõ Khương Thanh vẫn còn lời muốn nói ở phía sau: “Nhưng mà?”

“Nhưng mà...” Khương Thanh cười lạnh: “Nhưng mà làm phiền anh gọi gã đàn ông cận bả Lý Hào Kiệt tới đây giùm tôi. Tôi muốn gặp mặt anh ta hỏi một chút xem rốt cuộc anh ta coi Duyên Khanh nhà tôi là gì!”

“Hà?”

Ngô Tiến An vừa nghe Khương Thanh nói như thế thì ngăn ra.

Hắn nhìn tôi hỏi: “Cô và đại ca tôi sao thế? Không phải hôm đi mua quà, hai người vẫn còn rất tốt sao?”

“Chúng tôi...”

“Mặt cô sao thế?”

Rốt cuộc Ngô Tiến An cũng chú ý tới điểm này.

Ngày đó, tôi trang điểm đậm nên hắn không nhìn ra.

Hôm nay, tôi chỉ trang điểm nhẹ một chút nên không che kín được vết sẹo trên mũi.

“Bị biến dạng?” Khương Thanh cướp lời đáp: “Cũng vì Lý Hào Kiệt, em ấy mới bị ghen ghét, bị hủy hoại gương mặt. Bây giờ thì sao, Lý Hào Kiệt lại không muốn, nếu không muốn thì cứ nói thẳng.”

“Bị biến dạng?” Ngô Tiến An cảm thấy mờ mịt.

“Đúng vậy, anh mau gọi cho anh ta đi, hẹn Lý Hào Kiệt tới một chỗ.”

Khương Thanh ra lệnh.

Thường ngày, Ngô Tiến An cả lờ phất phơ, phụ nữ bên cạnh hắn đều dụ dỗ ngoan ngoãn, cho dù có giờ thôi đóng đánh cũng rất chừng mực.

Hắn chưa từng gặp người nào như Khương Thanh.

Khương Thanh vừa nói như thế, Ngô Tiến An lập tức lấy điện thoại ra: “Không thành vấn đề! Tôi gọi ngay đây!”

Nhìn Ngô Tiến An bấm số, Khương Thanh còn nói: “Mơ loa ngoài!”

“Không được!” Ngô Tiến An tức khắc cự tuyệt yêu cầu này, liều mạng lắc đầu: “Điều này thật sự không thể!”

Khi Ngô Tiến An nói chuyện, hình như điện thoại đã được nhận.

Hắn giờ ngón trỏ lên đặt ngoài miệng, làm một động tác giữ im lặng.

Tôi nhìn hắn đưa điện lên bên tai, tìm đập thành thích.

Lý Hào Kiệt và Lâm Tuyền đang làm gì? Họ có tới hay không?

Nếu như đến đây rồi, anh sẽ nói thế nào?

Qua khoảng một phút, Ngô Tiến An bỗng mở miệng: “Đại ca, anh đang ở đâu thế?”

Điện thoại đã được nhận.

Truyện được cập nhập trên app mê tình truyện !

Tôi nhìn Ngô Tiến An, trong lòng vô cùng khẩn trương.

Tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt nói gì đó ở đầu bên kia điện thoại nhưng lại chỉ nghe Ngô Tiến An nói: “Là thế này! Hôm nay không phải sinh nhật Khương Thanh sao? Cô ấy mời em đến, em nghĩ chị dâu ở đó rồi nên hỏi anh xem có đi chung không?”

Tôi và Khương Thanh đều nhìn hắn.

Ngô Tiến An nghe bên kia trả lời xong thì vẻ mặt có chút xấu hổ, cả buổi mới nói: “Vậy được rồi! Đại ca, anh làm việc đi, em...”

Nói tới đây, tôi và Khương Thanh đều đã hiểu, Lý Hào Kiệt từ chối.

“Đưa đây!” Khương Thanh vừa muốn giắt điện thoại, Ngô Tiến An đã sợ tới mức đứng bật dậy, miệng vẫn nói: “Em không quấy rầy anh nữa, tạm biệt đại ca!”

Nói xong, hắn nhanh chóng cúp điện thoại.

“Tôi muốn nói chuyện với anh ta!” Khương Thanh cũng đứng lên, khí thế hung hăng.

Ngô Tiến An nói với vẻ mặt đau khổ: “Cô Khương, đa số người bên cạnh tôi đều có thể đắc tội nhưng chỉ có hai người là không thể, một là ba của tôi, người còn lại chính là đại ca.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Giác quan thứ sáu của phụ nữ là chuẩn nhất

“Thôi, thôi mà!” Tôi cũng không muốn làm Ngô Tiến An khó xử: “Em sẽ tự giải quyết chuyện này.”

“Giải quyết cái con khỉ! Em có thể giải quyết thì làm sao đến nước này?”

Khương Thanh nhìn tôi, vẻ mặt thể hiện ý chỉ tiếc rên sất không thành thép.

Ngô Tiến An nói giúp cho Lý Hào Kiệt: “Việc đại ca tôi làm chắc chắn có lý do của mình. Hơn nữa, tuy trước kia đại ca của tôi đối xử không tệ với Tổng Duyên Minh nhưng lại không giống với cô. Tôi có thể nhìn ra được nên anh ấy làm như thế khẳng định là có lý do.”

“Ha ha!” Khương Thanh nhìn hắn, ánh mắt xem thường sắp trợn tới tận trời: “Nhất định cô á kia đã cởi quần áo sẵn rồi, đại ca của anh chỉ tốt bụng giải quyết vấn đề sinh lý cho cô ta thôi đúng không?”

“Chuyện này...” Ngô Tiến An nghe Khương Thanh nói như vậy lại không phản bác: “Hãy, đàn ông mà. Trong tim chỉ có một người phụ nữ là được rồi, còn thân thể thì...”

“Trái tim cái con khỉ!”

Khương Thanh không nói thêm gì nữa mà trực tiếp cầm túi xách lên đánh Ngô Tiến An.

Tuy Ngô Tiến An có dáng vẻ của một công tử nhà giàu nhưng hắn phản ứng rất nhanh nhẹn. Mắt vừa thấy túi xách bay tới thì thân thể trực tiếp tránh né.

Ngô Tiến An có phản bất mãn: “Cô Khương, cô đừng ý vào việc tôi có thiện cảm với cô mà được nước lán tới nhé!”

“Ai được nước lán tới, tôi gọi anh đến đây là mong muốn anh gọi điện thoại. Anh nghĩ tôi thật sự thích anh à?” Khương Thanh cũng không giả vờ nữa mà nói thẳng: “Loại đàn ông rác rưởi chỉ thích suy nghĩ bằng nửa thân dưới như anh, có cho tôi cũng chả thèm!”

Nói xong, Khương Thanh kéo tôi đi ra ngoài.

Tôi quảy túi tiền, chị ấy lấy ra một tờ một trăm ngàn từ trong túi tiền ra, đặt trước mặt nhân viên phục vụ.

Trả tiền xong, chúng tôi đi thẳng ra ngoài.

Tôi quay đầu lại nhìn Ngô Tiến An, sắc mặt của hắn đã không thể khó coi hơn nữa rồi.

Bây giờ, Khương Thanh cũng không còn tâm trạng dạo phố nữa, chúng tôi đi thẳng tới nhà hàng đã đặt tổ chức sinh nhật vào tối nay.

Trong phòng riêng, bánh kem chị ấy đặt cũng đã được mang tới.

Khương Thanh ngồi xuống, nhìn tôi rồi thở dài một hơi: “Thật ra, chị biết trong lòng em còn khó chịu hơn cả chị nhưng chị cảm thấy chúng ta lớn lên từ trại trẻ mồ côi, không ai cho chúng ta chỗ dựa thì sống lưng chúng ta càng phải cứng rắn hơn, không thể để người khác bắt nạt mình.”

“Em hiểu!”

Tôi yên lặng gật đầu.

Khi còn bé, tôi và Khương Thanh từng làm thuê một năm, mỗi lần tôi bị bắt nạt, Khương Thanh luôn là người ra mặt cho tôi.

Chị ấy là người quan trọng nhất đối với tôi.

Cũng là người duy nhất sẽ không hại tôi.

Còn gần gũi hơn cả người nhà.

Khương Thanh ngồi cạnh tôi, nắm tay tôi và bảo: “Giác quan thứ sáu của phụ nữ là chuẩn nhất, em hãy thành thật nói cho chị biết, trước đó, chẳng lẽ em không có chút dự cảm nào sao?”

Tôi lắc đầu.

“Em đừng tự lừa mình dối người!”

“Thật sự không có mà!”

Tôi quả quyết trả lời chị ấy.

Tôi nhìn Khương Thanh, nói tiếp: “Nói thật, không phải em tự lừa mình dối người mà thật ra, nhiều khi em cũng muốn rời khỏi anh ấy nhưng điều anh ấy làm lại khiến em sa vào đó. Tuy em biết bản thân không giữ vững lập trường là sai lầm nhưng em có thể khẳng định...” Tôi tự hỏi một chút rồi mới nói tiếp: “Ít nhất trước ngày hôm qua, sự chân thành anh ấy dành cho em đều là thật.”

“Tại sao lại là trước ngày hôm qua?” Khương Thanh hỏi tôi.

“Đêm qua...” Tôi kể sơ chuyện tối qua một lần cho Khương Thanh nghe.

Khương Thanh nghe xong thì nhủ mảy: “Chuyện này... Người gọi anh ta đi có phải là Lâm Tuyền không? Loại hoa sen trắng này thích dùng loại thù đoạn đó nhất.”

“Có lẽ không phải, nếu không Lý Hào Kiệt sẽ chẳng báo em tất đén...” Cuối cùng, tôi cũng nói ra nghi ngờ của mình: “Em cảm thấy không chừng anh ấy có kẻ thù nào đó.”

“Kẻ thù? Điều này quả thật khó nói, dù sao anh ta cũng là kẻ có tiền, ai biết anh ta có làm chuyện thất đức, mất nhân tính gì không chứ!”

Khương Thanh cũng bầy tỏ.

Vì chuyện của Lý Hào Kiệt nên sinh nhật lần này của Khương Thanh diễn ra không mấy vui vẻ.

Com tối cũng chỉ là ăn bánh kem rồi vội vàng cho xong chuyện.

Lúc về, tôi nhớ tới Lý Hào Kiệt có nói là anh ấy có thể tới đón tôi.

Nhưng đã hơn mười giờ, hiện tại anh còn chưa liên lạc với tôi, có lẽ không tới được.

Tôi đưa Khương Thanh về nhà trước rồi mới về nhà mình. Trước khi tôi đi, Khương Thanh kéo tôi lại và bảo: “Khuya hôm nay, em nhất định phải hỏi Lý Hào Kiệt đấy.”

“Vâng, chị yên tâm đi!”

Tôi đồng ý ngoài mặt.

Nhưng trong lòng tôi hiểu rõ, có lẽ đến cuối cùng vẫn chỉ im lặng mà thôi.

Tôi gọi xe chạy về nhà, sau đó tôi ngồi trên sofa trong nhà giống ngày hôm qua, không hề mở đèn mà chỉ ngồi đấy.

Đồng hồ trên điện thoại biến từ 11:59 thành 00:00

Qua mười hai giờ rồi, Lý Hào Kiệt còn đi đâu?

Có phải anh thật sự đã xảy ra chuyện gì không?

Hay là anh vẫn ở chung với Lâm Tuyền...

Tôi không dám nghĩ nhiều.

Nằm trên ghế sofa, tôi cảm thấy vô cùng buồn chán.

Khương Thanh không ngừng nhắn tin hỏi tôi: “Lý Hào Kiệt đã về nhà chưa?”

Tôi nhắn lại cho chị ấy: “Chưa về”

“Két!”

Tôi vừa trả lời tin nhắn của Khương Thanh thì truyền tới tiếng mở cửa.

Tôi nhanh chóng bật dậy từ sofa, nhìn Lý Hào Kiệt bước vào từ bên ngoài. Anh bật đèn, khi nhìn thấy tôi ngồi trên sofa thì có chút sững sờ.

Đường như anh đang suy tư gì đó nên một hồi mới mở miệng: “Xin lỗi em, hôm nay... Anh quên đi đón em.”

“Không sao!”

Tôi ngồi tại chỗ, mắt nhìn Lý Hào Kiệt.

Trên gương mặt anh tràn đầy sự mệt mỏi, hốc mắt hơi hăm sâu, dưới cằm lún phún chân râu.

Vừa nhìn đã biết là buổi sáng anh đi gấp nên không cạo sạch sẽ.

Tôi định nói gì đó nhưng do dự một chút rồi vẫn im lặng nuốt xuống.

“Em nhớ đi ngủ sớm một chút!” Ánh mắt Lý Hào Kiệt chỉ ngừng trên người tôi một giây rồi tức khắc dời đi.

Anh xoay người lên lầu.

app mê tình truyện

Tôi đứng phía sau người đàn ông này, nhìn bóng lưng của anh, trong lòng dâng lên tia chua xót không thể nói ra thành lời.

Chẳng lẽ Khương Thanh nói đúng, nếu anh không quá mảnh liệt với Lâm Tuyền thì sao có thể sức cùng lực kiệt như thế?

Không thể nào!

Nhớ lại thời gần đây, lần nào Lý Hào Kiệt cũng lén qua lén lại mình, chính mình đã kiệt sức mà anh vẫn còn tỉnh lực dồi dào.

Chờ tới khi tôi đuổi kịp, Lý Hào Kiệt đã vào phòng tắm.

Đồ vest đang vắt trên sofa.

Tôi vô thức tiến lên, cầm quần áo lên ngửi một cái.

Trừ mùi thuốc lá nhàn nhạt, trên đó không có mùi gì khác.

“Sao thế? Em đang kiểm tra à?”

Khí tôi cầm đồ lên ngửi thử, Lý Hào Kiệt đã ra khỏi phòng tắm.

Tôi hoảng hốt lo sợ ném quần áo sang một bên, ngẩng đầu nhìn Lý Hào Kiệt đang tựa vào cửa phòng tắm, nhìn tôi.

Đèn phòng ngủ vẫn chưa được bật, người đàn ông này đứng ngược sáng nên tôi không nhìn rõ nét mặt của anh.

“Không phải, em...”

Nhớ tới chuyện nhìn thấy Lâm Tuyền vào ban ngày, trong lòng tôi phập phồng một hồi rồi lại không biết nên hỏi thế nào.

Hỏi thẳng anh sao?

Anh bước tới gần, tay anh ôm eo tôi, cảm nhẹ nhàng đặt trên vai của tôi, anh bảo: “Xin lỗi em! Gần đây xảy ra vài chuyện nên anh không quan tâm nhiều tới em được!”

“Ừ...”

“Em đừng nghĩ nhiều, sẽ nhanh chóng ổn thỏa thôi!”

Lý Hào Kiệt thản nhiên nói.

Là như thế sao? Là Lâm Tuyền xảy ra chuyện sao?

Tôi đang định lên tiếng thì anh đã đứng thẳng, đi về phía phòng tắm. Tôi há miệng nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra được.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy lúc bảy giờ.

Nhưng Lý Hào Kiệt đã đi rồi.

Có phải công ty của anh xảy ra chuyện gì không?

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ.”

Khi tôi đang nghĩ ngợi lung tung thì chuông điện thoại vang lên.

Tôi cúi đầu xem thử thì thấy một số lạ gọi đến.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Thiếu chút nữa chị đã bị hấn cưỡng hiếp

Tôi chân chò vài giây rồi bấm nghe.

“A lô!” Tôi lên tiếng trước.

Đầu bên kia vẫn im lặng, không có người nói chuyện.

Thậm chí một âm thanh nhỏ cũng không có.

“A lô?” Tôi lại hô lên một tiếng.

Vẫn không có ai nói chuyện.

Tôi tưởng rằng người ta gọi nhầm số nên cúp điện thoại.

Đêm hôm đó, tôi vẫn ngồi trên sofa đợi Lý Hào Kiệt về nhà.

Khi tôi thức dậy trên sofa, nhìn mặt trời đã lên cao ngoài cửa sổ, đồng hồ quả lắc đã ngừng lúc chín giờ, trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng mất mát.

Đép lê của Lý Hào Kiệt vẫn còn đặt ở cửa ra vào, không xê dịch dù chỉ một chút.

Như thế có nghĩa hôm qua anh không về nhà.

Trên điện thoại di động không hiển thị một cuộc gọi nhờ nào.

Tôi gọi điện cho Lý Hào Kiệt.

Không có ai nghe máy.

Trong lòng tôi rối như tơ vò, tôi muốn gọi điện cho Khương Thanh nhưng lại sợ chị ấy ra mặt tẩy mình. Nếu Lý Hào Kiệt thật sự có kẻ thù thì chị ấy có thể bị liên lụy hay không?

Cả một ngày này, tôi cứ lẩn tránh mỗi việc có nên tiếp tục gọi điện cho Lý Hào Kiệt hay không.

Bởi vì mặt bị biến dạng, tôi còn bắt đầu nghi ngờ có phải Lý Hào Kiệt đã ghét bỏ mình không.

app mê tình truyện

Cả ngày hôm nay quá khó khăn đối với tôi.

Nhưng tới hơn chín giờ tối, Lý Hào Kiệt lại về nhà.

“Anh về rồi!” Tôi đứng trong phòng khách nhìn anh.

Thấy Lý Hào Kiệt, tôi lại có hơi luống cuống tay chân.

Trên phần vai áo khoác đen của anh có vài bông tuyết, tôi còn hỏi anh: “Tuyết bên ngoài đã rơi rồi à?”

“Ừ!”

Lý Hào Kiệt vừa đổi giày vừa vào trong nhà.

Tôi cứ tưởng là anh sẽ đi thẳng lên lầu nhưng không ngờ anh lại tới bên cạnh, ôm tôi bảo: “Xin lỗi em! Hôm qua anh không gọi cho em được.”

Dựa vào trong lòng anh, lần này, tôi không chỉ ngửi thấy mùi thuốc lá mà còn có mùi nước hoa nhàn nhạt.

Tôi cảm thấy trong lòng phiền muộn một cách khó hiểu.

Tôi bỗng không nhận được mà yêu cầu: “Anh có thể cho em số điện thoại của Lâm Tuyền không?”

“Cô ấy?”

Lý Hào Kiệt nghe xong có chút bất ngờ.

Anh cúi đầu nhìn tôi, đáy mắt thăm thẳm u tối.

“Phải!” Tôi trả lời.

Thật ra, ở khía cạnh nào đó tôi muốn nhân cơ hội này để xem thử phản ứng của Lý Hào Kiệt.

Quả nhiên, anh có hơi bất ngờ.

Tôi đã nghĩ li do thoát tác trước rồi nên mở miệng giải thích: “Lần trước, bà nội bị bệnh, mấy người nhà họ Tống không muốn bỏ tiền. Em phải bán cả nhà của bà nội, khéo sao người mua lại là cô ấy. Bây giờ bà nội đã qua đời, căn nhà đó là thứ duy nhất bà để lại cho em, em muốn mua lại.”

“Là thế à!” Đường như Lý Hào Kiệt đã thờ ra một hơi “Anh sẽ hỏi gium em!”

“Em muốn tự mình nói!”

Tôi quả quyết.

Tôi thật sự muốn tìm Lâm Tuyền để mua lại nhà, cũng thuận tiện hỏi chuyện giữa cô ấy và Lý Hào Kiệt một chút.

Tôi sợ Lý Hào Kiệt lừa tôi.

Lý Hào Kiệt do dự một chút, cuối cùng vẫn tìm một số điện thoại ra cho tôi xem.

Tôi vừa lưu lại số điện thoại thì màn hình di động đột nhiên sáng lên.

Tên “Khuong Thanh” xuất hiện trên màn hình.

“A lô!”

“Tổng Duyên Khanh, Tổng Duyên Khanh, em đang ở đâu? Mau lên, mau tới đây giúp chị!”

Vừa nhận máy, đầu bên kia điện thoại lập tức truyền tới âm thanh nức nở của Khuong Thanh.

Tôi lo lắng hỏi: “Làm sao thế? Chị đang ở đâu? Chị nói từ từ em nghe!”

“Chị đang ngồi bên ngoài McDonald’s trước cửa nhà chị.” Trong giọng nói của Khuong Thanh có thêm ý tìm tôi: “Là một người theo đuổi từng bị chị từ chối trước đây, không ngờ gã lại theo tới tận nhà chị. Chị… Em, em nhanh tới đây được không?”

“Được, được! Chị chờ em, đừng đi lung tung!”

Trong lòng tôi hoảng hốt.

Tôi nhanh chóng lao lên phòng, thay quần áo rồi cấp tốc ra cửa, đi giày vào. Khi tôi vừa định ra ngoài, cánh tay lại bị túm chặt.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy giọng nói có phần không vui của anh: “Em đi đâu thế?”

“Khuong Thanh đã xảy ra chuyện, em phải đi tìm chị ấy.”

Tôi nói thẳng không chút nghĩ ngợi.

“Một mình em đi?”

Lời của anh khiến tôi sững sốt.

Hiển nhiên cho tới bây giờ, tôi chưa nghĩ tới việc dẫn Lý Hào Kiệt đi theo dù chỉ một giây.

A phải rồi, có lẽ tôi nên dẫn Lý Hào Kiệt theo, ý thức được điều này, tôi tức khắc báo: “Anh có thể đi chung với em không? Khuong Thanh gặp một người theo đuổi biến thái, bây giờ chị ấy đang ở ngoài mà tuyết vẫn đang rơi.”

Anh cũng không nói lời nào, bắt đầu xò giày, khoác chiếc áo vừa mới cời lên người rồi đi thẳng ra ngoài khỏi động xe.

Tôi bên ghế phụ, mùi nước hoa trên quần áo anh khí nấy lại như có như không thoảng qua mũi tôi.

Lâm Tuyền cũng từng ngồi trong chiếc xe này sao?

Nghĩ như vậy, tâm trạng tôi có chút buồn bã.

Lái xe khoảng nửa tiếng, chúng tôi mới tới McDonald’s gần nhà Khuong Thanh, tôi chỉ nhìn thoáng qua đã nhìn thấy Khuong Thanh mặc áo khoác màu đỏ đang đứng bên ngoài McDonald’s.

Khuong Thanh mặc áo khoác trông vô cùng xinh đẹp, trang điểm cũng rất tinh tế, thu hút vô số ánh nhìn.

“Khuong Thanh!” Tôi vội chạy tới, lo lắng hỏi chị ấy: “Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Ánh mặt đầu tiên của Khuong Thanh không phải nhìn tôi mà nhìn người trong chiếc xe phía sau tôi, chị ấy im lặng một hồi rồi mới nói: “Ồi chao, là gã mà chị gặp trên máy bay ấy. Gã còn mặt dày mày dạn hỏi số điện thoại của chị, chị cũng không cho, rồi cuộc không biết gã tìm được địa chỉ nhà chị từ nơi nào nữa! Thiếu chút nữa chị đã bị gã cưỡng hiếp rồi!”

“Trời ạ! Vậy chị báo cảnh sát chưa?”

“Chưa! Gã còn đang chặn trước cửa nhà chị, làm chị sợ muốn chết!”

Biểu cảm của Khuong Thanh có chút lâm quã.

Tôi nhìn chị ấy, cảm thấy hình như chị ấy cũng không quá sợ hãi…

Tôi còn chưa lên tiếng, Khuong Thanh đã kéo tôi: “Ai da, bên ngoài lạnh quá, mau vào xe đi!”

“Được!”

Lúc này, dường như tôi đã biết Khuong Thanh muốn làm gì.

Nhưng việc Lý Hào Kiệt làm, chính tôi không thể hỏi, không bằng để Khuong Thanh đẩy một cái, nếu như có thể nói rõ ràng thì tốt quá rồi.

Khi tôi và Khuong Thanh đi về phía xe của Lý Hào Kiệt, một chiếc xe thể thao hiệu Land Rover dừng ngay phía sau chúng tôi.

Cả hai còn chưa kịp lên xe, một người đàn ông bước xuống từ chiếc Land Rover, ngoác tay với chúng tôi: “Người đẹp!”

Lại là Ngô Tiến An.

Lúc này, Lý Hào Kiệt cũng xuống xe.

Bốn người đứng chung một chỗ, Lý Hào Kiệt lên tiếng trước: “Là anh gọi cậu ta tới, không phải cô Khuong xảy ra chuyện sao? Anh cảm thấy cậu ta có thể giúp được rất nhiều chuyện.”

Lúc này, sắc mặt Khuong Thanh trở nên khó coi, chị ấy ra sức bọc áo khoác, run rẩy nói: “Tôi lạnh quá, chúng ta có thể tìm một nơi ấm áp để nói chuyện không?”

“Đi thôi!” Ngô Tiến An hấp tấp nói với Khuong Thanh: “Đến đây, cô ngồi xe tôi đi!”

Bây giờ, hình như Khuong Thanh cũng không tiện ngồi xe của Lý Hào Kiệt nữa, rơi vào đường cùng, chị ấy chỉ có thể lựa chọn ngồi xe của Ngô Tiến An.

Rất nhanh, Lý Hào Kiệt lái xe tới một khách sạn cao cấp, đặt một phòng riêng.

Bốn người lên lầu rồi vào phòng.

Máy sưởi trong phòng dường như đã được bật từ lâu nên khi vừa vào phòng, tôi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Khuong Thanh cởi áo khoác, để lộ áo len dài gợi cảm bên trong, Ngô Tiến An nhìn chăm chăm không rời mắt.

Lý Hào Kiệt và tôi cùng ngồi trên sofa, tay của anh khoác lên vai tôi, hai chân bắt chéo, anh nhìn Khuong Thanh rồi nói: “Cô Khuong khổ cực diễn một vở như thế nhất định là có chuyện muốn nói rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lầy Chông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Người phân theo nhóm, vật hợp theo loài, đàn ong cặn bã đi cùng với nhau

Lý Hào Kiệt vừa dứt lời, không chỉ Khuong Thanh mà cả tôi cũng sững người.

Rất rõ ràng, người đàn ông ấy đã sớm phát hiện Khuong Thanh đang nói dối.

Hình như lúc mới ra khỏi cửa, anh có gửi đi một đoạn tin nhắn, nhưng tôi không để tâm nhiều. Có lẽ đoạn tin nhắn đó là anh gửi cho Ngô Tiến An.

Đến nơi, tôi đi đón Khương Thanh, anh cũng chỉ đến cạnh xe nói một câu.

Làm thế nào anh ấy phát hiện được vậy?

Sắc mặt của Khương Thanh không được ổn, nhưng chị ấy không có ý định thừa nhận, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn thẳng vào Lý Hào Kiệt: “Cái gì mà diễn trò? Vốn dĩ tôi bị người khác quấy rầy, hơn nữa tôi gọi người chị em của tôi tới chứ đâu có gọi anh, nói năng kiểu gì vậy?”

“Ồ, vậy thì tốt.” Lý Hào Kiệt thản nhiên nói: “Tôi đã ở căn phòng này được một tháng, cô có thể ở tạm, đợi khi nào chắc chắn không còn ai quấy rầy nữa thì hãy về.”

Đường như mọi lời nói của Khương Thanh đều nằm trong dự liệu của anh ta.

Khương Thanh nhìn tôi với vẻ mặt cầu cứu.

Tôi hiểu được phần nào ý của chị ấy, lên tiếng: “Hay là... để chị ấy ở lại chỗ của chúng ta, ngày nào em cũng ở một mình nên thấy vô cùng buồn tẻ, hơn nữa gần đây anh cũng rất bận...”

“Không được...”

Tôi còn chưa nói xong đã bị Lý Hào Kiệt cắt lời: “Ồ đâu cũng được, riêng nhà chúng ta thì không.”

“Vậy để cô ấy ở lại nhà của tôi đi!” Khương Thanh nói thẳng: “Dù sao cô ấy cũng nói anh không thường ở nhà, ở chỗ của tôi, tôi có thể bầu bạn cùng cô ấy. Khi nào anh muốn gặp cô ấy thì gọi một tiếng là được.”

Khương Thanh nói rồi, kéo tôi đang đứng cạnh Lý Hào Kiệt về bên cạnh chị ấy.

Hai tay cứ bám chặt lấy tôi, không có ý gì muốn buông ra.

“...Cũng được.”

Lý Hào Kiệt im lặng một lúc, đột nhiên đồng ý.

Lời của người đàn ông ấy vừa ra khỏi miệng, tôi vẫn có chút cảm thấy không thể tin được.

Lẽ nào...

“Ồ, nếu như anh Lý đây đã đồng ý rồi thì tôi đưa người đi đây.” Khương Thanh kéo tôi đi ra ngoài.

“Đợi một chút.”

“Sao vậy, anh Lý thấy hối hận rồi sao?”

Khương Thanh quay đầu nhìn Lý Hào Kiệt.

Mắt của tôi cũng dính chặt lên người Lý Hào Kiệt, bộ mặt anh bày ra vẻ thờ ơ, dường như không có bất kỳ một chút cảm xúc gì, cứ như người bị lừa đi không phải là bạn gái của anh vậy.

Chẳng khác gì một người xa lạ.

Lý Hào Kiệt ngừng đầu nhìn tôi, đáy mắt sâu hun hút giống cổ ngân năm, không một chút gọn sóng, chỉ mở miệng nói đơn giản: “Đề Tiễn An đưa hai người đi đi. Đồ của cô ấy tôi sẽ tìm người chuyển qua cho.”

Tôi nói không nên lời, nhìn Lý Hào Kiệt.

Tâm trạng vô cùng phức tạp, nặng nề.

Điều bộ của người đàn ông ấy giống như... đang chờ tôi rời đi vậy.

Ngô Tiến An nghe thấy lời của Lý Hào Kiệt nhanh chóng đứng dậy: “Được, được, tôi tiễn.”

Nói rồi hần cảm áo đi ra bên ngoài, ra đến nơi, kéo cánh cửa rồi làm động tác “mời” với chúng tôi.

Tôi vẫn đứng dờ người ra đó, Khương Thanh kéo tôi: “Đi thôi, còn nhìn cái gì nữa. Người ta cũng đang mong cho em rời đi rồi đây, em không nhìn thấy sao?”

Đường như mấy lời nói của chị ấy làm tôi bùng tình, chỉ nhìn Lý Hào Kiệt, lưng ta lúng túng lên tiếng: “Vậy em đi đây.”

“Đi đi.”

Lý Hào Kiệt chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó cúi chiếc điện thoại từ trong túi áo ra, không nhìn tôi thêm lần nào nữa.

Khoảnh khắc ấy, trái tim tôi đã nguội lạnh rồi.

Tôi bị Khương Thanh lôi lên xe, Ngô Tiến An cũng nhìn ra được vấn đề, nói: “À, cô Tổng, tôi cảm thấy việc quan trọng lúc này chính là cô nên tiến hành phẫu thuật. Gương mặt cô như vậy ở bên ngoài đeo khẩu trang còn được, ở nhà cô không thể nào cũng mang nó được. Anh của tôi chắc chắn vì lý do này mà không muốn về nhà.”

“Tôi biết rồi.”

Là vì việc này sao? Tôi đâu có biết.

Khương Thanh kìm hãm một cái: “Anh cứ tập trung lái xe đi, đừng có nhắc đến tên đàn ông xấu xa đấy nữa.”

“Không phải, tôi có sao nói nấy thôi.”

“Có sao nói nấy cái con khỉ! Đàn ông cận bả chính là đàn ông cận bả. Duyên Khanh nhà tôi thành ra như vậy là do ả? Còn không phải do anh ta sao! Anh ta thì hay rồi, chán ghét cơ đấy. Haha!”

“Người đàn ông nào cũng sẽ chán ghét thôi, ai lại không thích gái đẹp chứ.”

“Tôi nhỏ vào, tôi thấy hai người đúng là người phản theo nhóm, vật hợp theo loài, đàn ông cận bả đi cùng với nhau.”

Khương Thanh và Ngô Tiến An cứ lời qua tiếng lại suốt đường về.

Tôi ngồi bên cạnh nghe được, đột nhiên cảm thấy hai người họ cũng xứng đôi vừa lứa.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng ở trước cửa nhà Khương Thanh.

Hắn đưa chúng tôi đến tận dưới lầu, mặt dày nói: “Àiya, tôi cực khổ đưa hai cô đến tận đây, lẽ nào không mời tôi lên nhà uống ly cà phê được sao?”

“Nửa đêm nửa hôm rồi còn đòi uống cà phê, anh không sợ đột tử lúc ngủ à?”

Khương Thanh kìm hãm ta, chẳng có ý muốn mời lên nhà.

Nhưng Ngô Tiến An lại không hề tức giận: “Àiya, cô như vậy không phải là đang lo cho tôi sao?”

“Lo cho anh? Ha ha! Tôi thật sự không muốn cho anh lên nhà đấy.”

Khương Thanh thẳng thắn nói.

Ngô Tiến An không cam tâm: “Không phải cô nói là tên kia chặn cô ở cầu thang sao? Ngô nhờ hắn vẫn còn ở đó thì tính sao? Để tôi lên cùng hai người, như vậy tôi cũng dễ ăn nói hơn.”

Nói cho cùng, Ngô Tiến An vẫn muốn làm khách.

“Ha ha. Theo tôi thấy thì anh định trở thành kẻ quấy rối rồi nh!”

“Sao có thể chứ? Tôi vất vả từ trước đến nay chỉ bị người khác quấy rối thôi.”

“Đây là người ta nhóm ngó gĩa tài của anh. Ngoài tiền ra anh chẳng có chút sức hút nào cả.”

Hai người cứ kè chọc người xoáy.

Tôi nhận thấy cứ tiếp tục như vậy sẽ chẳng xong nổi, bèn lên tiếng giải quyết: “Không phải Khương Thanh không muốn mời anh lên chơi mà vì nhà chị ấy có chút bữa bộn. Đợi lần sau tôi giúp chị ấy dọn dẹp rồi anh hãy đến.”

“À.” Ngó Tiến An nghe xong lập tức bình thường trở lại: “Chỉ có chị dâu tốt với tôi. Được rồi, lần sau dọn dẹp xong xuôi nhớ gọi cho tôi đấy.”

“Ừ.”

truyện được up trên app mê tình truyện

Tôi nghiêm túc trả lời.

Ngó Tiến An vừa rời khỏi, Khương Thanh kéo tôi nói: “Sao em lại nói giúp anh ta như vậy?”

“Có đâu, em thấy anh ta cũng dễ thương đấy chứ.”

“Chỉ sợ em nhìn bọn đàn ông cận bã nhiều rồi, thị lực suy giảm.”

Khương Thanh xỏ toẹt.

Lên lầu, Khương Thanh lôi ra một bộ đồ dùng vệ sinh cá nhân mới, vừa giúp tôi bóc chiếc bàn chải đánh răng, vừa hỏi: “Em thấy sao về việc này? Lý Hào Kiệt vui vẻ đồng ý cho em đi như vậy, sợ rằng có tính toán từ trước rồi.”

“Chắc là vậy.” Tôi gượng cười: “Có điều, nếu ngày em phải đối mặt với khuôn mặt ấy, quả thật em cũng chẳng thể nuốt trôi cơm.”

Tôi cầm bàn chải vừa được bóc ra bước vào phòng tắm.

Tôi tháo khẩu trang ra đứng trước gương, nhìn phần mặt bên trái của mình.

Phản xạ nhún nhéo, xấu xí và khó coi đến lạ thường.

Lý Hào Kiệt có thể chịu đựng được lâu như vậy thật không dễ dàng gì.

“Đừng nhìn nữa, bây giờ đừng là không được đẹp, chỉ cần điều trị tốt, sau đó chúng ta đi làm phẫu thuật thẩm mỹ cho thật đẹp, khiến cho tên Lý Hào Kiệt kia hối hận đến chết.”

Khương Thanh tựa người vào cửa nhà tắm, nhìn tôi với vẻ mặt thương tiếc.

Anh ấy sẽ hối hận sao?

Lý Hào Kiệt xuất sắc như vậy, là người có tất cả mọi thứ, sao có thể chỉ vì một người như tôi mà hối hận, áy náy được?

Tôi không dám để Khương Thanh lo lắng thêm chị, nhìn chị, nở một nụ cười: “Ừ, khiến anh ta hối hận.”

Ngày thứ hai, toàn bộ đồ đạc của tôi đều được Lý Hào Kiệt gửi tới.

Có tổng cộng bốn người giúp chuyển đồ, ngoài quần áo, giày dép, túi xách mà anh mua cho thì còn có dụng cụ vệ sinh của tôi.

Tôi đang xoay xở với núi đồ, đột nhiên xuất hiện một người đàn ông đưa cho tôi chiếc dây chuyền.

Nhìn thấy thứ có hình dáng giống mặt cười kia, nhất thời tôi cảm thấy vô cùng mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Ngôi cạnh anh ấy là hai người phụ nữ quyến rũ

Hạnh phúc của tôi và anh ấy lúc nào cũng như một ngôi sao băng vậy, xẹt qua rồi biến mất trong chớp lát.

Còn có những bức tranh tôi vẽ cho anh nữa.

Mỗi bức vẽ Lý Hào Kiệt đều đẹp vô cùng.

Có phải về sau sẽ không còn cơ hội để vẽ nữa?

Tâm trạng tôi vô cùng phức tạp.

Trong lúc đang thu dọn đồ đạc, Khương Thanh cũng từ công ty quay về, nhìn thấy trong nhà đột nhiên chất một núi đồ, nhàu nhàu mảy: “Lý Hào Kiệt thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với em?”

“Chắc là vậy rồi.”

Nghĩ đến lúc trước tôi có đề cập với anh về chuyện kết hôn, anh từ chối, sợ rằng anh ấy đã sớm nghĩ cách làm thế nào để có thể chấm dứt mối quan hệ này rồi.

Khương Thanh nhận thấy tôi hơi ỉu oải, cũng không nói gì thêm nữa, trực tiếp bước tới ôm lấy cổ tôi: “Ồi thôi, bỏ đi. Em xem, em giúp chị dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ như vậy, anh ta không yêu em, chị yêu em là được. Nói xem tối nay em muốn ăn gì, chị mời, coi như phần thưởng dành cho em vì đã giúp chị dọn dẹp nhà cửa.”

“Không...”

“Đừng từ chối chị nhé. Chị cũng chỉ rảnh được nửa tháng nữa thôi, đến giáng sinh lại bận tới mắt tới mũi. Mấy món ăn ở nước ngoài thật sự khó nuốt, cứ coi như em đi ăn cùng với chị đi.”

Khương Thanh biết kiểu gì tôi cũng sẽ từ chối lập tức cắt ngang lời.

“Được rồi.”

Tôi không nói lại được chị ấy.

Khi chúng tôi đang dùng APP chọn xem nên đi nhà hàng nào dùng bữa thì điện thoại của Khương Thanh đổ chuông.

Nhìn thấy trên màn hình Ngó Tiến An gọi đến, vẻ mặt chị như muốn tăng xông.

Do dự mãi chị mới chịu nhấc máy, giọng điệu vô cùng cộc cằn: “Gọi làm gì?”

“Người đẹp, tôi nghe nói trước đây lúc cô đón sinh nhật thường chỉ cùng chị dâu của tôi tụ tập thôi, cho nên hôm nay tôi đã đích thân chọn một nơi vô cùng đặc biệt, chuẩn bị một chiếc bánh gato, tặng cho cô một buổi sinh nhật, có được không?”

Giọng Ngó Tiến An ở đầu dây bên kia vô cùng tình cảm.

“Không cần.” Khương Thanh thẳng thắn cự tuyệt.

“Đừng mà, tôi đã đặt xong hết rồi.” Đây là cách mà Ngó Tiến An thường sử dụng.

Vốn dĩ Khương Thanh định tiếp tục từ chối, lia ánh mắt về phía tôi nói: “Vậy được, anh gọi đại ca của anh đến đi.”

“Hà?” Ngô Tiến An đứng hình một lúc nhưng nhanh chóng phản ứng lại, nói: “Được, không thành vấn đề. Đề tôi hỏi anh ấy.”

Ngô Tiến An nói xong, cúp máy.

Kết quả không nằm ngoài dự đoán.

Lý Hào Kiệt không tới.

Ngô Tiến An không cam tâm, bằng sống bằng chết bám lấy Khurong Thanh nói ngon nói ngọt. Cuối cùng, Khurong Thanh đặt địa điểm hẹn tại quán lẩu.

Mặc dù Ngô Tiến An ngần ngại lần không muốn nhưng vẫn miễn cưỡng đồng ý.

Chọn một nhà hàng lẩu cao cấp.

Thuê một phòng riêng.

Sau khi chúng tôi đi vào, Ngô Tiến An gọi nào là thịt bò Kobe, thịt cừu New Zealand, cái gì cũng gọi hết.

Cuối cùng hắn lấy từ trong túi ra một chai champagne.

Tôi không hiểu nhiều về rượu nhưng Khurong Thanh khi thấy nó thì tâm trạng vô cùng vui vẻ: “Louis Crystal?”

“Ha ha. Có Khurong vừa nhìn đã biết là người trong nghề.”

Thấy Khurong Thanh nhận ra loại rượu này, trên mặt Ngô Tiến An hiện rõ vẻ tự hào.

Sau khi gọi món xong, người phục vụ hỏi: “Xin hỏi các vị cần loại nôi như nào?”

“Hai nửa.” Ngô Tiến An nói.

“Cay cả.” Khurong Thanh nói.

Hai người là hai câu trả lời khác nhau.

Ngô Tiến An nhìn Khurong Thanh: “Hai nửa đi. Tôi không ăn được cay.”

“Không được. Sinh nhật của tôi, tôi nói sao là vậy.” Khurong Thanh dường như không chịu đối ý.

Ngô Tiến An cũng bắt lực, chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tuy rằng Ngô Tiến An là một cậu ấm nhà giàu, nhưng hôm nay khi hắn ngồi đây, cùng với Khurong Thanh nói chuyện lại tựa một con người khác. Tôi dường như biến thành cái bóng đèn sáng rực ngồi một bên vậy.

Không nói chuyện, bóng đèn chịu trách nhiệm ngồi ăn.

Một chai champagne nhanh chóng đã được xử lý xong, Ngô Tiến An vốn dĩ muốn gọi người mang lên thêm chai nữa nhưng Khurong Thanh từ chối, trực tiếp gọi mấy chai bia đen.

Từ lượng của tôi không được tốt, trong lúc ăn lẩu đã không ổn rồi.

Nhưng có vẻ như Khurong Thanh uống rất vui.

Ngô Tiến An đề nghị đi đến quán bar, Khurong Thanh nhanh chóng đồng ý.

Tôi hết sức can ngăn nhưng Khurong Thanh không chịu nghe, lời luôn cả tôi đi theo.

Chúng tôi đến một quán bar tên là Night Cham. Ngô Tiến An vô cùng phóng khoáng, trực tiếp gọi một loạt rượu đắt tiền.

Tôi sợ lát nữa Khurong Tahnh uống say rồi không có ai chăm sóc nên không dám uống nhiều.

Khurong Thanh vẫn một mực kêu tôi uống, tôi không chịu được bèn viện cớ đi vệ sinh.

Tôi vừa rời khỏi phòng riêng, đứng một lúc ở hành lang thì nhìn thấy một người đàn ông vô cùng cao lớn cũng bước ra từ một phòng riêng khác. Người đàn ông nhìn thấy tôi, nhếch mép cười rồi tiến gần tôi: “Ồi chao, đây không phải là con dâu nhà họ Lý sao?”

La Anh Kiệt.

Tôi không ngờ rằng lại gặp hắn ta ở chỗ này, theo bản năng vội quay người bỏ đi.

Người đàn ông với vóc dáng cao lớn, chỉ trong mấy bước đã đuổi kịp và đứng trước mặt tôi, hắn cúi thấp người nhìn tôi, nói: “Có Tổng, chạy gì mà chạy? Có đến đây với tổng giám đốc Lý sao?”

“Không.”

“Vậy thì...” La Anh Kiệt nhìn tôi, lời nói đầy hàm ý: “Tôi cứ ngỡ có Tổng đến đây cùng với tổng giám đốc Lý, còn định dẫn cô đến phòng riêng của anh ấy.”

Lý Hào Kiệt cũng ở đây?

Kiểu quán bar này ngoài để uống rượu ra còn kèm theo những dịch vụ khác. Lúc này tôi đứng ở hành lang một lúc, nhìn thấy vài cô đào mặc quần áo lêu lẹt cùng mấy vị khách đi ngang qua.

Sau đó họ đi vào phòng vệ sinh.

Làm cái gì? Không nói cũng rõ.

La Anh Kiệt thấy tôi không nói gì cũng không bắt ngờ: “À, cô Tổng, mặc dù cô không đến cùng tổng giám đốc Lý thì cũng muốn đến phòng của anh ấy nhìn qua một chút chứ.”

“Không cần.” Tôi lập tức chối.

La Anh Kiệt cũng không nói thêm, xoay người đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Tôi sang chào tổng giám đốc Lý một tiếng.”

Tôi biết hắn nói như vậy là muốn dẫn mình đi theo hắn.

Mặc dù tôi cứ do dự lần nữa mãi không đi, nhưng vóc người của La Anh Kiệt rất cao, cộng thêm việc hắn mặc một bộ tây phục màu trắng, đầu đi xa trên mây vẫn có thể nhìn thấy trong đám đông.

Tôi như bị ma xui quỷ khiến sai bước đi theo hắn.

Ở phía xa, thấy người đàn ông đi vào một căn phòng riêng.

Sau khi hắn ta bước vào, cửa không hề đóng chặt lại, để hở ra một khe nhỏ.

Tôi đứng ở phía xa, nhìn vào trong phòng qua khe hở, không biết có phải trùng hợp hay không mà góc ấy vừa vặn trông thấy Lý Hào Kiệt.

Người đàn ông chỉ mặc đủ một chiếc áo sơ mi, hai bên trái phải là hai cô gái vô cùng quyến rũ ngồi cạnh.

Tựa vào ngực anh.

truyện được up trên app mê tình truyện

Người đàn ông cứ ngồi như vậy, tuy không làm gì nhưng cũng không hề có ý từ chối.

Một tay cầm lấy chiếc ly thủy tinh, lắc nhẹ mấy cục đá ở bên trong.

Tôi đứng ở đó, cả người cứng đờ.

Đây chính là một ngày của Lý Hào Kiệt sau khi tôi rời đi sao?

Xem ra, tôi thật sự là gánh nặng của anh rồi!

Có lẽ con người là loài động vật không có lòng tự trọng. Rõ ràng cái nên thấy cũng thấy cả rồi nhưng trong lòng lại không chịu chấp nhận, luôn vì anh ta mà tìm một cái cớ, sau đó đứng ngẩn ở đó mà nhìn.

Hy vọng anh ta sẽ đẩy người con gái đang kè kè bên cạnh ra xa.

Hoặc có một chút biểu cảm chán ghét nào đó.

Nhưng tôi đứng đó một lúc lâu, Lý Hào Kiệt vẫn âm thầm chấp nhận sự thân mật của bọn họ ấy, một chút khước từ cũng không có.

Sau đấy một người phụ nữ đứng đấy, trực tiếp ngồi lên đùi của anh, hai tay ôm lấy cổ Lý Hào Kiệt.

Lúc tôi đang muốn xem Lý Hào Kiệt có phản ứng ra sao thì một người từ trong phòng bước ra, cửa bị đóng lại.

“Vợ tổng giám đốc Lý vẫn còn ở đây sao?”

La Anh Kiệt nhìn tôi, đôi mắt sắc bén mang theo chút gì đó tà khí.

Tôi cảm thấy ngượng ngùng, nghĩ đến cảnh tượng lúc này, nói: “Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ là vợ của Lý Hào Kiệt. Có chăng tôi chỉ là một trong số những người tình của tổng giám đốc Lý mà thôi. Hôn nữa bây giờ tôi đã ra nông nổi như này, anh ấy cũng không cần đến tôi nữa.”

Lúc tôi nói mấy lời này

Cảm thấy có chút mất mát, đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô

“Thật vậy sao?” La Anh Kiệt nhìn tôi, ánh mắt mang theo sự chế nhạo.

“Không vậy thì sao?” Tôi ngừng đầu nhìn La Anh Kiệt, không do dự kéo chiếc khẩu trang xuống, hỏi hần: “Người con gái như tôi đây cho anh, anh có cần không?”

Tôi vốn cho rằng La Anh Kiệt sẽ lập tức từ chối.

Nhưng trái lại, người đàn ông ấy lại suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Theo lý mà nói thì nhất định sẽ không cần, nhìn cô rồi không hứng nổi nữa. Có điều nếu có thể dừng, tôi cũng không ngại gì mà chối từ.”

Lời của La Anh Kiệt khiến tôi cảm thấy nực cười: “Không phải anh cảm thấy, nếu thu nhận tôi sẽ đe dọa được Lý Hào Kiệt đấy chứ?”

“Không thể sao?”

“Nếu như anh hành động sớm hơn mấy tháng có lẽ vẫn còn chút hữu dụng, bây giờ thì không thể làm trò đấy được rồi.”

Tôi nhìn La Anh Kiệt, tự cười giễu bản thân.

Sau đó kéo lại chiếc khẩu trang của mình.

Quay lưng lại vừa muốn rời đi thì cánh cửa gian phòng phía sau lưng La Anh Kiệt bật mở.

Lý Hào Kiệt từ phía sau bước ra.

Anh nhìn tôi thật lâu, tôi lại đưa mắt ngược La Anh Kiệt, sắc mặt anh đột nhiên tệ hẳn đi. Anh sai bước thẳng về phía tôi, có chút bức mình, nói: “Sao em lại ở đây?”

“Em...”

“Được rồi, mau về đi! Anh gọi người đưa em về.”

Tôi vừa định giải thích thì bị Lý Hào Kiệt ngắt lời.

Anh vừa dứt lời, từ trong túi áo rút ra chiếc điện thoại nói: “Đến đây đưa Tống Duyên Khanh về đi.”

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, La Anh Kiệt cười nhạt: “Tổng giám đốc Lý, anh cũng thật là tuyệt tình. Khi người ta còn là một mỹ nhân thì ôm ôm ấp ấp thế non hẹn biển, bây giờ dung nhan người ta bị hủy hoại thì anh lập tức một cước đá văng.”

“Không hề.” Lý Hào Kiệt ngay lập tức phủ nhận: “Những nơi như này không nên đề cô ấy đến.”

Trong lúc mở miệng, khuôn mặt anh luôn luôn giữ thái độ băng lạnh như sương, nó thậm chí khiến tôi nhớ đến cái ngày mà tôi thay Tống Duyên Minh gả cho anh.

Một người sao có thể trở mặt nhanh như vậy chứ?

Lúc này, tài xế của Lý Hào Kiệt đã tới, ngó ý muốn tiễn tôi về.

Tôi không muốn bản thân vứt bỏ chút tôn nghiêm ít ỏi cuối cùng, dứt khoát nói: “Không làm phiền tổng giám đốc Lý tiễn tôi nữa. Hôm nay gặp anh ở đây cũng chỉ là trùng hợp thời, sẽ không có lần sau đâu.”

La Anh Kiệt thấy vậy, vui vẻ nói: “Ồi chào, tổng giám đốc Lý, vậy để tôi thay anh tiễn cô ấy về nhé.”

“Đi theo tài xế của tôi về.” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, hai con ngươi đen lầy như được phủ một lớp băng mỏng.

Anh ta nói như vậy, tôi chẳng lấy làm bất ngờ.

Tôi lùi lại một bước, tránh xa La Anh Kiệt: “Tật xấu này của tổng giám đốc Lý tôi hiểu rõ. Cho dù bản thân mình không cần thì những người đàn ông khác cũng không có quyền xen vào. Có điều tổng giám đốc Lý yên tâm, tổng giám đốc Đoàn cũng không phải kẻ bị mù, sẽ không nhầm vào tôi đâu.”

Nói xong tôi quay người đi về phía căn phòng của mình.

Không một ai đi theo.

Bao gồm cả Lý Hào Kiệt và tài xế của anh ta.

Trong lòng tôi không hiểu sao có một sự trống rỗng không thể diễn tả, nhưng tôi biết rằng thứ mà mình kỳ vọng sẽ không bao giờ xuất hiện.

Khi tôi trở lại căn phòng, phát hiện cánh cửa phòng mở toang, bên trong chẳng thấy bóng dáng Ngô Tiến An và Khương Thanh đâu.

Chỉ có người phục vụ đang dọn dẹp ở đó.

Lúc đầu tôi nghĩ rằng mình đi nhầm phòng, lùi lại mấy bước, đưa mắt nhìn lên số phòng, chắc chắn mình không đi nhầm mới bước vào hỏi người phục vụ: “Khách ở trong phòng này đâu rồi?”

“Khách à? Đã đi từ lâu rồi thưa cô.” Người phục vụ nhìn thấy tôi, nghĩ một lúc rồi nói: “Cô có phải là Tống Duyên Khanh không, vị kia nhờ tôi chuyển lời là họ đi trước, cô tự mình đi về đi.”

“Cái gì?”

Ngô Tiến An đưa Khương Thanh đi rồi? Có thể có chuyện gì tốt chứ.

Tôi nhanh chóng tìm điện thoại, gọi điện cho Khương Thanh, chuông điện thoại đổ nửa ngày, cuối cùng chuyển sang chế độ hộp thư thoại.

Tôi không cam tâm, tiếp tục gọi.

Một lúc gọi liền ba cuộc, cuối cùng cũng có người nhấc máy.

“Khương Thanh, chị đang ở đâu?” Tôi mở lời trước.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, Khương Thanh mới nói: “Chị á, chị với Ngô Tiến An đang ở cùng nhau.”

“Hai người ở đâu? Em đi tìm chị.”

Lời của Khương Thanh vô cùng mơ hồ, chắc chắn đã uống không ít rượu, xem ra sau khi cô rời khỏi, Ngô Tiến An lại chuốc rượu Khương Thanh rồi.

Tôi vô cùng hối hận vì lúc đấy đã đi ra ngoài.

Đi theo Ngô Tiến An thì làm gì có chuyện tốt đẹp được?

Điều khiến tôi ngạc nhiên nhất là Khương Thanh thẳng thắn từ chối tôi: “Em đi đi, tôi muốn chị mới về nhà.”

“Không được! Chị đi cùng với Ngô Tiến An, em không yên tâm.”

“Không sao, không sao. Trong lòng chị tự biết cân nhắc, em yên tâm.”

Khương Thanh nói xong, thẳng tay tắt máy.

Tôi lại gọi. Tuy chị ấy say rồi nhưng giọng điệu lại vô cùng sốt ruột.

Không còn cách nào, tôi chỉ có thể gọi cho Ngô Tiến An.

Ngô Tiến An không nhận điện thoại của tôi.

Trong lòng tôi đầy bất an, nhưng lại không tìm được bọn họ, tôi chỉ có thể về nhà trước mà thôi.

Đêm hôm đó, trong lòng tôi cứ thấp thòm không yên, lo rằng Khương Thanh sẽ bị Ngô Tiến An lợi dụng, lại nghĩ đến cả thái độ của Lý Hào Kiệt đối với tôi.

Có lẽ khoảnh khắc mà tôi chuyển ra khỏi căn nhà đó coi như đã chia tay với Lý Hào Kiệt rồi.

Mãi cho đến nửa đêm tôi mới mơ màng màng thiếp đi.

Sáng sớm, tôi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Vừa nhấc điện thoại lên, đầu dây bên kia chuyển đến giọng nói đầy rầu rĩ của Khương Thanh: “Mang một bộ đồ đến khách sạn Hilton, lát nữa chị gửi số phòng cho em.”

“Hả?”

Truyện được up trên app mê tình truyện

Tôi vẫn chưa tỉnh ngủ nên chưa hiểu những điều chị ấy nói.

“Mang theo một bộ đồ, cả đồ trong đồ ngoài đến đây với tốc độ nhanh nhất. Làm ơn.”

Lần này tôi nghe hiểu rồi, cũng biết đã xảy ra chuyện gì luôn rồi.

Tôi nhanh chóng bật dậy, đi đến phòng của Khương Thanh, từ trong tủ đồ của chị lấy ra một bộ đồ, có cả áo và quần trong, sau đó bắt xe đi đến khách sạn Hilton.

Đến nơi, dựa theo số phòng mà Khương Thanh cung cấp, đi thẳng lên lầu.

Vừa đến trước cửa...

“A!!”

“Ôi ôi! Đến đây! Em yêu!”

“Ài là em yêu của anh! Anh cảm ơn em cho tôi.”

Trong phòng vọng ra tiếng của Ngô Tiến An và Khương Thanh.

Đương nhiên bao gồm cả tiếng đập phá đồ đạc.

Tôi nhấn chuông cửa, trong vài nửa giây, cánh cửa mở ra.

Tôi nhìn vào trong, người ra mở cửa là Ngô Tiến An. Hắn mặc một chiếc quần tây, nửa người trên là chiếc sơ mi bị cài lệch vài nút áo, trên chiếc áo toàn dấu son môi...

“Mời vào, mời vào.” Ngô Tiến An thấy người tôi là tôi lập tức nhường đường.

Tôi bước vào phòng, thấy Khương Thanh đang quần chân ngồi trên giường, quần áo ném dưới đất, trong đó có chiếc áo len màu đỏ sẫm bị xé cho lung tung lộn xộn hết cả lên.

Mấy cái quần áo khác cũng bị dẫm đạp lên..

Mặt bàn, ga trải giường bị làm cho lộn tung hết, dù dễ thấy rằng đêm qua mọi chuyện diễn ra dữ dội cỡ nào.

“Tôi... đi vệ sinh.” Ngô Tiến An biết Khương Thanh muốn thay đồ, ngó nghiêng một lúc, không có ý định đi ra khỏi phòng, chỉ có thể tỉnh ý vào phòng tắm đợi.

Không đợi Khương Thanh mở miệng, Ngô Tiến An vội chạy vào phòng tắm.

Tôi đưa quần áo cho Khương Thanh, ban đầu Khương Thanh không nói gì cả, lẳng lặng mặc đồ vào, đợi khi đã mặc xong mới nói: “Sao... sao hôm qua em không ngăn chị lại?”

“Em xin lỗi...” Tôi nhìn phần lộ ra trên cơ thể Khương Thanh đều có những vết hằn, cũng cảm thấy có chút ngại ngùng: “Hôm qua em muốn mình tỉnh táo để có thể chăm sóc, để ý chị, nhưng chị lại bảo em uống thêm nên em không còn cách nào khác phải ra ngoài tránh đi, lúc em quay lại thì chị với Ngô Tiến An đã đi rồi, em có gọi điện cho chị...”

“Chị biết...chị còn nhớ, chuyện hôm qua là do chị đồng ý.” Khương Thanh nhìn tôi, ra sức nắm lấy tóc của bản thân, hối hận nói: “Hôm qua chị uống nhiều, đầu óc có chút hồ hồ.”

“Đừng tự trách nữa, chuyện hôm qua có liên quan đến tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô.”

Không biết từ lúc nào Ngô Tiến An đã từ phòng tắm bước ra, đứng trước cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Bao tất cả vì cô ta

“Chịu trách nhiệm? Anh định chịu trách nhiệm như nào? Cho tôi tiền tỷ hay chục tỷ?” Khương Thanh nói rồi kéo mạnh chiếc chăn, chỉ vào vết loang màu đỏ chói mắt trên giường: “Lần đầu của tôi cứ như vậy bị anh chà đạp rồi! Anh làm thế nào chịu trách nhiệm với lần đầu của tôi?”

Vết chu sa màu đỏ sẫm kia đại diện cho cái gì?

Cho dù là nam hay nữ đều biết rõ.

Ngô Tiến An nhìn vết màu đỏ đó, ngấp ngừng một lúc, nói: “Tôi cưới cô.”

“Tôi nhờ vào! Ai thêm lấy anh.” Khương Thanh cười lạnh: “Loại người như anh, cho dù có cưới vợ thì cũng chỉ lấy cô à đảo lảng lơ ở bên ngoài mà thôi! Tôi mà gả cho anh thì chẳng phải tôi đầu đất trồng cả vùng thảo nguyên Siberia rồi sao.”

Ngô Tiến An hơi chau mày: “Tôi sẽ cố gắng kiềm chế bản thân.”

“Kiềm chế? Kiềm chế ba ngày hay năm ngày?” Khương Thanh nói rồi cầm chiếc túi của mình lên, lườm Ngô Tiến An: “Tôi nói cho anh biết, mọi chuyện hôm nay đã qua thì cho nó qua đi, sau này đừng để tôi gặp lại anh, nếu không tôi sẽ đánh chết anh.”

Khương Thanh dứt lời, lúi tói đi ra ngoài.

Ra đến đường bắt một chiếc xe.

Trên đường, Khương Thanh đến một câu cũng không nói.

Đợi đến khi về nhà.

Chị thay giày ra, tôi rót cho chị một cốc nước, còn chưa kịp đặt lên tay chị ấy, Khương Thanh đã nhìn tôi, đột nhiên hai mắt đỏ ửng, ôm lấy tôi, nói: “Lần đầu của chị vốn dĩ muốn giữ lại cho chồng mà!”

“Em xin lỗi. Hôm qua là lỗi của em!” Lúc này, nội tâm của tôi tự trách vô cùng: “Em không nên rời đi, hoặc nên kiên trì đưa chị về nhà.”

Ngày hôm qua tôi kiên trì một chút thì tốt rồi.

Khương Thanh tức đầu: “Không phải, không trách em, trách chị, chị uống nhiều rượu như vậy làm gì... Đang yên đang lành lại trao lần đầu của mình cho một tên đàn ông cận bã, cậu ấm nhà giàu xấu xa.”

“Phải, phải, phải.”

Tôi cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Tôi đó, tôi nhận được tin nhắn của Ngô Tiến An: “Chị đầu, Khương Thanh thế nào rồi? Có ấy chặn tôi rồi, tôi không liên lạc được với cô ấy nữa.”

“Nói thừa.”

Tôi quả thực không còn lời nào để nói với Ngô Tiến An nữa, chuyện mà hắn làm ra, tôi đỡ không nổi.

Sau đó Ngô Tiến An gửi nhiều tin nhắn cho tôi hơn, mong tôi giúp hắn nói đỡ vài câu nhưng đều bị tôi từ chối.

Dù sao tôi cũng hiểu con người Khương Thanh.

Đội lại là tôi, tôi cũng không thể nào tha thứ cho loại đậu đỗ bìm leo như hắn.

Đến tối, lúc tôi đang làm cơm cho Khương Thanh, điện thoại lại đổ chuông.

Tôi cho rằng đó là tin nhắn của Ngô Tiến An nên không để ý, một lúc sau cảm máy lên mới phát hiện tin nhắn đến từ một số điện thoại không có trong danh bạ.

Nội dung tin nhắn: Bây giờ tôi tại Đông Phong Lâu, đến sẽ có bất ngờ. La Anh Kiệt.

Nhìn thấy tên phía cuối dòng tin, tôi chẳng nghĩ ngợi gì, tắt điện thoại rồi tiếp tục làm bữa.

Khi đã làm xong bữa, tôi chợt nhớ ra, số điện thoại này mấy ngày trước có gọi đến, nhưng lại không nói gì cả.

Xem ra, La Anh Kiệt đã sớm nhắm vào tôi.

Hắn ta muốn dùng tôi để đe dọa Lý Hào Kiệt, chỉ tiếc là hắn tính toán sai cả rồi.

Làm cơm xong, tôi cùng Khương Thanh dùng bữa, không kiềm chế được mà liếc mắt nhìn đồng hồ.

Đã bảy giờ rồi. Chỗ này cách Đông Phong lầu không xa, nếu như bắt xe tới đó cũng chỉ khoảng mười mấy phút...

Ăn thêm mười phút nữa, Khương Thanh một mình ngồi xem bộ phim truyền hình. Tôi cứ nghĩ nghe chị ấy tin tiếng mắng nữ chính là đồ ngốc, nam chính là tên đàn ông cận bã, quyết tâm buông đôi đứa xuống: “Khương Thanh, em có chút chuyện, chị ăn trước đi.”

Nói xong, tôi mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Khoảng mười mấy phút sau, tôi đứng trước Đông Phong Lầu.

Trước đây, Lý Hào Kiệt từng đưa tôi tới đây dùng bữa, Đông Phong Lầu lúc đó quả thực là người xe tấp nập, trước cửa xe tới xe lui.

Nhưng hôm nay, trước cổng Đông Phong Lầu lạnh lẽo vô cùng, chỉ có duy nhất một chiếc ô tô màu trắng đậu ở đó.

Tầm mắt của tôi dừng lại ở chiếc ô tô, trong phút chốc chợt nhớ ra.

Đó là chiếc xe mà tôi bắt gặp Lý Hào Kiệt và Lâm Tuyền ngồi cùng với nhau mà.

Chắc là cùng một kiểu dáng.

Tôi đi vào bên trong, còn chưa kịp đến trước cửa thì có một người phục vụ đến cản tôi lại: “Xin lỗi, chỗ chúng tôi hôm nay đã được bao toàn bộ rồi.”

Bao toàn bộ?

Tôi dơ người một lúc, chỉ mạnh tay vậy sao?

Phải biết rằng, Đông Phong Lầu là một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất của thành phố Vĩnh An, hơn nữa chi phí bình quân đầu người ở đây cũng cực kỳ cao, sợ rằng bao một tối ở đây cũng phải vài trăm triệu.

Ngay lúc tôi đang ngờ vực thì nghe thấy tiếng mấy người phục vụ trông bãi đậu xe nói chuyện phiếm.

“Ôi, ông chủ này cũng biết tiêu tiền quá đi, tôi làm ở đây lâu vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên có người bao trọn đây.”

“Lại không phải sao, nghe nói là tổng giám đốc của tập đoàn Hào Thiên đấy.”

“Tôi cũng nghe nói là vậy, cô gái kia chắc là thiên kim tiểu thư của Lâm Thị rồi.”

“Ôi chao. Thế giới của người có tiền, người ngoài như mình không tưởng tượng được đâu.”

Cuộc nói chuyện của mấy người phục vụ lọt vào tai tôi.

Đây là Lý Hào Kiệt vì Lâm Tuyền mà bao toàn bộ nơi này?

Anh ấy chưa từng đối xử với tôi như thế, mặc dù tôi không hy vọng anh lãng phí tiền bạc trên người mình, nhưng anh lại tiêu tiền vì người khác khiến tôi cảm thấy rất khó chịu.

“Mình có tư cách gì mà khó chịu chứ?” Tôi cố gắng mình kìm đầu, muốn đem mọi buồn bực trong lòng đá văng ra ngoài: “Một kẻ như mình có thể yêu đương cùng người xuất sắc như Lý Hào Kiệt đã là một kỷ tích rồi, còn mong gì đầu bạc răng long nữa.”

Tôi tự nhủ trong lòng.

Lúc quay người chuẩn bị rời đi.

“Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ.”

Truyện được up trên app mê tình truyện

Khi tôi vừa cất bước, chiếc điện thoại trong túi reo lên.

Không ngoài dự đoán, quả nhiên là La Anh Kiệt.

Tôi do dự một lúc, cuối cùng vẫn nhấc máy.

“Alo, cô Tổng, nghe thấy gì không? Cảm thấy thế nào rồi?” Giọng nói đầy lỗ mắng của La Anh Kiệt truyền đến từ đầu dây bên kia.

Tôi hơi chau mày: “Tổng giám đốc Doãn, nếu anh tính khiến tôi chết tâm thì tôi nói cho anh biết, tâm tôi đã chết rồi, anh không cần phải nhọc lòng như vậy đâu.”

Nói thật, tôi không rõ La Anh Kiệt làm thế vì lẽ gì.

Nếu như hẳn ta muốn lợi dụng tôi để kích động Lý Hào Kiệt thì mục đích của hẳn đã thất bại rồi.

Nhưng hẳn lại muốn tôi chết tâm, vậy mục đích của hẳn ta là gì?

“Này, này, cô Tổng, sao cô lại nổi giận như vậy. Cô xem, tôi chỉ muốn cho cô thấy bộ mặt thật của Lý Hào Kiệt mà thôi. Hôm qua anh ta bỏ rơi cô, hôm nay đi tìm tình nhân cũ của mình. Đối với anh ta mà nói, có thể cô chà là gì cả.”

La Anh Kiệt cười sáng khoái.

“Ồ. Tôi biết rồi. Cảm ơn tổng giám đốc Doãn đã nói cho tôi.”

Tôi mạnh mẽ và bình tĩnh.

La Anh Kiệt không chút bận tâm đến sự thờ ơ của tôi, tiếp tục nói: “Cô Tổng, gần đây, tổng giám đốc Lý không chỉ bao một nơi này, vì để cô Lâm được vui vẻ, anh ta còn bao nhiều địa điểm khác, có cả rạp phim, rạp hát. Nếu cô có hứng thú, tôi có thể nói cho cô.”

“Xin lỗi, tôi không có hứng thú.” Tôi đã nhận ra được mục đích của La Anh Kiệt, nói với hẳn: “Tổng giám đốc Doãn, nếu anh muốn khiến cho tôi hận Lý Hào Kiệt rồi giúp anh làm việc, vậy thì tôi thấy tổng giám đốc Doãn không cần phải tốn sức vậy nữa. Cho dù tôi có hận anh ta cũng sẽ không giúp anh đâu.”

“Cô Tổng thông minh vậy sao?”

“Không phải tôi thông minh mà tự anh nghĩ đấy chứ.”

Tôi nói xong, cúp luôn điện thoại, không dấy đưa thêm nữa.

Cúp máy được năm phút, tôi nhận được một tin nhắn từ La Anh Kiệt.

Nội dung tin nhắn là địa điểm, thời gian của rạp phim, và một địa điểm, thời gian khác của một rạp hát vào ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Tổng duyên khanh, mảy tình mộng chưa

?

Tôi tắt luôn điện thoại, giả vờ như mình chưa đọc được.

Khi trở lại dưới nhà Khương Thanh, tôi sợ chị ấy hỏi, bèn mua ít hoa quả chuẩn bị lên nhà.

Tôi vừa đi tới hàng lang thì thấy một người đang đứng nghịch điện thoại ở chỗ cửa thang máy.

"Ngô Tiến An?"

Tôi quan sát thật kỹ, quả thực là Ngô Tiến An.

Hắn ta thấy tôi, mắt sáng rực lên: "Ôi chào, chị dâu, cô mới về à, tốt quá, cô dẫn tôi vào nhé?"

"Đừng gọi tôi là chị dâu, tôi đã không còn liên quan gì tới anh ta nữa. Nếu anh muốn gọi chị dâu thì đi mà gọi Lâm Tuyền." Tôi nói xong chuyện này, lại bồi thêm một câu: "Chuyện dẫn anh vào nhà thì tôi thực sự không quyết định được, đây không phải nhà của tôi."

"Chị dâu, chị dâu, sao có thể chứ, đại ca của tôi với Lâm Tuyền thật sự chỉ là thanh mai trúc mã." Tuy Ngô Tiến An lớn tuổi hơn tôi, nhưng hẳn ta không hề ngượng miệng khi gọi tôi là chị dâu chút nào: "Thật đấy, người trong trái tim của đại ca chỉ có mình chị thôi, lần trước chính miệng anh ấy nói cho tôi mà!"

Tôi vốn định bấm nút thang máy.

Khi nghe thấy lời này của Ngô Tiến An, tôi rụt tay lại, nhìn hẳn ta.

Hắn ta thấy tôi dừng lại, bèn nói tiếp: "Là thật đấy, lần đó tôi với đại ca đi uống rượu, anh ấy uống hơi nhiều, thế là nói cho tôi biết tháng ngày sau này. Nếu còn có thể kết hôn thì người mà anh ấy cưới nhất định phải là cô."

Tôi nhìn Ngô Tiến An, trong lòng đầy phức tạp khó nói nên lời.

Nhưng tôi nhanh chóng ý thức được đây là lời nói dối mà hẳn ta bịa ra để lừa tôi dẫn hẳn đi gặp Khương Thanh. Tôi cố nặn ra một nụ cười: "Lần sau anh Ngô mà nói dối thì nhớ chuẩn bị trước, mấy hôm trước tổng giám đốc Lý vừa từ chối lời đề nghị kết hôn với tôi."

"Hả?" Về mặt Ngô Tiến An đây sững sốt.

Lúc này, vì bên trên có người đi xuống, thang máy xuống tôi tầng một rồi cửa mở.

Một cô gái bước ra.

Tôi lập tức bước vào trong thang máy. Ngô Tiến An cũng định đi theo, nhưng tôi giờ tay chặn hẳn ta lại: "Anh Ngô, chắc anh cũng hiểu con người Khương Thanh. Anh đến như thế này sẽ chỉ khiến Khương Thanh càng tức giận."

Ngô Tiến An nghe tôi nói xong, bàn chân vốn định bước vào lại rụt lại.

Hắn ta đứng ở đó nhìn thang máy đóng lại, không làm gì thêm.

Khi tôi về đến nhà, Khương Thanh đang tập yoga trong phòng khách. Tôi kể chuyện gặp Ngô Tiến An cho chị nghe, chị chỉ trợn mắt khinh bỉ: "Anh ta vừa gọi điện thoại cho chị rồi, mà chị không nhận."

Ban ngày, Khương Thanh phải đi tập huấn.

Tôi ở nhà, nhớ tới lời mà Khương Thanh nói, khiến tôi hoàn toàn không thể tĩnh tâm được, tôi giờ tới số điện thoại của La Anh Kiệt, chần chờ một lúc...

Thôi cứ coi như để bản thân hết hy vọng đi!

Tôi hạ quyết tâm, trang điểm vô cùng cẩn thận, che thật kỹ vết thương trên mũi lại, vẫn đeo khẩu trang đi tới rạp chiếu phim kia.

Vì để giả vờ như đây là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, tôi mua vé xem phim hoạt hình của suất chiếu gần nhất trên mạng.

Tôi đi vào rạp chiếu phim, không vội vã kiểm tra vé mà chờ ở một bên. Vì bây giờ là ban ngày, người ở rạp cũng không nhiều.

Tôi chờ một lúc, bộ phim của bọn họ sắp chiếu rồi mà không thấy Lý Hào Kiệt với Lâm Tuyền đâu.

Minh bị lừa rồi?

Khi tôi có chút nghỉ ngơi, chợt nghe thấy có người bên cạnh khẽ reo lên: "Mau nhìn kia, anh kia đẹp trai quá."

Tôi nhìn theo hướng người kia chỉ.

Quả nhiên tôi nhìn thấy Lý Hào Kiệt.

Hôm nay anh ta mặc bộ đồ thường ngày, còn Lâm Tuyền bên người anh ta thì mặc áo len màu xanh nước biển, còn chiếc áo khoác dạ màu trắng lại đang treo trên cánh tay Lý Hào Kiệt.

Hai người sống vai nhau bước đi.

Trong mắt tôi, hình ảnh ấy sao mà chói mắt đến thế.

"Cô Tổng?"

Khi tôi nhìn bọn họ, Lâm Tuyền lại phát hiện tôi.

Cô ấy còn chủ động chào hỏi tôi.

Ánh mắt của Lý Hào Kiệt dời sang nhìn tôi, khe khẽ động, ánh mắt ấy lạnh lùng tới mức đáng sợ, dường như anh ta có chút tức giận.

Trong lúc nhất thời, tôi có chút luống cuống.

Hai người đó đi tới trước mặt tôi, Lâm Tuyền hỏi tôi rất tự nhiên: "Cô Tổng cũng tới xem phim sao?"

"Ừm..." Tôi xấu hổ vội xem phim trong tay lên, cười đầy gượng gạo: "Một mình chán quá, lại chẳng có việc gì để làm, nên tôi tới đây xem phim..."

"Ồ." Lâm Tuyền nhìn chiếc vé xem phim của tôi: "Cô Tổng, đây là phim hoạt hình, không ngờ cô Tổng là người có tính trẻ con như vậy."

"Làm nghề của chúng tôi, cái gì cũng nên hiểu biết."

Tôi giải thích.

Lâm Tuyền nghe xong, cười nói: "Cô Tổng đã xem bộ phim ‘Tình Thừa’ này chưa? Chúng tôi bao cả rạp rồi, nếu cô muốn xem thì có thể đi xem cùng chúng tôi."

"Anh bao rạp là vì em."

Tôi còn chưa kịp lên tiếng, Lý Hào Kiệt đứng bên cạnh đã mở miệng trước.

Câu nói đó hệt như con dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim tôi, đau đớn đến thế, khiến cả việc hít thở cũng trở nên có chút khó khăn.

Tôi cười khổ một tiếng: "Đúng vậy, tổng giám đốc Lý đã bao cả rạp cho cô Lâm, tôi đi theo làm bóng đèn sẽ không tốt đâu."

"Không hề, chúng tôi..."

"Không sao, phim của tôi bắt đầu chiếu rồi, tôi vào trước đây."

Tôi cắt ngang lời của Lâm Tuyền một cách bất lịch sự, rồi bước thẳng vào phòng chiếu.

Sự hài hước của phim hoạt hình trên màn hình không khiến tôi buồn cười chút nào, câu nói kia của Lý Hào Kiệt vẫn đang dao quanh trong lòng tôi.

Giống như mang theo gai nhọn đâm vào trái tim tôi lần này tôi lần khác.

Cuối cùng tôi cũng chịu đựng được tới lúc hết phim.

Tôi một mình đi ra ngoài, sợ lại gặp phải bọn họ, bèn nhanh chóng gọi taxi rồi đi.

Tôi ngồi trên xe, tự hỏi bản thân lần này qua lần khác.

Tổng Duyên Khanh, mấy đã tỉnh mộng chưa?

Nên tỉnh đi thôi.

Hoàng tử phải sánh đôi công chúa, kể cả cô bé Lộ Lem cũng là con gái của ngài Công tước.

Trên đời này làm gì thật sự có cô bé Lộ Lem chứ?

Nếu tôi muốn vạch rõ giới hạn với Lý Hào Kiệt và Lâm Tuyền, tôi nhất định phải giải quyết chuyện căn nhà.

Ngày hôm sau, tôi chọn thời gian gọi điện cho Lâm Tuyền, hẹn gặp cô ấy.

Theo tôi được biết, tuy Lâm Tuyền có vài thương hiệu thời trang với chuỗi siêu thị, nhưng đã có người phụ trách xử lý, cô ấy không cần phải quan tâm nên có rất nhiều thời gian rảnh.

Tôi vừa nói xong, cô ấy đã đồng ý luôn.

Chúng tôi hẹn gặp nhau ở quán cà phê gần số 01 Vinh An.

Khi nhìn thấy cô ấy, tôi không muốn quanh co lòng vòng, bèn nói thẳng mục đích của mình.

Lâm Tuyền nghe tôi nói muốn mua lại căn nhà kia, khẽ ríu mắt xuống, im lặng một lúc rồi mới nói: "Thật ra là thế này, gần đây người bạn kia của tôi đã về nước, hai ngày trước đã dọn vào ở rồi. Nếu cô báo sớm cho tôi, có lẽ tôi có thể tìm căn nhà khác..."

"Xin lỗi, tôi biết yêu cầu này của tôi rất vô lý, nhưng, căn nhà đó là của bà nội để lại cho tôi, tôi thật sự rất muốn lấy lại nó."

Tôi nhìn Lâm Tuyền. Khuôn mặt cô ấy đầy vẻ khó xử.

Nhưng khi nghe tôi nói xong hết, cô ấy chần chờ một chút rồi nói: "Được rồi, để tôi gọi điện cho anh ấy hỏi thử xem"

Lâm Tuyền dứt lời, bèn lấy điện thoại ra khỏi túi, gọi điện thoại.

Tôi nghe cô ấy kể tình huống của tôi cho người bên kia điện thoại, rồi nói ý nhị: "Cảm ơn."

Hắn là được.

truyện được up trên app mê tình truyện

Dù sao trong mắt tôi, Lâm Tuyền là người thấu tình đạt lý, bạn bè của cô ấy cũng sẽ không kém.

Lâm Tuyền cúp máy, nói: "Anh ấy nói là được, nhưng mà tôi đây anh ấy phải tìm nhà khác, có lẽ phải mất một tháng."

"Được được, tôi cảm ơn rất nhiều!" Đồng nghĩa một tháng, cho dù hai tháng cũng không thành vấn đề. Nói xong, tôi lại hỏi Lâm Tuyền: "Vây, giá cả thì..."

"Cứ lấy giá gốc đi"

Tôi nghe Lâm Tuyền nói như vậy, kích động tới mức sắp quý xuống.

Nói thật, nếu cô ấy tăng giá lên đôi chút, tôi có lẽ không thể lấy ra nhiều tiền như vậy được.

Sau khi bàn bạc xong chuyện nhà cửa, Lâm Tuyền nhìn tôi rồi hỏi: "Cô Tổng, cô không hận tôi sao?"

◆◆◆◆◆◆

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây: Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Nói câu không bao giờ gặp nữa, có được không?

Khi Lâm Tuyền hỏi câu này, cô ấy nhìn tôi với ánh mắt mang theo chút vẻ buồn bã.

Tôi ngẩn người ra: "Hận có?"

"Ừm." Khuôn mặt Lâm Tuyền đầy vẻ xin lỗi: "Tôi biết chuyện giữa cô và Lý Hào Kiệt, lúc trước hai người ở cùng nhau, sau đó lại chia tay, và lại già đĩnh còn sắp đặt đám cưới của tôi và anh ấy."

"Chuyện này liên quan gì tới cô."

Tôi cúi đầu, cảm xúc cả phê trước mặt lên nhấp một hớp, suy nghĩ một chút rồi hỏi Lâm Tuyền: "Lý Hào Kiệt kể chuyện giữa tôi và anh ta cho cô như thế nào?"

"Hai người à?"

"Ừ."

Tôi gật đầu, nhìn Lâm Tuyền với ánh mắt rất nghiêm túc.

Lâm Tuyền khẽ gật đầu: "Anh ấy nói là chuyện giữa anh ấy với cô và cả chị gái cô đều do ý muốn của ông nội năm đó." Lâm Tuyền nói tới đây, thấy vẻ mặt tôi có vẻ không được tốt cho lắm, lập tức giải thích: "Nhưng anh ấy nói cô khác với chị gái cô, cô rất tốt, rất lương thiện, cho nên anh ấy không hề muốn làm tổn thương cô..."

"Không muốn làm tổn thương tôi?"

Tôi nghe thấy câu này, thậm chí còn cảm thấy có chút buồn cười!

Rõ ràng là tôi đã nhiều lần muốn bỏ trốn, Lý Hào Kiệt lại lần lượt tìm tôi về, giữ lại bên người anh ta.

truyện được up trên app mê tình truyện

Sau đó nhiều lần làm tổn thương tôi.

"Cô Tổng, mong cô đừng hiểu lầm Lý Hào Kiệt. Anh ấy là người tốt, anh ấy thật sự không nở làm cô bị tổn thương, kể cả chuyện cô bị thương ở mặt, anh ấy luôn tự trách bản thân, cho nên mới không đang tâm kể chuyện giữa tôi và anh ấy cho cô nghe."

Lâm Tuyền nhìn tôi với ánh mắt rất chân thành.

Vì đề cho bản thân càng hết hy vọng, tôi hỏi Lâm Tuyền: "Vây cô Lâm muốn kết hôn với anh ấy sao?"

"Ừm..." Lâm Tuyền cầm chiếc túi xách bên cạnh, lấy từ trong đó ra một tấm thiệp mời đẹp để màu trắng rồi đưa cho tôi: "Thực ra hôm nay Hào Kiệt biết tôi tới gặp cô, bảo tôi tìm cơ hội trao tấm thiệp này cho cô."

Tôi cúi đầu, đó là một tấm thiệp cưới.

Bên trên có dán ảnh cưới của Lý Hào Kiệt và Lâm Tuyền.

"A..." Trong khoảnh khắc đó, trái tim tôi như bị một bàn tay siết thật chặt.

Tôi cố cắn chặt đôi môi hồng không cho nước mắt rơi xuống, dùng móng tay bấm thật đau vào lòng bàn tay.

Không được khóc.

Không được khóc!

Không được khóc!!

Tôi không ngừng tự nhủ bản thân.

Sau khi cố gắng kiểm soát cảm xúc của bản thân, tôi gắng giọng nói: "Chúc mừng hai người."

"Cô Tổng, tôi biết cô rất đau khổ, xin lỗi." Lâm Tuyền lấy một tờ giấy đưa cho tôi: "Tôi và Lý Hào Kiệt quen biết nhiều năm như vậy, thực ra chúng tôi càng giống như người thân hơn. Nhưng người nhà muốn chúng tôi thông gia, chúng tôi không thể làm trái được."

"Ừm, tôi biết, không sao."

"Xin lỗi."

Lâm Tuyền nhìn tôi với vẻ mặt áy náy.

Tay tôi nắm chặt lấy tấm thiệp mời, nhưng thậm chí tôi còn chẳng có dũng khí mở nó ra, không nhận được bên hỏi: "Cô Lâm Tuyền, mặc kệ cô và tổng giám đốc Lý có quan hệ như thế nào, cô không để ý sự tồn tại của tôi chứ?"

"Tôi?" Lâm Tuyền sững sốt, sau đó nở nụ cười: "Nói không để ý là giả, cho dù thế nào, làm sao tôi lại không để ý chuyện chồng tương lai của mình giấu bóng hình người khác trong trái tim chứ?"

"Cô yên tâm, trong trái tim anh ta không có tôi đâu."

Tôi nói đầy chua xót.

"Sao có thể như vậy được, hai người ở bên nhau lâu như thế, sao lại không có cô." Lâm Tuyền rũ mắt xuống, uống một ngụm cà phê trước mặt: "Dù nói không muốn làm tổn thương cô, kỳ thật tôi biết anh ấy không buông bỏ cô được."

"Như vậy đều không công bằng với cả hai chúng ta, lại càng không công bằng với cô."

Tôi đột nhiên cảm thấy Lâm Tuyền còn đáng thương hơn mình.

Tốt xấu gì thì cuộc đời sau này của tôi sẽ vĩnh viễn không còn liên quan tới Lý Hào Kiệt nữa, có thể chôn giấu anh ta xuống tận đáy lòng.

Còn Lâm Tuyền sẽ vĩnh viễn ở bên anh ta.

Nếu đổi vị trí cho nhau, tôi cũng không thể chịu nổi.

Lâm Tuyền nghe tôi nói xong, cười cười: "Đành chịu thôi, thân là con gái nhà họ Lâm, đây là sứ mệnh của tôi, cuộc sống giàu sang đâu phải ai cho không."

Lâm Tuyền nói tới đây thì điện thoại của cô ấy reo vang.

Cô ấy nghe máy, trả lời: "Em đang uống cà phê với Tống Duyên Khanh, vắng, em đưa cho cô ấy rồi, cô ấy cũng nhận rồi, còn nói chúc mừng đôi ta."

Là Lý Hào Kiệt gọi à?

Lâm Tuyền cúp máy, nhìn tới với ánh mắt xin lỗi và nói: "Hào Kiệt tới đón tôi rồi, tôi đi trước đây."

"Ừ, tạm biệt, cô Lâm, chúc hai người hạnh phúc."

Ngày đó, Lâm Tuyền đi rồi, tôi vẫn ngồi lại ở quán cà phê rất lâu.

Tôi cứ thế ngồi đó, nước mắt vô thức tuôn rơi.

Tôi biết, lần này hẳn là chia tay vĩnh viễn rồi nhỉ?

Sẽ không còn bất kỳ liên quan nào như trước đây nữa.

Sắc trời đã tối xuống, sau đó tôi bị nhân viên phục vụ gọi đi về.

Tôi lấy thiệp mời mở ra xem, thấy ngày tháng trên đó.

Ngày 16 tháng 1, chính là tháng sau.

Ngày đó là sinh nhật tuổi ba mươi của Lý Hào Kiệt, lúc trước tôi còn nghĩ xem sinh nhật đặc biệt này, tôi nên tổ chức gì cho Lý Hào Kiệt.

Hiện giờ xem ra, mọi thứ đều là dư thừa.

Tôi về tới nhà, Khương Thanh đang ăn tô mì tự nấu, thấy tôi, chỉ ấy giờ vắt mì trên đôi đũa lên, hỏi: "Ăn không? Hương tiêu xanh, cảm giác tê tê như điện giật ấy."

"Em không đói."

Tôi thật sự không đói chút nào.

Khương Thanh ăn một lúc, thấy tôi mắt hồng mắt vía ngồi trên ghế sofa, bèn tới gần, hỏi han: "Em sao vậy?"

"Lý Hào Kiệt sắp kết hôn rồi."

"Cái gì?!"

Giọng Khương Thanh to đến mức như muốn lật tung nóc nhà lên.

"Vâng, tổ chức đúng vào ngày sinh nhật của anh ta." Tôi vừa nói vừa rút thiệp mời ra khỏi túi rồi đưa cho Khương Thanh xem.

"Đây là cô nàng thanh mai trúc mã của Lý Hào Kiệt mà, trông đáng vẻ đúng kiểu mưu mô lắm, Lý Hào Kiệt cưới cô ta chắc chắn không có chuyện tốt gì." Khương Thanh an ủi tôi: "Tên này bị mù, chúng ta đừng bực tức, sau này em phẫu thuật thẩm mỹ xong, sẽ có cả hàng dài chờ cưới em."

"Vâng, mấy ngày nữa em sẽ lại tìm bệnh viện khác tư vấn."

Phẫu thuật lại khuôn mặt là việc bắt buộc phải làm, bắt buộc phải khôi phục khuôn mặt của tôi, chỉ có vậy mới có thể tiếp tục bước đi trong xã hội này.

Lý Hào Kiệt cưới Lâm Tuyền, môn đáng hộ đối.

Rất tốt.

Ừm, rất tốt.

Không biết tại sao mà tôi nghĩ tới đây, trái tim tôi chọt đau âm ỉ, sự ghen ghét không đáng có cứ trào lên không cách nào dần xuống được.

Có lẽ điều tôi cần là một lần chấm dứt hẳn với anh ta.

Tôi nghĩ tới đây, bèn lấy điện thoại ra khỏi túi, lục tìm số của Lý Hào Kiệt.

Tôi gửi một tin nhắn: "Tổng giám đốc Lý, tôi có lời muốn nói với anh."

Tin nhắn được gửi đi một lúc lâu.

Anh ta thậm chí không hề trả lời, tôi đoán ắt hẳn Lý Hào Kiệt đã cho tôi vào sổ đen rồi.

Tôi tùy tiện ăn chút mì tôm, tẩy trang rồi đi ngủ.

Lúc tôi nằm lên giường, đang mơ màng chuẩn bị ngủ thiếp đi...

"Em có thể luôn theo sau người, tựa chiếc bóng đuổi bắt ánh sáng trong mơ..."

Tôi lấy điện thoại lên áp vào bên tai, mơ màng nói: "A lô."

"Là anh."

Đầu bên kia vang lên giọng nói của Lý Hào Kiệt, có chút khàn khàn.

Rõ ràng chỉ không nghe giọng anh trong một thời gian thôi, mà tôi lại cảm thấy lâu tựa như cả một thế kỷ!

Tôi lập tức tỉnh táo lại, nhìn thoáng qua tên trên màn hình điện thoại, xác định là anh rồi mới nói: "Lý, Lý Hào Kiệt."

"Ừm, không phải em có chuyện muốn nói với anh sao? Nói đi."

Giọng nói của Lý Hào Kiệt nhàn nhạt, có chút lạnh lùng, tôi không biết bây giờ anh ta đang có tâm trạng gì.

Là đang phiền chán, hay vui mừng?

Nhưng những điều đó không còn quan trọng nữa.

Tay tôi siết chặt lấy chiếc điện thoại, nói rất kiên định: "Chúng ta gặp nhau một lần đi, lần gặp gỡ cuối cùng, hy vọng anh có thể chính thức từ chối tôi, sau đó nói cho tôi biết là anh sắp kết hôn, tôi cũng chúc anh kết hôn hạnh phúc ngay trước mặt anh, rồi nói câu sau này không gặp lại nhau nữa. Có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Một lần cuối cùng

Khi tôi nói xong câu đó, đầu bên kia điện thoại chỉ còn là sự im lặng.

Rất lâu.

Tôi cuối cùng nghe thấy anh nói với giọng hơi khàn khàn: "Được, mười giờ sáng ngày mai, em tới văn phòng của anh."

Văn phòng sao?

Nói cho cùng, chỗ đó là nơi làm việc, hóa ra trong cái nhìn của Lý Hào Kiệt, việc gặp tôi bảy giờ đã thuộc về công việc rồi.

Lòng tôi khó có thể chấp nhận, nhưng không chấp nhận thì tôi có thể làm gì đây?

Tôi đồng ý: "Vâng, mười giờ sáng mai, tôi sẽ đến đúng giờ."

Sáng sớm hôm sau, Khương Thanh đi công ty tập huấn, tôi lập tức dậy trang điểm.

Đã có lẽ là lần trang điểm lâu nhất của tôi. Tôi che phủ vết sẹo trên mặt thật kỹ, sau đó sử dụng đánh bóng và tạo khối để cố gắng khiến khuôn mặt mình trông không quá thảm hại.

Dù sao đây cũng là lần gặp gỡ cuối cùng.

Tôi lựa một chiếc áo len dài thân màu trắng gạo, chân thì đi bốt, khoác thêm một chiếc áo khoác cùng màu bên ngoài.

Tôi đứng trước gương, trông bản thân rất trẻ trung, rất xinh đẹp.

Với tiền đề là không lấy khẩu trang xuống.

Tôi còn đặc biệt thay chiếc khẩu trang hình mặt mèo hoạt hình mà mình mới mua, coi như che khuất khuyết điểm của mình một cách hoàn hảo.

Chín giờ rưỡi, tôi ra cửa, mười giờ đúng, tôi đã đến dưới tòa nhà Hào Thiên.

Khi tôi tới đại sảnh của Hào Thiên, còn chưa đi tới chỗ quầy lễ tân thì tôi đã nhìn thấy Dương Trung đang đi tới phía tôi, sau đó đứng cách tôi một mét, cung kính nói: "Cô Tổng, tổng giám đốc Lý chờ cô ở trên kia."

Tôi theo Dương Trung đi vào thang máy.

Vì tôi tin tưởng Dương Trung, nên tôi hỏi: "Anh biết anh ấy đính hôn với Lâm Tuyền từ khi nào không?"

"Chuyện này... Tôi không biết rõ về việc riêng tư của tổng giám đốc." Dương Trung trả lời. Anh ta ngừng lại một chút rồi nói với vẻ có chút xin lỗi: "Cô Tổng, về chuyện này, tôi cũng từng hỏi tổng giám đốc Lý giúp cô, nhưng anh ấy lại khiến trách tôi rất nghiêm khắc."

"Cảm ơn anh."

Tôi cảm ơn Dương Trung vì đã nói giúp tôi.

Đào mắt thang máy đã lên tới tầng cao nhất.

Cửa thang máy mở ra, toàn bộ tầng này đều trống không, chỗ ngồi của Amanda phía trước cũng không có ai.

Dương Trung đưa tôi tới trước văn phòng của Lý Hào Kiệt rồi lập tức rời đi.

Tôi đẩy cửa bước vào.

Văn phòng trông vẫn như trước, Lý Hào Kiệt ngồi trước bàn làm việc to rộng, đang xem mấy tập tài liệu trên tay.

Anh ta thấy tôi bước vào, khẽ ngược mắt lên nhìn, khuôn mặt không hề có chút biểu cảm thừa thãi nào, chỉ lên tiếng: "Không phải có lời muốn nói với tôi sao? Nói đi."

Về mặt ấy tràn đầy sự xa cách.

Thật giống như không phải anh ta đang nói chuyện với người phụ nữ từng liên quan tới anh ta, mà là đang nói với cấp dưới của mình.

Sự xa cách của Lý Hào Kiệt làm cho tôi có chút không thích ứng được, thậm chí tôi còn nhất thời không biết nên mở miệng như thế nào.

Ánh mắt của Lý Hào Kiệt luôn dán vào đồng tài liệu.

Anh ta chờ một lúc, thấy tôi không nói gì, mới đặt tài liệu trong tay xuống, nói với vẻ mặt có chút không kiên nhẫn: "Tôi bận lắm, nếu không có gì để nói thì mời cô đi đi."

Tôi nhìn anh ta, nhất thời có chút hoảng hốt.

Đây là Lý Hào Kiệt sao?

Dường như người đàn ông này là một con người hoàn toàn khác, chỉ có khuôn mặt và vóc dáng là giống với Lý Hào Kiệt.

Lý Hào Kiệt mà tôi biết, chỉ ít là cách đây không lâu, anh ấy biết quan tâm tới tôi, sẽ yêu thương tôi, sẽ dạn dàng nói chuyện với tôi.

À, tôi còn nhớ rõ lúc anh ta cho tôi thuốc chống phơi nhiễm, tôi có nói là anh ta điên rồi.

Anh ta đáp lại rằng: "Em chết rồi anh mới điên."

Trong khoảnh khắc đó, sự quan tâm để ý trong đôi mắt anh vẫn còn hiển hiện rõ trong đầu tôi, không tài nào xóa đi được.

Nhưng mới được bao lâu, tại sao lại trở thành như thế này?

Tôi có rất nhiều lời muốn nói, nhưng đều mắc kẹt trong cuống họng, không thể thốt nên thành lời. Tôi rối rắm nửa ngày, mới hỏi: "Anh và Lâm Tuyền quyết định kết hôn từ khi nào?"

"Tầm khoảng hơn nửa năm."

Lý Hào Kiệt trả lời.

Tôi sững sờ: "Hơn nửa năm?!" Câu trả lời của anh ta làm tôi buồn cười, tôi nhìn anh ta với vẻ khó tin: "Anh đã đính hôn hơn nửa năm, vì sao còn làm mấy chuyện vô dụng kia?"

"Tại sao anh lại nói muốn theo đuổi tôi lại từ đầu? Tại sao anh lại đối xử tốt với tôi?!"

"Tại sao anh lại ra nước ngoài tìm tôi, tại sao anh nói tôi chết rồi anh mới có thể phát điên?!"

"Tại sao anh lại để tôi vào ở Nhất Thế Gia, tại sao lại ra về muốn ở cùng tôi mãi mãi?"

Từng câu hỏi một hết như những nút thắt tích tụ trong lòng tôi!

Lý Hào Kiệt nghe xong, nét mặt không hề thay đổi chút nào.

Hết như những gì tôi nói là những chuyện anh ta không muốn làm.

Anh ta cúi đầu xuống suy nghĩ, mới trả lời: "Trước khi kết hôn tôi không thể ở chung với Lâm Tuyền, và lại ngủ cô nhiều nên có vẻ ghen."

"Hóa ra, tôi chỉ là một bạn trên giường thôi phải không?"

"Có thể nói là như vậy."

Câu nói này của Lý Hào Kiệt làm trái tim tôi đau thắt lại.

Nhưng tôi biết là tôi không thể khóc, tôi không thể yếu thế trước mặt anh ta được!

Móng tay của tôi đâm vào trong thịt, tôi cố gắng nhẫn nhịn nửa ngày, mới đi tới trước bàn làm việc của anh ta: "Ly Hào Kiệt, bây giờ anh hãy nói cho tôi biết, những gì anh nói là thật, anh không hề giấu diếm nửa lời! Nếu anh có nửa lời nói dối nào, sẽ bị sét đánh, chết không từ tế!"

Suy cho cùng vẫn là tôi không cam lòng.

"Được, tôi thề." Ly Hào Kiệt ngẩng đầu lên, bình thần nhìn tôi: "Nếu tôi có nửa lời nói dối, sẽ bị sét đánh, chết không từ tế!"

"Ly Hào Kiệt, Ly Hào Kiệt, tại sao anh lại ác như vậy! Lừa tôi vui lắm hả!" Nghe anh ta nói xong, nước mắt tôi rơi xuống không thể kiểm soát, tôi nhìn anh ta: "Điều đáng sợ hơn là anh còn là một diễn viên giỏi, lừa tôi tin sái cổ, lừa tôi tự nguyện trao tấm chân tình cho anh!"

Trước kia tôi luôn cảm thấy bản thân không thích khóc.

Nhưng tới giờ phút này tôi mới phát hiện ra những bất nạt trước đây đều chỉ là đau đớn về thân xác, còn nỗi đau trong tim này mới là đau thật!!

Nước mắt của tôi rơi từng giọt lên tài liệu của người đàn ông kia.

Ly Hào Kiệt khẽ cau mày, đẩy tài liệu sang một bên, chỉ vào khoảng trống trước mặt anh ta và nói: "Nếu cô không ngại, tôi có thể diễn lại một lần nữa. Qua hôm nay, hai ta không ai nợ ai."

Diễn lại một lần nữa?

up trên app mê tình truyện

Tôi nhìn thấy khi nói những lời này, ánh mắt của anh ta đã trở nên dịu dàng hẳn đi.

Một lần cuối cùng, hãy để tôi buông thả đi.

Trái tim của tôi đã khiến tôi quyết định. Tôi đi tới trước mặt anh ta, không tiếp tục đề nén cảm xúc của bản thân nữa, lập tức nhào vào trong ngực anh, nước mắt là chảy tuôn rơi.

Bàn tay của anh ta khe khẽ vỗ về lưng tôi.

Không ai nói câu nào.

Tôi khóc một lúc lâu, rồi tự lẩm bẩm: "Ly Hào Kiệt, nếu có thể lựa chọn, tôi nhất định sẽ không yêu anh, tôi thà rằng chưa từng gặp anh."

"Ừ."

Giọng của người đàn ông ấy rất dịu dàng ấm áp.

"Tôi có một bí mật, bí mật mà tôi trước nay tôi chưa từng nói cho anh nghe."

"Bí mật gì?"

Tôi không trực tiếp trả lời anh ta, mà chỉ nói: "Lúc trước tôi không nói bí mật này cho anh, là bởi vì tôi muốn rời khỏi anh, tôi sợ mình nói ra rồi, anh sẽ không buông tha tôi. Nhưng mà, giờ phút này tôi thật sự sắp phải rời khỏi anh rồi, tôi muốn nói cho anh."

"Ừ, em nói đi."

Giọng của Ly Hào Kiệt dịu dàng vô cùng.

Thật giống như chúng tôi chưa từng có hiềm khích, vẫn là chúng tôi của trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 224: Anh yêu em

Tôi ngẩng đầu, nhìn Ly Hào Kiệt, ánh mắt của anh ta vẫn dịu dàng như lúc trước.

Khóe môi khẽ cong lên một nụ cười nhẹ.

Lúc anh nhìn tôi, thật giống như cả thế giới chỉ có mình tôi.

Nhưng tôi tỉnh táo biết rằng, những thứ này đã sắp không còn thuộc về tôi nữa rồi.

Tôi nhìn anh, hỏi trước: "Anh hy vọng tôi tới tham dự hôn lễ của anh sao?"

"Anh tôn trọng sự lựa chọn của em, nhưng hôn lễ của anh tổ chức trên đảo, cần đi thuyền qua đó, có thể sẽ có chút vất vả." Ly Hào Kiệt đáp.

Dịu dàng như thế.

Lo nghĩ cho tôi như thế.

Nhưng vì sao trái tim tôi lại đau thế này.

Tôi nhìn anh, gượng cười: "Diễn xuất của anh tốt thật, giờ phút này tôi thậm chí cho rằng anh đang nói thật."

"Những gì anh nói đều là lời thật lòng."

Ly Hào Kiệt nghiêm túc nói.

Trên mặt anh dường như còn mang theo vẻ kiên định.

Người đàn ông ngồi xuống, kéo tôi ngồi lên đùi anh. Tôi vòng hai tay qua cổ anh, khẽ nhủ thầm: "Tôi thật sự hy vọng tất cả đều giống như tôi đoán thì tốt rồi."

"Em đoán như thế nào?"

up trên app mê tình truyện

"Người anh yêu thật lòng là tôi, anh có kẻ thù, anh sợ bọn họ làm hại tôi, cho nên mới lựa chọn xa lánh tôi."

Lúc này, tôi nói ra toàn bộ những tưởng tượng ngây thơ của mình.

Người đàn ông giờ tay lên vỗ về đỉnh đầu tôi: "Có lẽ sự thực chính là như vậy."

"Đừng lừa tôi." Tôi lắc đầu: "Cần thận trọng lại, cho tới giờ anh chưa từng nói yêu tôi, chỉ có mình tôi đơn phương bày tỏ tình cảm của mình..."

"Vậy bây giờ anh nói." Tay người đàn ông hơi dùng sức, ôm tôi sát lại gần anh hơn, bờ môi mòng dán lên vành tai tôi, và nói: "Anh yêu em."

Một giây đó, nước mắt vốn đã ngừng rơi của tôi lại trào ra.

Từng giọt từng giọt rơi xuống, như chuỗi ngọc bị đứt, hoàn toàn không ngừng được.

Tôi đẩy anh ra, vừa lau nước mắt vừa nói: "Không chơi, không chơi nữa. Tôi chơi không nổi, tôi sẽ cho là thật."

Như vậy sẽ chỉ làm tôi càng thêm đau khổ.

Nhưng người đàn ông này lại không tính dừng lại, anh ôm lấy tôi, một tay ôm lấy gáy tôi, đôi môi mỏng kia hôn lên những giọt nước mắt của tôi.

Tôi nghe thấy anh nói: "Đừng khóc, nhìn thấy em khóc, anh cũng sẽ đau khổ."

Nghe thấy anh nói vậy, tôi càng khóc to hơn.

Người đàn ông ấy hôn từng giọt nước mắt của tôi, cuối cùng môi mỏng dừng lại trên bờ môi tôi. Mùi thuốc lá nồng đượm hòa quyện cùng hơi thở đặc biệt của riêng mình anh, bá đạo xâm nhập khoang miệng tôi.

Giờ khác này, tôi không có chút sức chống cự nào với anh.

Tôi chỉ có thể đáp lại theo bản năng.

Tôi có thể cảm giác được, chỗ tôi ngồi nổi lên chút khác thường, rồi tôi nhanh chóng nghe thấy động tác anh cúi thất lưng.

"Không được."

Không được!

Tôi biết là không được!

"Cho anh, một lần cuối cùng, chúng ta làm thật tận hứng."

Một tay anh ôm lấy eo tôi, lập tức thuận thực cúi bỏ hàng cúc sau lưng tôi..

Một lần cuối cùng?

Để cho tôi phóng túng một lần, được không.

Tuy rằng tôi biết, làm như vậy rất có lỗi với Lâm Tuyền, nhưng..

Ngày đó, tôi và Lý Hào Kiệt làm từ văn phòng vào phòng nghỉ, từ lúc mặt trời mọc tới buổi hoàng hôn khi mặt trời lặn, tôi ngủ trong lòng người đàn ông đó.

Tôi bị cuộc gọi của Khương Thanh đánh thức.

Chị ấy hỏi tôi đang ở đâu.

Tôi nhìn nửa bên trống rỗng trên chiếc giường đôi đang nằm, nhất thời cảm thấy bản thân dường như vừa trải qua một giấc mơ không có thật.

Tôi trả lời: "Em ở bên ngoài, lát nữa em sẽ về ngay."

Tôi cúp điện thoại, ngồi dậy, nửa người dưới có chút đau đớn nhắc nhở tôi rằng chuyện ngày hôm qua đã thật sự xảy ra.

Tôi nhìn thấy trên sofa có đặt một bộ quần áo mới.

Lý Hào Kiệt luôn như thế, lần nào cũng chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho tôi.

Ắt hẳn đây cũng là một lần cuối cùng.

Tôi thay xong quần áo, đi ra ngoài thì mới phát hiện Lý Hào Kiệt vẫn chưa rời đi, anh đứng trước cửa sổ to sát đất hút thuốc.

Tôi cúi đầu, thấy bên chân người đàn ông ấy đã đầy những đầu mẫu thuốc lá.

Đếm sơ qua chừng hai mươi mấy điếu.

Chẳng lẽ, anh ấy vẫn luôn đứng đây hút thuốc?

Tôi nhìn sùnn mặt như điêu khắc của anh, trong con người thâm thúy ấy dường như ánh lên nỗi ưu thương khó mà tiêu tan.

Ngon đèn tăng đối diện sáng ngời, xuyên qua thủy tinh hắt lên người anh, làm cho anh như được mạ lên một tầng ánh sáng.

Đẹp để tới vậy.

Lý Hào Kiệt thật sự rất đẹp trai, ở trong mắt tôi, có lẽ trên đời này không thể tìm ra người đàn ông nào đẹp trai hơn anh.

Quan trọng hơn là anh từng dịu dàng như vậy, đối xử tốt với tôi như vậy...

Chỉ tiếc rằng, qua hôm nay, mọi thứ đều đã không còn.

"Dậy rồi?"Tôi đứng đó khoảng hai phút, Lý Hào Kiệt mới phát hiện ra tôi.

Lúc anh hỏi, nét mặt của anh đã quay trở lại vẻ lạnh lùng buổi sáng.

Anh nhìn tôi như nhìn một người xa lạ.

Tôi lúng túng nhìn anh, không thể thích ứng được với sự thay đổi này, sau một lúc lâu tôi mới nói: "Ừ, dậy rồi, tôi đi trước."

Dứt lời, tôi xách túi đi ra ngoài.

Sau lưng truyền tới giọng người đàn ông: "Bí mật mà em nói kia là gì?"

Anh còn nhớ rõ?

Tôi nhìn anh, chần chờ một chút rồi nói: "Tôi sẽ viết một tờ giấy, đặt trong hộp tiền mừng của hôn lễ. Sau khi bị tổng giám đốc Lý đưa cột lâu như vậy, tôi chỉ hy vọng, sau khi anh xem tờ giấy đó xong, sẽ phải sống với nỗi áy náy này một thời gian."

Tôi không yêu cầu xa vời là cả đời.

Chỉ cần anh áy náy một thời gian, tôi đã cảm thấy mình thành công.

Lúc tôi đi ra khỏi tập đoàn Hào Thiên, đã là mười giờ tối.

Xe cộ ngoài đường rất ít.

Tôi không bắt xe mà đi bộ về nhà.

Tôi cần yên tĩnh một chút để buông bỏ. Phản ứng vừa rồi của Lý Hào Kiệt khiến tôi nghĩ mãi không rõ, vì sao diễn xuất của anh ta lại tốt như vậy.

Chẳng lẽ người thành đạt đều có thể kiểm soát nét mặt tốt thế sao?

Tôi vừa mới đi tới giao lộ thì thấy một chiếc xe hơi màu trắng đỗ ở đây.

Lâm Tuyền bước từ trên xe xuống.

Tôi không khỏi có chút kinh hoàng khi nhìn cô ấy, theo bản năng kéo cổ áo lại.

Lâm Tuyền thấy tôi, dường như không phát hiện điều gì khác thường, vẫn chào hỏi tôi như trước: "Cô Tổng đi đâu đấy? Không bắt được xe sao? Cần tôi đưa cô về không?"

"A." Tôi nhìn cô ấy, trong lòng áy náy vô cùng, xấu hổ nói: "Không cần đâu, tôi muốn đi dạo một chút."

Nói xong, tôi bước nhanh muốn rời đi.

Nhưng Lâm Tuyền lại đột nhiên chạy tới: "Đừng rồi, cô Tổng, nếu đã gặp cô ở đây thì tôi không gọi điện thoại nữa."

"Hà?"

Tôi nhìn về phía cô ấy.

Trên mặt Lâm Tuyền hiện lên nụ cười nhạt: "Bạn của tôi nói đã tìm được căn nhà thích hợp, ngày kia sẽ chuyển nhà. Cô chỉ cần tìm thời gian cùng tôi đi làm chút thủ tục sang tên, sau đó trả tiền cho tôi là được rồi."

"Nhanh vậy sao?" Tôi hơi bất ngờ.

"Ừ, do cô nói đó là món quà bà nội tặng cô, hiện tại bà nội cô đã qua đời, tôi biết căn nhà này rất quan trọng với cô, cho nên đã hối thúc anh ấy. Hiện tại chỉ cần có tiền thì tìm nhà cho thuê dễ lắm."

Lâm Tuyền tươi cười đẩy mặt giải thích với tôi.

Cô ấy như vậy, lòng tôi lại càng áy náy hơn, cảm thấy mình đã làm một chuyện cực kỳ vô lương sỉ.

Giây phút này, tôi hạ quyết tâm, bèn nói với Lâm Tuyền: "Được, cảm ơn cô. Cô Lâm chúc cô và anh Lý hạnh phúc. Tôi nghỉ qua một thời gian nữa tôi sẽ rời khỏi Vĩnh An."

"Kỳ thật cô không cần rời đi đâu." Lâm Tuyền mới nói một nửa, ánh mắt đã dời từ mặt tôi qua sau lưng tôi. Cô ấy giơ tay lên nói với người phía sau lưng tôi: "Hào Kiệt, anh tan làm rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 225: Xin anh đừng tới quấy rầy tôi nữa

Tôi nhanh chóng quay đầu lại, thấy Lý Hào Kiệt đứng phía sau mình.

Nhìn thấy anh, tôi tự cảm thấy hoảng hốt, sợ anh nói lung tung nên nhanh chóng nói với Lâm Tuyền: "Vậy tôi đi trước đây."

Nói xong, tôi cũng rào bước nhanh chóng rời đi.

Khi đi chưa được bao xa, tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt hỏi Lâm Tuyền: "Hai người nói chuyện gì thế?"

"Cô Tổng nói là một thời gian nữa cô ấy sẽ rời khỏi Vĩnh An."

Lâm Tuyền trả lời.

Lý Hào Kiệt biết tôi sắp rời đi thì anh ta sẽ nghĩ gì?

Tôi không biết.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng.

Quan trọng là, tôi không cần phải tiếp tục tham dự vào chuyện của bọn họ nữa.

Tôi đi một mình về nhà, lúc vào cửa, Khương Thanh lại đang ăn mì tôm.

Chị ấy nhìn tôi, khịt mũi: "Em đi đâu vậy? Vì sao trên người lại nồng nặc mùi khói thuốc như thế?"

"Có ẹ?" Tôi tự mình kéo quần áo lên ngửi thử.

Chỉ ngửi thấy một chút xú.

"Có, là tiếp viên hàng không, chị vô cùng nhạy cảm với mùi khói thuốc." Khương Thanh đứng dậy, đi tới bên cạnh tôi, cẩn thận ngửi: "Đây là thuốc xì dầy, có phải em đi gặp Lý Hào Kiệt không?"

"Không có."

"Em lừa ai!" Khương Thanh hỏi dồn: "Em đừng có lừa chị, chắc chắn là em đi gặp anh ta rồi. Nói đi, em gặp anh ta làm cái gì?"

"Em..." Tôi nhìn Khương Thanh, thực ra trong lòng kim nén đã lâu mà không có chỗ trút, không nhịn được bèn nói: "Lý Hào Kiệt sẽ kết hôn với Lâm Tuyền, vào đúng ngày sinh nhật ba mươi tuổi của anh ta."

"Cái gì?" Khương Thanh cũng ngây người: "Mẹ nó! Nhanh thế?"

"Ừ." Tôi cười tự giễu: "Em cũng thấy rất nhanh, nhưng em hơi kỳ rồi, hóa ra bọn họ đã đính hôn từ nửa năm trước..."

"Vậy mà anh ta còn quấy rầy em?"

"Anh ta nói nghiện việc ngủ với em."

Lời nói của tôi trực tiếp nhóm lên cơn giận hừng hực trong Khương Thanh, chị ấy thẳng tay vớ lấy chiếc áo khoác bên cạnh: "Tên khốn nạn kia nói vậy sao!!! Đểu xanh, chị đi giết chết hắn ta!"

"Đừng!" Tôi kéo Khương Thanh lại: "Bỏ đi, chuyện đã qua rồi, em cũng cần một khởi đầu mới, nếu tiếp tục dây dưa không rõ với anh ta, em sẽ không tài nào làm lại từ đầu được."

Tôi cần cuộc sống mới.

Cần bắt đầu một cuộc sống không có Lý Hào Kiệt.

"... Ôi, được rồi, vậy em nhất định phải sống cho tốt! Để cho anh ta hối hận chết đi!"

Ngoại trừ câu này, có lẽ Khương Thanh cũng không biết phải an ủi tôi như thế nào.

Tôi trở lại phòng, nhìn giấy vẽ màu nước chất đống trong góc phòng, bèn lấy ra một tờ, dán lên bảng vẽ, rồi lấy màu nước chưa pha và bắt đầu vẽ tranh.

Khi cầm bút lên, tôi mới phát hiện, đáng vẽ Lý Hào Kiệt hút thuốc trước cửa sổ vừa rồi, đã khắc thật sâu trong tâm trí mình.

Mỗi tia sáng, mỗi màu sắc, tôi đều nhớ rõ như in.

Chỉ cần đặt bút xuống, không cần suy nghĩ, đã có thể lưu loát lên mạch vẽ ra cảnh tượng đó.

Khi vẽ xong, nhìn bức tranh này, nước mắt tôi lại tuôn rơi.

Lý Hào Kiệt, chúng ta thật sự kết thúc rồi.

Xin anh đừng tới quấy rầy tôi nữa.

Tôi quay ngược bảng vẽ đặt vào trong phòng, lấy điện thoại ra và chặn số của anh ta.

Kết thúc.

Tất cả đã kết thúc.

Ngày hôm sau, Lâm Tuyền liên hệ tôi đi làm thủ tục sang tên nhà, tôi cũng mang tiền đến ngân hàng chuyển cho cô ấy.

Qua một ngày tiếp xúc với Lâm Tuyền, tôi lại càng cảm thấy cô ấy mới thật sự là người phù hợp với Lý Hào Kiệt.

Cô ấy nói năng dịu dàng, khéo léo, lại rất biết quan tâm săn sóc cho người bên cạnh.

Người phụ nữ như vậy ở bên Lý Hào Kiệt, tôi còn gì không cam lòng chứ?

Qua thêm một ngày nữa, khi bạn của Lâm Tuyền chuyển đi, báo tôi tới lấy chìa khóa.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy người đàn ông đang ở trong căn nhà này.

Tuổi của anh ta dường như không lớn hơn tôi, anh ta mặc áo phông dài tay, quần kaki, giày thể thao, khuôn mặt trẻ trung toát ra hơi thở thanh xuân.

Anh ấy thấy tôi thì chạy tới và nói: "Lâm Tuyền bảo tôi tìm một người đeo khẩu trang, cho nên tôi chỉ liếc mắt đã nhận ra cô."

Dứt lời, anh ta đưa cho tôi một chiếc túi nhỏ.

Tôi nhìn thoáng qua, bên trong có mấy thứ linh tinh như chìa khóa, thẻ điện tử.

Tôi nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

"Đừng khách sáo." Anh ta cười nói: "Tôi có nghe cô ấy nói về tình huống của cô rồi, cho nên mới nhanh chóng trả lại phòng cho cô. Tôi cũng mới ở có vài ngày, hôm qua đã thuê người tới quét dọn sạch sẽ rồi, cô yên tâm đi."

"Cảm ơn."

"Cô đừng nói cảm ơn mãi vậy." Người đàn ông kia vươn tay: "Tôi tên là Thời Mặc, đừng thấy tên tôi như vậy, chứ tôi nói nhiều lắm ha ha ha."

Thời Mặc tự mình nói, rồi tự mình cười phá lên.

Tôi nhìn anh ấy, cũng cười theo: "Chào anh Thời, tôi tên Tống Duyên Khanh."

"Cô Tống, tôi đi trước, cứ vào nhà kiểm tra xem có vấn đề gì hay không, nếu có vấn đề gì cô cứ liên lạc với tôi." Thời Mặc nói xong, rút một cuốn sổ từ trong túi ra, viết lên đó một dãy số điện thoại, rồi xé đưa cho tôi.

Kỳ thật tôi phát hiện đúng là vật hợp theo loài, người phản theo nhóm.

Lâm Tuyền tốt như vậy, người quen của cô ấy cũng thật sự đáng tin cậy như thế.

Tôi cầm đồ đạc đi lên tầng.

Tôi vừa tra chìa khóa vào ổ, cửa nhà Lý Trọng Mạnh mở ra.

Người đàn ông ấy đứng ở cửa, cười nói: "Em mua lại nhà rồi à? Chúc mừng nhé."

"Vâng." Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, chợt cảm thấy lâu rồi mình không gặp anh ta.

Nhưng bây giờ gặp lại, tôi vẫn cảm thấy rất thân thiết.

"Ngày đó tôi thấy tên nhóc chuyển đến ở phòng này nên có nói với cậu ta vài câu, cậu ta cũng là một người thấu tình đạt lý." Lý Trọng Mạnh nhìn tôi: "Nếu em cần chuyển nhà, cứ gọi tôi bất cứ lúc nào, tôi cũng có thể giúp em."

"Không cần đâu, tôi tự mình làm cũng được."

Tôi từ chối theo bản năng.

Biểu cảm trên mặt Lý Trọng Mạnh không đổi, chỉ thân nhiên cười: "Được rồi, nếu em cần tôi giúp gì thì cứ nói cho tôi biết."

Tôi gạt đầu, vận chìa khóa chuẩn bị đi vào nhà, đột nhiên nghĩ tới một mình, tôi quay đầu gọi Lý Trọng Mạnh lại: "Anh Lý, tôi quả thật có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ."

Tôi nói chuyện mình muốn chữa trị da mặt cho Lý Trọng Mạnh biết.

Lúc anh ta nghe tôi nói, khóe miệng lập tức hiện lên nụ cười khê.

Anh ta nghe xong, tự tin gạt đầu: "Không thành vấn đề, chuyện này em tìm tôi là tìm đúng người rồi. Tôi sẽ liên hệ bác sĩ giúp em, sau đó liên hệ lại với em."

"Cảm ơn."

"Em còn khách sáo với tôi làm gì, bây giờ tôi đi liên hệ giúp em"

Lý Trọng Mạnh nói xong, không đóng cửa, cứ thế đi luôn vào nhà.

Tôi cũng không nghĩ nhiều, đi vào nhà mình, rồi dạo qua một vòng.

Căn nhà sạch sẽ, gần như không có gì khác biệt so với lúc tôi chuyển đi.

Trông nó hết như một căn nhà hoàn toàn mới.

Tôi thầm cảm kích trong lòng.

"Tống Duyên Khanh." Tôi đi dạo một vòng xong, lúc đi ra đã thấy Lý Trọng Mạnh đứng trước cửa, tay cầm điện thoại, nói với tôi: "Tôi liên hệ được rồi, vừa hay chuyên gia này đang ở Vĩnh An, tôi đã hẹn giúp em, trong ba ngày tới em đi lúc nào cũng được, hiện tại đi luôn cũng được."

"Vâng, đi luôn bây giờ thôi."

Trải qua cú sốc từ Lý Hào Kiệt, tôi chỉ muốn nhanh chóng chữa trị mặt mình cho khỏi, rồi bắt đầu cuộc sống mới.

Dường như Lý Trọng Mạnh không hề bất ngờ chút nào với lựa chọn của tôi, gạt đầu: "Được, tôi đi lấy áo khoác, sau đó khởi động xe chờ em ở dưới hầm gara. Em thu xếp xong thì cứ xuống."

Tôi mặc áo khoác của mình, trực tiếp khóa cửa, đi thang máy xuống cùng Lý Trọng Mạnh.

Ở trên đường đi gặp chuyên gia kia, Lý Trọng Mạnh hỏi: "Kiệt sắp kết hôn, em biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 226: Tôi nhất định sẽ tham gia đám cưới của anh ấy!!

Chủ đề này khiến lòng tôi đau như cắt, khê gạt đầu.

Lý Trọng Mạnh liếc tôi một cái, dường như ý thức được mình đã nói lời lỗi: "Xin lỗi nhé, tôi nhắc đến chuyện khiến em đau lòng rồi."

"Không đâu, vì một người như vậy mà đau lòng thực sự không đáng." Tôi lắc lắc đầu, "Cuộc đời của tôi với anh ấy vốn là hai đường thẳng song song, trước kia cảm thấy gần nhau đến vậy, chẳng qua chỉ là ảo giác do tôi đơn phương mong ngóng thôi."

Bây giờ nghĩ lại, tôi và Lý Hào Kiệt có lẽ trước giờ đã mặc định là không có tương lai.

“Chuyện đến nước này, tôi cũng không muốn nói gì đó đỡ lời cho nó nữa. Bất luận thế nào, tôi cảm thấy một người đàn ông không nên làm chuyện gì tổn thương đến người mà mình yêu.”

Lý Trọng Mạnh chăm chú nhìn phía trước.

Hai mắt anh có vẻ âm ảm.

“Anh Lý, anh nhầm rồi, anh ấy chưa từng yêu tôi.”

Có lẽ từ đầu đến cuối anh ta chỉ yêu mỗi anh ta thôi.

Lý Trọng Mạnh không nói gì thêm nữa.

up trên app mê tình truyện

Chiếc xe nhanh chóng lái tới bệnh viện chỉnh hình, anh dẫn tôi đi lên, dọc đường có y tá chỉ dẫn, đến một văn phòng.

Trong phòng làm việc có một bác sĩ nữ tuổi ngoài bốn mươi đã chờ sẵn.Sau khi kiểm tra gương mặt của tôi, cô ấy nói: “Gương mặt cô có thể thực hiện phẫu thuật được, nhưng thời gian hồi phục khá dài, hơn nữa muốn hồi phục hoàn toàn gần như không thể.”

Lời của bác sĩ này gần giống những gì mà bác sĩ do Lý Hào Kiệt tìm tới đã nói.

Sau đó, bác sĩ nữ kia lại gấp tôi làm một loạt thao tác kiểm tra toàn diện, nói qua về những nguy hiểm tiềm ẩn, những điều cần chuẩn bị, số lần cần làm phẫu thuật và thời gian hồi phục.

“Ừ, tôi chấp nhận hết.” Sau khi nghe xong, tôi đồng ý với tất cả mọi điều.

Bác sĩ kia gật đầu: “Được, tôi phải ở đây mấy ngày làm phác đồ điều trị, ngày kia cô lại đến, chúng ta có thể bắt đầu bước đầu tiên.”

Nghe xong, vốn dĩ tôi đã đồng ý rồi, nhưng đột nhiên nhớ tới một chuyện nên hỏi bác sĩ: “Tháng sau tôi có một hoạt động vô cùng quan trọng, bắt buộc phải đi.”

“Chắc chắn không thể đi được, trừ khi cô không trang điểm.” Bác sĩ nữ kia nghe tôi nói đến đó đã hiểu rồi.

Không trang điểm ư?

Không thể được.

Tôi không những cần trang điểm, mà còn cần trang điểm thật xinh đẹp, bất luận thế nào cũng phải che được vết thương trên mũi, đeo thêm cả khẩu trang xinh đẹp.

Sau đó đưa chiếc phong bao đỏ có bỏ tiền mừng và bí mật kia cho Lý Hào Kiệt.

Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Vậy tháng sau tôi lại tới tìm cô thực hiện cái này có được không?”

“Tôi thì thế nào cũng được.” Bác sĩ nữ kia dường như không để tâm lắm.

Tôi và Lý Trọng Mạnh ra khỏi bệnh viện, anh đã đoán được ý đồ của tôi: “Em định tham gia hôn lễ của thằng Kiệt đúng không?”

“Ừ.” Tôi gật đầu.

Lý Trọng Mạnh gục gặc, anh ngẫm nghĩ: “Hay là tôi và em cùng nhau đi nhé, nếu như giữa chừng có việc gì, tôi vẫn có thể chăm lo cho em một chút.”

Tôi nhìn về phía Lý Trọng Mạnh.

Nghĩ tới đủ thứ thái độ mà Lý Hào Kiệt từng tỏ vẻ với anh: “Lý Hào Kiệt mời anh rồi à?” Tuy rằng hỏi như thế này hơi bất lịch sự.

“Mời rồi.” Lý Trọng Mạnh dường như biết được nỗi lo lắng của tôi, anh cười cười: “Nói cho cùng thì tôi cũng là chủ của nó, đưa một thiệp mời trên hình thức vẫn phải có, vốn dĩ tôi không định đi, nhưng nếu em muốn đi, tôi sẽ đi cùng em.”

“Nhưng...”

“Không sao đâu, không cần lo, ngày đại hi của nó, nó sẽ không vung tay với tôi đâu.” Lý Trọng Mạnh dường như đoán được mọi thứ tôi đang nghĩ trong đầu.

Trên đường lái xe quay về, Lý Trọng Mạnh hỏi tôi: “Về nhà chứ? Hay là đi đâu?”

Tôi biết, nhà mà anh nhắc tới là số 1 Vĩnh An.

Tuy rằng chỗ đó đã được thu dọn ổn cả, nhưng đồ đạc của tôi vẫn ở nhà Khương Thanh. Tôi báo địa chỉ nhà Khương Thanh cho anh.

Lý Trọng Mạnh đưa tôi về nhà.

Bởi vì hôn lễ của Lý Hào Kiệt được tổ chức trên hải đảo của anh ta, muốn tham gia phải lên đảo trước hai ngày, sau hôn lễ cũng có thể ở lại đảo thêm hai ngày.

Nếu đây là hôn lễ của người khác, tôi sẽ vô cùng vui vẻ mà đồng ý nán lại thêm vài hôm, nhưng đây là hôn lễ của Lý Hào Kiệt.

Chỉ cần nghĩ đến vậy, trái tim tôi đã đau đến mức không thể kiềm chế được.

Khương Thanh lại phải đi công tác từ ngày 21 tháng 12, tôi quyết định sẽ chuyển nhà vào ngày 19. Lý Trọng Mạnh giúp tôi chuyển nhà.

Thế mà, tôi mới chuyển nhà chưa được mấy ngày, cũng là ngày thứ hai sau khi Khương Thanh lên máy bay, Lý Trọng Mạnh gõ cửa nhà tôi, giờ điện thoại lên và hỏi: “Có tiếp viên hàng không trong này có phải bạn của em không?”

Tôi nhìn màn hình điện thoại trong tay người đàn ông kia, trên đó đang phát một đoạn video, là một tiếp viên hàng không đang cãi nhau với một vị khách.

Người khách kia là một phụ nữ trung tuổi.

Trong video ồn ào vọng ra âm thanh: “Tôi tốn tiền mua vé khoang hạng nhất chính là mua sự phục vụ, cô giờ giọng cái gì! Chỉ hất vào mặt cô một cốc nước thôi mà, cô làm cái nghề này, kiếm khoản tiền này, phải chịu cái tội này! Tôi tưởng tiền để kiếm làm chác?”

“Tôi là tiếp viên hàng không, tôi là nhân viên phục vụ, nhưng cô hất nước vào người tôi là vi phạm quyền lợi của tôi!”

“Quyền lợi? Nhân viên phục vụ mà đòi quyền lợi gì, cô nhìn xem cô ăn mặc thế nào, váy ngắn cùn cùn, ngực nghểnh lỏ lộ ra, vừa nhìn đã biết là thứ lăng lợ muốn quyền rũ chồng tôi.”

“Quyền rũ chồng cô? Cô làm ơn mở to mắt nhìn xem chồng cô là cái dạng gì, tôi quyền rũ anh ta để làm gì?”

“Cô quyền rũ anh ấy đấy!”

Sau đó còn nói thêm rất nhiều thứ nữa, hai người này sắp lẩn vào đánh nhau rồi.

Tôi quá quen với giọng của Khương Thanh, tuy rằng video đã làm mờ mặt của Khương Thanh, nhưng tôi cực kỳ chắc chắn, cô tiếp viên hàng không này chính là Khương Thanh.

Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh và hỏi: “Anh lấy video này từ đâu ra vậy?”

“Lan truyền đây trên mạng.” Lý Trọng Mạnh đáp: “Tôi cảm thấy giọng nói này giống người bạn kia của em nên đến hỏi thử.”

“Là cô ấy đấy.” Tôi rất chắc chắn.

Lấy điện thoại ra, tra thử một chút, đoạn video này được đăng tải lên mạng từ mấy tiếng đồng hồ trước, đại ý chính là tiếp viên hàng không quyền rũ thương nhân giàu có.

Tôi nhìn thoáng qua bình luận bên dưới bài đăng, kiểu người nào ý kiến nào cũng có, nhưng tôi thấy khá mừng vì đa số mọi người đều đứng về phía tiếp viên hàng không.

Tôi nhanh chóng gọi điện thoại cho Khương Thanh, vừa đổ một lần chuông, cô ấy đã bắt máy rồi. Tôi vội vã hỏi ngay: “Khương Thanh, em nhìn thấy video đó rồi, bây giờ chị đang ở đâu?”

“Chị ở công ty.”

“Ở công ty? Chuyện video kia thế nào rồi?” Vừa nghe chị ấy nhắc đến công ty, tôi đã cảm thấy chắc chắn chuyện này nghiêm trọng hơn rồi.

“Mới xảy ra hôm qua, thì có một mục giả, bản thân mục ta ốm đồng phần mà cứ làm như báo bối bầu bờ lắm, tưởng người khác thêm khát.”

Giọng của Khương Thanh khi nói chuyện rất nhẹ nhàng, dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi việc này. Nhưng tôi vẫn rất lo lắng: “Nhưng hai người cãi nhau như vậy, công việc của chị..”

“Công việc của chị? Làm được thì làm, không làm được nữa thì đổi nghề, chị còn lo không tìm được công việc khác?” Khương Thanh hoàn toàn không để tâm.

“Nhưng mà...”

“Hề hề, dù sao chị cũng sắp bị đuổi rồi, em có muốn đến công ty chị tham quan tí không? Tiện thể đến xem chị cài tay đôi với mục giả kia, mở mang tầm mắt?” Khương Thanh nói mà hoàn toàn chẳng để bụng gì.

Tôi biết người ngoài có thể vào trong chỗ chị ấy nên quả quyết nói: “Gửi địa chỉ cho em, bây giờ em qua ngay.”

Tôi không đến đó để xem chị ấy cài cọ tay đôi với người phụ nữ kia, mà để cho chị ấy thêm chút can đảm.

Khương Thanh gửi địa chỉ tôi, tôi tự gọi xe qua đó.

Lúc ấy Khương Thanh đang ở một mình trong phòng họp của công ty, chị ấy nói với tôi rằng, người phụ nữ kì cục kia đang cáo trạng ở phòng làm việc của lãnh đạo kia.

Lúc này, cửa phòng họp mở ra, một người phụ nữ mặc đồng phục đứng trước cửa, dùng biểu cảm kỳ lạ nói rằng: “Khương Thanh, cấp trên nói cô có thể về trước, chuẩn bị một chút, ngày kia tiếp tục lên máy bay.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lầy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Cậu bé của tôi sẽ không lừa người khác

“Sao cơ?” Khương Thanh hiển nhiên cũng khựng lại: “Tại sao thế? Không đuổi việc tôi à?”

Người phụ nữ đứng ở cửa cười cười: “Cô muốn bị đuổi mà còn gọi bạn trai tới?”

“Bạn trai?!”

“Bạn trai?”

Tôi và Khương Thanh cùng bật ra câu hỏi.

Về mặt Khương Thanh khá kì lạ: “Tôi có bạn trai từ bao giờ thế?”

Người phụ nữ ở cửa cũng tỏ vẻ kì lạ: “Không biết, đang ở văn phòng của lãnh đạo đấy, bạn trai cô ăn nói khéo thật, mới nói mấy câu mà khách hàng đã rút đơn kiện rồi.”

Khương Thanh nghe xong, mặt mũi mờ mịt lao ra khỏi phòng họp.

Tôi đi sau chị ấy, thấy chị ấy đi vào văn phòng của cấp trên, tôi cũng đứng ngay phía sau. Khương Thanh đi vào không đóng cửa, tôi nhìn thấy người đứng bên trong chẳng phải ai khác mà chính là Ngô Tiến An!

up trên app mê tình truyện

Ngô Tiến An ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, đôi mắt đảo hoa nheo nheo lại nhìn Khương Thanh, gương mặt tỏ vẻ cưng chiều: “Em yêu, em đến rồi à?”

“Ai là em yêu của anh?!” Khương Thanh dùng túi xách trong tay đập lên người hắn rồi nói với lãnh đạo: “Đây không phải bạn trai tôi.”

“Xin lỗi nhé, đợt này chúng tôi cãi nhau gần hờn tí thôi.” Ngô Tiến An bình tĩnh nói vậy.

Cấp trên của Khương Thanh vừa nghe nói thế đã bình tĩnh: “Ồ, vậy hai người tự giải quyết nhé.”

“Vâng.” Ngô Tiến An nói rồi đứng dậy, muốn ôm eo Khương Thanh nhưng bị chị ấy phủ phàng gạt ra.

Tuy nhiên Khương Thanh cũng không giận, chị biết không thể làm ảnh lên trong văn phòng của cấp trên được. Mặc dù không tình nguyện chút nào, chị vẫn theo Ngô Tiến An ra ngoài.

Sau khi ra khỏi phòng, Khương Thanh nhìn hắn với vẻ không vui: “Ai bảo anh giúp tôi?”

“Không phải anh thấy em khó khăn nên cố ý tới đó sao.” Ngô Tiến An tỏ vẻ tủi hờn: “Anh giúp em giải quyết việc này một cách hoàn hảo, sao em còn trách anh.”

“Giải quyết hoàn hảo? Giả mạo bạn trai tôi được coi là giải quyết hoàn hảo à?” Khương Thanh mắng.

Ngô Tiến An gật đầu: “Đừng thế, anh cảm thấy thế này được coi là giải quyết hoàn hảo rồi.”

Khương Thanh không muốn để ý tới hắn nên kéo tôi đi.

Ngô Tiến An theo ngay phía sau: “Khương Thanh, chuyện hôm đó là anh không đúng, anh không ngờ em là lần đầu tiên, sớm biết như thế anh nên dịu dàng một chút, anh...”

“Chát!” Ngô Tiến An chưa dứt câu, Khương Thanh đã quay đầu, gay tay lên. Một cái tát chắc nịch đáp ngay trên gương mặt của người đàn ông kia.

Khương Thanh nhìn anh ta, hai mắt đỏ ửng lên vì tức giận: “Nên dịu dàng một chút? Tôi nói cho anh biết, Ngô Tiến An, tôi và anh không phải một dạng người, tôi và đám lũc loẹt bên cạnh anh cũng không phải một dạng người! Chuyện này đã qua rồi nên thôi, tôi cầu xin anh, đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa! Cả ông anh cận kề của anh, buông tha cho chúng tôi đi!”

“Xin lỗi em.”

“Xin lỗi?! Nếu như có cỗ máy thời gian, quay về trước ngày hôm đó, tôi sẽ tha thứ cho anh, nếu không thì miễn bàn!” Lời Khương Thanh nói cũng rất rõ ràng.

Sẽ không có cỗ máy thời gian nào cả, chị ấy cũng không tha thứ cho hắn.

Khương Thanh kéo tôi xuống tầng, Ngô Tiến An vẫn lẳng lặng theo sau và nói: “Khương Thanh, anh sai rồi, anh đối với em là thật lòng, anh đã nói với người trong nhà rồi, anh có cô gái mà anh thực sự thích, chỉ cần em đồng ý với anh, anh sẽ lấy em ngay.”

“Hờ hờ hờ.” Khương Thanh quay đầu: “Lấy tôi? Anh dựa vào cái gì mà lấy tôi?”

“Anh đã nói sẽ chịu trách nhiệm với em.” Ngô Tiến An vội vàng đáp.

“Chịu trách nhiệm với tôi?” Khương Thanh nghe xong mà bật cười, lấy ngón tay chỉ vào bụng quần của người đàn ông kia: “Xin lỗi nhé, tôi chê anh bẩn.”

Biểu cảm của Ngô Tiến An rất khó coi, nhưng hắn vẫn đuổi theo Khương Thanh.

Xe của Khương Thanh đỗ ngay dưới tầng, chị ấy dùng chìa khóa mở khóa xe, vừa mở cửa xe định lên thì Ngô Tiến An xông tới giữ chặt lại, ánh mắt đầy chân thành: “Khương Thanh, anh đối với em là nghiêm túc, chuyện trước kia anh không thể thay đổi được nhưng chuyện sau này, chỉ cần em nói, anh sẽ nghe em hết.”

Tôi nhìn Ngô Tiến An, cảm giác dường như người đàn ông này đang nghiêm túc.

Nhưng hắn có thể nghiêm túc được trong bao lâu?

Trải qua chuyện của Lý Hào Kiệt, tôi thực sự không dám đưa ý kiến gì cho Khương Thanh.

Nhưng chủ ý của Khương Thanh rất ngay thẳng.

Chỉ ấy đứng thẳng người, cũng không nóng lòng đóng cửa xe, chỉ đưa mắt nhìn Ngô Tiến An từ trên xuống dưới, nở nụ cười rất thương mại hóa: “Anh Ngô, nếu anh muốn theo đuổi tôi, vậy có một tiền đề.”

“Gì thế?”

“Trong vòng hai năm anh đừng chạm vào phụ nữ, tôi mới có thể suy xét.”

Khương Thanh nói xong, Ngô Tiến An sững sờ trong chốc lát, nhưng nhanh chóng đồng ý ngay: “Anh đồng ý với em, trong vòng hai năm sẽ không chạm vào phụ nữ.”

Khương Thanh cũng không bắt ngờ gì khi hắn đồng ý: “Tùy anh thôi, dù sao tôi cũng không thể giám sát được anh.”

Nói xong, chỉ ấy đẩy Ngô Tiến An ra, đóng cửa, đi mất. Nhưng trên đường về, tôi bỗng cảm thấy hình như tâm trạng của Khương Thanh không còn tệ như ban nãy nữa.

Ngày hôm sau nữa, Khương Thanh vẫn đi làm như bình thường. Trước khi lên máy bay, chỉ ấy ngồi trong phòng nghỉ nhẩn tìn cho tôi.

Tôi cũng coi như yên tâm rồi.

...

Tôi quay về sống ở “Số 1 Vĩnh An”, việc liên lạc với Lý Trọng Mạnh dần dần nhiều hơn.

Nhưng tôi đã bắt đầu chú ý tới thông tin tuyển dụng ở thành phố khác, trong đó có một nơi yêu cầu tôi tới phỏng vấn.

Khi tôi chạy cáng dặm đường tới đó, người phỏng vấn hỏi tôi: “Tại sao phải đeo khẩu trang?” Tôi nói ra sự thật, nhưng anh ta còn yêu cầu tôi tháo khẩu trang.

Khi tôi tháo khẩu trang xuống, người phỏng vấn khẽ nhàu mày rồi nói: “Xin lỗi, công ty chúng tôi không thể tuyển dụng cô.”

Nói thật lòng, tôi đã thấy quen với chuyện không được nhận vào làm rồi, nhưng bị từ chối ngay tại đó như thế quả thực là lần đầu tiên được thấy, trong lòng vô cùng khó chịu.

Tôi quay về Vĩnh An, nói chuyện này với Lý Trọng Mạnh. Người đàn ông kia im lặng lắng nghe rồi vỗ đầu tôi: “Đội mặt mũi khỏi hẳn rồi hẳn đi, năm nay tôi nuôi em, tuy tôi không kiếm được nhiều tiền nhưng nuôi em thì vẫn dư dả.”

“Cảm ơn anh.” Tôi không cần Lý Trọng Mạnh nuôi, nhưng câu nói của anh khiến tôi nghe mà rất vui.

Chớp mắt đã tới ngày 13 tháng 1.

Theo những gì đã viết trong thiệp mời trước đó, ngày 14, mọi người có thể lục tục tới sân bay gần hải đảo của Lý Hào Kiệt. Ở đó, Lý Hào Kiệt đã chuẩn bị rất nhiều du thuyền đón khách khứa tham gia buổi lễ lên đảo.

Tới đó, tôi ngồi trước quầy viết chữ, lấy bút ra.

Nghĩ lại thì tôi đã lâu lắm rồi không dùng bút để viết chữ, trước kia cái gì cũng dùng máy tính hoặc điện thoại, viết thư dường như đã là chuyện của thế kỷ trước.

Tôi nhìn mảnh giấy trước mặt, suy nghĩ xem nên viết về câu chuyện ấy thế nào. Ban đầu tôi viết một câu chuyện rất dài rất dài, nhưng viết được một nửa, tôi lại cảm thấy mình nực cười.

Viết dài như thế, đang trông chờ vào điều gì đây?

Đã chẳng còn bất cứ thứ gì để trông mong nữa rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, sau cùng tôi chỉ viết lên giấy một hàng chữ.

“Mười sáu năm trước, tôi từng cứu một cậu bé ở công trường gần cô nhi viện,

Từ sau hôm ấy, tôi đã trao trái tim mình cho cậu ta;

Tôi cứ tưởng anh là cậu ấy, bây giờ tôi biết rằng, anh không phải cậu ấy;

Cậu bé từng tím áo tôi khi tôi ngang qua cười lên đẹp hơn anh;

Hơn nữa, cậu ấy không biết lừa dối người khác.”

Viết xong, tôi gấp gọn phong thư, bỏ vào phong bao đỏ cùng với bảy mươi triệu đồng, nhét tới mức phong bao dây cộp lên.

Sau đó, tôi viết tên mình ở mặt sau của phong bao đỏ - Tống Duyên Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 228: Đứa trẻ thứ ba của tôi và lý hào kiệt

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, tôi đã dậy thu dọn hành lý.

Tôi tìm được một bộ lễ phục không quá quá bó, sau đó ngoài vài bộ đồ bình thường và hai bộ đồ bơi thì nhét toàn đồ trang điểm. Tôi hi vọng hôm đó tôi sẽ có gắng xinh đẹp một chút.

Khi dọn đồ xong, tôi tự nấu cho mình một bát mì Dương Xuân. Vốn định cho thêm chút dầu mè, nhưng vừa mở nắp lọ dầu mè ra thì...

“Oe.” Tôi không khỏi cảm thấy buồn nôn, lập tức xông vào phòng vệ sinh, nhưng không nôn ra được cái gì cả.

Cảm giác này quen thuộc vô cùng!

Tôi cầm điện thoại lên tính ngày, thời gian kinh nguyệt đã quá mất nửa tháng, đợt này tôi bận rộn với chuyện rài rỏ sơ xin việc nên bỗng chốc không chú ý tới..

Đúng là tạo hóa trêu người.

Khi tôi sắp đi tham dự đám cưới của Lý Hào Kiệt thì tôi lại mang thai. Đứa con thứ ba của tôi và Lý Hào Kiệt.

Tôi cố gắng ép mình ăn hết bát mì này.

Khi vừa ngồi xuống nghỉ ngơi thì Lý Trọng Mạnh tới và hỏi: “Có thể xuất phát được chưa?”

“Ừ.” Tôi cố gắng vực dậy tinh thần.

Lý Trọng Mạnh lái xe, khi xe rời khỏi khu nhà, ngang qua một quầy thuốc, tôi do dự trong chốc lát nhưng sau cùng vẫn báo: “Có thể dừng xe một lát không? Tôi muốn mua chút thuốc.”

Người đàn ông kia dừng xe, tôi xuống quầy thuốc mua que thử thai, lén lút nhét vào túi xách.

Đến sân bay, tất cả hành lý đều phải ủy thác vận chuyển, tôi và Lý Trọng Mạnh đi giữ đủ các cửa hàng miễn thuế. Lúc này các nhân hàng đang ra mắt sản phẩm phiên bản giới hạn nhân dịp lễ Tình nhân, mà dường như phụ nữ chẳng bao giờ chống cự được với phiên bản giới hạn.

Tôi nhìn trái nhìn phải, nhớ tới ví tiền của mình, sau cùng chỉ chọn một băng phấn mắt giới hạn, là màu đỏ. Tôi có rất ít phấn mắt màu này.

Cũng coi như thách thức bản thân đi.

Khi tỉnh tiền, Lý Trọng Mạnh đưa thẻ của anh cho nhân viên bán hàng. Tôi vội vàng ngăn lại, nói với nhân viên: “Quẹt thẻ của tôi.”

Nói rồi, tôi hoảng hốt lấy ví tiền từ trong túi xách, trong lúc vội vàng, ví tiền được lấy ra mà que thử thai đặt trên cùng cũng rơi ra theo.

Nhìn thấy que thử thai, Lý Trọng Mạnh khựng lại, anh ngăn động tác lấy ví của tôi và nở nụ cười dịu dàng: “Theo tôi ra ngoài mà còn để em thanh toán, em muốn nhân viên bán hàng coi thường tôi à?”

Lúc này tôi cũng không tranh với anh nữa, nhanh chóng cúi người nhặt que thử thai lên. Bất tri bất giác, mặt tôi đã đỏ ửng lên vì xấu hổ.

Sau khi thanh toán, tôi và Lý Trọng Mạnh tới phòng nghỉ của khoang hạng nhất, đợi nhân viên phục vụ mang tới hai tách trà, Lý Trọng Mạnh nhấp một hớp rồi mới hỏi tôi: “Của thằng Kiệt đúng không? Mấy tháng rồi?”

“Chắc khoảng hai tháng.” Tôi bung tách trà, nhìn Lý Trọng Mạnh vội về khẩn cầu: “Xin anh nhất định đừng nói chuyện này cho Lý Hào Kiệt, đây là đứa con của riêng mình tôi, không liên quan gì đến anh ấy hết.”

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, ban đầu chỉ im lặng, sau đó, anh ta thở dài một tiếng: “Em không cảm thấy em làm như vậy khá ích kỷ à?”

“Ích kỷ?”

“Trong số các bệnh nhân ở bệnh viện của tôi cũng có một số bà mẹ đơn thân, tuy rằng đôi khi các bà mẹ chẳng có gì không làm được, nhưng một gia đình khuyết thiếu thật sự không công bằng với trẻ nhỏ.”

Là như vậy sao?

Tôi nghe Lý Trọng Mạnh nói vậy, không khỏi thấy do dự. Nhưng Lý Hào Kiệt sắp kết hôn rồi, tôi không thể yêu cầu anh ta chịu trách nhiệm với đứa trẻ này được, như thế chắc chắn cũng sẽ tổn thương tới Lâm Tuyền. Và lại, chưa chắc Lý Hào Kiệt sẽ chịu trách nhiệm, tám phần mười là cho ít tiền thôi.

Nếu như là con trai, chưa biết chừng sẽ bị anh ta thẳng thừng cướp đi mất.

Lòng dạ tôi rồi bối, sau đó mới hiểu ra ý của Lý Trọng Mạnh mà vội vàng hỏi: “Không phải anh định bảo tôi bỏ đứa bé này đây chứ? Tôi tuyệt đối không phá bỏ nó đâu!”

Lý Trọng Mạnh sững sờ bởi những gì tôi nói.

Anh khựng lại rồi cười cười: “Sao tôi lại có ý đó được, đứa trẻ nào cũng có quyền đến với thế giới này. Chỉ cần nó là một đứa trẻ khỏe mạnh, người lớn cũng không có quyền cướp đi mạng sống của nó.”

Nghe anh nói vậy, tôi cũng thấy yên tâm hơn nhiều.

Tôi không lên tiếng, Lý Trọng Mạnh tiếp tục nói: “Tôi chỉ cảm thấy, trong cuộc sống tương lai của em và đứa trẻ này, nên có một người đóng vai cha đứa trẻ.”

Nghe người đàn ông kia nói vậy, tôi liếc anh ta một cái. Đường như đã nghe hiểu, mà đường như cũng không hiểu gì.

Lý Trọng Mạnh cười cười: “Cả đời này có lẽ tôi cũng không thể kết hôn được, trước khi em tìm được nửa kia, tôi có thể chăm sóc em với tư cách một trưởng bối.”

“Tôi đâu phải trẻ con, không cần ai chăm sóc.” Tôi cười cười.

Không hiểu tại sao, nghe Lý Trọng Mạnh nói thế, trái tim tôi lại thấy ấm áp hơn phần nào.

“Trong mắt tôi em chính là đứa trẻ con.”

“Nhưng mà...” Tôi nghĩ ngợi: “Anh Lý, anh vẫn còn trẻ, lẽ như ngày nào đó gặp được người mình thích, tâm trạng anh sẽ khác, sau này tôi sẽ chăm sóc cho bản thân và con của mình thật tốt.”

Nói cho cùng thì tôi không thể ích kỷ như vậy được. Lý Trọng Mạnh mới ngoài ba mươi, cuộc sống này luôn tràn ngập những bất ngờ, đừng không nào?

Tôi và Lý Trọng Mạnh xuống máy bay rồi lên du thuyền.

Khi tới đảo, nơi này vẫn là buổi chiều. Hòn đảo nhỏ lúc trước còn vắng vẻ âm thầm lần này đã khoác lên mình dáng dấp khác rồi.

Bắt đầu từ nơi xuống đảo, chỗ nào cũng có bóng bay màu hồng và trắng, thêm cả hoa hồng. Đầu đầu cũng có nhân viên phục vụ mặc âu phục chỉnh tề.

Chúng tôi lên đảo, nhân viên phục vụ tới kiểm tra thiệp mời rồi sắp xếp cho chúng tôi tới một biệt thự gần bãi cát.

Sau khi dẫn chúng tôi tới đó, nhân viên phục vụ đặt hành lý xuống rồi định đi ngay, nhưng bị tôi gọi lại: “Xin chào, xin hỏi đây là phòng của ai vậy?”

Nhân viên phục vụ nhìn tôi rồi nhìn Lý Trọng Mạnh, đột nhiên bừng tỉnh: “Xin lỗi, tôi cứ tưởng hai người đi cùng nhau, xin mời theo tôi tới bên này.”

Nhân viên phục vụ dẫn tôi tới căn phòng bên cạnh. Hiển nhiên, khách mời lần này không quá nhiều.

Tôi ngồi trong phòng chưa được bao lâu thì nghe thấy bên ngoài có người gọi: “Có ai trong đó không?”

Giọng nói này “trọng cương có như”, tôi chỉ nghe qua một người có giọng nói như vậy, bỗng chốc nhận ra ngay đó là ai.

Quả nhiên, khi tôi đứng dậy ra đến cửa, nhìn ngay thấy Amy đang đứng ở đó. Anh ấy mặc một chiếc quần lửng ống rộng rất rất màu mè, bên ngoài là áo chống nắng, trong tay xách một chiếc cốp trang điểm rất to.

up trên app mê tình truyện

Nhìn thấy tôi, Amy bước vào phòng: “Chào cô Tổng, tổng giám đốc Lý nói mấy ngày tôi sẽ phụ trách trang điểm cho cô.”

“Cho tôi?” Tôi sững người.

“Đừng vậy, nhờ hồng phúc của cô, tôi mới được đến hôn lễ của anh ấy.” Amy đặt cốp trang điểm trong tay xuống, nhìn bờ biển sau lưng mà gương mặt hiện rõ vẻ hạnh phúc: “Đây là lần đầu tiên tôi được đặt chân đến một hòn đảo tư nhân đấy, đúng là quá tuyệt vời!”

Tôi nhìn Amy mà tâm trạng phức tạp không nói lên lời. Lý Hào Kiệt có ý gì đây? Sợ tôi – với tư cách là bạn gái cũ – sẽ làm anh ta mất mặt, hay là...

Lúc này, Amy đã bước tới bên cạnh tôi, “bày trận” trên chiếc bàn trà bên cạnh, vừa lời đồ đạc ra bên ngoài vừa nói: “Sau này mỗi sáng tôi sẽ trang điểm giúp cô, mỗi tôi sẽ tẩy trang giúp cô, nhưng cô cũng có thể chọn tự mình tẩy trang. Việc này rất đơn giản, tôi đưa cho cô một cái xẻng nhỏ, cô cạy hết lớp sáp trang điểm đi là được.” Amy vừa nói vừa lấy ra một thứ trông giống như xẻng dùng để đắp tượng, đặt qua một bên.

“Vậy buổi tối tôi sẽ tự tẩy trang.” Tôi vừa nói vừa ngồi xuống sofa, chuẩn bị để Amy trang điểm cho mình.

Nói thật lòng, tay nghề của Amy quá đỉnh cao, bất kể Lý Hào Kiệt có mục đích gì, tôi vẫn rất mừng vì anh ta có thể gọi Amy tới.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 229: Vì em mà đến

Amy bắt đầu trang điểm cho tôi, đầu tiên anh ấy dùng sáp trang điểm để điều chỉnh độ bằng phẳng cho làn da của tôi.

Anh vừa điều chỉnh vừa nói: “Tôi nay có tiệc nướng bên bãi biển, cô cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ biến cô trở thành ngôi sao sáng chói nhất nhất.”

“Cảm ơn, nhưng tôi chỉ hi vọng trông mình giống người bình thường thôi là được rồi.” Tôi không cần làm ngôi sao gì cả, tôi chỉ đến để nói với Lý Hào Kiệt về chuyện đó mà thôi.

Nhưng Amy không nghĩ như vậy: “Thế thì không được, tôi đến đây vì cô mà, cô không xinh đẹp, há chẳng phải tôi phí công vô ích à? Người khác sẽ nghi ngờ khả năng của tôi.”

“Được rồi, vậy nhờ cả vào anh vậy.” Tôi biết mình có nói thế nào đi chăng nữa, Amy vẫn trang điểm cho tôi thật xinh đẹp thôi.

Trong chiếc cốp trang điểm mà Amy mang theo, chỉ cần dựng lên là có ngay một gương khá to.

Sau khi điều chỉnh dáng mặt cho tôi xong, anh nhìn vào gương và nói: “Nhìn xem thế nào?”

“Rất đẹp, cảm ơn.” Tôi chưa từng nghĩ ngờ tay nghề của Amy.

Anh tiếp tục trang điểm cho tôi, khi dặm lớp che khuyết điểm, không kiềm lòng được mà hỏi: “Tôi hỏi câu này có dùng để bụng nhé, lần trước khi tổng giám đốc Lý tới tìm tôi, tôi cảm thấy anh ấy đối xử với cô cũng chiều tận trời, thế mà chưa được bao lâu, sao lại...”

truyện được mua bản quyền từ tác giả up trên app mê tình truyện

“Tôi và anh ấy không phải kiểu quan hệ mà anh nghĩ.” Tôi lên tiếng cắt ngang lời Amy.

Amy nhìn tôi, dường như hiểu ra điều gì đó, anh tiếp tục trang điểm cho tôi, nhưng vẫn phải nhíu mày mà nói: “Cố đấy, tôi trông cô đúng kiểu được yêu thương nên không biết sợ hãi, mặt cô biến thành thế này mà không nghĩ tới chuyện phẫu thuật thẩm mỹ. Dân ông đều là động vật yêu bằng mắt, cô yêu thế nào nữa mà nhìn gương mặt này cũng không yêu nổi.”

“Ừ.” Tôi bình tĩnh nhìn vào gương, gương mặt đó đã được bàn tay vô cùng khéo léo của Amy điều chỉnh đến mức hoàn hảo không tí vết.

Đúng vậy, dân ông đều là động vật yêu bằng mắt, e rằng Lý Hạo Kiệt đã ngán tôi từ lâu rồi.

Amy thấy tôi không có hứng thú trả lời cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lặng lẽ trang điểm cho tôi.

“Dừng dòng.”

Khi tôi vừa trang điểm xong thì chuông cửa vang lên, ngay sau đó, tôi nghe thấy giọng nói của Lý Trọng Mạnh: “Tổng Duyên Khanh, em có trong đó không?”

“Để tôi mở cửa giúp cô.” Tôi muốn định đứng dậy ra mở cửa, Amy đã ấn tôi lại, cầm cọ trang điểm trong tay mà đi ra cửa.

Khi cửa mở ra, Lý Trọng Mạnh đứng ở cửa nhìn thấy Amy mà sững người một cách rõ rệt.

Amy nở nụ cười quyến rũ, cào cào tóc rồi vươn tay với Lý Trọng Mạnh: “Chào anh, tôi là thợ trang điểm mà tổng giám đốc Lý mời tới trang điểm cho cô Tổng.”

“Ồ.” Lý Trọng Mạnh do dự trong chốc lát nhưng vẫn chạm vào tay Amy.

Người đàn ông kia bước vào, vừa nhìn thấy tôi đã sững sờ, nhíu mày: “Mặt của em...”

“Kiệt tác của tôi đấy, thế nào, đỉnh không?”

Lúc này Amy đang chấp tay trước ngực, đứng đưa cơ thể, trông giống như một cô gái thẹn thùng đang tranh công trước mặt Lý Trọng Mạnh.

Đến cả giọng nói cũng mềm mại hơn.

Cơ thể Lý Trọng Mạnh hơi nghiêng về sau, anh có vẻ cảnh giác với Amy, miễn cưỡng nhếch lên thành một nụ cười gượng: “Ồ, đỉnh lắm, cảm ơn cậu.”

“Đừng khách sáo.”

Amy nghe được tiếng cảm ơn của Lý Trọng Mạnh mà toàn thân xán lạn hẳn lên. Biểu cảm dạt dào trên gương mặt có thể nói là hạnh phúc.

Lý Trọng Mạnh có vẻ mất tự nhiên, lùi về sau một bước, tìm một chỗ khá xa để đứng, hai tay khoanh trước ngực, có vẻ giống tư thế phòng ngự: “Ừ, hai người tiếp tục đi, nếu như không tiện thì tôi ra ngoài đợi.”

“Tiện chứ, tiện chứ!” Amy đã trả lời thay tôi.

Sau đó, Amy trang điểm cho tôi vô cùng chăm chú, trong lúc ấy câu nào cũng là nói với Lý Trọng Mạnh.

Khi việc trang điểm sắp kết thúc, Amy hỏi Lý Trọng Mạnh: “Anh Lý, anh mở công ty gì vậy?”

Amy cho rằng, Lý Trọng Mạnh đã là người họ Lý thì chắc hẳn cũng sẽ mở công ty.

“Tôi chỉ là một bác sĩ bình thường.” Lý Trọng Mạnh trả lời thành thật.

Tuy rằng anh thành lập cả một bệnh viện, nhưng tôi biết, trong lòng Lý Trọng Mạnh, anh chỉ là một bác sĩ bình thường.

“Bác sĩ hả?” Amy vừa nghe vậy mà hai mắt đã sáng ngời lên, nhìn Lý Trọng Mạnh bằng vẻ sùng bái: “Anh Lý, anh sống trong một gia tộc lớn như nhà họ Lý mà không bị tiền tài mê hoặc, vẫn có thể độc lập làm một bác sĩ bình thường, thực sự quá giỏi!”

Lời của Amy cũng làm tôi khựng lại, anh ấy nói không hề sai.

Tuy rằng Lý Trọng Mạnh là con riêng nhưng dù gì anh cũng là người nhà họ Lý, lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, nếu như anh muốn mở công ty cũng không đến mức không có vốn liếng.

Nhưng anh vẫn chọn làm một bác sĩ.

Lý Trọng Mạnh cười hờ hững: “Tôi cũng không có khả năng làm kinh doanh, chỉ biết cái này nên chỉ theo nghề này thôi.”

“Anh Lý thực sự quá tuyệt vời.” Khi nói câu này, thần trí của Amy đã rơi vào trạng thái ngất ngây.

Anh ấy nhanh chóng hoàn thành phần trang điểm cho tôi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, bước tới trước mặt Lý Trọng Mạnh với vẻ tình tứ: “Anh Lý, tôi về chuẩn bị trước, tối nay chúng ta gặp nhau ở tiệm BBQ bên bờ biển nhé!”

Lý Trọng Mạnh chần chờ trong chốc lát, ánh mắt hướng về phía gương mặt của tôi, dường như đang nề tình anh trang điểm cho tôi mà ngượng ngùng nói: “Ừ, tối nay gặp.”

Amy vừa đi, Lý Trọng Mạnh lập tức ngồi xuống chiếc ghế tựa bên cạnh, nhíu mày hỏi: “Có phải sau này mỗi ngày cậu ấy đều đến trang điểm cho em?”

“Ừ.”

“Hay là từ ngày mai, khi nào em chuẩn bị xong thì hãy liên lạc với tôi, tôi không qua nữa.” Lý Trọng Mạnh thờ dãi: “Dạng người này, tôi thực sự không giỏi đối phó.”

“Ừ, khi nào tôi ra cửa sẽ liên lạc với anh.” Tôi cũng coi như đang giải nguy giúp Lý Trọng Mạnh.

Nói xong về chuyện của Amy, ánh mắt của Lý Trọng Mạnh một lần nữa hướng về phía tôi, anh ti mi đánh giá tôi rồi mỉm cười: “Nhưng cậu ấy giỏi thật, hôm nay em vô cùng xinh đẹp.”

“Vậy sao?” Tôi đứng dậy, bước tới trước một tấm gương để nhìn vào người phụ nữ xinh đẹp trong đó.

Hôm nay tôi không giống với hình ảnh mà hôm đó Amy “đắp” cho mình, gương mặt tôi hôm nay có vẻ gầy gò hơn, trông khá lạnh lùng, vừa vặn phù hợp với đặc điểm không thể làm quá nhiều biểu cảm của một gương mặt giả.

Lý Trọng Mạnh đứng chếch phía sau, nhìn tôi qua tấm gương. Đôi mắt có phần sắc bén giấu sau gọng kính của người đàn ông kia nhìn về phía tôi, lúc này lại có vẻ dịu dàng, anh nói: “Đi thôi, hoàng hôn đẹp thế này, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

“Ừ.” Tôi thay một bộ đồ rồi ra cửa cùng Lý Trọng Mạnh.

Bên ngoài đa số là những gương mặt xa lạ, Lý Trọng Mạnh nói với tôi, hôn lễ lần này về cơ bản chỉ mời người thân của hai nhà Lý – Lâm cùng với một số bạn bè có quan hệ rất tốt với Lý Hạo Kiệt và Lâm Tuyên.

“Hình như tôi chẳng được tính vào bên nào cả.” Nói ra thì, tôi cũng được coi như sự tồn tại đặc biệt.

“Tuy rằng tôi được tính, nhưng lại là người không được hoan nghênh.” Lý Trọng Mạnh vốn chỉ muốn trừu tôi, nhưng khiến tôi cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Tôi nhìn anh, có phần áy náy: “Xin lỗi, cũng tại phải đi cùng tôi.”

Người đàn ông kia giờ tay vỗ nhẹ trên đầu tôi: “Không sao đâu, thực ra có thể nhìn thấy em xinh đẹp như vậy cũng coi như không uống thuốc đi này.” Anh ngừng lại trong chốc lát rồi bổ sung thêm: “Hôm nữa biết được em mang thai, tôi rất mừng vì mình đã đến đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 230: Anh ấy sắp kết hôn rồi, cô dâu không phải tôi

“Tại sao?” Tôi thấy hơi khó hiểu.

Người đàn ông kia nhìn về phía tôi, nụ cười càng rõ ràng hơn: “Voi vì có một số chuyện phụ nữ mang thai cần chú ý, nhất là trong vấn đề ăn uống, tôi nghĩ tôi hiểu nhiều hơn em”

Nghe anh nói vậy, gương mặt tôi không khỏi nóng như phát sốt.

Quả thực, đã mang thai vài lần rồi, nhưng phụ nữ mang thai nên chú ý những gì, tôi thực sự không hiểu nhiều.

Chúng tôi đi dạo một vòng trên bãi cát, cho đến khi trời dần dần tối đi, chúng tôi mới tập trung ở nơi tổ chức tiệc BBQ.

Nếu như không có Amy, chắc hôm nay tôi cũng không đến đây; nhưng vì gương mặt xinh đẹp này đã cho tôi rất nhiều can đảm.

Khi tôi và Lý Trọng Mạnh xuất hiện tại nơi tổ chức tiệc, trên các băng ghế rải rác đã có không ít người. Có nhân viên ở bên cạnh phụ trách việc nấu nướng, chúng tôi chỉ cần mang đĩa tới lấy đồ ăn và đồ uống là được. Lần đầu tiên do Lý Trọng Mạnh lấy đồ giúp tôi, anh cố ý dẫn tôi không được ăn hải sản, về phần đồ uống chỉ lấy cho tôi một ly nước cam.

Có cả ban nhạc diễn tấu ở bên cạnh.

Tất cả đều tinh lịch và tốt đẹp, nếu như lần này không phải hôn lễ của Lý Hào Kiệt, vậy có thể tôi sẽ thực sự yên tâm mà hưởng thụ mọi thứ.

Tôi uống nước cam xong, nhìn người xung quanh đều đang thưởng thức những ly champagne xinh đẹp, nhất thời thấy tâm can ngửa ngáy, cầm ly nước cam đi về phía quầy đồ ăn.

Khi bàn tay tôi vừa chạm vào ly champagne thì Lý Trọng Mạnh đã kéo cổ tay tôi: “Phụ nữ mang thai không thể uống rượu.”

“Nhưng mà champagne...”

“Nồng độ cồn thấp cũng không được.” Lý Trọng Mạnh nói xong đã đưa ly nước ép xoài trong tay cho tôi: “Ban này thấy em cứ nhìn mãi vào ly cocktail của người ở bàn bên cạnh là tôi biết rồi, em định tới lấy rượu.”

Nhìn ly champagne gần trong gang tấc mà tôi thấy không cam tâm chút nào.

Người đàn ông kia nhẹ nhàng phớt lên mũi tôi: “Ngoan, chỉ còn bảy tám tháng thôi mà, đợi bé con ra đời rồi, tôi sẽ đi quán bar cùng em, em muốn gọi đồ uống gì cũng được.” Giọng điệu của anh cứ như đang dỗ một đứa trẻ con.

Tôi ngẩng đầu nhìn Lý Trọng Mạnh.

Ánh đèn vàng vọt chiếu lên gương mặt của người đàn ông kia, khóe miệng anh vương nụ cười tìm tìm, đôi mắt sắc bén qua một lần gan lọc của mắt kính cũng vô cùng dịu dàng. Tôi cứ im lặng nhìn anh, chẳng nói một lời.

Người đàn ông hiền nhiên thấy kỳ lạ, anh đưa tay sờ mặt mình: “Sao thế? Mặt anh có gì à?”

“Không đâu.” Tôi mỉm cười: “Chỉ cảm thấy thực ra anh Lý rất đẹp trai.”

Lý Trọng Mạnh nghe thấy tôi nói như vậy mà bật cười thành tiếng: “Tôi đã thành ông chú già rồi, còn đẹp để gì nữa.”

“Vậy anh cũng là ông chú đẹp trai!”

Không hiểu tại sao, khi đứng trước mặt Lý Trọng Mạnh, tôi thực sự cảm thấy mình vẫn còn nhỏ.

Tôi cầm ly nước ép xoài, tâm trạng nhẹ nhàng quay về vị trí.

Phần biểu diễn của đội nhạc vừa được một nửa thì đột nhiên đổi phong cách, biến thành bản “Marriage d’amour”. Đồng thời, khách khứa xung quanh lục tục đứng dậy, họ đều nhìn về một hướng. Tôi cũng nhìn theo...

Lý Hào Kiệt và Lâm Tuyền xuất hiện ở lối vào của bữa tiệc BBQ, người đàn ông này hiếm hoi có được lúc mặc đồ hoa, mà Lâm Tuyền ở bên cạnh thì mặc váy dài sặc sỡ kiểu Bohemian.

Quần áo của hai người này vừa nhìn qua đã biết là trang phục tình nhân.

Trước kia hình như Lý Hào Kiệt chưa từng mặc quần áo kiểu này, nhưng bây giờ chịu vì Lâm Tuyền mà...

Tôi đã không thể nhìn tiếp được nữa.

Càng nghĩ càng thấy lòng dạ đau đớn.

Tôi nhìn người đàn ông kia đang đi về phía chúng tôi, dường như muốn lấy đồ ăn, thế là sợ hãi nhanh chóng muốn trốn tránh, nhưng không chú ý tới ngọn đèn bên chân mình. Cả người tôi đổ về phía trước.

“Cẩn thận.” Giọng nói của Lý Trọng Mạnh vang lên bên tai, đồng thời, người đàn ông kia nhanh chóng bước tới đỡ được tôi. Nhờ thế mà tôi không bị ngã, nhưng ly nước ép xoài trong tay thì bị hất một phần lớn lên quần áo của anh.

“Xin lỗi anh.” Tôi hoảng hốt vội vàng đặt ly qua một bên, vươn tay lấy giấy ăn từ quầy bên cạnh, lau nước ép giúp anh. Nhưng màu vàng của nước ép xoài chỉ cần dính lên quần áo là nhuộm màu vải ngay, càng lau càng chỉ khiến màu vàng lan nhanh hơn.

Khi tôi đang lau nước ép giúp Lý Trọng Mạnh thì thấy sau lưng lạnh lạnh...

Tôi quay đầu lại, Lý Hào Kiệt đang nhìn về phía chúng tôi, tuy rằng trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong đôi mắt thâm sâu kia dường như đang nổi lên sóng to gió lớn.

Lúc này, Lý Trọng Mạnh đang đứng bên cạnh đột nhiên kéo tay tôi, anh cười cười mà bảo: “Đừng lau nữa, tôi về thay đồ, em có muốn đi về cùng tôi không?”

“Hả?” Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, phản ứng đầu tiên là muốn rút tay ra, sợ Lý Hào Kiệt hiểu nhầm. Dù suy nghĩ ấy chỉ trong một giây thôi cũng khiến tôi cảm thấy mình thật nực cười.

Anh sắp lấy cô gái khác rồi, sao có thể rảnh rỗi tới đây ghen tuông vì tôi?

Bàn tay tôi cứng ngắc ở đó, mặc cho Lý Trọng Mạnh lôi kéo, tôi mỉm cười: “Được, tôi đi về cùng anh.” Nói xong, hai người chúng tôi vòng qua phía Lý Hào Kiệt định rời đi.

Nhưng cửa ra chỉ có một. Khi chúng tôi sắp vòng ra cửa...

“Chú.” Giọng nói của Lý Hào Kiệt vang lên sau lưng chúng tôi.

Nghe thấy giọng nói của người đàn ông này, không hiểu tại sao, cơ thể tôi mềm nhũn, thân thể cứng ngắc tại chỗ, không nhúc nhích được.

Lý Trọng Mạnh bên cạnh tôi lên tiếng trước: “Kiệt à, tâm hồn vui vẻ nhé.”

“Cảm ơn chú.” Có lẽ vì đang sắp làm hôn lễ nên Lý Hào Kiệt cũng không muốn ồn ào với Lý Trọng Mạnh, chỉ có điều giọng điệu nghe hơi lạnh nhạt.

Tôi không ngừng đầu lên cũng có thể cảm nhận được, ánh mắt của người đàn ông chắc hẳn đang hướng về phía mình. Lúc này đây, đến cả dừng khí để ngừng đầu lên tôi cũng chẳng có, chỉ sợ nhìn thấy anh, nước mắt sẽ rơi xuống khiến người ta thất vọng.

Tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt nói: “Quả nhiên cháu không nhìn nhầm, cháu rất để ý tới vợ trước của cháu.” Khi nói đến hai chữ “vợ trước”, anh còn cố ý nhấn mạnh vào. Trái tim tôi như bị đá kích nặng nề.

Đúng vậy, tôi và anh từng có một thời gian hôn nhân, rõ ràng thời gian không quá lâu, nhưng tôi lại cảm thấy nó xa xôi như chuyện từ thế kỷ trước.

Tôi có thể cảm nhận được cánh tay của Lý Trọng Mạnh đặt trên vai mình, người đàn ông kia dùng giọng điệu ôn hòa mà nói: “Kiệt, nếu sắp kết hôn thì hãy chịu trách nhiệm với cô Lâm, đừng nghĩ đến chuyện trước kia nữa, còn về phần Khanh, chú sẽ giúp cháu chăm sóc cho cô ấy.”

Khanh.

truyện được mua bản quyền từ tác giả up trên app mê tình truyện

Khi cách gọi này buột ra, tôi nhìn thấy bàn tay đang dút trong túi quần của Lý Hào Kiệt siết chặt thành nắm đấm, hiển nhiên anh rất tức giận.

Cũng phải, Lý Hào Kiệt có tính độc chiếm mạnh như thế, làm sao có thể cho phép tôi thuộc về người khác?

Tôi vốn định gay gắt tay Lý Trọng Mạnh ra vì không muốn liên lụy đến người đàn ông này, nhưng chưa kịp hành động thì đã nghe Lý Hào Kiệt nói: “Như thế hả, vậy chú phải chăm sóc cho cô ấy cẩn thận nhé, nếu như xảy ra sơ suất gì, vậy cháu chỉ hỏi tôi mỗi chủ thôi đấy!” Nói xong, anh quay người đi mất.

Thấy người đàn ông kia đi rồi tôi mới dám ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng lưng anh, bắt tri bất giác rơi nước mắt.

Lúc này Lý Trọng Mạnh không bỏ tay xuống mà chỉ vỗ nhẹ sau lưng tôi: “Tôi biết em thấy không dễ chịu gì, muốn khóc thì lát nữa về phòng khóc cho thỏa, nhưng không thể khóc ở đây, nếu không sẽ không đẹp nữa.”

“Ừ.” Tôi vui mặt trong lòng Lý Trọng Mạnh, cố gắng gạt đầu.

Anh sắp kết hôn rồi, cô dâu không phải tôi, cứ nghĩ đến chuyện này tôi lại thấy đau đớn.

Đau quá.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Bôi kem chống nắng giúp anh

Về đến cửa phòng, tôi do dự trong chốc lát nhưng vẫn nói: “Anh cởi quần áo ra rồi đưa cho tôi, tôi giặt giúp anh.”

“Không cần đâu, để tôi tự làm được rồi.”

“Để tôi làm cho.” Tôi vỗ cùng ấy này: “Do tôi làm bẩn đồ của anh, nếu như anh không để tôi giặt, tôi sẽ áy náy lắm.”

Lý Trọng Mạnh không cãi lại được tôi nên đành đồng ý: “Được, em đợi tôi về thay đồ.”

“Ừ.” Tôi gạt đầu.

Lý Trọng Mạnh nhanh chóng thay một chiếc áo T-shirt khác, đưa chiếc áo bẩn cho tôi, có phần áy náy: “Làm phiền em rồi, nước ếp xoài hơi khó giặt, nếu như không sạch được thì đừng miễn cưỡng, tôi mang nhiều quần áo lắm.”

“Ừ, tôi sẽ thử.”

Khi tôi mang chiếc áo T-shirt kia về giặt mới nhận ra Lý Trọng Mạnh nói đúng. Bất kể tôi cố gắng thế này, chiếc áo T-shirt thuần trắng này vẫn có lưu lại một chút vàng vàng, cực kỳ xấu. Hơn nữa vì tôi cố gắng giặt tẩy nơi dính nước xoài quá mức nên chỗ đó bị tôi kéo đến mức gần ra. Tôi nhìn vào chỗ đó mà tự nói với bản thân: “Lúc về sẽ mua một chiếc áo mới cho anh ấy vậy.”

Buổi sáng ngày hôm sau, Amy vẫn tới trang điểm cho tôi. Anh vừa vào phòng đã hỏi: “Tôi qua hai người có đến bữa tiệc BBQ không vậy? Sao tôi không nhìn thấy hai người?”

“Có tôi, nhưng tôi bắt cần làm đồ nước ếp trái cây lên áo của anh Lý nên chúng tôi về trước.”

Vừa nghe tôi nói vậy, Amy đã có vẻ không vui: “Ôi trời đất sao có bất cần thế chứ.”

Giọng điệu này nghe cứ như tôi hắt nước ếp hoa quả lên áo của bạn trai anh ấy vậy...

“Thực sự là lỡ tay thôi, lần sau tôi sẽ chú ý.” Tôi mỉm cười đáp lại.

Amy hôm nay trang điểm cho tôi rất chậm, nhưng thấy sắp trang điểm xong rồi, anh ấy không kiềm chế được nữa: “Hôm nay có phải Lý Trọng Mạnh không đến, có phải anh ấy đang trốn tránh tôi không?”

“Chuyện này...”

“Tôi có ăn thịt anh ấy đâu, chẳng qua chỉ cảm thấy anh ấy tốt, muốn thân thiết với anh ấy hơn, cũng có báo an ấy làm bạn trai tôi đâu.” Amy nói xong rồi liếc tôi một cái: “Tôi có ngờ mấy cũng nhìn ra được anh ấy thích cô.”

Lời của Amy làm tôi khựng lại: “Hửm?”

“Cô Tổng à, trên phương diện tình cảm có phải cô bị ngộ bầm sinh không thế, Lý Trọng Mạnh rõ ràng là thích cô mà.” Anh ấy nắm vai tôi, nhìn vào hình ảnh của tôi trong gương mà nói: “Trần trọng đi nhé, bây giờ đàn ông lấy cô không vì nhan sắc quá hiếm hoi.”

Amy dường như có vẻ không cam lòng, tôi không nói gì, anh ấy làm bầm oán trách: “Thực ra tôi thực sự không cảm thấy cô có gì hơn người, cũng không hẳn là khuynh quốc khuynh thành, vóc dáng tuy đẹp, nhưng so với người mẫu vẫn còn kém xa, cũng không có gì gọi là phong vị phụ nữ. Bất kể Lý Trọng Mạnh hay Lý Hào Kiệt ưng mắt cô cũng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.”

“Hờ hờ...” Ngoài cười gương ra thì tôi cũng không biết nên nói gì hơn.

Nhưng Amy không chịu ngưng, chỉ vào mặt tôi và bảo: “Bao nhiêu lâu cô không dưỡng da vùng mặt rồi? Hơn nữa, cô phải tập yoga, điều tiết cơ thể mới tốt được, hầy, cô phải chăm chút cơ thể mình tốt hơn mới xứng với Lý Trọng Mạnh, biết chưa? Nhất là khuôn mặt, nhất định phải đi phẫu thuật thẩm mỹ để hồi phục lại!”

“Vâng vâng vâng.”

Amy nói xong, biết Lý Trọng Mạnh sẽ không đến nên cũng không có hứng thú, xách cặp trang điểm đi luôn.

Tôi không để những lời anh ấy nói vào lòng. Trang điểm xong, tôi hành hạ mái tóc của mình một lúc mới đi tìm Lý Trọng Mạnh.

Người đàn ông kia hôm nay mặc một chiếc áo T-shirt khác, vẫn màu trắng. Nhìn thấy chiếc áo T-shirt trắng của anh, tôi có phần ngượng ngùng: “Xin lỗi, tôi giặt hồng áo của anh rồi, khi nào về tôi mua cho anh một chiếc mới nhé.”

“Không sao đâu.” Lý Trọng Mạnh có vẻ không để ý lắm: “Thời tiết khá đẹp, có muốn đi dạo không?”

“Được.” Tôi đi theo sau Lý Trọng Mạnh, nhìn thấy phần cổ và cánh tay của người đàn ông này có vẻ ửng đỏ nên gọi anh lại: “Anh Lý, có phải anh không bôi kem chống nắng?”

“Hửm?” Lý Trọng Mạnh nhìn về phía tôi có vẻ không hiểu: “Tôi không dùng mấy thứ phụ nữ dùng đó.”

“Tất nhiên không phải thế!” Tôi quá quyết kéo anh vào chỗ râm mát: “Anh đợi tôi một lát, tôi đi lấy cho anh, không bôi kem chống nắng sẽ tổn thương da đấy, đợi khi nó rát anh sẽ phải chịu đủ!”

Tôi nhanh chóng chạy về phòng, lấy kem chống nắng của mình ra, bắt đầu tỉ mỉ bôi kem cho Lý Trọng Mạnh. Nhưng vì bên cổ của người đàn ông này đã đỏ lên rồi, nghĩ tới việc nếu như anh hoạt động thì vùng da khác sẽ lộ nên tôi cởi áo của anh, giúp anh bôi cả chỗ khác.

Khi tôi kéo áo của người đàn ông này thì nghe thấy anh hỏi: “Cô cần tôi cởi áo cho em bôi không?”

“Được chứ, như thế này phiền quá.” Tôi không nghĩ ngợi gì đã nói ngay.

Đợi khi buột ra miệng rồi tôi mới ý thức được mình đã nói một câu ngu xuẩn tới cỡ nào, nên đành cười gượng hai tiếng: “Tôi đùa thôi, ở đây người qua người lại...”

“Vậy thì vào phòng đi.” Lý Trọng Mạnh nói.

Tôi nhìn biểu cảm của người đàn ông này và nhận ra, anh đang nghiêm túc...

Lúc này, trong đầu tôi bật ra câu nói của Amy, anh ấy nói, Lý Trọng Mạnh thích tôi.

Lý Trọng Mạnh mỉm cười: “Tôi vốn chỉ nghĩ coi ra để em bôi, nhưng tôi là đàn ông, phơi nắng chút cũng không sợ, không mong manh thế đâu.”

truyện có bản quyền up trên app mê tình truyện

Câu nói thân nhiên của người đàn ông này lại khiến tôi cảm thấy mình như kẻ lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

“Đi thôi, đi vào phòng, tôi bôi kem cho anh rồi cắt kem chống nắng luôn.” Tôi nói rất quả quyết.

“Chắc chứ?” Lý Trọng Mạnh nhìn tôi mà hai mắt đầy ý cười, dường như đã nhìn thấu hết chút bần khoản của tôi.

“Chắc chắn.” Tôi gạt đầu rồi theo người đàn ông kia vào phòng anh.

Kết cấu trong phòng của Lý Trọng Mạnh giống hệt phòng tôi, hơn nữa bên trong rất gọn gàng, chân được trải thảm. Nếu không có chiếc vali ở góc phòng, chắc tôi sẽ tưởng rằng căn phòng này chưa từng có ai ở.

Đợi khi tôi ngấm nghĩa căn phòng xong, ngừng đầu lên, Lý Trọng Mạnh đã cởi áo T-shirt đặt sang một bên, sau đó ngồi xuống giường, nhìn tôi với vẻ dịu dàng: “Còn cần tôi làm gì phối hợp với em không?”

Nói thật lòng, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lý Trọng Mạnh không mặc áo. Trước kia tôi cứ nghĩ chắc anh khá gầy, nhưng không ngờ cơ bắp trên người anh săn chắc hơn tôi tưởng, tuy rằng không có cơ ngực và cơ bụng cường tráng như Lý Hào Kiệt, nhưng nhìn đường cong của cánh tay là biết người này từng tập luyện.

Tôi nhìn tới nhìn lui mà bỗng thấy mặt mình hơi nóng.

Người đàn ông kia dường như cũng thấy ngại ngùng: “Thực ra cũng là lần đầu tiên tôi cởi áo trước mặt phụ nữ, xin lỗi, làm khó em rồi.” Anh nói rồi định mặc quần áo vào.

“Không sao đâu, bôi kem chống nắng thôi mà.”

Tôi đứng bên cạnh người đàn ông, bóp kem chống nắng ra tay rồi bôi từng chút một lên những chỗ mà lúc trước chưa bôi. Khi đã bôi gần xong, tôi nghe thấy tiếng mở cửa, cứ tưởng là nhân viên phục vụ vào quét tước dọn vệ sinh.

Nhưng khi tôi quay đầu lại thì thấy Lý Hào Kiệt đang đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy chúng tôi trong phòng, ban đầu anh ta khựng lại, gương mặt dường như được phủ một lớp băng mỏng. Rõ ràng đang giữa mùa hè mà tôi không nên được con ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 232: Ai nói anh không yêu em

Hai bàn tay Lý Hào Kiệt siết chặt, đứng yên tại chỗ vài giây rồi mới nói: “Có phải tôi quá rầy hai người không?”

“Không hề.” Lý Trọng Mạnh không giải thích nhiều, chỉ cảm áo bên cạnh lên rồi quay đầu hỏi tôi: “Đã xong chưa?”

Tôi vẫn còn đứng đơ ra.

Khi anh hỏi, tôi vội vã gạt đầu: “Xong rồi.”

Lúc này Lý Trọng Mạnh mới mặc áo vào, vừa chỉnh lại quần áo vừa đi về phía Lý Hào Kiệt và hỏi: “Kiệt, sao thế? Tim chú có việc gì?”

Anh vừa đi tới trước mặt Lý Hào Kiệt, Lý Hào Kiệt đã gờ nắm đấm lên, vung một cú thật mạnh về phía Lý Trọng Mạnh!

Chiếc kính của người đàn ông này bị anh ta đập rơi ra.

“Shhh...” Lý Trọng Mạnh lao đảo lùi về sau vài bước rồi mới đứng vững được.

“Anh làm cái gì đấy!” Tôi không ngờ Lý Hào Kiệt sẽ đánh người, nhanh chóng chạy tới.

Lý Hào Kiệt chẳng buồn để ý tới tôi, anh ta dùng một tay túm cổ áo của Lý Trọng Mạnh: “Anh nói đi, rốt cuộc anh có dụng ý gì! Anh có thù hận với nhà họ Lý, cảm thấy nhà họ Lý mắc nợ anh, đó là chuyện của nhà họ Lý, anh nhắm vào tôi đây này, anh dùng xuống tay với cô ấy!”

Lý Trọng Mạnh bị anh ta túm lấy cũng không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn Lý Trọng Mạnh, gương mặt rất bình tĩnh. Sau khi tháo kính xuống, trông anh vô cùng lạnh lùng, cho dù đối đầu với Lý Hào Kiệt cũng không thua kém gì về khí chất.

Tôi nhặt kính của Lý Trọng Mạnh, gạt tay Lý Hào Kiệt: “Buông tay.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, trong mắt anh ta ngoài lửa giận còn có cả ghen tuông.

Anh ta buông Lý Trọng Mạnh ra, nhìn về phía tôi, một bàn tay túm lấy cổ tay tôi, vô cùng phần nộ: “Có phải anh đã báo em cách xa anh ta ra à, anh ta không đơn giản như em nghĩ! Thiên hạ này bao nhiêu đàn ông, tại sao em cứ phải quần lấy đàn ông nhà họ Lý không chịu buông. Có phải em giao thiệp ít, ngoài nhà họ Lý thì không tìm được đàn ông có tiền khác? Anh giới thiệu cho em!”

“Anh nói gì thế?” Tôi sững người. Đầu óc tôi mờ mịt, nhất thời không kịp phản ứng Lý Hào Kiệt nói câu này là có ý gì.

“Anh nói gì à?” Lý Hào Kiệt lạnh lùng nhìn tôi: “Người phụ nữ ham hư vinh như em chẳng phải chỉ vì tiền thôi sao? Anh nói cho em biết, Lý Trọng Mạnh không có tiền đâu, cho dù anh ta có tiền, anh cũng có thể khiến anh ta lập tức không còn tiền nữa! Anh khuyên em nên đổi người đàn ông khác mà quyền rũ, chưa biết chừng...”

“Chát!” Người đàn ông kia còn chưa dứt lời, tôi đã gờ tay tặng cho gương mặt anh ta một cái tát!

Cái tát rất rất mạnh, đánh xong mà lòng bàn tay tôi tê dại, nhưng tôi không có cảm giác gì, chỉ nhìn anh ta mà cười lạnh: “Hóa ra anh nhìn nhận tôi như thế à? Trong mắt anh, tôi là người phụ nữ như thế sao?”

“Lẽ nào không phải thế?” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, trong ánh mắt anh ta, ngoài lạnh lẽo và chán ghét ra thì không còn gì nữa.

Câu nói của anh ta khiến tôi bùng tình khỏi giấc mộng!

“Đúng thế đấy! Không sai đâu, tôi chính là người phụ nữ như vậy!” Tay nhẹ nhàng đặt tay lên bụng dưới, lúc này mới ý thức được mình mực cười đến mức nào!

Hóa ra trong mắt Lý Hào Kiệt, tôi là dạng người như vậy.

Tôi bước thẳng tới bên cạnh Lý Trọng Mạnh, khoác cánh tay của người đàn ông này, ngả đầu tựa vào vai anh, ra vẻ ngọt ngào: “Nếu như tổng giám đốc Lý đã nhìn thấy rồi thì tôi cũng không giấu diếm nữa, tôi và anh ấy ở bên nhau rồi, lời mà tổng giám đốc Lý từng nói trước đây e là sắp thành hiện thực rồi.”

“Nó nói gì thế?”

truyện có bản quyền up trên app mê tình truyện

Lý Trọng Mạnh bị tôi khoác tay nên lấy cặp kính trong tay tôi, phối hợp cùng phần diễn xuất của tôi.

Tôi ngừng đầu thấy khóe miệng người đàn ông kia dính vết máu nên nhẹ nhàng lau đi giúp anh rồi cười bảo: “Tổng giám đốc Lý nói, có một ngày anh ấy sẽ phải gọi em là thím.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, hai mắt anh ta đỏ như sắp nhỏ máu, hai bàn tay siết chặt, hai hàm răng siết chặt, thốt ra được một từ: “Qua đây.”

“Tổng giám đốc Lý, ngày mai anh phải kết hôn đấy.” Tôi vẫn khoác tay Lý Trọng Mạnh, chẳng hề nhúc nhích.

“Qua đây.” Lý Hào Kiệt vẫn lặp lại hai từ kia.

Không hiểu vì sao, tuy rằng đã tỏ vẻ không có việc gì, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn nổi trống.

Có chút hoang mang.

Lý Trọng Mạnh rút cánh tay ra khỏi bàn tay tôi, vỗ vỗ vai tôi và dịu dàng bảo: “Em quay về trước đi, chuyện của anh và Kiệt sau cùng vẫn phải giải quyết thôi.”

“Chuyện của tôi và chú có thể từ giải quyết! Bây giờ tôi cần giải quyết chuyện giữa tôi và cô ấy!” Lý Hào Kiệt nói rồi lôi tôi từ sau lưng người đàn ông về phía phạm vi của anh ta, sau đó cứ kéo tay tôi mà đi ra ngoài.

Lý Trọng Mạnh thấy vậy nên kéo lấy cánh tay tôi, bỗng chốc tôi bị hai người đàn ông lôi lôi kéo kéo.

“Buồng tay ra!” Tôi tức giận nhìn Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, tôi và anh có chuyện gì chưa giải quyết à? Sao tôi không biết nhỉ?”

“Anh nói có là có.” Trong mắt Lý Hào Kiệt toàn tơ máu, đầu lông mày nhú chặt, mang theo cơn tức giận không thể tiêu tan!

“Kiệt, chuyện giữa chú và cháu đừng lôi người khác vào, cháu có ý kiến với chú thì cứ tìm chú.”

“Vậy sao?” Lý Hào Kiệt nhìn Lý Trọng Mạnh và hỏi: “Vậy tôi hỏi chú, rốt cuộc chú đã bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện này từ bao giờ?”

“Cái gì?” Lý Trọng Mạnh mờ mịt, dường như không biết Lý Hào Kiệt đang nói gì.

“Cần tôi nhắc nhở chú không?” Lý Hào Kiệt đứng lại trong chốc lát: “Chú là người tài trợ cho Tổng Duyên Khanh ở cô nhi viện, chú thu nhận nhà họ Tống, chuyển năm mươi một phần trăm cổ phần cho cô ấy, có thể nói cho tôi biết, chú làm những thứ này vì điều gì không?”

“Chú là ai?”

Tôi gần như không thể tin được vào tai mình, tôi nhìn Lý Trọng Mạnh với vẻ không tin nổi: “Người tài trợ cho tôi là anh!”

Lý Trọng Mạnh nhìn tôi, biểu cảm có vẻ mất tự nhiên, nụ cười trên môi càng nhạt nhòa: “Xin lỗi, tôi vốn không muốn em cảm thấy gánh nặng, cho nên không nói chuyện này cho em biết.”

“Sao có thể thế được!” Khi biết được tin này, tâm trạng của tôi có thể hình dung bằng “kích động”, tôi nhìn Lý Trọng Mạnh mà lắp bắp: “Tôi, tôi vẫn luôn mong được gặp anh, tôi muốn nói tiếng cảm ơn anh!”

Tôi muốn rút tay ra khỏi tay Lý Hào Kiệt, nhưng người đàn ông kia nắm quá chặt, bất kể tôi dồn sức thế nào vẫn bị anh ta siết lấy.

Lý Hào Kiệt thấy tôi như thế thì càng không vui: “Em có bị ngu không thế? Em quên mất chuyện em bị bắt cóc à? Sao có thể trùng hợp như vậy, khi anh ta gửi tin nhắn thì đám bắt cóc em tới ngay!”

Anh ta nói vậy khiến tôi sững sờ, nhìn về phía Lý Trọng Mạnh.

Nhớ lại, chuyện này quả thực hơi trùng hợp...

“Trùng hợp thôi.” Lý Trọng Mạnh thản nhiên nói: “Tôi làm bất kỳ chuyện gì cũng không tổn thương tới em.”

“Ờ, chú à, chú là dạng người gì, tôi quá rõ rồi!” Lý Hào Kiệt cười lạnh: “Không tổn thương cô ấy? Có phải chú dùng vẻ mặt vô hại này lừa cô ấy không?”

“Kiệt, nếu như cháu yêu Tổng Duyên Khanh, vậy thì hãy cưới cô ấy, đối xử tốt với cô ấy, nếu như cháu muốn lấy người khác thì buông cô ấy ra, đừng can dự gì thêm, đừng suy đoán vô cớ.”

Lý Trọng Mạnh nhìn về phía Lý Hào Kiệt.

“Anh ấy không yêu tôi.” Tôi đã lên tiếng trước.

Lý Hào Kiệt nghe tôi nói vậy, ánh mắt hướng về phía tôi vô cùng thâm thúy, hồi lâu sau mới nói: “Ai bảo anh không yêu em”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Nếu như em muốn thu hút càng nhiều người tới thì cứ hét đi!

Tôi sững sờ, nhìn về phía Lý Hào Kiệt, trái tim như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, bóp chặt lắm, như sắp quên luôn việc đập.

Nhưng tôi nhanh chóng phản ứng lại, tôi chắc chắn bị lừa rồi.

Tôi nhếch môi cười cười: “Tổng giám đốc Lý, hôm nay không phải thời gian diễn kịch nữa rồi, anh có thể thu hồi diễn xuất tâm cơ ánh mắt của mình rồi đấy.”

“Anh không hề diễn.” Lý Hào Kiệt nhìn tôi rất nghiêm túc: “Anh yêu em, anh không thể cưới em, những chuyện khác, anh đều có thể cho em.”

“Ha ha ha ha!” Tôi không kìm được mà cười như điên!

Tuy rằng lớp sáp trang điểm hạn chế cử động của gương mặt nhưng tôi vẫn cố gắng cười, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Có lẽ vì biểu cảm của tôi quá khoa trương nên hai người đàn ông đều buông tay ra.

Một tay tôi đỡ lớp sáp trên má trái, giờ tay còn lại tát thêm một cái chất chứa lên mặt Lý Hào Kiệt!

“Tổng giám đốc Lý, anh đứng là quý nhân hay quên, câu này anh từng nói với tôi đấy, nhưng lần trước, anh nói muốn lấy Tổng Duyên Minh.” Tôi nhìn anh ta, cuối cùng cũng không cười nổi nữa: “Nếu như anh cảm thấy tôi không xứng đáng để lấy thì đừng chọc vào tôi nữa, tôi cũng không đến mức sống thiếu anh sẽ chết!”

Tôi nói xong thì quay người ra khỏi phòng Lý Trọng Mạnh, chuyện xảy ra sau đó, tôi không biết gì nữa.

Tôi ở trong phòng mình nguyên một ngày.

Chạng vạng, ánh tà dương hắt vào phòng tôi rất đẹp, cũng may mà tôi mang xô kí họa với màu nước dạng thời.

Tôi tìm một cái ghế tựa còn trống trên bãi cát, ngồi trên đó và bắt đầu vẽ.

Khi tôi đang trộn màu cam và màu vàng để bắt đầu tô ráng chiều lên giấy thì một bóng người cao lớn chắn mất ánh sáng trước mặt tôi.

Không cần ngẩng đầu lên tôi cũng biết đó là ai.

Tôi vừa vẽ tranh vừa lên tiếng: “Tổng giám đốc Lý, ngày mai anh kết hôn rồi mà hôm nay còn ở đây, cô Lâm sẽ hiểu nhầm đấy.”

“Theo anh qua đây.” Người đàn ông kia nói thẳng.

Tôi không nhúc nhích: “Tổng giám đốc Lý, lần này tôi đến đây tham dự đám cưới của anh quả thực chỉ muốn đưa cho anh một mảnh giấy, nếu như tổng giám đốc Lý cảm thấy tôi chương mất thì tôi sẽ đưa đồ cho anh trước, tôi nay sẽ rời đảo.”

“Được thôi.” Điều khiến tôi bất ngờ là người đàn ông kia đồng ý luôn, anh ta ngừng lại trong chốc lát rồi nói: “Nhưng anh có lời muốn nói với em.”

“Ừ, nói đi, tôi đang nghe đấy.” Tuy rằng bề ngoài tôi đang vẽ tranh, thực ra tâm tư đã sớm không còn ở đây rồi. Chiếc bút không ngừng ma sát trên giấy khiến giấy vẽ trông có vẻ bẩn thỉu.

“Không đi à?” Giọng nói của người đàn ông kia có vẻ khiêu khích.

Tôi không trả lời, anh ta cúi người bế tôi lên theo kiểu công chúa!

“Á!” Tôi sợ hết hồn, liều mạng giãy giụa: “Lý Hào Kiệt, anh điên rồi!”

Đây là hòn đảo tổ chức hôn lễ của anh ta, tất cả người ở đây đều là khách mời của anh ta. Có người nhà họ Lý và người nhà họ Lâm, bất kỳ một ai trong số họ nhìn thấy anh ta ôm tôi đều sẽ bị hiểu nhầm!

Thế nhưng Lý Hào Kiệt căn bản chẳng để tâm, chỉ ghé đôi môi mỏng tới gần nói với tôi: “Nếu như muốn thu hút thêm nhiều người tới thì em cứ hét đi!”

Anh ta nói vậy khiến tôi im miệng ngay.

Chỗ này cách phòng của tôi không xa, vì chỗ này là hòn đảo tư nhân nên cửa phòng không khóa.

Người đàn ông ném bế tôi vào phòng và ném lên giường!

Ngày giã sau đó, anh ta đề cả cơ thể lên, lúc này tôi mới nhìn rõ, trên xương gò má của Lý Hào Kiệt có vết bầm tím, xem ra ban ngày anh ta đã đánh nhau với Lý Trọng Mạnh.

Người đàn ông kia chẳng nói chẳng rằng đã bắt đầu điên cuồng hôn tôi, từ trán tới má, từ tai tới cổ, dần dần kéo xuống dưới.

“Đừng! Anh buông ra! Anh điên rồi!” Tôi sợ gần chết. Tất nhiên tôi biết Lý Hào Kiệt muốn làm gì!

“Đúng vậy, tôi điên rồi, tôi muốn cứ như sắp điên vậy, nghĩ đến việc sau này cô thuộc về người đàn ông khác là tôi phát điên!” Một bàn tay của Lý Hào Kiệt ôm lấy tôi, căn bản không hề dừng động tác của mình.

Lời của người đàn ông này khiến trái tim tôi đột nhiên rất đau.

Tôi đột ngột không cự quấy, càng không gẩy giữa nữa, chỉ nhìn trần nhà mà cười: “Vậy thì tổng giám đốc Lý muốn làm gì thì làm, dù sao đối với tôi, anh cũng chỉ muốn chiếm giữ thôi. Thứ anh từng dùng, anh không muốn người khác sở hữu, nhưng tôi mong tổng giám đốc Lý có thể phân biệt rành rồi giữa chiếm giữ và thích hoặc là yêu gì đó.”

“Anh yêu em.”

Người đàn ông kia nhòm người dậy để nhìn tôi, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Tôi nhìn anh ta, bỗng dưng thấy tức cười: “Tổng giám đốc Lý đang tiếp tục khoe khả năng diễn xuất à? Vậy thì tôi thừa nhận nhé, khả năng diễn xuất của anh rất tốt, anh đã lừa được tôi rồi.”

“Anh không lừa em.” Lý Hào Kiệt nhìn tôi, trong ánh mắt vẫn là vẻ thâm tình và quyến luyến từng có: “Anh yêu em.”

Tôi nhìn anh ta mà không nói rõ được tư vị trong lòng mình.

Tôi từng mong chờ Lý Hào Kiệt nói ba từ ấy với tôi đến mức nào, nhưng không chờ được.

Đến bây giờ, khi anh ta sắp kết hôn vào ngày mai, anh ta lại nói mất lần lần.

Tôi nhìn anh ta, biểu cảm không chút lần tẩn: “Sau đó thì sao? Ngày mai anh kết hôn rồi, anh nói với tôi những thứ này có ích gì?”

“Anh...” Lý Hào Kiệt dường như rơi vào vòng xoáy bản khoăn vô hạn, người đàn ông kia chần chờ rất lâu, sau đó cúi đầu xuống ghé sát vào tai tôi: “Anh biết anh nói thế này vô cùng ích kỷ, nhưng anh mong em có thể đợi anh, đợi anh thêm vài năm, mấy năm sau, anh sẽ li hôn với cô ấy để lấy em.”

“Tổng giám đốc Lý, anh nói như vậy, anh xứng với Lâm Tuyền sao?”

“Trước khi kết hôn anh đã nói rõ rằng với cô ấy rồi, hơn nữa cô ấy kết hôn với anh cũng...”

“Đủ rồi, tổng giám đốc Lý à.” Người đàn ông kia gần tôi như vậy, đây là cảm giác mà tôi từng dựa dẫm lắm, nhưng tôi biết, không thể được.

Người đàn ông này sắp kết hôn rồi, ngày ngày mai thôi.

Lâm Tuyền tốt như thế, vô tội như thế, tôi không thể làm ra chuyện gì ích kỷ được, không thể tổn thương cô ấy được.

Tôi đẩy người đàn ông kia ra để ngồi thẳng dậy mà nhìn anh ta: “Tổng giám đốc Lý, chúng ta đến đây thôi, tôi nay tôi sẽ rời đảo.”

Nói rồi, tôi đứng dậy đi lấy phong bao tiền mừng trong túi xách.

Khi mở túi ra, nhìn ngay thấy que thử thai còn chưa dùng mà lòng tôi đau như cắt.

Tôi âm thầm nói: “Xin lỗi con yêu, mẹ không thể giữ được ba con.”

Tôi bỏ que thử thai đó xuống đáy túi, cầm phong bao đó đưa cho Lý Hào Kiệt, mỉm cười: “Tổng giám đốc Lý, chúc anh và cô Lâm mãi mãi hạnh phúc.”

Lý Hào Kiệt cầm lấy, định bóc ra ngay.

Tôi đưa tay ngăn cản: “Tổng giám đốc Lý, xin đợi tôi đi rồi hẵng bóc, anh bóc nó ra có nghĩa là chúng ta mãi mãi sẽ không gặp lại nhau nữa.”

“Vậy anh mãi mãi sẽ không bóc ra.”

Lý Hào Kiệt không hề do dự mà nói vậy.

Tôi nhìn anh ta, đau lòng vô cùng nhưng vẫn cố gắng tươi cười: “Thôi thì bóc đi, là thư bên trong đó, tôi đã viết rất lâu đấy.”

Lý Hào Kiệt nhìn tôi mà biểu cảm có vẻ phức tạp, hồi lâu sau, anh ta đột nhiên ôm chặt tôi: “Tổng Duyên Khanh, anh yêu em.”

Cơ thể tôi cứng đờ.

Cho dù là lừa mình ư?

Tôi ôm ngược người đàn ông kia, vỗ vỗ lên lưng anh ta, dùng giọng nói rất dịu dàng để đáp trả: “Tôi biết rồi.”

Sau khi người đàn ông kia đi rồi, tôi cầm que thử thai vào phòng vệ sinh rồi dùng...

Hai vạch đó vô cùng rõ rệt, là con của tôi và Lý Hào Kiệt. Tức rằng nó ra đời đã được mặc định sẵn là sẽ mất cha.

Tôi đó, tôi thu dọn đồ đạc, báo với Lý Trọng Mạnh rằng tôi sắp rời đảo.

Lý Trọng Mạnh nói ngay: “Vậy tôi đi cùng em, vốn dĩ tôi chỉ đến đây cùng em, em muốn đi, tôi sẽ đi cùng em.”

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chỉ Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Người không giữ khách thì trời giữ thay

“Không đâu, tôi tự đi thôi, tôi đã đồng ý với Lý Hào Kiệt sẽ rời đảo một mình.”

Ừ, tôi vừa nói với Lý Hào Kiệt như vậy đấy, chủ yếu là để anh ta yên tâm. Lý Trọng Mạnh không đồng tình, tôi lại khuyên anh vẫn hỏi, sau cùng anh vẫn bị tôi thuyết phục.

Có một câu nói như thế này, người không giữ khách thì trời giữ thay.

Hòn đảo này trước nay chỉ có mưa bóng mây, thế mà tôi hôm đó đổ mưa to.

Lý Hào Kiệt đứng ở căn phòng nhỏ gần bến tàu với tôi.

Trời đổ mưa không ngừng, chẳng hề có dấu hiệu ngừng lại.

Một thủy thủ từ bên ngoài chạy vào báo cáo: “Anh Lý, tôi thấy cơn mưa này phải liên tục mấy tiếng đồng hồ, nếu như cứ cố cho thuyền rời bến sẽ nguy hiểm...”

“Vậy thì dừng đi nữa.” Lý Hào Kiệt nhìn tôi. Trời quá tối, tôi không nhìn rõ được biểu cảm của người đàn ông kia.

Anh ta vươn tay, lòng bàn tay to lớn đặt lên lưng tôi. Tôi bước lên trước một bước, lấy điện thoại ra nói với Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, bây giờ đã qua mười hai giờ đêm, ở một khía cạnh nào đó, anh của ngày hôm nay đã là chồng của cô Lâm rồi.”

“Ừ.” Lý Hào Kiệt buồn bực đáp một tiếng.

Tôi ngẫm nghĩ: “Nếu ông trời đã không muốn để tôi đi thì tôi không đi nữa vậy. Thực ra tôi cũng muốn thấy tổng giám đốc Lý làm chủ rể lắm đấy, lần trước khi kết hôn cùng tôi, anh cũng chỉ đi tham đó một lúc rồi đi mất.”

“Duyên Khanh...”

“Tổng giám đốc Lý, Duyên Khanh đã không phải cái tên anh có thể gọi, hãy gọi tôi là Tổng Duyên Khanh.” Tôi nói xong kéo hành lý của mình, đang định lao vào con mưa bên ngoài thì thấy dưới ánh đèn vàng vọt cách đó không xa, có một người đàn ông đang cầm ô bước tới – Lý Trọng Mạnh.

Người đàn ông này bước tới trước căn phòng nhỏ, ánh mắt chỉ hướng về phía tôi: “Tôi thấy trời mưa lâu như vậy mà không tạnh, đoán em chắc không đi nữa nên tôi đây đón em về.”

“Ừ.” Nhìn thấy Lý Trọng Mạnh, trái tim tôi ảm áp một cách khó tả. Tôi mỉm cười bảo: “Cảm ơn anh, tôi còn vừa nghĩ xem nên quay về thế nào đây.”

Tôi nói rồi bước thẳng vào dưới tán ô của Lý Trọng Mạnh, quay đầu nhìn Lý Hào Kiệt, nhếch môi: “Tổng giám đốc Lý mau quay về đi, nếu không chẳng phải ngày mai sẽ mang đôi mắt đen sì đi kết hôn sao.”

Lý Hào Kiệt đứng ở đó, chẳng nói năng gì. Ánh sáng không chiếu được tới gương mặt anh ta, nhưng tôi có thể cảm nhận được vẻ buồn bực không làm sao nhợt đi được.

Sau cùng, đến tận khi tôi và Lý Trọng Mạnh đi rồi, anh ta vẫn không nói năng gì.

Tối đó mưa trút rất dai dẳng, tôi đứng trước cửa sổ, thấp thoáng thấy một người đứng trong mưa, nhìn kĩ lại, hình như đâu có gì.

Tôi kéo rèm, nằm lên giường, cả đêm trằn trọc.

Sáng ngày hôm sau, Amy vẫn đến trang điểm cho tôi như thường lệ.

Hôm nay coi như anh ấy dồn hết khả năng để trang điểm cho tôi thật xinh đẹp. Nhưng gương mặt mà hôm nay anh ấy đắp nặn cho tôi mới giống tôi của nguyên bản nhất trong số các lần trang điểm.

Tôi thay bộ lễ phục đã chuẩn bị sẵn từ trước, tới nơi tổ chức hôn lễ.

Khi chúng tôi đến nơi, hội trường tổ chức hôn lễ đã có rất nhiều người. Lý Trọng Mạnh đi cùng tôi, có một đôi vợ chồng trung niên chào hỏi anh.

Chỉ nhìn qua tôi đã cảm thấy trông họ hơi quen.

“Trọng Mạnh.” Người đàn ông bước tới, ánh mắt hướng lên người tôi mà nở nụ cười thần bí: “Bạn gái quen từ bao giờ thế? Sao chẳng bao giờ nói.”

“Không đâu.” Lý Trọng Mạnh cười cười, giới thiệu với tôi: “Đây là anh cả và chị dâu tôi, cũng là ba mẹ của Kiệt.”

Ba mẹ của Lý Hào Kiệt, Lý Trọng Khánh và Lưu Thục Huệ. Lúc này tôi mới nhớ ra, ở hôn lễ năm ấy tôi còn từng mời trà hai vị trưởng bối.

Dường như họ không nhận ra tôi, tôi vội vàng cung kính nói: “Xin chào hai bác, con là...”

“Cô không phải vợ trước của thằng Kiệt đó sao?” Tôi chưa kịp tự giới thiệu thì Lưu Thục Huệ đã nhận ra tôi trước.

Cơ thể tôi cứng ngắc, bỗng chốc không biết nói sao.

Lý Trọng Mạnh giúp tôi giải vây: “Không phải, chị dâu à, đó là chị của cô ấy – Tổng Duyên Minh, cô ấy là Tổng Duyên Khanh.”

“Là vậy à?” Lưu Thục Huệ đánh giá tôi, có vẻ bán tín bán nghi.

Ba mẹ của Lý Hào Kiệt nhiều năm làm kinh doanh ở nước ngoài, rất ít khi về nước, cho nên những chuyện giữa tôi và Lý Hào Kiệt, dường như họ không hay biết gì.

“Đúng vậy, hai đứa nó là chị em sinh đôi.” Lý Trọng Khánh lên tiếng nhắc nhở: “Bà quên rồi à, năm đó chúng ta cũng từng gặp qua cô em đấy. Cũng giống như thằng Mạnh, lúc nhỏ ở cô nhi viện, tới khi lên Đại học mới được nhận về.”

“À phải rồi.” Lưu Thục Huệ cũng nhớ ra, nhưng ánh mắt của bà vẫn không được thân thiện lắm, chỉ nói một câu không mặn không nhạt: “Sao hai chị em cô cứ làm khó dễ nhà họ Lý chúng tôi thế.”

Câu nhắc nhở của Lý Trọng Mạnh và lời của Lưu Thục Huệ khiến tôi lúng túng.

Lý Trọng Mạnh vội vàng nói: “Anh cả, chị dâu, hai người cứ bận việc trước đi, chúng em không quấy rầy nữa.”

“Được rồi.” Tuy Lưu Thục Huệ nói thế, nhưng tôi đi xa lắm rồi mà khi quay đầu lại vẫn thấy bà ta đang nhìn tôi, ánh mắt cứ là lạ.

Lý Trọng Mạnh kéo tôi qua một bên rồi xin lỗi tôi: “Xin lỗi em, địa vị của tôi ở nhà họ Lý không cao, người khác nói chuyện cũng không để ý tới cảm nhận của tôi, làm em tổn thương rồi.”

“Không đâu.” Tôi vội vã lắc đầu rồi cười: “Tôi cũng gần giống anh thôi mà, ở nhà họ Tống ngày nào cũng bị chằm chọc chế giễu, thành quen rồi.”

Lý Trọng Mạnh vỗ vỗ đầu tôi: “Vậy sau này tôi sẽ không tham gia những hoạt động như thế này nữa, tôi chỉ đưa em đến nơi em muốn đi thôi.”

Truyện up có bản quyền trên app mê tình truyện

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, có vẻ không hiểu những lời anh nói có ý gì. Giọng điệu của anh dường như cho thấy sau này chúng tôi không chỉ đơn giản là bạn bè.

Bởi vì hôn lễ này được tổ chức theo kiểu Âu, cho nên cũng chỉ có vài hàng ghế. Trưởng bối với một số họ hàng quan trọng ngồi hàng đầu, tôi và Lý Trọng Mạnh đứng phía sau.

Thời gian trôi đi từng phút, khi tôi đang cảm thấy vô cùng chán chường thì đám đông nổi lên một hồi xôn xao.

Tôi đưa mắt nhìn theo, chỉ thấy Lý Hào Kiệt mặc âu phục màu đen, bên cạnh anh ta là Lâm Tuyền mặc váy cưới màu trắng. Hai người họ sánh bước bên nhau.

Váy cưới của Lâm Tuyền rất đẹp, trắng tinh như tuyết, trên vai và tay áo có lớp ren rất xinh, phía sau là đuôi váy rất dài.

Tất cả mọi người ở đó đều ào tới vây quanh họ, chỉ có tôi đứng nguyên tại chỗ không động đậy, thậm chí có ý muốn tháo chạy.

Tôi vẫn luôn tưởng rằng mình có thể chấp nhận được, nhưng khi tận mắt thấy họ đứng cạnh nhau, tôi mới biết mình không thể làm nổi.

Đội nhạc công tấu lên một khúc dương cầm du dương, đôi vợ chồng mới bước vào nơi làm lễ dưới sự hướng dẫn của nhân viên.

Tôi đứng trong góc nhìn họ.

Lâm Tuyền khoác tay Lý Hào Kiệt, khoảnh khắc đó trong lòng tôi bỗng trào lên một cảm xúc kỳ lạ - tôi biết, đó là đồ kỵ.

Khi ánh mắt tôi hướng về phía Lý Hào Kiệt, tôi bỗng phát hiện ra trong đôi mắt thăm thẳm đó giấu đầy to mầu. Khi tôi nhìn anh ta, anh ta cũng đang nhìn về phía tôi, bốn mắt nhìn nhau, tôi chợt thấy hoảng hốt, vội vàng cúi đầu xuống.

Phía trước, các khách mời lục tục về chỗ.

Ước chừng khoảng mười mấy phút, nhân viên ở bên cạnh hô lên: “Nghỉ lễ bắt đầu.”

Bài nhạc long trọng dành riêng cho lễ cưới vang lên.

Khoảnh khắc ấy, tôi cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Trước mắt tôi, hai nhân vật chính của lễ kết hôn này – Lý Hào Kiệt và Lâm Tuyền, đã đứng một bên của thảm đỏ

Bạn đang đọc truyện *Thay Chì Lậy Chông* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 235: Chú rể, bây giờ con có thể hôn cô dâu của mình

Lâm Tuyền khoác tay Lý Hào Kiệt, trên nền hành khúc đám cưới, dưới bầu trời xanh trong như ngọc, bước từng bước về phía cuối của thảm đỏ.

Váy cưới trắng muốt của người phụ nữ, áo phuc đen tuyền của người đàn ông, bãi cát vàng nhạt và thảm đỏ rực rỡ dung hòa với nhau.

Đẹp đến đến thế.

Nhớ tới hôn lễ của tôi và Lý Hào Kiệt năm ấy, tuy rằng cũng đi theo nghi thức này, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một hôn lễ thay thế, khi so sánh với hôn lễ của họ lúc này cũng chỉ như một trò hề.

Tôi đứng ở phía sau cùng, nhìn hai người kia bước tới trước mặt cha xứ.

Cha xứ hỏi: “Chú rể Lý Hào Kiệt, anh có bằng lòng lấy cô Lâm Tuyền làm vợ của con không?”

“Con đồng ý.” Lý Hào Kiệt đáp ngay không hề do dự.

Ngay sau đó, cha xứ hỏi: “Con sẽ đối xử với vợ mình dịu dàng và chu đáo, tôn trọng yêu thương cô ấy và đáng sinh thành; sau này không nảy sinh tình cảm với người nào khác, đảm bảo cả tâm hồn và thể xác đều thuộc về cô ấy, con có thể thề trước mặt mọi người không?”

Khi nghe cha xứ nói xong, trái tim tôi siết lại.

Tôi chưa từng nghe lời thề nguyện khi kết hôn nào như vậy cả. Tôi vốn tưởng rằng, lời thề nguyện thường là kiểu, bất kể giàu hay nghèo đều không chia lìa. Lời thề nguyện hôm nay, tôi nghe mà thấy vô cùng chói tai, cứ như – đang nói cho tôi nghe vậy.

Nghĩ tới chuyện của hai hôm trước, tôi không khỏi thấy mặt mũi nóng bừng.

truyện được up có bản quyền trên app mê tình truyện

Sau khi cha xứ hỏi xong, chắc khoảng nửa phút gì đó mà Lý Hào Kiệt không trả lời.

Tôi nhìn qua đó, thấy biểu cảm của cha xứ có vẻ lúng túng, mà khách khứa xung quanh đã bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Cha xứ muốn hòa hoãn bầu không khí nên hỏi lại lần nữa, “Con có thể thề trước mặt mọi người không?”

“Con có thể.” Lần này Lý Hào Kiệt mới đồng ý.

Cho dù là thế, khách khứa cũng có lời phê bình kín lè với việc phải hỏi hai lần Lý Hào Kiệt mới đồng ý. Nhất là ba mẹ Lâm Tuyền ngồi ở hàng ghế đầu, sắc mặt hai người không ổn một chút nào.

Lý Hào Kiệt đồng ý rồi, cha xứ lại hỏi Lâm Tuyền câu hỏi tương tự, Lâm Tuyền nhanh chóng đồng ý.

Sau khi thề nguyện xong, hai người trao nhẫn cưới.

Lâm Tuyền đứng bên phải, từ hướng của tôi có thể nhìn thấy gương mặt cô ấy với nụ cười ngập tràn hạnh phúc.

Khi hai người đeo nhẫn cho đối phương xong, cha xứ lên tiếng: “Chú rể, bây giờ con có thể hôn cô dâu của mình.”

Đây cũng là thời khắc quan trọng nhất của buổi lễ, tất cả mọi người đều nín thở.

Tôi thấy Lý Hào Kiệt giữ lấy hai cánh tay Lâm Tuyền, cơ thể từ từ ngã về trước. Khoảnh khắc ấy, trái tim tôi như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt.

Đau quá.

Đau quá.

Nhất thời, tôi thấy vô cùng hối hận khi tôi tham dự hôn lễ này.

Tôi đúng là tự mình hành hạ mình, hành hạ mãi không thôi.

Tôi nhìn thấy, khi đôi môi mỏng của Lý Hào Kiệt sắp chạm vào gò má của Lâm Tuyền...

Người đàn ông kia đột ngột lao đảo, không hề báo trước mà ngã xuống đất!

“Hào Kiệt!” Lâm Tuyền nhanh chóng ngồi thụp xuống sờ gương mặt của anh ta rồi hô lên: “Anh ấy sốt rồi!”

“Bác sĩ! Bác sĩ đâu rồi!” Lưu Thục Huệ gào ầm lên.

Khi tất cả khách khứa đều đổ dồn về đó, chỉ có tôi đứng yên tại chỗ, trong đầu tràn ngập bóng người bên ngoài cửa sổ tôi qua.

Lẽ nào Lý Hào Kiệt đứng ở đó cả đêm?

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì? Thục sự muốn đứng núi này mà trông núi nọ à? Dùng cách thức cực đoan ấy để khiến tôi cảm động à?

“Tôi sẽ không cảm động đâu.” Tôi tự lẩm bầm như thế.

Bây giờ, vì Lý Hào Kiệt ngắt xù mà tất cả mọi người đều rối bời.

Có nhân viên phục vụ mang cánh tôi, nâng Lý Hào Kiệt đi. Tôi đứng một bên, khi người được khiêng ngang qua người tôi, tôi cảm nhận được có sức lực rất nhẹ nắm lấy góc áo tôi.

Tôi sững sờ.

Lẽ nào anh ta...

Tôi nhìn về phía Lý Hào Kiệt, hai mắt anh ta nhắm nghiền, mặt mũi trắng bệch, vừa nhìn đã biết tình trạng sức khỏe rất tệ.

Nhưng khi tôi quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Tuyền đang đứng cách đó không xa, cô ấy nhìn tôi, hoàn toàn không còn vẻ ôn hòa như trước, cũng không hoang mang, ngược lại, ánh mắt cô ấy lạnh lẽo, thậm chí còn có phần thù hận!

Tôi sững sờ.

Khi quay đầu lần nữa, cô ấy đã khôi phục trạng thái lúc trước, nhàu mảy tó và căng thẳng chạy tới bên cạnh Lý Hào Kiệt, nắm lấy tay người đàn ông kia.

Đến mức tôi phải nghi ngờ có phải ban nãy mình nhìn nhầm không.

“Em có dự định gì không?” Lý Trọng Mạnh bước tới bên cạnh tôi và hỏi.

“Lát nữa tôi sẽ đi.” Hôm nay thời tiết rất đẹp, tôi phải nhanh chóng đi thôi.

Sức khỏe của Lý Hào Kiệt đã có Lâm Tuyền quan tâm, với thân phận của tôi, cứ ở lại thêm cũng chẳng có gì.

“Tôi sẽ đi cùng em.” Lý Trọng Mạnh nói.

“Được.” Tôi cũng không từ chối.

Hôn lễ đến bây giờ chắc cũng coi như kết thúc rồi.

“Trọng Mạnh.” Khi Lý Trọng Mạnh đang định đi cùng tôi thì giọng nói của Lý Trọng Khánh vang lên sau lưng.

Chúng tôi cùng quay đầu lại.

“Anh cả.” Thái độ của Lý Trọng Mạnh với Lý Trọng Khánh vô cùng cung kính.

Lý Trọng Khánh vỗ vỗ vai anh: “Trọng Mạnh à, mấy hôm nay bận chuyện hôn lễ cũng không nói chuyện hân hoan được với chú, tôi nay chú đến phòng anh, hai anh em ta nói chuyện cho đáng hoàng.

“Em định rời đảo cùng Duyên Khanh, lần này anh về là về nước hẳn đúng không? Chi bằng ở lại Vĩnh An một đợt, em sẵn sàng phụng bồi.”

Lý Trọng Mạnh lập tức từ chối Lý Trọng Khánh.

Điều này khiến tôi thấy ngược ngàng nên lúng túng nói: “Không cần đâu không cần đâu, tôi tự về là được rồi, anh với chú lâu rồi không gặp, ôn lại chuyện cũ là điều đương nhiên.”

“Ừ, cô gái này rất hiểu chuyện.” Lý Trọng Khánh cười: “Nhưng cô cũng đừng vội rời đảo, ở lại chơi thêm vài ngày, người khác đều ở lại mà cô muốn đi, cô làm gì mà đi vội thế.”

Thái độ của Lý Trọng Khánh và Lưu Thực Huệ với tôi hoàn toàn khác biệt. Dường như ông coi tôi là một nửa của Lý Trọng Mạnh nên thái độ rất tốt, hơn nữa trông qua thì tính tình ông cũng không tệ.

“Tôi quay về còn có việc.” Tôi liếc nhìn Lý Trọng Mạnh: “Anh mau đi với anh cả đi, chúng ta có chuyện gì đợi về rồi hãy nói.”

Ánh mắt Lý Trọng Mạnh có phần bắn khoăn, tôi biết anh vẫn muốn từ chối anh cả của mình.

Nhớ tới địa vị của Lý Trọng Mạnh trong nhà họ Lý, hiếm khi Lý Trọng Khánh đối xử tốt với anh, tôi không muốn vì mình mà làm hỏng ấn tượng về anh trong mắt Lý Trọng Khánh nên nói tiếp: “Được rồi, tôi không phải trẻ con nữa, tôi đi một mình không vấn đề gì đâu.”

Nói xong, tôi vội vàng chạy về.

Về đến phòng, tôi lấy đồ đạc đã thu dọn xong, chuẩn bị đi về phía bến tàu.

Vừa ra đến cửa, một nhân viên phục vụ đã tới hỏi tôi: “Xin hỏi cô là cô Tống Duyên Khanh đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Tổng giám đốc Lý bảo tôi chịu trách nhiệm đón cô rời đảo.”

Thấy tôi đồng ý, nhân viên phục vụ nhanh chóng xách hành lý giúp tôi rồi làm động tác mời.

Tôi nhìn nhân viên phục vụ, cảm thấy anh ta khá lạ nên chần chừ trong chốc lát rồi hỏi: “Tổng giám đốc Lý? Không phải anh ấy ngắn xù rồi à?”

“Tôi qua tổng giám đốc Lý đã dặn tôi, khi nào hôn lễ kết thúc chắc chắn cô Tống sẽ rời đảo, bảo tôi tới xách đồ giúp cô.”

Nhân viên phục vụ nói năng rất điềm tĩnh. Giọng điệu này như thể đã biết tôi sẽ hỏi như vậy.

“Không hổ là Lý Hào Kiệt.” Anh ta quá hiểu tôi rồi.

Đến bến tàu, nơi đó đỗ một hàng du thuyền gần như nhau, nhân viên phục vụ dẫn tôi tới thẳng một trong số đó, đặt hành lý xuống, chỉ nói một câu “chúc cô sống vui vẻ” rồi bước xuống.

Tôi vừa đặt hành lý xuống boong tàu, chiếc du thuyền đã khởi động, dần dần rời khỏi hòn đảo nhỏ.

Tôi quay đầu, phát hiện trên du thuyền này chẳng có ai khác ngoài tôi, bỗng chốc một dự cảm không lành nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Tôi ngại bản

Nhưng tôi vẫn xách hành lý bước vào trong khoang thuyền.

Trên chiếc bàn trong khoang thuyền có đặt hoa quả và đồ uống.

Thùng đá bên cạnh có khá nhiều đá.

Vào ngày thời tiết thế này, băng đá dường như không hề tan, hẳn là trước khi tôi lên thuyền đã có người mang tới.

"Có người không?"

Tôi vừa gọi to vừa nhìn ngó xung quanh.

Không có ai trả lời tôi.

Cảm giác bất an trong lòng tôi càng tăng cao.

Nhảy xuống biển!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tôi lập tức bỏ lại hành lý nhảy ra ngoài. Nhưng vừa chạy tới cửa khoang thuyền thì chợt có một bóng người cao lớn vụt tới, cơ thể người đó đã chặn đứng đường đi.

"La Anh Kiệt?"

Nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng tôi lập tức trở nên lạnh lẽo.

Vì sao hẳn ta lại ở đây.

"Cô Tống, xin chào." La Anh Kiệt quan sát gương mặt tôi, "Dường như bây giờ cô Tống còn xinh đẹp hơn cả ngày trước, khiến tôi nhớ tới một người."

"Anh muốn làm gì đây?" Tôi căn bản không có lòng nói chuyện với La Anh Kiệt.

Người này gây cho tôi cảm giác rất kinh khủng. Hẳn xuất hiện ở đây chắc chắn không phải chuyện tốt.

La Anh Kiệt thấy tôi cảnh giác thì khuôn mặt lộ vẻ thương cảm, "Cô Tống, tôi đối xử với cô tốt như vậy mà cô lại dè phòng tôi thế này. Cô làm tôi đau lòng lắm."

Hôm nay La Anh Kiệt mặc một bộ quần áo giống như đồng phục của đội bóng rổ, mái tóc hơi dài vẫn được tết gọn gàng như trước.

Hắn bước chậm chậm tới trước sofa rồi ngồi xuống, vươn tay lấy một miếng dưa hấu bỏ vào miệng, hắn hỏi tôi: "Ăn không?"

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài, chiếc thuyền đã chạy khỏi bờ khá xa rồi. Giờ mà nhảy xuống biển, chắc chắn tôi không có sức bơi về đất liền.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Tôi lùi ra sau một bước, nhìn về phía La Anh Kiệt đầy cảnh giác.

"Đợi một chút." La Anh Kiệt vô cùng nghiêm túc cúi đầu ăn dưa hấu, đợi tới khi hắn ăn xong, phun hạt dưa ra ngoài, cẩn thận lau tay sạch sẽ, bấy giờ hắn mới ngừng đầu lên nhìn tôi: "Cô Tống, nếu cuộc đời này cô hận nhất một người phụ nữ, vậy người đó là ai?"

"Cơ cơ?"

Tôi thật sự không hiểu La Anh Kiệt muốn nói chuyện gì.

"Hửm? Tôi nói không rõ ràng à? Người phụ nữ cô hận nhất là ai?"

La Anh Kiệt hỏi tôi.

Người tôi hận? Phụ nữ?

Tổng Duyên Minh.

Đáp án đầu tiên hiện lên trong đầu tôi chính là cô ta. Nói tới cùng, bước ngoặt trong đời tôi có quan hệ mật thiết không thể tách rời với cô ta.

Tôi vốn dĩ chẳng hề có ước mong cao sang, cũng không ham những thứ không thể động vào. Nhưng, là cô ta ép buộc tôi, sau đó còn muốn đẩy tôi xuống, muốn tôi tan xương nát thịt.

Tại họa lao ngục, đau khổ mất con, còn tạo hình ảnh già tôi bị cưỡng bức.

La Anh Kiệt thấy tôi không đáp lời, thế nhưng hắn lại nói đầy tự tin: "Xem ra trong lòng cô Tổng đã có đáp án rồi."

"Không có. Tôi không hận ai hết. Nếu nhất định phải có, vậy thì chính là bản thân tôi." Tôi không muốn bị La Anh Kiệt bắt thóp bèn nói thật bình tĩnh.

Hết thấy những chuyện xảy ra đều là lựa chọn của tôi.

Nói như vậy cũng không sai.

"Vậy sao?" La Anh Kiệt dựa vào ghế sofa, đối mặt đảo hoa nhìn tôi chăm chú, hắn như cười như không nói với tôi, "Nhưng sao tôi lại cảm thấy, cô Tổng hẳn rất hận nhà họ Tổng, hận người chị Tổng Duyên Minh lòng dạ rắn rết kia của cô nhi."

Nghe thấy hắn nói tôi cái tên kia, lòng tôi không khỏi sùng sốt. Tôi lập tức nói, "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

La Anh Kiệt nhắc tới Tổng Duyên Minh vào lúc này, tuyệt đối không phải nói chơi cho vui.

Hắn ta nhìn tôi, thần nhiên: "Tôi chỉ muốn hỏi cô Tổng, nếu bây giờ Tổng Duyên Minh đứng bên cạnh cô, cô sẽ làm gì?"

"Cô ta?" Tôi đã nhận ra được điều gì đó, bèn ra vẻ bình tĩnh, "Cô ta không có quan hệ gì với tôi hết, tôi cũng không muốn gặp cô ta."

"Cô Tổng, đối gặt người khác không phải chuyện hay đâu." Nói rồi La Anh Kiệt hướng về một cánh cửa trong khoang thuyền: "Đưa cô ta lên đây."

Hắn ta vừa dứt lời thì cánh cửa kia mở ra.

Tôi nhìn về phía đó, chỉ thấy bên trong có một người đàn ông to khỏe dẫn một người phụ nữ bị trói chéo tay bước ra.

Người phụ nữ kia lời thối lếch thếch, quần áo trên người đã rách tươm, trên miệng còn bị dán băng dính.

Nhưng dù vậy, tôi chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra cô ta.

"Tổng Duyên Minh?"

Dáng vẻ lúc này của Tổng Duyên Minh có thể nói là vô cùng kinh khủng. Mái tóc màu đen, độ dài tương đương với tóc tôi, tuy rằng mắt mũi vàng khươm nhưng vành mắt lại đen kịt, cho thấy lúc cô ta bị bắt hẳn là có hóa trang.

Tôi không nhìn thấy quần, chiếc áo cũng rách tả tơi. Đôi chân cô ta lộ gần hết ra bên ngoài, trên chân còn có vết thương, chân đi trần.

Tôi thật sự không ngờ tôi có một ngày được nhìn thấy Tổng Duyên Minh trong cảnh tượng này.

Vào khoảnh khắc cô ta nhìn thấy tôi, hai mắt bỗng nhiên đơng đầy nước mắt nhưng hiềm nỗi miệng bị bịt kín, chỉ có thể phát ra thanh âm "um um".

"Bóc ra." La Anh Kiệt nói với người bên cạnh.

Người kia lập tức xé băng dính trên miệng Tổng Duyên Minh.

Bởi vì lực xé quá mạnh nên lớp da bên khóe miệng Tổng Duyên Minh cũng bị bóc ra theo.

"A!" Tổng Duyên Minh đau khổ kêu lên một tiếng.

Miệng cô ta chảy đầy máu tươi.

Cô ta nặc kệ máu chảy chỉ khăn cầu vôn tôi, nói đầy đau khổ: "Duyên Khanh, Duyên Khanh, cứu chị với, cứu chị với!"

"Anh muốn làm gì đây?" Tôi nhìn về phía La Anh Kiệt.

Từ nãy tới giờ vẫn luôn là câu này.

Gờ ngừng lại, nhân viên phục vụ trên hòn đảo kia đều là người hắn sắp xếp từ trước. Hắn hao tâm tổn sức như vậy, rốt cuộc là vì sao?

"Làm gì hả?" La Anh Kiệt cầm lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, vừa vui đùa với nó vừa nói, "Vốn dĩ, cô là con cò tôi nuôi để khống chế Lý Hào Kiệt, không ngờ được lại là một kẻ giả mạo. Kẻ đó còn hủy hoại nhan sắc của hàng thật, làm Lý Hào Kiệt hết sạch hứng thú với hàng thật. Hai chị em cùng thất sủng."

La Anh Kiệt nói rồi liếc đầu thờ dãi, vẻ mặt thương cảm.

Đương nhiên tôi biết La Anh Kiệt đang nói về chuyện gì.

Tôi nhìn hắn, "Sao anh lại biết chuyện này?"

"Đương nhiên là người chị gái tốt của cô nói cho tôi biết rồi." Đột nhiên cánh tay đang chơi dao của La Anh Kiệt ngừng lại, hắn chỉ thẳng con dao về phía Tổng Duyên Minh, vẻ mặt rất không vui, "Có thật sự rất đáng ghét, đáng ghét tới mức dù dùng một dao giết chết cô cũng không đủ làm tôi vui vẻ."

"Xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi sai rồi!" Tổng Duyên Minh bị dọa chết khiếp, "Đều tại tôi, tất cả là lỗi của tôi. Cầu xin anh tha tôi ra. Anh muốn tôi làm gì tôi cũng đồng ý."

truyện được up có bản quyền trên app mê tình truyện

Cổ họng cô ta khản đặc.

Trong lúc cô ta nói chuyện với La Anh Kiệt, tôi nhìn ra được cô ta sợ hãi La Anh Kiệt vô cùng.

"Nếu Lý Hào Kiệt còn chút lòng áy náy với cô, có lẽ tôi còn suy nghĩ về đề nghị này. Nhưng mà hiển nhiên không phải, giờ Lý Hào Kiệt đối xử với khuôn mặt xấu xí này còn tốt hơn với cô." La Anh Kiệt nhìn tôi, không khỏi lắc đầu, "Khuôn mặt không hóa trang này của cô, tôi không biết rốt cuộc Lý Hào Kiệt chịu đựng nổi kiểu gì."

Tôi không nói.

Cũng không muốn nói.

Hiện giờ đã lên thuyền rồi, người ta là dao thớt, tôi là thịt cá, chỉ đành đi một bước tính một bước.

Nhưng Tổng Duyên Minh không cam lòng, "Anh tha tôi ra được không. Tôi thấy chuyện mà người phụ nữ kia làm cho anh, tôi cũng làm được. Anh lấy dây xích trói tôi lại cũng được!"

Tôi nhìn Tổng Duyên Minh, khó mà tin nổi.

Không ngờ cô ta có thể nói ra những lời như vậy.

La Anh Kiệt nhìn cô ta, vẻ mặt ghét bỏ, "Tôi ngại bẩn."

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Hay là cô nói chuyện với em gái mình trước đi, nói xem mấy năm nay cô đã làm những gì."

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 237

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng hiện giờ tôi đang ở địa bàn của La Anh Kiệt, trước khi muốn biết rõ hẳn muốn làm gì, tôi chỉ đành nghe lời hắn.

Tôi lấy một bình nước trên bàn, lại cảm thêm một cây ống hút. Tôi bước tới trước mặt Tống Duyên Minh, đặt ống hút vào miệng cô ta.

Tống Duyên Minh nhìn tôi đầy cảm kích, hốc mắt vẫn còn chút ẩm ướt.

Cô ta uống từng ngụm to, một hơi đã tôi đầy bình nước, sau khi uống xong cô ta nhỏ giọng nói "Cảm ơn" với tôi.

Tôi ngán người.

Đường như Tống Duyên Minh chưa bao giờ nói hai chữ này với tôi.

Cô ta nhìn tôi, lại nói khe khẽ, "Duyên Khanh, xin em, cứu chị với."

"Được rồi, uống xong thì bắt đầu nói đi." La Anh Kiệt có phần mất kiên nhẫn. Hắn vỗ lên chiếc ghế sofa bên cạnh mình, "Nào, tôi đây ngồi. Chúng ta cùng nghe."

"Để tôi đứng đi."

"Ngồi."

La Anh Kiệt thấy tôi từ chối, giọng điệu tăng thêm phần cứng rắn.

Tôi bị hắn dọa tôi giật nảy, vì mạng sống của mình, tôi đành ngoan ngoãn ngồi xuống.

La Anh Kiệt mỉm cười vừa lòng, nói với Tống Duyên Minh, "Bắt đầu đi."

Tống Duyên Minh nhìn tôi, vẻ mặt không tình nguyện.

Tôi biết, cô ta cũng hiểu rõ. Nếu muốn cứu mạng mình, cô ta còn phải dựa vào tôi.

Nhưng nếu nói ra mấy chuyện cô ta gây ra, sợ là tôi không muốn cứu cô ta nữa.

La Anh Kiệt thấy Tống Duyên Minh không mở miệng, hắn khẽ nhàu mi, "Có muốn tôi hút hết số nước cô vừa uống ra khỏi bụng cô không?"

"Tôi nói!" La Anh Kiệt vừa dứt lời, Tống Duyên Khanh đã bị dọa sợ tôi run lấy bầy. Cô ta đang đứng bỗng ngồi thụp xuống đất, bắt đầu nói, "Tôi..."

"Tốt nhất là cô nói đầy đủ một chút. Dù sao những chuyện cô làm, tôi đã điều tra rõ ràng hết rồi. Nếu cô nói không đầy đủ, để tôi phải bổ sung giúp cô, vậy thì tôi không thể bỏ sung không công được."

La Anh Kiệt nói đầy sủa sủa.

Giọng điệu của hắn không hề kịch liệt gì, nhưng người nghe vào tai lại sồn gai ốc.

Tống Duyên Minh nhìn hắn ta, lời nói ngang ngược đến bên miệng đành nuốt ngược về. Cô ta nuốt ngụm nước miếng, lần nữa sắp xếp lại từ ngữ, hồi lâu sau mới mở miệng, "Ngày Tống Duyên Khanh và Lý Hào Kiệt kết hôn, sau khi nghi thức hôn lễ cử hành xong tôi đã gửi tin nhắn cho Lý Hào Kiệt, nói rằng Tống Duyên Khanh cho tôi dùng thuốc ngủ khiến tôi ngủ tới bây giờ..."

Tống Duyên Minh bắt đầu nói.

Chuyện thứ nhất không ngoài dự liệu. Quả nhiên khi tôi và Lý Hào Kiệt kết hôn, chuyện kết hôn ngày hôm đó.

Cũng bắt đầu từ đó, cô ta như có ý lại như vô tình để lộ ra đủ loại quá khứ u tối của tôi trước mặt Lý Hào Kiệt, đồng thời giả bộ mình là một người chị gái tốt, để cho Lý Hào Kiệt chán ghét tôi tới cực điểm.

Về sau, chính là chuyện đẩy tôi vào tù.

Nói tới điều này, tôi mới hỏi, "Vậy con tôi thì sao? Rốt cuộc có bị luyện thành quỷ không!?"

Tống Duyên Minh thấy tôi bất ngờ lên tiếng dường như bị dọa. Cô ta nhìn tôi, khuôn mặt buồn khổ, "Sao tôi có cái tài này chứ. Chẳng qua để kích thích cô, lừa cô mà thôi."

"Thật sự?"

"Thật sự! Là thật! Tôi thề, tôi tuyệt đối không lừa cô!" Tống Duyên Minh đau khổ nói, "Đã là lúc này rồi sao tôi có thể lừa cô."

"Tiếp tục đi."

La Anh Kiệt nói thản nhiên.

"Về sau, tôi còn bắt cóc cô ấy..."

Tống Duyên Minh ngoan ngoãn nói ra từng chuyện, từng chuyện.

Lúc đầu Tống Duyên Minh còn giả bộ đáng thương, nhưng về sau, dường như cô đã quên mất không chế cảm xúc của mình, càng nói, biểu cảm ghen tị trên khuôn mặt càng rõ ràng.

"Chắc chắn là Lý Hào Kiệt che tôi bán. Anh ta ở cùng tôi lâu như vậy nhưng không hề động vào tôi. Nhưng tôi không hiểu, rốt cuộc là tôi kém con chó hoang Tống Duyên Khanh này ở điểm nào!"

Lời nói của Tống Duyên Minh khiến tôi sững sờ.

La Anh Kiệt ở bên cạnh vỗ vỗ bả vai tôi, khóe miệng nhếch lên, cười lạnh.

Đường như hắn đã nhìn thấu hết thảy mọi chuyện từ lâu.

Tống Duyên Minh quý ở bên kia nhìn chăm chăm vào nền đất, thì thào, "Bối vậy, sau này tôi đã nghĩ, không phải là bản sao? Vậy tôi làm cho Tống Duyên Khanh cũng bản! Xem anh ta làm thế nào! Không phải là có người bảo vệ cô ta sao? Vậy tôi tự tay quay phim, tôi tự mình lên hình, biến thành hình dáng của cô ta. Trừ bản thân cô ta, ai cũng không nhận ra. Ha ha ha ha! Sau đó, tôi phải đưa cho Lý Hào Kiệt xem!"

"Cô biết tôi không bị cưỡng bức? Vậy rốt cuộc clip kia sao lại ở trong máy tính của tôi?"

Những chuyện này, Tống Duyên Minh đều biết?

Tống Duyên Minh ngẩng đầu, cô à nhìn tôi đầy ý vị, "Lúc đầu không biết nhưng về sau thì biết rồi. Nhưng chẳng sao cả, không ảnh hưởng gì. Nếu tôi đã bị hủy hoại rồi vậy đương nhiên phải kéo cô theo! Cùng chết!"

Thanh âm của cô ta hơi quẩn vào nhau, mang theo cảm xúc không cam lòng.

"Người kia là ai! Kê thuê mấy người da đen là ai?"

Ai đang bảo vệ tôi?

Rốt cuộc còn ai nữa!

"Muốn biết à?" Khóe miệng cô à nhếch lên thành nụ cười, "Tôi không nói cho cô biết! Ha ha ha, tôi sẽ không nói cho cô biết!"

"Cô nói mau! Nếu không tôi sẽ không cứu cô!"

Tôi cuống lên.

Tôi đột nhiên cảm tất cả những chuyện này dường như không hề đơn giản. Mà tôi ở trong vòng xoáy đó, chẳng qua chỉ là một công cụ bị lợi dụng.

Không, không chỉ tôi.

Còn cả Tống Duyên Minh nữa.

Ánh mắt Tống Duyên Minh nhìn về phía La Anh Kiệt, "Cô cảm thấy hẳn sẽ dễ chúng ta đi sao?"

Tôi cũng nhìn về phía La Anh Kiệt.

Lời Tống Duyên Minh nói không sai, người đàn ông này không dễ dấy vào.

La Anh Kiệt trung vệ mặt vô tội, "Đương nhiên có, tôi đương nhiên sẽ dễ các cô đi." Hắn ngừng một lúc, ánh mắt quét về phía hai người chúng tôi, "Chẳng qua có thể đi hay không, có thể đi mấy người, thì tôi không chắc."

"Anh có ý gì?"

Tôi vội đứng dậy.

La Anh Kiệt cười cười, đứng dậy cầm theo con dao gọt hoa quả, bước tới cửa khoang thuyền, nói với người bên ngoài, "Phóng hỏa."

"Anh làm gì đấy!"

Hai chữ này thật sự đã dọa tôi chết đứng!

Phóng hỏa!?

Hắn muốn thiêu chết chúng tôi sao?

"Cứu tôi! Cứu tôi với!" Tống Duyên Minh cũng bị dọa hồn vía lên mây, khi đối diện với cái chết, về căn quấy lúc trước đã vứt sạch chẳng còn lại chút gì.

Lúc này, những người vừa rời khỏi ché Tống Duyên Minh cũng lùi tới trước mặt La Anh Kiệt!

Tôi cũng vội vàng vọt tới!

Vào thời điểm này tôi còn sức đầu quan tâm tới Tống Duyên Minh!

Tôi chỉ có một suy nghĩ trong đầu, con của tôi!

Đứa con thứ ba của tôi tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!

La Anh Kiệt lùi ra sau một bước, một người đàn ông to lớn thay thế hẳn ta đứng chặn ở cửa.

"Thả tôi ra!" Tôi vừa nói vừa vọt ra ngoài.

Người đàn ông cao lớn hất tay, đẩy tôi về phía sau!

Tôi lao đảo một cái, chân lùi về sau mấy bước mới đứng vững.

Cửa khoang thuyền truyền đến một tiếng "rầm".

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, cửa khoang thuyền đóng lại rồi!

"Không, không, không!"

Tôi vọt tới!

Nhìn qua ngoài cửa sổ thì thấy, ánh lửa đã bao trùm tằm mắt.

La Anh Kiệt là một tên điên, không ngờ hẳn lại thật sự đốt thuyền!

Vào lúc tôi liều mạng đập vào cửa thì một lỗ nhỏ trên cánh cửa được mở ra.

Có thứ gì đó được ném vào.

Tôi vô thức tránh đi, quay đầu nhìn lại, là con dao gọt hoa quả vừa rồi La Anh Kiệt mang theo.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 238: Hai người, chỉ một người được sống

Ngay sau đó bên ngoài truyền đến giọng nói của người đàn ông: "Các cô đừng trách tôi vô tình, muốn trách cũng trách các cô vô dụng, bản thân không tác động được đến Lý Hảo Kiệt, chẳng qua là thứ bỏ đi. Tôi cũng đâu phải kẻ lạnh lùng vô tình gì."

"Thả tôi ra!"

Tôi không rành nghe hẳn nói lời vô nghĩa.

"Đừng vội, người đẹp." La Anh Kiệt vừa cười vừa nói, "Trên chiếc du thuyền này có tổng cộng ba chiếc thuyền cứu sinh. Tôi và người của tôi đi hai chiếc, chỉ còn lại một chiếc thô sơ nhất. Trên chiếc thuyền đó còn có hai mái chèo."

"Sau đó thì sao?"

Tôi vội vàng nắm lấy con dao gọt hoa quả trên nền đất.

Nhiệt độ trong khoang thuyền lúc này đã khá cao.

"Chiếc thuyền cứu sinh cuối cùng này tôi đã tháo khí rồi. Nếu một người ngồi trên đó, đại khái có thể giữ trong khoảng hai tiếng đồng hồ. Nếu hai người, vậy đương nhiên sẽ giảm một nửa. Các cô cứ xem xét, đôi bên là chị em tình thâm, hay là...."

La Anh Kiệt không nói hết câu.

Nhưng tôi đã hiểu.

La Anh Kiệt thấy bên trong không có tiếng động, bèn nói tiếp, "Tôi đi trước rồi sẽ báo cảnh sát giúp các cô. Hai tiếng đồng hồ sau sẽ có người tới cứu các cô. Nhưng trong vòng một tiếng thì không chắc đâu."

Nói xong, bên ngoài cũng không còn tiếng động.

Chỉ nghe cánh cửa truyền đến một tiếng "két".

Tôi lập tức phóng tới mở cửa, vừa đứng lúc nhìn thấy chiếc thuyền chờ La Anh Kiệt rời đi.

Thuyền cứu sinh của họ là loại thuyền mây, chỉ chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Còn lại một chiếc thuyền cứu sinh khác được treo bên dưới du thuyền, nó đang trôi nổi trên mặt nước.

Lúc này, trên sàn thuyền lửa đã cháy hừng hực!

Với tình thế này, chẳng mấy chốc sẽ cháy tới khoang thuyền!

Tôi ném túi xuống dưới trước.

"Cứu chị, cứu chị với!" Vào lúc tôi vừa định bỏ chạy thì trong khoang thuyền truyền đến tiếng nói của Tổng Duyên Minh.

Tôi nhìn về phía cô ta, trong đầu tôi bấy giờ đều là những chuyện mà cô ta vừa nói.

Lòng tôi căn bản không muốn đưa tay ra cứu.

Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao La Anh Kiệt lại làm như vậy!

Hắn ta muốn để tôi đấu tranh trong mâu thuẫn, có thể trong lúc tức giận tôi sẽ không cứu Tổng Duyên Minh.

Dù sao hiện giờ cô ta cũng bị trôi. Nếu tôi không cứu, cô ta chắc chắn phải chết.

Tổng Duyên Minh nhìn ra lòng tôi đang do dự, cô ta cầu xin, "Chị biết, lúc trước chị làm ra rất nhiều chuyện sai lầm. Nhưng chuyện chị làm không đáng tội chết. Em cứu chị đi, chị trở về sẽ đi đâu thủ. Cảnh sát bắt chị ngồi tù thì chị sẽ ngồi tù, bao lâu cũng được."

Tôi biết, giờ phút này là một cơ hội tốt.

Tôi bước lại gần, hỏi cô ta, "Nói cho tôi biết, người đứng phía sau chuyện bắt cóc còn ai nữa?!"

"Chuyện này..."

"Không nói thì tôi đi."

Nói rồi tôi đứng dậy.

Quyền chủ động lúc này đang nằm trên tay tôi.

Tổng Duyên Minh vừa nghe vậy lập tức bị dọa, "Lam Tuyền! Là Lam Tuyền!"

"À?" Tôi nhìn Tổng Duyên Minh mà khó có thể tin, "Cô nói dối."

"Thật sự là à!" Tổng Duyên Minh vừa khóc vừa nói, "Em bị cô ta lừa rồi. Lam Tuyền căn bản không phải một người lương thiện như vẻ ngoài, bụng dạ cô ta rất nham hiểm."

"Làm sao có thể."

Tôi không dám tin.

Thế nhưng, giờ nghĩ lại ánh mắt Lam Tuyền nhìn tôi trong hôn lễ, ánh mắt ấy rất xa lạ.

Điều này khiến tôi có chút chần chừ.

"Em nghĩ mà xem, Lý Hào Kiệt là một người đàn ông ưu tú bao nhiêu. Lam Tuyền với anh ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, có gì mà không rõ? Cô ta có thể không thích anh ta sao? Năm nay cô ta đã 28 tuổi rồi còn chưa kết hôn, chi tiết này chưa đủ giải thích há?"

Tổng Duyên Minh gào lên.

Đúng vậy.

Lý Hào Kiệt là một người đàn ông ưu tú như vậy, chi cần là phụ nữ thì sẽ yêu anh ta thôi.

Hướng hồ chỉ là Lam Tuyền.

Lúc này, nhiệt độ trong khoang thuyền ngày càng cao.

Tổng Duyên Minh gào to, "Cứu chị với, Duyên Khanh, Duyên Khanh, em cứu chị đi. Chuyện ngày trước là lỗi của chị, nhưng tội chị không đáng chết mà đúng không, cứu chị với!"

Cô ta kéo tâm trí của tôi lại.

Tôi nhìn ngọn lửa ngoài cửa rồi lại nhìn cô ta.

Cũng đúng, tội cô ta không đáng chết.

Tôi do dự một chút, cuối cùng vẫn cầm con dao trong tay cắt đứt dây thừng đang trôi trên người cô ta.

Sau đó, tôi kéo rương hành lý lại đổ hết đồ bên trong ra ngoài, nói với Tổng Duyên Minh, "Cầm theo rương hành lý này theo, lỗ thuyền có chìm thì vẫn có thể kiên trì thêm một lúc."

"Được được." Ánh mắt Tổng Duyên Minh ngăm lẹ nhìn tôi, "Duyên Khanh, cảm ơn em. Không ngờ em vẫn cứu chị. Xin lỗi, những chuyện lúc trước chị làm là do chị ngu ngốc, vì chị yêu Lý Hào Kiệt, chị ghen tị với em. Xin em, nhất định phải tha thứ cho chị."

Tôi kéo rương hành lý ra ngoài, đồng thời liếc mắt nhìn cô ta, "Không cần, ngày trước, ràng buộc duy nhất giữa chúng ta là khuôn mặt giống nhau kia, hiện giờ, điều ấy đã không còn. Sau khi trở về, chúng ta không còn gì liên quan gì với nhau nữa."

"Duyên Khanh."

Tổng Duyên Minh đi bên cạnh tôi.

Những lời bên miệng cô ta nghe rất thuận tai, nhưng tôi vẫn không thể nào tin tưởng hoàn toàn được. Thế nên, tuy rằng một tay đang kéo rương hành lý, nhưng tay kia của tôi vẫn siết chặt con dao gọt hoa quả.

Tổng Duyên Minh đi cạnh tôi, thoáng chốc chúng tôi đã bước tới bên cạnh thanh chắn.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có người chớp lấy cổ tay tôi.

Bởi vì tôi vẫn luôn để phòng cô ta, cho nên khi cô ta vừa đụng nhẹ vào tay tôi, tôi lập tức nắm chặt con dao xoay người lại.

Tổng Duyên Minh không ngờ tôi lại phản ứng nhanh như vậy, nhưng hành vi của cô ta đã bị phát hiện rồi, cô ta hỗn hển nắm chặt lấy cổ tay tôi, "Đưa con dao cho tôi!"

"Cò làm gì đấy!"

Tôi sùng sốt.

Tôi tuyệt đối không dám thả lỏng con dao trên tay.

Bởi vì con dao không có vỏ, lưỡi dao sắc bén lộ ra bên ngoài, thế nên Tổng Duyên Minh cũng không dám chạm tới nó, chỉ có thể cầm chặt tay tôi.

"Làm gì à?" Nụ cười trên khuôn mặt Tổng Duyên Minh vô cùng hung dữ, "Đương nhiên là tìm đường sống! Cô còn chưa hiểu à? Hai người, chỉ một người được sống!"

"Còn nương hành lý mà."

"Cái thứ đồ chơi này cần bản không nói được." Hai tay Tổng Duyên Minh túm lấy tay tôi muốn cướp con dao.

Cô ta muốn cướp dao.

Cô về như thời gian này cô ta ăn uống thiếu thốn nên cơ thể không có nhiều sức.

Nhưng cô ta dùng hai tay, tôi vẫn phải bỏ nương hành lý xuống để giằng co với cô ta.

Tổng Duyên Minh nhìn tôi, ánh mắt đỏ rực, "Tổng Duyên Khanh, cô bị hủy dung rồi, khuôn mặt của cô hiện giờ đã biến dạng, hơn nữa cũng chỉ là một cái mạng hèn. Hay cô chết ở đây đi, để tôi sống. Như vậy, sau này tôi sẽ nhớ công của cô, ngày này hàng năm sẽ đốt cho cô chút tiền giấy."

"Cô mơ à."

Tôi hiểu ra, hết thấy những điều Tổng Duyên Minh vừa nói đều là đóng kịch.

Cô ta muốn làm cho tôi buông lỏng cảnh giác.

Người phụ nữ này, từ trước đến nay chưa từng hối hận!

"Tôi phải sống tiếp! Tôi còn cuộc đời tôi đẹp phía trước! Dù sao cuộc đời của cô cũng bị hủy rồi mà!" Tổng Duyên Minh nhìn tôi, khuôn mặt nở nụ cười đầy hung dữ, "Hơn nữa, cho dù cô sống, Tổng Duyên Khanh, tôi đảm bảo, cuộc sống của cô sẽ thảm hơn tôi ngàn vạn lần!"

"Cô có quyền gì mà quyết định chuyện của người khác!"

Tôi và Tổng Duyên Minh quấn lấy nhau, mục tiêu của cả hai đều là con dao này!

Ngon lửa dần dần lan tới.

Tổng Duyên Minh vì để thoát khỏi tôi, không quan tâm bất cứ chuyện gì nữa.

Cô ta dùng lực mạnh áp tôi, con dao trong tay tôi không được nắm chặt lập tức bay thẳng vào khoang thuyền.

Khoang thuyền lúc này đã ngập trong biển lửa.

Ngon lửa đã lan đến rất nhiều nơi trên khung cửa.

Tổng Duyên Minh thấy con dao bay vào trong, cô ta định lao theo không chút do dự.

Tôi nhìn tình huống bên trong, vô thức giữ chặt cô ta lại.

Nhưng người phụ nữ này hất tay tôi ra, à quay người, đẩy mạnh tôi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 239: Có muốn sống một cuộc đời hoàn toàn mới không

Tôi không đứng vững, lao đảo lui về phía sau vài bước, rồi sau đó ngã khỏi thuyền.

Cơ thể tôi nhanh chóng rơi xuống dưới.

Một giây sau, bọt nước xung quanh bắn lên tung tóe!

Tôi lập tức trở nên hết hoảng, trong miệng tràn vào một ngụm nước.

Tôi không thể chết ở chỗ này!

Tôi nghĩ tôi dựa con ớ trong bụng, tôi gắng đập nước, cố để bản thân tỉnh táo lại. Tôi vội vàng ngừng thở, điều tiết trọng lực cơ thể để cơ thể nổi lên trên, bơi từng chút từng chút tôi chiếc thuyền cứu sinh bên cạnh.

Chiếc thuyền cứu sinh quai thừng giống như lời nói của La Anh Kiệt.

Nó chỉ còn lại một lượng khí không đáng kể.

Tôi gắng gương bò lên trên, ngẩng đầu nhìn du thuyền.

Chiếc du thuyền nhìn từ góc độ này, đã hoàn toàn chìm trong lửa.

Mà tôi căn bản không nhìn thấy bóng dáng Tổng Duyên Minh!

"Tổng Duyên Minh!" Tôi có một loại dự cảm xấu.

Tôi ở dưới nước mắt lên nhìn ngọn lửa thiêu đốt không ngừng bên trên, không thấy Tổng Duyên Minh đâu.

Tôi cũng không thể lên trên đó, dường như bản thân tôi cũng ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Trong lúc nhất thời, tôi cảm thấy vô cùng đau khổ, khó chịu, mất mát, tuyệt vọng!

Tuy rằng Tổng Duyên Minh đối xử với tôi không tốt, thậm chí đã nhiều lần hãm hại tôi. Thế nhưng, chúng tôi là chị em song sinh.

Đã có lúc, cảm giác giữa chúng tôi nối liền với nhau.

Giống như bây giờ, hết thấy cảm giác trong lòng tôi có lẽ chính là phiên bản thu nhỏ của cảm giác trong lòng cô ta.

Bên trên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô ta nhất định đã bị vạ trong khoang thuyền không ra được nữa rồi.

Tôi đứng trên chiếc thuyền cứu sinh, ngẩng đầu nhìn ngọn lửa căn nuốt chiếc du thuyền từng chút một, cuối cùng nó cũng lan tới vị trí dây thừng buộc cố định chiếc thuyền cứu sinh.

Dây thừng bị đốt, đứt thành hai đoạn.

Tôi có thể đi được rồi.

Nhưng tôi không biết mình nên đi về phía nào, xung quanh đều là biển cả không nhìn thấy bờ. Nếu đi sai phương hướng, tôi chắc chắn phải chết.

Thay vì như vậy, chẳng bằng tôi chèo thuyền đến một chỗ cách chiếc du thuyền này không xa, nói không chừng sẽ có con thuyền nào đó đi ngang qua nhìn thấy.

Tôi bơi thuyền ra xa một chút.

Lặng lẽ chờ người đến cứu.

Lúc này, thậm chí tôi còn nghĩ, có thể Tổng Duyên Minh sẽ nhảy từ trên thuyền xuống.

Nhưng thời gian cứ trôi qua từng phút từng giây, nói với tôi rằng điều này là không thể.

Cũng không biết qua bao lâu, tôi có thể cảm giác được chiếc thuyền cứu sinh đang từ từ chìm xuống, nó không còn khí để duy trì nữa.

Nhưng xung quanh tôi, ngoài trừ nước biển thì không còn gì khác.

Sợ là La Anh Kiệt đã sớm biết trên thuyền sẽ xảy ra tranh chấp, vì lẽ một người cũng không sống được chiếm hơn nửa.

Thế nên chắc hẳn hẳn cũng không nghĩ tới việc tìm người tới cứu chúng tôi.

Nói như vậy, chẳng qua hẳn cho chúng tôi một chút hy vọng vào lúc đang tuyệt vọng mà thôi, để màn trình diễn thêm phần sinh động.

Vào lúc tôi đang nằm nhìn đám mây trôi lơ lửng lơ trên bầu trời....

"Tút tut."

Âm thanh của thuyền cứu hộ.

Tôi vội vàng ngồi dậy, phát hiện có một chiếc thuyền kiểu dáng giống như chiếc du thuyền vừa này, nó đang chạy cách chỗ này không xa.

Người đứng trên sàn boong tàu vừa nhìn thấy tôi thì lập tức chạy vào trong.

Chỉ trong chốc lát người đó lại đi ra, cho ngừng thuyền lại bên cạnh tôi, sau đó thả cầu thang xuống. Khi tôi leo lên, mắt nhìn thoáng qua chiếc du thuyền đang cháy.

Vừa rồi nó đã bắt đầu chìm xuống. Vào lúc này, thuyền đã chìm xuống hơn phân nửa.

Tôi nghĩ, tôi sẽ không còn gặp lại Tổng Duyên Minh nữa.

Tôi bước lên du thuyền, vừa tới khoang thuyền thì nhìn thấy Lý Trọng Mạnh đang ngồi bên trong.

Anh ta nhìn thấy tôi, rõ ràng có sững sốt một chút, sau đó vội vàng đứng dậy. Anh ta nhìn về phía chiếc du thuyền đang dần chìm xuống bên ngoài cửa sổ, lên tiếng hỏi: "Đây là chiếc thuyền em lên sao?"

"Đúng vậy." Tôi nhìn anh ta, lúc này đầu óc tôi rất rối loạn, tôi hỏi, "Sao anh lại tới đây?"

Lẽ nào người La Anh Kiệt thông báo là anh ta?

Hoặc giả, anh ta và La Anh Kiệt liên quan đến nhau?

Thật ra, vừa rồi khi Tổng Duyên Minh chưa nói ra một kẻ khác tham gia vào vụ bắt cóc là Lâm Tuyền, thì người tôi đoán là Lý Trọng Mạnh.

Giờ anh ta lại xuất hiện ở đây, mọi chuyện có phải quá trùng hợp hay không?

Lý Trọng Mạnh nhún mày, "Em đi được một lúc, tôi đã nói với anh cả rằng mình không yên tâm về em, sau đó đã đi tìm chiếc thuyền rồi khởi đảo. Khi đó, thủy thủ nói rằng có chiếc thuyền bị cháy, tôi vốn đang lo lắng em bên báo cứu hộ rồi đi tới đây."

Người đàn ông nói tới chỗ này bỗng kéo tôi vào lòng, thì thào, "Vẫn may tôi tới đây. Tôi thật sự không ngờ được, đây lại là chiếc thuyền em lên."

Lý Trọng Mạnh ôm tôi rất chặt, thậm chí cánh tay tôi bị anh ta siết có chút đau đớn.

Trong lúc nhất thời, tôi cảm giác, nhất định là tôi đã hiểu lầm rồi.

Anh ta sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Lý Trọng Mạnh kéo tôi tới sofa, cầm một trái dừa đã bổ, cầm ống hút vào rồi đưa cho tôi, lời nói có chút lo lắng, "Chuyện gì đã xảy ra, sao đột nhiên thuyền lại cháy."

"Tôi bị người ta tính kế." Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định nói những chuyện đã xảy ra cho anh ta.

Lý Trọng Mạnh nghe tôi kể xong, anh ta cúi đầu im lặng trong chốc lát rồi lên tiếng hỏi, "Tôi muốn hỏi em một chút, chuyện liên quan tới Kiệt, em có dự định gì không?"

"Hả?"

Tôi không hiểu, sao đột nhiên anh ta lại nhắc tới Lý Hào Kiệt.

Người đàn ông nhìn tôi, khuôn mặt nghiêm túc, "Không có ai biết trên thuyền đó còn có Tổng Duyên Minh. Nếu có người phát hiện, nhất định sẽ cho rằng người chết là em..."

"Anh...."

Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, đầu óc rối loạn.

Nhưng mà, dường như tôi cũng hiểu được một chút ý anh ta muốn nói là gì.

"Em có muốn hoàn toàn thoát khỏi Lý Hào Kiệt, sống một cuộc đời hoàn toàn mới không?"

Lý Trọng Mạnh hỏi tôi.

Câu hỏi của người đàn ông đặt ra khiến tôi hoang mang. Tôi nhìn anh ta, nhất thời không biết trả lời thế nào. Nhưng trong lòng tôi lại có cảm giác tán thành mãnh liệt với lời anh ta nói.

Đề Lý Hào Kiệt tưởng rằng tôi đã chết ư?

Vậy cũng tốt, nếu như vậy, cả cuộc đời anh ta cũng không quên được tôi.

Lý Trọng Mạnh thấy tôi không nói gì, cảm thấy bản thân lỡ lời rồi, vội vàng nói, "Tôi xin lỗi, tôi không nên nói chuyện như vậy. Tôi chỉ cảm thấy, em nên sống tốt hơn bây giờ, để bản thân trở nên tốt hơn, không phải như bây giờ, luôn bị Tiểu Kiệt vây hãm, để nó bẻ gãy đôi cánh của em."

"Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện anh nói." Tôi nhìn Lý Trọng Mạnh, "Tôi muốn bản thân mình trở nên tốt hơn."

Tôi nhớ tới giấc mơ hồi mình còn nhỏ.

Ngày còn nhỏ, trong mắt tôi, Lý Hào Kiệt là một người hoàn mỹ ngồi trên ngai cao. Khi ấy, giấc mơ lớn nhất của tôi là trở thành một người tru tử, mặc dù không thể sánh vai bên Lý Hào Kiệt, nhưng cũng có thể kéo gần khoảng cách với anh ấy hơn một chút.

Nhưng mấy năm nay, tôi đã làm được gì?

Dường như tôi chẳng hề tiến bộ chút nào, thậm chí còn thụt lùi.

Đừng nói sánh vai với Lý Hào Kiệt, mà cuộc sống của tôi, vẫn luôn trôi qua dưới sự bảo vệ của anh ấy.

Bản thân tôi còn tự thấy chán ghét mình như vậy.

Khi tôi và Lý Trọng Mạnh rời khỏi thuyền, Lý Trọng Mạnh trả cho nhóm thuyền viên một khoản tiền lớn, dặn bọn họ không được nói cho bất cứ ai biết việc đã nhìn thấy tôi, chỉ nói với mọi người sau khi đi ngang qua đã báo cảnh sát, còn lại chuyện gì cũng không nhìn thấy.

Sau đó, vì để cho tôi có đủ thời gian suy nghĩ, Lý Trọng Mạnh không lập tức đưa tôi trở về thành phố Vĩnh An.

Mà đưa tôi tới Nam Thành trước.

Tôi ở nơi đó ba ngày, ba ngày này, tôi gặp ác mộng liên tục, lập đi lập lại.

Nhất là vào buổi tối, vừa nhắm mắt lại là tôi nhìn thấy mình bị vấy trong biển lửa, cảm giác sợ hãi, tuyệt vọng vọt thẳng vào tim.

Tôi đoán, có lẽ đây là những thứ Tống Duyên Minh nhìn thấy trước khi chết. Bởi vì là chị em song sinh nên tôi mới mơ thấy những thứ này.

Ngày thứ ba, cảm xúc của tôi ổn định lại một chút.

Lý Trọng Mạnh trở về thành phố Vĩnh An làm việc. Tôi tìm kiếm chùa miếu xung quanh Nam Thành rồi gọi một chiếc xe đi tới đó.

Tôi nghĩ, dù sao cũng là chị em, nếu cô ta đã chết, những chuyện trước đây tôi không truy cứu nữa, hy vọng kiếp sau cô ta có thể đầu thai vào một gia đình tử tế.

Khi tôi làm lễ xong, bước ra tới cửa thì thấy bên ngoài vô cùng ồn ào.

"Cậu có chân có tay, vì sao muốn tới xin com? Thiện nam tín nữ có lòng tốt là để những kẻ như các cậu lừa gạt sao?"

Tôi nghe thấy một người đàn ông đang quát to.

Giọng nói này, có phần quen tai.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chết Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Báo cảnh sát

Tôi chen vào giữa đám người thì nhìn thấy Muru Đạo Sinh. Ông ta mặc bộ quần áo phong cách Casual, bên ngoài khoác chiếc áo sọc mỏng rộng thùng thình. Lúc này, ông ấy đang cãi nhau với một gã ăn mày quỳ trên đất nhìn có vẻ rất đáng thương.

Về mặt người kia ai oán, "Người này sao lại thế chứ. Tôi chỉ hỏi ông có tiền hay không thôi, ông không cho tôi thì thôi. Hơn nữa, tôi thật sự là người tàn tật."

"Cậu là người tàn tật? Tàn tật mà giống như cậu vậy à?"

Muru Đạo Sinh nói xong lập tức vươn tay ra muốn kéo gã ăn xin dậy.

Đến chùa miếu đều là người lương thiện, mọi người nhìn thấy Muru Đạo Sinh như vậy, hò vào chỉ trích ông ta.

"Ông nhìn mình xem, cũng một bó tuổi rồi, sao còn làm như thế."

"Đừng thế đó, cậu ta là người tàn tật có thể làm được gì chứ?"

"Ông thật quá đáng, không cho tiền thì thôi còn ức hiếp người ta."

Tôi nhìn qua đó, hai ông tay áo của gã ăn mày kia trống không, xem ra là người không có tay.

Muru Đạo Sinh muốn kéo gã dậy, gã bèn tách xa khỏi Muru Đạo Sinh.

"Thầy Muru." Tôi vội chạy tới, "Thầy đang làm gì vậy ạ?"

Muru Đạo Sinh nhìn thấy tôi, khuôn mặt lập tức vẻ ngạc nhiên đầy mừng rỡ, "Ồi chà, là cô nhóc này à. Em đến vừa đúng lúc, giúp tôi kéo gã này với. Hôm nay tôi phải vạch trần gã."

Bấy giờ tôi thấy rất xấu hổ.

Người xung quanh thấy tôi quen biết Muru Đạo Sinh đều ghé lại khuyên tôi, "Ồi cô mau tới đưa ông ta đi đi."

"Đừng đấy, người ta là người tàn tật, chứng minh cái gì chứ."

"Không được! Tôi phải báo cảnh sát."

Nghe thấy có người nói báo cảnh sát tôi lập tức nảy ra ý nghĩ. Tôi rút điện thoại ra, nói với Muru Đạo Sinh, "Thầy Muru, thầy đừng tức giận, để em báo cảnh sát. Cảnh sát tới rồi sẽ có biện pháp trị gã ta."

"Cũng đúng." Muru Đạo Sinh nghe tôi nói vậy rất hợp lý. Ông ta không kéo gã ăn mày kia nữa mà ngồi xuống cảm lấy túi tiền đặt bên cạnh gã, "Cậu đừng có chạy. Túi tiền của cậu giữ ở chỗ tôi, chút nữa cảnh sát tới xem cậu đóng kịch thế nào."

Gã ăn mày nghe vậy quỳnh lên, há miệng ra muốn cắn người.

Gã vừa cử động tôi phát hiện ra tên này quả đúng là không có tay thật, chẳng qua tay của gã cuộn lại trước ngực, hơn nữa khung xương gã khác hẳn với người bình thường, bởi vậy, nếu nhìn không kỹ thì không thể phát hiện ra.

Xác nhận được chuyện này, tôi không lo lắng nữa, lập tức gọi điện thoại cho cảnh sát.

Người xung quanh đều xúm vào hóng chuyện.

Người kia vừa thấy tôi báo cảnh sát, hoảng sợ tới độ không cần Muru Đạo Sinh kéo đỡ tự mình đứng lên, hai cánh tay cũng bỏ ra ngoài xuyên vào ống tay áo, gã đau khổ cười, "Anh à, em sai rồi, anh tha cho em đi. Xin được miếng com cũng không dễ dàng, anh cần gì phải thế."

Lúc này, mọi người xung quanh đều nhìn thấy gã ăn xin thật sự có tay, lập tức đổi chiều gió.

"Thật không biết xấu hổ! Dám lừa chúng ta!"

"Trời ạ, có tay thật này. Ngày nào cậu cũng ở đây ăn xin, tôi đã cho cậu không ít tiền, cậu trả tiền đây cho tôi!"

"Đừng vậy, tôi cũng cho tiền cậu ta, trả tiền đây!"

Mọi người bắt đầu nhón nháo đòi tiền.

Gã ăn mày kia muốn chạy, nhưng túi đựng tiền vẫn ở chỗ Muru Đạo Sinh, hẳn không nỡ bỏ.

Muru Đạo Sinh quan sát gã ta, "Tuổi tác của cậu còn không lớn bằng tôi, tôi còn có thể làm việc, sao cậu lại đi ăn xin. Tiền tự tay mình kiếm được cho dù là bao nhiêu vẫn đáng giá. Cậu kiếm tiền như vậy, nói không chừng, cuộc sống của người cho cậu tiền còn không bằng cậu."

"Vâng vâng vâng." Bàn tay gã ăn xin túm chặt lấy túi tiền của mình, luôn mồm vâng dạ.

"Cậu nói xem, trừ những người theo đạo, rất nhiều người tới đây đều có cuộc sống rất khó khăn, hy vọng Phật Tổ có thể giúp đỡ họ. Người như vậy, cậu nhẫn tâm lừa gạt sao?"

Muru Đạo Sinh vẫn chưa răn dạy xong.

Gã ăn mày gật đầu không ngừng, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi, "Ông ơi, ông trả túi cho con đi. Sau này con nhất định làm việc đàng hoàng, không ăn xin nữa."

Gã biết, nếu cảnh sát đến, chắc chắn gã phải ăn trái đắng.

Tôi thấy tình huống này cũng không nhận được lên tiếng khuyên can, "Thầy Mưu, xin bớt giận, em mời thầy uống trà nhé."

Mưu Đạo Sinh thấy tôi như vậy thì bật cười, "Vấn là cô nhóc này hiểu chuyện." Ông ta bỏ túi tiền của gã ăn mày xuống, nghiêm mặt lại, "Lần này học trò của tôi ở đây, tôi tạm thời tha cho cậu."

Gã ăn mày cảm lấy túi tiền vội vàng bỏ chạy.

Mưu Đạo Sinh và tôi cùng ngồi xe trở về Nam Thành.

Trên đường đi, ông ta hỏi tôi, "Chuyện làm học trò của tôi em suy nghĩ thế nào rồi?"

Ông vừa nói vậy, trái tim tôi khẽ nảy lên.

Có lẽ đây là lối thoát không tệ dành cho tôi.

Tôi chân thành nhìn ông ấy, "Thầy Mưu, em suy nghĩ kỹ rồi. Em đồng ý làm học trò của thầy."

"Thật sao?" Mưu Đạo Sinh nhìn tôi, lời nói ra có chút lo lắng. "Làm đồ đệ của tôi phải đóng cửa dốc lòng học tập. Em không thể gấp mặt đám đàn ông loạn xạ kia của mình đâu."

"Em đâu có người đàn ông loạn xạ nào." Tôi cười khỏ, "Lý Hào Kiệt đã kết hôn rồi. Em và anh ấy không có quan hệ gì."

"Gi cơ?"

Tôi vốn cho rằng Mưu Đạo Sinh nghe thấy chuyện này sẽ vui mừng, không ngờ ông ấy lại giận dữ, "Anh ta kết hôn, không phải với em?!"

"Vâng, chuyện giữa em và anh ấy là hiểu lầm. Hơn nữa, em có ý định biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của anh ấy." Tôi rũ mi.

"Em có ý gì?" Mưu Đạo Sinh nhìn tôi có chút ngỡ vực, "Em sẽ không lẩn quẩn trong lòng chứ?"

"Không đâu không đâu, sao có thể chứ." Tôi mỉm cười nhìn Mưu Đạo Sinh, "Em còn muốn làm học trò của thầy, sao có thể như vậy."

Xe taxi nhanh chóng chạy tới Nam Thành.

Thời gian vẫn là buổi sáng, Mưu Đạo Sinh dẫn tôi tới một quán trà.

Quán trà này mang phong cách cổ xưa. Mưu Đạo Sinh gọi một bình trà Kim Tuấn Mi. Ông vừa ù trà vừa nói, "Nếu em nói muốn làm học trò của tôi, vậy thì hôm nay uống trà bái sư đi."

"Nhanh vậy à?"

Tôi có chút bất ngờ.

Tuy rằng tôi có ý định như vậy, nhưng không ngờ Mưu Đạo Sinh còn vội vàng hơn tôi.

"Vội mà nhanh?" Mưu Đạo Sinh mất hứng, "Tôi đã muốn nhận em làm học trò từ lâu rồi nhưng em lại dây dưa đến nửa năm rồi. Nhanh chỗ nào?"

Ông ấy vừa nói vậy tôi chợt có chút xấu hổ.

Mưu Đạo Sinh vừa pha trà, vừa nói với tôi, "Nếu em thật sự muốn làm học trò của tôi, vậy tôi nhất định sẽ dạy dỗ em cẩn thận. Em muốn học cái gì, chỉ cần tôi biết thì sẽ dạy em, nếu tôi không biết, tôi cũng có thể tìm người dạy em."

"Cảm ơn thầy..." Tôi lúng túng nhìn Mưu Đạo Sinh.

Trong lòng tôi trăm suy ngàn tính, có một vấn đề tôi luôn giấu trong lòng. Tôi muốn hỏi, nhưng sợ chạm vào vảy ngược của Mưu Đạo Sinh.

Lỡ ông ấy tức giận không nhận tôi nữa thì phải làm sao?

Mưu Đạo Sinh dường như nhìn ra dáng vẻ muốn nói lại thôi của tôi, ông ấy cười cười, "Có phải em rất tò mò, có nhiều người muốn làm học trò của tôi như vậy, em chẳng có chỗ nào xuất chúng hơn người, thiên phú cũng bình thường, nhưng tôi lại một lòng một dạ muốn nhận em làm học trò?"

Tôi sững sốt.

Không thể không thừa nhận, lời nói của Mưu Đạo Sinh thật sự thẳng thắn không chút quanh co, đâm thẳng vào tim người ta.

Ông ấy dứt lời, tôi vừa gạt đầu vừa cười gượng.

Nhất thời cũng không biết phải nói gì cho phải.

Mưu Đạo Sinh cũng không nói ngay, ông chỉ vào tách trà trước mặt, "Em kính trà cho tôi trước đi, rồi tôi nói cho em biết."

Tôi nhìn tách trà kia, bung tách đứng dậy, sau đó quỳ lạy, dâng trà lên ngang mi, cung kính nói, "Thưa thầy, mời thầy dùng trà."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 241: Phát hiện xác chết nữ bị thiêu cháy trên thuyền

Trong chốc lát, Mưu Đạo Sinh đón lấy cốc trà, uống một ngụm, nói với vẻ hài lòng. "Được được được, từ nay về sau cô chính là học trò của Mưu Đạo Sinh tôi, có thể gọi tôi là thầy giáo, cũng có thể gọi tôi là sư phụ."

"Vậy tôi gọi thầy là sư phụ nhé."

Tôi cảm thấy cách gọi này hay hơn.

Sau khi Mưu Đạo Sinh đồng ý, ông ta nhìn tôi và nói, "Cô đó, được lợi từ khuôn mặt này đó."

"Khuôn mặt?"

Tôi hơi sững sốt, sờ sờ chiếc khẩu trang trên mặt mình, nhất thời hơi không rõ ý ông ta nói là gì.

Mưu Đạo Sinh gạt đầu, "Cô đó, dáng dấp hơi giống một người đàn em của tôi, không chỉ như vậy, khi thể lúc nói năng hay làm việc cũng rất giống cô ấy..."

Nói đến đây, Mưu Đạo Sinh cúi đầu uống hết cốc trà trước mặt, lại rót thêm một cốc cho mình.

Tôi có thể nhìn ra được, đây là một câu chuyện đau lòng của Mưu Đạo Sinh.

Người đàn em này chắc chắn có ý nghĩa đặc biệt với ông ta, nếu đã nhận tôi làm học trò, thì chắc chắn là để bù đắp cho một thiếu sót nào đó.

Tôi suy nghĩ một chút rồi mới hỏi, "Sư phụ, vậy hiện giờ người đàn em đó của thầy ở đâu?"

"Không gặp nữa." Mưu Đạo Sinh lắc đầu, "Khoảng hai mươi mấy năm trước, cô ấy đã đi theo một người đàn ông, từ đó về sau không hề liên lạc với tôi nữa."

"Sao lại như vậy, người đó thực sự quá tuyệt tình rồi." Tôi nói.

"Không." Mưu Đạo Sinh trực tiếp ngắt lời tôi, "Không phải cô ấy tuyệt tình, chỉ là cô ấy đã suy nghĩ cho tôi thôi, lúc đi cô ấy đã nói sẽ không quay lại nữa, đã như vậy, không liên lạc đúng là một cách hay."

"Sư phụ nói phải."

Tôi ý thức được, khi mình nói không tốt về người đàn em này, Mưu Đạo Sinh sẽ không vui.

Đã như vậy, tôi cũng không dám phát biểu ý kiến của mình nữa.

Chiều hôm đó, Mưu Đạo Sinh trao đổi với tôi một lúc về chuyện học tập, ông ta cho biết mình có một studio trong một thị trấn nhỏ ở ngoại ô thành phố Bắc, có thể học tập ở đó.

Đồng thời nếu ông ta nhận được dự án, thì sẽ tìm tôi làm phụ tá, sẽ trả tiền như bình thường, không để tôi không có thu nhập.

"Cảm ơn sự phụ."

Tôi vô cùng cảm ơn Mưu Đạo Sinh.

Thậm chí có thể dự liệu được, việc học tập lần này có thể thực sự là một cơ hội làm lại cho tôi.

"Được rồi, đừng cảm ơn nữa, nếu có quá ngu ngốc lại còn không cố gắng học tập, lười biếng v.v., tôi sẽ đuổi cô đi đấy." Mưu Đạo Sinh không chấp nhận chiều này của tôi, chỉ chỉ vào cái cốc trước mặt tôi, "Uống trà đi, nguội mất giờ."

"Vâng." Tôi cảm ơn lên, uống một ngụm, lập tức cảm thấy nôn nao một trận trong dạ dày!

Tôi gấp gấp chạy nhanh vào WC trong phòng trà!

Không nhỏ được cái gì ra cả.

Tôi súc súc miệng, đột nhiên thấy hơi đau đầu.

Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện sau khi gặp Mưu Đạo Sinh, thậm chí tôi còn quên mất mình đang mang thai.

Tôi phải nói cho ông ta biết chuyện này thế nào đây.

Lúc đi ra ngoài, sắc mặt Mưu Đạo Sinh không tốt lắm, có vẻ tức giận nhìn tôi và nói, "Sao nào? Tôi pha trà khó uống như vậy sao, có thể khiến cô uống vào mà ói ra à?"

"Không phải, không phải." Tôi nhanh chóng ngồi lại chỗ cũ, rút tờ giấy ra lau tay, nhìn Mưu Đạo Sinh với vẻ hơi lúng túng, "Quên chưa nói với thầy, tôi mang thai..."

"Cái gì?"

"Xin lỗi, nếu thầy cảm thấy tôi không có tư cách làm học trò của thầy, thì tôi cũng không trách thầy, có điều tôi cũng không phải cố ý giấu thầy chuyện này đâu."

Tôi vô cùng áy náy cúi đầu, chờ Mưu Đạo Sinh đưa ra ý kiến.

"Ha ha ha ha."

Không khí đại khái đã im lặng đi vài giây, tôi liền nghe thấy tiếng cười to của Mưu Đạo Sinh.

Tôi ngừng đầu, nhìn ông ta với vẻ hơi khó tin.

Mưu Đạo Sinh tự mình cười to một hồi, mới miễn cưỡng dừng lại, bắt đầu đi cười cười, "Thì ra là mang thai, sao tôi lại không nghĩ đến nhỉ."

"Xin lỗi."

"Tôi không phải nói cô." Mưu Đạo Sinh vừa rót trà vừa nói, "Năm đó trước khi đàn em kia của tôi đi cùng người đàn ông đó, đã rất hay ói, giống như cô vậy, khi đó tôi còn nói là cô ấy ăn đồ lạnh tính, bây giờ nghĩ lại, đúng là mình còn non trẻ mà."

"..."

Lời này, tôi cũng không biết nói tiếp như thế nào.

Có điều đột nhiên tôi cảm thấy có lẽ những gì mà người đàn em này của Mưu Đạo Sinh từng trải qua cũng không đơn giản, theo như cách nói của ông ta, người đàn em này cũng mang thai trước khi lập gia đình.

Thời đại đó mà xảy ra chuyện như vậy, e rằng..

"Ba của đứa bé trong bụng cô là ai?"

Khi tôi đang nghĩ đến chuyện của đàn em ông ta, Mưu Đạo Sinh hỏi tôi.

Ông ta vừa hỏi như thế, thực ra tôi cũng hơi bị làm khó. Chần chờ một lát, tôi vẫn nói cho ông ta biết, "Là Lý Hào Kiệt."

"Cậu ta?!"

"Đúng, anh ấy không biết về đứa bé này, tôi muốn giữ đứa bé này lại." Nói đến đây, tôi sợ Mưu Đạo Sinh không đồng ý, quả quyết nói, "Nếu thầy cảm thấy có thêm một đứa bé sẽ không tiện, thì... thì hay là đợi tôi sinh con xong rồi lại..."

"Aiyo, một đứa bé thì có thể cân trở việc gì chứ," Mưu Đạo Sinh trực tiếp ngắt lời tôi, "Cô sinh thì sinh đi, nếu đứa bé này có thiên phú tốt, lại được học tôi từ nhỏ, lớn lên nhất định có thể đạt được thành tựu to lớn."

Theo học Mưu Đạo Sinh ư?

Đấy chắc chắn là vận may cầu mong cũng chẳng được.

Hôm đó tôi và Mưu Đạo Sinh bước ra khỏi phòng trà, ông ta bèn đi trước.

Thời tiết ở thành phố Bắc ấm áp hơn thành phố Vĩnh An.

Nơi này cách khách sạn tôi ở không xa, tôi tự mình đi về, lúc đi ngang qua một quán cà phê, thấy trong TV đang phát sóng tin tức.

"Chủ tịch Lý Hào Kiệt của tập đoàn Hào Thiên và cô chủ Lâm Tuyền của tập đoàn Lâm Thị đã thành hôn trên một hòn đảo tư nhân, hôm nay về nước."

Nghe đến tên của Lý Hào Kiệt, tôi không khỏi ngừng chân, nhìn vào trong quán cà phê. Trên màn hình TV lớn ở đại sảnh, đúng lúc chiếu hình ảnh Lý Hào Kiệt và Lâm Tuyền bước xuống máy bay.

Trong màn hình, Lý Hào Kiệt mặc một bộ vest, tay nắm thật chặt tay Lâm Tuyền.

Hai người đứng cùng nhau, tựa như một đôi kim đồng ngọc nữ.

Tôi không khỏi bước lên hai bước vào trong quán.

"Woah, đây đúng là trai tài gái sắc trong truyền thuyết."

Trong quán cà phê, một người trong bốn cô gái đang ngồi ở bàn bên cạnh tôi nói.

"Cái gì chứ, gần đây cậu không lên weibo xem à, cùng ngày tổ chức đám cưới của bọn họ có một chiếc thuyền rời đảo bị bốc cháy, tìm được một xác chết nữ bị thiêu cháy trên thuyền, cậu biết là ai không?" Một cô bé khác nói.

"Ồi, là ai?"

Lúc này, cả bàn đều xúm lại, tò mò hỏi.

Tôi nhanh chóng ngồi vào chỗ bên cạnh bọn họ, giả bộ liếc nhìn menu trên mặt bàn, toàn bộ sức chú ý lại tập trung trong câu chuyện của các cô bé bàn bên cạnh.

Có điều cô bé kia có ý hạ giọng xuống.

Tuy tôi rất cố gắng nghe, cũng chỉ nghe được đại khái mấy từ "Tổng Thị", "Cô dâu", "Kết hôn".

Mấy cô gái bên cạnh tò mò như chợt hiểu ra.

"Trời à, còn có người ác độc như vậy với chính bản thân mình sao?"

"Làm thế căn bản không đáng đầu, còn hơn nữa đòi người về sau nữa, vì sao phải nghĩ quẩn như vậy?"

"Đừng thế, có ấy chết như vậy, chắc chắn Lý Hào Kiệt chẳng những sẽ không ấy náy, mà còn cảm thấy bớt được một gánh nặng lớn nữa!"

Lẳng nghe lời mấy cô bé nói.

Lòng tôi thấy hơi chua xót, những gì bọn họ nói hình như cũng không hề sai.

Cho dù khiến Lý Hào Kiệt hiểu lầm rằng tôi đã chết, có phải anh ấy sẽ chỉ thấy may mắn khi bớt được một gánh nặng lớn không?

Nghĩ tới đây, lòng tôi thấy hơi chua xót.

Để xem thông tin trên mạng, tôi gọi một cốc nước trái cây trong quán cà phê, sau đó lấy đi động ra kết nối với wifi trong quán, mở weibo ra, bắt đầu dùng từ khóa để tìm kiếm tin tức về chiếc thuyền cháy kia.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 242: Lấy on báo oán, dùng cái gì để trả on

Sim trong chiếc di động này của tôi đã bị rút ra, nên không kết nối với wifi thì không thể sử dụng.

Làm như vậy, chẳng qua vì sợ Lý Hào Kiệt tìm được tôi.

Sau khi nhập từ khóa vào, weibo bật ra rất nhiều tin tức, và những bình luận về tin tức này.

Tôi xem qua đại khái một lần, ngày đó sau khi Lý Trọng Mạnh báo cảnh sát, cảnh sát liền dẫn người đến, sau khi xác định vị trí xảy ra chuyện, liền phái thợ lặn xuống phía dưới tìm hộp đen của chiếc thuyền chìm.

Trải qua ba ngày tìm kiếm, vẫn không tìm được hộp đen.

Trên cả chiếc thuyền, cũng chỉ tìm được một xác chết nữ, cùng với một chiếc hành lý.

Trên mạng có ảnh chụp chiếc hành lý.

Tôi nhìn thoáng qua đã xác định, đó là chiếc hành lý của tôi.

Trong bản tin nhắc đến, [Căn cứ vào những đồ dùng trong chiếc hành lý, và tình hình nhân viên trên đảo rời khỏi đảo, đã giám định sơ bộ được thân phận của người chết.]

Người chết này có thân phận là gì?

Không cần nói cũng biết.

Khi tôi trở lại khách sạn, phát hiện cửa phòng hơi khép hờ.

Vừa đẩy ra, đã thấy Lý Trọng Mạnh đang hoảng hốt bước ra từ một căn phòng nhỏ trong cả gian phòng, anh ta nhìn thấy tôi, vẻ mặt đột nhiên cứng đờ, đi tới trước mặt tôi, đáng vẻ như trút được gánh nặng, lại hỏi với vẻ hơi trách móc, "Em đi đâu? Vì sao không nói với tôi một tiếng."

"Tôi..." Tôi chần chờ một chút rồi nói, "Gần đây tôi hay mơ thấy Tống Duyên Minh, nên đi vào chùa..."

"Siêu độ?"

Tôi còn chưa nói hết câu, đã bị Lý Trọng Mạnh cướp lời.

"Cũng không đến mức đó, tôi chỉ đi khấn vái một chút, hy vọng cô ta sớm ngày chuyển kiếp đầu thai thôi." Tôi nói.

Lý Trọng Mạnh nghe được lời tôi nói, lấy tay xoa mái tóc của tôi, bất đắc dĩ cười cười, "Em đó, lấy on báo oán, dùng cái gì để trả on đây."

"Nếu cô ta đã chết rồi, thì chuyện trước kia bỏ qua thôi."

Thực ra, Tống Duyên Minh chết, tôi cũng chết trong lòng Lý Hào Kiệt, tôi của bây giờ cũng thấy yên tâm một cách kì lạ.

Nói như vậy, tôi không cần sợ có người tới hại con tôi nữa rồi.

Lý Trọng Mạnh lấy một cái sim nhỏ từ trong túi ra, nhét cho tôi, "Đây là một cái sim mới, em dùng tạm trước đã, miễn cho tôi không tìm được em lại sốt ruột."

"Ừm"

"Còn nữa, tôi còn có chút việc ở thành phố Vinh An, nhưng vì em không có di động, không liên lạc được cho em, tôi lo lắng nên mới quay lại, ngày mai còn phải trở về nữa." Lý Trọng Mạnh nói, kéo một chiếc hành lý bên cạnh qua, nói, "Tôi biết tôi đưa em về ngân hàng, em chắc chắn sẽ không nữ tiêu, nên tôi báo y tá cấp dưới của tôi mua một vài bộ đồ để mặc cho em"

Anh ta nói, cúi người mở hành lý ra.

Bên trong chất đầy đủ loại quần áo.

Lý Trọng Mạnh khác với Lý Hào Kiệt.

Quần áo anh ta mua đều là kiểu quần áo hàng ngày vừa nhìn đã thấy mặc vào sẽ rất thoải mái.

Tôi đứng ở đó, vừa lắp sim cho di động, vừa nói, "Anh Lý, anh không cần lo cho tôi, về sau tôi đã có chỗ đi rồi."

"Là sao?" Nghe thấy lời tôi nói, Lý Trọng Mạnh trở nên khần trương, đứng dậy đi tới bên cạnh tôi, "Có phải em sợ làm phiền tôi không? Không đâu, sao tôi lại cảm thấy em làm phiền tôi được, hơn nữa chuyện già chết này là do tôi bày ra, tôi trở về tìm hiểu thử, hình như dù là cảnh sát, hay là nhà họ Lý, nhà họ Tống, đều cho rằng người chết trên thuyền là em."

"Không phải, là tôi cảm thấy anh nói đúng, tôi phải trở thành một người tốt hơn."

Tôi nói hết chuyện tôi gặp Mưu Đạo Sinh, muốn học tập cùng Mưu Đạo Sinh cho Lý Trọng Mạnh.

Sau khi người đàn ông ấy nghe xong, vẻ mặt càng thêm nghiêm túc, "Không được, em phải dẫn tôi đi gặp ông ta một lát, nếu không tôi không yên tâm."

"Chuyện này..."

"Nếu không tôi sẽ không đồng ý, trong xã hội hiện nay, nhiều người già mạo mình là bậc thầy lắm."

Lý Trọng Mạnh nói như vậy, tôi mới ý thức được, anh ta đang sợ tôi bị lừa.

Nếu là người khác, tôi có thể sẽ khó chịu vì quản lý quá nhiều, nhưng anh ta nói vậy, tôi cũng đồng ý.

Tối hôm đó, tôi bèn hẹn Mưu Đạo Sinh ăn cơm.

Lý Trọng Mạnh và Mưu Đạo Sinh ngồi đối diện với nhau, hai người tuy chênh nhau hai mươi tuổi, nhưng lại nói chuyện hợp nhau một cách bất ngờ.

Tình cách của Mưu Đạo Sinh khá là lạ, nhưng lại nói chuyện được với Lý Trọng Mạnh, giống như một người quen cũ.

Sau buổi gặp lần này, Lý Trọng Mạnh cũng yên tâm

Gần sát Tết, Mưu Đạo Sinh muốn xuất ngoại một chuyến.

Vốn ông ta định mời tôi đi cùng, nhưng lại bị tôi từ chối.

Sang năm tôi muốn đi theo học tập ông ta, chắc chắn sẽ không về thành phố Vĩnh An trong một thời gian ngắn, trước đó, tôi hy vọng có thể đến thăm Tổng Tuyết một lát, đốt ít vàng mã, tâng hoa, cuối cùng là nói chuyện với bà một chút.

Không thể không nói, Lý Trọng Mạnh rất tỉnh tế.

Để gấu chuyện tôi già chết, anh ta thuê một chiếc xe ở thành phố Bắc, muốn lái xe đưa tôi về thành phố Bắc.

Đoạn đường này rất xa, ít nhất phải lái xe 2 ngày.

Lúc mới lên đường, chúng tôi chỉ nghe nhạc, sau mờ đi mờ lại vẫn là mấy bài hát đó.

Tôi nghe đến nhảm chán, bèn tắt nhạc đi, hỏi, "Anh Lý, tôi có thể hỏi một chút mấy chuyện về Lý Hào Kiệt không?"

"Ừ." Lý Trọng Mạnh dường như không thấy bất ngờ khi tôi hỏi chuyện này, "Muốn hỏi gì tôi cũng sẽ nói cho em biết."

Trước tiên tôi hỏi về chuyện tài trợ cho tôi.

Lý Trọng Mạnh đưa mắt nhìn về phía trước, như đang nhớ lại chuyện xưa.

Im lặng một hồi, mới nói, "Khi còn bé nhà tôi nghèo, học y lại đắt, lúc đó để kiếm tiền đóng học phí và lấy được học bổng, tôi đã bỏ ra rất nhiều, nên sau này khi điều kiện tôi trở nên tốt hơn một chút, tôi cũng chỉ hy vọng có thể giúp được người khác bằng sức lực của mình."

"Sau đó anh đã tới cô nhi viện của chúng tôi?"

"Ừm, chỗ đó rất gần một bệnh viện trước đây tôi làm việc." Lý Trọng Mạnh dừng một chút, nói tiếp, "Tìm được viện trưởng của bọn em, ông ấy đã đưa tôi tài liệu về mấy đứa trẻ sắp vào đại học, tôi liếc mắt đã nhìn trúng em."

Tôi nghe xong thì buột miệng cười, "Thực ra, trong đầu tôi, vẫn tưởng anh là một ông già, không ngờ mới là một ông chú."

"Cảm ơn, may mà trong lòng em tôi không phải ông già."

Lý Trọng Mạnh chuyển tâm lái xe, chỉ liếc ngang sang phía tôi một cái, khòe miệng khẽ nhếch.

"Còn về chuyện Tổng Thị..."

Tôi vừa nhắc tới chuyện này, Lý Trọng Mạnh có vẻ buồn bã, "Xin lỗi, tôi cảm thấy em có quan hệ tốt với bà em, chắc cũng không hy vọng công ty này rơi vào tay của người không liên quan."

"Cảm ơn, chờ tôi có tiền rồi, tôi sẽ trả cho anh."

Lý Trọng Mạnh nói đứng.

Nếu Tổng Thị rơi vào tay người khác, có thể một ngày nào đó nếu tôi năng lực, cũng sẽ mua lại.

"Được."

Người đàn ông đó không cự tuyệt.

Cũng không đưa kỳ hạn cho tôi.

--

Chúng tôi lái từ thành phố Bắc về thành phố Vĩnh An dùng hết gần ba ngày.

Buổi chiều ngày thứ ba, khi chúng tôi còn cách thành phố Vĩnh An chưa đầy 100 km, thì lại gặp một vụ tắc đường dài!

Chúng tôi chờ một lúc, phía trước vẫn không nhúc nhích.

Lái xe trên cao tốc cả ngày, tôi và Lý Trọng Mạnh quyết định xuống xe đi bộ một lát.

Hỏi người trước mặt mới biết được, thì ra phía trước xảy ra một vụ tai nạn xe liên hoàn, 115 chỉ cứ một chiếc xe cứu thương tới, không đủ xử lý, còn có rất nhiều nhân viên y tế ở bên kia cứu người.

Lý Trọng Mạnh vừa nghe, tháo di động và đồng hồ trên người xuống đưa cho tôi, nói rằng, "Em ở đây chờ nhé, tôi đi lên trước xem thử."

"Tôi đi cùng với anh!"

Tôi vừa nói, vừa chạy bước nhỏ theo sau anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thầy Chết Lạ* *Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Tôi chưa từng thấy sùng bái lý trọng mạnh như bây giờ

Khi tôi và Lý Trọng Mạnh đến đầu bên kia, chúng tôi bị thảm trạng trước mắt làm cho sợ hãi.

Hình như có một chiếc xe vận tải lớn mất kiểm soát, đụng phải không ít xe con, ở giữa, các xe con bị va chạm đều đã biến dạng.

Bác sĩ và cảnh sát, đều ở bên cạnh cứu người.

Một chiếc Sedan màu đỏ trong đó dừng ở đây, một người phụ nữ ngồi cạnh ghế lái xe bị mảnh vỡ khung xe đâm thẳng vào xương sườn, cả người là máu.

Mấy cảnh sát ở bên cạnh, ai cũng không dám đi chuyển.

Trong đó có một người đang hét lên, "Bác sĩ, bác sĩ! Còn có bác sĩ nào nữa không! Mau cứu người này!"

"Để tôi!"

Lý Trọng Mạnh không nói hai lời, bèn vọt tới!

Tôi đứng một bên, thấy Lý Trọng Mạnh nâng cơ thể người phụ nữ kia lên, sau đó bắt đầu chỉ huy mấy cảnh sát, và cả một y tá đến sau làm việc.

Máu trên người người phụ nữ kia nhanh chóng nhuộm lên người anh ta.

Nhưng người đàn ông ấy không có bất kỳ phản ứng nào.

Mảnh khung xe trên người người phụ nữ được rút ra, đúng lúc 115 chạy tới, bác sĩ thận trọng nâng người phụ nữ này theo chỉ thị của Lý Trọng Mạnh, di chuyển cô ấy lên xe cứu thương rồi đưa đi, sau đó lại nhanh chóng tập trung vào ca cứu viện tiếp theo.

Tình trạng của mỗi chiếc xe ở đây không giống nhau, nên mức độ bị thương của mỗi người cũng khác nhau.

Có nhẹ, có nặng.

Có điều phần lớn tình trạng đều nhẹ hơn người phụ nữ vừa rồi, Lý Trọng Mạnh bây giờ cũng yên tâm, đang chuẩn bị trở lại trong xe.

"Bác sĩ, bác sĩ!" Một cảnh sát giao thông đuổi tới, cầm một chiếc điện thoại trong tay, nói rằng, "Người bị thương vừa rồi sau khi được đưa đến bệnh viện, lại gặp một số vấn đề, bác sĩ nghe nói anh là bác sĩ ngoại khoa, nên muốn hỏi anh một chút."

Lý Trọng Mạnh không chút do dự nhận điện thoại.

Nói chuyện với bác sĩ bên kia rất lâu qua điện thoại, cuối cùng anh ta sốt ruột, nói rằng, "Chờ chút, tôi đến ngay đây!"

Nói xong, đưa điện thoại cho cảnh sát giao thông, nhìn thoáng qua chiếc 115 phía xa xa, sau đó lại giao chìa khóa của mình cho cảnh sát giao thông, "Phiên anh lái xe đến gần bệnh viện, tôi đi theo 115 đến bệnh viện."

"Được."

Cảnh sát giao thông lập tức đồng ý.

Anh ta nói xong, mới nhìn tới bên cạnh có tôi, nhìn tôi một cái, trên mặt là vẻ xin lỗi, "Tình trạng của người bị thương kia rất nghiêm trọng, bác sĩ bên này không đủ kinh nghiệm, tôi phải tự mình qua đó, em..."

"Tôi ở cạnh anh, tôi chờ anh."

Tôi nói rất chắc chắn.

Nghe thấy lời tôi nói, Lý Trọng Mạnh vui vẻ cười cười, ngừng đầu xoa tóc trên đỉnh đầu tôi, "Ngoan."

Thực ra, trải qua đợt cứu viện gấp gáp vừa rồi, tôi chưa từng thấy sùng bái Lý Trọng Mạnh như bây giờ.

Chưa từng thấy sùng bái nghề bác sĩ này như bây giờ.

Vừa rồi Lý Trọng Mạnh ở đó giúp đỡ những bác sĩ kia cứu trợ người bị thương, cả người đều như đang tỏa sáng.

Rất có sức lôi cuốn.

Tôi đi theo Lý Trọng Mạnh ngồi xe 115 đến gần bệnh viện.

Khi xuống xe nhìn mọi thứ chung quanh, tôi không khỏi sùng sốt.

Nơi đây, chẳng phải là thị trấn Ngô sao?

Năm đó Lương Khanh Vũ xảy ra tai nạn xe cộ cũng được đưa đến đây.

Lúc Lý Trọng Mạnh xuống khỏi xe cứu thương, đã có một bác sĩ của bệnh viện chờ anh ta ở cửa, thấy anh ta xuống xe, lập tức kích động nói, "Bác sĩ Lý, chúng tôi vừa mới điều tra tài liệu về anh, thật không ngờ, có thể gặp được chuyên gia như anh ở đây!"

"Không cần phải nói những điều này, trước hết hãy nói cho tôi biết tình hình bệnh nhân đã." Lý Trọng Mạnh ngắt lời anh ta, vừa nói, vừa cúi áo khoác trên người ra đưa cho tôi.

Bệnh viện đã sớm chuẩn bị một bộ trang phục cho anh để chờ anh đến phẫu thuật, Lý Trọng Mạnh thay giày trước, sau đó trực tiếp vào phòng phẫu thuật thay quần áo.

Tôi ngồi yên ở bên ngoài chờ.

Từ lúc mặt trời lên cao đến khi mặt trời lặn về phía tây.

Tôi ngồi đó, lúc sắp ngủ gật, đèn phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng tắt.

Lý Trọng Mạnh bước ra từ bên trong.

Về mặt người đàn ông ấy uể uải, trên tóc và trên mặt còn dính máu trên đường cao tốc lúc này, đều chưa kịp rửa.

Nhưng, chính đáng về như vậy của anh, trong mắt tôi lại tràn ngập sức hút.

Tôi bước lên phía trước, "Phẫu thuật thế nào rồi."

"Rất thành công." Lý Trọng Mạnh giờ tay lên, vỗ vỗ sau gáy của tôi, ôm tôi vào lòng. "Xin lỗi, vừa rồi quá khẩn cấp, không có thời gian nói với em, để em phải chờ lâu."

"Không sao cả, không lâu đâu."

Tôi lắc đầu.

Lúc này, mấy bác sĩ trợ lý khác và y tá cũng đi ra từ bên trong.

Trong đó có mấy người vây quanh Lý Trọng Mạnh nói, "Bác sĩ Lý, anh thật lợi hại, ca phẫu thuật khó như thế cũng có thể hoàn thành được."

"Đúng vậy, nếu không phải là anh, chúng tôi chắc chắn sẽ không làm được ca phẫu thuật lần này."

"Cảm ơn anh, lần này người bị thương này có thể gặp được anh, đúng là có ý cực kỳ có phúc."

Nghe những lời bác sĩ và y tá nói vậy, trong lòng tôi không hiểu sao tràn ngập cảm giác tự hào.

Lúc này, một bác sĩ trong đó chỉ vào người tôi và nói, "Ồ, có chẳng phải là..."

Anh ta chỉ vào người tôi, tôi chợt thấy khăn trương.

Lẽ nào người này đã đọc tin rồi?

Bác sĩ kia nghĩ một lát rồi nói, "Lần trước bạn của người chết do tai nạn xe cộ kia, chính là người để lại lời nhắn cho cô đó..."

"Lương Khanh Vũ!"

Bác sĩ nói đến đây tôi cũng nhớ ra.

Bác sĩ này chính là người mà Lương Khanh Vũ bảo anh ta để lại lời nhắn cho tôi.

"Đúng." Nói đến Lương Khanh Vũ, về mặt của bác sĩ này đột nhiên trở nên thương cảm, "Haiz, nếu lúc đó anh ta cũng có thể gặp được bác sĩ Lý, có lẽ kết cục đã khác rồi."

Lời của anh ta, làm lòng tôi cũng không khỏi cảm thấy thương cảm.

Lý Trọng Mạnh nghe thấy đoạn đối thoại của chúng tôi, cũng đoán được nội dung, vỗ vỗ bả vai của tôi, "Người chết không thể sống lại."

Khi chúng tôi đi ra ngoài, vừa lúc cảnh sát giao thông cũng đã tới, tìm hiểu tình hình của tài xế chiếc xe vận tải lớn kia.

Thấy cảnh sát giao thông, bác sĩ vừa rồi đột nhiên nói, "Lần trước không phải anh nói, di động của người chết tên Lương Khanh Vũ kia đã ở chỗ anh rồi à, sau đó vẫn không liên lạc được người nhà sao?"

"Đúng vậy." Cảnh sát giao thông gật đầu.

Bác sĩ chỉ vào người tôi và nói, "Cô ấy là bạn gái lúc còn sống của người chết, anh cứ giao cho cô ấy đi."

"À, vậy thì tốt quá, chờ lát nữa tôi bảo người mang tới." Cảnh sát giao thông dường như không hề nghi ngờ lời nói của bác sĩ.

Cách gọi này, lại hung hăng đâm một nhát vào lòng tôi.

Bạn gái lúc còn sống sao?

Tôi đã hi vọng bao nhiêu mình là người đó chứ...

Không biết vì sao, nghe thấy tên của anh ấy, biết được chuyện của anh ấy, lòng tôi không thể yên ổn nổi.

Đầu óc xoay vòng vòng, rất nhiều chuyện lại hiện lên trong đầu.

Bao gồm cả đám người mà Lý Hào Kiệt thăm vấn kia...

"Xin lỗi, tôi tới đây, có phải đã làm em nhớ lại chuyện không vui không." Lý Trọng Mạnh thấy tôi buồn bã như vậy, trong giọng nói cũng thấy tự trách.

Tôi ngừng đầu, ánh mắt mà người đàn ông ấy nhìn tôi tràn đầy lo lắng.

Lắc đầu, "Không đâu, đều là chuyện đã qua, chỉ là nhắc tới vẫn hơi đau lòng mà thôi."

"Đừng buồn nữa, lát nữa chúng ta đi luôn, sau đó tìm một khách sạn để ở."

"Ừm"

Tôi gật đầu.

Quả thực, tôi cũng không muốn ở lại chỗ này.

Không lâu sau, một người đồng nghiệp khác của cảnh sát giao thông kia liền mang đi động của Lương Khanh Vũ đến cho tôi.

Có điều đã hết pin rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 244: Lý hào kiệt đã nhìn thấy tôi

Trước khi chúng tôi đi, viện trưởng, viện phó của bệnh viện này, đều tự mình đến tiễn Lý Trọng Mạnh.

Trong giọng nói ngoài sự cảm ơn, càng nhiều hơn chính là sự tôn kính đối với Lý Trọng Mạnh.

Đội lên xe xong, tôi mới nói, "Thì ra anh là bậc thầy trong giới y học, trước đây vẫn không biết."

"Không được tính đâu, hai năm nay tôi đã không phẫu thuật mấy rồi, hôm nay ca phẫu thuật này có thể thành công, cũng có một chút yếu tố may mắn." Hai tay Lý Trọng Mạnh cảm tay lái, nói rất bình thản.

Tôi biết, trong đó không có may mắn.

Tôi tin, Lý Trọng Mạnh còn trẻ như vậy đã ưu tú như thế, anh ta nhất định đã rất cố gắng.

Người ưu tú đều rất cố gắng.

Khi tôi và anh ta đến thành phố Vĩnh An, đã hơn mười giờ tối.

Lý Trọng Mạnh đưa tôi đến một khách sạn, lần lượt đặt hai phòng cho tôi và anh ta.

Hai căn phòng sát vách.

Anh ta đưa tôi đến cửa phòng, nhìn tôi vào cửa rồi mới rời khỏi.

Vào phòng, chuyện đầu tiên tôi làm chính là cầm cái sạc đi động của tôi sạc pin cho đi động của Lương Khanh Vũ.

Tuy tôi biết làm thế này không hay, nhưng khi tôi cầm chiếc đi động này, tâm trạng vô cùng chua xót.

Tôi đột nhiên cảm thấy dường như tôi chưa từng tìm hiểu kỹ càng về Lương Khanh Vũ, tôi muốn biết, trong đi động của anh ấy rốt cuộc có gì.

Qua khoảng hai phút, đi động liền từ trạng thái tắt máy trở thành khởi động máy.

Nhưng hình như vì số điện thoại này đã khóa máy, nên sau khi mở máy không bật ra cuộc gọi hay tin nhắn nào.

Tôi lấy tay trượt một cái trên màn hình.

Hiện ra giao diện nhập mật mã.

Là mật mã bốn số.

Tôi không chút do dự nhập sinh nhật của Lương Khanh Vũ vào.

[Sai]

Tôi lại nhập 1111 vào.

[Sai]

Hệ thống liên tục thông báo đã sai hai lần, đồng thời thông báo, nếu lại sai tiếp, đi động sẽ bị khóa hoàn toàn.

Làm sao bây giờ?

Cơ hội một lần, tôi cân bản không thể thử số nữa.

Nhưng bốn số có thể là số nào đây?

Liệu có phải là...

Ma xui quý khiến, tôi nhập sinh nhật của tôi 0409 vào giao diện nhập mật mã.

Màn hình tôi đi nửa giây rồi nhanh chóng sáng lên.

"Mở được rồi?"

Tôi nhìn màn hình đi động mà đờ ra.

Cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ, mật mã đi động của Lương Khanh Vũ lại là sinh nhật của tôi.

Lại nghĩ tới chuyện mình đã làm.

Tôi thực sự hối hận, tôi nên ở bên anh ấy một lần mặc kệ mưa gió.

Như vậy, khi anh ấy chết, chỉ ít cũng sẽ không tiếc nuối.

Trong di động của Lương Khanh Vũ rất gọn gàng, ngay cả các app phẩm mềm cũng chẳng có mấy cái.

Tôi mở wechat ra, vì thời gian quá lâu, đăng nhập đã hết hạn.

Trong tin nhắn cũng trống không.

Khi tôi nghỉ ngơi chiếc di động này có phải đã từng bị người ta format lại hay không, tôi mở ghi chép cuộc gọi ra.

Phát hiện những cuộc gọi gần nhất trên đó là một dãy số lạ.

Nhưng dãy số này tôi rất quen...

"La Anh Kiệt!"

Tôi suy nghĩ một lát thì nhớ ra!

Lúc đó khi tôi còn ở bên cạnh Lý Hào Kiệt, La Anh Kiệt đã dùng số này để gửi tin nhắn cho tôi, thế mà anh ta lại dùng số này để liên lạc với Lương Khanh Vũ!

Rốt cuộc anh ta đã làm gì Lương Khanh Vũ!

Tìm tôi đập thình thịch kinh hoàng, đột nhiên cảm thấy mình đã phát hiện ra một việc rất quan trọng.

Tôi thực sự rất muốn quay lại chất vấn La Anh Kiệt.

Nhưng tôi biết là không được.

Tôi bây giờ, có tư cách gì chống đối với La Anh Kiệt? Nếu liên lạc với anh ta, để anh ta biết người chết không phải tôi, mà là Tống Duyên Minh, tôi còn sống, liệu anh ta có làm những chuyện gì khác để làm hại tôi nữa không.

Con người này vừa nhìn đã biết không phải là loại người hiền lành gì.

Nghĩ vậy, tôi cố dè nén xúc động muốn gọi điện thoại trong lòng xuống.

Lại mở di động tìm kiếm những thông tin khác.

Chiếc di động này có hai thứ có thể đăng nhập được, một là hộp thư, hai là weibo.

Trong hộp thư không có gì.

Còn trong weibo, lại là một nick ảo chỉ theo dõi đúng một người.

Tôi mở tài khoản theo dõi kia ra.

Trong lòng đột nhiên chua xót khôn cùng.

Nick này chỉ theo dõi một người duy nhất, lại là weibo của tôi.

Nhưng tôi chưa từng chú ý tới người này.

Tôi mở tài khoản weibo này ra, phát hiện trong đó có mấy nghìn bài đăng weibo, bài thứ nhất, đăng vào năm năm trước.

Viết: [Hôm nay tôi lại gặp cô ấy rồi, nghe cô ấy gọi tôi là đàn anh Lương, tôi rất vui.]

Tôi tiếp tục kéo xuống xem.

Phát hiện, đây lại là weibo Lương Khanh Vũ ghi chép lại một quá trình trải nghiệm tình cảm.

Mà nhân vật chính trong này, khi tôi nhìn thấy bài đăng weibo vào ngày tám tháng tư năm năm trước, thì tôi đã biết, cô ấy trong weibo này -- là tôi.

Bởi vì nội dung weibo là [Ngày mai là sinh nhật của cô ấy rồi, tôi mua cho cô ấy một cái vòng tay, không biết làm thế nào mới có thể tặng cô ấy đây.]

Tôi nhớ ra rồi.

Năm ấy vào ngày sinh nhật, tôi trở về ký túc xá, bác gái quản lý ký túc nhét cho tôi một cái hộp, nói là người khác báo chuyển cho tôi.

Tôi mở quà ra, thấy bên trong có một chiếc vòng tay màu bạc xinh đẹp.

Trong hộp còn có một chiếc thiệp nhỏ.

Bên trong chỉ viết bốn chữ [Sinh nhật vui vẻ.]

Ký tên là L.

Lúc đó tôi chưa từng nghĩ tới, L sẽ là Lương Khanh Vũ.

Dù sao anh ấy cũng là nhân tài, là nam thần của khoa chúng tôi, tôi chưa bao giờ dám hy vọng xa vời anh ấy sẽ thích tôi.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó nếu Lương Khanh Vũ can đảm hơn một chút, bày tỏ với tôi, có lẽ kết cục đã khác rồi.

Tôi tiếp tục xem weibo.

Phát hiện một ngày trước khi xảy ra chuyện mấy tháng, Lương Khanh Vũ đăng một bài đăng weibo, [Tôi muốn cá cược trận này, chỉ cần có được số tiền này, tôi có thể mở một công ty lớn, có thể sánh ngang với người đàn ông của cô ấy, nếu có một ngày như vậy, có lẽ cô ấy sẽ trở lại bên cạnh tôi.]

Thấy bài đăng weibo này, tôi có một dự cảm.

Chuyện mà Lương Khanh Vũ nói, rất có thể liên quan đến cái chết của anh ấy.

Mà chuyện này là gì? E rằng chỉ có La Anh Kiệt biết.

Những chuyện này, dù khiến tôi phiền não.

Tôi căn bản không ngu yên được.

Thay quần áo, muốn đi ra ngoài mua chút đồ ăn.

Vừa xuống dưới tầng, phát hiện có một hàng xe sang trọng dừng trước cửa khách sạn.

Tôi đứng một bên, thấy một đồng những người thành công mặc vest đang nói chuyện, một người đàn ông trong đó mặc vest trơn bóng, tóc chải hất ra sau, rõ ràng là mặc somi trắng, mà còn đeo cà-vạt trắng, có vẻ hơi kỳ lạ.

Người đàn ông đó rõ ràng có vẻ tiêu tụy, đứng đó, người chung quanh đang bàn luận háng say, nhưng anh lại không hề thay đổi sắc mặt.

Khỏe mạnh khỏe rũ xuống, dường như tất cả chung quanh đều không liên quan đến anh.

Tôi chỉ đứng nhìn từ xa xa, tìm lại thình thịch đập loạn.

Không khỏi thì thào, "Lý Hào Kiệt, anh tưởng tôi đã chết, trong lòng bây giờ có cảm giác gì?"

Đáng tiếc, anh không nghe được câu hỏi của tôi, càng không thể trả lời.

Lúc này, một chiếc Sedan màu trắng từ xa chậm rãi lái đến gần, liếc mắt, tôi đã nhận ra chiếc xe kia.

Lâm Tuyền mặc áo khoác dài màu lam nhạt bước xuống xe, đi đến chỗ Lý Hào Kiệt.

Ánh mắt Lý Hào Kiệt vốn hơi trống rỗng, nhìn thấy cô ấy tựa như ấm áp hơn một chút.

Xem ra hôn nhân của Lý Hào Kiệt vẫn rất hạnh phúc.

Chẳng phải sao, buổi tối Lâm Tuyền còn biết đến đón anh.

Khi tôi đứng đó nhìn anh, ánh mắt của người đàn ông đó đột nhiên nhìn về phía tôi!

Sợ đến mức lòng tôi run lên!

Nhanh chóng chạy về phía thang máy!

Khi tôi sắp sửa xông đến cạnh thang máy, một người đột nhiên kéo tôi lại từ phía sau, kéo vào một chiếc thang máy bên cạnh!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 245: Có phải anh, lại nhìn thấy cô tổng rồi không? đây đã là lần thứ tư rồi

"Đừng lên tiếng." Lúc tôi bị dọa giật mình, thì nghe thấy giọng của Lý Trọng Mạnh!

Người đàn ông kéo tôi trốn vào cửa.

Tôi chỉ nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập!

Đường như dừng lại bên cạnh thang máy.

"Duyên Khanh!"

"Tổng Duyên Khanh!"

Tôi nghe thấy Lý Hào Kiệt ở bên ngoài gọi tên của tôi.

Giây phút ấy, lòng tôi bỗng đau như dao cắt.

Ngay cả hít thở cũng đau.

"Duyên Khanh, em ở đâu! Em ra đây! Anh nhìn thấy em rồi!"

"Tổng Duyên Khanh!"

Buổi tối không nhiều người qua lại, trong hành lang yên tĩnh này, tôi bỗng cảm thấy trong giọng nói của người đàn ông ấy kèm cả tiếng khóc nức nở.

Anh khóc sao?

Vì tôi sao?

Lòng tôi đau quá.

Nếu không phải Lý Trọng Mạnh lấy tay vòng ôm tôi từ phía sau, chỉ e tôi đã thực sự xông ra rồi!

"Bình tĩnh lại." Giọng nói dịu dàng của Lý Trọng Mạnh truyền đến bên tai tôi.

"Lộc cộc."

Trong hành lang truyền đến tiếng giày cao gót gẫm trên nền gạch.

Ngay sau đó, tôi nghe thấy giọng của Lâm Tuyền, "Sao vậy? Ông xã."

Ông xã.

Cách gọi này, hung hăng đâm vào lòng tôi một cái.

Bao nhiêu năm trước, tôi cũng đã từng nhìn chằm chằm Tổng Duyên Minh gọi anh bằng cách gọi này.

Không đúng, sau này tôi cũng từng gọi thế, nhưng anh cực kì căm phẫn.

Trong chốc lát, tôi nghe thấy giọng của Lý Hào Kiệt, "Không sao, nhìn nhầm thôi."

"Có phải anh lại nhìn thấy cô Tổng không? Đây đã là lần thứ tư rồi." Lâm Tuyền thở dài, "Kết quả giám định của pháp y đã có rồi, xác chết kia chính là cô Tổng. Người chết không thể sống lại, tuy cô ấy vì tham gia đám cưới của chúng ta nên mới chết, nhưng anh cũng phải nhìn về phía trước."

"Ừ, tôi biết."

Giọng Lý Hào Kiệt hơi khàn khàn.

Tôi nghe thấy tiếng anh và Lâm Tuyền rời đi, trong lòng không hiểu sao thấy trống rỗng.

Khi Lý Trọng Mạnh buông tay, tôi mới ý thức được, tôi đã sớm nước mắt giàn giụa.

Lý Trọng Mạnh lấy một chiếc khăn tay màu trắng từ trong túi ra, giúp tôi lau sạch nước mắt, sau đó ôm tôi vào lòng.

Vỗ nhẹ nhẹ đằng sau lưng tôi, "Muốn khóc thì khóc đi, tất cả đều sẽ qua đi."

"Xin lỗi, trước đây tôi không thích khóc đâu."

Tôi chôn đầu vào ngực của người đàn ông, cố gắng kiểm soát lại tâm trạng của mình.

Quá thực, trước đây tôi không thích khóc.

"Đó là vì trước đây không có ai làm chỗ dựa vững chắc cho em, để em ý lại, trước mặt tôi, em không cần lo lắng sẽ để lộ một mặt yếu ớt của mình, bởi vì tôi sẽ luôn bảo vệ em, đương nhiên, nếu em muốn bay, tôi cũng sẽ cố gắng hết khả năng của mình để cho em một bầu trời đủ lớn."

Giọng nói của Lý Trọng Mạnh truyền đến từ bên trên.

Địu dàng như vậy.

Kiên định như vậy.

Giống như chấp cho tôi thêm đôi cánh, cũng cho tôi một hậu thuẫn.

Thứ cảm giác này, thực sự rất tuyệt.

Tôi đặt mình trong ngực để người đàn ông ôm, không hề kiềm chế tình cảm của mình.

--

Sáng sớm hôm sau, Lý Trọng Mạnh liền dẫn tôi đến viếng mộ Tổng Tuyết.

Anh ta mua giúp tôi một bó hoa daisy.

Ôm nó, đến trước mộ Tổng Tuyết.

Đây là lần đầu tiên tôi đi đây sau khi Tổng Tuyết qua đời.

Tôi quý trước mộ, nhìn ảnh chụp Tổng Tuyết trên bia mộ, lòng tràn đầy khổ sở, "Bà ơi, cháu tôi thăm bà đây, về sau cháu sẽ đi học tập cùng sư phụ, có lẽ sẽ không thể tới thăm bà trong một thời gian rất dài. Có điều, chờ lần sau lúc cháu tới, cháu sẽ trở thành một người rất lợi hại, cháu nhất định sẽ trở thành cô cháu gái khiến bà thấy kiêu ngạo."

Tôi vừa nói với Tổng Tuyết xong, Lý Trọng Mạnh ở một bên cũng mở miệng, "Bà Tổng, cháu sẽ thay bà chăm lo thật tốt cho Khanh, bà cứ yên tâm, về sau chuyện của cô ấy chính là chuyện của cháu, cháu sẽ không để cô ấy bị tổn thương."

Người đàn ông đó nói xong, tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, tâm trạng hơi là lạ.

Anh ta nhìn tôi, hỏi, "Sao vậy?"

"Anh nói như vậy trước mặt bà tôi, giống như muốn kết hôn với tôi vậy."

Lúc đầu, tôi chỉ tùy tiện nói.

Lý Trọng Mạnh lại không hề do dự mà bảo, "Nếu em không ngại tôi già, tôi sẽ không để ý."

Tôi sững sờ.

Rất nhanh nói, "Sao lại thế được, là tôi không xứng với anh."

Loại người như tôi, trong bụng mang thai đứa con của người đàn ông khác, sao có thể xứng đôi với một người đàn ông tốt như Lý Trọng Mạnh được.

"Xứng hay không xứng, chẳng lẽ không phải do tôi quyết định à?"

Lý Trọng Mạnh cười nói.

Thực ra, tôi cũng không biết Lý Trọng Mạnh nghĩ như thế nào.

Thích tôi?

Tôi thực sự không cảm thấy mình có tài đức gì, có thể khiến anh ta thích tôi.

Hơn nữa, một người mang thai như tôi, cũng không có tư cách ở bên anh ta.

--

Sau hôm đó, tôi ở khách sạn vài ngày, Lý Trọng Mạnh làm xong việc, đưa tôi về thành phố Bắc.

Muru Đạo Sinh đón tôi đến một studio tên là Thị Trấn Tô gần thành phố Bắc của ông ta.

Nói là studio, nhưng thật ra là một tòa nhà lớn có ba dãy, làm việc, ăn ở, đều ở đây.

Từ ngày đó trở đi, tôi liền chính thức trở thành học trò của ông ta.

Vừa ở lại, đã là năm năm rồi.

Thời gian gần năm năm này, là một lần thay da đổi thịt với tôi.

Từ trong tới ngoài.

Bên trong, là tôi học tập Muru Đạo Sinh năm năm, kết hợp Trung Quốc và phương Tây, không thể nói đến cấp độ bậc thầy, nhưng cũng tuyệt đối là một nhà thiết kế đa tài một mình tung hoành một cõi.

Từ trang trí nội thất, vườn tược, đến phong thủy học, mỗi thứ đều làm được.

Đồng thời, cũng thành lập một studio của mình, tên là – Phục Sinh.

Vết thương trên mặt tôi, nhờ có bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ do Lý Trọng Mạnh liên lạc, trải qua mấy năm trị liệu và hồi phục, đã có thể tính là gần như khỏi hẳn hoàn toàn.

Chỉ là trên làn da bên má trái có một vết nhỏ màu nhạt hơn xung quanh.

Sau khi thoa phấn lót, thì hoàn toàn không nhìn ra.

Muru Đạo Sinh dùng quan hệ của ông ta để làm một quyền hộ chiếu cho tôi, còn lập hồ sơ hoàn thiện cho tôi.

Đổi họ thành Sa, tên thành Diệp.

Thần phận là người gốc Hoa, ba mẹ mất do một lần tai nạn trên không.

Sau đó theo ông ta về nước, học thiết kế vườn tược.

Trải qua thời gần năm năm, Tống Duyên Khanh trước kia đã chết thực sự, bây giờ người còn sống, chính là Sa Diệp.

Ý là phá kén thành bướm.

Còn con của tôi và Lý Hào Kiệt, năm nay bốn tuổi.

Là một bé trai.

Tôi đặt tên cho nó là Thiêm Thiêm, theo họ của tôi, tên là Sa Thiêm Thiêm.

Thiêm Thiêm trông rất giống tôi, nhưng tính cách lại khác tôi.

Từ nhỏ, trong đầu đã đầy những suy nghĩ tình quái, vì bướng bỉnh mà khiến tôi vô cùng đau đầu.

Ngoại trừ chúng tôi, còn có Lý Trọng Mạnh.

Tuy Lý Trọng Mạnh vẫn làm việc chủ yếu ở thành phố Vĩnh An, nhưng bây giờ anh ta rất hay đến thành phố Bắc làm việc.

Đồng thời tôi thị trấn Tô ở lại vài ngày.

Ở bên tôi, ở bên Thiêm Thiêm.

--

Một hai năm gần đây, studio Phục Sinh của tôi phát triển nhanh chóng.

Mấy tháng gần đây, một dự án club tư nhân quy mô lớn ở thành phố Vinh An đang liên tục đàm phán với tôi.

Dự án này khiến tôi vô cùng đau đầu.

Vì thành phố Vinh An đã từng là nơi tôi không chịu đặt chân tới.

Cái chính là sợ gặp phải Lý Hào Kiệt.

Hôm nay, tôi bàn về dự án này trong studio cùng Mưu Đạo Sinh.

Mưu Đạo Sinh nói, "Đề xuất của tôi là, có đi đi, dự án này lão Trần cũng đã nói với tôi rồi, có thể nói là cực kỳ khó gặp, vì nơi này nằm ở phía Nam thành phố Vinh An, mặc dù hơi xa xôi, nhưng có thể có một mảnh đất lớn như vậy để làm nhà, vô cùng thử thách năng lực của nhà thiết kế, nếu cô có thể làm được cái này, thì chắc chắn nó sẽ là một dự án tốt hơn tất cả các dự án nhỏ khác cho sự phát triển của cô."

Lão Trần mà ông ta nói, chính là Trần Doãn Thành trước kia tôi đã từng gặp.

"Nhưng..."

Vừa nghĩ tới thành phố Vinh An, vừa nghĩ tới người kia...

Thậm chí ngay cả can đảm để đi, tôi cũng không có.

"Cô định trốn tránh cả đời sao?" Mưu Đạo Sinh nhìn tôi, thờ dãi, "Đã năm năm rồi, năm năm nay, tôi cũng không ép buộc cô, nhưng cơ hội lần này thực sự rất khó gặp, cô còn định trốn tới khi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 246: Tổng giám đốc lý, mời vào bên trong

Định trốn tới khi nào?

Tôi nhìn Mưu Đạo Sinh.

Ông ta hỏi tôi, tôi cũng đang tự hỏi.

Đúng vậy.

Mưu Đạo Sinh thấy tôi không nói lời nào thì nói tiếp, "Thành phố Vinh An, có thể nói là thành phố có nền văn hóa sâu nhất, hơn nữa phát triển tốt nhất cả nước, cho dù cô phát triển nơi khác có tốt hơn đi chăng nữa, cũng chỉ là những điều nhỏ bé, đi đến đó, mới có thể khiến nhiều người biết đến cô hơn." Ông ta dừng lại một chút, "Đương nhiên, nếu cô dự định ở lại thị trấn Tô này cả đời, tôi cũng không ép buộc cô."

Tuy ngoài miệng nói không, nhưng sự thất vọng trên mặt Mưu Đạo Sinh vẫn không giấu được.

Tôi biết, làm thế, Mưu Đạo Sinh muốn tôi tốt hơn.

Năm đó tôi buông bỏ tất cả để theo ông ta học, cũng vì muốn tốt hơn.

Hơn nữa trong năm năm nay, tôi gần như không hề nhớ đến Lý Hào Kiệt.

Tôi nghĩ, tôi đã buông bỏ anh được rồi.

Sau vài phen đấu tranh trong lòng, tôi nói với Mưu Đạo Sinh, "Sự phụ, tôi định sẽ nhận dự án này, lát nữa tôi sẽ đi trả lời."

"Nghĩ kỹ rồi?" Mưu Đạo Sinh nghe thấy lời tôi nói, trên mặt hơi ngạc nhiên.

Có vẻ không ngờ tôi lại quyết định nhanh như vậy.

"Vâng." Tôi đứng dậy, cười nói với ông ta, "Một cơ hội tốt như vậy, tôi không thể vì cố chấp với quá khứ, mà vứt bỏ tương lai."

Nói xong, tôi đi ra ngoài trả lời công ty ở thành phố Vinh An kia.

Sau khi chốt thời gian với đối phương, ngày hôm sau tôi đã lên đường.

Vì lần này tôi đi một mình, công việc lại bận rộn, tôi không có thời gian chăm sóc cho Thiêm Thiêm, nên mới để lại Thiêm Thiêm ở thị trấn Tô cho Mưu Đạo Sinh chăm sóc.

--

Lúc tôi đến thành phố Vinh An, quản lý phụ trách dự án club tư nhân này - Lưu Huy tự mình đến đón tôi.

Trước đó, người luôn liên lạc với tôi cũng là anh ta.

Anh ta đã đặt xong khách sạn cho tôi, sau khi đón tôi, trực tiếp đưa tôi đến khách sạn.

Trong đại sảnh khách sạn, Lưu Huy nói với tôi, "Cô Sa, vì nhà đầu tư vô cùng quan tâm tới dự án này, biết cô đã tới, chiều nay tôi sẽ dẫn cô đi xem qua tình hình cụ thể ở công trường, nếu không có vấn đề gì thì hôm nay hoặc muộn nhất là ngày mai chúng ta hãy ký hợp đồng trước đã."

"Nhanh vậy sao?" Tôi khẽ nhủ thầm.

Nói thật, trước đây tôi đã từng nhận không ít các dự án lớn nhỏ.

Nhưng nhà đầu tư gấp gáp như thế này, thực sự là lần đầu tiên tôi thấy.

Lưu Huy nghe thái độ của tôi, dường như sợ tôi đổi ý, bèn nhanh chóng nói, "Nhanh? Không nhanh đâu, có xem giờ cũng đã nấy tháng rồi, nếu không nhanh lên một chút, có khi cây cối cũng phải kéo dài đến sang năm mới trồng, vậy nhà đầu tư không phải càng thêm tốn tiền sao?"

Tôi tính toán một chút, cũng đúng.

Thành phố Vinh An và thành phố Bắc không giống nhau.

Thành phố Vinh An mùa đông tới sớm, khi hậu càng lạnh hơn, càng khô hơn, nên cây cối được dùng và thời gian trồng đều khác.

Những thứ này, tôi bắt buộc phải bỏ thời gian ra chuẩn bị trước.

Tôi nghĩ nghĩ, gật đầu, "Được, vậy chiều đi."

Bây giờ vẫn là tháng chín, khi hậu ở thành phố Vinh An và thành phố Bắc cũng không chênh nhau nhiều.

Vì thế sau khi để lại hành lý, tôi liền ngồi xe cùng Lưu Huy đi xem công trường.

Công trường vẫn cách khách sạn tôi ở một khoảng cách, ngồi xe đại khái mất nửa tiếng.

Khi nhìn thấy một mảnh đất trống lớn trước mặt, tôi không khỏi thấy hơi kinh ngạc, "Một mảnh đất lớn như vậy, làm club cá nhân?"

"Đứng." Luru Huy gạt đầu, cực kỳ đặc ý nói, "Nhà đầu tư của chúng tôi, tuyệt đối không thiếu tiền, chỉ cần là yêu cầu của công trình, cần bản không cần lo đến tiền."

Tôi nhìn chung quanh một chút, nói thật, xung quanh công trường này thực sự hơi hoang vắng, hầu như không có gì cả ngoại trừ rừng rậm.

Ngỡ đến nửa tiếng đi đường, tôi lại hỏi, "Vậy sau này tôi đi như thế nào?"

Luru Huy dường như đã sớm đoán được tôi sẽ hỏi điều này, đặc ý nói, "Yên tâm! Nhà đầu tư nói, sẽ tìm một chiếc xe đi theo cô, cô muốn đi đâu, gọi điện thoại là được."

"Vậy được..."

Đúng là lắm tiền hoành tráng thật.

Đối với một nhà thiết kế mà cũng dễ ý như vậy.

Có điều, điều này cũng đủ để chứng minh sự coi trọng của nhà đầu tư đối với dự án này.

Tôi hỏi Luru Huy qua loa mấy vấn đề, lại dạo qua công trường một vòng.

Một công trường lớn như vậy, làm thành club, tôi không khỏi cảm thấy tôi đã đến đúng rồi.

Dự án này tuyệt đối là một sự nâng cao đối với năng lực của tôi.

Xem xong công trường, tôi theo Luru Huy đến công ty của anh ta, viện thiết kế kiến trúc vườn tược thành phố Vĩnh An, cũng có thể nói là công ty thiết kế kiến trúc vườn tược lớn nhất thành phố Vĩnh An.

Trước khi tôi rời khỏi thành phố Vĩnh An đã biết công ty này rồi.

Trong này có đội ngũ các nhà thiết kế riêng, có đội thi công riêng.

Ký hợp đồng với bọn họ, tôi rất yên tâm.

Sau khi tôi đi, viện trưởng Hàn của viện thiết kế tự mình đến đón tôi, sau tôi lại gặp bộ phận thi công của dự án này và một số người phụ trách quan trọng khác, lại tỉ mỉ đọc kỹ hợp đồng, xác nhận các mục thời hạn công trình và bồi thường đều cực kỳ hợp lý và thư thả, tôi mới ký hợp đồng.

Khi tôi ký hợp đồng xong, viện trưởng Hàn bắt tay tôi nói, "Nhà thiết kế Sa, chào mừng cô tham gia vào dự án này."

"Cảm ơn."

Tôi mỉm cười nói.

Viện trưởng Hàn vốn nói muốn sắp xếp cho tôi một trợ lý, nhưng tôi từ chối.

Bởi vì trước nay tôi đều làm việc một mình, nhiều người, ngược lại thấy hơi không quen.

Sau khi ký hợp đồng xong, tôi vốn định về khách sạn.

Kết quả, vừa đến cửa công ty của bọn họ, lại nhận được điện thoại của Luru Huy.

Anh ta nói người của nhà đầu tư muốn mời nhóm dự án ăn cơm, sau đó bổ sung thêm một câu, "Cô Sa, cô là con át chủ bài của chúng tôi, nhất định phải tham gia."

Tôi biết, con át chủ bài không phải là tôi, nó là danh hiệu học trò truyền nhân của Thừa Huyền Bình này.

Nhưng, nếu lần này đã nhận dự án này, sau này có thể sẽ có càng nhiều quan hệ qua lại với các dự án ở thành phố Vĩnh An hơn, vẫn rất cần thiết giữ gìn mối quan hệ với công ty của Luru Huy, và với nhà đầu tư.

Cân nhắc trước sau, tôi vẫn nên đồng ý.

Luru Huy nói 7 giờ tôi đón tôi.

Lúc tôi trở lại khách sạn, đại khái còn thời gian một tiếng, tôi tắm rửa một cái, trang điểm nhẹ nhàng, búi tóc lên, thay một bộ hán phục cách tân màu tím nhạt.

Xịt một chút nước hoa nhẹ nhẹ.

Khi tôi đã chuẩn bị xong tất cả, đứng trước gương, nhìn mình trong gương.

Thời gian năm năm nay, chẳng những tôi đã chữa trị được làn da trên mặt, còn phẫu thuật thẩm mỹ lại khuôn mặt của mình.

Tôi của ngày hôm nay, đã gần như không nhìn ra dáng vẻ lúc trước rồi.

Cộng thêm bây giờ tôi có thói quen nói chuyện hạ thấp giọng xuống, có vẻ càng nhẹ nhàng, âm thanh cũng không quá giống trước đây.

Lúc đến dưới tầng, xe của Luru Huy đã đến.

Anh ta nhìn thấy tôi, trong ánh mắt không giấu được vẻ kinh ngạc vì quá đẹp, vừa mở cửa cho tôi, vừa nói, "Ừ chà, cô Sa, trông cô như thế này, quả thực như người đẹp bước ra từ bức tranh thời xưa vậy, chẳng những có tài, còn có khí chất, lại xinh đẹp nữa!"

Luru Huy khen không dứt miệng.

Tôi cũng nghe quen rồi, chỉ bình thản nói một tiếng, "Cảm ơn."

Chỗ tôi ở cách chỗ ăn cơm phải lái xe gần mười phút.

Luru Huy dẫn tôi đến phòng riêng.

Tôi vừa vào cửa, bên trong có hai người đều là người quen đang ngồi, một là người phụ trách thi công trong dự án, còn một là viện trưởng Hàn của viện thiết kế.

Sau khi chúng tôi ngồi xuống, còn có một vị trí để trống.

Không cần hỏi, nhất định là người của nhà đầu tư.

"Chạch."

Tôi vừa mới ngồi xuống, đặt túi xách qua một bên, cửa phòng mở ra lần nữa.

Một nhân viên phục vụ bước lên trước, làm một động tác mời, nói ra phía bên ngoài, "Tổng giám đốc Lý, mời vào bên trong."

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Xin lỗi cô ấy

Tổng giám đốc Lý.

Hai chữ này khiến đầu óc tôi ong lên một cái!

Ngay sau đó, tôi đã nhìn thấy người đàn ông kia, chậm rãi bước từ bên ngoài vào phòng.

Cả người mặc vest màu xám bóng ngay ngắn, kiểu tóc dường như ngắn hơn mấy năm trước một chút.

Khuôn mặt không thay đổi gì, chỉ là làn da dường như hơi đen đi một chút.

Giấy phút nhìn thấy anh, tôi vốn tưởng trong lòng đã đủ kiên cường, lại như bị một cánh tay vô hình xé toạc một cái.

Có thứ gì đó, sắp sửa phun ra!

"Tổng giám đốc Lý, chào anh, tôi giới thiệu với anh một chút, đây chính là chi đạo thiết kế club lần này -- Sa Diệp." Lưu Huy đứng dậy trước, giới thiệu riêng tôi cho Lý Hào Kiệt.

Rất rõ ràng, trước đó, Lý Hào Kiệt đã gặp những người khác.

Tôi nhanh chóng đứng dậy, nói với Lý Hào Kiệt, "Chào anh, tổng giám đốc Lý."

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lý Hào Kiệt nhìn vào mặt tôi, chỉ dừng lại một giây, cũng nhanh chóng rời đi.

Lạnh nhạt nói một câu, "Ừ."

Trong giọng nói trừu vè thờ ơ, còn có xa cách.

Chẳng biết tại sao, thái độ này của anh đối với tôi làm lòng tôi chưa xốt một hồi.

Tôi đang chờ mong cái gì chứ?

Thế này chẳng phải mới là tốt nhất sao?

Tôi tự nói với mình trong lòng.

Ngăn chặn vẻ thất vọng trong lòng, khẽ mỉm cười một cái với Lý Hào Kiệt.

Nhìn anh ngồi xuống, tôi mới ngồi xuống theo.

Toàn bộ bữa tiệc, tôi gần như chẳng hề nói một câu, đều để Lưu Huy bàn luận chuyện club với Lý Hào Kiệt.

Lý Hào Kiệt cũng không nhìn về phía tôi.

Giống như tôi không tồn tại vậy.

Đợi bữa ăn kết thúc, tôi tự mình đi vào toilet một chuyến, dặm lại lớp trang điểm rồi mới ra ngoài.

Vốn tưởng mọi người chắc đã đi cả rồi.

Kết quả, tôi vừa ra khỏi phòng riêng, đã nhìn thấy Lý Hào Kiệt dựa lưng vào tường đứng trong hành lang, đang nói chuyện cùng một người đàn ông trung niên.

Thấy tôi đi ra, anh phất tay với người đàn ông trung niên kia.

Đứng thẳng, nhìn về phía tôi rồi nói, "Cô Sa, tôi đưa cô về khách sạn."

"À?"

Tôi ngây người tại chỗ.

Miệng há ra, hoàn toàn không biết người đàn ông này có ý gì.

Vừa rồi trong phòng không nói với tôi một câu, bây giờ lại ngăn ở cửa phòng muốn đưa tôi về?

Lẽ nào...

Đã nhận ra tôi?

Không thể nào!

Tôi nhanh chóng phủ định suy đoán của mình.

Gương mặt bây giờ của tôi, e là Phan Ngọc cũng không nhận ra được.

Lý Hào Kiệt tỏ ra lạnh lùng đã lâu, nhìn dáng vẻ của tôi, cũng không ngạc nhiên, mà bình thản giải thích, "Đừng hiểu nhầm, tôi chỉ muốn hỏi một chút chuyện về ông Mưu thôi."

Nói xong, xoay người đi ra ngoài.

Nghe thấy lời anh nói, tôi như được uống thuốc an thần, trong lòng lại thấy hơi trống rỗng.

Nhanh chóng cười xòa nói, "À, vậy phiền tổng giám đốc Lý rồi."

Đi nhanh tôi, theo sau người đàn ông.

Năm năm không gặp, Lý Hào Kiệt đã đổi xe, là một chiếc Bentley SUV màu xanh sapphire.

Tôi ngồi ở vị trí cạnh ghế lái.

Người đàn ông lái xe ra khỏi bãi đỗ xe của nhà hàng, liền hỏi tôi, "Cô là học trò của Mưu Đạo Sinh phải không?"

"Ừ."

"Gần đây sức khỏe ông Mưu vẫn tốt chứ?"

"Tốt."

Lý Hào Kiệt nghe câu trả lời của tôi, liếc nhìn tôi một cái, dường như có vẻ không vui mà bảo, "Cô nói chuyện với người khác, mỗi lần đều chỉ nói một chữ sao?"

Lời của anh khiến tôi chột sùng sốt.

Không biết vì sao, lúc tôi nói chuyện với Lý Hào Kiệt, trong lòng như bị gánh nặng ngăn cản đè nén, sợ mình nói sai điều gì, làm anh phát hiện ra thân phận của mình.

Có lẽ làm thế này càng dễ khiến anh phát hiện ra vấn đề hơn.

Tôi nhanh chóng trả lời lại một lần, "Không phải, sức khỏe của sư phụ tôi rất tốt."

Khách sạn cách nhà hàng rất gần.

Lúc này xe của Lý Hào Kiệt đang dừng ở một ngã tư đèn xanh đèn đỏ, đã có thể nhìn thấy khách sạn.

"Tổng giám đốc Lý, tôi xuống xe ở đây là được rồi."

Tôi nhanh chóng nói.

Tôi không muốn ở bên anh thêm một giây một phút nào nữa.

"Tôi đưa cô đến trước cửa." Lý Hào Kiệt chỉ nói sáu chữ.

Giọng nói bình thản, lại có đầy đủ sức ép.

Lúc đầu tôi đã đặt tay lên tay nắm mở cửa, lại rụt về.

Ngồi nghiêm chỉnh lại.

Xe đang đợi đèn xanh đèn đỏ, người đàn ông nghiêng đầu nhìn về phía tôi, hỏi, "Chùng nào thì cô trở về? Tôi định đi thăm ông Muru."

Ý này chẳng lẽ là muốn trở về cùng tôi?

Tôi làm sao có thể trở về cùng anh được.

Trong tay tôi siết chặt cái túi, suy nghĩ một chút mới nói, "Tổng giám đốc Lý, tôi là chỉ đạo thiết kế của dự án này, nên trong một khoảng thời gian ngắn sắp tới tôi sẽ không trở về thị trấn Tô, hay là tôi gửi địa chỉ studio Thị Trấn Tô cho anh, anh thấy được không?"

"Không được."

Tôi vừa nói xong, người đàn ông đã từ chối.

Tôi nhìn anh với vẻ kinh ngạc, không biết rốt cuộc anh có ý gì, chỉ có thể cười làm lành.

Lý Hào Kiệt nhìn tôi, tuy trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, nhưng cặp mắt sâu thăm thẳm nhìn tôi chăm chăm kia giống như laser quét hình tôi vậy.

Nụ cười của tôi, càng ngày càng cứng ngắt.

Đèn đỏ tắt cuộc chuyển thành đèn xanh.

Lý Hào Kiệt đổi chân phanh thành chân ga, vừa vọt một cái, đã đến cửa khách sạn.

"Cảm ơn tổng giám đốc Lý."

Tôi vừa nói, vừa nhanh chóng xuống xe.

Mới đi được hai bước, đột nhiên bị một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ôm nhau đi ngang qua va vào một phát.

Vì không đề ý, tôi quăng mất chiếc túi trên tay.

"Bác gái, không có mắt à!" Cô gái trợn mắt lên với tôi trước.

Tên con trai bên cạnh ôm cô ta, hôn một cái vào mặt cô ta, "Đừng để ý tới bà ta, vừa nhìn bà ta ăn mặc như thế, chính là kiểu bị lĩnh cảm, chắc chắn đã lâu không được đàn ông chạm vào rồi."

"Ha ha em cũng thấy thế, bây giờ còn ai mặc như thế nữa, tưởng đang quay phim truyền hình chắc!"

Cô nàng cười ha ha.

Tôi nhặt túi lên, đi tới, đang muốn lý luận với hai người họ, đề bọn họ xin lỗi, một bóng người cao to đã vọt qua bên cạnh tôi trước.

Trực tiếp đi tới trước mặt đôi tình nhân nhỏ, ra lệnh, "Nói xin lỗi cô ấy."

Đôi tình nhân nhỏ kia dường như không ngờ sẽ lời ra một người đàn ông, bọn họ nhìn chiêu trò đó, vẻ mặt chẳng coi ra gì.

Thằng nhóc nói, "Anh là ai há? Thích diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân ở đây, cứu bác gái này à?"

Từ bác gái này, thực sự nghe rất chói tai.

Năm nay tôi cũng chỉ mới 30 tuổi, sao lại thành bác gái được.

Lý Hào Kiệt không trả lời câu hỏi của cậu ta này, chỉ tiếp tục nói, "Xin lỗi."

Thằng nhóc kia quan sát Lý Hào Kiệt một chút, tuy cảm thấy không dễ chọc vào, nhưng dường như vì có bạn gái bên cạnh.

Cũng không thể lùi bước.

Cứng đầu bảo, "Tôi cứ không xin lỗi đây!" Nói đoạn, trực tiếp giờ tay kéo cổ áo Lý Hào Kiệt, "Sao nào, anh còn muốn đánh tôi hay sao?!"

"Bốp!"

Cậu ta còn chưa dứt lời, Lý Hào Kiệt đã trực tiếp giờ tay lên đám cho một cái!

Trúng mặt thằng nhóc!

"Móa ơi, mấy con mẹ nó dám đánh ông đây, mấy biết ông đây là ai không?!" Thằng nhóc căn bản không ngờ Lý Hào Kiệt nói đánh là đánh, tức đến mức trực tiếp giờ tay đánh lại!

Lý Hào Kiệt né tránh linh hoạt!

Bạn gái bên cạnh cậu ta kêu lên bên cạnh, "Ôi chao, anh có chuyện gì vậy, còn không linh hoạt bằng một lão già nữa!"

"F*ck, xem ông đây có đánh chết mày không!"

Thằng nhóc sĩ diện hão, vọt thẳng tới đá Lý Hào Kiệt!

"Cẩn thận!" Tôi chọt căng thẳng, nhìn Lý Hào Kiệt rồi hô một tiếng!

Sự chú ý của người đàn ông vốn đang đặt trên thằng nhóc kia, tôi vừa hô lên, ánh mắt lại lập tức rời sang, chân mày nhíu chặt lại.

Thằng nhóc nhắm chuẩn thời cơ, đá một cước vào lưng người đàn ông!

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 248: Lúc này, giọng nói của cô rất khác

Lý Hào Kiệt đã từng luyện võ.

Một chân vung lên, người đàn ông không hề nhúc nhích, ánh mắt vẫn nhìn về phía tôi.

Lúc này, tôi vốn không ý thức được đã có chuyện gì xảy ra.

Tôi tiếp tục báo với Lý Hào Kiệt: "Cẩn thận!"

Lúc này, sự chú ý của người đàn ông lại tập trung về phía thằng nhóc một lần nữa, thằng nhóc đang nhắm tới một cú.

Anh đón được cú đâm của thằng nhóc, trở tay bắt lấy rồi mạnh mẽ khống chế thằng nhóc!

“Á! Buồng tôi ra!” Thằng nhóc đi không phải là đối thủ của anh.

“Xin lỗi cô ấy.”

Lý Hào Kiệt nhìn thằng nhóc với ánh mắt kiên định, không hề có ý thỏa hiệp.

Lúc này, thằng nhóc vẫn chưa chịu thua, gào lên: “Anh có biết tôi là ai không? Tôi nói cho anh biết, khách sạn trước mặt anh chính là do ba của tôi mở đấy!”

“Ồ, vậy sao.”

Lý Hào Kiệt giương mắt nhìn khách sạn trước mắt.

Lúc này, bạn gái của thằng nhóc đó cuống lên, đi đến muốn tóm lấy Lý Hào Kiệt.

Tôi nhanh chóng bước lên đẩy cô ta ra.

Lúc này, Lý Hào Kiệt lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện, điện thoại nhanh chóng được kết nối, người đàn ông nói trong điện thoại: “Sếp Lưu à, tôi đang dạy dỗ con trai ông trước mặt khách sạn của các ông, ông có muốn nói lời nào với cậu ta không?”

Lý Hào Kiệt nói rồi mở loa ngoài.

Ban đầu thằng nhóc không tin.

Nhưng rất nhanh, trong điện thoại truyền ra giọng nói của một người đàn ông trung niên: “Con của tôi ư?”

Thằng nhóc bỗng chốc kích động: “Ba! Tên này đánh con!”

“Câm miệng!” Người đàn ông ở đầu dây bên kia vừa nghe xong liền quát lên: “Lập tức xin lỗi tổng giám đốc Lý.”

“Tổng giám đốc Lý nào?”

“Cái thằng này, đó chính là ông chủ của Hào Thiên, còn mau xin lỗi anh ấy đi!”

Người đàn ông trung niên ở đầu dây bên kia vừa nói xong.

Đôi nam nữ này đều sững sờ.

Hai người đồng loạt nhìn về phía Lý Hào Kiệt, Lý Hào Kiệt dè lên cánh tay của thằng nhóc nhưng cậu ta cũng chẳng dám kêu gào, chỉ từ từ nói: “Hóa ra anh chính là tổng giám đốc Lý, xin lỗi, xin lỗi!”

Cậu ta nói xong rồi lại nói với tôi: “Chị gái, xin lỗi, tôi không cố ý, lúc này tôi thực sự không thấy chị.”

“Bỏ đi.”

Tôi nhìn về phía Lý Hào Kiệt.

Thực ra, tôi không hy vọng chuyện này sẽ tiếp diễn.

Tôi chỉ muốn mau chóng rời đi vì không muốn quan hệ của mình và Lý Hào Kiệt càng thêm mờ ám.

Lý Hào Kiệt nghe lời tôi nói, bèn buông tay ra.

Hai người kia nhanh chóng chạy mất.

Lý Hào Kiệt cúp điện thoại, tôi vốn cho rằng chuyện này đã kết thúc, bèn lên tiếng cảm ơn Lý Hào Kiệt: “Cảm ơn tổng giám đốc Lý đã giúp tôi.”

Tôi hơi cúi đầu.

Đợi đến khi tôi ngẩng đầu lên, những ngón tay khớp xương rõ ràng của người đàn ông đột nhiên kéo cằm tôi, nâng khuôn mặt của tôi lên, nhìn về phía anh.

Tôi sững sờ.

Đôi mắt đen của người đàn ông nhìn tôi chăm chăm, lát sau mới lên tiếng: “Lúc này, giọng nói của cô rất khác.”

“Hà?”

Tôi nhìn Lý Hào Kiệt.

Nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra lời nói của anh có ý gì.

Vừa rồi khi tôi hét “cẩn thận”, bởi vì quá căng thẳng nên tôi đã quên giả giọng nói.

Trước đây cũng đã từng có chuyện như vậy, có điều người khác cũng không quá chú ý.

Nhưng không ngờ Lý Hào Kiệt lại chú ý tới!

Người đàn ông nhìn thẳng vào tôi, trong đôi mắt ấy ẩn chứa nhiều cảm xúc phức tạp: “Dùng cái giọng cô vừa nói “cẩn thận” để nói chuyện với tôi.”

“Lúc này không phải là giọng này sao?”

Tôi cười cười xấu hổ, nhưng trong lòng hối hận tận ruột.

Tôi hoàn toàn không ngờ Lý Hào Kiệt lại nhớ cả giọng nói trước kia của tôi.

“Không phải.” Người đàn ông nhún mày: “Cô nói “cẩn thận” đi.”

“Cẩn thận.”

Tôi nén giọng nói.

“Không phải giọng này.” Trong đôi mắt của Lý Hào Kiệt có sự thất vọng rõ rệt.

Tôi nhìn ra được, trái tim tôi bất giác thất lại.

Tôi cố khuyên nhủ anh: “Tổng giám đốc Lý, giọng nói tôi phát ra lúc này là do ảnh hưởng của cảm xúc, có vấn đề gì không?”

Lý Hào Kiệt có vẻ đã bị tôi thuyết phục.

Ngón tay của anh rời khỏi cằm của tôi, anh lắc đầu, nói như có điều suy nghĩ: “Không có gì, chỉ là giọng nói đó của cô giống với một người.”

“...”

Tôi im lặng, không nói tiếp.

Cứ như giống ai tôi là người rõ nhất.

Tôi xách túi nói: “Tổng giám đốc Lý, tôi về trước đây, anh nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nói xong, tôi xoay người định đi thì nghe thấy người đàn ông phía sau thờ ơ nói một câu: “Lúc này cô đắc tội với con trai của ông chủ như vậy, không sợ cậu ta thả gán vào phòng của cô ư?”

Nói xong, tôi bỗng nổi hết cả da gà lên.

Cứ như những con gián đó đã ở trong phòng tôi vậy.

Chân vốn đã cất bước, lại thu về.

Suy nghĩ một chút, tôi xoay người nói với Lý Hào Kiệt: “Cảm ơn tổng giám đốc Lý đã nhắc nhở, vậy tôi đổi khách sạn khác là được rồi.”

“Đồ đạc của cô không tiện cầm hết, để tôi lên giúp cô.”

Những lời tôi nói có vẻ rất hợp ý anh, người đàn ông rất tự nhiên đuổi kịp bước chân của tôi.

“Không cần, tôi...”

“Tôi vừa mới giúp cô, bây giờ cô từ chối tôi?”

Người đàn ông hơi nheo mắt nhìn về phía tôi.

Khuôn mặt ẩn giấu nét cười khó phát hiện ra.

Tôi không khỏi sững sốt, thấp thỏm trong lòng, nhưng chuyện đến nước này tôi cũng không thể từ chối.

Chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tôi lên tầng thu dọn đồ đạc.

Lý Hào Kiệt đứng ở cửa phòng nhìn vào.

Cũng may hôm nay tôi vừa tới, ngoại trừ thay áo quần thì không lấy những vật dụng khác ra.

Vì thế chỉ cần thu dọn sơ những đồ trang điểm đã dùng lúc chiều là có thể đi.

Tôi kéo vali của mình, Lý Hào Kiệt đưa tay ra: “Đề tôi.”

“Không cần đâu tổng giám đốc Lý, anh là ông chủ, việc này nên để tôi làm thì hơn.” Tôi rất kính cẩn nói với Lý Hào Kiệt.

“Tôi là ông chủ, không phải cũng là đàn ông ư?” Lý Hào Kiệt nói rồi bước đến bên cạnh tôi, đón lấy vali trong tay tôi.

Khi anh chạm vào tay cầm, tay của tôi và anh có tiếp xúc trong khoảnh khắc ngắn ngủi.

Chỉ trong nháy mắt, tôi giật mình nhanh chóng rút tay về.

Cả người tôi lùi về sau một bước giống như điện giật.

Đến khi tôi lại ngẩng đầu nhìn về phía anh, người đàn ông không nhúc nhích, đôi mắt sâu thăm nhìn tôi chăm chăm, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên nở một nụ cười đẹp mắt.

Khi tôi bình tĩnh lại, khuôn mặt tôi nóng bừng.

Lý Hào Kiệt thấy tôi như vậy, bèn lên tiếng: “Cô Sa à, lẽ nào cô chưa từng có bạn trai sao? Mới chạm một chút đã như vậy.”

“Có rồi.” Tôi có chút ngượng ngùng, nhanh chóng bước về thang máy.

“Bây giờ thì sao? Độc thân hả?”

Lý Hào Kiệt đi theo phía sau tôi, hỏi.

Trái tim tôi đập thình thịch, không biết tại sao anh lại hỏi câu hỏi này, nghĩ đến mối quan hệ của Lâm Tuyên và anh, tôi cố ý nói: “Tổng giám đốc Lý, chắc anh đã kết hôn rồi, quan tâm đến những cô gái khác không ổn lắm đâu.”

Nói đến đây, Lý Hào Kiệt không nói gì.

Thang máy đến, anh theo tôi vào thang máy, cũng không nói gì.

Không biết vì sao, ngay cả dừng khi ngẩng đầu nhìn anh mà tôi cũng không có.

Khi chúng tôi xuống tầng trệt, người đàn ông để vali của tôi đứng sau xe.

Anh ngồi ở ghế lái, tôi ngồi ở ghế lái phụ.

Vừa ngồi xuống, người đàn ông đột nhiên nghiêng người qua, khuôn mặt đẹp trai ấy kề sát vào mặt tôi, chỉ cách mặt tôi có mấy milimet mà thôi.

Tôi lại càng hoảng sợ, không khỏi dựa người về phía sau, khuôn mặt đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lety* *Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 249: Có phải cô tưởng rằng tôi sẽ hôn cô

Rõ ràng đã không còn là cô gái mới biết yêu.

Rõ ràng đã để Lý Hào Kiệt dưới đáy lòng.

Nhưng khi nhìn anh, tôi vẫn rối rắm không kiềm lòng nổi.

Xe hơi của Lý Hào Kiệt rất cao cấp, cách âm tốt, trong xe yên tĩnh, dường như tôi có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập!

Người đàn ông chỉ nhìn tôi như vậy, cứ nhìn tôi ngày càng bối rối, khuôn mặt ngày càng đỏ bừng.

Ngay khi tôi tưởng rằng anh sắp hôn tôi...

“Cạch” một tiếng.

Là âm thanh của dây an toàn.

Người đàn ông ngồi trở lại vị trí, đôi mắt đen nhánh mang theo ý cười, hỏi tôi: “Sao vậy? Có chút thất vọng sao? Có phải cô tưởng rằng tôi sẽ hôn cô.”

“Tổng giám đốc Lý, xin đừng đùa nữa.”

Tôi quay mặt ra phía ngoài xe, che giấu trái tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cho dù năm năm đã qua, tôi vẫn bị anh lừa đùa một cách dễ dàng.

Bản thân như vậy thực sự không khá lên chút nào.

Xe cứ đi mãi, tâm tư của tôi loạn cào cào, vốn không chú ý xe chạy đi đâu.

Khi xe dừng lại, tôi mới phát hiện đây là một khu biệt thự.

Nhìn kiến trúc quen thuộc trước mắt...

Tôi ngẩn ngơ!

Đây lại là căn nhà đã từng có phòng tân hôn của tôi và Lý Hào Kiệt.

Không phải, nói chính xác hơn là phòng tân hôn của Lý Hào Kiệt và Tống Duyên Minh.

“Xin lỗi, Tổng giám đốc Lý, đây là ý gì?” Tuy trong lòng tôi bất an, khuôn mặt vẫn giả vờ đầy vẻ nghi ngờ: “Không phải anh định để tôi ở trong nhà của anh chứ.”

“Cô muốn ở nhà của tôi?”

Lúc Lý Hào Kiệt nói thì anh đã lấy hành lý của tôi xuống xe.

Không nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt anh.

Tôi vội vàng cầm lấy vali của tôi “Xin lỗi, tổng giám đốc Lý, tôi ở khách sạn là được.”

Nói rồi, tôi kéo vali ra ngoài.

Vì già vờ không quen thuộc nơi đây, tôi còn cố ý đi ngược hướng của khu biệt thự.

Lý Hào Kiệt chỉ đứng phía sau nhìn tôi.

Cũng không gọi tôi.

Tôi không quay đầu lại, cứ đi thẳng về phía trước, biết rõ rằng đó là con đường sai nhưng tôi vẫn không có ý định quay lại.

Cuối cùng, phía sau truyền đến tiếng giày da của người đàn ông.

Anh đi tới kéo tay cầm vali của tôi, trầm giọng nói: “Đi ngược rồi, đó không phải là lối ra.”

“Vậy sao?” Tôi làm ra vẻ không tin quay đầu lại.

Khi tôi ngẩng đầu nhìn thấy biểu cảm của người đàn ông.

Khuôn mặt của anh có sự thất vọng khó mà kiềm chế.

Anh đang thất vọng điều gì?

Chẳng lẽ tôi đi sai đường, chứng minh tôi không phải là người mà anh ta mong muốn?

Có điều, những chuyện này đều không liên quan đến tôi nữa.

Lý Hào Kiệt kéo vali của tôi đi tới bên cạnh xe, im lặng một lúc mới nói: “Bỏ đi, tôi đưa cô đến khách sạn.”

Nói rồi, anh lại cắt hành lý của tôi vào sau cốp xe.

Tôi ngồi vào ghế lái phụ, người đàn ông cũng không thất đầy an toàn cho tôi.

Anh đưa tôi đến khách sạn cao cấp khá gần khu Vĩnh An.

Anh đến quầy lễ tân thuê cho tôi một phòng rồi rời đi.

Trên đường đi, anh không nói với tôi một câu nào.

Khi tôi nhìn hình bóng người đàn ông rời đi sau khi quẹt thẻ ủy quyền cho tôi, tôi cảm thấy cô đơn vô cùng.

Trong lòng tôi vô cùng chua xót, sự thôi thúc muốn gọi người đàn ông ấy lại nghẹn ở cổ họng.

Nhưng tôi vẫn dè dặt được sự thôi thúc trong lòng.

Tôi biết. Chúng tôi không thể nào quay lại được nữa.

Khẩn anh cho rằng tôi không phải là tôi, mới là điều tốt nhất.

Ngày hôm sau, tôi phải đến công trường đo đạc.

Lý Hào Kiệt vẫn phái xe cho tôi, còn phân công một người tài xế.

Người trong tổ công trình biết tôi muốn đến đo đạc bên đi theo xe của tôi, bởi vì trình tự của công trình khác biệt, bọn họ nhìn sơ lược một chút rồi chuẩn bị rời đi.

Tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm.

Vì không muốn làm lý thời gian của bọn họ, tôi để bọn họ đi xe của tôi rồi đi trước.

Trước khi đến tôi có xem bản đồ, cách đây hai cây số có một trạm tàu điện ngầm, đợi tôi làm xong thì đến đó là được.

Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là...

Thời tiết vốn trong xanh nắng đẹp, đến hơn hai giờ chiều thì bắt đầu trở trời.

Mây đen ập đến đầy trời, gió to cuốn tung cát bụi ở công trường.

Ban đầu tôi muốn đến trạm tàu điện ngầm, nhưng không ngờ giấy ghi chú bị gió thổi bay mất!

Bởi vì gió lớn, chỉ có một giây đã thổi bay giấy tứ tung khắp nơi.

Tôi gơ tay ra cũng chỉ bắt được một tờ, vẫn có bốn, năm tờ bay khắp nơi.

Những tờ giấy này là thành quả công việc hôm nay của tôi.

Buổi tối về tôi còn phải dùng để làm việc.

Tôi do dự một chút, vẫn quyết định nhặt giấy về.

Tôi mang giấy đi xuống, trên công trường đầy những cục đá lớn nhỏ, tôi vội vàng đi nhặt giấy nên sơ ý té ngã.

Chân bị trầy.

Còn bị trẹo nữa.

Tôi chau mày, cố gắng đứng lên.

Mặc dù hơi đau, có điều từ nhỏ tôi đã biết khóc cũng vô dụng, vẫn phải tự mình làm.

Chỉ có thể bước đi khắp khẽnh, nhặt mấy tờ giấy lên, run rẩy nhét vào trong túi, sau đó khắp khẽnh đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Con đường vốn dĩ hai cây số, với tốc độ của tôi thì tối đa nửa tiếng, nhưng bây giờ còn bị trệu chán.

Mây đen trên trời ngày càng đen đặc.

Tôi chưa đi được mấy bước, mưa to đã trút xuống.

Tôi rút cuộc đã hiểu cái gì gọi là đã nghèo còn gặp cái eo.

Từ lúc ban đầu dự án này đã không thuận lợi, trong lòng tôi mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Tôi bước khắp khẽnh hơn nửa tiếng lại phát hiện vị trí trong trí nhớ của tôi vốn không có trạm tàu điện ngầm.

Khi tôi lấy điện thoại đi động ra tìm kiếm, một chiếc SUV màu xanh ngọc chạy như bay đến.

Chiếc xe này hình như khá quen mắt...

Khi tôi quay lại nhìn chiếc xe ấy, chiếc xe đã dừng lại cách đó không xa.

Ngay sau đó, tôi nhìn thấy Lý Hào Kiệt từ trên xe bước xuống, rút chiếc ô đen trong xe rồi mở ra.

Anh đi tới bên cạnh tôi, đưa ô cho tôi, nói: “Cầm đi.”

“Hả?” Tôi nhét điện thoại đi động vào túi, vừa mới đón lấy ô...

Người đàn ông trực tiếp bế bổng tôi lên!

“Á!” Tôi giật mình.

Lý Hào Kiệt liếc mắt nhìn tôi, tôi ý thức được bản thân lại quên đổi giọng rồi.

Người đàn ông ấy cũng không nói lời nào, ôm tôi đi về phía xe.

Nước mưa rơi tí tách trên chiếc ô, bên dưới là tiếng giày da đập “lôm bôm” của người đàn ông.

Tôi được anh bế, cơ thể khẽ sát bên anh, bị tiếng mưa rơi bao vây.

Người đàn ông đi tới ghế lái phụ, mở cửa rồi đặt tôi lên ghế lái phụ.

Động tác của anh rất chậm, cứ như trong lòng anh là bảo bối vô cùng quý giá.

Trái tim của tôi dường như cũng đập chậm lại theo động tác của anh.

Sau khi người đàn ông ấy đặt tôi xuống mới cầm lấy chiếc ô trong tay tôi, quay lại ghế lái, liếc nhìn tôi, hỏi: “Trời mưa mà cô còn đi về phía núi làm gì?”

“Không, tôi đi về phía trạm tàu điện ngầm.”

Tôi giải thích.

Nghe tôi nói, Lý Hào Kiệt hơi nhàu mày, nói: “Trước đây sao tôi không phát hiện ra cô chính là dân mù đường nhỉ, cô đi ngược hướng rồi.”

Lời người đàn ông nói như một quả bom.

Khiến tôi không khỏi căng thẳng, vội nói: “Tổng giám đốc Lý, chắc hôm qua mới là lần đầu anh gặp tôi mà.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Tôi thật không may, giống với người trong lòng của tổng giám đốc lý

Lý Hào Kiệt liếc mắt nhìn tôi, chuyển tâm lái xe, không nói gì thêm.

Trên núi mưa to gió lớn, dưới chân núi lại chỉ có mưa nhỏ tí tách.

Xe cứ chạy thẳng đến [Số 1 \Vĩnh An].

Nơi đây, tôi vô cùng quen thuộc.

Nhìn xe vào khu nhà, tôi vội nói: “Tổng giám đốc Lý, lại đi đâu vậy?”

Lý Hào Kiệt vẫn không nói gì.

Tôi sợ hãi nắm lấy chốt cửa, căng thẳng nói: “Tổng giám đốc Lý, nếu như anh định đưa tôi đến nhà anh, tôi sẽ nhảy ra khỏi xe.”

“Vậy cô nhảy đi.”

Hai tay Lý Hào Kiệt nắm chặt vô lăng, không thèm liếc mắt nhìn tôi, tựa như sự sống chết của tôi chẳng liên quan gì đến anh.

Thực ra, tôi không dám nhảy.

Chân tôi bị thương, nhảy xuống chắc chắn sẽ bị thương, không chừng còn bị xe cán, vậy thì nhất định sẽ ảnh hưởng tới công án việc làm của tôi.

So sánh trước sau, tôi ngoan ngoãn ngồi trên xe.

Chiếc xe dừng lại ở vị trí đậu xe của Lý Hào Kiệt dưới nhà như tôi dự đoán.

Người đàn ông ấy ngồi trên xe gọi điện thoại, chỉ nói một câu: “Ồ đây có người trật khớp, mọi người mang theo đồ đạc qua đây.”

Khi anh gọi điện thoại, tôi tự lấy đồ đạc xuống xe.

Sân xe của SUV rất cao, tôi nhảy xuống, cổ chân va chạm mạnh đau điếng.

Tôi cần rằng, nhìn chiếc ghế da thật trên xe của người đàn ông ấy dính đầy nước do tôi ngồi, tôi bèn rút giấy trong túi ra lau cho anh.

Lý Hào Kiệt cúp điện thoại, nhìn tôi đang lau ghế thì hơi nhàu mày: “Cô đang làm gì thế?”

“Tổng giám đốc Lý, ghế ngồi bị ướt nên tôi lau giúp anh.”

Tôi nói một cách tự nhiên.

Tôi phải bảo đảm hành động của tôi bây giờ không giống trước đây.

Lý Hào Kiệt thấy như tôi vậy, vẻ mặt khó chịu, đột nhiên nổi giận: “Ai cần cò làm việc này!”

Tôi giật mình, tay ngừng giữa không trung, trong chốc lát không biết nên làm gì.

Vẻ mặt của người đàn ông bức bối, đi đến từ ghế lái phụ.

Tôi giật mình rút giấy về, đóng cửa lại.

Bật lùi về phía sau hai bước.

Người đàn ông ấy không chần chừ một giây phút nào, trực tiếp đi tới bệ bồng tôi lên!

Lần này tôi có kinh nghiệm rồi, cẩn rằng chẳng hề nói một câu.

Người đàn ông liếc nhìn tôi, tựa như nhìn thấu mảnh khóc của tôi.

Tôi ổn định cảm xúc mới nói: “Tổng giám đốc Lý, anh, anh có thể thả tôi xuống không?”

“Không được.”

Người đàn ông nói, sai bước đi về phía thang máy.

Không.

Tôi không thể như vậy nữa, tôi không nên có thêm bất kỳ dây mơ rễ má nào với Lý Hào Kiệt!

Tôi liều mạng giãy giụa trong lòng người đàn ông ấy: “Tổng giám đốc Lý, không phải anh đã có vợ sao? Ôm ấp người phụ nữ khác như vậy, vợ của anh sẽ đau lòng biết bao?”

“Đây là chuyện của tôi.” Khi Lý Hào Kiệt nói chuyện, lực cánh tay ôm tôi lại mạnh hơn.

Mắt thấy thang máy ngày càng gần.

Tôi ngày càng hoảng sợ.

Một khi vào nhà anh thì tôi có thể biết được sẽ xảy ra chuyện gì!

Tôi liều mạng giãy giụa!

Cuối cùng, người đàn ông ấy không ôm tôi nữa, tôi nặng nề ngã trên mặt đất!

Đầu.

Về mặt tôi đau đớn, hít một hơi, tôi cắn răng đứng lên, khắp khiêng nói: “Tổng giám đốc Lý, tôi không vào nhà anh đâu.”

Lý Hào Kiệt đứng tại chỗ nhìn tôi, giữa hai chân mày có sự u buồn không thể nào tan đi.

Anh nhìn tôi một lúc mới nói: “Chẳng qua tôi chỉ gọi bác sĩ đến khám cổ chân của cô, cô sợ gì chứ?”

“Trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, anh nhìn xem tôi sợ cái gì? Anh là sếp lớn anh không sợ, tôi là một người phụ nữ chưa lấy chồng, đương nhiên là tôi sợ.”

Tôi càng nói, càng chột dạ.

Nghe câu nói này, Lý Hào Kiệt bắt đầu đi lắc đầu: “Tôi đã gọi bác sĩ rồi, yên tâm, nhà của tôi còn có người làm, tôi sẽ không làm gì cô đâu.”

“Không được, cảm ơn tổng giám đốc Lý đã đưa tôi trở về thành phố, tôi sẽ tự bắt xe về.”

Tôi vừa nói vừa nhảy lò cò muốn đi.

Người đàn ông phía sau gọi tôi lại: “Cô muốn đi ra ngoài thì cũng phải đi thang máy ra ngoài.”

À, đúng rồi, sao tôi quên mất.

Khi tôi xoay người khắp khiêng đi về phía thang máy, một chiếc xe nhỏ màu trắng khác tiến vào hãm xe.

Chiếc xe ấy vốn định chạy vào sâu hơn, thấy tôi thì đột nhiên quay đầu xe, chạy đến bên cạnh tôi, hạ cửa sổ xe xuống, nói với tôi: “Sao em lại ở đây?”

Lý Trọng Mạnh.

Thấy anh ấy, tôi hận không thể tìm một chỗ biến mất.

Anh ấy ngừng đầu nhìn thấy Lý Hào Kiệt phía sau tôi, hơi nhíu mày: “Sao hai người lại ở cùng nhau.”

Tôi nhảy mất với Lý Trọng Mạnh rồi nói: “Em lạc đường ở công trường, may mà tổng giám đốc Lý đến công trường đúng lúc, nên đưa em về.”

Nói đến đây, đầu óc tôi cũng có chút mơ hồ.

Sao Lý Hào Kiệt lại đến đó?

Đến công trường đúng lúc?

Lúc này, phía sau truyền đến giọng nói của Lý Hào Kiệt: “Chú nhỏ, hai người quen nhau ư?”

Giọng nói của người đàn ông ấy có chút lạnh lẽo.

Tôi không quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng được biểu cảm của người đàn ông ấy.

Lý Trọng Mạnh tựa như hiểu ý của tôi, xuống xe, gạt đầu: “Ừ, trước đó chú đến thành phố Bắc công tác có quen biết cô Sa, quan hệ cũng khá tốt.”

“Vậy sao?”

Lý Hào Kiệt dường như nện ra hai chữ này từ kẽ răng.

Ngay lúc anh nói xong, tôi cảm giác được có một sức lực kéo tôi về phía sau, tiếp theo đó, tôi dưng vào lồng ngực bền chắc của người đàn ông ấy.

Chân lại trọ, đau đớng: “Á...”

“Không sao chứ?” Lý Trọng Mạnh nhanh chóng bước xuống xe, căng thẳng nhìn tôi: “Trẹo chân hả? Đến chỗ anh đi, anh giúp em xoa thuốc.”

“Được.”

“Không cần, tôi đã gọi bác sĩ tới.”

Tôi vừa mới đồng ý, Lý Hào Kiệt đã từ chối thay tôi.

Lý Trọng Mạnh nhìn Lý Hào Kiệt đang kéo tôi, rồi cuộc lộ ra thái độ tức giận: “Kiệt à, chú biết, Sa Diệp có nét tương tự cô ấy, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân chú chú ý tới Sa Diệp, nhưng chú hy vọng cháu hiểu rõ, năm năm trước...”

“Im miệng!” Lúc này Lý Hào Kiệt cắt lời Lý Trọng Mạnh, u ám nhìn anh ấy: “Chú nhỏ, chú nên đi rồi.”

“Cháu giáo Diệp cho chú, chú cần phải xem vết thương giúp cô ấy.”

“Diệp?” Lý Hào Kiệt nhìn Lý Trọng Mạnh, cười lạnh lùng: “Chú nhỏ, chú vẫn nên đi phụ trách chăm sóc người bị thương đi, chuyện của cô ấy, tôi sẽ xử lý tốt.”

“Tổng giám đốc Lý.”

Tôi uốn người, thoát được khỏi lòng của Lý Hào Kiệt, đứng cách anh một mét.

Lý Hào Kiệt hơi nhàu mày nhìn tôi.

Anh muốn nói gì đó, tôi lại mở miệng trước: “Trước đây tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ, anh là ông chủ của Hào Thiên, muốn người phụ nữ nào mà không có, lại quan tâm đến một nhà thiết kế nhỏ bé như tôi, bắt đầu từ hôm qua, tôi đã suy nghĩ rất cuộc tôi có sức quyến rũ gì có thể khiến tổng giám đốc Lý quan tâm đến tôi như vậy.” Tôi dừng một chút, nhìn về phía Lý Hào Kiệt, nói tiếp: “Thì ra, tôi thật không may, giống với người trong lòng của tổng giám đốc Lý.”

“Người trong lòng... sao?”

Lý Hào Kiệt nghe tôi dừng từ này, ánh mắt rõ ràng lạnh lùng hẳn.

“Tổng giám đốc Lý, tuy tôi không biết người đó đi đâu, nhưng tôi nghĩ cô ấy ở trong lòng anh nhất định là tốt nhất, nếu đã là tốt nhất, không nên tùy tiện lấy người khác thay thế cô ấy.” Tôi hoàn toàn lùi về phía Lý Trọng Mạnh, nhìn anh, nói câu cuối cùng: “Vậy thì sẽ không công bằng với bất cứ ai.”

Nói xong, tôi khập khiễng lên xe của Lý Trọng Mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 251: Không cần trưởng thành cũng không sao

Lý Trọng Mạnh cũng lên xe.

Lái xe đưa tôi rời đi.

Tôi ngồi ở vị trí ghế lái phụ, nhìn kính chiếu hậu bên phải, tôi thấy Lý Hào Kiệt vẫn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích.

Xe đậu dưới nhà Lý Trọng Mạnh, người đàn ông ấy xuống xe trước mở cửa giúp tôi.

Một tay đưa về phía tôi: “Cẩn thận.”

“Cảm ơn.” Tay tôi đặt trên tay Lý Trọng Mạnh, gắng lấy sức đứng lên.

Tôi được Lý Trọng Mạnh đỡ, khập khiễng đi vào thang máy.

Ở trong thang máy, tôi nói sơ lược với Lý Trọng Mạnh việc của dự án gần đây.

Bởi vì quần áo đều ướt đầm, khi tôi cửa, Lý Trọng Mạnh lấy chìa khóa phòng của tôi ra, nói: “Chỗ em có quần áo trước kia của em, anh đến lấy một bộ đến giúp em, em cứ tắm ở nhà anh.”

Tắm.

Chuyện này là chuyện khá ngại ngùng, tôi dựa vào cửa phòng mình: “Hay là để em về tắm trước đi, tắm rồi em lại đến chỗ anh, anh giúp em xem vết thương ở chân.”

Tôi vừa nói vừa muốn lấy chìa khoá.

Lý Trọng Mạnh giấu chìa khoá sau lưng, khuôn mặt ẩn chứa nụ cười, lắc đầu: “Xin lỗi, không được.”

“Vì sao?”

“Chân em bị thương, anh không yên tâm để em tắm một mình.” Lý Trọng Mạnh nói, lấy chìa khoá mở cửa căn phòng đã từng là phòng của tôi, bàn thân vào thay giày trước, rồi lại lấy dép giúp tôi, nói: “Yên tâm, em tắm anh sẽ không nhìn lên.”

Người đàn ông vừa nói như vậy, ngược lại tôi có chút đỏ mặt.

Lý Trọng Mạnh giúp tôi lấy một chiếc ghế để bên cạnh, bảo tôi ngồi xuống, tôi ý thức được anh ấy muốn giúp tôi thay giày, vội nói: “Đề em.”

“Không sao, cứ để anh.”

Tay của người đàn ông đặt trên tay tôi, ngăn cản động tác của tôi.

Thay dép giúp tôi.

Khi tôi vào phòng mới phát hiện, tuy đã năm năm tôi chưa trở về căn phòng này nhưng nó không hề có dấu tích của sự cũ kỹ.

Cả phòng sạch sẽ không dính một hạt bụi.

Trên giường phủ ga giường hoạt hình màu vàng nhạt, là đồ mới.

Tôi chỉ vào ga giường: “Đây là...”

“Mỗi tháng anh đều sẽ tìm người đến quét tước vệ sinh, hơn nữa sẽ đổi ga giường, những ga giường trước đây vì giặt nhiều lần nên hư rồi, anh mua cái mới thay em.” Lý Trọng Mạnh nói xong, nhìn về phía tôi, dịu dàng hỏi: “Thích không?”

Nhìn hình ảnh con mèo nhỏ đáng yêu trên ga giường, khoe miệng tôi cong lên, gật đầu: “Thích, có điều em đã ba mươi tuổi rồi, lại dùng loại này, liệu có bị người khác cười nhạo không.”

“Sao lại vậy chứ?” Lý Trọng Mạnh đi tới trước mặt tôi, đưa tay sờ mái tóc của tôi, ánh mắt dịu dàng kiên định nhìn tôi nói: “Ồ trước mặt anh, em mãi mãi là cô gái nhỏ, hơn nữa, không cần trưởng thành cũng không sao.”

Giọng nói của người đàn ông rất nghiêm túc, hoàn toàn không có cảm giác qua loa lấy lệ.

Nhìn anh ấy, trong lòng tôi bất giác cảm thấy yên tâm.

Tôi đi vào phòng một mình, nhìn áo quần năm năm trước của tôi.

Mấy năm này, bởi vì đi theo Mưu Đạo Sinh, tiếp xúc với kiến thức và nền học vấn quốc gia, ngày càng thích hán phục cách tân, mặc thoải mái lại rất có khí chất.

Ban đầu Mưu Đạo Sinh không thích, bị tôi lôi kéo thì dần dần cũng yêu thích.

Mà những trang phục trong ngăn tủ này đã lâu lắm rồi tôi chưa mặc.

Tôi tùy ý lấy một chiếc áo thun và váy, lấy thêm đồ lót.

Trừ những thứ này ra, còn có khăn tắm.

Khi tôi đi vào nhà vệ sinh lấy khăn tắm, tôi mới phát hiện, trên bồn rửa mặt trong nhà vệ sinh bày đủ các loại mỹ phẩm dưỡng da, đều chưa bóc lớp bọc.

Không chỉ có thế, cái kệ nhỏ bên cạnh còn có dầu gội đầu.

Trái tim tôi không khỏi đập mạnh.

“Anh Lý, những mỹ phẩm dưỡng da này...” Tôi gọi với ra bên ngoài.

Lý Trọng Mạnh biết tôi đã lấy đồ xong, từ bên ngoài đi vào, thấy tôi chỉ vào đồng mỹ phẩm dưỡng da, anh ấy cũng không cảm thấy bất ngờ, giải thích: “Anh luôn nghĩ một ngày nào đó có thể em sẽ về ở nên vẫn luôn mua mỹ phẩm dưỡng da giúp em, có điều anh không am hiểu đồ của phụ nữ lắm, đều là y tá trong bệnh viện giới thiệu cho anh.”

“Cảm ơn.”

Thấy những thứ này, ngoại trừ cảm động, trong lòng tôi còn cảm thấy ảm áp.

Lý Trọng Mạnh thực sự rất biết quan tâm

Anh ấy thấy tôi không nhúc nhích, bèn nhanh chóng giải thích với tôi: “Những món này đều mới mua đầu năm nay, những món trước đó đã hết hạn rồi.”

“Cảm ơn.” Ngoại trừ cảm ơn, tôi thực sự không biết nói gì.

Tôi lấy một số mỹ phẩm dưỡng da cơ bản, dầu gội đầu, dầu xả, sữa tắm rồi quay về chỗ của Lý Trọng Mạnh cùng anh ấy.

Phòng của Lý Trọng Mạnh vẫn sạch sẽ như tôi nhìn thấy nhiều năm trước.

Tôi nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo, khi lau tóc đi ra, trên bàn đang bày một số chai lọ, Lý Trọng Mạnh đang xem một trong những chai lọ đó.

Thấy tôi, anh ấy lập tức đặt xuống, đi nhanh đến bên cạnh tôi, đỡ tôi ngồi trên sofa, dịu dàng nói: “Thuốc trong nhà không được đầy đủ, anh xem giúp em, lát nữa lại đi mua.”

Lý Trọng Mạnh quỳ trước mặt tôi, hai tay nâng chân trái của tôi, nhẹ nhàng bẻ lại.

“À...” Cảm giác đau đớn mạnh mẽ truyền đến, tôi không khỏi hít một hơi.

Lý Trọng Mạnh lập tức giám bớt lực, hơi nhu mỳ: “Không tổn thương đến khớp xương, có điều anh vẫn phải ra ngoài mua một lọ phun sương, em chờ anh một chút.”

Người đàn ông nói rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trước khi ra cửa, vẫn không quên dặn tôi: “Không được động dây lung tung nhé.”

“Được.”

Tôi găt đầu.

Sau khi Lý Trọng Mạnh ra khỏi cửa, tôi cũng không động dây lung tung, ngồi yên trên ghế sofa, nhìn chung quanh một chút.

Nhà anh ấy vẫn gọn gàng tối giản như trước kia.

Ngoại trừ một số sách y học thì không có gì cả.

Trên ghế sofa, ngay cả một chiếc gối dựa cũng không có.

Tôi muốn mua cho anh ấy một cái!

Nghĩ vậy, tôi nhảy bên cạnh đến tủ, móc điện thoại di động ra tìm một chiếc gối ôm mặt mèo đáng yêu, đồng thời để lại địa chỉ và số điện thoại của Lý Trọng Mạnh.

“Cốc cốc cốc.”

Vừa mới mua xong, có tiếng gõ cửa truyền đến.

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là cho rằng Lý Trọng Mạnh đã trở về, cũng không suy nghĩ nhiều, nhảy lò cò tới cửa.

Tôi vừa mở cửa vừa cười nhạo anh ấy: “Có phải anh quên mang...”

Tôi còn chưa nói ra hai chữ chìa khóa thì đã nuốt xuống.

Lý Hào Kiệt đang đứng trước cửa!

Phía sau còn có một người đàn ông khác, trong tay người đàn ông kia mang theo một hòm thuốc màu trắng, tôi ý thức được, có lẽ anh ta là bác sĩ Lý Hào Kiệt tìm cho tôi.

Người ngờ ngạc như tôi còn có Lý Hào Kiệt.

Người đàn ông ấy cup mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào quần áo trên người tôi, khuôn mặt tôi như bị phủ một lớp băng mỏng.

Tôi phản ứng kịp, sợ hãi muốn đóng cửa, người đàn ông ấy lại phản ứng nhanh hơn cả tôi!

Một tay anh chặn cửa, tay kia nắm chặt khung cửa, nói với bác sĩ sau lưng: “Chờ tôi bên ngoài một lát.”

“Được.”

Bác sĩ nói, còn lùi về sau một bước.

Lý Hào Kiệt bước vào trong phòng, trực tiếp đụng vào tôi đang chặn ở cửa!

Tôi không đứng vững, ngã ra phía sau!

Người đàn ông đóng cửa lại, cả người nhào về phía trước, chờ tôi phản ứng lại thì khuôn mặt của người đàn ông ấy đã gần trong gang tấc.

“Anh... Úm!”

Tôi vừa muốn nói chuyện, người đàn ông ấy đã trực tiếp đè xuống, lấy môi chặn môi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lấy Chồng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 252: Thấy cậu ta hôn em, lòng anh đầy đổ kỵ

Chỉ một thoáng, hơi thở quen thuộc của Lý Hào Kiệt xâm chiếm khoang miệng của tôi.

Mang theo sự ngang ngược không cho phép từ chối!

“Úm!” Tôi liều mạng đẩy người đàn ông!

Nhưng Lý Hào Kiệt rất mạnh, anh dùng sức ôm tôi, lực hôn như muốn nuốt tôi vào trong bụng.

Khi bị anh hôn, tôi có thể cảm giác được nơi sâu thẳm trong trái tim tôi, thứ bị nhốt dưới tầng sâu nhất...

Từng chút một.

Từng chút một, cuộn cuộn dâng lên.

Sắp không không chế được nữa!

Không!

Đừng!

Bây giờ tôi không phải là Tống Duyên Khanh, tôi là Sa Diệp.

Tôi không muốn quay lại quá khứ nữa!

Cuối cùng tôi đoạt lại lý trí, vừa dùng sức cắn mạnh một cái!

“A.” Người đàn ông bị đau, rút cuộc ngáng đầu lên.

Ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi, đen lầy như mực, ánh mắt rơi trên người tôi dường như có cảm xúc phức tạp đang dâng lên.

Tôi cố gắng che giấu tất cả những cảm xúc ban nãy trong lòng tôi, đổi thành biểu cảm chán ghét, giơ tay lên...

“Bốp”, tát vào khuôn mặt người đàn ông ấy.

Bởi vì khoảng cách giữa tôi và anh rất nhỏ, lực của cái tát đó không mạnh, ngay cả đầu của người đàn ông cũng không lệch đi.

Đôi mắt đen nhánh ấy vẫn nhìn tôi chăm chăm, một lát sau mới nói không nên lời: “Em đã trở về.”

Âm thanh khăn khăn trầm thấp, lại khó có thể che giấu được sự mừng rỡ trong đó.

Sự thoải mái khi ở bên Lý Trọng Mạnh khiến tôi lúc này hoàn toàn rơi vào trạng thái không phòng bị.

Cho dù là giọng khi nói chuyện, hay biểu cảm khi mở cửa.

Tôi đẩy người đàn ông ấy: “Tổng giám đốc Lý, anh nhận lầm người rồi.”

“Không, anh đã sớm biết đó là em.” Lý Hào Kiệt ôm lấy tôi, cầm đặt ở cổ tôi, nói với chất giọng vô cùng dịu dàng và ý lại: “Anh biết em chưa chết, anh luôn tin rằng em vẫn chưa chết.”

Trong giọng nói của anh hoàn toàn là sự kiên định.

Tôi liều mạng đẩy người đàn ông: “Tổng giám đốc Lý, xin anh hãy buông ra!”

Nhưng, Lý Hào Kiệt không hề nhúc nhích.

“Anh là ai?”

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Lý Trọng Mạnh!

Chắc anh ấy đang hỏi bác sĩ Lý Hào Kiệt mang tới!

Tôi lập tức cảm nhận được hy vọng, hét to: “Cứu mạng! Cứu mạng! Úm!”

Vừa mới hét lên, Lý Hào Kiệt lại chặn mũi của tôi một lần nữa!

Không muốn!

Tôi liều mạng cắn mũi Lý Hào Kiệt, nhưng lần này người đàn ông ấy gần như không có cảm giác gì, không hề e dè xâm chiếm khoang miệng của tôi.

“Cạch.” Bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa của Lý Trọng Mạnh!

Chẳng biết tại sao, lúc này tâm trạng của tôi cực kỳ sợ hãi, tôi không hy vọng Lý Trọng Mạnh thấy tôi và Lý Hào Kiệt đang hôn nhau.

Nhưng cho dù tôi gậy giữa như thế nào, Lý Hào Kiệt vẫn không chịu buông tôi ra.

Lý Trọng Mạnh đi vào thấy cảnh trước mắt, anh ấy tức giận không thôi, trực tiếp kéo Lý Hào Kiệt ra, cầm lấy cổ áo của anh.

Một cú đấm!

Đánh vào khuôn mặt của người đàn ông ấy!

Lý Hào Kiệt cũng không tránh đi, chỉ dùng ngón tay chạm vào mũi của anh, đồng thời vung nắm đấm đánh về phía Lý Trọng Mạnh!

Trong lúc nhất thời, hai người đàn ông đánh nhau!

“Đừng đánh!”

Tôi nhanh chóng bỏ chạy.

Không biết nên can ngăn như thế nào, tôi chỉ có thể chặn giữa hai người đàn ông.

Điều khiến tôi bất ngờ là khi tôi vừa đi qua, hai người đều dừng nắm đấm lại, tựa như sợ tổn thương đến tôi.

Tôi đứng bên cạnh Lý Trọng Mạnh, cực kỳ cảnh giác nhìn Lý Hào Kiệt.

Lý Trọng Mạnh cũng bảo vệ tôi: “Lý Hào Kiệt, cháu biết mình đang làm gì không?”

Trước đây, Lý Trọng Mạnh đều gọi Lý Hào Kiệt là Kiệt.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy gọi cả họ tên của Lý Hào Kiệt.

Lý Hào Kiệt không nhìn anh ấy, ánh mắt vẫn rơi trên người tôi, cong khóe môi: “Chú nhỏ, chú giấu người phụ nữ của tôi năm năm trời, chú lại hỏi tôi có biết bản thân đang làm gì không?”

“Cô ấy không phải là Tống Duyên Khanh, Tống Duyên Khanh chết rồi!” Lý Trọng Mạnh nhìn quần áo trên người tôi, nói: “Chỉ là quần áo của cô ấy bị ướt, chú không có quần áo phụ nữ nên mới qua bên kia lấy quần áo của Tống Duyên Khanh.”

Lý Hào Kiệt nghe xong lời của anh ấy rồi, khuôn mặt hiện ra nụ cười châm chọc: “Chú nhỏ, có phải chú cảm thấy tôi là kẻ ngốc không?”

“Cháu không tin thì chú cũng không có cách nào.” Lý Trọng Mạnh nói rồi đỡ tôi đến ghế sofa, cúi người lấy lọ phun sương vừa mua ra, nói: “Mau đi đi, không tiễn.”

Tôi ngáng đầu nhìn về phía Lý Hào Kiệt: “Tổng giám đốc Lý, tôi không mất trí nhớ, tôi có thể nói một cách chắc chắn cho anh biết, trước đây tôi vốn không quen biết anh, hơn nữa tôi thực sự không thể tin, một người đường đường là ông chủ của Hào Thiên lại làm ra chuyện như vậy, tôi nghĩ, có thể tôi sẽ rút lui khỏi thiết kế lần này.”

Không phải có thể.

Là nhất định phải rút lui.

Thực ra Lý Hào Kiệt có ngốc hơn nữa thì lý ra sơ hở là chuyện sớm muộn thôi.

Lý Hào Kiệt nhìn về phía Lý Trọng Mạnh, nhìn người đàn ông đang ngồi xổm giúp tôi xử lý vết thương trên chân, đôi mắt sâu thẳm như phủ mây đen, một lúc sau mới lên tiếng: “Xin lỗi, là tôi thấy có mặc quần áo của cô ấy nên mất đi lý trí, chuyện này, tôi sẽ bồi thường cho cô, mấy ngày nay cô cứ dưỡng thương trước đi.”

Người đàn ông nói xong thì xoay người rời đi.

Cửa “cạch” một tiếng đóng lại, khoảnh khắc ấy, dường như tôi nghe thấy tiếng người đàn ông ấy thở dài.

Lý Trọng Mạnh lấy lọ phun sương xịt vào vết thương trên chân của tôi, lại giúp tôi quấn gạc.

Đứng dậy, anh ấy nhìn miệng của tôi, hơi nhủu mảy, đi rửa sạch tay trước rồi mới ngồi xuống sofa, lên tiếng: “Tay của anh đã rửa kỹ, cũng đã khử trùng rồi.”

Nói xong, anh ấy giờ tay lên nhẹ chạm vào môi của tôi.

Có đau một chút, tôi hơi nhủu mảy, ngón tay cũng đặt trên môi của mình, người đàn ông nhìn tôi, nói hai chữ: “Sung rồi.”

“...”

Tôi nhìn ra được trong ánh mắt của Lý Trọng Mạnh, ngoại trừ thương xót, còn có một cảm xúc khác.

Người đàn ông giờ tay lên, cầm lấy cổ tay của tôi, bởi vì tay mới rửa, đầu ngón tay hơi lạnh truyền qua tôi, đồng thời người đàn ông cũng hơi nghiêng người...

Từng chút từng chút một, ngày càng gần tôi.

Mắt thấy đôi môi mỏng sắp kề vào môi tôi, tôi vô thức lui về phía sau: “Anh Lý.”

“...” Lý Trọng Mạnh ngồi thẳng người, biểu cảm khó xử, cười khổ một tiếng: “Nếu như anh nói, lúc này khi nhìn thấy cậu ta hôn em, lòng anh đầy đổ kỵ, em có tin không?”

Tôi tin.

Mấy năm này, tôi luôn đề ý cách Lý Trọng Mạnh đối xử với tôi, sự quan tâm dành cho Thiêm Thiêm.

Tuy vẫn chưa nói, nhưng cho dù trái tim tôi làm bằng đá thì cũng không thể không nhìn ra tấm lòng của người đàn ông ấy.

Tôi hơi cup mắt, Lý Trọng Mạnh giờ tay lên, nhẹ nhàng xoa tóc của tôi: “Xin lỗi, anh không nên nói những lời này, gây áp lực cho em, mấy năm nay, anh vốn không nghĩ gì cả, chỉ muốn ở bên cạnh em, chỉ là...” Người đàn ông dừng một chút, nói tiếp: “Em trở lại bên cạnh cậu ta, anh sợ em...”

“Sẽ không đâu.” Tôi biết Lý Trọng Mạnh muốn nói gì, tôi ngừng đầu kiên định nhìn anh ấy: “Em và Lý Hào Kiệt là không thể nào.”

“Vậy ư?” Thái độ của Lý Trọng Mạnh dịu dàng như trước: “Vậy là tốt rồi, nếu như em muốn tìm cho Thiêm Thiêm một người ba, anh hy vọng anh có thể trở thành người đầu tiên được đề cử.”

Tôi hơi cup mắt.

Người đàn ông lại nói thêm một câu: “Tuy trước đây anh không có kinh nghiệm, nhưng anh tin rằng, anh sẽ là một người chồng tốt, người ba tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thay Chị Lây Chồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.